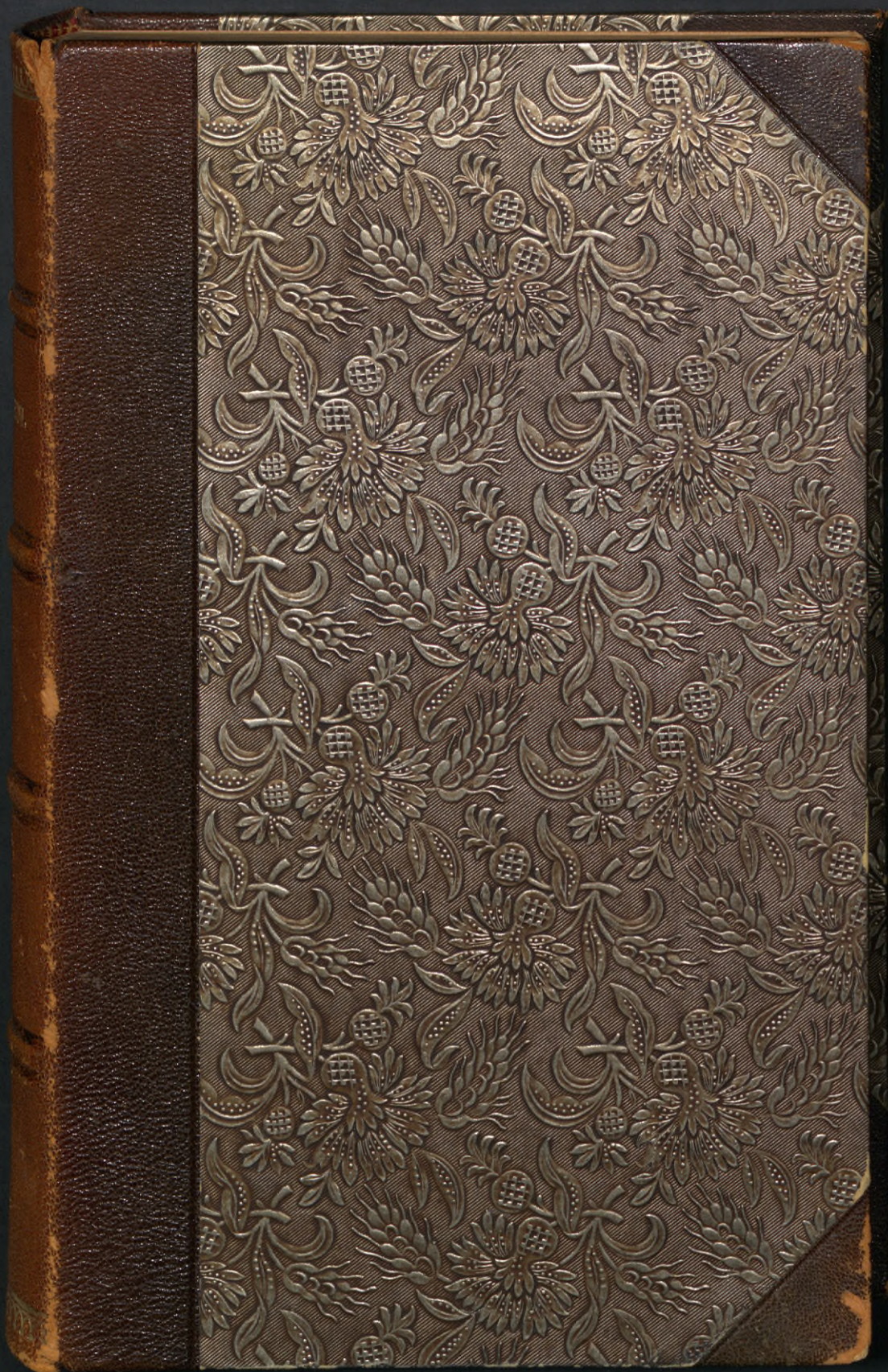

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

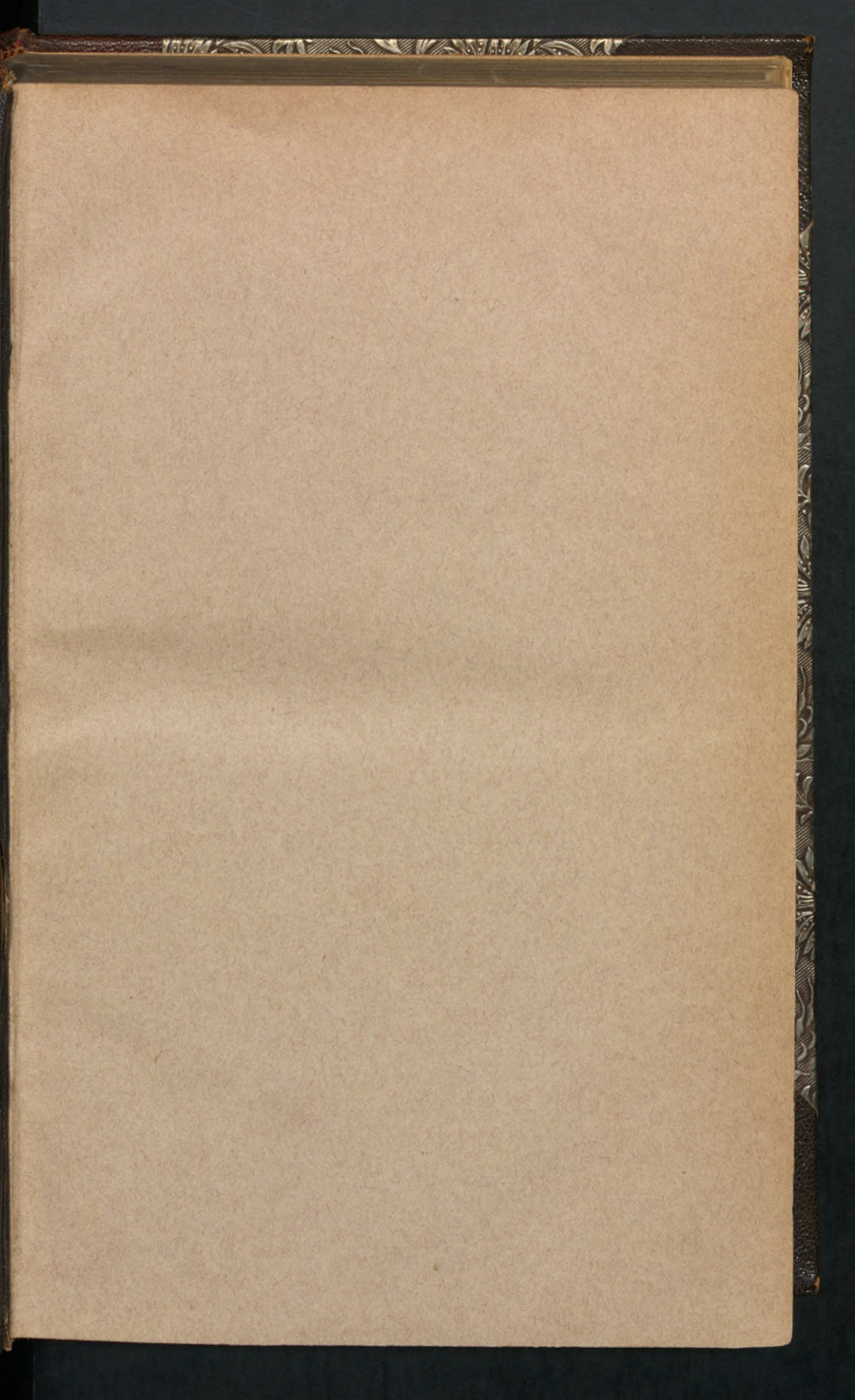
Allmänna Sektionen

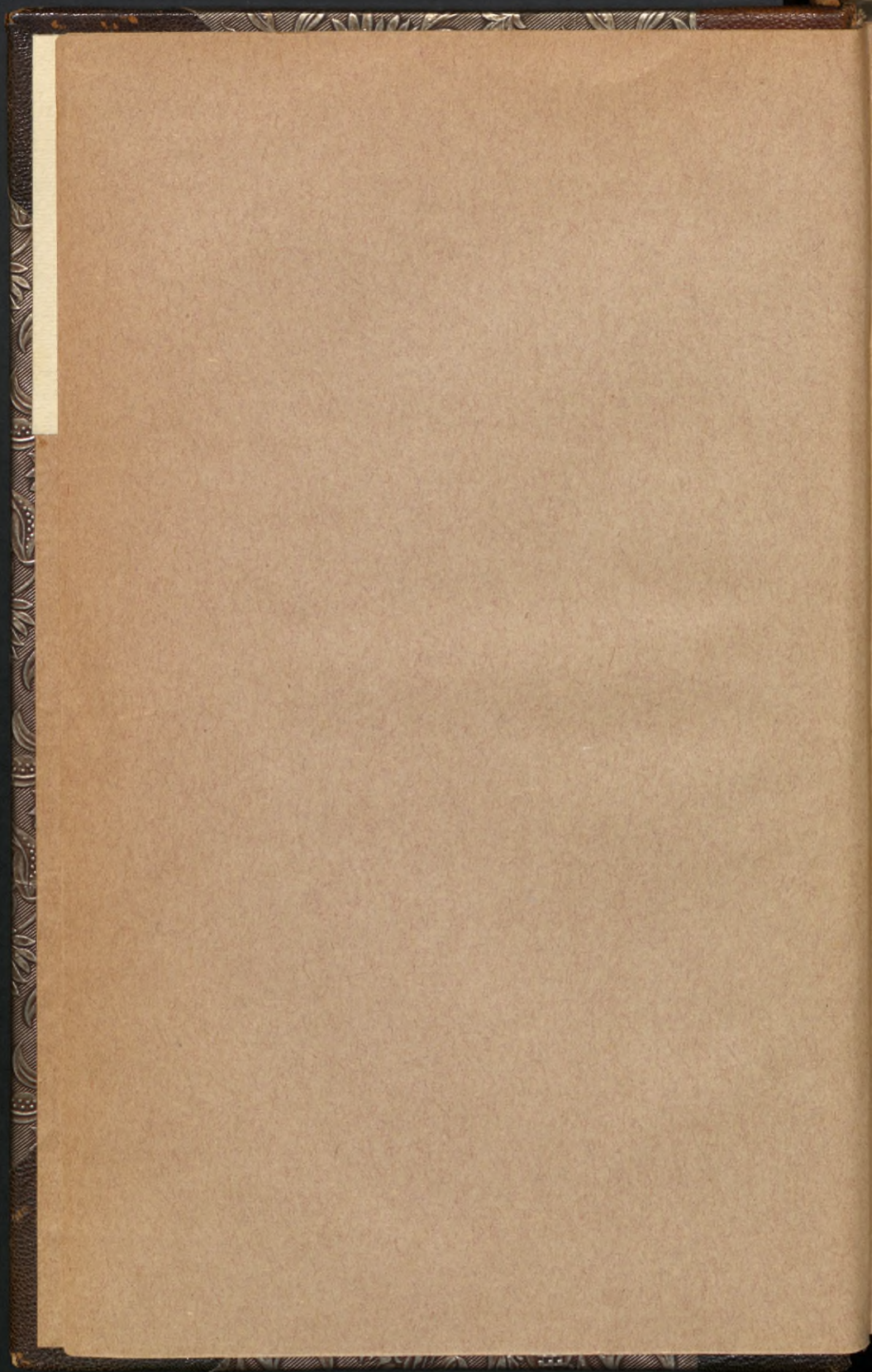
Religionsvet.

* Sv. 62 / 374

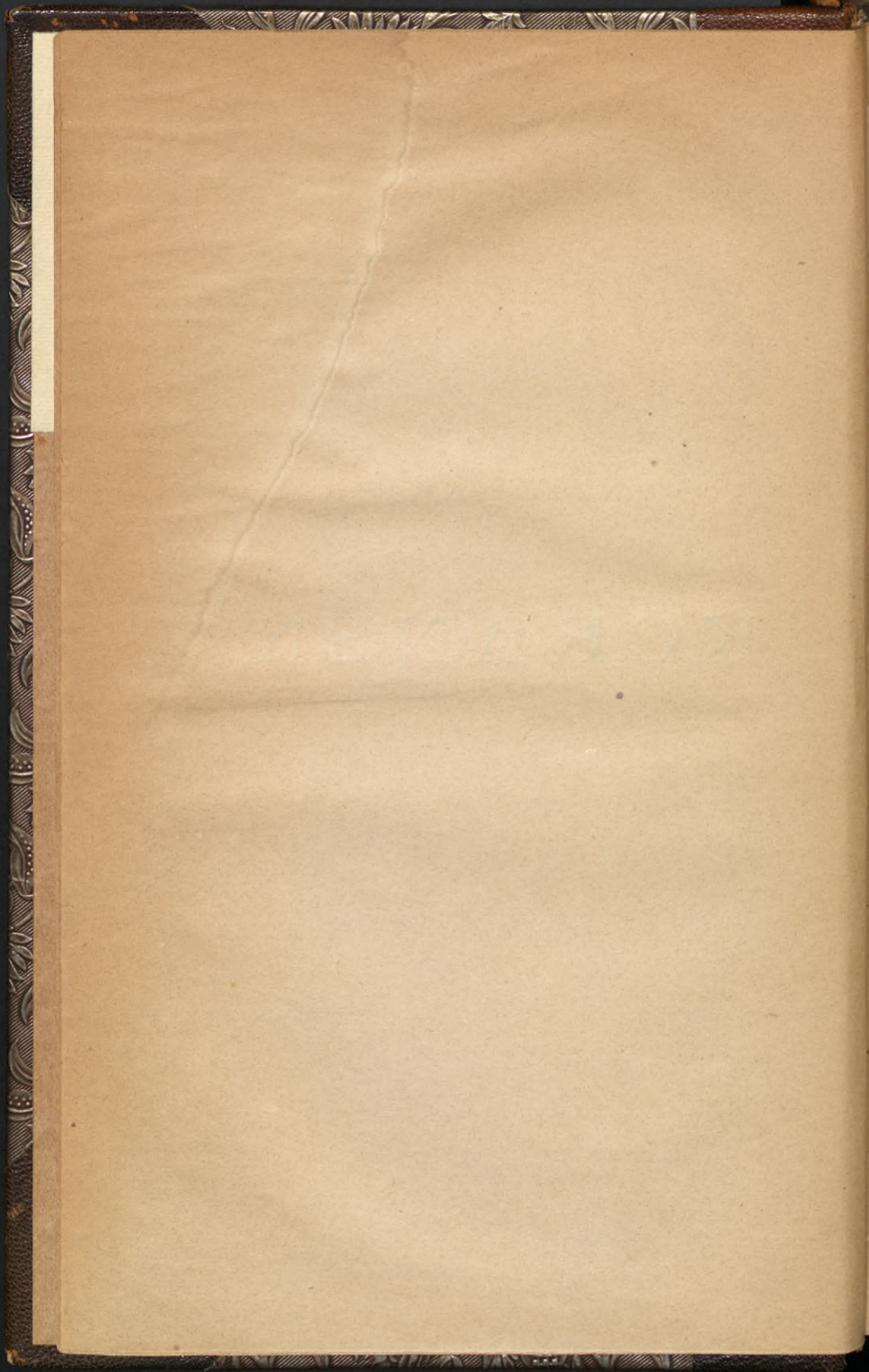

KORÂNEN.

KORÅNEN.

IFRÅN ARABISKAN ÖFVERSATT

AF

C. J. TORNBERG.

LUND 1874
C. W. K. GLEERUPS FÖRLAG.

Lund, Berlingska Boktryckeriet, 1874.

Förord.

Korånen¹ är ej, i sitt nuvarande skick, sammanfattad af Muhammed sjelf. Om han ock under sin lifstid har gjort en mer eller mindre systematisk samling af någon del af sina så kallade inspirationer, hvilket är mycket sannolikt, så är dock Korånens nuvarande anordning och yttre form en senare samlares verk, hvilket först efter profetens död ansågs såsom nödvändigt. Troligen var det aldrig Muhammeds mening att efterlemnna en skrifven bok, ett slags bibel, för sin läras bekännare. Detta hade varit en lätt sak, helst man vet, att han skriftligen lät uppsätta sina tal, och möjligen till en del sjelf uppskref dem. Hvad han föredrog öfverlemnades åt åhörarnes minne, och att desse äfven upptecknade hvad de hade hört, är genom trovärdig tradition fullt säkert. Redan tidigt uppstod härigenom en egen klass af menniskor ibland hans anhängare, som, under namn af "korånläsare," egde ett stort inflytande i samhället, då, sedan

---

¹ Ordet betyder egentligen: "något, som skall uppläsas eller messas," någon gång i Korånen också en "särskild uppenbarelse." Det är dock troligt, att det namn på den heliga Skrift *Mikrâ*, som kommer af samma stam och användes af rabbinerne, föresväfvat Muhammed vid benämningen af sina inspirationer.

Islâm hade utbredd sig åt alla håll i Arabien, endast genom desse män det heliga ordet, grundvalen för hela statens och familjens lif, blef kändt, och de allena kunde gifva utslaget i alla frågor, vare sig vid domstolar eller i det enskilda lifvet. De spridde sig också öfver allt såsom religionslärare, skatteupptagare, domare o. s. v. Det var naturligt, att desse korânläsare egde större eller mindre samlingar af korânstycken, då bokstafven här ansågs så vigtig, att orden måste återgifvas alldeles så, som de hade upphemtats ifrån profetens läppar. Korânläsarnes antal var mycket stort och de hade redan under Muhammeds lifstid bosatt sig öfver allt i Arabien. Förhållandet ändrade sig dock snart. Redan innan profeten dog, hade i Jemâma uppstått en motprofet, som vanligen kallades *Museilema* och i sitt land fick ett betydligt parti. Mot honom fördes under den förste khalifen Abû-Bekrs regering blodiga krig och i den sista, afgörande, striden år 632 eller 633, föll en stor mängd muslimin och ibland dem många korânläsare. Den store Omâr, som, redan under Abû-Bekrs khalifat, var den verkliga styresmannen, insåg, att genom denna minskning i desse viktiga mäners antal en fara förefans för korânordets försvinnande och derigenom ock för det nya rikets bestånd. Han rådde därför Abû-Bekr, att föranstalta en samling af allt, som kunde öfverkommas af de, såsom gudomliga ansedda, uppenbarelserna, medan ännu tid fans för deras bevarande, och khalifen, förstående sakens vigt, uppdrog åt Zeid ben-Thâbit, som hade varit profetens sekreterare, att från alla håll samla och till ett helt förena hvad som pröfvades vara Muhammeds äkta uppenbarelser. Zeid fullgjorde

uppdraget och öfverlemnade åt Abû-Bekr det första fullständiga korân-exemplaret. Förfarandet vid denna redaction synes hafva varit alldeles osystematiskt och, då kritiken hos de semitiska folken alltid stått på svaga fötter, utan någon afsigt att sofra texten, der motsägelser och fel fingo qvarstå till de kommande uttolkarnes förtviflan. Man har alla skäl att tro, att denne codex icke skilde sig ifrån den numera canoniske texten. Meningen var dock tydligen ej, att på detta sätt lemna en lagbok, som afskrifven skulle spridas öfverallt inom Islåms område. Exemplaret var och förblef khalifens private egendom, och öfvergick efter Omars död i hans dotter Hafsas, profetens enkas ego.

Emellertid, sedan upproren i Arabien hade kufvats, framträngde muslimin segrande åt alla håll, och Islâm utbredde sig med en förvånande hastighet både inom Persien och det byzantinska rikets gränser; ty svärdet var en missionär, för hvilken alle måste böja sig. Öfverallt spridde sig nu korânläsare, af hvilka de fleste hade hört Muhammed sjelf, och följde vid sina predikningar, sin undervisning och så vidare, hvar och en sina uppteckningar eller sitt minne. Det dröjde ej länge innan man gjorde den upptäckten, att en korânläsare hade en något olika text än en annan. Ehuru afvikelserna oftast voro mycket obetydliga, ansågs dock den minsta förändring af det heliga ordet såsom ett brott, hvilket ofelbart måste leda till religionens förfall och samhällets omstörtning, ty verbalinspirationen har städse varit en af Islåms förnämsta dogmer. Othmân, den tredje khalifen, som såg saken på detta sätt, fann derföre för godt, att

låta en ny redaction af Korânen företagas, hufvudsakligen af samme Zeid ben-Thâbit, som först samlat bokens spridde delar, och, med begagnande af det hos Hafsa förvarade exemplaret, fastställes nu en gång för alla Korânen text, som orubbligen allt framgent borde bibehållas, afskrifter sändes till alla rikets förnämste städer, och andra samlingar af korânstycken förstördes på khalifens befallning. Sålunda var nu Korânen promulgerad såsom oföränderlig lag för alle muslimin.

Vi hafva icke något skäl att antaga, att denna andra redaction, om den så får kallas, i något väsentligt avviker ifrån den första eller Abû-Bekrs, ty de varianter, som uppgifvas, äro icke viktigare än dem man finner för Bibelns hebräiska text. Obrottslig pietet för ordet, sådant man fann det, var för Korânen som för Bibeln den ledande grundsatsen vid afskrifningen. Att också indelningen i kapitel och verser varit lika i båda upplagorna, är satt utom allt tvifvel. Korânen indelas nemligen i ett hundra fjorton kapitel, som hvart och ett kallas en *Sûra*. Ordet betyder egentligen "rad, ordning," och anses allmänt hafva upptagits såsom en imitation af namnet *Sedarim*, som, af samma betydelse, gifvits åt Talmûds särskilda afdelningar. Hvarje vers benämnes *Aja* d. ä. "tecken, underverk," för att dymedelst angifva dess underbara, gudomliga ursprung. Om någon plan legat till grund vid samlandet och redactionen, så kan den knappast hafva varit någon annan, än att sätta de längsta kapitlen först och de kortaste sist. Alle verser äro rimmade, vanligen så, att samma rim genomgår hela kapitlet eller åtminstone större delar deraf. Det var visst

icke Muhammeds mening, att gifva åt sina tal en poetisk form, ty skald var han icke och afskydde sjelfva namnet. Men arabiska språket är äfven i det hänseendet poetiskt, att rimmet kommer nästan af sig sjelft, och vid de första försöken att i ord uttala hvad han trodde vara honom meddeladt af Gud, fick hans högtidliga sinnesstämning ett uttryck, som mycket nära gränsade till den poetiska inspirationens form. Olyckligtvis bibehöll han dessa rimslut äfven efter den tid, då hans tal öfvergått till vanlig prosa, och en rimmad mening måste alltid afsluta en vers, utan afseende på huruvida den passade till det föregående eller ej, ett förfarande, som lemnat ett stort spelrum åt uttolkarnes fantasi, ty de drefvo den satsen, att sammanhanget ej afbröts af den rimmade meningen.

Gammal är helt säkert den beteckning "mekkanskt" eller "medînensiskt," som förekommer vid hvarje kapitel, det vill säga, att det, såsom det heter, uppenbarats i Mekka före Hidjran eller flyttningen till Medîna, eller efter densamma i Medîna. Denna anvisning visar sig redan derigenom opålitlig, att i många, såsom medînensiska betecknade kapitel, stycken förekomma, som bevisligen äro mekkanska och tvertom.

Redan tidigt började muslimin att syselsätta sig med Korånens utläggning. Hvarje af Muhammed uttaladt ord, hvarje hans handling, ansågs af hans samtida och efterkommande, såsom ett mer eller mindre inspirerat uttryck af en profet, som allt mer och mer antog för de troende den helgonglans, hvaruti hans minne ännu alltid fortlever. Från alla håll samlades dessa minnen

ifrån hans tid, och snart uppstod en egen vetenskap, traditionsvetenskapen, hvarigenom bredvid Korånen småningom bildade sig en ny lag, den så kallade *Sunna*, som, stödd på profetens ord, förklarade, nogare bestämde eller supplerade Korånens utsagor. Tolkningen af korånordet blef ock hel och hållen beroende af traditionen, och man bemödade sig ifrigt att utfinna alla anledningar och omständigheter, som hade gifvit upphof åt Muhammeds tal. Ehuru traditionen i dessa fall ofta uttalar sig mycket bestämdt, så vaeclar den dock merändels för kritikens blick. Det har derföre ansetts öfverflödigt, att öfverallt angifva tiden och händelserna, som legat till grund för Muhammeds uppenbarelser, och man har inskränkt sig till de fall, vid hvilka sannolikheten af uppgifterna ej kan gerna betviflas. Den senare tidens lärde hafva visserligen försökt att ordna korånstyckena i en bestämd tidsföljd, men hafva endast i mer eller mindre mon lyckats för tiden efter Hidjran, ehuru äfven för den betydliga afvikelser förekomma i de särskilda försöken.

Hvarje kapitel har ett namn, någon gång flera olika, på måfå taget af ett ord eller en mening i detsamma, såsom *Kon*, *Åskan*, *Jordbäfningen* o. s. v. Framför förste versen stå ofta bokstäfver, som gifvit uttolkarnes fantasi tillfälle att uppfinna de befängdaste förklaringar. De äro och torde väl alltid förblifva en gåta. Nöldekes åsigt, att de äro ett slag af bomärken för de ursprunglige egarne af kapitlen, hvilka samvetsgrant bibehöllos vid den första redactionen och naturligtvis ock vid den andra, är ännu det klokaste och bästa, som hittills påhittats.

Det behöfver ej sägas, att vid tolkningen af Korânen afseende måste fästas vid muslimins egne commentarier. De äro dock af mycket olika halt, allteftersom deras författare höllo sig till den stränga orthodoxien, som utan invändning fasthöll kyrkans en gång för alla bestämda utläggning, eller blifvit mer eller mindre berörde af de filosofiska åsigter, som småningom inträngt i Islâm och stämplades af de renlärige, såsom vanligt, med namnet kätteri. Af dylike commentarier har jag haft tillfälle att begagna *Zamakhscharis* († 538 e. H.) berömde "*Keschâf*" (d. ä. afslöjaren), utgifven af Nassau-Lee i Calcutta 1856 i två stora quartband, och *Beidhavis* "*Anvâr el-Tansîl*" (uppenbarelsens ljus) utgifven af Prof. Fleischer i Leipzig 1846—1848 i två band in quarto. Båda stå mer eller mindre på den fria forskningens ståndpunkt, enligt muslimisk uppfattning. Den senare har lagt den förres arbete till grund för sitt, i hvilket han har tillagt rikhaltiga grammatikaliska upplysningar, som saknas i *Keschâf*. Men äfven desse vågade ej helt och hållet afvika ifrån den häfdvunna, sanctionerade utläggningen, och dölja merändels sina egna afvikande meningar ibland de, efter den första tydningen, uppräknade *andres* utsagor, ibland hvilka man ofta har att välja på dussintals afvikelser. Allt ifrån Maraccis ordagrant, i en besynnerlig latin, öfversatte Korân (Padua 1698) och Sales i många hänseenden för sin tid förträffliga engelska öfversättning (London 1734), som begge följde muhammedanska tolkningar, har intill våre dagar samme grund-sats följts, och man ser i alla öfversättningar endast Maraccis och Sales ord, oftast ordagrant återgifna, utan

bemödande att använda kritikens schibbolet på de dogmatiska tolkningarna och fablerna. Först då man i Europa började, att med allvar vända forskningens ljus till Muhammeds person och lära, bröts en väg till ett bättre förstånd af såväl den ovanlige mannens personlighet, som hans läras upphof. Om ibland de hundra tusentals muhammedanska traditionerna, förståndige och lärde muslimer, såsom en Bukhari och andre, kunde gilla endast fem a sextusen, såsom verkligen äkta, så nedsattes äfven detta antal betydligt, då en säkrare kritik användes på deras granskning. Det återstod dock alltid en stor mängd, hvilkas äkthet kunde bevisas, och som voro fullt tillräckliga, att framställa en sanningsenlig bild af profeten och hans läras uppkomst. Äran af detta nya uppslag tillkommer i första rummet den lärde orientalisten, professor *G. Weil* i Heidelberg, som i sin bok: "Mohammed der Prophet, sein Leben und seine Lehre, Stuttgart 1845," behandlade profetens historia, Korånens tillkomst och traditionerna på ett sätt, som väckte hela den lärda världens uppmärksamhet och bifall. Frågan om Islåms och dess upphofsmans öden blef en fråga för dagen, och föranledde slutligen Franska Institutet, att såsom prisämne utställa "Korånens uppkomst och anordning." Det emottog trenne svar: af *Mich. Amari*, numera senator och professor i arabiskan vid universitetet i Florens, *A. Sprenger*, Professor i Bern och *Theod. Nöldelke*, nu Professor i Strassburg. Åt alla tre tillerkändes priset d. 5 Juli 1859. Endast Nöldekes prisskrift är i omarbetad form tryckt i hans "Geschichte des Korans, Göttingen 1860." Den tredje pristagaren, A. Sprenger, har genom sitt stora

arbete "das Leben und die Lehre des Muhammed, Berlin 1861—1865," visat huru väl han förtjent priset. Under ett mångårigt vistande i Orienten, till större delen såsom styresman för muhammedanska skolor, har han förvärfvat sig en djup kännedom om österlandet och enkannerligen om Islåms grundsatser i alla riktningar, en kännedom som få i nuvarande tid ega, och hans verk kan med skäl sägas hafva gjort epok i dessa slags forskningar. Oberoende af de nämnde författarne, har engelsmannen *William Muir* i 4 delar utgifvit "The life of Mahomet and history of Islam, London 1858—1861." Med stora förtjenster i forskningens grundlighet och en stor bekantskap med österlandet, har han dock genom hufvudgrundsatsen i sitt verk, att Muhammed drefs af en demon, ej vunnit någon anklång för sina åsigter. Af alla dessa arbeten har jag dragit all möjlig nytta. Då emellertid all lärd ballast har måst förvisas ifrån detta mitt försök, så har jag derigenom gått miste om möjligheten att försvara de tolkningar, som afvika ifrån de hittills i nästan alla öfversättningar förekommande. Min bok är dock icke något hastverk. Under min snart fyrtiåriga verksamhet såsom akademisk lärare, har jag haft tillfälle, att både enskildt och offentligen, mer än en gång genomgå hele Korånen, och min öfversättning har omarbetats hel och hållen trenne gånger, och jag kan försäkra, att hvarje ord och mening vägts och begrundats från alla sidor. Icke desto mindre erkänner jag gerna de stora bristerna i mitt försök att tolka en bok, i hvilken, såsom i alla äldre religionsurkunder, problemer alltid skola qvarstå, om hvilkas lösning man nästan är fär-

dig att förtvifva, och hvilket äfven gäller om Korânen, ehuru ingen af österlandets heliga skrifter ligger för oss i så klar dager som den. Hvar och en, som försökt att tolka dylika verk, skall helt säkert mildt bedöma mitt arbete och icke anse det alldeles ovärdigt vetenskapens nuvarande ståndpunkt.

Korânenes språk med sitt oftast orakelmässiga och icke sällan, kanhända med flit, otydliga uttryckssätt, gör en ordagrann öfversättning på många ställen alldeles omöjlig. Det har derföre varit nödvändigt, att dels ifylla meningarna och dels med korta förklaringar visa läsaren, huru ett uttryck bör förstås. Båda delarne hafva inrymmts i texten, de förra medelst kursif stil, de senare satte inom parentes, för att så mycket som möjligt undvika de vid läsningen störande noterna.

Det är en allmän, helt visst berättigad klagan, att Korânen, genom sina i oändlighet upprepade, samma historier om gamle profeter, om de folk, som hafva förgjorts, då de ej låtit af dem varna sig, den ideligen återkommande, af Sprenger riktigt kallade, "Schreckensapparät" med helvetesstraffen, till de otrogenes skräck, och utmålningen, merändels i samma ord, af paradisetts fröjder för de troende, är mycket svårsmält, ja tråkig för en läsare, som icke är muslim. Detta medgifves gerna, och man ser lätt den ofantlige skilnaden emellan denne religionsurkund och våra heliga skrifter. Men i många fall är jemförelsen emellan de upprepade berättelserna af intresse, då man besinnar, att de äro ett slags predikningar, hållna vid olika tillfällen och af olika anledningar, och derföre omarbetade för ändamålet. Jag har derföre

hänvisat till de ställen der de förekomma och äfven till andra parallellställen, då granskningen äfven af dessa är af största vigt, såväl för uttolkaren, som för den läsare, som vill något djupare intränga i ordaförståndet.

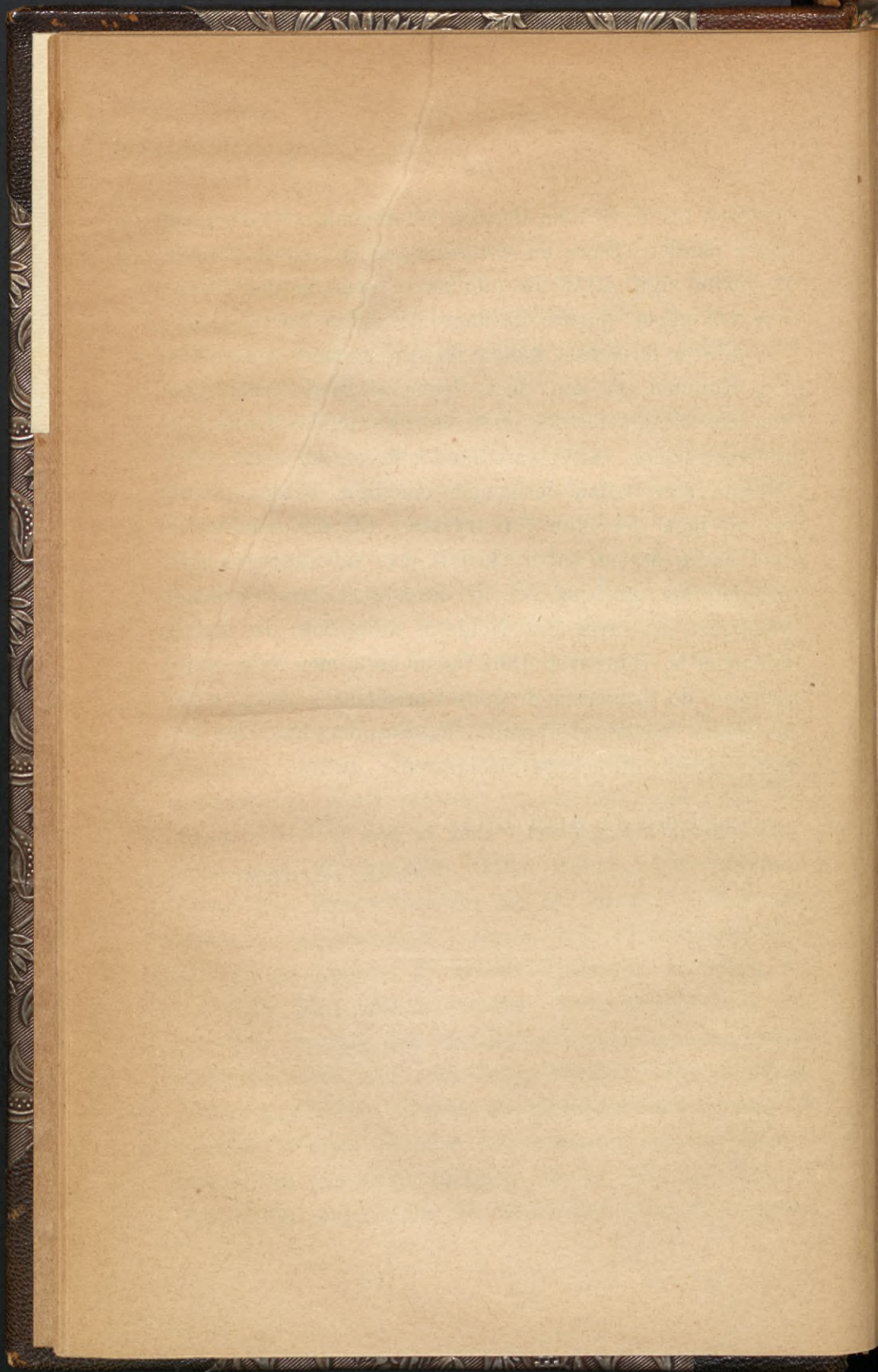
Ehuru förnämsta källan för Muhammeds biografi är just Korânen, så kan dock denne ej med fördel läsas eller ens riktigt förstås, utan en föregående öfversigt af profetens öden. Att i vårt land utarbete en sådan efter källorna vore redan derigenom omöjligt, då dessa blott till en ringa del ännu äro tryckta. Ett sammandrag af hvad andre härom hafva skrivit, har tid aldrig medgifvits mig att utarbete, och af dessa skäl har jag ansett lämpligast att öfversätta Nöldekes lilla bok "das Leben Mohammeds, Hannover 1863," som kort, men fullständigt upptager de förnämsta dragen af profetens lefnad, och har till denna inledning öfverallt hänvisat, der det, i den anförda, ansetts tillräckligt för läsaren.

Lund den 14 April 1874.

C. J. Tornberg.

I. Muhammeds historia till hans uppträdande såsom profet.

Omkring år 600 enligt vår tideräkning hade christendomen inträngt temligen långt uti Arabien ifrån Syrien och Abyssinien. Abyssinierna hade redan grundat ett christligt rike i det gamla kulturlandet Jemen (det så kallade lyckliga Arabien). Det tillintetgjordes dock snart åter genom den persiska eröfringen. Många stammar i nordvest och nordost voro mer och mindre omvända, och här och der hade christendomen inträngt äfven i det inre af landet. Prester, eremiter och kloster äro bekanta föremål för denna tids arabiska skaldar. Men de christna araberna voro visserligen endast ytligt berörda af den nya religionen. Bland beduinerna, som i allmänhet vid sitt kringirrande, på försakelser rika lif, hafva endast ett obetydligt religiöst sinne-lag, hade christendomen äfven i det yttre gjort föga framsteg, och till och med ibland oasernas innebyggare hade den ingenstades slagit så djupa rötter, att den icke af Islåms första storm bortso-pades.

Jemte christendomen intog ock judendomen i Arabien en relativt betydande ställning. Den hade före den abyssiniska eröfringen herrskat en tid i Jemen och gjort sig bemärkt genom de christnas förföljande. I det nordliga Hidjáz funnos talrika judiska kolonier, helt säkert grundlagda genom flyktingar efter Jerusalems förstöring. Det var i synnerhet i trakten af Jathrib, det sednare Medîna, hvarest dessa judar voro mång-taliga. De hade föröfrigt helt och hållet förvandlats till araber, till och med i sina religiösa traditioner. Om också de af dem vunna proselyterna ej voro många, så hade de dock genom sin öfverlägsna bildning och sin gamla literära tradition,

fått ett stort inflytande på Hidjáz' innevånare, för hvilka christendomen förblef temligen obekant.

Utom christna och judar funnos på Syriens och Babylo- niens gränser äfven några andra sekter, öfverlevfor af de reli- gionspartier, på hvilka de första århundradena af vår tideräk- ning voro så rika, såsom t. ex. de i Korânen omtalade (äkta) Sabierna eller Mandäerna; men vi kunna ej tillskrifva dessa sekter något betydligt inflytande på Arabiens religiösa tillstånd.

Men den mångfaldiga beröringen med christna och judar, samt det uppvaknade andliga lifvet, som visade sig i den sedan aldrig uppnådda blomstringen af den fullkomligt originela ara- biska poesien, måste, åtminstone ibland de bosatta araberna, nödvändigt framkalla en känsla af det gamla afguderiets svag- het, och det var endast arabens öfverdrifna tillgifvenhet för den ifrån fädren ärfda sedvanan, som gjorde det möjligt att man fasthöll den gamla gudstjensten utan någon lefvande tro på densamma. Den fornarabiska religionen, som ursprungligen var grundad på stjerndyrkan, var med sina valfarter, festliga cere- monier, tempel och fetischer mycket rå. Man behöfver icke antaga konstladt utbredda hemliga sekter med egen literatur, för att förklara, huru omkring år 600 äfven i Hidjáz flera män- ner uppstodo, som frigjorde sig mera eller mindre offentligt ifrån den gamla läran, och sökte att tillfredsställa sitt djupare andliga behof antingen i judendomen eller christendomen eller ock i en egen af dem själfva bildad deistisk tro. Redan då torde väl Abraham (Ibrâhîm), nationens förmenta stamfader, hvars namn först genom judarne blifvit bekant för araberna, hafva nämnts såsom den rena trons stiftare af dessa andar, som sträfvade efter upplysning; ehuru det ock är möjligt, att det var Muhammed, som först inför sina landsmän åberopade sig på Abraham. Öfver denna förmuhammedanska rörelse hafva vi endast strödda underrättelser, och källornas torftighet förleder lätt, att genom fantasien fylla traditionens luckor. Men man måste taga sig i akt för, att för högt uppskatta denna rörelses betydelse.

Hvad vi känna om dessa män inskränker sig nästan alltsam- mans till den plats, der deras sträfvanden slutligen skulle finna det rätta uttrycket, till *Mekka*. Mekka är beläget nära den arabiska vestkusten i en af jordens ofruktbaraste trakter. Det

inre arabiska höglandet (Nedjd) sänker sig medelst ett bergigt sluttande land (Hidjâz) till det röda hafvet, vid hvars kust det temligen breda låglandet (Tihâma) ligger. På gränsen af Tihâma och Hidjâz, emellan temligen höga klippor i en het "sådeslös dal," såsom det heter i Korânen (14, 40), i hvilken icke en gång de med konst gjorda brunnarne kunna framkalla någon växtlighet, låg sedan oberäknelig lång tid ett tempel, för sin skapnad kalladt *Ka'ba*, d. ä. "tärningen", i hvilket den så kallade "svarta stenen" (sannolikt en meteorsten) befann sig såsom största helgedom. På Muhammeds tid var detta tempel medelpunkten för valfarter af en stor del af de arabiska stammarne ända till Syriens och Jemens gränser och djupt in i Nedjd. Dessa valfarter hade fått en betydande utsträckning dels genom de semitiska folkens egen drift för dylika färder, dels genom fördelarne af den säkra handeln i och vid det heliga området, som låg på den stora karavanvägen emellan Syrien och Jemen, hvarest enligt gammal sed under de heliga månaderna alla fejder hvilade, och den bittraste fiende icke fick ofredas. Man kan ej bestämma, sedan hvilken tid detta iakttagits; det allena är säkert, att *Ka'ba*, pilgrimernas tåg derifrån till de andra heliga ställena (berget Arafat, Minâ-dalen o. s. v.) är äldre än staden Mekka. Ty först Kusai, sannolikt en främling ifrån norra Arabien, men hvars härkomst den sednare berättelsen med flit har dolt, föranledde omkring midten af femte århundradet e. Chr. *Kureisch*, en gren af den i denna trakt inhemska beduin stammen Kinâna, att taga uppsigten öfver helgedomen ifrån den stam, som dittills haft densamma, och att sjelf bosätta sig i dalen. Så uppstod staden Mekka, hvars innevägnare, redan genom markens ofruktbarhet helt och hållet hänvisade till främmande tillförsel, snart blefvo Arabiens tilltagsnaste köpmän. Ty sammanflödet af människorna vid valfarten, läget ungefär i midten af den stora vägen och hafvets grannskap, som underlättade förbindelsen med den afrikanska kusten, som var vigtig isynnerhet för slafhandeln, hänvisade dem till handeln. På bestämda tider förde de årligen karavaner till Jemen och Syrien för att dels köpa dessa länders varor, dels afsätta dem till de för valfarten församlade beduinerna. Vid denna ledde de pilgrimsfestens hela anordning och mångfaldiga ceremonier, utan att man kunde anse dem såsom prester, hvilka

i allmänhet icke funnos hos Araberna. Mekkas, så väl, som det inre Arabiens andra städers författning var ännu helt och hållet den beduinska friheten. Hos de äkta araberna före Muhammed kan det icke alls talas om en egentlig stat, ty det saknades hvarje statsmakt. Hvarje familj, hvarje individ kunde utesluta sig ifrån de öfrigas företag, utan att något lagligt tvångsmedel kunde komma ifråga. Men denna brist ersattes temligen väl af familjens nära samband, af den mycket lefvande känslan för ära och skam samt af enskilda, genom tapperhet, rikedom, stor familj, kloket och erfarenhet, utmärkta mäns inflytande, som hade sin grund endast i anseendet, ej i någon laglig myndighet. Medvetandet att hela familjen måste solidariskt ansvara för sina medlemmars och skyddslingars ära, att derföre en mördad slägting eller klient måste hämnas med mördarens eller en af hans anförwandters blod,¹⁾ var ett särdeles starkt och på det hela nyttigt band. Ty, ehuru blodshämnden ofta förorsakade långvariga fejder, så förekom dock månget mord, som annars icke förhindrats genom någon lag, af fruktan för en slägts eller stams hämnd och de deraf uppkommande striderna och förlusterna. Men rättslösheten gick så långt, att en brottsling, om han icke var en främling utan beskyddare — ty en sådan stod utom lagen — icke lagligen kunde bestraffas, om icke hans egen slägt åtog sig bestraffningen. Så fanns det äfven i Mekka hvarken öfverhufvud eller regerande församling. Väl hade man några hedersembeten, såsom innehafvandet af Ka'ba-nyckeln, pilgrimernas förseende med mat och dryck på allmän bekostnad, bärandet af baneret under krig o. s. v. och härom stridde flera slägter ofta häftigt, men någon verklig makt var ej förbunden med dessa embeten. Väl församlade man sig till gemensamma beslut i *dâr-annadwa* (Rådhuset) eller på den öppna platsen vid Ka'ba; men sådana beslut voro icke bindande för någon. Allt efter som rikedomerna omvexlade, antalet af medlemmar och skyddslingar af- eller tilltog, och framstående män felades eller funnos, var än den ena än den andra slägten mera ansedd. På Muhammeds tid voro Makhzûm och Abd Schems de två inflytelsestrikaste familjerna i

¹⁾ Familjen åtnöjde sig dock ofta med mansboten, som för den fria mannen utgjorde den höga summan af 100 kameler.

Mekka, och inom de sednare hade stammen Rebia ännu mera anseende, än den sednare så mäktig blifna Umajja. Om Håschim, Muhammeds familj, någonsin haft ett sådant anseende, är tvifvel underkastadt; visst är, att den då hörde till de mindre framstående slägterna.

I denna stad föddes stiftaren af en religion, som ännu i dag i afseende på sina bekännares antal gifver vika endast för buddhismen och christendomen, grundläggaren af ett rike, som med förvånande hastighet uppnådde en storhet, som romarriket aldrig hade vunnit. Då *Muhammed* ända till sitt 40 lefnadsår icke intog någon framstående ställning, så begriper man lätt, huru ifrån denna tid ganska få facta bibehållits i hans landsmäns minne. Men just denna fattigdom på underrättelser retade den fromma fantasien, och legenden har till den grad med sina utväxter så fördolt de få historiska facta, att dessa knapt kunna framletas. I det följande är i korthet sammanfattadt, hvad med någon säkerhet kan framställas öfver Muhammeds hela lefnad.

Muhammed, son af Abd-allâh af Håschims släkt och af Amina af Zuhras stam, föddes omkring år 570 (d. 20 Apr. 571 enl. den vanliga beräkningen) i Mekka. Sagan förlägger hans födelse just till det året, under hvilket Abraha, den christliga fursten ifrån Jemen, företog ett tåg emot Mekka, men hvilket tillintetgjordes genom en förfärlig epidemi, som utbröt i hans här. Muhammeds fader dog kort före eller kort efter hans födelse. Enligt kureischitisk sed skall hans moder hafva för några år lemnat honom åt en beduinquinna, för att uppföda honom i öknens helsosamma luft. Men äfven denna sägen, ehuru den framträder bestämd och skenbart antaglig, har af Sprenger bestridts med ganska viktiga skäl, då han uppfattar den såsom en härmning af en sednare sedvana, att uppfostra förnäma stadsboars barn. Då Muhammed var sex år gammal medtog hans moder honom till Jathrib (Medîna), hans stammoders hem. Han mindes ännu såsom profet och herrskare i Medîna scenerna för sina ungdomslekar. På återvägen dog hans mor i Abwa. Många år derefter utgöt han tårar vid hennes graf, och rörde derigenom hela den honom åtföljande hären till gråt. Den nu fader- och moderlöse gossen upptogs af sin farfar Abd-el-Muttalib, och, då denne också efter två år dog, af sin ädle farbror Abû-Tâlib, som, ehuru sjelf fattig och

derföre urståndsatt, att gifva honom tillräckligt underhåll, genom sitt sednare uppförande visade, huru alfvarligt han uppfattade beskyddarens pligter och derföre också alltid af Muhammed ärades med barnlig kärlek.

Såsom ung gosse skaffade sig Muhammed en knapp utkomst genom vallandet af får, en tjänst, som förrättades endast af slafvarne och de fattigaste menniskor. Såsom yngling skall han hafva bevisat ett fältslag emot en nära boende beduin-stam, dock icke såsom stridande, ty personlig tapperhet hörde alldeles icke till hans egenskaper, utan blott såsom sina farbröders följeslagare, åt hvilka han upplockade pilar. Dessutom säges han hafva gjort två resor till Syrien, af hvilka han skall hafva gjort den ena redan såsom gosse under Abû-Tålibs uppsigt, den andra såsom ung man. Båda resorna äro af legenden utsmyckade med många, för det mesta underbara händelser; men man genomskådar tydligen uppfinningens syftemål, och det är tvifvelaktigt om han någonsin varit i Syrien. Säkert är, att han inemot sitt 25:te år trädde i tjänst hos en förmögen enka vid namn Khadîdja, som för egen räkning dref handelsaffärer. Då han för henne — icke såsom ledare, utan såsom tjänare, till äfventyrs kameldrivare — gick med en karavan till Sûk Hobâscha, sex dagsresor S. V. ifrån Mekka, hvarest årligen hölls en marknad, så har han väl gjort ännu flera resor, och det är nog möjligt, att han äfven kommit till Syrien.

Dittills voro hans förmögenhetsomständigheter rätt bekymmersamma, såsom han sednare i Korånen (93, 6. 8) uttryckte sig: "Fann han (Gud) dig (Muhammed) icke såsom fader- och moderlös och upptog dig? . . . och såsom fattig och gjorde dig rik?" Hastigt inträdde häruti en förändring, då han gifte sig med sin förmögna fru, Khadîdja. Det är nu icke möjligt att afgöra, hvilka skäl, som bestämde båda till detta äktenskap, så lätt det än vore, att, jemte de romaner, som traditionen härom berättar, uppfinna äfven andra. Khadîdja var redan för andra gången enka och betydligt äldre än Muhammed. Men det kärleksfulla minnet, som denne bevarade många år efter hennes död, berodde svårligen endast på tacksamhet för det att hon hade befriat honom ifrån hans fattigdom. Khadîdjas fader sattes sig sin dotters giftermål med en man, som var så obemödad, att han ännu icke hade kunnat äkta någon, ehuru han

redan för länge sedan hade öfverskridit den ålder, då man i dessa länder plägar gifva sig. Men Khadidja gaf den gamle mannen ett rus och aflockade honom hans tillåtelse. När han åter blef nykter, var paret redan vigd, och det lyckades Muhammeds släktingar att lugna fadren, genom hvars vrede det hardt nära hade kommit till blodsutgjutelse. Oaktadt hustruns framskridna ålder var äktenskapet fruktsamt. Utom sin förstfödde son Kâsim, af hvilken han enligt arabisk sed tog namnet Abûlkâsim, d. ä. Kâsims fader, fick han fyra döttrar: Zeineb, Rukaja, Umm Kulthûm och Fâtima, och en andra son Abd-Menâf. Hans anhängare stötte sig tidigt vid den sednares namn "(afguden) Menâfs tjenare," hvilket tydligen bevisar, att Muhammed då ännu var afgudadyrkare, och de begagnade i stället allehanda omskrifningar, såsom Abd-allâh (Guds tjenare), Tajib (god) o. s. v., hvilka sednare af missförstånd ofta ansågos såsom namn för flera söner. Båda sönerna måste hafva dött tidigt, då han sedan snart efter sitt uppträdande såsom profet hånades för bristen på manliga efterkommande (Sur. 108). Om hans döttrar skall det ännu några gånger talas. Vid denna tid tog Muhammed också sin kusin, Abû-Tâlib's son, Alî till sig, då det för fadren blef svårt, att underhålla sin talrika familj. Abbâs, Abû-Tâlib's broder, upptog tillika hans son Djafar. Muslimin berätta, att Muhammed i sitt 35:te år spelade en vigtig rol vid Ka'bas återställande. Den hade skadats genom en af de i Mekkas dal vid häftiga skyfall ofta inträffande öfversvämningarne. Han öfvertog då, genom en tillfällighet väl dertill kallad, bemedlingen emellan de af olika stammar ursprungna Mekkanarne, hvilka stridde om äran att återlägga den heliga svarta stenen på sitt ställe, och fullgjorde dervid det vigtigaste. Men hela denna berättelse är apokryfisk, såväl som uppgiften att han allmänt kallades Amin, "den pålitlige."

Innan vi öfvergå till den afgörande vändpunkten i Muhammeds lif, skall det vara ändamålsenligt, att anföra något om hans yttre utseende. Väl hafva vi icke någon afbildning af honom, dels af arabernas brist på konstfärdighet, dels till följe af Muhammeds, enligt judiskt exempel, stränga förbud af bilder; men traditionen har bevarat talrika sägner om hans yttre, af hvilka vi vilja framställa några. Muhammed var af medelmåttig storlek, temligen mager, men bredaxlad och i allmänhet

af stark benbyggnad. Hans hufvud var stort, hans händer och fötter voro tjocka. Det svarta håret var lätt krusadt, men icke egentligen lockigt. Under de långa nedhängande ögonhåren framblickade stora, svarta ögon. Näsan var stor och något böjd, men skönt formad. Ett långt skägg gaf honom ett manligt utseende. För en arab var han temligen ljuslätt. Mellan skuldrorna hade han ett märke eller en utväxt af eget utseende, hvori hans anhängare sednare sågo "profetakallets insegel." Då han gick rörde han sig häftigt med hela kroppen, "som om han nedstege ifrån ett berg." Hela hans yttre hade något vördnadsbjudande.

II. Om Muhammeds uppträdande såsom profet ända till hans flykt till Medina.

Inemot i sitt 40:de år beredde sig Muhammed på en revolution, som ryckte honom plötsligen ur hans mörker och gjorde honom till en af världshistoriens märkvärdigaste männer. Förut är kortligen antydt, att en religiös rörelse vid denna tid hade uppvaknat. Flera medlemmar af Mekkas ansedda släkter hade afsvurit den gamla tron. Varaka, en nära slägting till Khadidja, hade öfvergått till judendomen (åtminstone är detta mycket sannolikare, än den vanliga uppgiften, som gör honom till christen); Zeid ibn Amr hade öppet talat mot afguderiets orimlighet. Ifrån Jathrib, som stod med Mekka i mångfaldig förbindelse, kommo säkerligen ofta judar till Mekka för handels skull eller hade väl der bosatt sig; åtminstone kan man sluta till Muhammeds längre umgängelse med judar af hans närmare kändedom om judiska berättelser och talesätt, som visar sig i hans tidigare uppenbarelser. Derjemte funnos i Mekka en och annan abyssinsk och grekisk christen, men dessa voro blott slafvar och frigifna, som till största delen aldrig hade egt någon närmare kändedom om sin religion, och till en del väl också redan ifrån sin tidigare ungdom lefde ibland hedningarne. Derföre inskränker sig Muhammeds kunskap om christendomen till några till en del orimligt förvridna legender och några mycket förvirrade fragmenter af lärosatser. Men allt detta var tillräckligt, för att göra ett väckt sinnelag villrådigt i sin dyrkan af de gamla gudarne och leda det till den rena mono-

theismen, som i allmänhet ibland den tidens araber redan började att kraftigt bryta sig fram igenom mångguderiet. Vi behöfva derföre icke låta Muhammed undervisas hvarken genom munkar i Syrien, eller genom fantasiliteraturen hos dittills alldeles obekanta sekter. På hvad sätt de nyss skildrade inflytelserna verkade på Muhammed, är för oss i det enskilda mycket dunkelt. Det är icke omöjligt, att han haft vidlyftiga samtal med Zeid, som Mekkanarne skall hafva förvisat ifrån sin stad. Men först derigenom blef förändringen i Muhammeds religiösa öfvertygelse så vigtig, att han inom sig kände kallelsen att uppträda såsom Guds sändebud, för att omvända äfven andra till sin tro. Det är knappt möjligt, att med någon sannolikhet psykologiskt fatta de inre rörelserna i Muhammeds själ, hvilka småningom gjorde honom till profet.

Profetakallet är, åtminstone i dess renhet och kraft, ett blott för de semitiska folken och bland dessa nästan endast för hebräerna egendomligt fenomen. För oss moderna européer är den makt nästan alldeles främmande, genom hvilken en människa med djupsinnighet känner sig gripen af en gudomlig sanning, så att denna visar sig för henne såsom något utifrån, högt ifrån himmelen nedkommet, och hon tvingas, att förkunna denna såsom gudomligt erkänt ord för medmänniskorna i Guds namn. Syner framträda ofta så klart för profeten, att han alldeles icke har något tvifvel om, att det är fråga om objektiva verkligheter. Vi, som hafva lösgjort oss ifrån den föreställningen, att dessa syner och uppenbarelser skulle kunna hafva objectiv tillvaro, göra dessa inspirerade siare lätteligen orätt, då vi anse dem antingen för bedragare eller sjuklingar; men vi glömma dervid, att olika tider och folk hafva olika anlag, glömma, hvilken glödande hänryckning, hvilken innerlig öfvertygelse om sanningen, som uttalar sig i fragmenterna af forntidens talrika profeters orakel, glömma sluteligen, huru stora framsteg menskligheten har gjort under inflytandet af dessa männer.

En sådan profetisk natur var också Muhammed. Öfvertygelsen, att Gud (Allâh) blott är en, att afgudarne äro idel fåfänglighet och att deras dyrkan uppväckte Guds vrede, som skulle visa sig fruktansvärd mot afgudadyrkarne, denna öfvertygelse, förvärfvad genom undervisning och egen eftertanke,

gjorde honom till profet. Han kunde icke underlåta, att uppmana sina medmenniskor, att undfly helvetets eld och att omvända sig till Gud. Han kände sig sålunda såsom Guds sändebud, och kyrkans gamla åskådningssätt, såväl som modern upplysning, göra honom mycket orätt, om de utan vidare anse honom såsom en bedragare, tilläfsventyrs såsom en bedragen bedragare. Men Muhammed kan i sanning i afseende på andelig höghet icke jemföras med det gamla testamentets stora profeter, med en Jesaias och Joel. Det var ifrån början någonting sjukligt i hans häftigt upprörda själstillstånd. En kroppens sjukdom, som yttrade sig i epileptiska och dylika anfall, gaf honom den första anledningen att tro, att han vore gripen af högre makter. Jag är för litet läkare, för att kunna nogare bestämma af hvad slags sjukdom Muhammed led, och vet ej heller, om de traditionela beskrifningarne på hans anfall äro tillräckliga för en läkare, att göra det. Hans lidande yttrade sig i plötsliga anfall, vid hvilka han blef helt och hållet eller till hälften medvetlös, nedföll "såsom en drucken," blef alldeles röd, fragdade, uppgaf läten "såsom en ung kamel" och hade känsla af ett häftigt brusande eller klingande i örat. Enligt en, i den gamla orienten vidt utbredd mening, som tillskref fortfarande eller ögonblickliga själsstöranden onda andars inflytande, trodde Muhammed i förstone, att han var besatt af demoner, hvarigenom han drefs ända till förtviflan och tankar på sjelfmord. Men vare sig genom egen öfverläggning eller genom andras intalande (isynerhet Varakas, som hos honom igenkände profetians tecken), öfvertygade han sig snart, att just en himmelsk makt hade farit in i honom, att den heliga ande uppenbarade sig i denna hans själs och kropps skakning, och hans kropps lidanden vordo för honom beviset på hans profetiska kallelse. Hos en så nervöst upprörd natur kunde naturligtvis drömmar och syner i vaket tillstånd (hallucinationer) också icke uteblifva, hvilka stärkte honom ännu mera i hans tro. Profetian, som uppstod under sådana inflytelser, måste lida af svåra brister. Muhammed egde ringa anlag för ett rent abstrakt eftertänkande öfver Gud och gudomliga ting. Allt skedde inom honom stormande och fantastiskt. Var han nu af Gud kallad till förkunnare af hans enhet, så måste alla krafter uppjudas till ernåendet af detta högsta mål. Det kunde då icke tagas

så noga vid valet af medlen, och den som på det innerligaste var öfvertygad om sin kallelse, har användt ganska månget fromt bedrägeri och betjenat sig till sina måls uppnående ofta af sådana medel, som strida emot ett strängt sedligt medvetande. Men derföre må man ej hålla honom för en planmässig bedragare. I ögonblickets drift, i vredens hetta mot de otrogna, i brinnande längtan efter de förlorade själarnes räddning, följde han sin känsla, hvilken han, såsom af Gud honom ingifven, måste anse för alldeles riktig. Hans dämonium ledde honom icke alltid på rätt väg. Lika orätt som det skulle vara, att hålla de oräkneliga bedrägerier och illgerningar, som begåtts "till Guds större ära," för ett verk af afsigtlig elakhet, då de ofta hafva utgått ifrån just de frommaste, men ensidigaste, alldeles subjectiva människor, lika falskt vore ett bedömande af Muhammed efter enskilda reglor och utsagor, som icke kunna bestå inför ett luttradt sedligt och religiöst sinnelag. Hans karakter var och förblef i grunden ädel.

Det är svårt att bestämma tiden, när öfvertygelsen att han vore af Gud kallad till sina medmänniskors omvändelse, hos Muhammed uppstått. Naturligtvis var denna tro frukten af långa själsstrider, såsom ock de i det enskilda föga tillförlitliga underrättelserna i traditionen antyda. Denna kamp måste räcka desto längre, som det fattades Muhammed mod, och han kunde förutsätta, att han ej skulle undgå sina landsmäns förföljelser och åtminstone icke deras hån. Endast en inskränkt uppfattning, som anser Muhammeds syner såsom verkliga, antingen gudomliga eller djefvulska ingifvelser, kunde anse hans kallelse taga sin början ifrån en enda dylik inre tilldragelse. Men det kan dock antagas såsom säkert, att utslaget gafs genom en dröm, i hvilken han, sedan han en längre tid hade uppehållit sig för andaktsöfningar i berget Hirås ensamhet, hvilket ligger nära Mekka, befalldes, att förkunna sin lära och genom skrift utbreda sina uppenbarelsen. Såsom bevis härpå hafva vi början af den 96 Suran, som sannolikt med rätta anses såsom det äldsta stycket i Korånen. Traditionen förlägger denna uppenbarelse till Muhammeds 40:de lefnadsår. Man får dock icke taga detta årtal för strängt, då Muhammed sannolikt ej noga visste hwarken dag eller år för sin födelse. Hela chronologien för tiden före flykten till Medîna är mycket förvirrad. De bäst

bestyrkta uppgifterna afvika till och med deruti ifrån hvarandra, huru länge Muhammed verkade såsom profet i Mekka. Man uppgifver 10, 13 och 15 år. Dock har han efter det säkra intyget af en samtida skald "predikat 10 och några år," och då hans flykt infaller på året 622, så måste man sätta hans första uppträdande omkring året 610. Denna händelse infaller enligt en Korânvers (2, 181) i månaden Ramadhân. Muhammed hade sednare sjelf förgätit det bestämda datum.

De få säkra tilldragelsernas chronologic före flykten är, såsom sagdt, mycket dunkel, och tyckes först småningom hafva bragts i ett konstladt system. Vi inskränka oss derföre bäst till ungefärliga uppgifter. Till och med den relativa följdén af händelserna är blott till en del något bestämdare. Legendén och förfalskning är ännu vida öfvervägande för denna tidrymd, på hvilken dock icke många i det yttre såsom betydande framträdande händelser inföllo. Väl bibehöllo sig några få minnen om den offentliga meningens vacklande för och emot Muhammed, om enskildas mer eller mindre uttalade böjelse för hans lära och deras affall derifrån, om åtskilliga försök af Muhammed att omvända och fästa vid sig sina åhörare än på det ena och än på det andra viset; men dessa äro så mycket vanställda och blandade med ren osanning, att det ofta icke blifver möjligt, att riktigt urskilja det sanna. Vi äro icke en gång säkra derpå, huruvida Muhammed redan hade utbildat sin lära, när han uppträdde. Ännu såsom profet har han en lång tid varit vacklande öfver ett och annat. I alla fall har han uppstått först mycket sednare mångt lagstadgande. Han förblef i beständigt umgänge med judarne, af hvilka nan muntligen erhööll många upplysningar, hvilka han derefter åter utarbetade i sina uppenbarelsen. Men aldrig har han sjelf läst deras heliga skrifter. Ja vid denna tidiga period var han ganska litet medvetande om sin läras skiljaktighet ifrån de christnas och judarnes, och trodde fullt och fast, att christna och judar voro troende. Under förutsättning, att en uppenbarelse ej kunde strida mot den andra, åberopade han sig derföre på det gamla och nya testamentet, så väl som på de böcker, som uppenbarats för Abraham och andra profeter, men hvilkas tillvaro endast berodde på några judars inbillning. Ifrån början voro hans läras grundsatser, att Gud vore en enda, som sändt honom,

för att omvända människorna, på det att de skulle blifva delaktiga af de himmelska fröjderna och undgå helvetets förfärliga straff, orubbeliga. Att Guds nåd kunde vinnas genom fasta, bön och almosor, var en tanke, som låg alla österländningar alltför nära, för att icke redan då bilda en hufvudbeståndsdel af hans lära. Bönen gälde såsom det viktigaste. Först något sednare ordnades väl de fem dagliga bönerna med sina mångfaldiga ceremonier (kroppens böjning, nedfallande o. s. v.), såsom de ock annars förekommo i Orienten¹⁾. Under första tiden af sitt uppträdande dref Muhammed det frivilliga vakandet och bedjandet till det yttersta, och hans tidigaste uppenbarelserers sällsamma karakter sammanhänger säkerligen icke ringa med de nattliga botöfningarne, som alltid mer och mer upp-drefvo hans uppedade fantasi. Såsom infödd mekkanare har han dervid väl aldrig tviflat på Ka'bas och det hela heliga områdets helighet. Antagandet att allt detta härledde sig från Abraham, att den dermed förbundna afgudatjensten först sednare uppstått, betog honom alla anstötligheter, och han förrättade andäktigt gången omkring Ka'ba och pilgrimsfesténs bruk, i det han afhöll sig endast ifrån de uppenbart hedniska brukena. Det faller af sig sjelft, att Muhammed ifrån början uppmanade till en sedlig lefnad, om ock den af honom predikade moralen icke motsvarar en renad sedlighets stränga fordringar. Han uppträdde med allvar emot några af arabernas dåliga sedvanor; så ifrade han isynnerhet mot det mest ibland beduinerna herrskande barbariska bruket att mörda de nyss födda döttrarne. Till den första tiden hör väl ock redan förbudet af några födoämnen. Dock inskränker sig dessa förbud endast till förtärandet af as, blod, svinkött och djur, som invigts åt en afgud. Förbudet af hasardspel och ocker, så väl som mången annan enskildhet af läran, torde väl vara något sednare. Likaså tyckas namnen *Islâm*, d. ä. "undergifvenhet" (neml. för Guds vilja) för den nya religionen, och *Muslim*, d. ä. "undergifven" för dess anhängare, först någon tid derefter hafva uppstått. Men de beteckna en högst väsendtlig sida af läran, som framställer Gud som den allena mäktige, efter godtycke herrskande, efter hvilken den svaga människan ovilkorligen måste foga sig.

¹⁾ Efter en sednare bestämmelse af Muhammed, måste vid hvarje bön Gud åkallas med första Korân-kapitlets ord.

Muhammed erhöj, såsom vi ofvanföre sade, i drömmen uppdraget, att omvända sina medmenniskor genom skriftliga uppenbarelser. Man kan ej med säkerhet afgöra, om han sjelf då har förstått den i dessa trakter ännu temligen nya konsten att läsa och skriva; emellertid låtsade han, som om den vore honom främmande. Han begagnade därför ifrån början främmande händer till uppskrifvandet af sina uppenbarelser, af hvilka Korânen är sammansatt. Dessa orakel, i hvilka Gud sjelf alltid talar, äro under den första tiden produkter af den vildaste sinnesrörelse och den mest glödande fantasi. De sluta sig i den yttre formen till den vedniska siarnes språk: de bestå af korta, rimmade, men ej i versform sammanfogade, ofta alldeles afbrutna satser. Småningom blifver tonen lugnare och mera prosaisk, och under tiden kort före flykten närma sig korânstyckena redan ofta prosan, ehuru slutrimmet och formen, att lägga orden i munnen på Gud sjelf, bibehållas. I början voro uppenbarelserna merändels korta. Sedan de en gång uppskrifvits, gälde de för de troende, men ock för Muhammed sjelf, såsom något heligt, och förelästes vid bönen och andaktsöfningarne. Dock gick denna helighet ej så långt, att Muhammed ej kunde understundom inflika, förändra och borttaga hela stycken.

På hvilket sätt Muhammed först har utbredt sin lära, veta vi icke bestämdt. Sednare muslimin hafva tvistat om, hvilka som voro de första omvända, hvem som följde på dessa o. s. v.; men dessa uppgifter uttrycka för det mesta endast önskan, att så mycket som möjligt upphöja förfädren till en eller annan familj eller till ett partis upphofsmän och helgon. Ty det rätt tidiga bekännandet af Islâm är en handling, hvars glans meddelade sig åt alla efterkommande och anhängare. Hans tidigaste anhängare voro i alla händelser hans familjs medlemmar: Khadîdja, hans döttrar, hans lilla fosterson Ali och hans älskade slaf *Zeid*, som han tilläfventyrs redan då hade frigifvit och adopterat, samt slutligen hans vän, den kloke, ärlige och godlynte *Abû-Bekr*, hvars omvändelse och trogna ihärdighet i tron af alla opartiska domare är ansedd såsom den bästa borgen för den verkliga renheten af Muhammeds afsigter. Af sina öfriga släktingar afvisades han. Hans farbror *Abû-Lahab* förklarade honom för en narr, och lät icke skrämman sig af den korta up-

penbarelsen, som derföre hotade honom med evigt helvetesstraff (Suran 111). Mekkanarne lemnade honom i allmänhet i fred, då de måste hålla mycket, som han sade, för alldeles förnuftigt, och icke stötte sig särdeles vid hans excentriska väsende, då de voro vanda vid sådant hos spåmän och till och med hos skaldar. Några, vunna genom Abû-Bekr, öfvergingo till honom. Med största glädje gingo slafvar och andra personer af de lägsta folkklasserna honom till mötes, till mycken förargelse för de adelsstolta Kureischiterna. Dessa människors tillgifvenhet, af hvilka några på groft sätt visade sitt förakt för landets religion, kan hafva varit en orsak dertill, att medlemmarne af de anseddaste familjerna visade sig så kallsinniga emot honom. Sednare fordrade man väl af Muhammed såsom första vilkoret för omvändelse, att han skulle förjaga sina ringa anhängare, en fordran, som han naturligtvis ståndaktigt tillbakavisade. Men ju öppnare han framträdde med sin lära och ju bättre Mekkanarne insågo dess syfte, desto fiendtligare stälde de sig emot honom. Smädelserna emot afgudarne och beskyllningen att deras fäder, öfver hvilka de voro så stolta, såsom hedningar varit dårar, voro till och med för starka för dem, som blott medlidsamt logo öfver läran om uppståndelsen och yttersta domen, och dertill kom fruktan, att, om Muhammeds lära segrade, araberna till äfventyrs icke mera skulle komma såsom pilgrimer till Mekka, och Mekkas helighet ej längre skulle respekteras, på hvilken deras anseende, säkerhet och blomstrande handel berodde. Med ett ord, småningom uppstod en häftig opposition emot Muhammed och hans anhängare. Profeten själf skyddades genom sin högt ansedde farbror, den ädle Abû-Tâlib, som väl icke trodde på honom, men alltid var beredd att till det yttersta försvara sin slägts ära, om den förolämpades i Muhammeds person. Så voro ock de troende af kureischitisk ått väl icke skyddade för förolämpningar med ord och gerning, men väl säkra för sitt lif, då deras familjer, vare sig troende eller otrogna, skulle anse sig för evigt skymfede, om de skulle hafva gifvit till spillo en af de sinas lif. Men de troende måste låta sig behaga allehanda misshandlingar till och med af sina egna anförvandter. Dock behandlades hårdast de fattiga rätts- och försvars-lösa slafvarne och frigifna, till dess att de åtrade sig. Endast få, såsom Bilâl, som var af afrikansk här-

komst, förblefvo ståndaktiga under alla plågor. Muhammed, som i allmänhet var vän af den "mildare praxis," tillät slutligen sina försvarslösa anhängare, att förneka honom, "om blott hjerstat blef ståndaktigt i tron." Äfven af de kureischitiska anhängarne synas många hafva affallit, då de anseddaste männen förklarade sig emot Muhammed, och de sågo sig utsatta för allehanda obehag. Bilâl friköptes slutligen af den förmögne Abû-Bekr, och trädde således under denna mans beskydd, hvilken ock sednare friköpte flera för deras tros skull pinade slafvar. Detta föredöme fann mycken efterföljd.

Muhammeds motståndare, anförda af två medlemmar af Makhzûms familj, den gamle rike Velîd och Abûlhakam, af Muhammed kallad Abu-Djahl d. ä. "dårskapens fader," sökte att på allt sätt förlöjliga honom. De bragte honom isynnerhet derigenom i trångmål, att de begärde af honom underverk, såsom de enligt hans påstående af de gamla profeterna utförda, eller att de hånande uppmanade honom, att dock äntligen låta det så länge hotade straffet för deras otro eller den yttersta domen inträffa. Nadhr ibn el-Hârith förstod att kränka honom isynnerhet derigenom, att han för folket berättade de gamla persiska hjeltesagorna, som han hade hört på sina handelsresor vid Enfrat, och som naturligtvis behagade dem vida mera, än Korânen's uppbyggliga men tråkiga profetahistorier. Men den fordran, som ställdes till Abû-Tâlib eller väl egentligen till hela släkten Hâschim, att de skulle utlemna Muhammed, tillbakavisades med kraft. Flera af Abû-Tâlibs dikter, som härpå hafva afseende, äro väl till en del mycket interpolerade, men till sin kärna äkta, och bevara åt oss den ädle mannens egna ord. Men fiendernas sinnelag var alldeles sådant, som Korânen, hvilken i allmänhet framställer spegelbilder af Muhammeds belägenhet, låter profeten Schoaibs landsmän uttala: "I sanning, vi se dig svag ibland oss, och vore ej din familj, så skulle vi stena dig." (66, 93).

Emellertid fortfor Muhammed att predika. Han verkade hufvudsakligen genom sina lefvande målningar af helvetesstraffen och de himmelska fröjderna. Man må ej invända, att tron på hans ords sanning först måste föregå deras verksamhet. Sådana glödande skildringar fångsla anden och utan bevis in-

preglas ordet genom den upprörda fantasien hos den därför disponerade åhöraren såsom ovedersägliga sanningar.

Men ännu var visserligen de ståndaktigas antal ringa. Då nu deras belägenhet blef allt betänkligare, riktade Muhammed sin blick på en tillflyktsort för dem. Abyssinien, förbundet med Mekka genom en icke obetydlig handel, var ett christligt land. Här kunde de af hedningarne förföljda räkna på skydd. Derföre anbefalldes han detta landet såsom asyl åt sina anhängare. Alla de, som icke voro nog förmögna och ansedda för att kunna försvara sig emot sina egna släktingar, eller af dessa icke med våld höllos qvar, aftågade flere år efter Muhammeds första uppträdande till Abyssinien. Bland dem befunno sig äfven Abû-Tålîbs son Djafar och den sköne, men kraftlöse Othmån af Umajjas ätt, som kanhända blifvit omvänd endast af kärlek till profetens förtjusande dotter Rukaja, som åtföljde sin make på flykten. Men utvandrarne hade icke varit länge i Afrika, då de oförmodadt hörde, att hela Mekka skulle hafva antagit Islâm, och återvände derföre åtminstone till en del. Orsaken till detta rykte var följande egendomliga händelse.

Muhammed, som efter så många anhängares aflägsnande väl först kände sig rätt ensam, och fann det allt mera svårt att omvända sina landsmän, tänkte på en kompromiss med dessa. Kureischiterna hade dock förklarats för honom, att de ville tro honom, om han blott jemte den högsta Guden också ville erkänna deras gudar, hvilket han likväl alldeles vägrade (Sur. 109). Tanken, att, om man blott trodde på Allâh, såsom verdens högsta herre, man skulle kunna erkänna de hedniska afgudarne, hvilka han sjelf — såsom kyrkofäderna, — tillskref en verklig tillvaro, såsom ett slag af lägre gudar, såsom han enligt judiskt och christligt föredöme såg dem i änglarne, denna tanke förledde honom ändteligen till ett falskt steg. Vid ett offentligt föredrag insatte han i 53 Suran några ord, i hvilka Mekkanarnes tre hufvudgudinnor förklarades för upphöjda väsen, hvilkas förbön förmådde mycket hos Gud. I följd af denna förklaring öfvergingo många Kureischiter till honom, och så uppstod ryktet om Mekkas omvändelse. Men snart slog honom hans samvete, huru svårt det ock måste falla sig för honom, att uppgifva den en gång vunna fördelen. Han förklarade offentligen dessa orden för en satans ingivelse, och motståndet

blef nu desto häftigare. Föröfrigt hade Muhammed oftare sådana anfäktelser. På flera ställen i Korånen gör han sig (eller, enligt formen, Gud honom) förebråelser, att han gjort något som icke höfdes en profet ¹⁾).

Af dem, som med anledning af detta ryktet återkommit ifrån Abyssinien, gingo några dit tillbaka, under det att andra, sedan hvar och en förut af en ansedd Kureischit fått löfte om beskydd, åter beträdde Mekka, ibland dem Othmån. Några af dessa personer voro snart derefter nog djerfva eller långtande efter martyrkronan, att åter lösgöra sig ifrån sina beskyddare, och sålunda till Guds ära blottställa sig för alla förolämpningar. En och annan torde ännu sednare hafva flytt till Abyssinien. Kureischiternas försök, att genom sändebud (eller väl egentligen genom köpmän, som tillfälligtvis kommo till Afrika) förmå konungen af Abyssinien, att utlemna deras landsmän såsom christendomens fiender, misslyckades, då dessa lätt kunde visa, att de stodo christendomen mycket närmare än hedningarne. Om de icke några år sednare hade dragit till Medîna, skulle de småningom alla utan tvifvel hafva öfvergått till christendomen, såsom åtminstone en af dem verkligen blef christen.

Vid denna tid förstärktes Muhammeds parti genom tvänne kraftiga männer, nemligen genom *Hamza*, Abû-Tålîbs och Abû-Lahabs broder, som, om man får tro berättelsen, nästan blott på trots emot Abû-Djahl öfvergick till sin brorson, men sednare beseglade sin tro med sitt blod, och ännu mera genom den unge, energiske, genomärlige *Omar*, som derefter jemte Muhammed och Abû-Bekr blef Muslimins tredje hufvudman. Omvändelsen af Omar, som dittills skall hafva varit en häftig motståndare till Muhammed, kan med temlig säkerhet förläggas efter utvandringen till Abyssinien till år 617 eller 618. Hamzas omvändelse synes icke infalla mycket förr eller sednare. Vi få icke lägga stor vikt vid omvändelsernas omständigheter, som uppgifvas af traditionen, då här öfverallt råder ett sträfvande, att skildra omvändelsen såsom en ögonblicklig akt af den gudomliga upplysningen. Omars öfvergång hade

---

¹⁾ Så tadlar Gud honom i 80:de Suran, att han, under det att han förgäfvos sökte att omvända en rik och förnäm man, icke hade brytt sig om en fattig blind, som önskade undervisning.

den följd, att Islâm ifrån denna stund uppträdde mycket djerfvare i Mekka. Förut hade de troendes gemensamma andaktsöfningar hållits i Arkams, en af hans anhängares hus; men Omar förmådde profeten och hans ungefär 40 anhängare (d. ä. väl de, som återstodo efter utvandringen) att offentligen förätta sin bön framför Ka'ba.

Förbittringen växte naturligtvis allt mer och mer, och när sluteligen alla försök att förmå Abû-Tâlib och hans familj, att icke vidare beskydda Muhammed, hade slagit fel, förbundo sig sluteligen alla andra slægter formligen, att uppsäga all förbindelse med Muhammeds familj, Hâschimiterna och de med dem nära förenade Benû-Muttalib. Endast Abû-Lahab skall hafva undantagits ifrån denna bannlysning. De i akt förklarade, troende såväl som otrogna, drogo sig tillbaka till sin stadsdel, som låg i en sidoklyfta af hufvuddalen och, utan att en dropa blod hade utgjutits och utan att blodshämndens förfärliga lag hade behöft träda i kraft, inträdde dock för de uteslutna ett högst pinsamt krigstillstånd. Det var knappt möjligt för dessa, att förskaffa sig de nödvändiga lifsmedlen, ty de öfriga Kureischilderna voro i besittning af handeln och handelsvägarne, och endast vid pilgrimsfestens tid var en fri förbindelse möjlig med de främmande araberna. Men det funnos dock många ibland Kureischilderna, som insågo, att det till slut nödvändiga fördrifvandet eller utrotandet af två ädla slægter måste lända till det helas skada, eller som af vänskaps- eller slægtskapsförhållanden icke längre kunde åse de utestängdas nöd. Några läto hemligen skaffa lifsmedel åt dessa. De mildt sinnades parti växte med de bannlystas nöd och föranledde sluteligen efter två eller tre år beslutets upphäfvande.

Men knappt var Muhammed befriad ur denna nöd, så förlorade han sin tröst och sitt beskydd, genom de inom några månader inträffade dödsfallen af hans älskade maka Khadîdja och hans gamle farbror Abû-Tâlib, som i trots af det beskydd, som han alltid lemnat honom, dock ännu på dödsbädden vägrade, att antaga hans religion. Väl erbjöd honom Abû-Lahab, numera hans naturliga beskyddare, sitt beskydd, men blott en kort tid kunde Muhammed förmå sig, att stå under skyddet af denna häftiga motståndare till sin lära, och uppsade det snart derpå offentligen. Under den sednare tidens virrvar torde

Khadidjas förmögenhet redan hafva kommit i oordning; åtminstone synes Muhammed under sista tiden före flykten åter vara temligen fattig. Antalet af hans anhängare hade visserligen sedan lång tid icke ökats, utan vid de ogunstiga omständigheterna hade väl också mången vankelmodig åter affallit, då han ännu aldrig såg de troendes belöning och fiendernas bestraffning komma.

Så gjorde Muhammed sig mer och mer förtrogen med den tanken, att öfverlemna sitt otrogna hem åt sitt öde och söka sig en gynsamare jordmån för sin lära. Den närmast till hans fädernestad belägna större orten är Tâif, öster om Mekka på gränsen af det inre höglandet (Nedjd), rikt gynnad genom sin omgifnings fruktbarhet. Tâifs innevånare (Thakifiterna) stodo i liflig förbindelse med Mekkanarne, men voro afundsjuka på dessa. Ensam eller blott åtföljd af sin adopterade son Zeid, begaf sig Muhammed till Tâif, men ett få dagars uppehåll öfvertygade honom, att här fanns ännu mindre benägenhet för omvändelse än uti Mekka. Ja, pöbeln, som icke behöfde göra något afseende på främlingen, var nära att ombringa honom, då han flydde ur staden. Enligt de rika Mekkanarnes bruk hade Otba och Scheiba, på denna tid efter Velids död de anseddaste männerna i Mekka, en trädgård i Tâifs yppiga område. Otba, som redan förut hade talat för ett mildare behandlingssätt af Muhammed, var just nu på sitt gods och hjälpte sin nödställda landsman. På återvägen ifrån Tâif skall Muhammed hafva haft den synen, i hvilken ett antal af genier erkände honom, som människorna försköto, såsom profet (Sur. 72). Muhammed ingick icke förr i Mekka, än en ansedd Kureischit, Mu'tim, hade tagit honom i sitt skydd, sedan två andra hade vägrat honom detsamma.

På denna tid synes också den drömmen falla, som bar profeten först till Jerusalem och sedan upp i himmelen, och på hvilken några hänsyftningar förekomma redan i Korânen. Muhammed hade icke få dylika drömmar och visioner, och endast det väl redan från Muhammed sjelf utgångna sträfvandet, att insätta alla fantasier öfver den andra världen i ramen af en berättelse, har sedermera så mycket utvidgat denna dröm. Men denna gång var framställningen alltför fantastisk, utan att tillika vara gripande, och till och med troende anhängare kunde knappt

värja sig ifrån att le vid berättelsen om denna nattliga tilldragelse. Endast Abû-Bekrs tro vacklade ej. Kort efter återkomsten ifrån Tâif äktade Muhammed Sauda, enkan efter en i Abyssinien af tiden troende, till ersättning för den gamla Khadidja.

Muhammed hade uppgifvit allt hopp, att omvända Mekkanarne. Äfven Thakifiterna hade afvisat honom. Förgäfves vände han sig under pilgrimsfestens tid till de olika arabstammarne, som väl nyfiket hörde honom, men utan att erfara något djupare intryck (om också mången sednare påstod sig redan då hafva antagit Islâm); men ändteligen fann han hvad han sökte. Ett par pilgrimer ifrån *Jathrib* (Medîna) åhörde honom. Det genom sin rikedom på dadlar berömda *Jathrib* var bebodt af de båda stammarne *Aus* och *Khazradj*, hvilka för några århundraden sedan hade invandrat ifrån södern och tagit landet ifrån judarne. Men de judiska stammarne voro ännu alltid oberoende och mäktiga samt hade tappert bistått än det ena, än det andra partiet i de blodiga fejderna emellan de båda stammarne, hvilka just nu hade ingått en dräglig vapenhvila. Genom det beständiga umgänget med judarne hade begreppen uppenbarelse, profetia, Guds ord o. s. v., hvilka föreföllo Mekkanarne såsom orimliga, blifvit bekanta för *Jathribenserna*. De erinrade sig ock, att judarne, då de en gång kommit i en nödställd belägenhet, hade hotat sina fiender med Messias' nära ankomst. Tanken, att Muhammed vore denna Messias, låg nära. Muhammed vann männerna, och dessa utbredde vidare efter sin hemkomst underrättelsen om profeten och hans lära. Vid nästa valfart svuro redan tolf männer ifrån *Jathrib* lydnad för Islåms hufvudläror. Muhammed sände sin modiga anhängare *Mus'ab*, som nyss hade återvänt ifrån Abyssinien, såsom religionslärare och korânläsare till *Jathrib*, och med snabb fart utbredde sig Islâm bland de båda fordom så fiendtliga stammarne. Det var en särskild lycka för Muhammed, att mycket snart några af de anseddaste männerna, såsom den gamle tappre *Sa'ad ibn Muâdh*, öfvergingo till honom, och genom sitt anseende drogo hela sina familjer till honom. Ty hos araberna är familjeöfverhufvudets inflytande utomordentligt stort. *Mus'ab* ledde de offentliga bönerna. Detta måste han redan derföre göra, emedan ingen af de båda på hvarandra afundsjuka stammarne skulle

hafva fördragit, att vid bönen följa en medlem af den fiendtliga stammen såsom förebedjare.

Vid den nästa valfarten slöt Muhammed med sjuttiofire män och två qvinnor ett fördrag, hvarigenom de förpligtade sig, att beskydda honom såsom en af de sina, om han komme till dem. Muhammed utnämnde tolf föreståndare, af hvilka nio tillhörde den talrikare stammen Khazradj och tre stammen Aus. Ehuru detta fördrag afslöts hemligen om natten utanför staden vid höjden Akaba, så märkte dock Kureischiterna, att Muhammed smidde hemliga planer. De gjorde efterforskningar, och en af de tolf föreståndarne, som de fingo i sitt våld, misshandlades våldsamt, och det skulle hafva gått honom ännu värre, om han icke hade anropat om beskydd en gammal gästvän, som utverkade hans befrielse.

III. Från flykten ända till slaget vid Ohod.

Muhammed uppmanade nu sina följeslagare, att fly till Jathrib. Nästan alla troende, som icke qvarhöllos af sina familjer eller herrar, begåfvo sig redan under de nästa månaderna dit, och ibland dem Omar. Antalet af de då utvandrade männen kan gerna uppskattas till 100; dertill kommo ännu temligen många qvinnor och barn, om också flera stadnade kvar hos sina familjer, Utom de med våld qvarhållna stadnade föröfrigt ännu några i Mekka, som väl voro troende, men dock icke ville lemna sin egendom i sticket. De utvandrade, af hvilka endast få medförde någon förmögenhet af betydelse, upptogos med glädje af Jathribs innevånare. I början var det dessas välgörenhet, som förskaffade dem uppehälle. I Arabien behöfves i sanning blott litet, för att föda en menniska. En af flyktingarne vid namn Ajásch lockades genom falska förespeglingar af sina farbröder Abû-Djahl och Hârith tillbaka till Mekka och hölls här fången, till dess att han sednare genom en Muslim med list befriades. De öfriga blefvo oantastade i sitt nya hem.

Ändteligen voro Muhammed och Abû-Bekr med sina familjer de enda, som qvarstannat. Till den förres familj hörde den numera uppväxte Alí. Då alla afgjorda anhängare hade aflägsnat sig, måste det blifva alltmera osäkert för Muhammed,

men han hade visst goda skäl att vänta, till dess att alla flyktingarne voro i säkerhet. Sluteligen gaf han sin trogne Abû-Bekr vinken att anträda resan, hvartill denne redan sedan längre tid med betydliga kostnader hade rustat sig. För att afleda Kureischiternas uppmärksamhet, hvilka möjligen i sista ögonblicket kunde göra ett försök att qvarhålla dem, gingo de först åt söder och stannade tre dagar i en håla, dit föda för dem hemligen anskaffades (Sur. 9, 40). Ändteligen uppbröto de, och drogo till Jathrib med en vägvisare, lejd af Abû-Bekr, som hade medtagit hela återstoden af sin förmögenhet, som nu icke var just stor (5—6000 dirhemer). Ali, som Muhammed hade qvarlemnadt, för att för honom ordna de sista angelägenheterna, och Abû-Bekrs och Muhammeds familjer (utom dennes med en hedning gifta dotter Zeineb) följde dem snart oantastade,

Tre månader efter Akaba-fördraget, sommaren 622, ankommo de båda, af Muslimin redan länge ifrigt efterlängtade, till Kubâ, ett ställe nära Jathrib, som ifrån denna stund småningom fick namnet *Medinat-annabi* "profetens stad" eller kortare *Medina* "staden." Detta är *Hidjran* eller flykten, ifrån hvilken Muslimin räkna sin tid, dock så att de börja det första året icke ifrån datum af ankomsten till Medîna, utan ifrån början af den första arabiska månaden (I. Muharrem). Thyvärr infördes denna æra först flera år efter Muhammeds död. Hade man redan vid hans lifstid begagnat denna eller en annan bestämd æra, så skulle chronologien för denna sista tiderymd visserligen vara mycket säkrare, än den nu är. Men med denna flykt beträda vi likväl ett mycket säkrare historiskt område. Allt hvad Muhammed gjorde eller sade, bemärktes och fasthölls i minnet af talrika hänryckta anhängare i Medîna, och, hvad som är det viktigaste, han företog eller föranledde många handlingar, hvilkas stora betydelse genast föll i ögonen, så att de icke så lätt kunde glömmas, som de enskilda händelserna af hans mekkanska profetiska verksamhet. Med ett ord, ända ifrån flykten är hans lefnad för oss mycket nogare bekant, än förut; af många händelser känna vi de mindsta omständigheterna.

Olikheten af den ställning, hvori Muhammed inträdde, jemförd med hans förra, var ofantlig. I Mekka hade han nästan varit utan anhängare, var allmänt ansedd för en narr eller be-

dragare; nu var han på en gång det religiösa och politiska öfverhufvudet för två krigiska stammar, som redan deröfver kände sig lyckliga, att han kom för att fullkomligt qväfva den ännu alltid hemligen emellan dem glimmande tvedräkten. Väl var hans makt såsom en arabisk höfdings (Sejjid) endast en moralisk, utrustad med ingen bestämd laglig myndighet; men det religiösa inflytandet höjde hans makt utomordentligt, och han kunde räkna på den ovilkorliga lydnaden icke blott af alla utvandrade landsmän (*Muhâdjirân*), utan ock af en stor del af Medinenserna, de så kallade hjelparena (*Ansâr*). Han var deras högsta herrskare, domare och lagstiftare. Muslimins hela såväl borgerliga som straffrätt beror hufvudsakligen på Muhammeds i Korânen eller i traditionen bevarade domslut och lagar ifrån hans medîsensiska tid. Ehuru en del af Medinenserna ännu en längre tid efter hans ankomst höll sig troget vid det gamla afguderiet — såsom det t. ex. berättas om en stor slägt, Aus-allâh, att de under inflytande af poeten Abû-Keis ännu flera år höllo sig aflägsna ifrån Islâm — så bildade dock hedningarne eller snarare Islâms motståndare ej något slutet parti, som uppträdde emot honom. Också var det religiösa intresset hos dem icke nog starkt, för att förmå dem, att uppträda emot sina under Muhammed segerrika stamförvandter, hvilkas ära äfven var deras egen. Ja den lösa samhällsordningen tillät, att de stundom slöto sig till Muhammeds företag; men de erkände honom dock icke såsom sin herre, och såsnart det gick mindre lyckligt för Muhammed och då alla Medinensers sammanslutning var särdeles önskvärd, öfvergafs han af en stor hop af "tviflare" eller "hycklare" (*Munâfikûn*) d. ä. af sådana, som väl trodde eller föregåfvo att de trodde, men hvilkas tro ej gick så långt, att de ville "för Guds skull" uppföra sig eller lida stora försakelser. Såsom hufvud för dessa hycklare nämnes *Abd-allâh ibn Ubaj*, före Muhammeds ankomst den anseddaste man bland alla Khazradjterna. Abd-allâh, en man af ädel karakter, hade det sorgliga ödet, att han, hvilken förut alla Khazradjiter burit på händerna, mer och mer såg sitt inflyttande öfvergå till en främling, på hvilken han ej kunde tro, churu han i början hade med välvilja bemött honom. Men han hade alltid ännu så mycket anseende, att en stor del af hans stamförvandter aflägsnade sig ifrån ett företag, som han ogillade, och att en obehag-

lig anmärkning af honom öfver profeten, för denne var mycket oläglig. Muhammed måste behandla dessa hycklare och isynnerhet Abd-allâh med stor skonsamhet, och blott i Korânen (men som fasthåller vid grundsatsen "*nomina sunt odiosa*," och plägar tala endast i allmänna uttryck) låter han väl en gång sin ovilja emot dem hafva fritt lopp.

Muhammeds intåg i Medîna försiggick få dagar efter hans ankomst till Kubâ, hvarest han skyndsamt hade lagt grunden till en moské. Helâ Medîna emottog honom i triumf, och många familjer inbjödo honom ifrigt, att taga in hos sig. För att icke sâra någon, öfverlät han åt slumpen, eller, såsom han sade, åt "Guds styrelse," hvart hans kamel skulle bära honom, och denne nedlade sig framför Abû-Ejjûbs hus, hvilken genast åt honom inrymde en del af sin boning. Här bodde han, till dess att för honom eller snarare för hans hustru Saada ett eget hus blef färdigt, så anspråkslöst, som den ringaste Medinensers. Hans nästa omsorg var, att bygga en stor moské. En plats nära hans boning inköptes och derpå uppfördes, för den tidens arabers mycket enkla förhållanden, en temligen stor och kostbar byggnad, som var bestämd för församlingens dagliga böner, såväl som för den allmänna andakt, som skulle hållas på fredagarne.

Under de första månaderna höll Muhammed sig stilla i staden. Han hade nog att göra med församlingens första ordnande och med det fullkomliga utplånandet af de båda stammarnes inre tvedragt. I motsatts till arabernas föreställningsätt bestämde han, att ingen troende skulle dödas för en mordad hedning. För att betrygga de till en del alldeles hjälplösa och af Medînas feberklimat och hemsjuka svårt ansatta utvandrarne ställning, stiftade han ett nära brödraförbund emellan hvar och en utvandrad och en Medinenser, hvilket under den första tiden skall hafva gått så långt, att de förbrödrade ärfde hvarandra.

Men isynnerhet eftersträfvade Muhammed en nära förbindelse med judarne. Han satte stora förhoppningar på dem, då det tycktes honom, att deras tro icke väsendtligen skiljde sig ifrån Islâm, och att de derföre måste erkänna dess förkunnare såsom profet. För att vinna dem desto säkrare, antog han ifrån dem några religiösa inrättningar, t. ex. fastan vid försoningsfesten och ansigtets vändande under bönen (Kibla) till Jerusa-

lem, under det att han i Mekka vid bönen hade riktat blicken till Ka'ba. Han besökte till och med synagogan och dispute-
rade här med rabbinerna. Dessutom afslöts med de särskilda
judiska stammarne ett freds- och vänskapsförbund. Men han
bedrog sig i sina förhoppningar på judarnes omvändelse. Ehuru
ibland dem säkerligen fanns ringa lärd kunskap om den judiska
literaturen, måste dessa dock lätt inse den djupa olikheten emel-
lan sin och Muhammeds tro. Den enda frågan, som här kom
i betraktande, den, huruvida Muhammed vore Messias, kunde
äfven af de olärdaste judarne endast förnekas. Och så ställde
de sig ifrån början likgiltiga och snart uppenbart fiendtliga emot
den ifrån hedningarne utgångna profeten. Endast få judar ut-
bytte sina fäders tro mot Islâm, och ibland dessa några afgjorda
lögnare, ifrån hvilka många fabler öfver gamla testamentet och
allt judiskt utgått, som utspridts bland Muslimin. Muhammed
hade framgent mycket att lida af judarnes spetsfundiga frågor
och elaka anmärkningar, emot hvilka den i disputerande oöf-
vade mannen icke visste att sätta något annat, än häftiga ho-
telsor med gudomliga straff, sådana som redan så ofta träffat
deras halsstarriga förfäder.

Till de under denna tid träffade, med gudstjensten sam-
manhängande, inrättningarne hörer anordningen af kallandet till
bönen (Adhân), som efter lång rådplägning infördes istället för
de christnas klockringning och judarnes basuner. Bilâl ropade
sedermera fem gånger dagligen de trogna till bönen ifrån mo-
skétaket.

Efter ett halft års vistande här gifte sig Muhammed med
Abû-Bekrs nyss tioåriga dotter *Aischa*, som förstod att utom-
ordentligen vid sig fångsla den redan ålderstigna profeten. Med
detta äktenskap börjar en ny, icke just glädjefull, period för
Muhammeds husliga lif. Den mer än femtiåriga mannen, som
hittills aldrig haft mera än en hustru, blef städse häftigare in-
tagen af kvinnokönet. Antalet af hans hustrur, för hvilka han
måste bygga åt hvar och en ett eget hus, ökades, till en del
väl af politiska skäl, allt mer och mer, och fruntimmersträtor
och stötande händelser intaga en betydande plats i hans histo-
ria; ja till och med Korânen syftar här och der på detta.

Sedan de inre angelägenheterna någorlunda blifvit ordnade,
vände han sig med kraft till de yttre. Hufvudmålet var Mek-

kanarnes tuktan och underkastelse, Ka'bas eröfring för de troende. Men då han icke kunde befälla öfver en här, som skulle hafva kunnat föra ett regelmässigt krig — en för araberna i allmänhet okänd sak — emot Mekkanarne, så måste han tänka på att skada dessa så mycket som möjligt, för att derigenom tvinga dem till undergifvenhet. Kureischiternas utbredda handel gaf honom dertill önskad tillfälle. Hvarje karavan, som gick till eller kom ifrån Syrien, påpassades, och Kureischiterna sågo sig snart nödsakade, att afsända sina foror under stark betäckning. Under den första tiden lyckades det ej för Muhammed, som till en del personligen anförde sina små skaror, att göra någon god fångst. Endast två gånger kommo de fiendtliga partierna i sigte af hvarandra, och båda gångerna var betäckningen starkare, än Muslimins skara, med hvilka ännu inga Medinenser voro, emedan dessa hade förpligtat sig endast till försvar, ej till angrepp. Den ena gången skiljdes båda partierna genom en med bägge befryndad beduinhöfding. Men mycket var redan derigenom vunnet, att vägarne gjorts osäkra för Kureischiterna och deras handel förlamats. Dertill kom också, att Muhammed begagnade sina tåg, för att afsluta neutralitets- och vänskapsförbund med de särskilda beduinstammarna, och derigenom försäkra åt sig vägarne för framtiden. Vid alla dessa företag visade Muhammed och hans rådgifvare stor omtanka. Såsom bevis på osäkerheten i de arabiska förhållandena må för öfrigt tjena, att Muhammed en gång såg sig nödsakad, att personligen företaga ett, emellertid resultatlöst, förföljelsetåg emot en beduin vid namn Kurz, som hade plundrat Medinensernas hjordar.

Muhammeds politik sträckte sig snart längre. Han ville icke blott göra karavanvägen till Syrien osäker, utan ock afskära tillförseln för Mekkanarne öster ifrån, hvarifrån de fingo sin mesta säd (ifrån Jemâma). En af åtta man bestående skara, anförd af Abd-allâh ibn Djahsch, borttog på hans föranstaltande vid Nakhla emellan Mekka och Tâif en karavan, som färdades utan betäckning. Dervid dödades en Mekkanare, Amr ibn elhadramî och två andra gjordes till fångar. Men värre än det utgjutna blodet, var den nödvändiga begynnelsen till en vidare strid; denna fäktning hade egt rum på den heliga månaden Redjeb, och att strida under den ansågs af de gamle ara-

berna såsom det största brott. Muhammed hade icke upphäft månadens helighet, och de angripna hade dessutom blifvit be-
dragna genom Muslimins fredliga utseende, af hvilka en hade
klädt sig i pilgrimsdrägt. Muhammed, som icke hade direkt
befallt denna kränkning af det heliga, desavouerade i förstone
våldsverkarne af skonsamhet för arabernas religiösa åsigter;
men snart framkom en medlande korånvers (2, 214), som väl
ogillade handlingen, men dock ursäktade den såsom begången
emot de halsstarriga hedningarne. Derpå fördelade Muhammed
bytet emellan deltagarne i tåget, frigaf den ena fången mot
lösepenningens erläggande, under det att den andra antog Islâm
och förblef den trogen till sin död, som han fann ett par år
sednare såsom stridsman för tron.

Först i nionde månaden af flyktens andra år (början af
624), aderton månader efter ankomsten till Medîna, egde Mu-
hammeds första blodiga sammandrabbning rum med Kureischi-
terna. Det stora årliga handelståget till Syrien, som på bort-
resan lyckligen hade undgått Muhammeds försåt, kom nemligen
tillbaka, och måste nödvändigt tåga nära förbi Medîna. Kara-
vanen, anförd af *Abu-Sufjân*, sednare Umajjadfamiljens och
hela Mekkas hufvudman, var utomordentligen rik. Den skall
hafva bestått af 30—40 männer och ett tusen med guld och
andra dyrbara varor lastade kameler. Muhammed sände två
spejare till Haurâ (v. om Medîna) vid kusten, för att under-
rätta honom, när tåget skulle visa sig. Men Abû-Sufjân hade
redan förnummit, att Muhammed lurade på honom, och hade
derföre vid syriska gränsen för stor lön lejt en man vid namn
Dhamdham, för att så hastigt som möjligt ila till Mekka och
uppmåna Kureischiterna, att beväpnade uttåga till sin egen-
doms beskydd. Man tänke sig Mekkanarnes förskräckelse, då
denna man plötsligen visade sig, lät sin kamel nedlägga sig på
den öppna platsen framför Ka'ba, vände, till tecken att han
medförde ett förfärligt budskap, om sadeln, afhögg djurets öra
och näsa, sönderref sin klädnad fram- och baktill, samt utro-
pade dervid: "O Kureischiter! Muhammed och hans följesla-
gare lura på karavanen! Hjelp! hjelp!" Straxt rustade sig
hela Mekka; ty om också det mesta af karavanen tillhörde blott
några få rika familjer, så hade dock hvarje Kureischit, som
egde någon förmögenhet, alltid någon andel i handelsföretagen,

och ingen önskade att låta vinsten falla i Muhammeds och Medinens händer. Den som själf icke kunde tåga med, utrustade en man i sitt ställe, och blott i afseende på en ansedd Mekkanare, Abû-Lahab, Muhammeds farbror, är det tvifvel underkastadt, om han ställt någon i sitt ställe, eller om han, såsom sin familjs äldste och Muhammeds naturliga beskyddare, dragit i betänkande, att just emot honom utrusta en krigare, i trots af sin fiendskap emot honom. En annan ansedd man, Umajja ibn Khalaf, ville icke följa med; men profetens häftigaste fiende, Abû-Djahl, förklarade honom för en qvinna, i fall han stadnade hemma, och detta hån kunde han ej fördraga. Efter två eller tre dagar var utrustningen fullbordad. Farhågan, att Benû-Bekr, en i granskapet boende beduin, med hvilken man just nu lefde i fejd, kunde begagna det stridbara manskapets frånvaro, för att mördande och plundrande öfverfalla Mekka, aflägsnades genom en inflytelsesrik, med båda parterna befryddad höfdings borgen, hvilken dock Muslimin ansågo såsom en verklig uppenbarelse af djefvulen. Faran var öfverhufvud icke stor, då på den tiden en arabstam svårigen hade vågat, att med vapenmakt intränga på Mekkas okränkbara område. Kureischiternas här anslås till 950 man, af hvilka 100 redo på hästar och 700 på kameler. Alla ryttarne och några infanterister voro försedda med pansar. Af hästarne tillhörde 30 allena den högt ansedda familjen Makhzûm, hvars dåvarande hufvudman Abû-Djahl kan anses hafva varit. Föröfrigt är det icke säkert, om det angifna antalet är den uttågande härens eller de i striden deltagandes, sedan en del hade vänt om. Det sednare är sannolikare.

Emellertid hade spejarne i Haurâ sett karavanen tåga fram och hade skyndsamt fört underrättelsen härom till profeten i Medîna. Muhammed uppbadade nu sina anhängare. Hoppet om byte förmådde en temligen ansenlig skara, att sluta sig till honom. De voro dock icke beredda på en egentlig strid. Det var öfver 300 man med endast två eller tre hästar och sjuttio kameler. Ungefär en fjerdedel af truppen utgjordes af de flyktade Mekkanarne, de öfriga voro ifrån Medîna. Om också sednare några, och till en del säkert med godt samvete, urskuldade sig, att de ej deltagit i tåget, emedan de icke anat, att det skulle komma till en strid, så är det dock sannolikt, att

Muhammeds här skulle hafva varit ännu fätaligare, om hans följeslagare hade räknat på en blodig strid, i stället för ett plundringståg.

Muhammed drog först på den stora mekkavägen ända till Safrâ, derpå vände han sig åt vester i riktningen till Jambu, då Abû-Sufjân kunde väntas i denna trakt. Han skickade förut två spejare till Bedr, som, sannolikt för sin rikedom på vatten, ännu till denna dag är en omtyckt hållplats för karavaner och der årligen äfven hålles en marknad. Dessa återkommo med nyheten, att Abû-Sufjân vore i närheten. Men denne försigtige man gick före karavanen till Bedr, och då hans erfarna blick uti spillningen efter de båda ryttarnes kameler, som enligt innevånarnes utsago ensamna hade varit der, bemärkte medinensiska dadelkärnor, insåg han sakens förhållande, undvek Bedr och tågade framåt i ilmarscher tätt invid hafvet, så att han snart var utom all fara. Nu skickade han ett bud till hären med uppmaning att vända om. Denne träffade dem i Djuhfa, ungefär midt emellan Mekka och Medîna. En stor del af Mekkanarne ville följa detta råd. De hade dragit ut för att skydda sin egendom; denna var nu i säkerhet. Hvar-till gagnade det då att tåga vidare?

Öfverhufvud var en strid med de vida krigsvandare Medinenserna ej någon småsak; och härtill kom också att deras närmaste anförvandter stodo på Muhammeds sida. Ty ehuru Muslimin hade sönderslitit alla blodsband och utan samvetsqual kämpade emot sina fäder och bröder, så voro dessa band hos de otrogna ännu starka, och de kunde endast svårt vänja sig vid den tanken, att de icke måste utöfva blodshämnden emot den af deras medkämpar, som hade mördat en af deras släktingar, som stridde på Muhammeds sida. Alla dessa skäl framlade isynnerhet Otba, som alltid var böjd för freden. Men Abû-Djahl fordrade, kanhända lika mycket af familjeafundsjuka mot Otba och dennes broder Scheiba, som af hat till Muhammed, att man skulle fortsätta tåget, slå läger i Bedr, der lefva lustigt tre dagar och sedan vända om. Det, menade han, skulle lända dem till stor heder hos alla araber. Detta förslag, som uppenbart utgick ifrån den förutsättningen, att Muhammed ej skulle våga att oroa dem, under det att det måste ådraga honom vanära, att låta sina fiender husera i denna trakt, fick härens bi-

fall, och för att undgå förebräelsen för feghet, drogo ock de med, som heldre hade vändt om. Endast familjen Zuhra, hundra eller några färre man stark, aflägsnade sig hemligen, innan närmaste station uppnåddes. Äfven den — sannolikt föga talrika — familjen Adi skall enligt en uppgift hafva aflägsnat sig, men enligt en annan alls icke medföljt på tåget. Likaså skall Tålib, Alis broder, Muhammeds kusin, hafva vändt tillbaka. Härens anförare kunde icke använda något tvångsmedel, att förmå någon att mot sin vilja följa med; ty så snart icke en ansedd mans auktoritet, familjeförbindelsens makt eller fruktan för vanära var tillräcklig, så saknades, såsom vi ofvanföre sågo, hvarje medel emot den enskilda mannens eller den enskilda släktens godtycke.

Muhammed, som emellertid hade förnummit, att en här nalkades, höll under vägen krigsråd. Medinenserna hade han endast förpligtat, att skydda sig på deras område, och kunde derföre i fråga sätta, om hans medinensiska följeslagare skulle följa honom äfven till anfall. Och en stor del af hären skulle i sanning, såsom det synes af antydningar i Korånen, heldre hafva vändt om, sedan utsigten till en strid hade kommit i stället för utsigten till byte. Men icke blott Muhammeds gamla vänner Abû-Bekr och Omar, utan Sa'ad ibn Muâdh, som grånat i de båda medinensiska stammarnes inre fejder, voro stämda för ett modigt framryckande, och Muhammed följde dem. På aftonen kom man till Bedr och erfor här genom två männer, som man hade tagit tillfånga, då de hemtade vatten för Kureischiterna, nogare uppgifter öfver antalet och ställningen af den bakom en kulle lägrade fienden. Muhammed besatte hufvudkällan och lät förstöra de andra, på det att hans folk alltid skulle hafva vatten, men Kureischiterna lida brist derpå. Under natten regnade det häftigt; men detta regn kom Muhammed till pass, då det gjorde den lösa sanden på hans sida fast och på samma gång förorsakade, att kullen blef svårare att öfvergå för Kureischiterna. Muhammed, för hvilken man skyndsamt hade byggt en slags hydda af grenar, såg om morgonen fienden nedstiga öfver sandkullen, som i vester begränsar Bedrs vidsträckta dal. Muhammed uppställde de sina i slutna trupp, men befälde dem att tillsvidare icke draga svärdet, utan endast med pilskott hålla ryttarne ifrån sig. De mekkanska ryttarne,

som förmodade ett bakhåll, svärmade emellertid upp och ned genom dalen. Deras anförare Omair anmälde, att ingen fiende vidare fanns, än den lilla hären, som stod framför dem; "men," tillade han, "denna här är så dödsföraktande, att helt säkert ingen faller, utan att först hafva dödat sin man. Men om nu trehundra af oss omkomma, hvad har då lifvet sedan för ett värde?" Ännu en gång försökte Otba, hvars egen son, Abû-Hudhaifa, stod emot honom i Muhammeds här, att förhindra striden med de närmaste anförvandterna; men Abû-Djahl använde ett medel, som ingen ädel arab kunde motstå. Den vid Nakhla dödade Amr ibn elhadramî var en skyddsförvandt i Otbas familj. Dennes broder, Amir, kunde enligt arabisk sed fordra, att Otba vore honom behjelpig att få blodshämnd eller mansbot i dess ställe. Nu erbjöd sig Otba, för att hindra blodsutgjutelse, att af egna medel betala mansboten; men Abû-Djahl upphetsade mannen, att plötsligen högljudt klaga, att Otba (af feghet) ej ville förhjelpa honom till blodshämnd. Denna skymf kunde Otba icke låta hvila på sig, och så började striden.

Det är icke fråga om en egentlig slagordning. Härarne kämpade i vilda hopar utan all taktik; här och der concentrerade sig intresset vid envigsstrider i den homeriska stilen. De särskilda härarne hade icke en gång en öfverbefälhafvare; ty om också Muhammeds ord var befallning för Muslimin, så drog dock denne sig vid slagtingens begynnelse tillbaka i sin hydda, och om dess ledning genom honom kan alldeles icke talas. Genast vid stridens början utmanade Otba tillika med sin son Velîd och sin broder Scheiba tre muslimiska kämpar till envig. Först anmälde sig tre Medinenser; men Muhammed, som äfven i afseende på familjestolthet hade förblifvit en äkta arab, ville icke beröfva sin släkt äran af en sådan strid, och så framträdde då hans farbror Hamza, hans kusin Alî och Obeida ibn el Hârith af Muttalibs familj, som var nära förbunden med Muhammeds (Hâschim), i striden, som slutade med de tre hedningarnes död och Obeidas dödliga sårande. De båda anseddaste männernas död måste uppväcka stor bestörtning ibland Kureischiterna. Med fanatismens raseri och lifvade af hämndlystnad för de många i Mekka lidna förolämpningarne högg nu isynnerhet de fördrifna Mekkanarne in på sina landsmän, af hvilka många kämpade endast med halft hjerta. Dock befunno sig

många ibland dem, hvilka sjelfva hade trott eller trodde på Muhammeds sändning, och blott af fruktan eller af kärlek till egendomen ej hade flytt till Medîna. Den stora massan af Kureischiterna, mera vand vid handelsresor än krigarelifvet, måste ofelbart hafva kämpat illa; men just de anseddaste männen visade genom sin död sitt modiga sinnelag. På Muslimins sida utmärkte sig isynnerhet Hamza och Alî, hvilken senare ensam skall hafva nedhuggit två och tjuge fiender, hvilket väl får räknas till de många öfverdrifter, med hvilka efterverlden sökte att upphöja Alîs ära.

Under denna tid bad Muhammed andäktigt i sin hydda. Säkert fans det hos honom ett smärtsamt alfvar, då han anropade Gud, till dess att han sluteligen greps af ett af sina epileptiska anfall, som, såsom vi hafva sett, för honom voro beviset på hans gudomliga sändning. När han återfick sansen, kände han den gudomliga vissheten, att hans egna skulle segra. Såsom symboliskt tecken tog han en göpen sand och kastade den på fienderna. Muslimin anse denna handling såsom egentliga orsaken till hedningarnes flykt, ty de måste ju lida mera genom änglarnes härar än genom de troendes svärd. En så på följder rik strid kunde väl icke afgöras med jordiska medel, utan tusende änglar, anförda af Gabriel, ansatte fienderna, under det att djefvulen, som hade lofvat dessa hjälp, skyggt drog sig tillbaka. Denna tro, så naturlig för profeten och hans anhängare, att de hade segrat genom de himmelska härskarornas öfvermakt, är oss en borgen för, att Kureischiternas verkliga öfverlägsenhet icke tilläfventyrs är en uppfinning för att upphöja Muslimins ära. Korteligen, huru än härmed må förhålla sig, straxt efter middagen veko Kureischiterna och nu uppstod en vild flykt. En af de första flyktingarne var Hârith, Abû-Djahls broder, hvars häst skyndsamt bortförde honom. För att kunna springa hastigare, bortkastade de flyende sina pansar, som voro ett välkommet byte för Muslimin. Nu började först på alfvar mördandet, tillfångatagandet och plundrandet. Muhammed hade förbjudit, att döda några Kureischiter, som hade visat sig milda emot honom; men Muslimins förbittring och motståndarnes högsinhet, hvilka icke ville lefva, under det att deras kamrater skulle dödas, hindrade i några fall denna afsigt. Umajja ibn Khalaf, som hade gifvit sig till sin gamle vän Abd-

arrahmån ibn Auf, mördades redan såsom fänge af Muslimin, som voro upphetsade genom Bilål, hvilken fordöm såsom muslimisk slaf hade måst lida mycket af denne. En del af Muslimin eftersatte de flyende, under det att andra plundrade slagfältet och lägret, och en tredje afdelning höll vakt hos Muhammed, för att skydda honom mot en möjlig öfverrumpling af de slagna. Muhammed lät först söka efter på slagfältet, om "Guds fiende" Abû-Djahl verkligen hade fallit, och tackade af hjertat Gud, när Ibn Mas'ûd meddelade honom, att han hade gjort slut på den redan halfdöda mannen.

De segrandes förlust besteg sig till fjorton döda, och de be-segrades till inemot sjuttio döda och ungefär lika så många fångna. Etthundrafemtio kamelhingstar och tio hästar befunno sig i det också på annat rika bytet. Kureischiterna voro till en del alldeles skingrade, ehuru förföljandet icke kunde långt utsträckas, likasom man öfverhufvud icke tänkte på något strategiskt begagnande af segern. Sedan de fallna Muslimin begrafvits, och hedningarnes lik kastats i en grop, tågade Muhammed ännu samma eftermiddag tillbaka till Medîna. Under vägen stadgade han genom ett korånställe, att ingen skulle behålla det byte, som han nu innehade, utan att allt skulle i lika delar fördelas emellan alla dem, som stridt och några gynnade män-ner, som af viktiga skäl icke hade kunnat deltaga i striden. Till de senare hörde hans måg Othmån, som hade stadnat i Medîna hos sin sjuka maka Rukaija. Det synes icke hafva varit lätt för profeten, att åstadkomma det fullständiga utlemnandet af det gjorda bytet. För att uppmuntra tjensten till häst, som han ock annars (Sur. 8, 62) anbefaller, bestämde han, att ryttarne skulle bekomma för sig en enkel andel och för sin häst en dubbel. Vidare bestämde han, att en femtedel af hela bytet hädanefter alltid skulle användas för offentliga ändamål (8, 42). Öfver behandlingen af fångarne, ibland hvilka äfven Abbås, Muhammeds farbror, befann sig, voro åsigterna delade. Omar ville, att de allesammans skulle nedhuggas, under det att Abû-Bekr rådde till mildhet. Muhammed, som i grunden alltid var böjd för skonsamhet, och tillika unnade sina trogna de rika lösepenningarne, lät afrätta endast två af sina ifrigaste vedersakare, Nadhr, berättaren af de persiska sagorna (se sid. 16), och Okba, men skänkte de öfriga lifvet. Senare ångrade han

äfvén den förstes afrättning, då han hörde hans dotters, ännu åt oss bevarade, klagosång, hvári hon gjorde honom milda förebräelser.

Nyheten om segern kom genom ilbud till Medína, der man knapt ville tro den, emedan man alls icke hade tänkt på någon strid. Snart utbredde sig den förfärliga underrättelsen till Mekka. Abû-Sufjân, som utan fråga efter så många utmärkta männers död blef styresman i Mekka, förstod att laga så, att man beslöt uppskjutandet af klagolåten öfver de fallna, till dess att de blifvit hämnade. Högtidligt lofvade han att utkräfva hämnd, och denna ed har han under det följande året hållit vid berget Ohod. Han var ock emot, att man skulle utlösa fångarne, men derifrån kunde deras slägtingar icke förhindras, och ansenliga summor vandrade såsom lösepenningar till Medína. Föröfrigt frigaf Muhammed några obemedlade fångar utan lösen. Abû-Sufjân förstod att derigenom befria sin fångna son, att han tog tillfånga en till Mekka såsom pilgrim kommande Medinenser, hvilken han utvexlade emot sin son.

Detta var fältslaget vid Bedr, som väl i afseende på sin utsträckning var obetydligt, men mycket viktigt för Islåms snabba seger i Arabien. Muslimin hafva ifrån början insett denna betydelse, och bevisa detta derigenom, att de öfver detta planlösa handgemäng emellan två obetydliga skaror, med en sådan noggrannhet angifva alla dess mindsta omständigheter, som icke förekommer vid någon annan kamp på denna tid, icke en gång vid de väldiga bataljer, genom hvilka några år senare Byzantinernes och Persernas makt till intet gjordes. Man har bevarat i väl ordnade, väl icke alldeles fullständiga, listor namnen icke blott på dem, som fallit å båda sidor, utan på samtliga de muslimiska stridsmännen. Men detta var ej heller någon obetydlig sak; ty kämparne vid Bedr bildade Muslimins högsta adel. Att hafva kämpat vid Bedr, gälde såsom den säkraste rättighet till de himmelska fröjdernas åtnjutande.

Detta slags hufvudsakligaste vikt bestod i det moraliska intrycket så väl på Muhammeds vänner som på hans fiender. Nu hade Gud visat, att han var med Muhammed; han hade sändt himmelsk hjälp åt den lilla skaran, så att den segrade öfver den trefaldt talrikare. Detta måste föra de många ljumma anhängarne till full tro, detta måste bibringa de lungt

åskådande beduinerna åtminstone en aning derom, att här var fråga om något högre, än vid de vanliga fejderna; detta måste sluteligen äfven hos fienderna väcka tvifvel, om det vore rätt och i allmänhet möjligt, att sätta sig emot den, som uträttade något så utomordentligt. Om också en del af detta moraliska intryck under det följande året åter utplånades genom det olyckliga slaget vid Ohod, så har dock denna första afgörande seger i hufvudsaken bidragit, att Muhammed så hastigt blef fullkomlig herre icke blott öfver Medîna, utan ock öfver hela Arabien; ty genom detta resultat förbereddes arabernas tanke derpå, att erkänna honom såsom herrskare.

Men äfven Kureischiternas omedelbara förluster kunna icke uppskattas såsom ringa. Sjuttio döda för en stad med omkring 10,000 innevånare äro i och för sig ingen småsak; huru mycket mera, då deribland äro stadens förnämsta männer. Derföre begynna buden, som föra underrättelsen om slaget till Mekkanarne såväl som till Medînenserna, icke sitt tal med den allmänna uppgiften, att Kureischiterna äro slagna, utan de börja alltid: "Fallen är Otba och Scheiba! Fallna äro o. s. v." De erfarnaste och inflytelserikaste männernas död måste vara en ofantlig olycka för en stad, som icke sammanhölls genom någon fast regeringsform. Väl ersatte här Abû-Sufjân, med hvilken familjen Umajja först erhöi det högsta inflytande, på ett utmärkt sätt de fallna. De mycket stora lösepenningarne för de fångna, såväl som de till de segrande förlorade vapnen och andra egodelar, voro äfven för de rika Mekkanarne en betydande förlust. Men ännu mera påkostande för dem var utsigten, att de ifrån denna stund helt och hållet måste inställa de syriska karavanfärderna, en hufvudkälla för deras rikedom.

Jemte skadan måste de på köpet fördraga det hån, som de muslimiska skalderna utgöto öfver dem, och mot hvilket de först efter slaget vid Ohod kunde stolt uppträda.

Ingen Kureischit anade väl, att genom detta deras nederlag grunden skulle läggas till ett verldsrike, hvars fördelar ingen så skulle åtnjuta, som de, de fallna hedningarnes bröder och söner.

När Muhammed återkom till Medîna, fann han sin dotter Rukaija, Othmâns maka, redan död och begrafven. För att trösta Othmân, gaf han honom efter några månader sin andra

dotter Umm Kulthûm till hustru, men hvilken också dog någon tid före sin fader.

Emellertid hade fiendskapen emot judarne städse tilltagit. De inrättningar, som anordnats med hänseende till dem, voro upphäfdade: redan kort före slaget vid Bedr hade fastan i månaden Ramadhân (under hvilken de troende icke få njuta hvarken mat eller dryck ifrån solens uppgång till dess nedgång) trädt istället för den judiska fastan, och ansigtets vändning vid bönen emot Ka'ba istället för emot Jerusalem. Det fattades icke retelser, som kunde gifva förevändning till öppen fiendskap, och snart efter slaget drog Muhammed i fält emot den tappra stammen Kainukâ, som kunde uppställa 400 bepansrade och 300 lätt beväpnade krigare. Judarne forskansade sig i sitt fasta slott, i den förhoppning, att deras gamla bundsförvandter, Khazradj, hvilka de nyligen hade lemnat tappert bistånd, icke lugnt skulle åse deras undergång. Men "Islâm hade upphäft alla fördrag;" de verkligen omvända kände sig ej mera hafva någon förpligtelse emot fienderna, och de få otrogna Khazradjerna vågade icke öppet understödja dem. Efter en belägring af fjorton dagar måste de gifva sig på nåd och onåd.

Muhammed synes hafva haft för afsigt att låta nedhugga samtliga de förhatade fienderna; men Abd-Allâh ibn Ubaj, som nu åtminstone uppträdde för sina gamla bundsförvandter, utverkade genom sitt häftiga yrkande, att fritt aftåg beviljades dem. Den judiska stammen, som trosförvandterna ej hade gjort någon min af att hjälpa, drog till Syrien. Bytet var icke obetydligt, ty Kainukâiterna hade såsom de skickligaste guldsmeder förvärfvat sig mycken förmögenhet. Endast på Muhammeds lott kommo i vapen tre bågar, två pansar, tre svärd och tre lansar.

Vid slutet af året 2 (våren 624) gjorde Abû-Sufjân med endast 40 (enligt andra 200) följeslagare ett tåg till trakten af Medîna, vid hvilket tydligen hufvudsakliga afsigten var att kunska och knyta förbindelser med hänsigt till det tillämnade stora hämnde-fälttåget. På den längre vägen genom det vestliga Nedjd, vid pilgrimsfestens tid, hvarunder man allraminst kunde vänta ett tåg af Mekkanarne, kom han till trakten af Medîna, samtalade här med en af de anseddaste männerna ibland de judiska Nadhîr, sedan en annan af fruktan för Muhammed

hade afvisat honom, och drog sig sedan skyndsamt tillbaka vid ryktet att Muhammed framryckte. På återtåget gjorde han några härjningar på Medinensernas besittningar. Muhammed eftersatte honom förgäfvos några dagar. Man kallar detta tåg "mjölexpeditionen" af de mjölsäckar, som Kureischiterna hade bortkastat, för att kunna fly snabbare.

På denna tid infalla några af Muhammed anordnade eller dock gillade mord på särdeles hatade fiender. Muhammeds hela hat träffade isynnerhet poeterna, som tillfogade honom stor skada genom klagosånger öfver de vid Bedr fallna hedningarne, eller genom hämnd- och smäde-visor emot honom och hans anhängare. Huru starkt sådana sånger verkade på araberna, kan man sluta till deraf, att det lyckades en jude, genom blotta afsjungandet af de på den blodiga slagtingen vid Boáz syftande dikterna, att så uppväcka den gamla tvisten emellan de båda medinensiska stammarne, att det hardt nära kommit till blodsutgjutelse, och Muhammed endast med möda kunde återställa freden. Så föllo då genom lönnmord en kvinna och en gubbe, emedan de i sina sånger hade tadlat Medinenserna derföre att de hade underkastat sig en hitlöpt främling, och ännu mera uppseende väckte mordet på Ka'ab ibn el-Aschraf, en man af den stora stammen Tai, men som hade slutit sig till den judiska stammen Nadhîr, hvilken hans moder tillhörde. Ka'ab hade genom sina sånger ännu mera uppeldat Kureischiternas raseri emot Muhammed, och han hade sjelf rest till Mekka för att reta dem till strid: han pådref väl också isynnerhet sin stams förbund med dessa. Derföre föll han ock för sådana personers hand, som förut stått till honom i det närmaste vänskapsförhållande. Fanatismen, som gaf upphof till dylika gerningar, skrämde allt mera och mera motståndarne i Medina; ja den gjorde på många ett sådant intryck, att de genast antogo den nya tron och med densamma just denna fanatism. Så öfvergick till Islâm till och med den omtalta sångerskans familj, straxt efter hennes mord, vid hvilket Muhammed hade sagt: "två getter stängas ej deröfver" (d. ä. "det har allsintet att betyda").

Under tiden emellan slaget vid Bedr och den nästa stora striden företog Muhammed ännu ett par tåg emot två stora beduinstammar i Nedjd, Sulaim och Ghatafän, eller riktigare

emot enskilda grenar af desamma. Anledningen till denna fiendskap är obekant. Sannolikt föranleddes den genom plundringar å beduinernas sida. Utan viktigt skäl skulle Muhammed svårligen hafva inlåtit sig i en strid, som lätt hade kunnat utsträcka sig till en ovänskap med största delen af Nedjd-stammarne. Blod utgöts ej på dessa razzier, då de enskilda beduinlägren alltid drogo sig tillbaka. Men på ett tåg i början af år 3 gjorde Muhammed ett byte af 500 (enligt andra till och med 1400) kameler, så att efter femtedelens afdrag hvar och en af de 200 deltagarne i tåget fick två kameler.

Ännu betydligare var det byte, som en af Zeid, Muhammeds adopterade son, anförd afdelning gjorde på hösten 624. Då handelsvägen till Syrien var spärrad för Kureischiterna, så vågade en tilltagsen man, att föra en karavan tvärsigenom Nedjd till Babylonien (Iråk); men Muhammed, väl betjenad af sina spejare, lät genom Zeid densamma öfverrumplas, och hela den rika karavanen föll i Muslimins händer. Betäckningen flydde, och man gjorde blott en eller två fångar.

Vid denna tid äktade Muhammed Omars dotter Hafsa. Hans familj förökades vidare med en dotterson, som hans under förra året med Alî gifta dotter Fâtima födde. Endast genom denna son, som kallades *Hasan*, och genom hans snart derpå födda broder *Husein* är profetens ätt fortplantad. Dessa Muhammeds efterkommande bilda i Orienten en adel, som dock för sitt utomordentligt stora antals skull, — den fortplantar sig ock genom kvinnolinien — icke står i synnerligt anseende.

IV. Ifrån slaget vid Ohod till Medinas belägring.

Emellertid hade Mekkanarne gjort stora förberedelser till ett hämn-detåg mot Medina. Utan att bekläda ett bestämdt embete, var dock Abû-Sufjân den erkända ledaren, som ordnade allt med stor klokhet. En betydlig del af den stora karavanens skatter, hvilken hade föranledt träffningen vid Bedr, lemnades gerna af egarne till rustningarne för kriget. Icke blott de fallnas söner och bröder, äfven deras systrar och döttrar uppeggade genom tal och sånger sina landsmän till häftig strid emot Muhammed och hans anhängare; framför alla Abû-Sufjâns hustru Hind, Otbas dotter, som hade att begråta ibland de vid

Bedr fallna utom sin fader, också en son, en broder och en onkel. Det lyckades Kureischiterna genom pengar och goda ord, att förmå en stor mängd af Kinâna-beduinerna, sina närmaste grannar och släktingar, till deltagande i tåget. Likaså medföljde några andra araber, t. ex. hundra man ifrån Täif.

Om våren 625 erfor Muhammed just i rättan tid genom Khuzâiterna, att en här på 3000 man med 200 hästar och 3000 kameler ryckte fram emot Medîna. Khuzâa, en nära Mekka boende beduin-stam, tjänade nemligen profeten såsom spioner, icke af ifver för hans lära — ty de voro ännu hedningar — utan för ett gammalt vänskapsförbund med hans familj och för en tvist, som de just då hade med den i Mekka så högt ansedda familjen Makhzûm. Mekkanarne, åtföljda af sina anförars hustrur, som genom sorgeqväden öfver de vid Bedr fallna allt mer och mer uppeldade härens hämndelust, drogo åt vester förbi Medîna och vände sig sedan åt öster. Muhammed, som var noga underrättad om deras antal och alla deras rörelser, ville icke tåga emot dem, utan afvakta, att de skulle angripa staden. I detta fall hade han för sig alla försvararens fördelar: en fast ställning och understöd af alla Medînenser, äfven de otrogna, hvilkas ära och fördel icke medgäfvos, att deras stad skulle intagas af främlingarne. Vid försvaret kunde till och med qvinnor och barn vara verksamma, ja Medînenserna kunde dervid möjligen enligt de gamla fördragen räkna på judarnes hjälp. Äfven Abd-Allâh ibn Ubaj påyrkade, att afvakta fiendens angrepp i sjelfva staden. Men de ungas stridslustnad och många Medînensers otålighet, som icke längre kunde åse, huru deras åkrar inför deras ögon afbetades och nedtrampades af fienderna, lät icke mera tygla sig. Till hälften emot sin vilja påtog sig Muhammed sin rustning. På en thorsdag i 10:de månaden af året tre (datum är osäkert) hade Mekkanarne ankommit till trakten af Medîna; på fredagen uttågade Muhammed med omkring 1000 man. Han afvisade Medînensernas anbud, att kalla sina judiska bundsförvandter till hjälp, svårligen af det skäl, som han uppgaf, att han försmådde hjälp af de otrogna (af hvilken han annars ofta hade begagnat sig), utan antingen emedan han icke trodde judarne, eller emedan han visste, att de dock icke skulle komma. En sägen, som berättar, att han tillbakavisat judarne, då de redan med härmakt hade

infunnit sig till hans bistånd, måste alldeles förkastas. Om natten emellan fredagen och lördagen lågo härarne icke långt ifrån hvarandra, dock åtskilda genom en kulle. På lördagsmorgonen intog Muhammed sin ställning midt emot Mekkanarne; men till hans stora bestörtning förklarade Abd-Allâh för honom, att, sedan hans förslag förkastats, han icke hade lust, att i detta farliga läge kämpa mot en öfvermakt, som icke hade gjort honom något ondt. Med Abd-Allâh drog en stor del af Medinenserna tillbaka till staden, och hos Muhammed qvarstod blott ungefär 700 stridsmän.

Muslimins lilla här, som var alldeles utan rytteri, stod vid foten af berget Ohod, hvars träd- och busklösa granitmassor upplyfte sig temligen afskiljda ungefär en timmas väg norr om Medîna; Mekkanarne intogo den fruktbara däliden sydvestligt ifrån Ohod. Muslimin hade utsigt åt staden; men Mekkanarne, ehuru närmare den än deras motståndare, voro genom naturliga hinder afskurna ifrån densamma. Mekkanarne, hos hvilka funnos 700 pansarklädda och 100 bågskyttar, ordnade sin här på två flyglar. Muhammeds här synes hafva varit fördelad på tre afdelningar, åtminstone hade hären tre banérförare: utom Mus'ab, åt hvilken Muhammed hade anförtrott de flyktade Mekkanarnes banér, en för hvar af de två medînensiska stammarne. På venstra sidan, der terrainen var öppen, uppstälde Muhammed sina 50 bågskyttar, för att afvärja det fiendtliga rytteriet.

Väl har kampen vid Ohod något större dimensioner än den vid Bedr, men en egentlig slagtning var det dock icke. Ehuru fyra männer deltog i den, hvilka senare bevisade sig som stora fältherrar, Sa'ad ibn Abi-Vakkâs och Abû-Obeida på Muhammeds sida, Khâlid och Amr ibn al-As, då ännu hedningarnes förkämpar; så egde endast taktiska rörelser rum af det allra enklaste slag, och envigesstrider togo ännu hufvudintresset i anspråk.

I trots af talrika detaljuppgifter öfver enskilda tilldragelser i denna slagtning, sakna vi dock en öfversigt öfver dess gång i stort, och vid de enskilda scenerna är tidsförhållandet och sammanhanget af anledningarne till desamma ofta höljda i mycket mörker.

Före striden framträdde Abû-Amir ur Mekkanarnes leder, för att få Medinenserna att affalla ifrån Muhammed. Detta var

en af de männer, som redan före Muhammeds uppträdande hade känt längtan efter en djupare religion; men han erkände icke Muhammed och flydde för honom ifrån sin hemort Medina till Mekkanarne. Stenkastning lärde honom, att hans inflytande på sina landsmän, hvarom han hade drömt, icke mera fans till. Skyndsamt måste han draga sig tillbaka bakom härens leder.

Slagningen begynte med envigeskampar. Abd-eddârs familj innehade genom arf hedersembetet att vara Kureischiternas banérförare. Det behöfdes knapt Abû-Sufjâns pådrifvande, för att förmå dem att i striden försvara sin slägts ära. De tappreste Muslimin störtade på banérföraren: den ene föll efter den andre, och alltid upptogs banéret åter utaf en af släktens medlemmar, till dess att sluteligen en slaf erhöi det. Tio af Abd-eddâriterna och dessutom också slafven föllo för banéret. Denna kamp, som väl gick för sig midt ibland Mekkanarne, synes ditiills hafva tagit i anspråk Muslimins hufvudsakliga uppmärksamhet. Åtminstone låter det ringa antalet af dem, som dessutom föllo på Mekkanarnes sida, oss förmoda, att de föröfrigt berättade hjeltebragderna af de troende äro betydligt öfverdrifna. I alla fall ledo de troende redan vid denna tid många förluster. Framför allt utbredde Hamzas död, hvilken hade kämpat som ett lejon, förskräckelse ibland dem. Muhammeds tappra farbroder föll vid striden omkring Kureischiternas fana genom ett spjut, som kastades ifrån ett säkert bakhåll af den abyssiniska slafven Vahschî, som dermed köpte sin frihet och icke tog vidare del i striden. Men Muslimin höllo sig tappert och segrade sluteligen till en del, då de genombröto motståndarnes leder och inträngde i lägret, så att Mekkanarnes hustrur, som stodo bakom hären, flydde skrikande. Men snart vände lyckan sig. Bågskyttarne, som flera gånger hade med ett regn af pilar tillbakakastat det mekkanska rytteriets angrepp under Khâlid, sågo, att deras kamrater hade uppnått fiendernas läger, och hänförda af byteslust ilade de, på några få nära, efter dessa. Khâlid märkte detta, och i ögonblicket föll också rytteriet de obetäckta Muslimin i ryggen, utbredande död och förderf. En panisk förskräckelse grep de troende. Allt flydde. Muhammed som åter hållit sig bakom härens rygg, råkade sjelf i fara. Det skall hafva varit i denna belägenhet, som Muhammed sjelf afsköt pilar emot fienden och stötte med ett spjut efter Khalaf.

Faran blef mera hotande. Liffigt kämpades omkring honom. Fanbäraren Mus'ab föll bredvid honom; han sjelf träffades af en sten i ansigtet, så att en tand föll ur hans mun; ett par andra skott i ansigtet betogo honom till den grad krafterna, att han nedföll. Ropet "Muhammed är död" betog Muslimin all besinning. Allt flydde åt berget, för att skynda till staden. Några få, intagna af förtviflan, stadnade, afvaktande döden. Men några behöllo det nödvändiga lugnet. Ka'ab ibn Mâlik, hvars sånger försvarade Muhammeds sak lika kraftigt som hans armar, igenkände Muhammeds genom visirhålen blixtrande ögon, och tillropade Muslimin, att denne ännu lefde. Men Muhammed kände sig ännu så osäker, att han vinkade åt honom att tåga. Dock hastigt samlade sig några trogna omkring Muhammed, buro honom högre upp till ett skyddadt ställe i en bergsskrefva, och togo de mått och steg, som hans föröfrigt icke farliga sår fordrade. Mekkanarne, nöjda med att hafva dödat Muhammed, och ur stånd att öfver det branta berget fortsätta förföljandet, hade emellertid dragit sig tillbaka. Striden hade icke varat länge, ty middagsbönen leddes af profeten, men som var för svag att stå upp, och derföre förebad sittande.

Efter slaget undersökte Kureischiterna liken. Mer än 70 Muslimin och deribland 4 flyktade Mekkanare, lågo på valplatsen. Abû-Amir uppgaf för dem namnen på sina fallna landsmän. Men de sökte förgäfvos efter Muhammeds lik. Ibland de fallna Medînenserna voro några, som ännu i döden öppet uttalade, att de hade kämpat icke af ifver för den nya läran, utan endast för sin stams ära. Kureischiterna hade förlorat ungefär 20 man. Enligt barbarisk sed stympade qvinnorna fiendernas lik; isynnerhet gaf Hind åt sitt raseri fria tyglar på Hamzas lik, hvilken vid Bedr hade tillfogat henne så mycket ondt. Abû-Sufjân sjelf stötte i ondskan med sin lans på Hamza, som sitt eget folks fiende, men skändes deröfver, då hjälptruppernas anförare förevidade honom detta beteende.

När Muhammeds lik icke kunde finnas, gick Abû-Sufjân till bergets fot och tillropade högt Omar, som var hos Muhammed, frågan, om Muhammed ännu lefde. Muhammed, som sjelf icke syntes, gaf honom tillåtelsen att svara, och nu uppstod ett samtal, under hvilket man korteligen aftalade, att nästa år vid samma tid åter sammanträffa vid Bedr. Derpå anträdde Mekka-

narne återtaget, och Muslimin kunde åter infinna sig på slagfältet. Betagna af sorg igenkände stridsmännen och de ifrån staden ditskyndande qvinnorna sina anhörigas lik. Profeten uppfylldes af lågande vrede öfver sin älskade Hamzas liks nesliga stympning. Han svor att derföre hämnas med många fiendeliks stympning, men återtog snart denna föresats, sedan besinningen återvändt.

Öfver ingen sörjde han så mycket, som öfver Hamza, för hvars död han flera gånger utgöt tårar. Då han vid sin hemkomst hörde de medînensiska qvinnorna uppstämma dödslåten öfver sina fallna anförvandter, sade han under tårar: "ack, ingen qvinna klagar öfver Hamza!" Dessa ord hade den verkan, att snart derpå en gemensam klagolåt öfver Hamza upphofs af många medînensiska fruntimmer, och att framgent Medînenserna vid hvarje dödssång först nämnde Hamza.

Muhammed lät begrafva de fallna, två eller tre i hvarje graf, på slagfältet, med undantag af några, som man hastigt hade jordat i staden.

Ehuru Mekkanarne hade dragit sig tillbaka, var man dock ännu alltid icke säker på, att de ej plötsligen skulle åter vända om till Medîna. En del af de segerdruckna Kureischiterna önskade också detta, men de betänksammare förhindrade med rätta ett företag, vid hvilket man ej kunde vänta någon fördel.

Mindre för att möta ett öfverfall, än för att visa de sinas obrutna mod, och någorlunda utplåna det dåliga intrycket af nederlaget, uppbudade Muhammed, som på lördags eftermiddagen hade återkommit till Medîna, redan på söndagen sina trogna till ett nytt tåg. Endast de skulle medfölja på tåget, som hade deltagit i striden; blott Djâbir ibn Abd-Allâh erhöll likväl tillåtelsen att tåga med. Hären, som till stor del bestod af sårade, af hvilka några endast med möda framsläpade sig, och icke voro dugliga till någon strid, tågade på mekkavägen ända till Hamrà el-asad (omkring två mil ifrån staden), der de stadnade, till dess att de återvände på thorsdagen. Genom en Khuzâit hade Muhammed låtit gifva Mekkanarne en öfverdrifven framställning om sina rustningar, och emottog äfven här åter det säkra budskapet, att dessa för närvarande gingo hem. Här lät Muhammed afiätta Abû-Azza. Denne hade tagits till fånga vid Bedr, men frigifvits med hänseende till hans fattigdom utan

lösen mot löftet att icke åter bära vapen emot Muhammed. Men det oakadt hade han vid Ohod kämpat i Mekkanarnes leder, hade på återmarschen gått vilse och under sömnen gjorts tillfånga. Förgäfves anropade han för andra gången Muhammeds barmhertighet. Denne lät också afrätta Muâvija ibn el-Mughîra, som hade gått vilse, och hade på Othmâns förbön, hvars skydd han begärde, erhållit ett anstånd af tre dagar, för att lemna Medînas gebit, men blifvit ertappad der efter utgången af anståndet. Vidare lät han på denna tid halshugga Medînersen Hârith ibn Suveid, sedan han hade erfårit, att denne hade begagnat stridshvilet vid Ohod, för att döda Mudjazzar, emot hvilken han ifrån hedendomen hade en blodshämnd att fullgöra.

Det vid Ohod lidna nederlaget tillintetgjorde med ens Muhammeds djerfva förhoppningar, då det borttog det moraliska intrycket af segern vid Bedr. Nu kunde fienderna och hycklarne och begabbarne med öppet jubel eller dold skadeglädje säga, att Guds hjälp icke var så säker för profeten, då han hade lemnat honom i sticket, och att den vacklande krigslyckan herrskade här, som annorstädes. Hans egna anhängare, hvilka Muhammed dock säkert hade lofvat seger, måste komma i förlägenhet, och han hade mycket att göra, för att åter höja det sjunkna förtroendet, i det att han sköt skulden till olyckan endast på otron och bristen på lydnad hos de sina. Hans sår, som först efter en månad läktes, voro talande bevis derpå, att han var en svag människa, underkastad alla menckliga tillfälligheter, och detta medvetande uttalar han också särdeles tydligt i Korânen just efter detta nederlaget, men förmanar tillika de troende, att hädanefter kämpa ihärdigare: då skulle de aldrig åter träffas af ett sådant missöde.

Men Muhammeds ansträngningar måste nu vara riktade derpå, att återställa det genom nederlaget hos araberna sjunkna anseendet. I detta hänseende var förföljandet af de segerrika fienderna mycket väl beräknadt, att genom modet, som icke böjer sig i olyckan, ingifva beduinerna aktning. Men likväl ökades tecknen, att flera beduinstammar samlade sig emot staden, hvilken de måste anse för godt byte, och ifrån hvilken de började att befara fara för sin frihet. Endast beslutsam handling och skickligt behandlande af de eviga inre fejderna kunde här hjälpa. Vid underrättelsen, att den stora stammen

Asad samlade sig emot honom, skickade Muhammed i första månaden af året 4 (våren 625) Abû-Salima med en skara af 120 eller 150 man ut emot dem. En man af stammen Tai, hvilken stam låg ofta i fejd med Asaditerna, hade fört nyheten till Medîna och blef vägvisare. Såsom nästan alltid vid dessa razzias emot beduinstammar kom det icke till någon egentlig kamp, men något byte, deribland tre slafvar, togs, och stammen uppfylldes af förskräckelse. Abû-Salima dog kort efter hemkomsten af sitt vid Ohod erhållna sår, som — väl genom ansträngningen på tåget, — åter bröt upp. Hans enka Umm Salima ökade efter kort tid antalet af profetens hustrur. Icke långt förut hade han äktat också Zeineb bint Khuzaima, enkan efter en man, som fallit vid Bedr.

Till denna tid höra vidare två sorgliga händelser. Snart efter nederlaget sände Muhammed sju (efter andra tio) männer såsom spejare till Mekkas gebit. Men vid Arradjî, icke långt ifrån Mekka, angrepos de plötsligen af ett stort antal Hudhailbeduiner, som hade att utkräfvå blodshämnd af Muslimin för en af sina höfdingar, som Muhammed hade låtit lönnmörda, emedan han befarade ondt af honom. Enligt arabisk åsigt voro Hudhailiterna i sin fulla rätt, och förebråelsen om förräderi, hvilken Muslimin anförde emot dem, var ogrundad. Större delen af Muslimin föll tappert fäktande. Endast tre gäfvö sig och skulle säljas till Mekkanarne af Hudhailiterna, hvilkas hämndlystnad nu var mättad. En af dem dödades vid ett försök till flykt. De båda öfriga, Zeid ibn eddathina och Khubeib, begge Medînenser, köptes af mekkanska familjer, för att med sitt blod försona deras fallna medlemmars död. Efter utgången af den heliga (första) månaden (år 4) dödades båda utanför det heliga området, sedan de förut hade afgifvit mångfaldiga prof på sin trosstyrka och tillgifvenhet för Muhammeds person. Zeid afrättades af en slaf. Khubeib bands inför det församlade folket vid en påle, och dödades sedan med spjut af barnen till de mot Muslimin fallna. Före sin död, sedan han bedit, uttalade han en förbannelse öfver alla närvarande, och dessa sökte att undgå dess verkan derigenom att de nedkastade sig till marken, ”på det att förbannelsen måtte halka bort.”

Mycket sorgligare var den förlust, som Muhammed led ännu under samma månad. Abû-Barâ, en högt ansedd höfding

af Amirterna i Nedjd, hade, ehuru han sjelf icke var Muslim, gått i borgen för säkerheten af en skara på fyrty troende, hvilka Muhammed, på hans förslag, utsände, för att predika Islâm för Nedjds stammar. Detta var ett af de första företag, genom hvilka profeten arbetade direkt på omvändelse af de i religiösa stycken mycket likgiltiga beduinerna; något egentligt krigståg var uppenbarligen härvid ej i fråga. Men Amir ibn ettufail, en Abu-Barås kusin, beredde — ovisst af hvilka bevekelsegrunder — deras förderf. Vål kunde han icke förmå sina landsmän, Amirterna, att göra dem något ondt, som stodo under Abû-Barås skydd; men det lyckades honom, att upphetsa emot dem en stor hop af Sulaim, af hvilka en hade förlorat en kusin vid Bedr. Vid brunnen Maûna öfverföllos de plötsligen af Sulaimiterna och nedgjordes på två när, af hvilka en undkom, emedan man hade låtit honom ligga såsom död, och en, vid namn Amr ibn Umajja, som först efter blodbadet hade kommit dit och tagits tillfånga, men frigafs till följe af ett löfte af Amir. På återvägen påträffade han två Amiriter, hvilka han, i raseri öfver det af deras landsman Amir förorsakade mordet på hans kamrater, ihjelslog under deras sömn. Men denna gerning var mycket obehaglig för profeten, ty de båda Amirterna hade vänskapligt umgåtts med honom och stodo under hans beskydd. Han vägrade därför icke, att utbetala full mansbot för dem till deras släktningar. Abû-Barâ var visserligen svårt förfördelad genom sina skyddslingars död, men synes icke hafva varit i stånd att hämnas.

Slaget vid brunnen Maûna var mycket hårdt för Muhammed, då det beröfvade honom så många trogna anhängare och tillika på ett kännbart sätt skadade hans anseende hos Nedjds beduiner. Under flera dagar efter hvarandra uttalade han hvarje morgon efter bönen en förbannelse öfver de stammar, som hade tillfogat honom denna oförrätt.

Då mansboten för de båda Amirterna utgjorde en temligen hög summa (200 kameler), gick Muhammed personligen med några af sina förtrogna till den judiska stammen Nadhîr, för att uppmana dessa, att öfvertaga betalningen af en del af summan. Vid underhandlingen härom skola de hafva förehaft ett anslag på Muhammeds lif, hvilket förmådde denne att skyndsamt draga sig tillbaka. Men det behöfdes knapt en sådan

anledning, för att den redan länge å båda sidor närda förbitteringen, som genom Ka'abs mord ännu mera ökats, skulle komma till utbrott. Muhammed uppmanade judarne, att lemna sitt område, och, då de vägrade, förklarade han kriget. Nadhîriterna väntade förgäfvets derpå, att de skulle få hjälp af de otrognas parti i Medîna, åtminstone af Aus, hvars bundsförvandter de hade varit; äfven den andra judiska stammen i denna nejd, Benû-Kuraiza, lät genom fruktan eller gammal afundsjuka på den nödstälda stammen, afhålla sig ifrån, att understödja den sak, som dock var deras egen. Muhammed belägrade någon tid judarne, som hade dragit sig tillbaka i sina fasta slott och icke visade någon lust att gifva sig. För att göra dem spaka, lät han emot all arabisk krigssed nedhugga deras dadelpalmer, men uppväckte derigenom mycken förargelse. Nadhîriterna, som sålunda beröfvats sin förnämsta egendom, samtyckte ändteligen dertill, att, under vilkor af fritt aftåg med alla lösören, utrymma sitt gebit. Med musik aftågade de till Syrien; men en del, deribland de anseddaste, stannade hos sina trosförvandter i Khaibar, några dagsresor norr om Medîna. Två allena köpte sig genom Islåms antagande återfångsten af sina besittningar. Det öfriga landet förklarade Muhammed, emedan det ej förvärfvats genom öppen strid utan genom fördrag, ej för Muslimins byte, utan för sin egendom, och fördelade det emellan de mekkanska flyktingarne, som så med ens blefvo välmående jordegare.

Denna utan blodsutgjutelse vunna seger var den första betydliga fördelen efter det stora nederlaget. En hel fiendtlig stam, som genom sin boplats och sina förbindelser med Mekkanarne och de otrogna Medînenserna var desto farligare, var försvunnen, och den småningom utbildade planen, att förgöra alla judar i denna trakt, hade ryckt närmare sin fullbordan. Detta fälttåg, som infaller i tredje månaden af året 4, är vidare märkvärdigt derigenom, att under detsamma vindrickandet blef bestämdt förbjudet för de troende.

Emot slutet af detta år var den tid inne, som aftalats med Kureischiterna för det nya sammanträffandet vid Bedr. Lemnande Medîna under vården af Abd-Allâh, den troende sonen af sin vedersakare Abd-Allâh ibn Ubaj, drog Muhammed ut med en ovanligt stor här och väntade åtta dagar i Bedr; men Kureischiterna kommo ej. De hade väl tågat ut, men Abû-Sufjân

förmådde dem, för årets stora hetta, som mycket försvårade härens förplägning, att åter vända om. Hans förberedelser till det afgörande fälttåget emot Medîna voro ännu icke afslutade. Huru mycket föröfrigt Abû-Sufjân hade sin fädernestads väl i sigte, visar följande händelse, som hörer till denna tid.

Velids son Hischâm ihjelslog en höfding af stammen Daus, Abû-Uzaihir. Men denne var händelsevis Abû-Sufjâns svärfader. Genast reste sig hela Abû-Sufjâns släkt med sina bundsförvandter, hämndlystna emot Makhzûm, Hischâms familj. Ett inbördes krig höll på att utbryta emellan de båda mäktigaste slägterna i Mekka, och sålunda gifva Muhammed den säkra utsigten, att eröfra Mekka. Abû-Sufjân, som just nu var frånvarande, skyndade hit, dref under bannor hem sin son Jezîd, som stod i spetsen för hans beväpnade slägtingar, och lugnade sinnena med att förklara det otillbörligt, att en tvist uppstode emellan Kureischiterna för en Dausit. Gerna fördrog han smädesångerna af den muslimiska poeten Hassân, som förebrådde honom, att han icke hämnades sina anförvandters blod, under medvetandet att hafva bevarat sin fädernestad för den största olycka. En man af ringare anseende än Abû-Sufjân skulle föröfrigt knapt hafva genomdrifvit det, att hans släkt afstått ifrån blodshämnden.

Under detta eller det följande året företog Muhammed ett tåg till Nedjd emot en afdelning af Ghatafân, vid hvilket fienderna fingo hvarandra i sigte, men utan att någon blodsutgjutelse skedde. Huru långt Muhammeds planer redan då sträckte sig, ser man deraf, att han året 5 (sommaren eller hösten 626) redan företog ett tåg till Daumat el-Djendel, det nu under namnet el-Djôf bekanta fruktbara distriktet vid syriska gränsen, men om detta tågs omständigheter, såsom om de flestas mot nord, veta vi icke något närmare.

V. Ifrån Medînas belägring till Mekkas intagande.

Men nu närmade sig en alfvarsam fara. Kureischiterna uppgjorde ett gemensamt företag emot Medîna med de mot Muhammed fiendtliga stammarna i Nedjd. För att förmå Muhammeds fiender till samverkan, behöfdes det väl knappast juden Hujajs bemödanden, hvilken var en af anförarne för de

fördrifna Nadhîriterna, och hvilken Muslimin nämna såsom hufvudanstiftaren af detta krig. Abû-Suffjân hade visst redan länge arbetat derpå. Så drogo sig mot slutet af året 5 (början af 627) fienderna från alla håll tillsammans omkring Medîna. Kureischiterna infunno sig under Abû-Suffjân med sina bundsförvandter af Kinâna-beduinerna. Tre grenar af Ghatafân framryckte ifrån öster, och med dem ännu många andra beduiner. Förbindelser voro redan knutna med denna trakts sista judiska stam, Kuraiza, och Medîna syntes nära sin undergång. Muhammed, som åter i rättan tid var underrättad om allt, insåg genast, att han denna gång måste hålla sig på defensiven. En stor del af staden var genom sitt byggnadssätt och markens beskaffenhet skyddad emot ett angrepp; den öfriga delen omgaf han med en temligen bred graf. Så enkel än denna befästning var, så var den dock alldeles ny för araberna, och Muhammed skulle väl sjelf ej fallit på den tanken, om den icke hade påvisats honom af Salmân, en ifrån Persien bördig frigifven. Med den största ansträngning arbetade hela Medîna under sex dagar, till dess att verket var färdigt. Profeten lade sjelf hand dervid. När nu fienderna framkommo ifrån norr, funno de staden försvarad genom ett nytt och, såsom de sade, oarabiskt och omanligt medel. Muhammed sjelf drog med de sina ut ur staden och lägrade sig midtemot fienderna. Nu, då det gälde stadens försvar, uteblef ingen, och så uppnådde därför Muhammeds här summan af 3000 man, hvilka, med undantag af de starka afdelningar, som sörjde för den egentliga stadens säkerhet, lågo midt emot fienden. Men fienden räknade enligt den ringaste uppskattningen 10,000 man med flera hundra hästar, och judarnes deltagande kunde hvarje ögonblick väntas. Det herrskade därför en allmän nedslagenhet; till och med Muhammed var ängslig, och Medînenserna, utom få, hvilkas tro stod fast som klippan, anklagade mer eller mindre öppet Muhammed såsom skälet till denna nöd. Ehuru det icke ännu hade kommit till någon annan kamp, än till pilskott på afstånd, så kunde man dock hvarje ögonblick befara en allmän storm. Muhammed tänkte därför sjelf på underhandlingar, och lät erbjuda Ujaina, en af Ghatafânstammens anförare, tredjedelen af Medînas skörd, som hufvudsakligen bestod i dadlar, om han droge bort. Han hoppades väl, att Ujainas aflägsnande skulle

medföra de andra Nedjd-beduinernas; med hufvudfienderna, Mekkanarne ville han väl då ensam blifva färdig. Men Sa'ad ibn Muâdh och Sa'ad ibn Ubâda, den ene Aus' anseddaste anförare, den andre icke mindre inflytelserik hos Khazradj, förkastade stolt ett sådant fördrag, och Muhammed gaf efter för dem och afbröt underhandlingarne. Enligt ett poem från samma tid varade belägringen en månad och tio dagar, under det att traditionerna uppgifva en kortare tid. Endast två gånger kämpades det alfvarsamt, då det lyckades några ryttare att sätta öfver ett smalt och svagt försvaradt ställe af grafven; men arabernas fullkomligaste obekantskap till och med de enklaste belägringskonster lät det aldrig komma till en egentlig forcering af grafven. Fienderna måste blifva utledsna vid belägringen. Under denna trakts temligen kalla vinterväder dukade slagtdjur och dragare under, och man kunde befara en allmän brist på lifsmedel. De belägrandes olika stammar opererade dervid nästan oberoende af hvarandra, och lydde intet gemensamt öfverbefäl. Dertill kom också, att det genom skickliga underhandlingar lyckades Muhammed att uppväcka mistroende emellan de främmande fienderna och judarne, hvilka väl ännu icke alls aktift hade deltagit i belägringen. Kanhända hörde ock Abû-Sufjân talas om Muhammeds underhandlingar med Ujaina. När nu en häftig vinterstorm, såsom de i denna trakt ofta förekomma, kullkastade de belägrandes tält och kokkäril, och regnet dervid utsläckte elden, beslöt sig Abû-Sufjân hastigt, att ännu under natten tåga bort, och de andra belägrarne följde honom. Med en förlust af endast sex döda (deribland Sa'ad ibn Muâdh, som först dog någon tid senare af sina sår), hade stadens befrielse lyckats. På den andra dagens morgon drog hären tillbaka in i staden, men redan vid middagstiden uppbudade Muhammed Muslimin, att genast tåga emot Kuraiziterna, som hade hållit med fienderna. Judarne, som icke voro beredda på något anfall, drogo sig tillbaka in i sin borg och försvarade sig här till dess att hungern tvang dem, att öppna underhandlingar. Abû-Lubâba, en Ausit, som förut varit välsinnad emot dem, uppmanade dem att gifva sig, men rörd af qvinnornas och barnens qvidande, kunde han icke underlåta, att gifva dem tillkänna, att de icke kunde vänta någon nåd. Öfver denna antydan, som han enligt sitt uppdrag

icke hade bordt gifva, kände han bitter ånger; och Muhammed lät honom vänta några dagar i moskéen, innan han försäkrade honom om Guds förlåtelse.

Ändteligen efter en belägring af två eller tre veckor gåfvo sig judarne. Ausiterne, hvilkas bundsförvandter de hade varit i mången kamp, bådo Muhammed om nåd för dem, såsom han tillföre hade skänkt Kainukâiterne lifvet på Khazradjaternas anhållan. Muhammed frågade, om de skulle vara nöjda med det utslag, som deras gamle höfding Sa'ad, hvilken ännu låg sjuk af sina sår, skulle gifva. De gåfvo härtill sitt bifall; Sa'ad hemtades, och med tanken på fiendskapen mot Islâm, ej på den forna vänskapen, dömde han i öfverensstämmelse med Muhammeds åsigt, att männerna skulle dödas och qvinnor och barn utdelas såsom slafvar. Så afrättades då alla männerna — uppgifterna om deras antal vackla emellan 600 och 900 —; äfven en qvinna dödades, som vid belägringen hade dödligen träffat en Muslim med en qvarnsten. Ibland de afrättade befann sig också Hujaj, som hade kastat sig in i Kuraizas slott. Till och med Muslimin kunde icke förneka, att judarne med frimodighet dogo för sin tro. Endast få räddade sig genom affall till Islâm. Qvinnorna och barnen såldes till en del i Nedjd, för att här utbytas mot varor och hästar, hvarpå Muhammed ännu alltid led brist. Judarnes egendom fördelades. Muhammed behöll för sig sjelf den sköna Raihâna, som först efter lång tid antog Islâm och alltid förblef hans slafvinna. Sa'ad dog snart efter sin grymma dom.

Fälttåget, som hade börjat under så ogynsamma utsigter för Muhammed, hade fått ett utomordentligen lyckligt slut. Fiendernas förenade makt hade icke förmått något emot Medîna, och judarne voro helt och hållet utrotade ur Medînas grannskap. Muhammeds anseende måste utbreda sig vidt öfver Arabien, och hans inflytande i sjelfva staden blifva allt oinskränktare. Mer och mer antog han en herrskaremin. Vål voro hans boning, föda, klädnad och husgeråd lika så enkla, som hvarje annan Medînensers; men han drog sig något mera tillbaka från folket och fordrade mera uppmärksamhet i sitt umgänge med det, än förut. Hans hustrur afskildes nu helt och hållet ifrån verlden, och allt umgänge med dem förbjöds.

Hans harem hade på denna tid åter förökats med Raihâna och Zeineb bint Djahsch. Den senare hade varit hans adopterade son Zeids maka. Enligt arabisk åsigt kunde den adopterade sonens hustru, lika litet som den verkliga sonhustrun, aldrig äktas af fadren. Men Muhammed, som var intagen af häftig kärlek till Zeids hustru, förklarade genom en uppenbarelse adoptivförhållandet för vida lösare, föranledde derpå Zeid, att skilja sig vid sin hustru, och äktade henne sjelf. Det anstötligaste vid dessa föga uppbyggliga förhållanden är, att han i Korânen beständigt derom yttrar sig i den frommaste ton. För öfrigt må man besinna, att arabernas begrepp om äkten-skapliga förhållanden voro mycket slappa.

Under det följande året (6) infalla flera små expeditioner emot närmare eller aflägsnare arabstammar. Många af dem företogos till tuktande af Ghatafänitiska stammar, som med sina plundringar oroade Muslimins hjordar. Ett tåg gälde kufvandet af Daumat el-Djendels till en del christliga innevånare. Ett tåg företog Muhammed sjelf emot Hudhailiterna, som hade dödat hans anhängare vid Arradjî; men i trots af hans försigtighet att dölja detta, hade dock hans föresats blifvit bekant, stammen drog sig tillbaka till sina otillgängliga berg, och han måste vända om utan att hafva sett fienden, sedan han någon tid uppehållit sig nära Mekka och sökt att injaga skräck hos Kureischiterna. Fiendskapen emot Muhammed bland beduin-stammarna underblåstes isynnerhet af de några dagsresor norr om Medîna boende judarne, förnämligast genom några Nadhîriter, som hade nedsatt sig i Khaibar. Från några af sina hufvudfiender ibland dem befriade sig Muhammed medelst lönnmord. Äfven emot Abû-Sufjân skall detta året hafva företagits ett, dock misslyckadt, mordförsök.

Till detta året hör också sannolikt tåget emot stammen Mustalik, en gren af Khuzâa. Orsaken till fiendskapen är obekant; tilläfventyrs hade de slutit sig till Kureischiterna vid Medînas belägring. Muhammed öfverraskade dem fullkomligt vid vattnet Maraisî. Efter en kort strid, hvarunder några fiender föllo, och äfven en Muslim af misstag omkom genom en trosförvandts hand, togs en stor del af stammen med familjerna och egendomen till fånga. Djuveirija, en höfdings sköna dotter, behagade så mycket profeten, att han förskaffade henne frihe-

ten och gifte sig med henne; och med hänsigt till denna med profeten knutna släktskapen, gáfvo Muslimin alla fångarne frihet och återlemnade bytet. Med stammen slöts snart derpå ett vänskapsförbund.

Aïscha, Muhammeds mest älskade maka, som på återvägen genom en tillfällighet blifvit något efter hären och återfördes af en Muslim vid namn Safvân, råkade ut för den elaka miss-tanken för en straffbar förbindelse med denne. De skandal-sjuka araberna behandlade med stort nöje temat öfver Aïschas otro, förnämligast gjordes detta af det parti, som icke var stämtdt för profeten. Muhammed sjelf var en längre tid villrådig, och lät Aïscha återvända till sin faders, Abû-Bekrs hus. Ändteli-gen förklarade han genom ett korånställe sin fru oskyldig och dem, som påstodo henne vara skyldig, för förtalare, hvilka måste hemfalla under straffet för förtal, ett visst antal prygel. Till detta straff dömdes poeten Hassân, som af skandalen fått till-fälle att dikta ilskefulla verser, Hamna, som med glädje begag-nat tillfället att förtala den förhatade rivalen till sin syster Zeineb (Zeids förra och nu Muhammeds hustru) och Mistah, Aïschas kusin; men profeten vågade icke antasta Abd-Allâh ibn Ubaj, som också förfäktat Aïschas brottslighet, fastän denne på detsamma tåget hade öppet uttalat sin förtrytelse öfver Mu-hammeds växande makt. Den fege Hassân måste utom prygel-straffet undergå den dödsångest, hvari ett svärdshugg af Safvân försatte honom. Han blickade Aïscha medelst en formlig åter-kallelse. Huruvida Aïscha var brottslig eller ej, kunna vi icke mera afgöra. Dock synes Muhammeds utslag tala därför, att han sluteligen ansåg henne för oskyldig. Ty han skulle väl icke hafva lagt i vågskålen Korånens auctoritet för en miss-tänt qvinna, om han ock älskade henne aldrig så mycket, och hans åsigt af detta fall har visserligen för oss en stor bety-delse. Men Aïscha förlät aldrig Ali, att han hade förklarat ett tvifvel på hennes oskuld för antagligt.

En gladare huslig scen inträffade under samma år. Mu-hammeds dotter Zeineb var gift med en Mekkanare Abûl-âs, och stadnade hos denne äfven efter fadrens flykt. Abûl-âs togs tillfånga vid Bedr. Zeineb sände riklig lösen, som Muhammed lät återföra till henne, i det att han skänkte honom friheten på det vilkoret, att han skulle skicka sin hustru till Medîna. Nu

blef åter på detta året Abûl-âs fången, då han åtföljde en karavan, som Mekkanarne ännu en gång åter vågade affärda till Syrien, men som föll i Muslimins händer. Han anropade sin fordna maka om beskydd; hon fälde förbön för honom hos sin fader, och denne bad åter Muslimin att för dottrens skull frigifva fången och återlemna honom hans egendom. Abûl-âs var så rörd af Zeinebs och Muhammeds ömhet, att, sedan han knapt hemkommit till Mekka och fått sina saker i ordning, han återkom till Medîna och öfvergick till Islâm, hvarigenom han återfick sin hustru. Men hon dog redan det följande året.

Mot slutet af år 6 (Februari—Mars 628) hade Muhammed uppgjort en stor plan emot sjelfva Mekka. Redan länge hade de troende, och han visst icke minst, önskat, att en gång åter få deltaga i valfartens högtidligheter; men dertill fans ingen utsigt, om han icke beledsagades af en imponerande härsmakt. Derföre uppmanade han sina anhängare i Medîna och de i Medînas grannskap lefvande små beduinstammarne, som redan flera gånger hade understött honom och antagit mer eller mindre fullständigt Islâm, att åtfölja sig på ett stort pilgrimståg, men de flesta af beduinerna ursäktade sig. Hade hans här varit stor nog, så är det knappast tvifvelaktigt, att han redan då hade gjort till sitt mål Mekkas intagande; men nu, då han hade endast 1400—1600 man, var ej derpå att tänka, och hans försäkran att han blott komme till valfarten, och icke en gång till den stora, som fullgjordes på den sista månaden, utan till den mindre, som kunde begås äfven i den näst sista månaden — och icke hyste några krigiska afsigter, var säkerligen ärligt menad. Men Kureischiterna betraktade saken annorlunda och beväpnade sig, för att hindra hans beträdande af det heliga området. I Osfân, den näst sista hållplatsen på pilgrimsvägen, förnam han Mekkanarnes rustningar, och såg snart deras ryttaresvärmar. Hastigt vek han af ifrån vägen och inträngde på besvärliga vägar från en annan sida i det heliga gebitet. I Hudajbija, vid dess gräns, söder eller sydvestligt ifrån Mekka, slog han läger. Kureischiterna skickade ett bud till honom med förfrågan om hans afsigt. Han lät svara, att han hade ditkommit endast för valfartens skull. Flera bud sändes ifrån båda sidor, utan att något resultat vans. Kureischiterna höllo fast vid sin vägran, att insläppa honom, då de förklarade det

för skymfligt, om de emot sin vilja läto en här komma in i staden, oaktadt det gälde såsom en gudlöshet, att afhålla en pilgrim ifrån valfarten, äfven om han vore den värsta fiende. Muhammed ville sluteligen göra ett sista försök. Han gaf Omar i uppdrag, att underhandla med Kureischiterna, men denne trodde, att han hade för många personliga fiender i Mekka, och att hans släkt, Aditerne, ej voro nog mäktiga, för att skydda honom. Han föreslog, att hellre afsända den ifrån stadens förnämsta familj härstammande Othmån. Detta skedde. Men äfven Othmån underhandlade utan framgång med stadens hufvudmän, hvilka väl ville tillstödja honom personligen, men ej de öfriga, valfarten. Othmåns återkomst fördröjdes något, och plötsligen uppstod ibland Muslimin ryktet, att han vore mördad. Detta måste förefalla Muhammed såsom ett tecken, att han måste vara beredd på det värsta ifrån Kureischiternas sida. Därföre lät han, stående under en akazia, alla närvarande aflägga ed derpå, att de ville följa honom in i döden. Då kom Othmån tillbaka, och ryktet visade sig vara falskt. Uppfyllandet af den "Gudi behagliga eden" påyrkades nu icke; men att hafva varit med ibland dem, som hade aflagt den, ansågs sedan såsom en alldeles ovanlig utmärkelse. Kureischiterna sände nu Suhail, för att afsluta ett fördrag. Dels den önskan, att åter kunna skicka sina karavaner förbi Medîna, dels påtryckningen af deras beduinska bundsförvandter i grannskapet, hvilka förklarade pilgrimernas afvisande för brottsligt, förmådde dem att sluta en förmlig fred med Muhammed. En tioårig vapenhvila ingicks med den bestämmelsen, att Muslimin kunde nästa år uppehålla sig såsom pilgrimer tre dagar på det heliga området. De öfriga vilkoren voro lika för båda delarne med undantag af den bestämmelsen, att de Mekkanare, som utan sina fäders eller andra beskyddares tillåtelse flydde till Muhammed, skulle utlemnas, hvaremot Mekkanarne ej behöfde utlemna någon, som flytt till dem. Mekkanarne genomdrefvo dessutom, att Muhammed i fördraget icke kallades "Guds sändebud," utan helt enkelt "Abd-Allåhs son," och att såsom inledande ord begagnades icke den muslimiska formeln "I den barmhertige, förbarmande Gudens namn," utan den sedan någon tid i Mekka vanliga "I ditt namn o Gud." Muslimin hade efter edens afläggande räknat på kamp och seger, isynnerhet då Muhammed hade sagt dem, att han

hade drömt, att de såsom pilgrimer skulle intåga i staden; nu voro de plötsligen tagna ur sin villa och uttalade högt sin missbelåtenhet. Denna missbelåtenhet ökades ännu mera genom den inträffade händelsen, att en Mekkanare, som efter fördragets afslutande hade flytt till honom, åter utlemnades till sin otrogne fader. Endast med möda kunde Muhammed förmå dem, att slagta de medförda offerdjuren och afraka eller åtminstone afklippa håret, såsom tecken att valfarten för närvarande vore slut.

Men Muhammed hade dock genom detta fördrag vunnit en stor fördel. Kureischiterna hade sett sig nödsakade, att underhandla med honom såsom med en lika berättigad makt. Han hade nu ro för sina farligaste fiender, och kunde i säkerhet gripa sig an med de stora företag, på hvilka han redan sedan längre tid hade tänkt. Ryktet, att han tvungit Mekkanarne till fred, och att de nästa år måste låta Muslimin tåga in i sin stad, ökade hans anseende utomordentligt hos araberna. Och äfven det oförmånliga vilkoret i fördraget skadade honom ej. Ty en muslimisk flykting, som Muhammed redan en gång hade utlemnat, flydde, sedan han ihjelslagit en af sina vaktare, för andra gången till Medina, och begaf sig derefter på en vink af Muhammed, för att icke åter utlemnas, till kusten, hvarest karavanvägen går förbi. Snart samlades hos honom en hop af oförvägna männer, som befunno sig i samma belägenhet, och de mekkanska karavanerna voro åter i samma nöd som förut. Kureischiterna måste sluteligen vara glada, att Muhammed erbjöd sig, att taga till sig stråtröfvarne, ifall han icke behöfde utlemna dem. Då en muslimisk qvinna ankom ifrån Mekka, förklarade profeten, att fördragets bestämmelse ej utsträckte sig till kvinnorna. Tillika befallde han, att upplösa de troendes äktenskap med hedniska kvinnor.

En månad, eller, enligt andra uppgifter, några månader efter hemkomsten ifrån Hudaibija företogs ett stort fälttåg. Judarne i Khaibar, i synnerhet de ditflyktade Nadhiriterna, hade redan flera gånger visat sig fiendtliga emot Muhammed, och många blodiga gerningar hade redan utförts emot dem af Muslimin. Oförmodadt uppbröt Muhammed med en här af 1600 man, vid hvilken funnos öfver 100 hästar, vida mera än vid något förutgången krigståg, och öfverraskade Khaibars inne-

vånare till den grad, att först ropet "Muhammed och hären" skrämdo tillbaka folket, som tidigt om morgonen gingo ut till sitt arbete på fältet. Judarnes borgar intogos den ena efter den andra inom få dagar med storm. Endast de sista gjorde ett alfvarsamt motstånd, hvarunder flera Muslimin föllo. Till slut gifvo sig alla med det vilkoret, att de skulle få behålla sitt lif, men afträda all sin egendom. Men sedan de hade gifvit sig, gick Muhammed in på deras förslag, att de skulle få behålla såsom arrendatorer sina rika gods och dadelplanteringar, hvilkas fördelaktiga skötsel de bäst förstodo, men afträda hälften af afkastningen till de nya egarne. Endast Kinâna måste plikta med lifvet, emedan han äfven på pinbänken vägrade att framlemna Nadhîriternas undangömda skatter. Hans maka Safija, Hujajs dotter, äktades af Muhammed, då hon såsom morgongåfva erhöll sin frihet. Hon synes hafva lätt fogat sig i sitt öde, att gifta sig med den, som hade ombragt hennes närmaste släktingar. Brölloppet firades ock före hemkomsten till Medîna. En annan judinna bar icke så lätt sin familjs undergång. Hon framsatte åt Muhammed en förgiftad fårstek. En af Muhammeds vänner dog straxt efter förtärandet deraf, men den för profeten bestämda portionen var så starkt förgiftad, att han genast på den elaka smaken märkte förgiftningen och utspottade biten. Giftblanderskan, som straxt bekände, blef efter en uppgift afrättad, enligt en annan benådad.

Bytet var ovanligt stort. Khaibar öfverträffade i fruktbarhet till och med Medînas område, och dessa rika planteringar blefvo nu Muhammeds följeslagares egendom. Många af dem lade här den första grunden till sina senare oerhörda rikedomar. Några fattiga beduiner blefvo med ens egare till en rik borg, som hade tagits med storm. Fadak, ett judiskt nybygge icke långt ifrån Khaibar, gaf sig utan strid på samma vilkor som detta, och blef Muhammeds personliga egendom, emedan det icke kunde betraktas såsom krigsbyte. Det är dock icke osannolikt, att Fadaks kapitulation skedde först några år senare. På återvägen intog Muhammed judarnes besittningar i Vådilkûra.

Så var nu ett rikt område fullkomligt eröfradt. Bytet, som de troende hade gjort, måste locka andra araber, att sluta sig till en så indräktig tro. Men de stackars judarne förlorade

den sista fläck på jorden, hvarest de kunde intaga en oberoende ställning. Snart efter Muhammeds död fördrefvos de af Omar helt och hållet ur Arabien.

Vid sin hemkomst träffade Muhammed till sin största glädje de till Abyssinien flyktade Muslimin, hvilka på hans inbjudning hade kommit till Medîna. För att icke lemna dem i fattigdom, erhöilo de genast en andel i Khaibars byte. Ibland de återvända befann sig ock Muhammeds kusin Djafar, Alis broder, och Abû-Suffjans dotter, Umm Habîba, hvars man i Abyssinien hade öfvergått till christendomen och dött såsom christen. Muhammed tog Umm Habîba till hustru. Tydiligen hade han politiska skäl vid dessa giftermål med de besegrades eller ännu mot honom kämpande anförarnes döttrar. Han ville draga dem till sig eller visa huru fullständig segern vore. Vi måste vid alla dessa handlingar ihågkomma, att Muhammed dervid fästade afseende vid arabernas åskådningssätt och egna åsichter om ära och anseende. Att han tillät sig ett så stort antal af hustrur, under det att han medgaf sina anhängare endast fyra gemåler (likväl derjemte ett obegränsadt antal af slafvinnor), bör väl, åtminstone till en del, tillskrifvas önskan att höja sitt anseende.

Jemt ett år efter den icke utförda valfarten gick Muhammed åter såsom pilgrim till Mekka, för att begå den enligt fördraget honom medgifna mindre valfarten (på den näst sista månaden af året 7 = Mars 629). I öfverensstämmelse med fördraget utrymde Kureischiterna staden, under det att pilgrimerna intågade, endast beväpnade med ett svärd — men till deras beskydd i händelse af förräderi stod dock en rustad ryttaretrupp färdig i Mekkas närhet. Ridande på sin kamel fullgjorde Muhammed de forna åldriga sju omgångarne kring Ka'ba, samt fram- och återlöpandet mellan de båda kullarne Safâ och Merva, och de öfriga följde honom. Vi öfverlemnna åt läsaren att åt sig utmåla profetens känslor, då han efter så lång frånvaro åter beträdde sin fädernestads mark och fullgjorde de heliga bruken. Sedan loppet fullgjorts, slagtades offerdjuren och pilgrimsdräkten bortlades. Ännu i Mekka ingick han en ny äktenskapsförbindelse med Maimûna, sin farbror Abbâs temligen bedagade svägerska. Äfven anknöt han vänskapliga förbindelser med flera Kureischiter. Men så snart den tredje dagen gått förbi, måste han på några Mekkanares yrkande lemna staden.

Det vänliga förhållandet till några Kureischiter var icke utan följder. Snart efter hans hemkomst ankommo till honom Khâlid, dittills hans fienders förkämpe, Amr ibn el-As, senare Egyptens eröfrare, och Othmân ibn Talha, Ka'ba-nyckelns vårdare. Skälen för denna öfvergång äro icke tydliga. Man bör endast komma ihåg, att den krigserfarne Khâlid, hvars vinnande Muhammed måste uppskatta mycket högt, var Maimûnas brorson. Man kan knapt tänka på en verklig omvändelse i afseende på dessa männer, allra minst den vilde Khâlid. Men så många ansedda mäns öfvergång medförde säkerligen många andras, och förlamade många motståndares fiendskap.

Emellertid fortforo, för det mesta med lycklig utgång, de mindre tågen beständigt emot åtskilliga beduin-stammar. Tågen utsträcktes allt längre och längre, antalet af dem som öfvergingo till Islâm och bytets mängd blef allt större.

Mer och mer uppställes den grundsats, att Muslimin utan något annat skäl till krig måste bekämpa alla dem, som icke antogo Islâm eller underkastade sig. Senare skärptes denna grundsats ända derhän, att hedningarne i allmänhet ej lemnades något annat val än emellan döden och Islâm, under det att judarne och de christna skulle fördragas såsom skattskyldiga undersåtare. Islâm skulle såsom sann religion antagas af alla folk, och derföre sände ock Muhammed till nära och aflägsna furstar (till och med den byzantinska kejsaren och Persiens konung) bud med den lakoniska tillsägelsen, att erkänna honom såsom Guds sändebud. Naturligtvis hade dessa beskickningar ingen verkan, och furstarne, till hvilka de anlände, skilde sig endast genom det mer eller mindre barska sättet, hvarpå de afböjde uppmaningen. Endast Egyptens grekiska ståthållare, Mukaukis, svarade åtminstone vänligt, och skickade profeten några gåfvor, deribland två koptiska slafvinnor, af hvilka han behöll en, Mârija (Maria), för sitt harem, och skänkte den andra, Sirin, till poeten Hassân. En christlig arabisk furste på syriska gränsen, kejsarens vasall, lät deremot till och med döda Muhammeds sändebud.

I allmänhet begynna nu de alfvarligare sammanstötningarne med de christna. Genom utvidgandet af sina politiska förhållanden åt norr, samt tilläfventyrs genom dem, som återkommit ifrån det christna Aethiopien, måste profeten blifva

närmare bekant med christendomen och inse, huru den, om också delad i mångfaldiga sekter, dock var helt och hållet olika med hans lära, d. ä. enligt hans föreställning förderfvad. Han skydde derföre icke det minsta, att bekriga äfven de christna. Gesandtens mord eller nedhuggandet af några Muslimin förmodade honom att i September 629 sända en här på 3000 man till norden. Till anförare utnämnde han sin frigifne Zeid. Om denne fölle skulle Djafar och efter honom Abd-Allâh ibn Ravâha öfvertaga befälet. Hären tågade ända till trakten af döda hafvet. Men här vid Mûta erforo Muslimin, att en betydligt öfverlägsen här af greker och (christna, till en del väl ock hedniska) araber var uppställd emot dem. Alla tre, som bestämts till befälet, föllo tappert kämpande; i hast valde man Khâlid till anförare, och det lyckades denna utmärkta fältherre att rädda spillrorna af hären. — Med hån emottogos de besegrade i Medîna, till dess att Muhammed förbjöd begabbelsen. Han var djupt gripen öfver förlusten af sin trogne Zeid och sin tappre kusin Djafar, som nyss hade återkommit ifrån Abyssinien. Snart derpå lyckades det för en expedition under Amr, att underkasta eller tvinga till flykt de i den nordliga öknens vidt utbredda Kudâastammarna, som under intrycket af nederlaget vid Mûta förde ondt i skölden mot Muhammed.

Muhammeds inflytande öfver beduinerna tilltog i allmänhet allt mer och mer. De mäktiga stammarna Ghatafân, Sulaim o. a., som nyss förut hade kämpat emot honom, gåfvo efter och skickade gesandter. Med få undantag underkastade sig dessa beduiner ej af inre öfvertygelse, utan såsom de af nöd eller för sin fördels skull väl förut tid efter annan underkastat sig en af de vid öknens gräns herrskande arabiska furstarne, alltid med den föresatsen, att så fort som möjligt åter undandraga sig detta beroende. Väl kostar det på dem, att påtaga sig bönens obeqvâma ceremonier och att gifva tionde; men hos beduinerna togs väl aldrig detta så noga. Dessutom hade de utsigt, att genom krigsbytet få en riklig ersättning för afgifterna. Äfven förstod Muhammed framför allt, att än genom vänlighet och skänker, än genom vördnadsbjudande hållning, vinna höfdingarnes och dymedelst hela stammarnes tillgifvenhet och högaktning.

VI. Från Mekkas intagande till Muhammeds död.

Ifrån freden i Hudaibija hade Muhammeds makt så tillväxt, att intet kunde vara honom kärkomnare än ett fredsbrott ifrån Mekkanarnes sida. Bekr, en gren af Kinâna, hade, understödda af några Kureischiter, angripit och ihjelslagit några af en gren af Khuzâiterna, Muhammeds bundsförvandter. Genast kommo några Khuzâiter till Muhammed, bedjande om hämnd och hjälp. Muhammed förklarade sig med ens beredd, att bifalla deras begäran. I Mekka uppväckte nyheten om några medborgares deltagande i striden emot profetens bundsförvandter straxt bekymret, att denne deruti skulle se brott emot freden. Abû-Sufjân skyndade sjelf till Medîna, för att blidka honom, men erhöll ett otillfredsställande svar. Kureischiterna måste bereda sig på krig, men tänkte dock ej, att fienderna skulle komma så snart. Men Muhammed befalde de sina att rusta sig, och kort före uppbrottet meddelade han dem fälttågets mål. Hâtib, en god muslim, men bekymrad för sina anhöriga i Mekka, sökte att skaffa Mekkanarne underrättelse om Muhammeds annalkande; men hans bud uppfångades. Muhammed lät honom slippa med en skrapa. Under vägen tillväxte Muhammeds här oupphörigen. Då man kom till Marr-ezzahrân, sista hållstället på Mekka-vägen, bestod den af inemot tiotusen man, till största delen beduiner. Deribland voro t. ex. tusen man af stammen Muzaina och 700 af stammen Sulaim. Tåget försiggick i fastemånaden Ramadhân år 8 (Januari 630). Dock upphörde Muhammed med fastan, då han närmade sig Mekka, och hela hären följde hans exempel, såsom det vid ett fälttåg väl icke annat var möjligt. Hären hade marscherat så snabbt, att Kureischiterna om den erfarit på sin höjd dunkla rykten, och icke hade träffat några förberedelser till motstånd. Abbâs, Muhammeds farbror, hade redan några dagar förut gått denne till mötes, åntagit Islâm och blef vänligt emottagen. Nu kommo till honom äfven andra Mekkanare, som förr hade varit hans stora fiender, och upptogos efter något tvekande likaledes till nåder. I Marr-ezzahrân befalde Muhammed hären, att upptända så många eldar som möjligt, för att med ens öfvertyga Mekka, att en fiendtlig här vore i dess grannskap, mot hvilken intet motstånd var möjligt. Abbâs, som dock i sitt hjerta all-

tid höll mera med sin fädernestad, än med sin brorson, sökte efter en menniska, som skulle kunna lemna Mekkanarne bud om ställningen. På vägen träffade han Abû-Sufjån, som med två andra hade gått ut för att kunska. Det blef icke svårt för honom, att vid anblicken af de oräkneliga eldarne, öfvertyga Abû-Sufjån derom, att hvarje motstånd endast skulle åstadkomma onyttig blodsutgjutelse, och att det bästa vore, att personligen hos profeten utverka goda vilkor för staden. Man tänke sig profetens fröjd, när hans stora fiende stod bönfällande om nåd inför honom. Väl kostade det denne stor möda, att få öfver sina läppar bekännelsen, att Muhammed vore Guds sändebud, men i gengäld erhöi han uppdraget att utropa i Mekka, att hvar och en skulle vara säker om sitt lif, som flydde till hans (Abû-Sufjåns) hus, vidare hvar och en som droge sig tillbaka i sitt eget hus och sedan stängde det, så väl som den, som toge sin tillflykt till den stora moskén. På återvägen visade Abbås för honom de särskilda härens afdelningar, sluteligen de helt och hållet i jern klädda "hjelparne" (Medinenserna) och "de flyktade" (Mekkanarne). "I sanning," utropade han, "ingen kan motstå denne. Vid Gud, din brorsons konungadöme har nu blifvit stort!" Säg "profetadömet," svarade Abbås; och Abû-Sufjån sade: "nå ja då!"

Abû-Sufjåns uppmaning till Mekkanarne, att draga sig tillbaka till sina hus, hade den åsyftade verkan. Endast få, Muhammeds förtviflade motståndare, tänkte på motstånd eller flykt. De öfriga fogade sig efter sin anförarens exempel i det oundvikliga.

Muhammed delade sin här i fyra hopar, för att intränga i Mekka ifrån fyra sidor. När Sa'ad ibn Ubâda, som anförde den medinensiska skaran, jublande utropade: "i dag är blodbadets dag, i dag må helgedomarne vanhelgas!" frantog Muhammed honom missnöjd banéret och gaf det åt hans son Keis, ty det var hans afsigt, att så mycket som möjligt skona Mekkas helighet. Han förbjöd all blodsutgjutelse, utom der motstånd gjordes. Endast på södra sidan kom det till ett handgemäng. Abû-Djahls son Ikrima hade här uppstått sig med några man; men Khâlid, som framryckte ifrån söder med en här, som utgjordes helt och hållet af beduiner, dref dem snart på flykten, och de vilda beduinerna förföljde mördande de fly-

ende. På Muslimins sida föllo endast två, på motståndarnes tjugeåtta. Muhammed, som emellertid sjelf hade inryckt ifrån norr, gjorde slut på mördandet. En af profetens första handlingar var att rida sju gånger omkring Ka'ba. Sedan gick han sjelf in i Ka'ba, för att förrätta sin andakt. Han lät rensa henne ifrån de deruti befintliga afgudabeläten och derpå anbragta målningar, samt bjöd i allmänhet, att förstöra alla afgudabilder i Mekka. En allmän amnesti förkunnades, ifrån hvilken endast några och tio personer undantogos, som genom mord, affall eller allt för ilsket hånande af profeten hade uppväckt hans vrede, och äfven af dessa dödades verkligen endast fyra, alla de öfriga benådades på inflytelsrika vänners eller släktingars förbön, till och med Ikrima, som hade emottagit såsom arf ifrån sin far fiendskapen emot Muhammed. Ikrima och Safvân ibn Umajja hade, efter sammandrabbningen med Khâlid, flytt till kusten, för att segla till Jemen, men återkommo då de finga veta, att Muhammed ville skänka dem lifvet. Safvân bad om två månaders betänketid för antagandet af Islâm och erhöll fyra.

Muhammeds mildhet emot sina besegrade medborgare, den vänlighet, med hvilken han bemötte hvar och en, samt försonligheten emot sina bittraste fiender gjorde ett djupt intryck på Mekkanarne. Förlåta och glömma var här den bästa politik, men man kan ej betvifla, att endast hans naturliga böjelse för mildhet och ädelmod gjorde en sådan politik möjlig. Mekkanarne antogo nu nästan utan undantag Islâm, och, om äfven många endast till det yttre aflade bekännelsen, så hade dock händelsernas gång, genom hvilka den föraktade flyktingen nu hade blifvit Mekkas och halfva Arabiens herre, tillika med den smittande kraften af religiös öfvertygelse och hänryckning, säkerligen gjort många till goda muslimin, hvilka kort förut ännu hade varit Islâms fiender.

Profeten var djupt rörd öfver den nästan utan svärds slag försiggångna underkastelsen af sin älskade fädernestad. Då Medînenserna sågo hans tillgifvenhet för sitt hem, fruktade de att han väl nu åter der skulle uppslå sina bopålar. Men Muhammed, som hade Medînenserna att tacka för allt, sade: "der I lefven, vill jag lefva; der I dörn, vill jag dö."

Straxt efter stadens intagande måste Bilâl ifrån Ka'bas tak utropa bönestunden. Det var en sorglig syn för de stolta Ku-reischiterna, att skåda den råde afrikanaren på deras helgedom, och en af dem prisade sin fader lycklig, att han dött innan han måst upplefva denna skam.

Följande dagen ihjelslogo några Khuzâiter i Mekka på grund af blodshämnd en otrogen Hudhailit. Muhammed var häröfver ganska missnöjd, betalte mansboten till den ihjelslagnes anförvandter, och förkunnade, att Mekka och hela det heliga området ifrån denna stund skulle vara lika okränkbart, som tillföre; endast honom hade det varit tillåtet, att med härs-makt intränga i Mekka, och detta blott på den enda bestämda dagen. Äfven predikade han under dessa dagar kraftigt der-öfver, att allt före omvändelsen utgjutet blod måste förblifva ohämnadt, och att alla menniskor voro lika, för att med ens göra slut på de, genom blodshämnd samt slägternas och stam-marnas upphäfvande öfver hvarandra, uppkomna och evigt åter uppkommande fejderna.

Ifrån Mekka utsände Muhammed ströftåg ibland de om-kringboende beduinerna, för att mottaga deras undergifvenhet, såväl som att förstöra afgudabilder och andra helgedomar. På ett af dessa tåg tog Khâlid ett antal beduiner, som icke gjorde något motstånd, till fånga, och emedan en hans onkel för flera år sedan var mördad af denna stam, begynte han att låta nedhugga dem. Han skulle hafva låtit nedhugga dem alla, om icke några gamla Muhammeds stallbröder hade gjort slut på blod-badet. Muhammed var mycket bedröfvad öfver denna Khâlids handling, hvilken sedan gaf ännu flera dylika bevis på sin tro-lösa och blodtörstiga karakter, och han gaf de dödades familjer mansboten och dessutom skänker.

Muhammeds förändrade ställning visar sig ock deruti, att samma skalder, som hittills hade öfverhöljt honom och hans anhängare med hån och hat, nu besjöngo hans ära, och återkallade sina fordna sånger. För öfrigt firas Muhammed nästan alltigenom icke så mycket såsom profet, utan såsom mäktig hjälte, som prydes af alla en arabs dygder, framförallt af fri-kostighet.

Två till tre veckor stannade Muhammed i Mekka. Sedan bröt han upp till ett nytt fälttåg. Största delen af de vidt

förgrenade Havâzin-stammarna samlade sig, för att försvara sin frihet emot Muhammed, anförda af den unge Mâlik ibn Auf. I rustningarne emot Muhammed deltog isynnerhet ifrigt de på Mekka afundsjuke innevånarne i staden Tâif, hvilka räknade sig till Havâzin, ehuru de fordom voro hänförda till stammen Ijâd, men som till större delen redan för länge sedan hade utvandrat. Muhammed, genom spioner underrättad om fiendernas rörelser, förstärkte sin här med tvåtusen man ifrån Mekka och omkringliggande nejd. Safvân, som ännu icke hade öfvergått till Islâm, lånade honom hundra pansar. I Mekka kvarlemnade han Attâb af familjen Umajja såsom ståthållare, och såsom religionslärare Muâdh ibn Djebel.

När Muhammed öfversåg sin toltfusen man starka här, som innefattade blomman af Medinenserna, Kureischiterna, Sulaimiterna, Ghatafäniterna och andra stammar, uppfyldes han af visshet om seger. Detta förlitande på härens styrka förklarade han sedan såsom orsaken till den olyckliga början af slaget.

Havâzin, af hvilka två de anseddaste stammarna, Ka'b och Kilâb höllo sig borta, hade samlat sig på slätten emellan Mekka och Tâif. Bakom voro qvinnorna och barnen, så väl som alla hjordarne uppstâlda. Förgäfves sökte den gamle Dureid, som sjelf icke kunde deltaga i striden, men lät bära sig i en portschäs, att bevisa Mâlik, att en förlorad slagtning skulle vid denna uppställning ruinera hela stammen. Mâlik försmâdde den tanken, att ett nederlag vore möjligt, och menade, att familjernas och egendomens närvaro måste sporra hvarje kämpe till den högsta tapperhet. Han lät sin här rycka in i utgången af Honains dal och dölja sig i dess krökningar och bugter. När nu tidigt om morgonen i regnigt väder Muslimin långsamt tågade ned genom dalen, anföllos de genast af fienderna. Sulaimiterna, som utgjorde härens spets, flydde förskräckta, och ryckte snart med sig i flykten de efterföljande afdelningarne. Snart flydde hela hären. Kureischiternas anförare, såsom Abû-Sufjân och några andra, betraktade denna flykt med oförstâld glädje, men Safvân gjorde den anmärkningen, att de borde hålla inne med sitt onda tal, då det i alla fall vore bättre, att de beherrskades af en landsman, som Muhammed, än af en Havâzinit. Men Muhammed utsökte emellertid endast en någorlunda skyddad plats. Några få af hans närmaste anhängare

och slägtingar höllo stånd hos honom. Abû-Sufjân ibn el-Hârith höll hans hvita mulåsna i tygeln. Då hans högljudda rop: "jag är icke den ljugande profeten; jag är Abd-el-Muttalibson!" icke hördes nog långt, så uppmanade han Abbâs, att med sin stentorsröst ditropa Medînenserna. Ropet: "O hjälp oss! o, akazians folk!" d. ä. o I männer, som vid akazian i Hudaibija svurit, att kämpa in i döden," detta rop hejdade Medînenserna. "Vi stå till din tjänst!" ropade de och skyndade upp till honom. Då kamelerna vid den allmänna flykten icke hastigt nog kunde vändas om i den trånga dalen, sutto de af, för att nå till profeten. Ungefär hundra Medînenser, som sålunda omringade honom, bragte striden till stånd, och snart upphörde flykten, ehuru några afdelningar först efter vunnen slagtning åter visade sig på valplatsen. Nu uppstod en häftig strid. Havâzins banérförare dödades af Ahî och en Medînenser. Efter en blodig kamp slogos Havâzin på flykten. De slagna flydde spridda åt olika håll. Några ilade rakt till Tâif, andra till Nakhla. De senare förföljdes af rytteriet. En afdelning kämpade med en del af Havâzin, som försvarade lägret i Autâs. Efter en blodig strid stormades lägret, och alla qvinnor, barn och hjordar föllo i de segrandes händer. Mâlik måste ifrån en höjd i närheten skåda den olyckan, som han sjelf framkallat, utan att kunna hjälpa. Han skyndade till Tâif. Den gamle Dureid dödades under flykten af en ung Sulaimit, hvars mor och farmor han en gång skall hafva räddat ur fångenskapen. I alla fall är så mycket säkert, att den gamle hjälten hade stått i ett vänligt förhållande till stammen Sulaim, såsom ock i allmänhet ett godt förhållande herrskade emellan Havâzin och Sulaim, hvilka ansågos såsom nära beslägtade.

Muslimins förlust var icke obetydlig, ehuru blott få af de fallnas namn äro bekanta. Men derföre var ock ett oerhördt byte vunnet. De fångna qvinnornas och barnens antal uppgifves till sextusen; nästan otrolig är den mängd, som angifves af tagna kameler och får. Vid stormningen af lägret hade Khâlid dödat en qvinna. Muhammed var mycket uppbragt häröfver, och förbjöd strängt att ombringa qvinnor och barn. Hela bytet skaffades till Djarâna, icke långt ifrån Mekka.

Muhammed ryckte emellertid framför Tâif, för att belägra denna viktiga stad. Ett pilregn, hvaraf flera Muslimin dödades,

tvang honom att uppslå lägret på något afstånd ifrån staden. Då denna var relativt starkt befästad, så lät han förfärdiga kastmaskiner och rörliga skjul, men de belägrade satte eld på dem vid anfalllet medelst glödgadt jern, och dödade dervid många fiender. Belägringskonsten var ännu hos araberna för litet utvecklade, att han skulle hafva hoppats, att intaga staden med storm. Muhammed försökte ännu ett annat medel. Han lät ödelägga Tâifs innevånarens rika vinplanteringar. Men då han såg, att de derigenom icke kunde förmås till kapitulation, afstod han derifrån. Abû-Sufjân och en annan Kureischit uppmånade förgäfvos de i Tâif gifta Kureischitinnorna, att komma ut till sina fäder och bröder. Deremot flydde några slafvar ur staden till Muhammed och förklarades för fria.

Härens otålighet och utsigten, att efter grannstammarnes kufvande få staden utan strid med tiden i sitt våld, föranledde Muhammed, att efter ungefär en half månad upphäfvade belägringen och skrida till det svåra värfvet af bytets fördelning. I Djirâna infann sig hos honom en beskickning ifrån de slagna Havâzin, som erbjödo honom sin omvändelse och undergifvenhet, men anhöllo om bytets återställande. Muhammed lemnade dem fritt val, om de ville återfå sina familjer eller sina egodelar. De valde de förra. Det var lätt för Muhammed, att få de gamla Muslimin, att afstå ifrån sin andel i fångarne, men några beduinanförare ville icke inlåta sig på något sådant, och uppgåfvos först då sitt motstånd, när man lofvade dem skadestånd derför af det nästa byte, som man skulle taga. Muhammed begagnade den honom tillkommande femtedelen, för att fästa vid sig Kureischiternas och beduinernas hufvudmän, "hvilkas hjertan voro vunna." Så erhöilo Abû-Sufjân, hans son Muâvija, Ujaina, som vid Medînas belägring hade spelat en hufvudrol ibland hans fiender, och andra, hvar och en hundra kameler. Andra erhöilo mindre skänker. Åt Mâlik, som hade stadnat i Tâif utlofvades efter hans stams omvändelse likaledes hundra kameler, återlemnandet af hans egendom och hans familj, om han instälde sig, och han kom verkligen, antog Islâm och blef en besvärlig fiende för Tâifiterna, i det att han röfvade deras hjordar, som betade utom staden. Under det att sålunda de knapt eller alldeles icke omvända, som nästan blott af begär till byte hade följt med på tåget, men hvilka det var ytterst

viktigt för profeten att fångsla vid sig, erhöilo rika gåfvor, så bekommo Medinenserna, som hade afgjort, denna, såväl som alla tidigare segrar, alldeles intet. Detta var dock för mycket äfven för de trogna "hjelparne." De beklagade sig högljudt. Men Muhammed förstod att snart lugna och röra dem, då han förehöll dem, att han icke hade aktat nödigt, att befästa deras tro med jordiska egodelar, ty deras andel vore han, profeten sjelf.

Efter detta svåra värf, som säkert hade beredt honom mången förtretlighet, då icke hvar och en var nöjd med sin andel, och det icke alltid gick an, att tillfredsställa den missnöjde med en förhöjning, begaf Muhammed sig på den mindre valfarten till Mekka, men återkom samma dag till Djirâna. Detta tilldrog sig jemt ett år efter valfarten på det sjunde året. Vid början af året återvände han till Medina efter detta, det följdräkaste af alla hans fälttåg.

Kort efter sin hemkomst hade profeten den stora glädjen, att den koptiska slafvinnan Mârija födde honom en son. Han uppkallade barnet efter stamfadren, som han ansåg såsom den rena trons grundläggare, Ibrâhim (Abraham). Men glädjen varade icke länge. Efter högst halftannat år dog barnet. Den gamle mannen utgöt bittra tårar öfver dibarnet. Men då just på dessa dagar en solförmörkelse inträffade, och Muslimin uttydde den såsom ett sorgetecken öfver profetasonens död, så hade han dock så mycken eftertanke och ärlighet, att han satte sig emot denna vidskepelse och förklarade, att sol och måne icke förmörkas vid någons död.

För Mârijas skull hade Muhammed en vedervärdig tvist med sina fruar, som voro afundsjuka på henne, och denna var nära att medföra en skiljsmessa ifrån dem alla.

Under tiden tillväxte dag ifrån dag det område, som beherrskades af profeten. Under de båda sista åren hade han nästan intet annat att göra, än att emottaga beskickningar ifrån de stammar, som underkastade sig eller underhandlade om vilkoren för sin undergifvenhet. Efter sin hemkomst hade han skickat män till de särskilda stammarna, för att upptaga tionden. Det var naturligt, att dessa icke öfverallt emottogos med öppna armar, och vägrandet gaf här och der anledning till de motspänstigas tuktande och fullkomliga underkastelse.

Beduinernas och oas-innevånarnes deputationer, som kommo till Medína antingen på direkt tillsägelse eller frivilligt, mottogos föröfrigt i allmänhet med mycken välvilja, och profeten hade öfverseende med mången näsvishet af ökneens stolta söner och med mången "qvarlefva af hedendomen," som han icke skulle hafva tålt af sina egentliga anhängare.

De mäktiga fienderna i sjelfva Arabien voro kufvade, men i nordnen hotade det byzantinska rikets makt, hvilket vid Mûta hade tillfogat Muslimin ett nederlag. Mindre expeditioner, för att hålla i respekt enskilda nordliga arabstammar, kunde i längden icke vara nog. Det stora kriget med det romerska riket var nu en gång börjadt och måste kraftfullt fortsättas. Muhammed rustade för ett väldigt fälttåg åt nordnen. Under det att han annars plögade fördölja målet för sina tåg, bekantgjorde han denna gången redan lång tid förut, att han ville tåga emot Byzantinarne, på det att hans anhängare måtte infinna sig hos honom så talrika och så fullständigt utrustade som möjligt. Men fruktan för fiendernas disciplinerade härar och rädslan för den långa marschen genom den obebodda öknen, i synnerhet vid den då herrskande hettan och torkan, höllo beduinerna till största delen, och till och med några Medînenser tillbaka. De senare urskuldade sig under allehanda obetydliga förövningar, men blefvo derföre sedermera hårdt tadelade i Korânen, under det att beduinerna ännu hårdare tillrättavisades. Men några trogna anhängare voro härför desto ifrigare; stora summor utgäfvos för att bidraga till fälttågets kostnader, hvilka hufvudsakligen förorsakades genom anskaffande af proviant och ridkameler för arméen. Ty till fots kunde ingen deltaga i en så vidsträckt marsch genom öknen. Vid början af den svalare årstiden (sjunde månaden af året 9 = Oktober—Nov. 630) uppbröt Muhammed med en stor här. Det af traditionen uppgifna antalet af trettiotusen man, hvaribland tiotusen ryttare, beror nog på öfverdrift. På vägen genomtågade de Hidjrs dal. Då de ville hvila sig i dess skugga och vid dess källor, förbjöd Muhammed det; ty dalen med sina i klippan uthuggna, öfvergifna boningar ansågs såsom den fordna bostaden för den för sin gudlöshet tillintetgjorda stammen Thamûd, och Muhammed fruktade för vidrörandet af deras qvarlefvor, såväl som för de onda andar, som uppehålla sig på dessa illgerningsmäns

vistelseort. Tåget kom ända till Tebûk, icke långt ifrån nordöstliga ändan af det röda hafvet. Muhammed åtnöjde sig här, att emottaga de närgränsande, till största delen christna inbyggarnes undergifvenhet, och höll det icke för rådligt, att framtränga ännu längre emot sjelfva de byzantinska stridskrafterna. Ibland dem som underkastade sig finna vi en christen, Johanna, konung af "Aila" eller Akaba vid hafvets nordöstliga spets. Ifrån Tebûk sände han Khâlid till Davmat el-Djendel. Denne tog den christliga fursten Ukaidir under en månljus natt tillfånga vid jagten, hvarunder en dennes broder dödades. Khâlid förde fången till Medîna, hvarest han antog Islâm och, liksom alla furstar som underkastade sig, stadfästades i sitt valde såsom vasall. Efter ett uppehåll af tio dagar anträdde Muhammed återfärden. Detta fälttåg, det sista, i hvilket han deltog, slutade i December 630 eller i Januari 631.

Vid sin hemkomst utgaf han häftiga straffpredikningar emot dem, som stadnat hemma. Ju frommare en af dessa förut hade varit, desto strängare behandlades han nu. Hårdast drabbades tre af hans ifrigaste anhängare, som utan skäl stadnat hemma. Alla Muslimin förbjödos att umgås med dem. Först efter femtio dagar förkunnade profeten för de nästan förtviflande, att Gud hade förlåtit dem, och tog dem åter till nåder. En af dessa tre var skalden Ka'b ibn Mâlik.

Efter sin hemkomst lät Muhammed nedrifva en moské, som några Medînenser föregåfvos hafva byggt i elak afsigt, för att göra moskéen i Kubâ afbräck. Men denna historia är tyvärr mycket dunkel, då man icke känner de egentliga bevekelsegrunderna, hvarföre Muhammed var så ond på moskéens uppbyggare.

Vid denna tid dog Abd-Allâh ibn Ubaj, den mest betydande af Muhammeds hemliga motståndare. Muhammed bevisade honom ännu i döden den äran, som tillkom en Muslim; men hädanefter behöfde han icke göra sådant afseende på sina fiender, ty deras parti hade städse alltmera sammansmält.

Då året tog slut (Mars 631), bestämde Muhammed Abû-Bekr till anförare för den stora valfarten, som hans ståthållare Attâb hade ledt under det föregående året. Sjelf ville han ej deltaga i festen, så länge ännu hedningar med hedniska bruk dervid voro tillstådes. Men nu beslöt han, att fullt förklara

krig emot hedendomen. Ett korånställe bestämde, att för de afgudatjenare, med hvilka fred hade afslutats på en bestämd tid, skulle detta anstånd iakttagas, men efter detsamma endast vallet mellan utrotande och omvändelse stå dem öppet; att för alla andra hedningar skulle, efter utgången af de heliga månaderna, således med den andra månaden af år 10 (Maj 631), detta absoluta krigstillstånd inträda, och vidare, att hädanefter ingen hedning skulle mera få deltaga i valfarten. För att kungöra detta, sände han Alî efter Abû-Bekr, och vid slutet af pilgrimsfesten erforo alla de församlade hedningarne, att de heliga ställena hädanefter voro dem förbjudna, och att de öfverhufvud endast hade att välja emellan striden mot det större antalet eller öfvergången till detsamma.

Dessa mått och steg må hafva förmått många araber, att påskynda sin omvändelse. Fiendernas läge blef allt betänkligare. Tâifs innevånare, som kort förut hade ombragt en medborgare, som hade kommit till dem såsom den nya trons hänryckta apostel, ansattes till den grad af sina grannar, hvilka invid deras portar borttogo för dem menniskor och boskap, att de beslöto, att affärda en beskickning till Muhammed. De begärde några vilkor, genom hvilka de skulle utmärkas framför de andra araberna, men Muhammed tillstodde dem endast, att de ej behöfde förstöra sina afgudabilder med egen hand. De fingo hvarken uppskof med förstörandet af sin förnämsta gudinnas, Allâts beläte, eller eftergift af den flerfaldiga bönen. Då han icke medgaf dem det sista vilkoret, sade de: "vi vilja bevilja dig det, ehuru det ¹⁾ är en förnedring." Den föröfrigt ärofullt emottagna beskickningen beledsagades på sin återväg af Abû-Sufjân och en annan, hvilka hade i uppdrag, att förstöra det förnämsta belätet. De fullgjorde detta uppdrag under qvinnornas stora jemmer. De heliga gudabildernas förstörelse genom Muslimin har säkert i Arabien gjort samma intryck på hedningarne, som christliga missionärers lika uppträdande på denna tid i Europa. Hedningen, som såg sin afgud förstöras, utan att det hände förstöraren något ondt, insåg belätets maktlöshet och öfvergick lätt till den nya läran.

¹⁾ Den muslimiska bönen med sina bugningar och nedkastningar.

Muhammeds herravälde sträckte sig redan till Arabiens aflägsnaste trakter, mycket längre än de mekkanska helgedomarnes dyrkan hade räckt. Den persiska ståthållaren i Jemen, så väl som detta lands små furstar, underkastade sig. Syd- och ost-kustens furstar och stammar skickade gesandter. Talrika christna i norr, öster och söder påtogo sig att betala skatt. De beduiner, som till namnet hade varit christna, gingo för det mesta utan omständigheter öfver till Islâm, och äfven de bofasta arabiska christna höllo icke mycket segt på sin tro, så att christendomen småningom hel och hållen försvann ifrån den arabiska halfön.

Men derjemte gåfvos dock alltid stammar, som, skyddade genom otillgängliga trakter, undandrogo sig omvändelsen; men de voro afskilda ifrån andra och i beständig fara, att hemfalla åt Muslimins svärd. Ankomsten af en muslimisk truppafdelning hade nästan alltid underkastelse till omedelbar följd. Blott en enda något häftig strid infaller på denna tid. Staden Djurasch i norra Jemen motsatte sig länge, att omvända sig, men tvangs sluteligen af sina nyomvända grannar till underkastelse. Men huru föga djupt denna omvändelse hade trängt hos araberna, visar de flestas af dem uppror genast efter Muhammeds död.

Men knapt var Muhammeds makt så vidt utbredd, så började konkurrens att visa sig. Från tre olika ställen uppreste sig männer, som förklarade sig för profeter, och funno stort anhang. Den ene af dessa, Asvad, fick mycket hastigt stor makt i Jemen, men dödades af innevånarne redan före eller kort efter profetens död. De båda andra, Tulaiha, Asaditernas profet, och Musailama, Jemâmas profet, framträdde med makt först efter hans död, och betvingades först efter hårda strider. Muhammeds lugn stördes just ännu icke af dessa personer; annars skulle han uppenbarligen hafva riktat sin sista expedition emot en af dem, i stället för emot Grekerna.

Vid slutet af år 60 (Mars 632) företog Muhammed den stora valfarten. Han uppbröt ifrån Medîna med många följeslagare. När han anlände på det heliga området, kungjorde han, att de af hans följeslagare, som icke hade medfört några offerdjur, skulle endast fullgöra den mindre valfarten — vid hvilken de stora processionerna till berget Arafât, genom Minâ-

dalen o. s. v. bortfalla. Han tillät endast Ali, som nyss återvändt ifrån Jemen, hvarest han hade kufvat en upprorisk stam, att deltaga i det stora tåget, i det att han äfven för honom offrade sina offerdjur. Det sätt, på hvilket profeten då begick valfartsceremonien, som räckte i fem dagar, har ända till vår tid varit regel för Muslimin. Vi förbigå angifvandet af detaljerna och anmärka blott, att han på olika hvilopunkter höll tal till de troende, hvori han inskärpte hos dem religionens pligter och dessutom införde några nya stadgar. Den viktigaste af dessa var den, att han införde det rena månåret af 12 verkliga månader utan alls några skottdagar, och bestämde för alla tider den första, sjunde, elfte och tolfte månaden såsom de heliga, ehuru nu blott den sista, såsom valfartens, hade betydelse. Utaf de få fragmenterna af dessa tal framlyser den stolta känslan, att Muhammed ansåg sin religion såsom utåt fullkomligt segerande och i sig fulländad. Samma känsla uttalar sig i några på den tiden uppenbarade korånverser. Men tillika visar sig deruti aningen, att hans verksamhet snart vore avslutad. Denna valfart är Muhammeds sista mera betydande företag. Muslimin hafva sedan gifvit åt den det betecknande namnet "afskedsvalfarten."

Efter sin återkomst anordnade Muhammed åter ett stort fälttåg emot Byzantinerna, till hvars ledare han utnämnde Usâma, sin Zeids son, i trots af de öfrigas motsägelse, hvilka icke ville ställa sig under den unga mannen. Då detta tåg knapt hade afgått, var han redan icke mera ibland de lefvandes antal; men det är viktigt, att han sålunda hade efterlemnadt såsom ett sista testamente åt de sina kampen emot Grekerna. Detta fälttåg var också ett af de sista föremål, för hvilka han ännu på sina sista dagar lifligt bekymrade sig. Vid slutet af April 672 insjuknade den nu mer än 60 åriga mannen. Vi behöfva icke dela Muhammeds egna åsigt, att hans sista sjukdom var en följd af det för flera år sedan njutna giftet. De sista 24 årens stora ansträngningar och själsskakningar skulle hafva kunnat till slut förstöra äfven en mindre retlig natur. Vi kunna icke nogare af traditionernas få uppgifter bestämma beskaffenheten af hans sjukdom; endast så mycket är temligen klart, att han led af häftiga feberanfall. Sjukdomen utbröt först efter ett besök på begravningsplatsen, vid hvilket han höll

ett kort tal till de affidna. I början sökte han att ännu hålla sig uppe; men detta räckte icke länge. Han erhöll af sina qvinnor, hos hvilka han plögade i tur tillbringa en dag, tillåtelsen att kunna stadna under sin sjukdom i sin älskade Aïschas hus. I början ledde han ännu alltid den offentliga bönen i den omedelbart derintill stötande moskéen; men till slut kunde han icke längre hålla sig uppe och förlorade väl också medvetandet. Nu ledde Abû-Bekr de troendes bön. Starka kurer, såsom öfvergjutande med mycket kallt vatten, såväl som abyssiniskt läkemedel, hvilket hans hustrur emot hans vilja hade ingifvit honom i sömnen, skola icke hafva förbättrat hans tillstånd. Han yrade ofta häftigt, men hade sedan ögonblick af lugn sans. Berättelserna om hans yttranden under denna tid äro hvarandra motsägande och nästan allesammans otillförlitliga, hvadan dessa tal bäst lemnas åsido. En gång begärde han skrifdon, men Omar, som väl märkte, att han yrade, gaf en vink att icke uppfylla hans åstundan. Hustrurna stodo omkring hans bädd gråtande, om febern blef värre, och omfamnande honom, så ofta han syntes blifva bättre. Sedan han sålunda legat illa sjuk några dagar, kände han åter kraft att stå upp, och begaf sig, ledd af Ali och Abbâs, in i moskéen. Abû-Bekr, som redan hade börjat morgonbönen, ville afstå ledningen åt honom, men han gaf honom en vink att fortfara. Efter bönen höll Muhammed ännu ett kort tal till de troende. Stor var dessas glädje, då de inbillade sig att profeten tillfrisknat. Abû-Bekr erhöll till och med tillåtelsen, att gå till sin familj i en aflägsen del af staden; han antog, att Muhammed sjelf skulle kunna leda den nästa bönen. Endast Abbâs, som hade sett många äldre medlemmar af sin familj dö, märkte döden i hans ansigte. Knappt hade Muhammed återvändt, så kom sjukdomen tillbaka med fördubblad häftighet. Efter några timmar var han ett lik. Hans sista fantasier rörde sig omkring änglar och himmel. Han dog i Aïschas sköte omkring middagsstunden måndagen den 12 i tredje månaden år 11 efter Hidjra, d. ä. d. 8 Juni 632 enligt den julianska kalendarern.

Hans död väckte en oerhörd uppståndelse hos de just nu minst härfpå beredda Muslimin. Sjelfva Omar ville icke tro nyheten. Abû-Bekr hade möda att öfvertyga och lugna men-

niskorna. Under det att liket ännu stod ofvan jord, började rörelsen öfver en efterträdares val. Då profeten, under natten ifrån tisdagen till torsdagen, jordades på det stället, der han hade dött, hade Abû-Bekrs, väl enligt hans mening skedda, val egt rum, om också icke öfverallt ännu erkändt.

VII. Muhammeds karakter.

Af det hittills anförda skall väl för läsaren förmodligen så mycket vara klart, att den man, som utfört så utomordentliga ting, icke kan hafva varit en vanlig bedragare. Men man bör dessutom komma ihåg, att en kort berättelse om de politiska händelserna från tiden efter flykten lätt låter hans karakter framstå i ett alltför ogynnsamt ljus. Vi se här mångfaldiga drag af planmässigt svek, bakslughet, tvetalan, ja understundom till och med af vild hämndlystnad. Man har då väl sagt, när man icke fann dylika drag under den förra tiden, att Muhammeds karakter, som under alla den första periodens olyckor hade förblifvit fast, hade legat under för maktens och herraväldets förförelser. Men en sådan karakterens förändring eger hos honom lika så litet rum, som hos några andra betydande männer, om hvilka man haft samma påstående. Till alla dessa fel visa sig rötterna ifrån början. De äro grundade just i hans uppfattning af profetadömet, i bristen på ett strängt sedligt medvetande, i hans tänkesätts oklarhet öfver rent andliga ting, jemte stor praktisk klokhet. De låta dessutom isynnerhet förklara sig af hans folks och vestasiaternas karakter i allmänhet. Maktens egande gaf endast åt hans karaktens dåliga sidor mera tillfälle att visa och utveckla sig. Endast den med åldern tilltagande svagheten för kvinnokönet, hvilken förledde honom till månget falskt steg, är ett drag, af hvilket intet spår finnes ifrån den tidigare perioden, i fall man icke hit vill hänföra skildringarne af de svartögda himmelska flickorna, som redan i de äldre korânstyckena med förkärlek upprepas.

För att rätt bedöma Muhammed, måste man betrakta honom icke blott i hans lif såsom profet, predikant och furste, utan ock i umgänget med sina anhängare och vänner, med ett ord i hans dagliga lefnad. Oräkneliga väl bevittnade drag visa honom här för oss i ett glädjande ljus. Ehuru af naturen alf-

varsam och obenägen för mycket samtalande, umgicks han dock vänligt med den ringaste arab, och gjorde sig med deltagande underrättad om hans förhållanden, utan att dervid förlora något alls af sin värdighet, hvarigenom han imponerade på alla, som sågo honom för första gången. Med det hvarje arab medfödda behaget i uppförandet förenade han en naturlighet, som gaf vika för hvarje intryck. I trots af sitt alfvar kunde han hjertligen skratta, om han såg något löjligt, sorg öfver älskade anförfvandter aflockade honom bittra tårar, men glödande vrede grep honom också hastigt, och hans anhängare bäfvade, när de sågo ådern mellan hans ögonbryn svälla upp. Han afslog ogerna en bön, och då två utslag voro möjliga, var hans nästan alltid det mildare. Jernhård consequens var honom alldeles främmande i lifvet, så väl som i läran. Han förlät nästan alltid en besegrad fiende, och exempel, sådana som blodbadet på Kuraiza, äro mycket sällsynta. Aldrig uppträdde han tyranniskt emot sina anhängare. De hedersbevis, som han fordrade, voro de allraenklaste, och kunde icke såra arabernas inrotade frihetssinne.

Såsom alla arabers konung och egare af stora privatgods lefde han ännu lika så enkelt, som allmänt begabbad predikant i Mekka. Han använde sina betydliga inkomster för statens och religionens behof, och Abû-Bekr frändömde med rätta sin dotter Muhammeds besittningar, då dessa af honom voro förvärfvade och förvaltade icke såsom enskild utan statens egen- dom. Han lefde med sina hustrur i eländiga kojor af ler och palmgrenar, hvilkas tak man kunde nå med händerna. Dadlar, bröd, mjöl, sällan kött, utgjorde hans föda, men aldrig bestod hans måltid af mera än en rätt för gången. Hans husgeråd, såväl som hans klädnad, var helt enkelt; han hatade all prunk. Med förvåning sågo de förnäma araberna, som i Syrien, Persien och Egypten voro vanda vid den utsöktaste lyx, redan efter en menniskoålder tillbaka på det enkla lefnadssätt, som hade varit nog för profeten och hans gemåler. Men denne kände visserligen aldrig ett sådant lefnadssätt såsom en brist. Bland araberna, för hvilka de små persiska och byzantinska vasallfurstarnes hof vid öknens kanter förekommo såsom ytterst glänsande, lefde den ansedda höfdingen icke mycket annorlunda, än den frigifne. Ingen fann något stötande deruti, att Muhammed och de båda första khaliferna själfva lagade sina klä-

der och skor, samt med egna händer förrättade göromål, för hvilka redan deras närmaste efterträdare hade skaror af tjenare omkring sig. Derföre behöfde han ej några slafvar. Hans och hans hustrurs händer voro jemte de trognas frivilliga tjenester nog för honom, och de slafvar, som han fick på sin lott, frigåfvos alla tid efter annan. Hans enda lyx var begagnandet af vällukter.

Såsom vän var han trofast. Sina hustrur behandlade han efter österländsk sed såsom herre, men en mild herre, och i trots af de alltid på nytt ankommande rivalerna voro de honom ömt tillgifna. Det minne, som han bevarade af den gamla Khadidja, och som långt efter hennes död gjorde Aïscha svart-sjuk, hedrar honom och henne.

Uppväxt i sin tids och sitt folks fördomar samt utan literär bildning, var han, som uppträdde för att bekämpa vidskepelsen, i många stycken ännu mycket vidskeplig. Han var rädd för onda andar, och höll mycket på förebud och drömmar. Fantasien och känslan herrskade hos honom för mycket och ömtöcknade hans blick, när han skådade in i andens rike och i den förgångna tidens historia.

Muhammed saknade egentligt fysiskt mod; desto mera måste man beundra den ståndaktighet, med hvilken han så länge under de allra ogynnsammaste utsigter trotsade det tysta föraktet och det högljudda hånet, till dess att han dermed öfvervann sina vedersakare.

Muhammeds karakter är full af gåtor. Hos många betydande männer finnas hvarandra skenbart motsägande karaktersdrag, men sällan i sådan grad, som hos honom. Derföre, allt efter som man betraktar den ena eller den andra sidan af hans väsende, skall omdömet utfalla olika, äfven om detta icke bestämmes genom någon fördom. Men det återstår dock ett annat slags omdöme såsom möjligt, nemligen efter följderna af hans verksamhet. Och ifrån denna ståndpunkt skall man vara böjd, att utan vidare fördöma honom. Christendomens förtryckande, ödeläggelsen af fordomb blomstrande länder, sedeförderfvet genom månggifte och slafveri, all bildnings undergång, ropa högt. Men man vakte sig för, att döma för hastigt. Det skulle vara orättvist, att göra Muhammed ansvarig för saker, som, ehuru nödvändiga följer af hans lära, dock såsom sådana

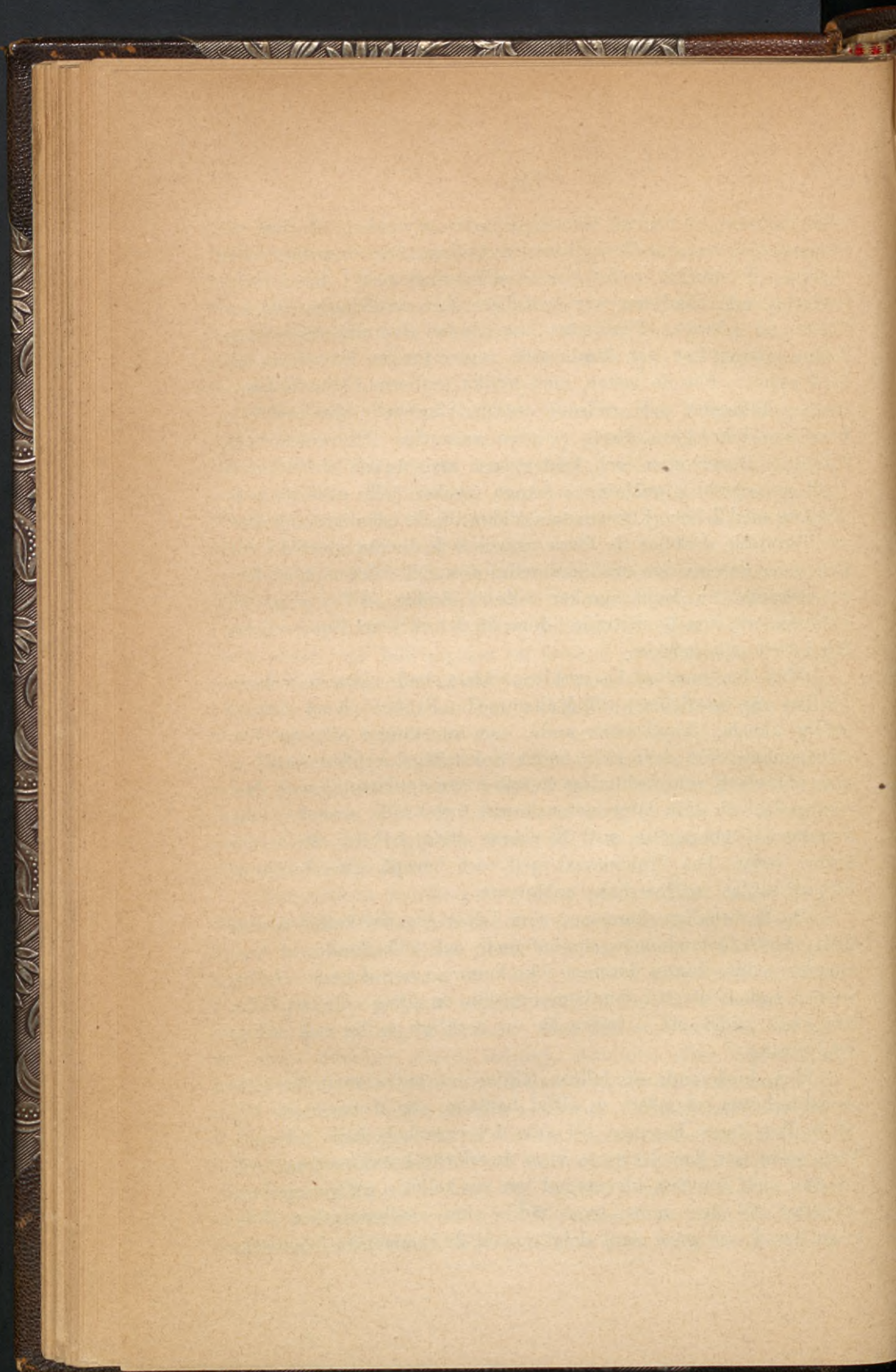
alldeles icke af honom förutsågos eller åsyftades. Vidare må man se till, om alla dessa saker verkligen äro ursprungna ur Islâm. Tillståndet i det byzantinska riket och i de af Islâm underkufvade länderna var svårligen före eröfringen mycket bättre än efteråt. Slafveriet fans ännu öfverallt äfven före Islâm, månggifvet var åtminstone ingen genom densamma införd nyhet. För de laster, med hvilka araberna blefvo bekanta genom Perserna och andra i sedligt hänseende sjunkna folk, kan man icke göra deras religion ansvarig. De orientaliska folkens i ceremonier och bildertjenst nedsjunkna christendom skall vid opartisk pröfning i många stycken icke uthärda jämförelsen med Islâm. Föرنämsta skulden till de islåmitiska ländernas förödelse drabbar de förra egarne och de råa nordiska folken, som antogo den arabiska religionen, icke denna sjelf. Om vetenskapen är djupt sjunken i dessa länder, så får man icke glömma, att den blomstrade i dem, då det christna Europa ännu låg i natt och mörker.

Men den muslimiska världens värsta skador låta visserligen hänföra sig omedelbart till Muhammed. Bristen på en strängt sedlig känsla, fanatismens ande, som utestänger all sann fördragsamhet, den helt och hållet bokstafliga uppfattningen af uppenbarelsen, som förhindrar hvarje friare uppfattning, och därför endast så vida låter vetenskapen fortskrida, som den icke kommer i motsägelse med Korånens stela bokstaf, detta allt finnes redan hos Muhammed sjelf, och har på ett ödesdigert sätt utvecklats sig hos hans anhängare.

De få verkliga framsteg, som Islâm har förskaffat många folk, såsom hedendomens upphäfvande och afskaffandet af barbariska seder, kunna deremot icke komma i betraktande. Islâm förmår endast att till fanatism uppelda en gång sjunkna folk; den skall alltid stå i vägen för en verkligt andlig och sedlig upplyftning.

Men, huru onda än Islåms följder må hafva varit för hela menskligheten, så måste vi alltid betänka, att Muhammeds fel, på hvilka dessa hänvisa, till stor del voro hela hans tids och hans folks, att han derjemte visar de ädlaste karaktersdrag, och att han sjelf var fast öfvertygad om sin kallelse, att genom omvändelse till den sanna tron rädda sina medmenniskor ifrån eviga straff och göra dem delaktiga af de himmelska fröjderna.

KORÂNEN.

KORÄNER

I. Bokens begynnelse.¹

(Mekkanskt, 7 verser.)

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Pris vare Gud, verdarnes Herre, 2. den Förbarmande, den Barmhertige, 3. domedagens Herre! 4. Dig dyrka vi, Dig anropa vi om hjälp. 5. Led oss på den rätta vägen, 6. på deras väg, emot hvilka Du nådig varit, 7. på hvilka din vrede icke hvilar, 8. och som ej vilse gå. Amen!

II. Kon.²

(Medinensiskt, 286 verser.)

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

A. L. M. Här är en bok, öfver hvilkens *tillvaro* intet tvifvel råder, till de frommes ledning. 2. De som tro på det fördolda, upprätthålla gudstjensten och utgifva *almosor*³ af det, som vi beskärt dem, 3. och de som tro på det, som uppenbarats dig, *Muhammed!* samt på det, som uppenbarats före dig och på det eviga lifvet — de hafva en fast öfvertygelse, 4. de ledas af sin Herres hand och de äro de salige. 5. För dem åter, som äro otrogne, är det enahanda, om den varnar eller

¹ Detta kapitel, som begagnas såsom bön vid otaliga tillfällen, kan med rätta kallas Muslimins "fader vår." Utan tvifvel bör det räknas till de första uppenbarelserna. Se inledn. sid. 13, not. 1.

² Det äldsta kapitel, som uppenbarats i Medina. Dock finnas här och der stycken, som förskrifva sig ifrån den tid, då profeten ännu vistades uti Mekka.

³ En gång för alla anmärkes, att den påbjudna, lagliga "almosan" var en verklig skatt, som i början användes till de behöfvandes understöd, men redan under de förste umajjadiske khaliferna inföt i statskassan och begagnades till helt andra ändamål.

icke varnar dem; de skola ej öfvertygas. 6. Gud har förseglat deras hjertan och deras öron, och öfver deras ögon är ett täckelse, och de få ett hårdt straff.

7. Det finnes ibland människorna sådana, som säga: "vi tro på Gud och på den yttersta dagen;" men icke äro de troende. 8. De söka att bedraga Gud och dem som tro; de bedraga dock endast sig sjelfve, ehuru de ej märka det. 9. I deras hjertan är en sjukdom, och så har Gud förökat deras sjukdom. Dem väntar ett pinsamt straff, derföre att de ljugit hafva. 10. Ty när man säger till dem: "stiften ej oro på jorden," så svara de: "vi öfva endast fredliga värf." 11. Nej! de äro sannerligen illgerningsmän, men de inse det icke. 12. Säger man åter till dem, "tron, såsom *de rättrogna* människorna tro," så svara de: "skola vi väl tro, såsom desse dårar tro?" De äro i sanning dårar, men de veta det icke. 13. Så snart de möta de troende, säga de: "vi tro." Gå de så bort till sine Sataner (anförare), säga de: "nog hålla vi med Eder; vi skämtade blott." 14. Gud skall straffa dem för skämtet och öka deras gudlöshet, hvaraf de förblindas. 15. De, som köpt sig villfarelse för ledning till sanningen, göra en dålig handel, och hafva icke förts in på den rätta vägen. 16. De likna den, som har upptändt en eld, och så snart den upplyst hvad som är omkring honom, *slocknar den*. Gud har borttagit deras ljus och lemnat dem i ett mörker, så att de intet urskilja kunna. 17. Döfve, dumbe, blinde *äro de* och skola ej omvända sig. 18. Eller *kunna de liknas vid dem*, som *öfverfallne af* en störtskur med mörker, dunder och blix, sätta fingrarne i sina öron för thordönets skull af fruktan för döden. Men *förgäfves*, ty Gud omhvärfver de otrogne (de kunna ej undkomma honom.) 19. Föga fattas, att blixten betager dem synen. Så länge den lyser för dem, vandra de i dess *ljus*. Men när det mörknar öfver dem, stadna de *hjäpne*. Om Gud ville, borttoge Han (i hast) deras hörsel och syn. Gud är i sanning allsmäktig!¹

¹ Verserna 7—19 äro riktade mot ett parti i Medina, hvilket bränmärktes med namnet "hycklare" eller "vacklande trosbröder." Sedan Muhammed, efter sin flyttning till denna stad, mer och mer uppträdde såsom en enväldig furste, emot hvilkens bud och orakler hvarje invänning förtjenade det hårdaste straff, måste alla de betraktas med misstroende, som voro i stånd att bevisa oriktigheten af hans påstående, att Islâm öfverens-

20. Dyrken, I menniskor! eder Herre, som har skapat Eder och dem, som varit före Eder, så kunnen I kanhända frukta Gud, Honom som har gjort jorden till bädd åt Eder och himmelen till tält, och nedlätit ifrån himmelen vatten, medelst hvilket han frambragte frukter till edert uppehälle. Uppställen då icke likar till Gud (afgudar), när I insen *det orätta häruti*. 21. Hysen I nu tvifvel om det, som vi uppenbarat för vår tjenare *Muhammed*, så uppvisen ett kapitel af samma art, och tillkallen edre vänner, *hvilka I utvalt åt Eder framför Gud, till eder hjälp*, om I talen sanning. 22. Om I då ej gören det — men I skolen aldrig kunna göra det, — så vaken Eder för *helvetets* eld, hvars bränsle är menniskor och stenar (afgudabeläten af sten), och som för de otrogne tillredd är. 23. Men gläd de troende och dem som göra godt, *med löftet*, att de skola få *bo i lustgårdar*, vattnade af rinnande bäckar. Så ofta som de få till spis någon af deras frukter, säga de: "detta är detsamma, som tillföre (på jorden) beskärts oss till uppehälle." Ty de bekomma der hvad som liknar *de jordiska frukterna*.¹ Der hafva de städse rena makar, och der skola de evigt få vara.

24. Gud blyges sannerligen icke, att till hvarjehanda liknelser begagna en mygga och det som är större än hon.² Hvad de troende angår, så veta de, att *liknelsen* är en sanning, som Gud har meddelat. Men de otrogne deremot utropa: "hvad menar

stämde med judarnes lära. Ibland de, till hans tro i Medina öfvergånge, judarne måste sådana hafva funnits i icke ringa mängd, och Muhammeds bitterhet såväl emot judendom som emot christendom, hvilken så hjert afsticker emot den forna vänligheten, som gaf desse trosförvandter till och med ett rum i paradiset, blef allt mer och mer häftig, så att de till slut sammanställes med hedningarne, och deras utrotande påbjöds såsom en troskamp, om de icke genom svärdet läto skrämman sig till antagandet af Islâm. Af de så kallade hycklarne framställes Abd-Allâh ibn Ubaj såsom en verklig syndabock, på hvilken allt ondt hopas, som man kunde säga om dessa hatade menniskor. Man har dock skäl att härvid, som i så mycket annat, betvifla sägnernas riktighet, vederlagd af Muhammeds eget uppförande emot denne hycklarnes utskrikne representant. Han bad till och med öfver hans lik, en handling alldeles omöjlig, om traditionen har rätt i sina påståenden om den afidnes ovärdighet. Se inledn. sid. 71.

¹ Till utseendet men ej i verkligheten, tillägga uttolkarne.

² Således: ännu mindre de djur, som äro större än myggan.

väl Gud med detta såsom liknelse?" Jo! Han vilseförer dermed mången, och leder dermed mången på den rätta vägen. Han vilseförer dermed endast syndarne, 25. de der bryta förbundet med Gud, sedan det bekräftats, åtskilja det, som Gud bjudit att vara förenadt, och begå illgerningar på jorden. Desse äro de förtappade.

26. Huru kunnen I vara otacksamme emot Gud. I voren ju döde (i moderlifvet), så gaf Han Eder lif, skall sedan låta Eder dö och uppväcka Eder lefvande (på uppståndelsedagen), hvarefter I skolen framställas inför honom (till straff eller belöning). 27. Det är Han, som för eder skull har skapat allt det, som finnes på jorden, uppsvingade sig derefter till himmelen och fullkomnade de sju himlarne, ty han begriper allt. 28. När då din Herre sade till änglarne: "jag ämnar insätta en ståthållare på jorden," invände de: "skall du der insätta den, som skall göra ondt och utgjuta blod, då vi, som lofprisa dig och välsigna ditt heliga majestät, äro deraf mera förtjente." Han svarade: "Jag vet sannerligen hvad I icke veten." 29. Och Gud lärde Adam namnen på alla ting, hvilka Han sedan framförde till änglarne, sägande: "förkunnen mig desses namn, om I hafven rätt (i edert påstående)." 30. De utropade: "ära vare dig! Vi ega ingen annan kunskap, än den som du har meddelat oss. Du är i sanning den Allvetande, den Allvise." 31. Han sade: "underrätta dem, Adam, om deras namn." När Adam hade underrättat dem om deras namn, sade Gud: "jag sade ju Eder, att jag visste det som är förborgadt i himlarne och på jorden, och att jag visste, hvad I yppen och hvad i fördöljen. 32. Och då vi sade till änglarne: "knäböjen för Adam," så knäböjde de utom Iblis.¹ Han vägrade af högmod och blef otrogen. 33. Till Adam sade vi: "bo du och din maka i lustgården (paradiset), och spisen, utan inskränkning, af dess frukter hvarhelst I viljen. Men nalkens icke detta här trädet, ty då varden I syndare." 34. Och så bragte Satan dem båda på fall för det trädets skull, och beröfvade dem den sällhet de njöto, och vi sade: "gån ned (härifrån) såsom fiender, den ene emot den andre. På jorden fån I vistas och förnöja Eder till en tid." 35. Sedan Adam emottagit lärdomar af sin Herre (och åtlydt

¹ Ordet, som i Koränen, omvexlande med Satan, betecknar de onde andarnes öfverste, är sannolikt en förvrängning af *diábolos*.

dem), fick han förlåtelse af Honom, som ju är nådig, barmhertig. 36. Vi sade: "gå alle ned ifrån det (paradiset). Men när till Eder kommer en vägledning (genom profeten), så skola de, som följa min ledning, ej hysa någon fruktan (för straff), ej heller vara bekymrade (för sin salighet). 37. Men de som icke tro, utan hålla våra uppenbarelser för lögner, de skola komma i *helvetets* eld, och der i evighet förblifva.

38. O Israels barn! kommen ihåg den nåd, som jag har bevisat Eder, och hållen hvad I hafven lofvat mig, så skall jag hålla hvad jag har lofvat Eder, ty för mig skolen I rädas. Tron på det, som jag har uppenbarat till bekräftelse på de *uppenbarelser*, som I egen, och varen ej de förste, som tviflen derpå. Utbyten ej heller mina uppenbarade ord mot en ringa vara. Mig skolen I frukta. 39. Bortblanden icke sanningen med lögn, så att I, mot bättre vetande, fördöljen sanningen,¹ 40. utan upprätthållen gudstjensten, betalen almosan och knäböjen med dem, som (i församlingen) knäböja. 41. Kunnen I ålägga andra välgörenhet, då I sjelfve uraktlåten den, ehuru I läsen Skriften? Begripen I då icke? 42. Men bedjen *Gud* om bistånd under tålmod och bön. Vål är detta påkostande, men icke för de ödmjuke, 43. som vänta att möta sin Herre och *äro öfvertygade*, att de till Honom skola återvända (på uppståndelsedagen).

44. O Israels barn! kommen ihåg den nåd, som jag har bevisat Eder, och att jag har gifvit Eder företråde framför edre samtida, 45. och rädens en dag (domedagen), då en själ ej kan för en annan något gälda, ej förbön af henne tillstädjas och lösepenning af henne ej emottages; ty de skola ej frälsas. 46. Vi hafva ju räddat Eder ifrån Faraos folk, som pålade Eder den värsta plåga, när de slog i hjel edra söner och läto edra flickebarn lefva. I detta var en svår pröfning för Eder, *sänd* ifrån eder Herre. 47. Vi klöfvo ju hafvet för Eder, frälste så Eder, men dränkte Faraos folk i eder åsyn. 48. *I veten*, att vi lofvade Moses fyratio dagar (till samtal med oss). Sedan han då bortgått ifrån Eder, gjorden I kalfven till eder gud, syndande (genom edert afguder). 49. Sedan förläto vi Eder efter denna

¹ Orden syfta på den, i Koränen mot judar och christne ofta framhållna, beskyllningen, att de förfalskat de ställen i Skriften, i hvilka Muhammeds profetakall förutsagts.

missgerning, så att I skullen vara tacksamme. 50. Vi gáfvo ju ock åt Moses boken och frälsningen,¹ på det att I skullen låta leda Eder. 51. Och Moses sade, *såsom kändt är*, till sitt folk. "I hafven, mitt folk, skadat Eder sjelfve, då I gjorden kalfven till eder *gud*. Vänden Eder derföre med ånger till eder skapare och döden så Eder sjelfve.² Detta skall lända till edert bästa hos eder skapare." Sedan förlät Han Eder. Han är i sanning den Kärleksrike, den Barmhertige. 52. I saden ju, *såsom I veten*: "vi skola ej tro dig, Moses, förr än vi fått se Gud med våra ögon." Derföre öfverföll (och dödade) Eder thordönet, såsom I sjelfve erforen.³ 53. Sedan uppväckte vi Eder ifrån eder död, så att I skullen vara tacksamme. 54. Och vi läto molnet öfverskygga Eder, samt nedsände till Eder manna och vaktlar *med dessa ord*: "äten af de läckerheter, hvilka vi gifvit Eder till spis." Icke skadade de oss (genom öfverträdelsen af våra bud), utan de skadade sig sjelfve. 55. Vi sade, *såsom bekant är*: "gå in i denna stad (Jerusalem eller Jericho), och tagen Eder der föda, utan inskränkning, hvarhelst I viljen. Men inträden genom porten i ödmjukhet och sägen: "förlåtelse," så förlåta vi edra synder; ty vi skola öka *deras lön*, som väl göra. 56. Men syndarne utbytte mot ett annat det ord, hvilket de befalls att uttala, och derföre nedskickade vi ifrån himmelen öfver dem straffet för deras brottslighets skull. — 57. Moses bad, *såsom I veten*, om vatten åt sitt folk och vi svarade då: "slå med din staf på stenen,"⁴ och så framqvälde ur den tolf källsprång. Hvarje stam visste sitt dryckesställe. *Vi sade*: "äten och dricken af Guds häfvor och framhärden ej i edra missgerningar på jorden." — 58. I saden ju ock: "o Moses! vi kunna icke uthärda med en och

¹ Denna betydelse af ordet *Furkån* har Sprenger utförligen bevisat, och den är vida rimligare, än alla uttolkarnes tvungna tydningar, som endast bevisa, att de ej begrepo ordet. Jfr. 3, 2; 8, 29; 25, 1.

² Antingen, med hänsyftning på II Mose boks 32, 26 och 27: "Slån i hjäl de brottslige," eller "döden edra syndiga begärelser."

³ Moses, heter det, utvalde 70, — enligt en annan sägen 10,000 — som finga höra, huru Gud talade ifrån Sinai. Ej nöjde dermed, ville de se Gud; men straffades för sin förmätenhet med döden. Se 7, 154.

⁴ Klippan har af traditionen förvandlats till en sten, som Moses förde med sig under fåget.

samma mat, utan bed till din Herre för oss, att han må förskaffa åt oss sådant, som jorden alstrar af sina grönsaker, gurkor, hvete, ärter och rödlök." Han svarade: "viljen I utbyta det bättre emot det sämre? Gån ned till Egypten, så fån I hvad I begären." Förnedring och elände omhvärfde dem från alla håll och de förtjenade Guds vrede, emedan de icke trodde på Guds uppenbarelser, orättvist dödade profeterna och trotsigt öfverträdde *Guds bud*.

59. Sannerligen, de troende, judarne, de christne och sabbatierna, med ett ord, hvar och en som tror på Gud och på den yttersta dagen samt gör något godt, får sin lön hos sin Herre. De hafva intet skäl till fruktan och skola ej sörja. ¹

60. Vi mottogo, *såsom kändt är*, eder försäkran (att följa Moses och lyda lagen), och upplyfte berget ² öfver Eder *med dessa ord*: "emottagen det som vi hafva gifvit Eder med allvarligt uppsåt (att hålla dess bud), och behållen i minnet dess innehåll, så att I kunnen vakta Eder (för missgerningar)."

61. Efter detta afföll en I, och om då Guds nåd och barmhertighet ej hade skyddat Eder, så hadn I varit förtappade. Och väl kändnen I dem ibland Eder, som syndade på sabbaten, hvadan vi sade till dem: "varden vederstyggliga apor." 62. Och så gjorde vi detta (straff) till en varnagel för samtid och efterverld, samt till en väckelse för de gudfruktige. ³

63. *Det är bekant*, att, när Moses sade till sitt folk: "Gud befäller Eder sannerligen att slagta en ko:" svarade de: "vill du drifva gäck med oss?" "Gud bevare mig," genmälte han, att jag skulle vara så dåraktig!" De sade: "bed för oss till din Herre, att han visar oss, hurudan hon är." *Moses* svarade: "*Gud* säger: hon är en ko, ej gammal, ej heller qviga, utan

¹ Denna tolerans hade sin grund i Muhammeds öfvertygelse, att dessa religionssamfundens skrifter hade sitt ursprung ifrån samma källa, och derföre trodde han på dem, sålänge som de ej brukades såsom vapen emot honom, emedan han ej kände dem.

² När Moses öfverlemnade lagen åt folket, och detta vägrade att efterkomma dess bud, uppryckte, heter det, Gabriel berget Sinai, och höll det öfver deras hufvuden, till dess att de antogo lagen.

³ Judarne i staden Ajla, säga uttolkarne, märkte, att på sabbaten en oerhörd mängd af fisk visade sig i hafvet, då deremot under de andra dagarne inga syntes till. Någre af dem fiskade då, i trots af budet om sabbatens helgd, och förvandlades derföre till apor. Jfr. 7, 163—167.

midt emellan. Gören nu det som befalts Eder. 64. De sade: "bed för oss till din Herre, att han yppar för oss dess färg." *Moses* svarade: "hon är, säger Han, en ko af höggul färg, hvars åsyn förtjusar åskådarne." 65. De yttrade (vidare): "bed för oss till din Herre, att han förklarar för oss, hurudan hon är. *Sådana* kor likna hvarandra och vi kunna misstaga oss. Men om Gud vill, skola vi nog få riktig anvisning." 66. *Moses* sade: "Han säger sannerligen: det är en ko, ej tämd att plöja jorden och ej att vattna åkern. Hon är utan vank. Fläck finnes ej på henne." De sade: "nu har du gifvit oss en riktig beskrifning," och så slägtade de henne. Men föga fattades, att de ej gjort det. 67. Sedan I haden dödat en människa och tvistaden om hennes *baneman*, så yppade Gud hvad I fördolden, 68 och vi sade: "slån till den *mördade* med ett stycke af henne (kon)." ¹ *Sålunda* gör Gud de döde lefvande och visar Eder sina under, på det att I skolen kloke varda. 69. Men efter detta *under* förhärdades edra hjertan och vordo såsom sten eller ännu hårdare. Bland stenarne finnas dock sådane, ur hvilka strömmar frambryta, andre, ur hvilka, när de krossas, vatten framkommer, och åter andre, som nedfalla ifrån höjden, af lydriad för Guds bud. (Edra hjertan deremot äro känslolösa). Men Gud ger nog akt på edra handlingar. 70. Kunnen I då begära, att de (judarne) skola tro Eder, när redan en del af dem hörde Guds ord, och sedan, emot bättre vetande, vrängde det, efter att hafva fattat dess mening. 71. När de möta de troende, säga de: "vi tro." Men när de bortgå, den ene till den andre af dem, säga de: "skolen I omtala för dem det, som Gud har yppat för Eder, så att de kunna tvista med Eder derom inför eder Herre? Ären I då utan förstånd?" 72. Veta de icke, att Gud vet hvad de fördölja och hvad de förtälja. 73. Ibland dem finnas ock okunnige, som icke känna Skriften utan endast

¹ Genom missförstånd om röda kon (4 Mose bok, 19), har följande sägen uppkommit, som anföres till styckets förklaring. En rik jude hade en son, som släktingarne mördade, för att åtkomma hans arf, och kastade liket utanför staden. Banemannen var obekant, hvadan Moses bad Gud om ljus i saken, och befaldes då att slagta en viss ko, som egdes af en enka, som i betalning erhöi kons vikt i guld. Så snart den döde slagits med ett stycke af den slagtrade kon, stod han upp, nämnde mördaren och nedföll åter död.

hjernspöken, och deras vetande inskränker sig till hugskott. Men ve dem, som skrifva Skriften med sina händer, och sedan säga *om sina hjernspöken*: "detta kommer ifrån Gud," för att dermed tillbyta sig en vara af ringa värde! Ja ve dem! för det som deras händer skrifva, och ve dem! för det, som de förvärfva. 74. De säga: "*helveteselden* skall vidröra oss endast några få dagar." Säg: "hafven I gjort ett förbund med Gud, så skall ej Gud bryta sitt förbund. Eller sägen I om Gud hvad I icke veten?" 75. Jo! hvar och en som begår ondt och af sin synd insnärjd blifvit, han skall komma i elden och der i evighet förblifva. 76. De deremot, som tro och göra godt, de få paradiset *till lön*, och der skola de i evighet förblifva.

77. Vi emottogo, *såsom I veten*, förbindelsen af Israels barn, "att de ej skulle dyrka någon annan än den sanne Guden, att de skulle göra väl emot föräldrar, släktingar, faderlöse och fattige, och tala höfviskt till människorna, upprätthålla gudstjensten och betala almosan." Sedan afföll en I och bröten *förbindelsen*, utom en ringa hop af Eder, ty I ären ett affälligt slägte.

78. Vi hafva ju emottagit eder förbindelse, att ej utgjuta hvarandras blod och ej utdrifva hvarandra ur deras hem. Sedan bekräftaden I *detta* och voren sjelfve vittnen *derpå*. 79. Der- efter vorden I desse här. I döden hvarandra och drifven somlige af Eder ut ur sina boningar, syndigt och fiendtligt hjälpande hvarandra emot dem — men komma fångar *af dem* till Eder, så friköpen I dem — ehuru deras fördrifvande var Eder förbjudet. Tron I då på en del af Skriften och förneken en annan del? Men ho af Eder, som detta gör, han får till lön smålek i denna verden, och på uppståndelsedagen skola sådane antvardas till det hårdaste straff, ty Gud ger noga akt på edra gerningar. 80. Desse äro de som tillbytt sig denna verden för det eviga lifvet. Derföre skall ej deras straff lindras, och icke skola de frälsas.

81. Vi hafva i sanning gifvet Moses Skriften (Torá), och låtit andre apostlar följa i hans fotspår, sedan han bortgått. Vi meddelade Jesus, Marias son *förmågan* att göra underverk, samt stärkte honom med den helige Ande. (2, 254). Skolen I då, så ofta en apostel meddelar Eder det, som ej behagar edra hjertan, högmodigt vända Eder bort derifrån? Så behandlades I somlige såsom bedragare, och andre dräpten I.

82. De hafva sagt: "våra hjertan äro oomskurna." Nej! Guds förbannelse hvilat öfver dem för deras otros skull. O huru ringa är ej deras tro! 83. När de nu undfingo ifrån Gud en bok (Korânen), som bekräftade den *uppenbarelse*, som de redan egde — ehuru de tillförene önskade sig seger öfver hedningarne — så, när de emottogo det, som de visste sant vara, trodde de ej derpå. Derföre hvilat Guds förbannelse öfver de otrogne. 84. O huru uselt är icke det, för hvilket de sålt sina själar, så att de ej tro på det, som Gud har uppenbarat, af afund deröfver, att Gud har meddelat af sin nåd åt den, som Han ville af sine tjenare. Så gjorde de sig förtjente af vrede på vrede, och de otrogne få ett nesligt straff. 85. Då man säger till dem: "tron på det, som Gud har uppenbarat," så svara de: "vi tro på den uppenbarelse (Torâ), som vi fått", och de tro ej på det, som kommit derefter (Korânen), ehuru det är sanning, som bestyrker den *uppenbarelse*, som de redan ega. Säg: "hvi döden I då Guds forne profeter, om I ären troende!" 86. Sedan Moses visat Eder obestriddliga underverk, gjorden I ju, efter hans bortgång (till Sinai), kalfven till eder gud. 87. Vi emottogo, *såsom känt är*, eder förbindelse, och upplyfte berget öfver Eder *med dessa ord*: "emottagen det, som vi hafva gifvit Eder, med alfvarligt uppsåt (att hålla dess bud) och hören" (se v. 60.) De svarade: "vi hafva hört, men sätta oss emot *ditt bud*." De fingo för sin otros skull i sina hjertan insupa *kärlek till* kalfven. Säg, "hvilken svår sak åläggert Eder ej eder tro, om I (verkligen) tron!" ¹

88. Säg: "om det eviga lifvets boning hos Gud är Eder tillförsäkrad framför andra människor, så önsken Eder döden, ifall edert påstående är sant." 89. Men de skola aldrig önska sig den för sina gerningars skull, ty Gud känner syndarne. 90. Du skall tvertom finna dem af alla människor de begärligaste efter lif, ja mera än hedningarne. En af dem skulle önska, att han finge lefva tusen år. Dock kunde ej lifvets förlängande undandraga honom ifrån straffet, ty Gud ser hvad de göra.

91. Säg: "ho kan vara Gabriels fiende? Han är dock den, som nedfört *korånordet* till ditt hjerta enligt Guds befallning,

¹ Att neml. lagen befäller Eder hvad I föregifven.

såsom en bekräftelse på föregående uppenbarelser, samt till en vägledning och ett gladt budskap för de troende. 92. Är någon fiende till Gud och Hans änglar, Hans apostlar och till Gabriel och Mikael — så är Gud fiende till de otrogne. 93. Vi hafva sannerligen nedsändt till dig (Muhammed) tydliga uppenbarelser, på hvilka endast de brottslige tvifla. 94. Så ofta som de avslutat ett förbund, har då ej en del af dem brutit detsamma? Jo! de fleste af dem äro utan tro. 95. När nu en apostel kom till dem ifrån Gud, för att bekräfta de *uppenbarelser*, som funnos hos dem, så kastade någre af dem, som fått Skriften, Guds skrift (af förakt) bakom sig, likasom om de ej visste att *den var ifrån Gud*, 96. och efterföljde det, som Satanerna uppläste, på konung Salomos tid! ¹ Icke var Salomo otrogen, utan det var Satanerna, som icke trodde. De lära människorna trolldomen och det som uppenbarats för de båda änglarne Hârût och Mârût i Bâbel. Men de få icke lära någon, innan de sagt: "vi äro frestare. Blif ej otrogen." Så lära de sig af dem båda det, hvarmed de kunna åtskilja man och hustru. Men dermed skada de ingen utan Guds medgifvande. De inhemta hvad som skadar och icke gagnar dem, ehuru de nogsamta veta, att den, som förvärfvat sig detta, icke får någon del i det eviga lifvet. O huru vederstyggligt är icke det, för hvilket de sålt sina själar! O att de betänkte detta! 97. Om de trott (Muhammed) och fruktat Gud, så är den lön, som fås af Gud mera värd. O att de betänkte detta!

98. O I som tron, (då I sägen till mig: lyssna på vårt tal) så använden icke ordet "Ra'ina" (se till oss) utan "Unthurna" (betrakta oss), ² och gifven akt på det, som jag säger. — De otrogne få ett pinsamt straff.

99. Icke önska de, som icke tro af Skriftens innehafvare (judar och christne), och hedningarne, att något godt nedsän-

¹ Djefarne, för alltid utestängde ifrån himmelen, hade stulit sig till att lyssna på änglarnes samtal, heter det i en sägen. Härtill lade de egna uppfinningar och lögner, hvilket allt af dem, i skrift sammanfogadt, upplästes och lärdes. De båda onde änglarne Hârût och Mârût äro likasom representanter för trollkarlar och spåmän, som hos dem tros inhemta trolldom och dylika konstler.

² Det första ordet, uttaladt af judarne i hebräisk betydelse "vår elake," användes såsom en smädelse af dem.

des till Eder ifrån eder Herre. Men Gud utmärker med sin nåd hvem Han vill och Gud är mycket nåderik.

100. Hvad helst vi upphäfvä eller låta falla i glömska af våra uppenbarelser, så ersätta vi det med något bättre eller dermed likt.¹ — Vet du icke, att Gud är allsmäktig? 101. Vet du icke, att det är Gud, som styrer himlarne och jorden? och icke hafven I utom Gud någon beskyddare eller frälsare. 102. Eller skullen I vilja fordra *orimligheter* af eder apostel, såsom man fordom gjorde med Moses? Den som tillbyter sig otro för tro, han far vilse ifrån den rätta vägen. 103. Många af dem, som ega uppenbarad skrift, önska att förleda Eder till affall, sedan I trott, emedan de ledas af sina hjertans afund, ehuru sanningen blifvit klar för dem. Men behandlen dem med saktmod och öfverseende, till dess att Gud gifver befallning *om deras straff*. — Gud är sannerligen allsmäktig. 104. Iakttagen gudstjensten och betalen almosan; ty allt det goda, som I sänden före Eder (in i evigheten), skolen I återfinna hos Gud. Gud ser sannerligen hvad I gören. 105. (Judar och christne) hafva sagt: "ingen skall ingå i paradiset, som icke är jude eller christen." Detta är hjernspöken, som de *uppdiktat*. Säg: "tagen fram edert bevis, om I talen sanning." 106. Nej! den som uppriktigt tror på Gud och handlar rättskaffens, han får sin lön hos sin Herre. Sådane hafva intet skäl till fruktan och skola icke sörja.

107. Judarne hafva sagt: "de christne veta icke något visst," och de christne hafva sagt: "judarne veta icke något visst," ehuru de läsa Skriften. De okunnige (hedningarne) tala på samma sätt, som desse. Men Gud skall på uppståndelsedagen döma emellan dem om det, hvaröfver de tvista. 108. Ho är väl brottsligare än den, som förhindrar, att Guds namn åkallas i Hans bönehus, och gör allt för att dem förstöra? Endast med bäfvan borde desse beträda dem. De få i denna verlden smälek och i det tillkommande lifvet ett hårdt straff. 109. Guds är vestern och östern. Hvarthelst I derföre vänden Eder (under bönen), så är Guds anlete der. Ja! Gud omfatttar allt. Han är allvetande. 110. De säga "Gud har tagit sig barn."² Gud

¹ Till bemötande af de otrogenes inkast emot motsägelserna i Koränen. Jfr. 4, 84; 16, 103.

² Syfta på föregifvandet, att Judarne ansågo Ozeir (Esra) för Guds

bevara oss ifrån en sådan tanke! Nej! Hans är hvad som finnes i himlarna och på jorden; alle äro Honom underdånige. 111. *Han är* himlarnes och jordens skapare, och när han har beslutat något, säger Han endast till det: "varde!" och så varder det. 112. De okunnige (hedningarne) säga: "hvarföre talar Gud ej med oss, eller hvarföre komma ej till oss underverk?" På samma sätt talade ock de, som voro före dem. Deras hjertan likna hvarandra. För dem, som äro faste i tron, hafva vi redan gjort uppenbarelserna tydliga. 113. Vi hafva ju sändt dig, *Muhan.med*, med sanningen, som en glädjens budbärare och en varnare. Men icke har du något ansvar för helvetets (blifvande) innevånare. 114. Judarne och de christne skola ej vara nöjde med dig, såframt du ej antager deras tro. Säg: "Guds ledning (lära) är den enda sanna ledningen." Men följer du deras hugskott, sedan du fått kunskap *om det rätta*, så skall du ej hafva Gud till beskyddare och ej till frälsare. 115. De, åt hvilka vi gifvit Skriften, läsa den såsom den bör läsas. Desse tro på den! ¹ Tviflar deremot någon på den, så varder han förtappad.

116. O Israels barn! kommen ihåg den nåd, som jag har bevisat Eder, och att jag har gifvit Eder företråde framför edre samtida, 117. och rädens en dag (domedagen), då en själ ej kan för en annan något gälda, ej lösepenning af henne emottages, ej heller förbön henne något gagnar, ty de skola ej frälsas. 118. *Det är bekant*, att Abraham frestades af sin Herre med befallningar, och sedan han hade fullgjort dem, sade Gud: "jag vill göra dig till en föresyn för människorna." Abraham genmälte: "och äfven någon af min ätt?" Gud svarade: "syndarne skola ej hafva någon del i mitt löfte." 119. Vi bestämde ju templet (Ka'ba) till en församlingsplats åt människorna och till en säker tillflyktsort. Betrakten Abrahams ställe ² såsom

son, så väl som på de christnes tro om Jesus och de hedniska arabernes om änglarna, hvilka de påstodo vara Guds döttrar.

¹ Han syftar här på de troende bland judar och christne, som ej vränga Skriftens ord, utan erkänna, att Muhammed deri är beskrifven och förespådd.

² Det så kallade *Makâm Ibrahim* vid Ka'ba, utmärkt med en sten, på hvilken aftrycken af Abrahams fötter visas ifrån den tid, då han stod derpå, vid templets uppbyggande.

ett bönerum (14, 38, ff). Vi hafva pålagt Abraham och Ismael förbindelsen, att rena vårt tempel för dem, som gå omkring detsamma (i procession), uppehålla sig vid det, buga sig och nedkasta sig på sitt ansigte (under bönen). 120. Abraham sade ju: "Herre! lät detta vara ett säkert ställe och beskär några frukter åt dess innevånare, *nemligen* åt dem, som tro på Gud och på den yttersta dagen." *Gud* svarade: "de otrogne låter jag njuta (deraf) helt litet, och drifver dem sedan till eldens pina." Detta är en ond väg. 121. Då Abraham var selsatt att uppföra templets grundvalar och äfven Ismael, *sade de*: "Herre! emottag af oss *hvad vi göra*, ty du vet och hör *allt*, 122. och gör oss, o vår Herre! dig underdånige,¹ och framkalla af vår säd en dig undergifven församling, visa oss våra heliga bruk (vid pilgrimsfesten) och förlåt oss, ty du är den Förlåtande, den Barmhertige. 123. Och, o vår Herre! sänd till dem en apostel af deras eget folk, som uppläser för dem dina uppenbarelser, lärar dem boken och visheten, samt renar dem, ty du är den Allsmåktige, den Allvise. 124. Ho försmär väl Abrahams religion, om icke den, som bedärar sig sjelf? Vi hafva sannerligen utkorat honom i denna verlden, och i den tillkommande hör han till de lycksaliges antal. 125. Då hans Herre sade till honom, "var underdånig (muslim);" så svarade han: "ja! jag är verldarnes Herre underdånig." 126. Denna *lära* testamenterade Abraham åt sine söner och åt Jakob *med dessa ord*: "O mine söner! Gud har sannerligen utvalt åt Eder religionen (Islâm) *till rättesnöre*; dön icke, utan att ock I ären Gudi undergifne (muslimin)." 127. Voren I tillstädes, då döden närmade sig Jakob? Då sade han till sine söner: "hvad skolen I tillbedja efter min bortgång?" De svarade: "vi skola tillbedja din Gud och dine fäders Abrahams, Israels och Isaks Gud — en enda Gud, och Honom äro vi underdånige." 128. Detta slägte är förgånget. De hafva skördat lönen för sina gerningar. I skolen skörda lönen för edra gerningar och icke ansvara för hvad de hafva gjort. 129. De säga: "varden judar eller christne, så ären I på rätta vägen." Svara: "nej! *följen snarare* Abrahams religion, ty han var renlärig, och icke var han afgudatjenare." 130. Sägen: "vi tro på Gud och på det,

¹ Det är detta ord = *Muslim*, som sedan blef de troendes hederstitel.

som uppenbarats för oss, på det som uppenbarats för Abraham, Ismael, Isak, Jakob och Israels stammar,¹ på det som meddelats Moses och Jesus, och på det som meddelats profeterna af deras Herre. Vi göra icke någon åtskilnad emellan någon af dem och vi äro Gudi undergifne.¹³¹ Om då de (judar och christne) tro detsamma, som I tron, så äro de på den rätta vägen. Men om de vända sig bort derifrån, så varda de oenige. Gud skall dock vara dig nog till skydd emot dem, ty Han hör, Han vet."¹³² Guds dop *hafva vi emottagit* — hvilkens dop är bättre än Guds?² Vi äro Hans tillbedjare.¹³³ Säg: "viljen I tvista med oss om Gud? Han är vår Herre och eder Herre: vi hafva våra verk och I hafven edra verk, och vi erkänna endast honom."¹³⁴ Påstå de kanhända, att Abraham, Ismael, Isak, Jakob och de tolf stammarna voro judar eller christne? "Svara: "veten I det bättre eller Gud (som talar ur mig)?" Ho är väl orätrådigare än den, som döljer inom sig ett gudomligt vittnesbörd? Gud lemnar ej ur sigte hvad I gören.¹³⁵ Detta släkte är förgånget. De hafva skördat lönen för sina gerningar. I skolen skörde lönen för edra gerningar och icke ansvara för hvad de hafva gjort.

¹³⁶ Därarne ibland människorna skola spörja: "hvad har förmått dem (muslimin) att ändra den Kibla, som de hade?"³ Svara: "Gudi tillhör vestern och östern (v. 109). Han leder hvem Han vill på den rätta vägen."¹³⁷ På samma sätt (som fordom Abraham), hafva vi gjort Eder till den bästa församling, så att I mågen aflägga vittnesbörd öfver människorna. Guds apostel aflägger vittnesbörd öfver Eder.⁴¹³⁸ Endast der-

¹ På arabiska *Asbât*. Det synes, som om Muhammed tagit det för namnet på en person, och det begagnas verkligen så af araberna, möjligen med anledning af sådana ställen som detta.

² De christne döpte med vatten, Gud döper oss med tron, säga muslimin.

³ Kibla kallas den trakt, åt hvilken den bedjande vänder sig. I Mekka vände sig Muhammed emot Ka'ba, i Medina deremot i förstene emot Jerusalem, så länge som han sökte att skaffa sig judarnes gunst. Sedan bestämde han Ka'ba till de troendes Kibla, såsom den ännu i dag är.

⁴ På domedagen, säga uttolkarne, skola de atrogne tillfrågas, om apostlar sändts till dem. Då de neka härtill, spörjas profeterna, som förklara att de hafva utfört sina uppdrag. Muhammeds församling skall då

före hafva vi förordnat den Kibla, emot hvilken du vände dig, på det att vi må kunna urskilja dem, som följa (dig) aposteln, ifrån dem, hvilka affalla. Detta är väl ett obehagligt bud, men icke för dem, hvilka Gud leder. Icke var det Guds mening, att göra Eder villrådige i eder tro, ty Han är nådig emot människorna och barmhertig. ¹³⁹ Vi hafva märkt, att du lyfter anletet emot himmelen (väntande en uppenbarelse). Vi vilja nu för dig bestämma en Kibla, med hvilken du skall vara nöjd. Vänd derföre ditt ansigte emot det heliga templet (Ka'ba). Hvar helst I än ären, så vänden edra ansigten emot det. Skriftens innehafvare veta, att detta är sanningen, som kommit ifrån din Herre. — Gud förbiser icke hvad de göra. ¹⁴⁰ Om du ock förrättade alla möjliga under inför dem, åt hvilka Skriften gafs, så skulle de dock icke följa din Kibla, ej heller må du följa deras Kibla. Ingen af dem antager den andres Kibla. Om du, efter den kunskap, som du har erhållit, följde deras önskningsar, så vore du sannerligen en af de orättfärdige. ¹⁴¹ De, åt hvilka vi hafva gifvit Skriften, känna honom (Muhammed) så som de känna sine egne söner (6, 20). Men en del af dem fördöljer med vett och vilja sanningen. ¹⁴² *Denna uppenbarelse om Kiblan* är det sanna, som utgått ifrån din Herre. Var derföre icke en tviflare. ¹⁴³ För hvar och en hafva vi bestämt en Kibla, emot hvilken han vänder sig (under bönen). Täflan då med hvarandra i det goda. Hvar helst I än ären, så skall Gud föra Eder tillsammans (hos sig), ty Gud är sannerligen allsmäktig. ¹⁴⁴ Och hvarifrån du än utgår, så vänd ditt ansigte emot det heliga templet (när du beder). Detta *bud* är sanning ifrån din Herre, och Gud förbiser icke hvad I gören. ¹⁴⁵ Hvarifrån du än utgår, så vänd ditt ansigte emot det heliga templet, och hvar helst I än ären, så vänden edra ansigten emot det, på det att människorna ej må få *anledning till* tvist med Eder, med undantag af de gudlöse ibland dem. Men frukten icke dem, utan frukten mig, så att jag kan fullborda min nåd emot Eder och I mågen ledas på den rätta vägen, ¹⁴⁶ likasom vi hafva

instämma med profeterna, och då de otrogne fråga, huru de kunna veta detta, svara de: "Gud har genom sin profet kungjort detta för oss." Slutligen förhöres Muhammed om sin församling och bekräftar dess sannfärdighet.

sändt ibland Eder en apostel af edert eget folk, hvilken för Eder uppläser våra uppenbarelser, renar Eder och lärer Eder boken och visheten, samt undervisar Eder om det, som I icke vissten. 147. Kommen då ihåg mig (med lydriad), så skall jag ihågkomma Eder (med lönen), och taeken mig och varen ej otacksamme.

148. O I som tron! bedjen *Gud* om bistånd, under tålomod och bön, ty Gud är när de tålomodige. 149. Sägen icke om dem som dödas på Guds väg, ¹ att de döde äro; nej! de äro lefvande, men I fatten det icke. 150. Nog skola vi pröfva Eder med någon bäfvan och hunger samt förlusten af egodelar, menniskor och skördar; men förkunna du (Muhammed) glädje åt de tålomodige, ¹⁵¹ som, när de hemsökas af någon motgång, utbrista: "vi äro Gudi *undergifne* och till Honom skola vi återvända." ¹⁵² Desse äro de, som undfå sin Herres välsignelse och nåd, och de äro på den rätta vägen.

153. Safâ och Merva ² äro sannerligen af Guds minnesmärken. Derföre är det icke synd, om någon, som valfärdar till Mekka-templet *under pilgrimsfesten* eller besöker det, går omkring dem begge. Den, som af egen drift gör godt, *skall belönas*, ty Gud är tacksam, allvetande.

154. De som fördölja hvad vi hafva uppenbarat af tydliga uppenbarelser och ledningen (den sanna läran), sedan vi förklarar allt detta för menniskorna i boken (Torâ), skola förbannas af Gud och af de (levvande varelser), som förbannandet tillkommer; ¹⁵⁵ dock icke de, som ångra sig, godtgöra sin missgerning och upplysa *andre om rätta förhållandet*. Öfver dem skall jag förbarma mig, ty jag är förlåtande, barmhertig. ¹⁵⁶ Men öfver de otrogne, som dö i sin otro, skall Guds, alle änglars och menniskors förbannelse hvila. ¹⁵⁷ I den skola de evigt förblifva, utan att deras pina mildras, och icke skola de få uppskof med straffet.

158. Eder Gud är en Gud, det gifves ingen Gud utom Honom, den Förbarmande, den Barmhertige. ¹⁵⁹ Sannerligen, i

¹ D. ä. i striden emot de otrogne, för Guds ära och Islåms utbredande.

² Tvånne bergskullar på Mekkas område, vid hvilka de hedniska araberna plögade fullgöra vissa religiösa bruk. Muslimin tvekade, att der infinna sig vid valfarten, hvadan denna föreskrift gafs. De kallas här "Guds minnesmärken," såsom ingående i pilgrimsfärdens föreskrifna ceremonier.

himlarnes och jordens byggnad, i nattens och dagens omvexling, i skeppet, som far på hafvet, lastadt med nyttiga ting för människorna, i vattnet, som Gud nedsänder ifrån himmelen, hvarmed Han återgifver lif åt jorden, sedan den uttorkat, och uppfriskar alla slag af djur på den, och i vindarnes och molnens rörelse, som mellan himmel och jord göra tjenst åt människorna, äro tecken (som bevisa Guds enhet) för förnuf-tiga människor. 160. Det gifves människor, som uppställa åt sig andre gudar utom Gud, Honom like, hvilka de älska lika så mycket som Gud. Men de troende älska Gud mest. Om de orätrådige egde den insigt, som de skola få vid anblicken af straffdomen, så skulle de vara öfvertygade, att all makt tillhör Gud och att Gud är häftig i straffandet. 161. Då anförarne ¹ hafva skiljt sig ifrån sine underlydande, och desse få se straffet, och banden emellan dem äro sönderslitna, 162. så skola de underlydande säga: "om återvändandet (till jorden) stode oss öppet, så skulle vi frisäga oss ifrån dem, såsom de nu frisäga sig ifrån oss." På detta sätt skall Gud till deras förtviflan visa dem deras gerningar. De skola aldrig slippa ut ur *helvetets* eld.

163. Äten, människor! af det tillåtliga och goda, som finnes på jorden, och följ den icke Satans fotspår, ty han är eder uppenbare fiende, 164 som endast bjuder Eder, att göra hvad ondt och skamligt är, samt att I skolen säga om Gud det, som I icke veten. 165. När man säger till dem: "efterföljen det, som Gud har uppenbarat," svara de: "nej! vi följa det som vi finna, att våre fäder hafva öfvat." Men voro då icke deras fäder alldeles oförståndige och icke heller ledde på den rätta vägen? 166. *Den som förmanar* de otrogne kan liknas vid den, som ropar på *fänad*, hvilken hörer endast ljudet och skriet (utan att kunna fatta orden): döfve, dumbe, blinde, förstå de ingen ting.

167. O I som tron! äten af det goda, som vi hafva beskärt Eder till upphälle, och tacken Gud, om det är Honom, som I dyrken. 168. Han har förbjudit Eder att förtära det själf-döda, blod, svinkött och det, hvaröfver (vid slagandet) en

¹ Härmed menas afgudarne, som på domedagen förneka all gemenskap med sine dyrkare.

annan guds namn åkallats. Men den som af nöd drifves *att sådant äta*, utan uppsåt och brottslig afsigt, så är han skuld-fri, ty Gud är förlåtande och barmhertig. 169. De som fördölja hvad Gud uppenbarat af Skriften, och derigenom köpa sig en vara utan värde, skola endast med eld sin buk fylla, Gud skall ej dem tilltala på uppståndelsedagen, ej heller prisa dem, utan de få ett pinsamt straff. 170. Dessa hafva köpt sig villfarelse för ledningen och straff för förlåtelsen. O huru modige äro de ej att utsätta sig för elden! 171. Så går det, derföre att Gud nedsändt boken, innehållande sanningen, och de som tvista om boken, äro stadde i oenighet, vida skiljd *ifrån sanningen*.

172. Rättskaffenhet består ej deruti, att I vänden edra anleten mot öster och vester, utan den kan endast tillerkännas den, som tror på Gud, på den yttersta dagen, änglarne, boken och profeterna, utgifver sina egodelar, så kära de än äro för honom, åt anförvandter, faderlöse, fattige, vägfärande och tiggare, såväl som till fångars friköpande, iakttager gudstjensten, betalar almosan, uppfyller den förbindelse, som han ingått, och är tålig i nöd, motgångar och svårigheternas tid. De som äro uppriktige (i sin tro), de förtjena att kallas fromme.

173. Vedergällningsrätten är Eder medgifven, I troende, för mördade; fri för fri, träl för träl och qvinna för qvinna. Men om något efterskänkes *mördaren* af hans broder (blodshämmaren), så skall han med mildhet behandlas och redligen (sin bot) betala. 174. Detta är en mildring och ett nådebevis ifrån eder Herre. Men den som det oakadt öfverträder detta *budet*, han får ett pinsamt straff. 175. I vedergällningsrätten hafven I, som egen förstånd, lif. ¹ Kanhända skolen I frukta Gud och vid makt hålla Hans bud.

176. Det är Eder föreskrifvet, att, när någon är nära döden och efterlemnar egendom, han kan göra testamente enligt rättvisa åt föräldrar och släktingar. Detta är en pligt för de gudfruktige. 177. Om någon rubbar det, sedan han hört det-samma, så drabbar skulden för detta endast dem, som hafva rubbat det. — Gud hör sannerligen och vet *allt*. 178. Befarar någon då afvikelse från det rätta, eller orättvisa å testators

¹ Frukta för den skall afhålla ifrån mord.

sida, och ställer *saken* tillrätta emellan *parterna*, så är han skuldfrö. ¹ — Gud är sannerligen förlåtande, barmhertig.

179. Fasta är föreskrifven Eder, I troende, på samma sätt som den har föreskrifvits edre föregångare, på det att I männen frukta Gud. ² 180. Ett bestämdt antal af dagar *skall den vara*. Är derföre någon af Eder sjuk eller på resa stadd, skall han fasta ett *motsvarande* antal af andre dagar. De åter, som kunna fasta, *men icke göra det*, böra såsom bot bespisa en fattig. Den som derutöfver gör godt, för honom är detta bättre. Dock alrabäst för Eder är, att I fasten, om I hafven insigt (i fastans betydelse). 181. *Fastemånad* är Ramadhân, på hvilken Gud har nedsändt Korânen (97, 2) till ledning för människor och till upplysningar, som äro en del af ledningen och frälsningen. Den som då är hemma denne månad, han skall fasta på den; men den som är sjuk eller på resa stadd, skall en annan gång fasta ett *motsvarande* antal af andre dagar. Gud vill göra det lätt och icke svårt för Eder. I måsten dock fasta det fulla antalet af dagar, och prisa Gud derföre att Han har ledt Eder, och vara tacksamme. 182. När mine tjenare fråga dig om mig, *så säg, att jag nära är*. Jag svarar på den bedjandes bön, då han beder till mig. Men de må ock besvara min kallelse och tro på mig, så att de vandra rättsliga. 183. Det är för Eder lofligt, att under faste-nätterna umgås med edra hustrur; de äro eder klädnad och I ären deras klädnad. Gud visste, att I förfördeladen edra personer (genom brott mot Guds bud om fastan). Derföre emottog Han eder ånger och förlät Eder. Plägen då umgänge med dem, i afsigt att vinna det som Gud bestämt åt Eder (barn), samt äten och dricken, till dess att I kunnen urskilja den hvita tråden ifrån den svarta af dagbräckningen. Hållen derefter fasta ända till natten, och kommen icke vid edra hustrur, sålänge som I vistens i bönehusen. Dessa äro Guds stadgar: förnärmen dem ej. Det är på detta sätt, som Gud gör sina uppenbarelser tydliga för människorna, så att de skola frukta Honom.

¹ D. ä. detta är icke någon rubbning af testamentet.

² Under första tiden af sitt vistande i Medina föreskref Muhammed samma fasta, som judarnes. Men redan på andra året började hans afvohet emot dem, och deraf härleda sig dessa föreskrifter. Se inl. s. 25 f.

184. Förtären icke hvarandras egendom på olofligt sätt, och öfverlemnem ej sakens afgörande åt domarena, på det att I (genom deras utslag) mågen kunna brottligen förtära en del af andres egendom, ehuru I veten att *det är orätt*.

185. De skola fråga dig om nytändningarne. Svara: "de äro tidsmärken, bestämda för människorna och för valfarten till Mekka." Icke är det fromhet, att I från baksidan ingån uti edra boningar, ¹ utan den är from, som fruktar Gud. Ingån derföre i edra hus genom portarne, och frukten Gud, så att I varden lycklige.

186. Bekrigen på Guds väg dem, som Eder bekriga; men öfverträden ej Guds bud (genom att först anfalla); ty Gud älskar ej de olydige. 187. Döden dem, hvarhelst I träffen dem, och utdrifven dem derifrån de hafva utdrifvit Eder. Ty frestelsen (till affall ifrån eder tro) är en svårare synd än dödandet. Men bekrigen dem ej vid det heliga templet, så vida de ej der anfalla Eder. Om de då anfalla Eder, så döden dem. Sådan är de otrognes lön. 188. Upphöra de *med strid och otro*, så är Gud sannerligen förlåtande, barmhertig. 189. Bekrigen dem, till dess att frestelse (till afguderier) ej mera finnes och Gud allena dyrkas. Men upphöra de *med afguderiet*, så eger ej längre fiendskap rum, utan emot de gudlöse. 190. Den helige månaden för den helige månaden, och på de fridlysta ställena får vedergällningsrätten utöfvas. ² Förbryter sig någon emot Eder, så gören I med honom, såsom han har gjort med Eder, och frukten Gud, väl vetande, att Han är när dem, som Honom frukta. 191. Utgifven af edre egodelar för troskampen, men störten Eder ej genom eget förvällande i förderf. ³ Gören godt, ty Gud älskar de välgörande.

192. Fullgören för Guds skull pilgrimsfärden til Mekka och tempelbesöket. ⁴ Om I hindrens derifrån, så *sänden* så många

¹ Efter hemkomsten ifrån tempelbesöket i Mekka, ansågo medinenserna sig så helige, att de ej kunde ingå i sina hus på den vanliga vägen, utan gjorde en öppning på husets eller tältets baksida, hvarigenom de in- och utgingo.

² D. ä. om man anfaller Eder under de fridlyste månaderna eller på heliga rum, så bören I försvara Eder.

³ Efter uppmaningen att bistå vid krigsrustningarne emot de otrogne, afrådes slöseri äfven i detta fall.

⁴ Det gifves två slag af valfärder: Omra och Haddj. Omra är en

offerdjur som Eder lägligt är, men raken ej edra hufvuden, förr än offeret uppnått sin bestämmelseort (offerplatsen). Om någon för sjukdom eller åkomma i hufvudet (dessförinnan) måste raka sig, så böte han med fasta, almosa eller offer. Om någon, sedan hindret upphört, vill fullgöra tempelbesöket (Omra) innan valfartstiden gått till ända, så medföre han ett offer efter råd och lägenhet. Den som dertill ej har tillgång, han faste tre dagar under valfartstiden och sju sedan i hemkommit (ifrån Mekka), det vill säga tio fulla dagar. Detta gäller den, hvilkens släkt ej befinner sig vid det heliga templet. Frukten Gud och besinnen, att Gud är häftig i straffandet. 193. Valfarten skall förrättas på kända månader. ¹ Den som under dem bestämmer sig för valfarten, han får ej under valfartstiden umgås med sin hustru, ej brott begå och icke inlåta sig i tvister. Hvad godt I gören, det känner Gud. Reden Eder ock resekost; den bästa resekosten är dock gudsfrukten. Thy frukten mig, I förståndige. 194. Icke synden I, om I söken att förvärfva Eder någon nådebevisning af Gud. ² När I spriden Eder ifrån A'rafât, ³ så bedjen till Gud vid den heliga minnesvården (berget Kuzah) och prisen Honom, emedan Han har ledt Eder, då I tillföre voren vilsefarande. 195. Spriden Eder sedan ifrån det stället, hvarifrån de andre sprida sig, ⁴ och bedjen Gud om förlåtelse (för de under tiden begångna synderna). Gud är förlåtande, barmhertig. 196. När i så hafven avslutat edra ceremonier, så omtalen Gud (prisande Honom), så som I prisen edre fäder eller ännu mera. Af människorna säga somlige: "gif oss, o vår Herre! i denna verlden," och icke hafva de önskan att få någon del i det eviga lifvet. 197. Andre åter af dem säga: "O vår Herre! beskär åt oss godt i

tillfällig valfart af enskilda personer, då inga offerdjur slagtas. Den kan förrättas när som helst, och är icke obligatorisk. Haddj åter är ett gemensamt pilgrimståg på bestämda tider, och måste avslutas med ett offer, om det skall anses såsom en förtjenst. Detta åligger hvarje muslim att sjelf eller genom substitut åtminstone en gång under sin lefnad förrätta. Efter slutade ceremonier rakades hufvudet och den vanliga drägten påkläddes.

¹ De voro Schevval, Dhu-l-Ka'da och Dhu-l-Hiddja.

² Genom dessa ord anses köpenskap tillåten under valfarten.

³ Ett berg i Mekkas granskap.

⁴ Ehuru en hednisk sedvänja, stadgas den här för muslimin.

denna världen och godt i den tillkommande, och bevara oss ifrån *helveteseldens* pina. 198. Desse få sin lott efter sin förtjenst, ty Gud är snabb att räkna. 199. Lofven Gud på bestämde dagar *af valfartstiden*. Om någon då skulle skynda att begifva sig *ifrån Minå-dalen* två dagar (före den vanliga bortgången), så skall det ej tillräknas honom såsom synd, och den som fördröjer sig, skall ock vara skuldfri, om han fruktar Gud. — Frukta Gud och besinnen, att I skolen hos Honom församlas.

200. Ibland människorna finnes någon, hvars tal om denna världen behagar dig, och han tager Gud till vittne på sitt hjertas tankar (att de öfverensstämma med hans ord). Han är den ihärdigaste af dine fiender. 201. När han går bort ifrån dig, drager han omkring i landet, för att der öfva illgerningar, förstöra skörden och boskapen. — Men Gud älskar ej det onda. 202. Säger man till honom: "frukta Gud," så drifver högmodet honom till synd. Helvetet skall varda hans lön, och ve det hvilostället! 203. En annan ibland människorna äfventyrar sitt lif (i striden), för att vinna Guds välbehag, och Gud är nådig emot sine tjenare.

204. Omfatten, I troende, Islâm utan inskränkning, och följ den icke Satans fotspår, ty han är eder uppenbare fiende. 205. Men om I stapplen, efter att hafva emottagit tydliga uppenbareelser, så veten, att Gud är mäktig *att straffa* och vis. 206. Kunna de väl vänta annat, än att Gud skall komma till dem, hölj i moln, (25, 27) jemte änglarne? Så fullbordas deras straffdom. Till Gud skall allting återföras.

207. Fråga Israels barn, huru många tydliga uppenbareelser vi hafva meddelat dem. Den som förändrar Guds nådebevis, sedan han undfått dem, *han skall erfara*, att Gud är häftig i straffandet. 208. För dem, som icke tro, synes denna världen härlig, och de begabba de troende (som icke ega någre rikedomar): men de gudfruktige skola på uppståndelsedagen vara högre än de. Gud beskär åt hvem Han vill *sina välgerningar*, utan att räkna dem.

209. *Fordom* voro människorna en enda församling (af samma tro). *Sedan vordo de oeniga* och då sände Gud profeterna i egenskap af salighetens budbärare och varnare, samt uppenbarade genom dem Skriften, som innehöll sanningen, så

att Han skulle döma emellan människorna öfver deras tvistepunkter. Endast de tvistade (om sanningen), hvilka redan undfått den, sedan tydliga uppenbarelser kommit till dem, af afund till hvarandra. Då ledde Gud genom sin makt de troende till insigt i det, hvaröfver de tvistade, ty Gud leder hvem Han vill på den rätta vägen. 210. I hysen väl den förhoppningen att inkomma i paradiset (såsom ersättning för edra lidanden). I hafven dock icke utstått så mycket af motgångar och olyckor, som de, hvilka varit före Eder. De bäf-vade, och det gick så långt, att Guds apostel och hans lärjungar sade: "när skall Guds hjälp komma?" — Men Guds hjälp är ju nära?

211. De skola fråga dig, hvad de böra utgifva *i almosor*. Svvara: "det goda I utgifven tillkommer föräldrar, faderlöse, fattige och vägfarande. Hvad godt I gören, det vet Gud."

212. Krigandet är Eder föreskrifvet. Det är väl vidrigt för Eder, 213 men det kan nog hända, att något är vidrigt för Eder, som länder till edert bästa, äfven är det möjligt, att I tyeken om något, som länder till eder skada. Gud vet dock *edert bästa*; I veten det icke.

214. De fråga dig om den helige månaden (Redjeb), huruvida krigandet är tillåtet på den? ¹ Svvara: "krigandet på den är en stor synd. Men att utestänga *människorna* ifrån Guds väg och ifrån det heliga bönehuset (Ka'ba), att bortdrifva dem derifrån (tvinga dem att fly ur Mekka) och otro äro ännu större synder inför Gud. Äfven förförelse är en större synd än dödandet. Men de skola icke afstå ifrån att bekriga Eder, förr än de hafva bragt Eder till affall ifrån eder tro, om de kunna. Den som af Eder affaller ifrån sin religion, och dör i sin otro, sådana människors handlingar förlora sitt värde, såväl i denna, som i den andra verlden. De äro *helveteseldens* innevänare och skola i den evigt förblifva. 215. Sannerligen, de som tro, utvandra och strida på Guds väg, kunna hoppas på Guds barmhertighet; ty Gud är förlåtande och barmhertig.

216. De fråga dig om vin och hasardspel. Svvara: "i dem båda är en stor synd, men ock fördelar för människorna. Men det syndiga i dem är större än deras fördel." De fråga dig

¹ Se inledn. sid. 27 f.

ock, hvad de böra utgifva i *välgärningar*. 217. Svara: "hvad man kan undvara." Sålunda utlägger Gud för Eder sina uppenbarelser, så att I skolen besinna 218. förhållandena i detta och det tillkommande lifvet." De fråga dig om de faderlöse. Svara: "att behandla dem väl är en god gerning. 219. Om I lefven tillsammans med dem, så äro de edre bröder." Gud känner illgerningsmannen ifrån den som väl gör. Om Gud så velat, hade han kunnat plåga Eder, ty Gud är allsmäktig, allvis.

220. Äkta icke afgudiska qvinnor, förr än de tro; ty en troende slafvinna är sannerligen bättre än en hednisk qvinna, äfven om denna behagar Eder. Bortgiften ej heller edra döttrar till hedningar, förr än desse tro; ty en troende slaf är sannerligen bättre än en afgudatjenare, äfven om denne behagar Eder. 221. Desse locka till helvetets eld, men Gud inbjuder till paradiset och syndaförlåtelse enligt sin (nådiga) vilja. Han förklarar för människorna sina uppenbarelser, så att de skola besinna sig.

222. De spörja dig om qvinnans rening. Svara: "den är en olägenhet. Afhållen Eder ifrån edra hustrur under renings-tiden och nalkens ej dem, förr än de rena äro. Men när de renat sig, så umgås med dem så som Gud har bjudit Eder. Gud älskar dem, som afsky synd, och Han älskar dem, som sig rene hålla. 223. Edra hustrur äro ett åkerfält för Eder. Bruken derföre eder åker huru I viljen, men handlen så, att det ländar till edra själars bästa, och frukten Gud, samt besinnen, att I skolen möta honom. Du (Muhammed) åter förkunna de troende ett ljufvigt budskap.

224. Gören ej vid edre eder Gud till hinder, att I icke kunnen vara välgörande och gudfruktige samt ställa till rätta emellan människorna; ty Gud hör och vet *allt*. 225. Icke skall Gud straffa Eder för ett obetänksamt ord vid edre eder; men Han straffar Eder för det, som I i edre tankar verkliggen menat. Gud är förlåtande och mild.

226. De som göra ett löfte att afhålla sig ifrån sina hustrur, skola vänta fyra månader; men om de öfvergifva sin föresats, så är Gud förlåtande, barmhertig. 227. Om deras afsigt är skilsmässa, så hör och vet Gud det sannerligen. 228. De frånskilda hustrurna skola vänta för sig sjelfva (utan att

ingå någon ny förbindelse) tre reningstider. Det är icke tillåtet för dem, att fördölja hvad Gud har skapat i deras moderlif, om de tro på Gud och på den yttersta dagen. Billigast är, att deras männer återtaga dem under denna tid, om de vilja det, genom försoning (ej med tvång). Såväl männerna som hustrurna hafva rättigheter och pligter, lika emot hvarandra, enligt billighet, dock hafva männerna företräde framför kvinnorna. — Gud är allsmäktig och allvis. ²²⁹. Skilsmässa får ega rum två gånger och derefter återtagande med ädelt uppförande, eller bortsändande med godhet. Men det är Eder icke lofligt, att taga någon del af det, som I hafven gifvit dem (i hemgift), så vida *makarne* ej frukta, att de äro ur stånd att uppfylla Guds föreskrifter. ¹ Om I då frukten, att ej kunna uppfylla Guds föreskrifter, så äro de båda skuldfria i afseende på det (af hemgiften), hvarmed hon friköper sig (ifrån äktenskapet). Sådana äro Guds stadgar; öfverträden dem ej. Ty de som öfverträda Guds stadgar, synda. ²³⁰. Om han har skilt sig vid henne (ännu en tredje gång), så är det ej tillåtet för honom att återtaga henne, innan hon äktat en annan man. Om då denne skiljer sig vid henne, så äro de båda utan skuld, om de återvända till hvarandra, såvida de tro, att de kunna uppfylla Guds stadgar. Sådana äro Guds stadgar, hvilka Han förklarar för dem, som förstånd hafva. ²³¹. När I hafven gifvit edra hustrur skiljobref, och de hafva slutat den föreskrifna väntetiden, så behållen dem ädelmodigt (utan att tvinga dem), eller bortsänden dem ädelmodigt. Men kvarhållen dem ej med våld, i afsigt att förfördela dem; ty den som detta gör, handlar illa emot sig sjelf. Gycklen ej med Guds uppenbarelser, och ihågkommen Guds nåd emot Eder och det som Han har nedsändt till Eder af boken och af visheten, hvarmed Han förmanar Eder. Frukten Gud och betänken, att Gud vet allting. ²³². När I hafven fråuskilt edra hustrur, och de hafva afslutat den bestämda väntetiden, så förhindren dem icke, att åter gifta sig med sine *förre* männer, ifall de sinsemellan äro ense derom, enligt lag och rätt. Härmed förmanas den af Eder, som tror på Gud och på den yttersta dagen.

¹ D. ä. då de finna det omöjligt att lefva tillsammans.

Detta är Eder nyttigast och mest rättfärdigande. *Detta* vet Gud, men I veten det icke.

233. Mödrar skola gifva di åt sina barn en tid af två fulla år (31, 13), såvida mannen yrkar diandets fullgörande. Fadren tillkommer, att föda och kläda *mödrarne* enligt billighet. Ingen skall besväras öfver sin förmåga: modren må ej lida tvång för sitt barns skull, ej heller fadren för sitt barn. Det samma är ock arfvingens skyldighet. Men om de båda (far och mor), efter ömsesidig öfverenskommelse och rådpläging, vilja afvänja barnet (före utgången af de två åren), så äro de båda skuldfria. Viljen I låta amma edra barn, så ådragen I Eder ej dermed någon synd, såvida I gifven dem (ammorna), hvad I förbundet Eder att betala dem enligt billighet. — Frukten Gud, ty Gud ser hvad I gören.

234. Om de som affida ibland Eder efterlemna hustrur, så böra dessa vänta för sig sjelfva fyra månader och tio dagar. Såsnart de uppnått slutet af denna tid, så ären I utan synd för det, som de göra med sina personer enligt lag och rätt. — Gud känner hvad I gören. 235. Ej skall det tillräknas Eder som synd, om I (under denne väntetid) framställen något frieri till enkorna, eller döljen denna afsigt inom Eder. Gud vet, att I skolen tänka på dem. Men gören dem ej några hemliga, *opassande* förslager, utan talen endast anständigt till dem. 236. Bestämmen dock icke äktenskapsförbundet, innan den (föreskrifna) väntetiden tagit slut. Besinnen, att Gud vet hvad som föregår i edert inre. Vakten Eder då för detta och veten, att Gud är förlåtande och mild.

237. I hafven ingen skyldighet *att betala hemgift*, om I skiljen Eder vid hustrurna, innan I hafven fullbordat äktenskapet, såvida I ej bestämt åt dem något visst. Men gifven dem — den förmögne efter sine tillgångar, den fattige efter sine — det nödtorftiga enligt billighet, så som det bör ädelt sinnade. 238. Frånskiljen I dem, innan I hafven vidrört dem, men hafven bestämt åt dem en viss hemgift, så böra de *erhålla* hälften af det bestämda, såvida de icke efterskänka, eller *mannen*, i hvars hand äktenskapsbandets knytande och upplösning ligger, efterskänker sin hälft. Efterskänkandet kommer närmast gudsfruktan, och glömmen ej (att öfva) ädel-

mod vid edra ömsesidiga förhållanden. Gud ser sannerligen hvad I gören.

239. Iakttagen noga bönestunderna och den mellersta¹ bönen, och stån upp inför Gud, tillbedjande. 240. Frukten I någon fara, så mågen I bedja gående eller ridande. Så snart I ären i säkerhet, så prisen Gud, som har lärt Eder hvad I icke vissten.

241. De af Eder, som dö och efterlemna hustrur, böra för dessa förordna om det nödortftiga för ett år, utan att de behöfva lemna huset. Lemna de det *frivilligt*, så hafven I ingen skuld i det, som de göra med sina personer enligt lag och rätt. — Gud är allsmäktig, allvis. 242. De frånskilda hustrurna skola hafva sin nödortft enligt billighet. Det är en pligt, som åligger de gudfruktige. 243. Sålunda förklarar Gud för Eder sina uppenbarelser, så att I kunnen begripa dem.

244. Har du ej gifvit akt på dem,² som af fruktan för döden i tusental lemnade sina hem. Då sade Gud till dem: "dön." Sedan återgaf Han dem lifvet. Gud är sannerligen nåderik emot människorna, men de flesta människor tacka Honom ej. 245. Striden då på Guds väg, och veten, att Gud hör och ser *allt*. 246. Ho är den, som vill gifva Gud ett härligt lån?³ Han skall fördubbla det åt honom många gånger; ty Gud kan spara och vara frikostig. Till honom skolen I återföras (för att få eder lön).

247. Har du ej hört talas om Israeliternas rådsförsamling, huru de efter Moses död sade till en af sina profeter: "skaffa oss en konung, så skola vi strida på Guds väg." Han svarade: "om striden ålägges Eder, så är det möjligt, att I icke striden." De invände: "hvi skulle vi icke strida på Guds väg, då vi fördrifvits ifrån våra hem och våra barn?" Men när striden ålades dem, vände de om (derifrån), utom någre få af

¹ Tolkas vanligen: "den förnämsta," men tydes olika, än på eftermiddagsbönen, då världsliga ting pläga mest upptaga människans tid, än på middagsbönen, då den starka hettan gör pligten besvärlig och än på den tidiga morgonbönen.

² Innevånarne i Dävardån, en stad S. om Wäsit, angrepos, enligt uttolkarne, af pest och flydde. Då lät Gud dem dö, men återgaf dem lifvet på Ezechiels bön. Här spåras tydligen minnen af Ezechiels 37:de kapitel.

³ Med dessa ord, här och på andra ställen, menas frikostigt bidragande till krigsrustningar emot de otrogne.

dem. — Gud känner syndarne. ^{248.} Deras profet sade till dem: "Gud har sannerligen sändt Saul ¹ till Eder såsom konung." De sade: "huru kan han herska öfver oss, då vi äro mera värdige härtill än han, som icke eger någon större rikedom?" Han svarade: "Sannerligen! Gud har utvalt honom till eder furste och beskärt honom i rikt mått kunskap och en *ansenlig* kropp. Gud gifver sitt rike åt hvem Han vill. — Gud omfattar och vet *allt*. ^{249.} Deras profet sade till dem: "tecknet (beviset) på hans konungadöme är det, att förbundsarken skall komma till Eder, hvarigenom I fån lugn och säkerhet, meddelade af eder Herre. I den finnes kvarlevor af det, som Moses och Arons släkt hafva efterlemnadt. Änglarne skola bära den *till Eder*. Härtuti är sannerligen ett under för Eder, om I troende ären." ^{250.} När nu Saul bröt upp med soldaterna, sade han: "Gud skall fresta Eder med en flod. Den som dricker ur den, han är ej af de mina. Den åter, som icke smakar den, han är af de mina. Dock må man derur med handen uppösa en klunk." De drucko då ur den, utom ett ringa antal af dem. Sedan han och de troende med honom hade gått öfver den (floden): sade de: "i dag hafva vi ingen makt emot Goliat ² och hans härar." De som hyste den tanken, att de skulle möta sin Herre (om de föllo i striden), sade: "huru ofta har ej en liten skara genom Guds tillskyndelse besegrat en stor hop, och Gud är på de tappres sida." ^{251.} När de ryckte fram emot Goliat och hans härskaror, ropade de: "nedsänd, o vår Herre, till oss tapperhet, gör våra fötter faste, (så att vi ej fly), och låt oss besegra de otrogna människorna." ^{252.} Derpå drefvo de dem på flykten med Guds bistånd. David dödade Goliat, och Gud gaf honom konungadömet och visdomen, samt lärde honom det, som Han ville. Om Gud ej hejdade människorna, den ena genom den andra, så skulle jorden gå under. Men Gud är nåderik emot världen. ^{253.} Dessa äro Guds uppenbarelser. Vi uppläsa dem sanningsenligt för dig (Muhammed), och du är sannerligen gudasänd.

^{254.} Desse apostlar hafva vi utmärkt, den ene framför den andre. Med somlige af dem har Gud talat, och andre har Han upphöjt i värdigheter. Åt Jesus, Marias son, beskärde

¹ I arabiska texten Tälüt.

² I arabiska texten Djälüt.

vi tydliga under och stärkte honom med den helige anden (2, 81).¹ Om Gud hade så velat, så skulle ej de, som kommo efter (profeterna), hafva bekrigat hvarandra, sedan de erhållit klara uppenbarelser; men de vordo oense, så att somlige af dem trodde, andre deremot icke. Om Gud hade velat, hade de ej bekrigat hvarandra, ty Gud gör hvad Han vill.

255. O I som tron! utgifven (hvad I bören) af det, som vi hafva beskärt Eder till uppehälle, innan en dag inträffar, på hvilken det ej skall gifvas köpenskap, ej vänskap, ej heller förbön. — De otrogne äro orättfärdige. 256. Gud — det gifves ingen Gud förutan Honom, den Lefvande, den Evige. Ej slummer, ej sömn har öfver Honom makt. Hans är hvad som finnes i himlarne och på jorden. Ho kan väl fälla förbön hos Honom utan Hans tillåtelse? Han vet hvad före dem varit och hvad efter dem komma skall. De omfatta af Hans kunskap endast hvad Han vill. Hans thron är så vid som himlarne och jorden. Värden om desse besvära Honom icke. Han är den Allrahögste, den Störste.²

257. Intet tvång i religionen! Skilnaden emellan den rätta ledningen och villfarelsen är ju klar. Den som derföre förnekar Tåghûterna (afgudarne) och tror på Gud, han har fattat i det fasta handtaget, som icke kan sönderbrytas. — Gud hör och vet *allt*. 258. Gud är de troendes beskyddare. Han utför dem ur mörkret till ljuset. 259. Men de otrognes beskyddare äro Thåghûterna. De föra dem ifrån ljuset in i mörkret. De skola komma i *helveteselden* och der evigt förblifva.

260. Har du ej hört talas om honom (Nimrod), som tvistade med Abraham om hans Herre, (af högmod) deröfver, att Gud hade gifvit honom konungamakt. Då Abraham sade: "min Herre är den, som gifver lif och död," svarade han: "jag kan ock gifva lif och död." Abraham sade: "men Gud framförer solen ifrån östern; för du fram den ifrån vestern." Härvid häpnade den otrogne, ty Gud leder ej syndiga menniskor. 261.

¹ Muhammed erkände naturligtvis icke den Helige Ande, såsom en person i treenigheten, hvilken han vanligen framställer såsom bestående af Gud, Jesus och Maria. Uttrycket är mycket sväfvande och betecknar ej alltid detsamma. Oftast åsyftas dock dermed ängeln Gabriel.

² Denne vers, som benämnas "thronversen," anses såsom den ypperste i hela Koränen, och begagnas såsom bön och till amuletter.

Eller har du ej hört omtalas honom,¹ som, då han gick förbi en i grund förstörd stad, sade: "huru kan Gud göra denne lefvande, sedan den är död vorden?" Då lät Gud honom vara död under hundra år, hvarefter Han uppväckte honom och frågade: "huru länge har du legat här?" Han svarade: "jag har legat här en dag eller en del af en dag." "Nej!" sade Han, "du har legat här hundra år. Se på din mat och din dryck; de hafva icke förändrats af åren. Se på din åsna; hon är död. Detta hafva vi gjort, för att framställa dig såsom ett tecken för människorna. Betrakta nu åsnans ben, huru vi uppresa och bekläda dem med kött." När detta visades honom, sade han: "jag inser, att Gud är allsmäktig. 262. Abraham sade ju: "visa mig, min Herre! huru du gör de döde lefvande." Han frågade då: "tror du då icke?" "Jo!" svarade Abraham, "men jag önskar lugn för mitt hjerta." Gud sade: "tag fyra foglar, närma dem till dig (så att du kan känna igen dem. Sönderdela dem) och lägg ett stycke af dem på hvar sitt berg. Ropa sedan på dem, så skola de hastigt komma till dig. Vet, att Gud är allsmäktig, allvis."²

263. De som utgifva sine egodelar för Guds religions skull likna ett sädeskorn, som frambringa sju ax, i hvarje ax hundra korn. Så fördubblar Gud lönen åt hvem Han vill, ty Gud är oändlig i rikedom, allvis. 264. De som utgifva sine egodelar för Guds religions skull, och sedan ej beledsaga det som utgifvits med förebräelse och förolämpning, de skola få sin lön hos sin Herre. De hafva ej skäl till fruktan och skola ej sörja. 265. Ett vänligt ord och undseende är mera värdt än en almosa, åtföljd af förolämpning — Gud är rik och mild. 266. Tillintetgören ej, I troende, förtjensten af edra almosor genom förebräelse och förolämpning, såsom den, hvilken utgifver (almosor) af sine egodelar, för det att människorna skola se det, utan att han tror på Gud och på den yttersta dagen. Han liknar en kal klippta, betäckt med jord. När störtskuren faller på den, lemna han kvar den hårda stenen. Ej skola de hafva någon fördel af sådana gerningar, ty Gud vägleder ej otrogna människor. 267. De åter som utgifva sine egodelar af åstundan

¹ Enligt traditionen O'zeir ben Scharaja (Esra), som gick förbi Jerusalem, ödelagd af Nebukadnezar.

² Berättelsen påminner om 15:de kapitlet af första Mose bok.

att vinna Guds välbehag och till sina sjäalars stadfästade (i tron), likna en lustgård på en höjd. Vattnad af ymnigt regn, gifver den sin frukt i dubbelt mått. Fallor ej ymnigt regn på den, så falla milda skurar; ty Gud ser hvad I gören. 269. Kan någon ibland Eder önska, att han på ålderdomen skulle ega en lustgård af palmer och vinträd, vattnade af rinnande bäckar, och i hvilken han egde allehanda frukter, under det att hans barn voro svaga, och så kommer en hvirfvelvind af eld, som uppbränner *lustgården*. På detta sätt förklarar Gud för Eder sina uppenbarelser, så att I skolen tänka efter. 269. O I som tron! utgifven (almosor) af det bästa, som I egen, och af det, som vi hafva frambragt åt Eder ur jorden. Men föresätten Eder ej, att utgifva det sämsta deraf, 270 och det, som I sjelfve ej skolen emottaga, så vida I ej blunden dervid. Vetten, att Gud är rik och prisvärd. 271. Satan hotar Eder med fattigdom och hjunder Eder, att göra det nesligt är. Gud lofvar, att gifva Eder sin förlåtelse och ersättning. Han är oändlig i rikedom, allvis. 272. Han gifver visdom åt hvem Han vill. Den som har fått visdom, har vunnit en stor fördel; men endast de förståndige låta varna sig. 273. Hvad helst I utgifven, och de löften I gören, det vet Gud, och syndarne hafva icke någon frälsare. Om I gifven almosor offentligen, så är det godt; men om I uti löndom gifven dem åt de fattige, så är det bäst för Eder, och skall utplåna edra missgerningar; ty Gud vet hvad I gören. 274. Dig (Muhammed) tillkommer det ej att leda dem, utan det är Gud, som vägleder hvem Han vill. Det goda, som I utgifven, det länder till edert eget bästa; men utgifven det endast af åstundan efter Guds välbehag. Det goda, som I utgifven, skall Eder återgäldas, och icke skolen I lida orätt. *Gifven* åt de fattige, som af striden för Guds religion hindras ifrån att fara omkring i landet.¹ Dären anser dem för rike, för deras försynthets skull. Du känner dem på deras tecken (magerhet och lidande utseende). De begära ej *hjelp* af menniskorna med pockande. — Det goda, som I utgifven, känner Gud. 275. De som utgifva sine egodelar i almosor natt och dag, i hemlighet och uppenbarligen, de få sin lön hos sin Herre. De hafva intet skäl till fruktan och de skola ej sörja.

¹ D. ä. de kunna icke göra några handelsresor och dymedelst förtjena sitt uppehälle.

276. De som lefva af ocker, skola ej uppstå *ifrån döden* annorlunda än den, som Satan har slagit med vansinne, derföre att de hafva sagt: "köpenskap och ocker äro detsamma." Men Gud har tillåtit köpenskap och förbjudit ocker. Den som då varnats af sin Herre och lyder, så varder det förflutna honom tillgifvet och hans sak blir Guds.¹ Den åter, som vänder tillbaka *till ockrandet*, han skall komma i *helvetets* eld och der i evighet förblifva. 277. Gud betager ockret all välsignelse, men mångdubblar almosornas frukt. Gud älskar icke någon otrogen, syndbelastad. De åter som tro, göra godt, upprätthålla gudstjensten och betala almosan, de få sin lön hos sin Herre. De hafva intet skäl till fruktan och skola ej sörja. 278. I som tron! frukten Gud och efterskänken *de skulder*, som återstå efter ockrandet, om I ären rättrogne. 279. Gören I det icke, så veten, att I fån krig med Gud och Hans apostel. Om I upphören *med ockrandet*, så hafven I hufvudstolen kvar af eder egendom. Förfördelen ej *gäldenären*, så skolen I ej förfördelas. 280. Om denne har svårt att betala, så gifven honom anstånd till läglig tid. Efterskänken I *skulden* såsom en almosa, så är det bäst för Eder, om I insen (det förtjenstfulla häruti), 281. och rädens en dag, då I skolen återföras till Gud. Sedan skall hvarje själ lönas efter sin förtjenst. Icke skola de då förorättas.

282. O I som tron! då I uppgören Eder emellan en skuldförbindelse med bestämd betalningstid, så skrifven den. En skrifvare skall å edre vägnar uppsätta den lagligen. Ingen skrifvare må neka att skrifva, såsom Gud honom lärt hafver. Han skrifve och *gäldenären* förestafve samt frukte Gud, så att han ej förminskar något af *skulden*. Men är nu *gäldenären* vanvettig, eller åldersvag eller ej kan förestafva, så förestafve då hans förmyndare² enligt lag och rätt. Tagen ock två af edre männer till vittnen. Finnas ej två männer att tillgå, så en man och två qvinnor, hvilkas redlighet I kännen, så att om den ena af dessa (genom glömska) far vill, den andra kan påminna henne. Ej må vittnena vägra (att komma), då de kallas, och icke skolen I anse det besvärligt, att uppskrifva

¹ Han skall döma honom på uppståndelsedagen.

² Egentligen den, som af ett eller annat skäl åtagit sig hans sak.

skulden, den vare liten eller stor, till den bestämda tiden. Detta är rättvisast inför Gud och säkrast i afsöende på vittnesmålet, samt mest egnadt att häfva allt tvifvel. Men är det fråga om en för handen varande vara, som I kunnen lemna ur hand i hand, så ären I utan skuld, om I icke skriftligen uppgören saken. Tagen dock vittnen vid edert köpslagande. Hvarken skrifvaren eller vittnet får våldföras. Gören I det, så begån I ett brott. Frukten Gud. Han skall undervisa Eder, ty Han vet allt. ^{283.} Ären I på resa stadd och ej kunnen finna en skrifvare, så tagen pant. Har den ene förtroende till den andre, så bör den, som får förtroendet, betala sin skuld och frukta Gud, sin Herre. Icke skolen I fördölja det som bevittnadt är, ty den som det döljer, har ett syndigt hjerta, och Gud vet hvad I gören. ^{284.} Guds är allt, som finnes uti himlarne och på jorden. Antingen I yppen eller döljen det, som inom Eder är, så skall Gud ställa Eder till ansvar för detsamma. Han förlåter hvem Han vill och bestraffar hvem Han vill, ty Gud är allsmäktig.

^{285.} Aposteln (Muhammed) tror på de uppenbarelser, som nedsändts till honom ifrån hans Herre, och sammalunda äfven de troende — de tro alle på Gud, på Hans änglar, på Hans böcker och på Hans sändebud, och göra icke någon skilnad emellan någon af desamme. De *troende* säga: "vi höra på dig, o Herre! och lyda samt bedja dig om förlåtelse för synderna; ty till dig förer vägen (ingen kan undkomma dig). ^{286.} Gud ålägger ingen själ något öfver dess förmåga. Hon får hvad hon har förtjenat, och skall umgälla *det onda*, som hon har begått. Näps oss icke, o vår Herre! om vi förglömma oss eller fela, och pålägg oss ej, o vår Herre! en sådan börda, som du pålade dem, som före oss hafva varit. O vår Herre! pålägg oss ej, hvad vi ej bära kunna, utan förlåt och tillgif oss och var oss nådig. Du är vår Herre; bistå oss emot de otrogna människorna.

III. Imråns hus.

(Medfvensiskt, 200 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. M. Gud — det gifves ingen Gud utom Honom, den Lefvande, den Oföränderlige. 2. Han har nedsändt till dig

(Muhammed) boken, full af sanning, till bekräftelse på de förra uppenbarelserna. Han har tillförne nedsänt Torâ och Evangelium, såsom rättesnöre för människorna, och Han har nedsänt frälsningen (2, 181; 21, 49; 25, 1). 3. Sannerligen, de som icke tro på Guds uppenbarelser, de få ett hårdt straff, ty Gud är allsmäktig, en stark hämnare. 4. Sannerligen, för Gud är intet fördoldt på jorden, ej heller i himmelen. Det är Han som bildar Eder i moderlifven, huru Han vill. Det gifves ingen Gud utom Honom, den Allsvåldige, den Allvise. 5. Det är Han, som för dig har uppenbarat boken. Uti den innehållas orubblige verser, och de bilda bokens grundtext,¹ andre äro efterbildade. De, i hvilkas hjertan ett tvifvel på sanningen finnes, följa de efterbildade verserna, för att utså tvedrägt och af begär att uttyda dem (såsom de vilja). Men Gud allena känner deras uttydning och de som äro starke i kunskapen; men desse säga: "vi tro derpå, och allt kommer ifrån vår Herre." — Dock endast de förståndige tänka efter. 6. "O vår Herre!" *säga de*, "missled icke våra hjertan, sedan Du vägledt oss (till det rätta), och förunna oss barmhertighet ifrån Dig, ty Du är i sanning gifmild." 7. O vår Herre! Du skall församla människorna på en dag, om hvilken intet tvifvel är, ty Gud förändrar ej sitt löfte. 8. De otrogne skola icke alls hafva någon fördel hos Gud af sine egodelar, ej heller af sina barn, utan de vardas *helveteseldens* bränsle. 9. Så uppförde sig Faraos folk, såväl som de, hvilka före dem voro; de förnekade våra uppenbarelser. Derföre straffade Gud dem för deras syndar, och Gud är häftig i straffandet.

10. Säg till de otrogne: "I skolen besegras (på jorden) och samlas i helvetet. — Hvilken faslig hviloplats! 11. I hafven redan för ögonen ett tecken i de två härarne, som stötte tillsammans (vid Bedr). En här kämpade på Guds väg, den andre var otrogen. För den senare syntes den förre dubbelt så stor som den var, och de sågo det med sina ögon. Gud understödjer med sitt bistånd hvem Han vill. Uti detta var en varning för de klarsynte. 12. Skön synes för människorna kärleken till det, som nöje gifver, såsom qvinnor, barn, hopade skatter af guld och silfver, ädle hästar, boskap och åkrar.

¹ Efter orden: bokens moder.

Detta är en njutning i denna världen, men hos Gud är den skönaste bostad. 13. Säg: "skall jag förkunna Eder något bättre än detta? De gudfruktige få hos sin Herre lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, och der skola de i evighet förblifva. *Der få* de rena makar, och varda delaktige af Guds välbehag, ty Gud ser till sine tjenare, 14. hvilka säga: "o vår Herre! vi tro sannerligen. Förlåt oss derföre våra synder och bevara oss för *helveteseldens* pina," 15 och hvilka äro tålmodige, sannfärdige, gudfruktige, välgörande och anropa *Gud* om förlåtelse på morgonstunderna.

16. Gud hafver betygat, att det ej gifves någon Gud utom Honom, sammalunda änglarne och de som kunskap ega. Han står orubbligt fast vid rättvisan. Det gifves ingen Gud utom Honom, den Allsmäktige, den Allvise. 17. Den enda sanna gudstjensten inför Gud är Islâm. De som hade undfått Skriften, delade sig först då, när de hade fått kunskapen. Af ömsesidigt hat skilde de sig ifrån hvarandra. Om någon ej tror på Guds uppenbarelser, så är Han snabb att räkna (vid vdergällningen på domedagen). 18. Om de då tvista med dig, så säg: "jag är en uppriktig muslim, såväl som de, hvilka följa mig." 19. Säg till dem, som fått Skriften och till hedningarne: "varden muslimin;" varda de det, så äro de på den rätta vägen; men om de vända sig bort, så har du intet annat åliggande än att meddela budskapet (predika Islâm). — Gud ser till sine tjenare. 20. Förkunna dem, som icke tro på Guds uppenbarelser, saklöst döda profeterna och döda de människor, som förmana till rättfärdighet, ett pinsamt straff. 21. Desses gerningar förlora sitt värde i detta och det eviga lifvet, ej heller få de någon frälsare. 22. Ser du icke huru någre af dem, som undfått en del af boken, då de nu kallas till den (verkliga) Guds bok, på det att den må afdöma deras tvister, trotsigt bortvända sig (ifrån den). 23. Skälet härtill är att de påstå: "elden skall vidröra oss endast någre få dagar." Så förleder dem i deras tro det som de hafva uppdyktat. 24. Men huru *skall det gå*, när vi församla dem på en dag, hvarom tvifvel ej är, då hvarje själ skall lönas efter sin förtjenst och ingen skall förörättas?

25. Säg: "o Gud, som väldet hafver, Du gifver makten åt hvem Du vill, du borttager den ifrån hvem Du vill, Du upp-

höjer hvem Du vill och förnedrar hvem Du vill. I din hand är det goda, och Du är allsmäktig. 26. Du låter natten gå in i dagen och dagen in i natten. Du frambringar det lefvande ur det döda och det döda ur det lefvande. Du gifver uppehålle utan att spara åt hvem Du vill.

27. De troende må ej taga de otrogne till vänner framför de rättrogne. Den som detta gör, han har icke någon del i Guds beskydd. Men hafven I något att befara af dem så *kunnen I göra det*. Gud varnar Eder för sig, ty till Gud går vägen. Säg: "antingen I döljen eller yppen hvad som är inom edra bröst, så vet Gud det. Han känner det, som finnes i himlarne och på jorden, och Gud är allsmäktig. 28. På den dag, då hvarje själ skall finna inför sina ögon så väl det goda, som hon gjort, som det onda, hvilket hon begått, skulle hon önska, att det vore ett långt afstånd emellan sig och dessa *handlingar*. Thy varnar Gud Eder för sig. — Gud är nådig emot sine tjenare. 29. Säg: "om I älsken Gud och så efterföljen mig, så skall Gud älska Eder och förlåta Eder edra synder, ty Gud är förlåtande, barmhertig." Säg: "lyden Gud och aposteln. Men om I bortvänden Eder ifrån honom, så älskar Gud icke de otrogne."

30. Sannerligen, Gud har utvalt Adam, Noach, Abrahams hus och Imrâns hus, ¹ slägte efter slägte, framför de öfriga människorna. — Gud hör och vet *allt*. 31. Imrâns hustru (Hanna) sade, ² *såsom bekant är*: "Herre! jag har invigt åt dig min lifsfrukt. Emottag den af mig, ty Du är den som hör och vet *allt*. Sedan hon födt, sade hon: "det är en flicka! Gud vet bäst hvad jag har födt. En flicka är i sanning ej så *välkommen*, som en gosse. Jag kallar henne Maria och anbefaller henne och hennes säd i Guds beskydd emot den fördömde Satan." 32. Gud, hennes Herre, upptog nådigt hennes *bön* och lät Maria härligt uppväxa. Zacharias uppfostrade henne. Så ofta han inträdde hos henne till altaret, fann han föda hos

¹ Imrâns (Amrâns) familj, antingen Mose och Arons, Levis söners ätt, eller Jesu ätt, hvars moder Maria var dotter af Amrân af Judæ stam. De förvexlingar och misstag, hvartill Muhammed här, som på andra ställen, gör sig skyldig, förklaras lätt af hans obekantskap med de heliga skrifterna, om hvilka han fick ofta förvirrade upplysningar.

² Jfr. den 19:de Sûran, v. 1—41, och den 5:te v. 109 ff.

henne. Han frågade: "hvarifrån kommer detta, Maria?" Hon svarade: "det kommer ifrån min Herre, ty Gud närar i öfverflöd hvem Han vill." 33. Der bad Zacharias till sin Herre: "skänk mig, Herre! en god ättling af din hand, ty Du är den Bönhörande." Då ropade änglarne till honom, när han stod och bad vid altaret: 34. "Gud förkunnar dig Johannes, som skall aflägga vittnesbörd för *Jesus*, det af Gud utgångna ordet, och som skall vara en herre, återhållsam, och en profet ibland de salige." 35. Han svarade: "min Herre! huru skall jag kunna få en son? Jag är gammal vorden och min hustru är ofruktsam." *Ängeln* sade: "sålunda skall det ske. Gud gör hvad Han vill." 36. *Zacharias* fortfor: "gif mig, min Herre! ett tecken." *Ängeln* sade: "ditt tecken vare, att du under tre dagar icke kan tala med människorna, utan endast tecknar. Men lofva och prisa mycket din Herre om aftonen och om morgonen." 37. Vidare sade ju änglarne till Maria: "Gud har utvalt dig, renat dig och utmärkt dig framför alla qvinnor. 38. O Maria! var beständig i bönen trenne ställningar: stå, knäböj och nedkasta dig med dem som det göra." 39. Detta är en af de hemliga uppenbarelser, hvilka vi uppenbara för dig (*Muhammed*), och *hvilken du icke kände*; ty du var icke tillstädes, då de kastade lott med sina skrifror om hvem, som skulle uppfostra Maria, ej heller var du tillstädes, när de tvistade med hvarandra. 40. Änglarne hafva ju sagt till Maria: "Gud förkunnar dig *afstandet* af ett ifrån Honom kommande ord, hvars namn skall vara Messias *Jesus*, Marias son. Han skall vara en utmärkt man i denna och den tillkommande verlden och en af de mest gynnade. 41. Redan i vaggan och som man skall han tala med människorna. Han skall höra till de saliges antal." 42. Hon svarade: "Huru skall jag, min Herre! få ett barn, då ännu ingen man vidrört mig?" *Ängeln* svarade: "så är det. Gud skapar hvad Han behagar. Har han beslutat något, så säger Han endast: "varde!" och så varder det. 43. Vi skola lära honom boken, visheten, *Torâ* och *Evangelium*, han skall vara ett sändebud till Israels barn och han skall säga: "jag är utrustad med underverk, hvilka utgå ifrån min Herre.

¹ Presterna, heter det, tvistade om Marias vård, och kommo öfverens, att lotten skulle afgöra detta. De kastade då sina skrifror, med hvilka de skrefvo *Torâ* i *Jordan*. Endast *Zacharias'* flöt; de andres sjönko.

Jag gör af ler bilden af en fogel, blåser sedan i den, och den skall, med Guds vilja, varda en riktig fogel. Jag botar ock blinde och spetälske, och gör de döde lefvande med Guds vilja. Jag skall ock säga Eder hvad I äten och hvad I förvaren i edra hus. Häruti är sannerligen ett tecken för Eder, om I ären troende. 44. Jag bekräftar de skrifter, nemligen Torâ, som finnas före mig. Jag tillåter Eder en del af det, som var Eder förbjudet, och har kommit till Eder med tecken ifrån min Herre. Frukten då Gud och lyden mig; ty Gud är min Herre och eder Herre. Tillbedjen Honom; detta är den raka vägen." 45. När nu Jesus förnam deras otro, sade han: "hvilka vilja vara mine försvarare jemte Gud?" Apostlarne svarade: "vi äro Guds försvarare, vi tro på Gud och betyga, att vi öfverlemnna oss åt Gud (äro muslimin). 46. O vår Herre! vi tro på det, som Du har uppenbarat och vi följa ditt sändebud (Jesus). Uppskrif oss derföre ibland deras antal, som vittna för sanningen!" 47. Judarne begagnade sig af list, men Gud begagnade sig ock af list, och Han öfverträffar alla i list. 48. Gud sade ju: "o Jesus! jag vill låta dig dö, sedan upptaga dig till mig; jag vill aflägsna dig ifrån de otrogne och sätta dine anhängare öfver de otrogne ända till uppståndelsedagen. Sedan skolen I återkomma till mig, och jag skall då afgöra edra tvistefrågor. 49. De otrogne åter vill jag tukta i denna och den tillkommande verlden med ett hårdt straff, och de skola ej finna någon frälsare. 50. De troende deremot, som göra godt, skola vi gifva sin lön; ty Gud älskar icke de orättfärdige." 51. Detta uppläsa vi för dig (Muhammed) af undren och den visa förmaningen.

52. Inför Gud är Jesus såsom Adam, hvilken Gud har bildat af lera och till hvilken Han har sagt: "varde," och så var han. 53. Detta är sanningen, som utgår ifrån din Herre; var derföre icke en af de tviflande. 54. Om någon tvistar derom med dig, sedan du fått så mycken kunskap, så säg: "kommen! vi vilja tillkalla våre söner och edre söner, våra hustrur och edra hustrur, oss och Eder sjelfve; sedan skola vi uttala en förbannelse och nedkalla Guds vrede öfver lögnarne." 55. Detta är en sannfärdig berättelse, och det gifves ingen Gud utom den ende Guden (Allâh). Gud är sannerligen den Allsmäktige, den Allvise. 56. Om de bortvända sig, så känner Gud dem,

som illa göra. 57. Säg: "J som egen Skriften, ingån på ett billigt förslag emellan oss och Eder: vi vilja tillbedja Gud allena och icke ställa jemte Honom någon jemlike, ingen af oss skall ej heller erkänna den andre som herre; Gud allena är Herren." Om *Skriftens egare* bortvända sig, så ropen efter dem: "bevittnen, att vi äro muslimin." 58. O I som egen Skriften! hvi tvisten I med afseende på Abraham? Torå och Evangelium äro ju först efter honom uppenbarade.¹ Hafven I då icke förstånd? 59. Välan! I kunnen tvista öfver ting, som I kännen, men tvisten icke öfver ting, som I icke kännen, men som Gud vet *och uppenbarar mig*, men I icke veten. 60. Abraham var hvarken jude eller christen, utan han var renlärig och en muslim. Han hörde icke till afgudadyrkarne. (16, 121). 61. Sannerligen, de stå närmast Abraham af *alla* menniskor, som äro hans lärjungar, denne profet (Muhammed) och de som tro på honom. — Gud är de troendes beskyddare. 62. En del af Skriftens egare önska, att föra Eder vilse, men de föra endast sig sjelfve vilse, utan att de inse det. 63. O I Skriftens egare! hvi antagen I icke Guds uppenbarelser, ehuru I bevittnen *deras sanning*. 64. O I Skriftens egare! hvi sammanblanden I sannt och falskt och fördöljen sanningen, då I dock kännen henne? 65. Någre af Skriftens egare säga: "tron på det som har uppenbarats för de troende (muslimin) vid dagens början och förkastet det vid dess slut, så vända de kanhända om (affalla). 66. Men tron icke, att någon annan än den, som följer eder lära — Säg: "ledningen på den rätta vägen är Guds ledning" — fått detsamma, som I hafven undfått, och att man skall tvista med Eder inför eder Herre." Säg: "nåden är i Guds hand. Han gifver den åt hvem Han vill. Gud är oändlig i *sin nåd och allvis*. 67. Han utmärker med sin nåd hvem Han vill, och Gud är rik på nåd."

68. Af Skriftens innehafvare finnes mången, som, om du anförtror honom en talent,² skall återställa den till dig; men andre åter, åt hvilka du anförtror en dukat, skola ej återgifva dig den, om du ej blifver stående öfver dem (med vittnen be-

¹ D. ä. bevisen derur om hans lära, hvilka I anføren, äro derföre svaga.

² Det arabiska ordet *kintâr*, talent, betecknar en summa af tusen *dinärer* eller dukater.

visande din fordran). 69. Skälet härtill är det, att de påstå: "vi hafva ej genom någon förbrytelse blottställt oss för hedningarne." Men de uttala då, mot bättre vetande, en lögn om Gud.¹ 70. Jo! (det är ej så som de säga). Den som uppfyller sina förbindelser och fruktar Gud, *han vet*, att Gud älskar de gudfruktige. 71. De, som utbyta åt sig förbundet med Gud och sin tro mot en vara af ringa värde, hafva ej någon del i det eviga lifvet. På uppståndelsedagen skall Gud ej tilltala dem, ej skänka dem en blick och icke frikänna dem. De få ett pinsamt straff.

72. Det gifves ibland dem ett parti, som läsa Skriften förvrängdt, på det att I skolen anse något, som ej står uti boken, såsom deruti befintligt. De säga: "detta är ifrån Gud." Men det kommer icke ifrån Gud, utan de säga med vett och vilja en lögn om Gud. 73. Det är icke möjligt, att en menniska (Jesus), åt hvilken Gud har gifvit boken, *andlig* domare-makt och profetakallet, kan säga till människorna: "varen mine och icke Guds tjenare." Utan han säger: "varden Rabbiner, i det att I lären andre boken och meddelen undervisning." 74. Ej heller befaller han Eder, att anse änglarne och profeterna såsom *edre* herrar. Skall han väl ålägga Eder otro, sedan I blifvit muslimin? 75. Gud har ju uppgjort med profeterna följande förbindelse: jag gifver Eder nu något af en bok och af visheten. Sedan skall en apostel komma, som bekräftar det, som I besitten. På honom måsten I tro och honom måsten I understödja. Han sade: "afläggen I denna bekän-nelse och ingån I med mig ett förbund derom?" De svarade: "vi bekänna det." Gud sade: "bevittnen det då och jag är ock vittne med Eder." 76. Den som derefter söker undanflykter, han är gudlös. 77. Viljen I hafva en annan lära än Guds dyrkan? Inför Honom ödmjukar sig frivilligt eller tvunget allt, som finnes i himlarne och på jorden, och hos Honom skolen I (på uppståndelsedagen) inställas.

78. Säg: "vi tro på Gud och på det som har uppenbarats för oss, så väl som på det som har uppenbarats för Abraham, Ismael, Isak, Jakob och Israels stammar (2, 130), och på det som har meddelats Moses, Jesus och profeterna af deras Herre.

¹ Föregifvande att det står så i Torå.

Vi göra icke någon skilnad emellan någon af dem och äro Gudi undergifne." 79. Om någon skulle önska sig en annan religion än Islâm, så skulle den ej gillas för honom, och i det eviga lifvet varder han förtappad. 80. Huru kan väl Gud leda ett folk, som affaller ifrån sin tro, sedan det betygat, att Guds sändebud är sannfärdigt, samt emottagit ojäfaktiga tecken? — Gud leder ej de orättrådiga människorna. 81. Sådana få till lön Guds, alle änglars och människors förbannelse. 82. Den skola de aldrig undkomma. Deras pina skall ej mildras, och ej skola de få något uppskof *med straffet*, 83. med undantag af dem, som sedan ångrat och godtgjort hvad de brutit; ty Gud är förlåtande, barmhertig. 84. Men de som affalla ifrån sin tro och derefter tillväxa i otro, deras ånger skall ej mottagas; de äro villfarande. 85. Sannerligen, af ingen bland de otrogne, som dö i sin otro, skall hela jorden full af guld emottagas, om han dermed ville friköpa sig *ifrån straffet*. Desse få ett pinsamt straff och hafva ingen frälsare.

86. I skolen icke ernå den *sanna* fromheten, såframt I icke utgifven almosor af det, som I högt värderén. Hvad än I utgifven, så vet Gud det.

87. All mat var tillåten för Israeliterna, utom den, som Israel, innan Torâ hade uppenbarats, förbjöd sig sjelf.¹ Säg: "framtagen då Torâ och uppläsen den, om I hafven rätt." 88. De som hädanefter uppdikta lögner om Gud, de äro orättfärdige. 89. Säg: "Gud talar sanning *ur mig*. Följen derföre Abrahams, den renläriges, religion, ty han var ej någon afgudatjenare. 90. Sannerligen, det första tempel, som upprättades för människorna, är det i Bekka (Mekka). Det är välsignadt och en ledning för verldarne. 91. Der finnas tydliga tecken; der är den plats, på hvilken Abraham har stått (2, 119); den som gick dit, var oantastelig. Hvarje människa, för hvilken det är möjligt att komma dit, har den förpligtelsen emot Gud, att begå pilgrimsfesten vid templet. 92. Men om någon icke tror (och ej valfärdar dit), så kan Gud undvara alla människor. 93. Säg. "hvi tron I icke, Skriftens egare! på Guds uppenbarelser? Gud är vittne till edra gerningar." 94. Säg: "hvi utestängen I, Skriftens egare, de troende ifrån Guds väg, under önskan att

¹ En af Judarnes invändningar.

den vore krokig, ehuru I veten (att det är Guds väg, och en synd, att utestänga derifrån). — Gud förbiser icke hvad I gören.

95. O I som tron! om I lyden någon af dem, som undfått Skriften, så skola de bringa Eder till affall ifrån eder tro. 96. Men huru kunnen I affalla, då Guds uppenbarelser uppläsas för Eder och Hans sändebud är midtibland Eder? Den som håller sig fast vid Gud, han är ledd in på den rätta vägen. 97. O I troende! Frukten Gud med en honom tillbörlig fruktan, och döm ej, utan att vara muslimin. 98. Hållen Eder fast vid Guds förbund (Islâm) orubbligt, och skiljen Eder icke derifrån. Kommen ihåg Guds nåd emot Eder, då I voren fiender och Han förenade edra hjertan, så att I genom Hans nåd vorden bröder.¹ 99. I voren vid brädden af eldens afgrund; men Han drog Eder derifrån. Sålunda utlägger Gud för Eder, sina uppenbarelser, så att I skolen låta leda Eder på den rätta vägen. 100. Må det blifva af Eder en kyrka, som manar till det goda, bjuder hvad ädelt är och förbjuder det afskyvärda. Sådane skola sälle varda. 101. Varen ej så som de (judar och christne), hvilka delade sig (i sekter) och vordo oense, sedan de hade emottagit obestriddliga tecken. Sådane få ett pinsamt straff. 102. En dag skola ansigten glänsa och ansigten mörkna. Då *skall Gud säga* åt dem, hvilkas ansigten mörkna: "hafven I affallit ifrån eder tro? Smaken då pinan för edert affall." 103. De åter, hvilkas ansigten glänsa, skola undfå Guds nåd och vid den evigt förblifva. 104. Dessa äro Guds uppenbarelser. Vi uppläsa dem sanningsenligt för dig (Muhammed). Gud vill ej de skapade varelserna något ondt. 105. Guds är hvad som finnes i himlarne och på jorden, och till Gud skall allt återföras.

106. I ären det bästa folk, som framstälts för menniskorna. I hjuden det som ädelt är, förbjuden det afskyvärda och tron på Gud. Om Skriftens egare hade trott, så hade det varit bäst för dem. Väl finnas troende ibland dem, men de fleste äro gudlöse. 107. Endast ringa kunna de skada Eder.

¹ Syftar på de långvariga fejderna emellan de beslägtade medinensiske stammarna Avs och Khazradj. Genom Islâm upphörde all denna oenighet. Se inledn. sid. 24.

Anfalla de Eder med krig, så skola de drifvas på flykten. Sedan kunna de icke få någon hjälp. 108. Vanära skall hölja dem, hvar helst de träffas, såvida de icke äro i Guds och människors förbund. De hafva förtjenat Guds vrede, och fattigdom har kommit öfver dem, derföre att de icke trodde på Guds uppenbarelser och saklöst dödade profeterna. Detta sker, emedan de hafva upprest sig *emot Gud* och öfverträdt *Hans bud*. 109. De äro icke like. Ibland Skriftens egare finnes ett rättskaffens slägte, som under nattens timmar läser Guds uppenbarelser och nedfalla tillbedjande. 110. De tro på Gud och på den yttersta dagen. De bjuda det ädla och förbjuda det afskyvärda, samt fullgöra med ifver det goda. Desse varda salige. 111. Det goda, som I gören, skall ej varda obelönadt; ty Gud känner de gudfruktige. 112. De otrogne skola sannerligen icke alls hafva någon fördel hos Gud af sine egodelar och icke af sina barn. Sådane komma i *hetveteselden* och skola der evigt förblifva. 113. Hvad de utgifva i *almosor* i detta lifvet är likt en vind med skarp köld, som träffar en åker, hvilken tillhör människor, som bringa sig sjelfva i ofärd. Han förstör den hel och hållen. Det är då icke Gud, som miss-handlar dem, utan de misshandla sig sjelfve.

114. O I som tron! väljen Eder förtrogne endast ibland Eder sjelfve. De *otrogne* skola ej upphöra att förderfva Eder. De önska eder undergång. Hatet har visat sig i deras tal; men det som deras hjertan dölja är ännu värre. Vi hafva nu gifvit Eder tydliga uppenbarelser, om I detta förstån. 115. Se! (I gören orätt). I kunnen väl älska dem, men de skola ej älska Eder, ehuru I tron på all *uppenbarad* Skrift. När de möta Eder, säga de: "vi tro," men när de lemnat Eder, bita de i sina fingerspetsar af vrede. Säg: "dön i eder vrede!" Gud vet sannerligen edre innerste tankar. 116. Om något godt händer Eder, så förargar det dem; men träffar Eder något ondt, så glädja de sig deröfver. Hafven tålmod och frukten Gud, så skall deras list ej alls skada Eder, ty Gud känner fullkomligt hvad I gören.

117. Du lemnade ju tidigt på dagen ditt hem (i Medina), för att uppställa de troende på stridsfälten (vid Ohod).¹ —

¹ Profeten ursäktar här missödet vid Ohod och sitt löftesbrott, emedan han hade försäkrat dem om hjälp af änglar. Se inledn. sid. 45.

Gud hör och vet *allt*. 118. Två skaror af Eder ämnade ju att feigt fly, men Gud förhindrade deras afsigt. — På Gud må de troende förlita sig. 119. Gud bistod ju Eder vid Bedr, då I voren underlägsne. Frukten då Gud, så att I varden tack-samme. 120. Du säger ju (alltid) till de troende: "är det ej tillfyllest för Eder, att eder Herre bistår Eder med tretusen änglar, som nedsändas (ifrån himmelen)? 121. Jo! Men detta sker dock endast, om I ären tappre och gudfruktige. Rycka fienderna emot Eder med häftigt angrepp, så skickar eder Herre till eder hjälp femtusen änglar, som märkt sig." 122. Endast derföre har Gud gifvit Eder detta *löfte*, att det skulle vara ett gladt budskap för Eder, och att I deraf måtten hemta mod. Segern är allena i Guds hand, den Allvise, den Allsmäktiges, så att Han nedhugger en del af de otrogne, eller vanärar dem, så att de fly i förtviflan. 123. Ej kommer det vid dig, om Han förbarmar sig öfver dem eller straffar dem; de äro sannerligen syndare. 124. Guds är allt, som finnes i himlarne och på jorden. Han förlåter hvem Han vill och straffar hvem Han vill. Gud är förlåtande, barmhertig.

125. O I som tron! drifven ej ocker (2, 276) med städse fördubblade räntor, utan frukten Gud, så skall det Eder väl gå. 126. Rädens för elden, som för de otrogne tillredd är, och lyden Gud och Hans apostel, så skolen I få barmhertighet. 127. Skynden Eder ock *att förvärfva* förlåtelse af eder Herre, och ett paradis, så vidt som himlarne och jorden, hvilket för de gudfruktige tillreddt är, 128. som gifva allmosor i lust och nöd (rikedom och fattigdom), styra sin vrede och förlåta sin nästa. — Gud älskar dem, som göra godt. — 129. När desse begått något skamligt eller försyndat sig, vända de sine tankar till Gud, bedja om sina synders förlåtelse — och ho förlåter synderna om icke Gud? — och framhärda ej med vett och vilja i sina (onda) gerningar. 130. Desse undfå till lön af sin Herre lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar. Der få de evigt vara. O huru skön är ej arbetarnes lön! 131. Före Eder hafva bestraffningar egt rum. Gån då omkring på jorden och skåden, hurudant gudsförnekarnes slut varit. 132.

¹ Endast de tappreste krigarne, som ville utmärka sig i envig, satte på sig ett tecken, så att de skulle igenkännas.

Detta är en tydlig varning för människorna, en ledning och förmaning för de gudfruktige.

133. Fälln ej modet och sörjen ej, då I ju vunnit mera än de (vid Bedr), om I ären faste i tron.¹ 134. Hafven I fått sår, så hafva de andre deraf lidit lika mycket. Sådane segerdagar låta vi omvexla emellan människorna, på det att Gud må känna dem som tro, och taga sig trosvittnen ibland Eder, — Gud älskar ej de orättfärdige — 135. och på det att Gud må pröfva de troendes tro och förgöra de otrogne. 136. Tron I, att I skolen ingå i paradiset, utan att Gud känner dem, som kämpat af Eder, och vet hvem som tappre varit? 137. I önskaden ju Eder döden, innan I utsattens för den? Såsnart I sågen den med egna ögon, så tvekaden I.²

138. Muhammed är ej annat än ett (Guds) sändebud. Före honom hafva apostlar bortgått. Om han då dör eller faller i krig, skolen I derföre affalla ifrån hans lära? Men den som affaller skall icke alls tillfoga Gud någon skada. Gud lönar de tacksamme (som stå faste i tron). 139. Icke kan någon lefvande dö utan efter Guds vilja, enligt en skrift (hos Honom), hvilken bestämmer lifvets slut. Ho, som åstundar belöning i denna verlden, honom skola vi gifva den, och ho, som åstundar belöning i det eviga lifvet, honom skola vi gifva den, ty vi skola belöna de tacksamme. 140. Huru mången profet har ej dragit till strid med talrike lärde, och desse fälde icke modet för det som träffade dem på Guds väg (om profeten föll), och icke veko de fegt för fienden; men Gud älskar de tappre. 141. De sade endast! "förlåt oss, o vår Herre! våra synder och öfverträdelser i det som oss åligger, uppehåll vårt mod och hjälp oss emot de otrogne." Gud gaf dem lön i detta lifvet och en härlig belöning i det tillkommande, ty Gud älskar dem som uppföra sig väl. — 142. O I som tron! om I lyden de otrogne, så skola de bringa Eder på fall. I skolen då störtas i förderf. 143. Nej! *Gud skolen I lyda.* Han är eder beskyddare och Han är den bästa hjälparen. 144. Vi skola inkasta bäfvan i de otrognes hjertan, för deras afguderis skull, hvar-

¹ Muhammed tröstar här de troende öfver nederlaget vid Ohod, hvarom större delen af kapitlet handlar.

² Uppeldade af segern vid Bedr, hade många muslimin påyrkat striden vid Ohod, men veko fegt, när de sågo, att flere af deras bröder föllo.

till Han ej gifvit dem någon rättighet. Deras hem blifver elden och hemsk är syndarnes boning. ^{145.} Gud har sannerligen uppfyllt sitt löfte till Eder *om seger*, då I med Hans vilja nedgjorden dem, ända till dess att, — när I förloraden modet, tvistaden om *profetens* befallning och öfverträdnen den, sedan Han visat Eder det, som behagade Eder (seger och byte) — ^{146.} någre af Eder önskade detta lifvets *goda*, andre åter föredrogo det eviga lifvet. Sedan dref Han Eder bort ifrån fienderna, för att pröfva Eder. Han har dock förlåtit Eder, ty Gud är nåderik emot de troende. ^{147.} I drogen ju upp *emot berget* och inväntaden ej hvarandra, fastän aposteln ropade på Eder i eder eftertrupp. Då lät Gud sorg på sorg träffa Eder, så att I ej skullen känna smärta öfver den *seger*, som undgått Eder, ej heller öfver det, som hade händt Eder. Gud känner edra gerningar. ^{148.} Sedan nedsände Han öfver Eder efter sorgen lugn, så att somlige af Eder öfverväldigades af sömn. Andre åter tänkte endast på sig sjelfve; hade om Gud lika så oriktiga föreställningar, som de okunnige hedningarne hafva, och sade: "få vi väl något *af det som Gud har lofvat oss i seger och byte?*" Svara: "allt beror af Gud." De dölja inom sig, hvad de ej yppa för dig, då de tänka: "om vi fått något *af detta*, så skulle vi icke dödas här." Säg: "om I ock hadn stannat hemma i edra hus, så skulle sannerligen de, hvilkas död förut var bestämd, hafva gått ut till de platser, der de ligga (döde)." Detta *har Gud gjort*, för att utforska det, som I buren inom Eder och upptäcka det, som bodde i edre tankar. Gud vet hvad som är inom edra bröst. ^{149.} De af Eder, som flydde på den dagen, då de båda härarne sammandrabbade, förfördes sannerligen af Satan för förut begångna synders skull. Men Gud har förlåtit dem, ty Gud är förlåtande och mild.

^{150.} O I som tron! varen ej såsom de otrogne, hvilka säga om sine bröder, när de fara omkring på jorden eller hafva dragit i härnad: "om de varit kvar hos oss, så skulle de icke hafva affidit eller dödats (i striden). Gud ville att detta skulle blifva smärtsamt för deras hjertan." Men det är Gud, som ger lif och död. — Gud ser hvad I gören. ^{151.} Om I fallen i striden för Guds religion eller dön, *så fån i förlåtelse af Gud*. Men denna och *Hans* nåd äro mera värde än det, som de *otrogne*

hopsamla. ¹⁵². Om I dån eller fallen i strid, så skolen I säkerligen samlas hos Gud. ¹⁵³. Genom en Guds nådebevisning, var du mild emot dem. Hade du varit sträng och hård, så skulle de hafva gått bort ifrån dig. Tillgif dem då, bed om förlåtelse för dem samt rådgör med dem om affären. Men har du fattat ditt beslut, så sätt din tillit till Gud, ty Gud älskar dem, som lita på *Honom*. ¹⁵⁴. Om Gud bistår Eder, så kan ingen alls besegra Eder. Men om Han öfvergifver Eder, ho är väl den, som, då Han icke vill, förmår att hjälpa Eder? På Gud må derföre de troende förtrösta.

¹⁵⁵. Icke kan en profet försnilla. ¹ Den som detta gör, skall på uppståndelsedagen föra med sig hvad han har försnillat. Hvarje själ skall då lönas för sina gerningar och ingen lida orätt. ¹⁵⁶. Kan väl den, som fullgjort hvad Gudi behagar, jämföras med den, som ådragit sig Guds vrede och hvars hem blifver helvetet? O hvilken faslig boning! ¹⁵⁷. Hos Gud finnas *olika grader af straff och belöningar*, ty Gud ser deras gerningar. ¹⁵⁸. Gud har ju visat sig nådig emot de troende, då han sände ibland dem en apostel af deras eget folk. Han uppläser för dem Guds uppenbarelser, renar dem och lärar dem boken och visheten. Fordom voro de sannerligen i en uppenbar villfarelse.

¹⁵⁹. När en motgång träffade Eder (vid Ohod) — I haden förut (vid Bedr) vunnit en dubbelt så stor fördel — saden I: "hvadan detta?" Svara: "genom eder egen förskyllan." — Gud är sannerligen allsmäktig. ¹⁶⁰. Hvad som hände Eder på den dagen, då de tvenne härarne möttes (vid Ohod), det skedde enligt Guds vilja, så att Han skulle känna de troende och skrymtarne. Då man sade till desse: "rycken fram, striden på Guds väg eller försvaren Eder," svarade de: "om vi visste, att här vore fråga om en verklig strid, ² så skulle vi nog följa Eder." På den dagen voro de närmare otro än tro. ¹⁶¹. Med sine läppar yttrade de, hvad de icke tänkte; men Gud känner det, som de fördolde. ¹⁶². hvilka sade om sine bröder, un-

¹ Till förklaring af detta anføres, att, efter slaget vid Bedr, en klädnad saknats i bytet. Någon sade då: kanske att Muhammed har tagit den.

² D. ä. här är fråga om att kasta sig i förderfvet, utan att kunna motstå en öfverlägsen fiende.

der det att de sjelfve stannade hemma: "om de hade lydt oss, så hade de icke fallit i striden." Säg: "värjen Eder sjelfve för döden, om edert påstående är riktigt." 163. Ej må du (Muhammed) anse dem, hvilka hafva fallit i striden för Guds sak, såsom döde. Nej de lefva. Hos sin Herre härbergeras de (i paradiset). 164. De glädja sig åt den nåd, som Gud dem beskärt, och fröjda sig öfver medvetandet, att de, som af deras efterföljare ännu icke kommit till dem, ej hafva något skäl till fruktan och ej skola sörja. 165. De fröjda sig öfver Guds godhet och nåd och att Gud ej förhåller de troendes lön. 166. Åt dem, som åtlydde Gud och Hans apostel,¹ sedan de erhållit sår, samt uppförde sig väl och fruktade Gud, är en stor lön bestämd. 167. De, till hvilka människorna sade: "folket (i Mekka) har samlat trupper emot Eder; bäfven för dem," fingo ökad tro och svarade: "Gud är oss nog. Han är den bäste beskyddaren." 168. De återvände då, *öfverhopade* af Guds nådebevis och med vinst, utan att något ondt hade vederfarits dem. De hade fullgjort Guds vilja, och Gud är rik på nåd. 169. Det var sannerligen Satan, *som sökte att förhindra tåget*. Han skrämmer sine vänner. Men I skolen ej frukta *fienderna*, utan frukten mig, om I ären rättrogne. 170. Ej må de ingifva dig bekymmer, hvilka brådskande störta sig i otro. De kunna icke alls skada Gud. Gud vill ej gifva dem någon lott i det eviga lifvet, utan de få ett hårdt straff. 171. Sannerligen, de som tillbyta sig otron mot tron, kunna ej dermed skada Gud. De få ett pinsamt straff. 172. Du må ej anse det såsom en fördel för de otrogne, att vi förlänga deras lifstid. Vi förlänga deras lifstid endast derföre att de må tillväxa i synd, och nesligt varder deras straff. 173. Gud kan ej lemna de troende i den belägenhet, hvaruti I nu befinnen Eder (sammanblandade med ljumme muslimin), utan Han skall skilja det onda ifrån det goda. 174. Icke kan Gud yppa för Eder det fördolda; utan Gud utkorar hvem Han vill ibland sina sändebud (och uppen-

¹ Att nemligen följa efter fienden, sedan han hade dragit sig tillbaka ifrån Ohod.

² Abū-Sufjān (se inl. sid. 48) hade föreslagit, att man följande året skulle mötas vid Bedr. Han sökte dock sedan att förhindra detta. Men Muhammed tågade dit. Hans följeslagare medförde varor att sälja och hemkommo med god vinst, utan att hafva sett spår af fienderna.

barar för honom hvad som ske skall). Tron då på Gud och på Hans sändebud. Om I tron och ären gudfruktige, så väntar Eder en stor lön. ^{175.} Ej må du föreställa dig, att deras girighet, som spara med det, som Gud af sin nåd har gifvit dem, skall lända till deras fördel; nej! det varder dem till skada. ^{176.} På uppståndelsedagen skola de bära såsom ett halsband hvad de med snålhet hafva sparat. Himlarne och jorden äro Guds arfvedel, och Gud känner hvad de göra.

^{177.} Gud har nog hört deras tal, ¹ som sade: "visserligen är Gud fattig, men vi äro rike." Vi skola uppskrifva hvad de hafva sagt, samt att de saklöst hafva dräpt profeterna. Vi skola (på uppståndelsedagen) säga: "smaken eldens pina." ^{178.} Detta *vederfares Eder*, för edra gerningars skull och därför att Gud ej är orättvis emot sine tjenare. ^{179.} Svara dem som säga: "Gud har ålagt oss, att icke tro någon apostel, såvida han icke medför ett offer, hvilket eld (ifrån himmelen) förtärer," ^{180.} "Före mig hafva ju apostlar kommit till Eder, hvilka visat tydliga tecken och medfört det, som I nämnt. Hvi hafven I dödat dem, om edert påstående är riktigt?" ^{181.} Om de förklara dig för en bedragare, så hafva apostlar före dig behandlats på samma sätt; (35, 22 ff.) de medförde *dock* ojäfaktiga uppenbarelser, heliga skrifter och den upplysande boken (Torâ och Evangelium).

^{182.} Hvarje lefvande skall smaka döden. På uppståndelsedagen allena skolen I undfå eder lön. Ho som då undanryckes elden och inlåtes i paradiset, han är räddad. Men detta lifvet är endast en njutning, som förleder till synd. ^{183.} Sannerligen! I liden såväl till edre egodelar, som till edra personer och I måsten höra många förolämpningar af dem, som före Eder fått Skriften och af hedningarne. Ären I tålige och försonlige, *så gören I väl*, ty ett sådant uppförande leder till uppnåendet af det som bör eftersträffvas.

^{184.} Gud har ju gjort förbund med de skriftlärde, *sägande*: "I skolen förklara Skriften och ej dölja den för människorna." Men de behandlade det med förakt och tillbytte sig för det samma en vara af ringa värde. O huru uselt var ej det, som de tillbytte sig! ^{185.} Ej må du tänka, att de, som glädja sig

¹ Judarnes ord, när de hörde den 246:e versen i andra kapitlet af Koränen.

öfver sina gerningar och älska att prisas för det, som de icke göra, skola frälsas ifrån straffet. De skola få ett pinsamt straff, 186. ty Guds är styrelsen öfver himlarne och jorden, och Gud är allsmäktig.

187. Ut i himlarnes och jordens byggnad, samt i dagens och nattens omvexling äro tecken för de förståndige, 188. som prisa Gud, stående, sittande och liggande. Då de tänka öfver himlarnes och jordens skapelse, *säga de*: "o vår Herre! icke hafver du skapat detta för intet (på lek); prisad vare du! så är det ej. Bevara oss för *helveteseldens* pina. 189. Den som du, vår Herre! införer i helvetet, honom har du utskämt. Syndarne hafva ingen frälsare. 190. O vår Herre! vi hörde honom, som uppmanade till tro. Han sade: "tron på eder Herre" och då trodde vi. 191. Förlåt oss derföre, vår Herre! våra synder, tillgif oss våra missgerningar och upptag oss ibland de rättfärdige. 192. Gif oss, vår Herre! hvad du har lofvat oss, enligt dina sändebuds ord, och vanära oss ej på uppståndelsedagen. Sannerligen, du bryter icke ditt löfte." 193. Då bönhör dem deras Herre och säger: Jag skall ej om intet göra någon arbetarës lön ibland Eder, han vare man eller qvinna; de härstamma ifrån hvarandra. 194. De som utvandrat (ifrån Mekka), utdrifvits ur sina hem, förfördelats för min skull, bekämpat *de otrogne* och fallit, desses missgerningar skall jag utplåna, och införa dem i lustgårdar, vattnade af rinnande bäcker, 195. såsom en belöning ifrån Gud. Hos Gud finnes en härlig lön. 196. Ej må de otrognes välstånd i landet förleda dig. Det är endast en ovaraktig fördel. Sedan få de helvetet till bostad; hvilken förfärlig hviloplats! 197. De åter som frukta sin Herre, få evigt vistas i lustgårdar, vattnade af rinnande bäcker, och äro Guds gäster. Det som finnes hos Gud är för de rättfärdige bättre *än denna världens fördelar*.

198. Ibland dem, som hafva undfått Skriften, finnas sådane, som tro på Gud, på det som har uppenbarats för Eder (Koränen) och för dem. De ödmjuka sig inför Gud och utbyta ej Hans uppenbarelser för en värdelös vara. 199. Desse få sin lön hos sin Herre, ty Gud är snabb att räkna. 200. O I som tron! varen tålmodige, varen tappre *i strid mot hedningarne*, stån på post *emot fienderna* och frukten Gud, så skolen I varda lycklige.

IV. Qvinnorna.

(Medinensiskt, 175 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Frukten, menniskor, eder Herre, som har frambragt Eder ur en enda varelse (Adam), af denne har skapat dess maka, och ur dem båda låtit sprida sig män och qvinnor i mängd. Frukten Gud, vid hvars namn I besvärjen hvarandra, och *hållen i helgd* blodsförvandtskaperna; ty Gud håller vakt öfver Eder. 2. Gifven de faderlöse (när de varda myndige) deras egendom. Förblanden ej det otillåtna med det lagliga (som tillkommer Eder af dem) och förtären ej deras egendom tillsammans med eder egen, ty detta är sannerligen en stor synd. 3. Befaren I, att ej kunna rättvist behandla de faderlösa (hvilka I hafven äktat), så äkten andra ibland sådana qvinnor, som äro tillåtna för Eder, två och två, tre och tre och fyra och fyra.¹ Befaren I, att ej kunna uppfylla billighetens fordringar emot dem, så tagen en enda eller hvad eder högra hand tagit i krig.² På detta sätt varder det för Eder lättare, att undvika orättvisa. Gifven edra hustrur af godt hjerta-deras hemgifter. Efterskänka de något deraf frivilligt åt Eder, så njuten det i ro och så som I behagen. 4. Gifven icke åt oförståndige *slösare* edre egodelar, hvilka Gud bestämt till edert uppehälle, utan gifven dem deraf föda och kläder, samt förmanen dem vänligt. 5. Pröfven de faderlöses sinnelag, till dess att de uppnå manbar ålder. Om I då hos dem förmärken sundt förstånd, så öfverlemnen åt dem deras egendom. I mågen icke ödelägga den i slöseri, ej heller skynda att förtära den, 6. innan de varda myndige.³ Den som är rik, han afhålle sig (ifrån att använda för sin räkning myndlingarnes egendom). Den fattige åter begagne den enligt billighetens fordringar. 7. När I öfverlåten åt dem deras egendom, så tagen vittnen derpå. — Gud kan nog beräkna.

8. Af det, som föräldrar och nära anförvandter efterlemna, det må vara mycket eller litet, tillkommer en bestämd del

¹ D. ä. två i sender, tre i sender o. s. v.

² Ett i Korånen vanligt uttryck för slafvinna.

³ Eller, enligt en annan tolkning: skynda att öfverlemna egendomen åt dem, innan de äro myndige.

männen och likaså kvinnorna. 9. Om släktingar (som icke ärfva) äro tillstädes vid arfsskiftet, eller faderlöse och fattige, så gifven dem något *af arvet* och talen vänligt till dem. 10. De som hysa farhågor för sina barn, i fall de efterlemnna sådana i späd ålder, må frukta Gud och tala *till de faderlöse* passande ord.¹ 11. Sannerligen, de som orättrådigt förtära faderlöses egendom, skola mättas med eld och störtas i lågor.

12. Gud bjuder Eder i afseende på edra barns *arf*: åt sonen likamycket som två döttrars lott. Äro döttrarna flera än två, så skola de hafva två tredjedelar af qvarlåtenskapen. Är det en enda dotter (som ärfver), så får hon hälften. Den dödes föräldrar skola hafva hvar sin sjettedel af arvet, om han har efterlemnadt barn. Dör han barnlös, då ärfva honom hans föräldrar, och modren får tredjedelen. Har han syskon, så får modren sjettedelen. *Allt detta* sedan testamenten eller skulder betalats. I kunnen icke veta, hvem som varder Eder nyttigast, edre föräldrar eller edra barn. Detta är Guds lag. — Gud är allvetande, allvis. 13. Eder tillkommer hälften af edra hustrurs qvarlåtenskap, om de dö barnlösa. Men hafva de barn, så erhållen I fjerdedelen af det, som de hafva efterlemnadt, sedan testamenten eller skulder afdragits. 14. Edra hustrur åter få en fjerdedel af arvet, om I ären utan barn; men egen I barn, så bekomma hustrurna åttonde delen af eder qvarlåtenskap, efter afdrag af testamenten eller skulder. 15. Skall en man eller kvinna i aflägsen släktskap ärfvas och hafva bror eller syster,² så skall hvar och en af desse hafva en sjettedel. Äro de flere, så dela de lika tredjedelen, sedan testamenten eller skulder afdragits, 16. utan att *arfvingarne* dervid få förfördelas.³ Så är Guds bud. Gud är allvetande, mild. 17. Sådana äro Guds stadgar. Den som lyder Gud och Hans apostel, honom skall Han införa i lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, och der får han evigt vara. Detta är den största sällhet. 18. Men den som sätter sig emot Gud och Hans apostel, samt öfverträder Guds stadgar, honom skall Han in-

¹ D. ä. de må behandla de faderlöse så, som de önska, att deras egna barn skola behandlas, om de sjelfve dö.

² Vanligen tolkas detta: på mödernesidan.

³ Testamenten o. d. få nemligen ej öfverstiga tredjedelen af qvarlåtenskapen.

föra i *helvetets* eld, i hvilken han evigt skall förblifva, och han får ett nesligt straff.

19. Har någon af edra qvinnor hor bedrifvit, så tagen fyra männer af edert eget folk till vittnen. Om de då bevisa brottet, så instängen qvinnorna i edra hus, till dess att döden borttager dem eller Gud anvisar dem en utväg *till befrielse*.¹

20. Om två af Eder otukt bedrifva, så näpsen dem. Om de ångra och bättra sig, så låten dem vara, ty Gud har *städse* varit förlåtande, barmhertig. 21. Af dem, som af okunnighet ondt utöfva, men snart ångra sig, skall Gud visserligen emottaga ångern, och dem till nåd upptaga. Gud är allvetande, allvis. 22. Ej skall ångern gagna dem, som ondt begå, men, när döden nalkas, säga: "nu ångrar jag mig;" icke heller dem som dö i sin otro. Åt sådane hafva vi tillredt ett pinsamt straff.

23. O I som tron! det är Eder icke lofligt, att taga i arf *anförvandters* hustrur emot dessas egen vilja. Hindren dem ej heller, att gifva sig med andre, så att I skullen kunna främtaga dem något af det, som I hafven gifvit dem, så framt de icke bevisligen hafva otukt bedrifvit. Behandlen dem med godhet, äfven om de misshaga Eder, ty det är möjligt att I afskyn något, hvaruti Gud bereder Eder en stor välsignelse. 24. Viljen I utbyta en maka emot en annan, och I hafven gifvit en af dem en talent, så borttagen ej något deraf. Skullen I vilja taga det genom beljugande och en öppen synd? 25. Huru kunnen I taga det, sedan I varit förenade med hvarandra och de med Eder afslutat ett fast förbund? 26. Äkten icke edre fäders hustrur, — hvad som redan skett kan ej hjelpas — ty detta är sannerligen skändligt, förhatligt och en stygg plägsed.² 27. Förbjudna för Eder *att äkta* äro: edra mödrar, döttrar, systrar, fastrar, mostrar, brors- och systerdöttrar, edra ammor, som åt Eder di gifvit hafva, edra disystrar, edra hustrurs mödrar och de styfdöttrar, som bo i edra hus och äro födda af de qvinnor, med hvilka I hafven sammanlevvat; men om I icke hafven sammanlevvat med dem, så är det ingen synd för Eder (om I giften Eder med dessa styfdöttrar). För-

¹ Tydes af de fleste med äktenskap.

² Under hedendomen togo ofta sönerne sina styfmödrar till äkta efter fadrens död.

hjudna äro ock hustrurna till de söner, som af edre länder komne äro, och tvenne systrar på samma gång — undantagandes hvad som redan skett, ty Gud är förlåtande, barmhertig. 28. Förbjudna äro ock gifta qvinnor, med undantag af dem, hvilka I hafven tagit såsom krigsfångar. Sådan är Guds föreskrift för Eder. Hvad som är utom detta har Han tillåtit Eder, så att I mågen med edre penningar skaffa Eder *hustrur*, då I lefven kyskt och ej i otukt.¹ Åt dem, med hvilka I sammanlefven, skolen I gifva deras hemgifter enligt lag. Men det skall ej räknas Eder såsom synd, att I ömsesidigt uppgören en öfverenskommelse (om afdrag på eller tillägg till hemgiften) utöfver lagens föreskrift. Gud är allvetande, allvis.

29. Den som icke är nog rik, att kunna gifta sig med rättroga friborna, han äkte då en rättrogen slafvinna. Gud känner bäst hurudan eder tro är. Den ene är *genom tron* förbunden med den andre. Äkten dessa med deras herrars bifall, och betalen dem hemgifterna enligt billighet. Men *äkten* endast kyska, ej otuktiga, ej heller dem, som i hemlighet hafva älskare. 30. Äro dessa nu gifta och hor bedrifva, så skola de umgälla sitt brott med hälften af det straff, som är *stadgadt* för de friborna. Denna *tillåtelse* gäller dem af Eder, som frukta för ett brottsligt lefnadssätt. Bäst är dock att I afhållen Eder ifrån *äktenskap med slafvinnor*. Gud är förlåtande, barmhertig.

31. Gud vill göra *edra pligter* tydliga för Eder och leda Eder på deras vägar, som före Eder *hafva lefvat ostraffeligt*, samt vara nådig emot Eder. Gud är allvetande, allvis. 32. Gud vill vara nådig emot Eder; men de, som följa sina lustar, vilja, att I skolen böja in på en farlig afväg. Gud vill gifva Eder en lättnad, ty människan skapades svag.

33. O I som tron! ödeläggen ej Eder emellan edre egodelar under falska förevändningar (spel, ocker o. d.), såvida det icke är köpenskap efter ömsesidig öfverenskommelse. Begån icke sjelfmord. Gud har i sanning varit barmhertig emot Eder. 34. Den som gör detta af fiendskap och elakhet, honom skola vi kasta i eld. Detta är lätt för Gud. 35. Om I undviken de svåra synder, hvilka Eder förbjudits, så skola vi för-

¹ Genom dessa ord anses profeten hafva bekräftat den hedniska plägseden, att under pilgrimsfesten, resor o. d. taga hustrur för en kortare tid, ja ända till en dag.

låta edra felsteg, och införa Eder till en ärofull plats (i paradiset). 36. Eftertrakten ej det, som Gud har gifvit den ene af Eder framför den andre (af verldsligt gods). Männerna skola hafva sin del af det, som de hafva förtjenat, och kvinnorna sin del af det, som de hafva förtjenat. Bedjen Gud att I fån af Hans öfverflöd. — Gud vet allt. 37. Åt hvar och en hafva vi gifvit anförvandter, som *skola ärfva* af det som föräldrar, släktingar, och de, med hvilka I hafven ingått fostbrödrslag, efterlemna. Gifven dem sin del. — Gud är vittne till allt.

38. Männerna äro satte öfver hustrurna i anseende till de företräden, hvilka Gud har gifvit den ene framför den andre, och derföre att de utgifva sine egodelar (till deras morgongåfvor och underhåll). De dygdiga äro derföre hörsamma och bevara (i sina männers frånvaro) det, som Gud har befalt dem att bevara. Om I befaren olydnad af dem, så mågen I hota, öfvergifva dem på deras läger och slå dem. Lyda de då Eder, så gören dem ej vidare något ondt. — Gud är hög och mäktig. 39. Befaren I oenighet emellan äkta makar, så skaffen en skiljedomare af mannens och en af hustruns släkt. Om de kunna åstadkomma förlikning, så skall Gud återställa enighet emellan makarne. Gud är allvetande, allseende.

40. Dyrken Gud och uppställ en bredvid Honom något såsom Hans like. *Öfven* välgörenhet emot föräldrar, släktingar, faderlöse, fattige, nära och aflägsen granne, vän, vägfärande och slafvar. Gud älskar icke de högmådige, skrytsamme, 41. som, sjelfve girige, uppmana andre till snålhet, och fördölja det, som Gud af sin nåd har beskärt dem. Men vi hafva tillredt ett nesligt straff åt de otacksamme, 42. och åt dem, som utgifva sine egodelar, så att människorna skola se det, och som icke tro på Gud och på den yttersta dagen. Men den som har Satan till bundsförvandt, han har en dålig bundsförvandt. 43. Hvad ondt skulle de väl hafva haft deraf, att de hade trott på Gud och på den yttersta dagen och använt *för Guds skull* något af det, som Gud har tilldelat dem? Gud känner dem. 44. Gud skall ej förfördela någon så mycket som vigten af ett solgrand. Är det nu något godt, så skall han fördubbla dess värde och gifva af det, som Han eger, en stor lön. 45. Huru skola *de otrogne* vara till mods, då vi framtaga ett vittne af hvarje folk och framhafva dig (Muhammed) till

vittne emot desse? (2, 137). På den dagen skola de otrogne och de som hafva motsatt sig profeten önska, att jorden be-
täckte dem. De kunna icke dölja någon handlig för Gud.

46. O I troende! kommen ej till bönen uti rusigt tillstånd, innan I veten, hvad I sägen, ej heller orenade, såvida I icke ären på resa stadde, förr än I tvättat Eder. Ären I sjuke, eller på resa, eller någon af Eder kommer ifrån afträdet, eller I hafven vidrört kvinnor, och då icke kunnen finna vatten, så tagen ren jord och gniden dermed edra ansigten och händer. — Gud är sannerligen öfverseende, förlåtande.

47. Har du ej gifvit akt på dem, som hafva undfått en del af Skriften? De tillbyta sig villfarelsen och önska, att I foren vilse på *sanningens* väg. Gud känner bäst edre fiender och Gud är en tillräcklig beskyddare. Gud är en tillräcklig hjälpare. 48. Somlige judar vränga Skriftens ord ifrån deras *rätta* plats och säga: "vi höra, men motsätta oss. Hör utan att höras och gif akt på oss," för att med sina tungor förvrída ordens betydelse och skända den sanna läran. 49. Det vore bäst för dem och riktigast, om de sade: "vi hafva hört och vi lyda. Hör och se till oss" (2, 98). Gud förbannar dem för deras otros skull, och hvad de tro är af ringa värde. 50. I som fått Skriften! tron på det som vi hafva uppenbarat till en bekräftelse på det som I redan hafven, innan vi utplåna anletsdragen eller vända ansigtets framsida bakåt, eller förbanna dem, så som vi förbannade dem, hvilka öfverträdde budet om sabbatens helgd. (2, 62, 63). — Guds hotelse skall verkställas. 51. Gud kan ej förlåta den, som gör någon till Hans like. Utom detta tillgifver Han hvem Han vill. Men ho som ställer någon jemte Gud såsom Hans like, han har genom denna dikt begått en stor synd. 52. Har du ej gifvit akt på dem, som göra sig sjelfve rättfärdige? Nej! det är Gud som rättfärdiggör hvem Han vill. De skola icke alls lida någon orätt *vid domen*. 53. Se! huru de uppdikta lögn om Gud, och detta är nog till att bevisa *deras* synd. 54. Har du ej gifvit akt på dem, som fått en del af Skriften? De tro på Djibt och Thåghût¹ och säga om de otrogne: "desse äro bättre ledde än de troende." 55. Desse äro de, som Gud förbannar. Men den som Gud för-

¹ Namn på afgudar.

bannar, får aldrig någon frälsare. 56. Skola de väl hafva del i *Guds nåderike*? De skola då ej gifva åt människorna så mycket som ett ärr i en dadelkärna. 57. Afundas de människorna det, som Gud af sin nåd har gifvit dem? Vi hafva ju dock gifvit Abrahams ätt Skriften och visheten, och vi hafva gifvit dem stora besittningar. 58. Af dem (judarne) tro någre på honom (Muhammed), men andre vända sig bort ifrån honom. Helvetets lågor räcka nog till för dem. 59. Ty dem, som icke sätta tro till våra uppenbarelser, skola vi kasta i eld. Så ofta som deras hud genomstekts, skola vi utbyta den med en ny, så att de *evigt* må känna pinan. — Gud är sannerligen allsmäktig, allvis. 60. Dem åter, som tro och göra godt, skola vi införa i lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar. Der få de i evighet vara. Der ega de rena makar, och vi skola föra dem till en städse svalkande skugga.

61. Gud befaller Eder, att till sine egare återställa hvad Eder anförtrodt är, och, när I dömen emellan människorna, att I skolen döma rättvist. Det är en härlig sak, hvarom Gud förmanar Eder! Gud hör och ser *allt*. 62. Lyden Gud, I som tron! och lyden aposteln samt dem ibland Eder, hvilka makten hafva. Varden I oense om något, så hänskjuten saken till Gud och aposteln, om I tron på Gud och på den yttersta dagen. Detta är bäst (för Eder) och fördelaktigast till sina följder. 63. Har du ej gifvit akt på dem, som förmena, att de tro på de dig meddelade och före dig gifna uppenbarelserna, och sett, huru de voro villige att hänskjuta sin tvist till Tåg-hût, hvilken de dock befalts att förneka? Men Satan vill föra dem på aflägsna villovägar. ¹ 64. När man tillropar dem: "kommen hit till Guds uppenbarelse och aposteln," så kan du märka, huru hycklarne på allt sätt hålla dem tillbaka ifrån dig. 65. Huru *skola de vara till mods*, då någon ofärd drabbar dem för deras gerningar? Då skola de komma till dig och svärja: "vi åsyftade endast godt och förlikning." 66. Gud känner deras hjertans tankar. Låt dem derföre vara, varna dem och säg till dem om dem sjelfve ord, som intränga i deras innersta. 67. Icke hafva vi sändt någon apostel, utan för att åtlydas enligt Guds vilja. Om de nu, sedan de försyndat sig, komma

¹ På hycklarnes anstiftan valde judarne Abû-Burda, Aslamiternes hedniska spåman till skiljedomare, helre än Muhammed.

till dig och anropa Gud om förlåtelse, så skola de, om aposteln beder om förlåtelse för dem, sannerligen finna Gud nådig, barmhertig. 68. Nej! vid din Herre! de skola icke tro, såvida de icke taga dig till skiljedomare vid sina tvister. Sedan skola de ej inom sig känna någon ängslan öfver ditt utslag, utan obetingadt rätta sig derefter. 69. Om vi hade gifvit dem en så lydande föreskrift: "döden Eder sjelfve" eller "öfvergifven edra hem," så skulle endast få af dem hafva åttlydt befallningen. Hade de fullgjort det, hvartill de uppmanades, så hade det varit bäst för dem och det kraftigaste medlet till stadfästelse *i tron*. 70. Vi skulle då hafva gifvit dem ifrån oss en stor lön och sannerligen ledt dem på en rätt väg. 71. De som lyda Gud och aposteln skola bo med dem, emot hvilka Gud har varit nådig: profeter, rättfärdige, martyrer och helgon. Detta är ett härligt sällskap! 72. Denna nåd kommer ifrån Gud, och Guds kunskap räcker till allt.

73. O I som tron! varen på eder vakt *för fienden*, och dragen så ut truppvis, eller dragen ut i massa. 74. Bland Eder finnas väl *hycklare*, som vilja hålla sig undan. Om en motgång träffar Eder, säger en sådan: "Gud har varit mig så nådig, att jag ej med Eder varit närvarande *i striden*." 75. Men fån I deremot någon fördel genom Guds *tillskyndelse*, så skall han visserligen säga: — likasom om ingen vänskap finnes emellan Eder och honom — "o att jag hade varit med Eder, så att jag kunnat vinna en stor fördel." 76. Må de då kämpa på Guds väg, hvilka vilja sälja detta lifvet för det tillkommande! Den, som strider för Guds sak, han må falla eller segra, honom skola vi gifva en stor lön. 77. Hvi striden I icke för Gud och för de svage af männer, qvinnor och barn,¹ som ropa: "för ut oss, o vår Herre, ur denne stad, hvars folk är gudlöst. Gif oss af dig en beskyddare! Gif oss af dig en frälsare!" 78. De som tro, kämpa för Guds sak, men de otrogne strida för Tåghûts sak. Bekrigen därför Satans vänner. Satans list är sannerligen maktlös.² 79. Har du ej gifvit akt på

¹ Här syftas på de muslimin, som, efter Muhammeds flyttning till Medina, stannade kvar i Mekka och hindrades af hedningarne ifrån att lemna staden.

² Sålänge Muhammeds anhängare voro i Mekka med honom, voro de alltför få, för att våga en kamp mot sine hedniske landsmän. Först i

dem, åt hvilka man sade: "afhållen Eder *ifrån striden med de otrogne*, men fullgören gudstjensten och gifven almosan." När striden sedan ålägges dem såsom en pligt, så frukta somlige af dem människorna (fienderna), så som de frukta Gud eller ännu mera, och säga: "hvarföre har du, o Herre! bjudit oss kriget och icke gifvit oss uppskof för någon tid." Säg: "detta lifvets njutning är af kort varaktighet, och det eviga lifvet är af högsta värde för dem, som frukta Gud. *Der skolen I icke alls förörättas*" ⁸⁰. Hvarhelst I än ären, skall döden upphinna Eder, äfven om I voren i höga torn. Händer dem något godt, så säga de: "detta kommer ifrån Gud;" men händer dem något ondt, så säga de: "detta kommer för din skull (Muhammed)." Säg: "allt är ifrån Gud." Hvad går åt detta folket? Det begriper, knapt det som säges. ⁸¹. Allt godt, som händer dig, är ifrån Gud. Men träffar dig en olycka, så är du sjelf skulden dertill. Vi hafva sändt dig (Muhammed) såsom ett sändebud till människorna. Gud är *derpå* ett tillräckligt vittne. ⁸². Den som lyder aposteln, han lyder ock Gud; viker någon *ifrån dig*, så hafva vi ej skiekat dig till vaktare öfver dem. ⁸³. De säga (vid dina befallningar): "vi lyda." Men när de gått ut ifrån dig, så upptänka många af dem under natten något helt annat, än hvad du har befalt. Dock Gud uppskrifver hvad de om natten upptänka. Låt dem då vara, och sätt din lit till Gud. Gud kan nog beskydda. ⁸⁴. Vilja de icke begrunda Koránens ord? Vore den ej ifrån Gud, så skulle de uti den finna många motsägelser (2, 100; 16, 103). ⁸⁵. När de få veta något, som ingifver säkerhet eller fruktan *för fienden*, så utsprida de det. Men om de framburo det till aposteln och till dem, som ibland dem anseende ega, så skulle nog de, som kunna utforska sakens sammanhang, taga reda derpå. Om icke Guds nåd och barmhertighet hade vakat öfver Eder, så haden I följt Satan (och förblifvit hedningar), utom någre få. ⁸⁶. Strid du (Muhammed) för Guds saks framgång. Ingen annan än du skall dermed besväras. Men uppmuntra de troende *till strid*, så skall Gud kanhända hejda de otrognes häftighet. Gud har större makt *än de* och är väldigare att straffa.

Medina blef Islâm en verklig makt, och snart förkunnades såsom en pligt budet att utrota alle hedningar.

87. Ho som fäller en god förbön, skall blifva delaktig af den, och den som fäller en ond förbön, han skall få fullt opp af den. Gud förmår allt.

88. Då någon helsar Eder, så svaren med en ännu skönare helsning, eller ock på samma sätt, som man har helsat Eder. — Gud beräknar allt. 89. Gud — det gifves ingen Gud utom Honom. Han skall församla Eder till uppståndelsedagen, som säkert skall inträffa. Hvem är väl sannfärdigare än Gud?

90. Hvi delen I Eder uti två partier i afseende på hyeklarne? Gud har störtat dem hufvudstupa (i otrons förderf) för deras gerningars skull. Viljen I leda dem, hvilka Gud har fört på afvägar? Den, som Gud missleder, honom kan du ej leda på den rätta vägen. 91. De önska, att I måtten affalla såsom de hafva gjort, så att I vorden like. Väljen Eder ej vänner ibland dem, så framt de icke utvandra till *Medina* för Guds saks skull. Blifva de åter hedningar, så gripen och döden dem, hvarhelst i träffen dem, och tagen Eder icke ibland dem någon vän eller hjälpare, 92. med undantag af dem, hvilka slutit sig till ett folk, med hvilket I hafven ingått förbund, eller dem, som komma till Eder med beklämda hjertan, så att de ej kunna bekriega Eder eller sitt folk. Om Gud hade velat, så hade Han gifvit dem makt öfver Eder, och då skulle de hafva anfallit Eder med krig. Men upphöra de att bekriega Eder och erbjuda Eder fred, så har Gud ej tillstadt Eder att angripa dem. 93. I skolen finna andre, som (med låtsad omvändelse) vilja hafva ro för Eder och lugn för sitt folk. Uppmanas de till affall, så kasta de sig hufvudstupa deri. Om de då ej släppa Eder, ej erbjuda Eder fred och icke upphöra att bekriega Eder, så gripen och döden dem, hvarhelst I träffen dem. Vi hafva gifvit Eder ett obestridligt skäl härtill emot dem.

94. Ej får en troende döda en annan troende, så vida det ej sker af misstag. Händer detta, så bör mördaren frigifva en rättrogen träl och betala mansboten till den mördades släkt, så framt de ej efterskänka honom den. Är den *dödade* en rättrogen, men tillhör ett mot Eder fiendtligt folk, så skall en rättrogen träl frigifvas (såsom bot). Var han åter af ett med Eder förbundet folk, så skall mansbot betalas till hans släkt och en rättrogen träl frigifvas. Den som då ej har en

träl att frigifva, han faste två på hvarandra följande månader, såsom en af Gud anbefald försoning. — Gud är allvetande, allvis. ^{95.} Dödar någon med uppsåt en troende, så varder hans lön helvetet, ¹ der han evigt skall förblifva. Gud skall vredgas på honom, förbanna honom och tillreda åt honom ett hårdt straff.

^{96.} O I troende! När I tågen ut till strid för Guds sak, så sen Eder väl före. Sägen ej till den, som gifver Eder fridshelsningen: "du är ej troende," i afsigt att dermed vinna verldsligt gods. Hos Gud finnas många byten (så att I ej behöfven göra så). Sådane voren I fordom, men Gud har varit nådig emot Eder. Sen Eder då väl före, ty Gud känner hvad I gören. ²

^{97.} De troende, som, utan att vara sjuke, hålla sig hemma (och ej deltaga uti striden), kunna ej jemföras med dem, som stridande för Guds lära, blottställa sin egendom och sina lif. Åt dem, som med upoffring af egendom och lif kämpa för Guds sak, skall Gud gifva företräde framför dem, som sitta hemma. Väl har Gud lofvat dem alle en härlig lön; men Gud utmärker de stridande framför dem, som sig hemma hålla, med en stor lön, ^{98.} med högre förmåner, hvilka Han dem beskär, med förlåtelse och nåd. — Gud är förlåtande, barmhertig.

^{99.} Då änglarne upptaga i döden dem, som försyndat sig, fråga de dem: "huru är eder tro beskaffad?" Desse svara: "vi voro de svage i landet." *Änglarne* invända: "var icke Guds jord så stor, att I kunden hafva utvandrat på den?" Desses boning varder fördenskull helvetet, och den boningen är ej god. ^{100.} ³ Ifrån desse böra dock undantagas de männer, qvinnor och barn, som af fattigdom saknade medel för *utvandringen*, ej heller kände vägen. Dem skall Gud förlåta, ty Gud är öfverseende, förlåtande. ^{101.} Den som för Guds lä-

¹ Dess vanligaste namn i Koränen är "Djahannam," lånadt ifrån det bekanta "Ge Hinnom," Hinnoms dal bredvid Jerusalem.

² Det hände ej sällan, att muslimin dödade trosförvandter af begär efter byte, under förevändning, att de bekant sig till Isläm endast för att rädda lifvet.

³ Då utvandringen ifrån Mekka blef lag, så funnos många troende, som under flera förevändningar, såsom fattigdom, obekantskap med vägen o. s. v. stannade qvar i Mekka.

ras skull utvandrar, skall på jorden finna många vägar, som skilja honom ifrån sitt folk emot dess vilja, och ymnighet på födoämnen. Lemnar någon sitt hem för att utvandra till Gud och Hans sändebud, men döden hinner honom (innan han nått sitt mål), så kan han vara fullt säker om sin lön hos Gud. Gud är förlåtande, barmhertig.

102. När I faren omkring i landet, skall det ej tillräknas Eder såsom synd, om I afkorten bönen, ifall I befaren, att de otrogne skola öfverraska Eder. De otrogne äro sannerligen edre uppenbare fiender. 103. Är du (Muhammed) ibland dem och leder deras bön, så må en del af dem stanna hos dig och taga sina vapen, under det att de andre stå bakom Eder till försvar, när de bedjande knäfalla. Sedan komme den andra skaran, som icke bedit, och förrätte sin bön med dig. De böra taga sig till vara och vara under vapen; ty de otrogne skola önska, att I glömden edra vapen och eder tross, så kunde de anfalla Eder på en gång. Besvärens I af regn, eller ären I sjuke, så synden I icke, om I afläggen vapnen. Men tagen Eder till vara. Dock *I skolen segra*, ty Gud har bestämt åt de otrogne ett nesligt straff. 104. När I så hafven avslutat bönen, så prisen Gud *i alla ställningar*: stående, sittande och liggande.¹ Sedan I åter kommit i ro, så fullgören bönen *enligt föreskrift*. De troende böra bedja på de bestämde tiderna. 105. Men tröttnen ej att med krig förfölja de otrogne. Känner I smärtor *af såren*, så skola ock de känna smärtor såväl som I. Men I kunnen hoppas af Gud, hvad de ej kunna hoppas. — Gud är allvetande, allvis.

106. Vi hafva till dig nedsändt boken, innehållande sanningen, så att du skulle kunna döma emellan människorna i enlighet med det, som Gud har lärt dig. Ej må du inlåta dig i tvist för att *fria* bedragare. *Har du gjort det*, så bed Gud om förlåtelse. Gud är förlåtande, barmhertig. 107. Lägg dig ej ut för dem, som *genom sina brott* bedraga sig sjelfve. Gud älskar icke bedragaren, brottslingen. 108. De söka att *af blygsel* dölja sig för människorna; men för Gud kunna de ej dölja sig. Han är när dem, då de om natten uttänka sådant tal,

¹ D. ä. under striden, stående, nedltnade för att skjuta och liggande sårade.

som ej behagar Honom. Deras gerningar undgå ej Guds kunskap. 109. Låt vara att I kunnen försvara dem i detta lifvet; men hvem skall lägga sig ut för dem hos Gud på uppståndelsedagen, och hvem skall *då* beskydda dem.

110. Den som begår något ondt eller syndar emot sig sjelf, och sedan beder Gud om förlåtelse, skall finna Gud förlåtande, barmhertig. 111. Den som syndar, gör det endast till sin skada. — Gud är allvetande, allvis. 112. Den som begår ett fel eller en synd, och sedan beskyller en oskyldig, att hafva begått detta, han gör sig saker till förtal och ett uppenbart brott. 113. Om Guds nåd och barmhertighet icke hade vakat öfver dig, så hade någre af dem uppgjort, att missleda dig *i din dom*. Men de missleda allenast sig sjelfve, utan att alls skada dig. Gud har till dig nedsändt boken och visheten, samt lärt dig hvad du ej visste; ty Guds nåd har varit stor emot dig. 114. I mycket af människornas hemliga samtal finnes ej något godt, utom i deras, som påbjuda almosans erläggande eller hvad ädelt är eller förlikning emellan människorna. Ho detta gör för att förtjena Guds välbehag, honom skola vi gifva en stor lön. 115. Men ho sig sätter emot aposteln, sedan han insett det rätta, och följer en annan väg än de rättroignes, honom skola vi vända dit han vändt sig (på villfarelsens stråt) och kasta honom i helvetet. Den bostaden är ej god.

116. Sannerligen, Gud skall aldrig förlåta, att man jemte Honom dyrkar en annan Gud. Utom detta förlåter Han hvem Han vill. Den som gifver Gud en like, han förrir sig på en afväg, som förer långt bort *ifrån sanningen*. 117. *Hedningarne* åkalla med Guds uteslutande endast qvinliga varelser;¹ men de åkalla allenast den upproriske Satan, 118. hvilken Gud har förbannat, och som har sagt: "af dine tjenare skall jag taga åt mig ett bestämdt antal. Dem skall jag förleda, ingifva dem fåfängliga hugskott, befalla dem att afskära boskapens öron och ålägga dem att förändra hvad Gud har skapat."² Men den som gör Satan till sin beskyddare framför Gud, han

¹ Namnen på de hedniska arabernes afgudar voro vanligen qvinliga, såsom Lât, O'zza, Menât o. s. v.

² Detta syftar på vissa bruk och laster hos de hedniska araberna. De nämnas och förbjudas längre fram tydligen.

har tydligen gjort en dålig handel. 119. Satan gör dem löften och ingifver dem fåfängliga önskingar; det han lofvar är dock endast bedrägligt. 120. Desses hem varder helvetet, hvarur de ej kunna utkomma. 121. Dem åter, som tro och göra godt, skola vi införa i lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, och der få de evigt vara. Detta Guds löfte går i fullbordan, och ho håller väl sitt ord bättre än Gud? 122. Ej *kan detta vinnas* genom edra hjernspöken, ej heller genom deras, som fått Skriften. Den, som illa gör, skall derföre straffas och kan ej finna, utom Gud, någon beskyddare och icke någon frälsare. 123. Men den som gör godt, vare sig man eller qvinna, och är rättrogen, sådane skola ingå i paradiset och ej i det allra-minsta förorättas. 124. Hvem eger väl en bättre religion, än den, som underkastar sig Guds vilja (är muslim), gör det goda och efterföljer Abrahams, den renläriges, tro? Gud tog ju Abraham till sin vän. 125. Guds är allt i himlarne och på jorden. Med sin kunskap omfattar Han allting.

126. När de fråga dig till råds om *huru de skola behandla* qvinnorna, så svara: "Gud gifver Eder upplysning om dem, och det *gör äfven det*, som uppläses för Eder i boken om de faderlösa qvinnor, åt hvilka I icke hafven gifvit (af deras arf) hvad som föreskrifvits, och med hvilka I icke viljen gifta Eder. *Han upplyser Eder äfven* om de värnlösa barnen och derom att I bören enligt billighet bistå de faderlöse. Hvad godt I gören, det vet sannerligen Gud. 127. Befarar en hustru af sin man hårdhet eller motvilja, så äro de båda utan skuld, om de uppgöra sins emellan en förlikning;¹ ty fred är det bästa, och människans hjerta är fallet för girighet. Handlen I ädelt och tagen Eder till vara *för det som ondt är*, så vet nog Gud hvad I gören. 128. I kunnen icke behandla edra hustrur lika, äfven om I ifrigt önsken det. Men låten icke hänföra Eder af eder motvilja, så att I öfvergifven *den eftersatta*, såsom vore hon hvarken gift eller frånskild. Om I godtgören hvad I härutinnan hafven brutit, och vakten Eder framdeles för detta, så är Gud förlåtande, barmhertig. 129. Om I skiljen Eder ifrån hvarandra, så skall Gud gifva Eder ersättning af sin rikedom, ty Gud är oändlig *i rikedom och allvis*.

¹ Så att hon afstår åt mannen hela hemgiften eller en del deraf.

130. Guds är allt i himlarne och på jorden. Vi hafva ålagt såväl dem, som före Eder hafva fått Skriften, som Eder sjelfve, att frukta Gud. Förneken I Honom otacksamt, (så behöfver Gud ej Eder, ty) Gud eger allt, som finnes i himlarne och på jorden. Gud är rik och prisvärd. 131. Guds är allt i himlarne och på jorden. Guds beskydd är tillfyllest. 132. Om Han vill, så förgör Han Eder, människor! och frambringar andra. Till detta har Gud makt. 133. Den som eftersträfvar detta lifvets goda som lön, så finnes hos Gud både detta och det eviga lifvets lön. — Gud hör och ser *allt*.

134. O I som tron! varen orubblige i det som rätt är, när I vittnen inför Gud, vore det ock emot Eder sjelfve, eller föräldrar och släktingar, vare sig fattig eller rik. Gud kan skydda dem båda bättre *än I*. Följen då ej det onda begäret, så att I viken ifrån sanningen. Om I vrängen eller vägren *vittnesmålet*, så känner Gud nog hvad I gören.

135. O I som tron! tron *fast* på Gud och Hans apostel, på den skrift, som har nedsändts till Hans apostel (Muhammed) och på den skrift, som förut har nedsändts; ty den som icke tror på Gud, Hans änglar, skrifter, sändebud och på den yttersta dagen, han är på en stor villfarelses afväg. 136. Gud skall icke förlåta ej heller leda dem, som hafva trott, sedan affallit, derefter åter trott och så affallit och derpå tillväxt i otro. 137. Förkunna hycklarne, att ett pinsamt straff bidar dem. 138. De välja de otrogne till vänner framför de troende. Kunna de önska sig ära och makt hos dem? Nej! all ära beror på Gud. 139. Han har i boken uppenbarat för Eder: "då I hören Guds uppenbarelser, tros de ej, utan begabbas." Sitten då ej i deras sällskap, till dess att de inlåta sig i fåfängliga samtal om något annat, ty då varden I dem like. Sannerligen, Gud skall samla tillhoppa i helvetet hycklarne och de otrogne. 140. Det är de som passa på hvad som skall hända Eder. Om då Gud beskär Eder en seger, så säga de: "vi voro ju på eder sida?" Vinna åter de otrogne någon fördel *i en strid*, så säga de: "vi hade ju makt öfver Eder, men värjde Eder för muslimin." Gud skall på uppståndelsedagen döma emellan Eder och icke blottställa de troende för de otrogne. 141. Hycklarne försöka att bedraga Gud, men det är Han, som bedrager dem. Stå de upp till bönen, göra de det trögt. De vilja låta men-

niskorna se det och prisa sällan *med allvar* Gud, ^{142.} vacklande än hit än dit, utan att vara hvarken det ena eller det andra (hvarken troende eller otrogne). För den, som Gud vilseförer, kan du ej finna någon väg *till det rätta*. ^{143.} Väljen, I troende! ej de otrogne till edre vänner, framför de rättrogne. Skolen I vilja gifva åt Gud ett tydligt bevis emot Eder? ^{144.} Hycklarne skola vara på den djupaste botten af *helveteselden*. Åt dem kan du ej finna någon frälsare, ^{145.} med undantag af dem, som ångra sig, godtgöra hvad de hafva brutit, hålla sig faste vid Gud och egna Honom en uppriktig dyrkan. Desse skola räknas ibland de troende, och Gud skall gifva de troende en stor lön, ^{146.} Hvad skulle väl Gud göra med edert straff, om I ären tacksamme och tron? Gud belönar gerna; Han vet *allt*.

^{147.} Gud älskar icke, att man öppet talar om det, som ondt är, så vida icke någon förolämpas (och då omtalar det). — Gud hör och vet *allt*. ^{148.} Om I gören godt offentligen eller i löndom eller förlåter oförrätter, så är Gud sannerligen eftergifvande och mäktig. ^{149.} De som icke tro på Gud och Hans sändebud, som vilja göra en skilnad emellan Gud och Hans sändebud, sägande: "vi tro på somlige af dem, men icke på andre," och vilja taga sig en medelväg (emellan tro och otro), ^{150.} de äro verkligen otrogne, och åt de otrogne hafva vi tillredt en neslig pina. ^{151.} Åt dem deremot, som tro på Gud och Hans sändebud, utan att göra någon skilnad emellan någon af dem, skola vi gifva deras belöningar. — Gud är nåderik, barmhertig.

^{152.} Skriftens egare skola bedja dig att nedsända till dem en bok ifrån himmelen. De bådo Moses om något, som var syndigare än detta, när de sade till honom: "låt oss se Gud med våra ögon." (2, 52). För deras brottsliga önskan öfverfölls de af thordönet. Derefter togo de kalfven till sin *gud*, sedan de fått tydliga uppenbarelser. Dock vi förlåto dem detta, och gäfvo Moses en ovedersäglich makt *öfver dem*. ^{153.} Vi upplyfte öfver dem berget *Sinai*, så att de skulle antaga förbundet (2, 60 och 87) och vi sade till dem: "ingån genom porten med vördnadsfulla åthäfvor." Och vi sade till dem: "synden ej på sabbaten." Vi emottogo af dem en kraftig försäkran att hålla detta. ^{154.} Vi straffade dem derföre att de

bröto sin förbindelse, ej trodde på Guds uppenbarelser, utan skäl dräpte profeterne och sade: "våra hjertan äro oomskurna." (2, 82) — Nej! Gud har tryckt ett insegel på deras hjertan, hvadan endast få *af dem* tro — 155. och för deras otro och emedan de påbördat Maria en svår beskyllning, 156. samt för det att de hafva sagt: "vi hafva dödat Messias, Marias son, Guds apostel." Men de hvarken dödade eller korsfäste honom, utan en, som för dem syntes honom lik. De som tvistade om honom (huruvida han dött eller ej), hafva varit osäkre härpå. Icke egde de någon kunskap (om sanna förhållandet), utan följde endast en förmodan. Men de dödade sannerligen ej Messias, utan Gud upptog honom till sig. — Gud är allsmäktig, allvis. 157. Det finnes ingen af dem, som ega Skriften, som ej skall tro på honom före sin död, och på uppståndelsedagen skall han vittna emot dem. 158. För judarnes orätrådighets skull, hafva vi förbjudit dem angenäma ting, hvilka voro dem tillåtna, och derföre att de stängt mången ifrån Guds väg, 159. idka ocker, fastän detta förbjudits dem, samt emedan de i lättsinne ödelägga människornas egodelar. Åt de otrogne ibland dem hafva vi tillredt ett pinsamt straff. 160. Men de af dem, som äro rotfaste i kunskap och som tro, de tro på det som har uppenbarats för dig och före dig. Åt dem som upprätthålla gudstjensten, betala almosan och tro på Gud och på den yttersta dagen, skola vi gifva en stor lön.

161. Vi hafva meddelat dig uppenbarelser, såsom vi hafva meddelat uppenbarelser åt Noach och åt profeterne efter honom. Vi hafva meddelat uppenbarelser åt Abraham, Ismael, Isak, Jakob, stammarne (2, 130; 3, 78), Jesus, Job, Jonas, Aron och Salomo, och åt David hafva vi gifvit Psaltaren. 162. *Det gifves* sändebud, om hvilka vi tillförne hafva berättat dig, och sådana, om hvilka vi icke berättat för dig. Med Moses har Gud talat muntligen. 163. *Det har gifvits* sändebud, som förkunnade nåd och som hotade, på det att människorna ej skulle hafva någon ursäkt inför Gud, sedan sändebuden hade kommit *till dem*. — Gud är allsmäktig, allvis. 164. Gud är sjelf ett vittne på det, som Han har uppenbarat för dig. Han har uppenbarat det i enlighet med sin kunskap. Äfven änglarne äro vittnen härpå. Men Gud är vittne nog. 165. De som icke

tro och utestänga *andre* ifrån Guds väg, äro stadde uti en stor villfarelse. ^{166.} De som icke tro och begå brott, dem kan Gud ej förlåta, och skall ej leda dem på någon annan väg, ^{167.} än den, som bär till helvetet, der de i evighet skola förblifva. Detta är ej svårt för Gud. ^{168.} O människor! Aposteln har tillfört Eder sanningen ifrån eder Herre. Tron derföre; det är bäst för Eder. Men om I icke tron, så *behöfver Gud ej Eder*. Han eger allt, som finnes i himlarne och på jorden. — Gud är allvetande, allvis.

^{169.} Gån ej förlängt i eder trosifver, I som egen Skriften! och talen endast sanning om Gud. Messias Jesus, Marias son, var visserligen Guds sändebud och Hans ord, hvilket han lät intränga hos Maria. Han var ock en ande, *utgången* ifrån Honom. Tron då på Gud och Hans sändebud, och sägen icke: "de äro tre gudar." Afhållen Eder härifrån. Det är bäst för Eder. Gud är sannerligen en ende Gud. Gud bevare oss, *att vi skulle säga*: "Han har en son." Allt i himlarne och på jorden är Hans. ¹ Gud räcker till att beskydda *hvad Han har skapat*. ^{170.} Icke förhäfde sig Messias så, att han ej ville vara Guds tjenare, lika litet de änglar, som äro Gudi närmast. ^{171.} Men sådane, som förhäfva sig så, att de ej vilja gälla för Hans tjenare och tycka sig något vara, dem alle skall Gud samla hos sig (för att lönas). ^{172.} Dem som tro och göra godt skall Han gifva hvad de förtjenat och ett tillskott af sin nåds rikedom. Men de som förhäfva sig och tycka sig något vara, dem skall Han straffa med en svår pina. ^{173.} Utom Gud kunna de ej finna åt sig någon beskyddare, ej heller någon frälsare. ^{174.} I människor! ifrån eder Herre har till Eder kommit sanningens uppenbarelse, och vi hafva nedsändt till Eder ett tydligt ljus. De som tro på Gud och hålla sig fast vid Honom, dem skall Han införa till *delaktighet* i sin barmhertighet och nåd, samt leda till sig på en säker väg.

^{175.} De skola rådfråga dig (om de aflägsna förvandtskaperna). Svara: "Gud undervisar Eder om de aflägsna förvandtskaperna. Om en man dör utan barn (son), men har syster, så ärfver hon hälften af qvarlåtenskapen, och han (brodern)

¹ Han har skapat allt; huru kan då något eller någon vara en del af Hans väsende?

ärfver henne, om hon är barnlös. Men om de äro två syst-rar, så bekomma de två tredjedelar af det, som han har efter-lemnat. Äro de åter *flere* syskon, männer och qvinnor, så får mannen lika stor lott, som två qvinnor." Detta förklarar Gud för Eder, ty Han vill ej, att I skolen fara vilse. — Gud vet allting.

V. Bordet.

(Medinensiskt, 120 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. O I som tron! uppfyllen de förbindelser, *hvilka Gud har ålagt Eder*. Till föda är hjordarnes fänad tillåten för Eder, med undantag af det som är uppläst för Eder (i Koränen), nemligen det vildt, som I icke fån jaga, då I hafven påklädt Eder pilgrimsdräkten. Gud kan stifta hvilka lagar, Han vill.¹

2. Kränken ej, I troende! Guds sedvänjor, ej heller den helige månaden, icke offerdjuren, ej heller deras prydnader, ej heller dem, som begifva sig till det heliga huset (Ka'ba), för att vinna sin Herres nåd och välbehag. 3. Och när I hafven fullgjort valfärden, så mågen I jaga. Låten icke hatet till det folk, som utestängde Eder ifrån det heliga bönehuset,² förleda Eder att begå brottsliga handlingar. Bistån hvarandra i fromhet och gudsfuktan, men bistån ej hvarandra i synd och olydnad. Frukten Gud, ty Gud straffar hårdt. 4. Förbudet för Eder är: det sjelfdöda, blod, svinkött, hvad som ej slagtats under åkallan af Guds namn, hvad qväfdt är, det som dödt af ett slag eller fall, det som i hjel stångats och af vilda djur rifvits, så framt I icke hunnit att slagta det på föreskrifvet sätt; vidare: hvad som slagtats på offerstenarne kring Ka'ba. *Det är ock förbjudet* för Eder, att medelst lottkastning med pilar spela om slagtdjur, ty detta är gudlöst. — I dag förtvifla de otrogne, att kunna stürta eder lära. Frukten icke dem, utan frukten mig. 5. I dag har jag åt Eder stadfäst at eder lära och fullbordat min nåd emot Eder, samt utvalt åt Eder Islâm till eder religion. — Den som af hunger tvingas

¹ De tio första verserna hållas för att vara de som sist uppenbarades, vid afskedsvalfärden år 10 e. H. Se inledn. sid. 73 f.

² Se inledn. sid. 55.

att äta förbjuden föda, utan uppsåt att synda, honom skall detta tillgifvas. Gud är förlåtande, barmhertig. 6. De skola spörja dig om hvad som är dem lofligt att äta. Svara: "Eder är tillåtet att äta det som är rent, och bytet, som de jagtdjur taga, hvilka I inöfvat liksom hundar, lärande dem enligt den kunskap, hvilken Gud Eder beskärt. Äten då af det, som de taga åt Eder (utan att de hafva ätit deraf), och åkalla deröfver Guds namn. Frukten Gud, ty Gud är snabb att räkna." 7. I dag varder det rena för Eder tillåtligt, såväl som deras mat, hvilka undfått Skriften, likasom eder mat är för dem tillåten att äta. *Till äktenskap äro för Eder tillåtna* de kyska ibland troende qvinnor och ibland dem, som undfått Skriften, såframt I gifven dem deras morgongåfvor, lefven kyskt, ej i utsväfning, ej heller tagen Eder frillor. Ho som förnekar sin tro, (brytande Guds bud), hans arbete förlorar sitt värde och i det eviga lifvet varder han förtappad.

8. O I som tron! då I bereden Eder till bönen, så tvagen edra ansigten och edra händer ända till armbågarne, samt aftorken edra hufvuden och edre fötter ända till fotknölarne. 9. Ären I orene, så tvagen Eder. Om I ären sjuke, eller på resa stadde, eller om någon kommer ifrån afträdet, eller I hafven vidrört qvinnor, och då ej kunnen finna vatten, så tagen ren jord och gniden dermed edra ansigten och händer (4, 46). Gud vill ej pålägga Eder något besvärligt, utan Han vill rena Eder och fullborda sin nåd emot Eder. I skolen ju derföre vara tacksamme. 10. Behållen i minnet Guds nåd emot Eder och det förbund, som Han har slutit med Eder, då I saden: "vi höra och vi lyda." ¹ Frukten Gud; Han vet samnerligen det, som bor i edra hjertans innersta.

11. I troende! varen orubblige i det, som rätt är, då I vittnen inför Gud. Ej må någres hat till Eder förleda Eder till orättvisa. Öfven rättvisan, ty detta är närmast gudsfruktan, och frukten Gud. Gud känner hvad I gören. 12. Gud har lofvat dem som tro och göra godt, att de skola få förlåtelse och en stor lön. 13. Men de som icke tro och förneka våra uppenbarelser, de komma i helvetets æld.

¹ Uttolkarne anse detta syfta på den hyllningsed, som afgafs af de troende vid A'kaba, kort före Muhammeds flykt till Medina. Se inledn. sid. 22.

14. Kommen ihåg, I troende! Guds nåd emot Eder, då man var i begrepp att lägga händer på Eder, men Han hejdade deras händer, så att de ej anföllo Eder. Frukten Gud. På Gud må de troende sätta sin tillit.

15. Med Israels barn har Gud avslutat förbund, och vi hafva uppstått ibland dem tolf furstar. Och Gud sade: "Jag skall vara med Eder. Om I akttagen gudstjensten, betalen almosan, tron på mina sändebud, bistån dem och gifven Gud ett härligt lån (2, 246); så skall jag förlåta edra missgerningar och införa Eder i lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar. Men den som hädanefter affaller, så förirrar han sig ifrån den rätta vägen." 16. Emedan de hafva brutit sina förpligtelser, hafva vi förbannat dem och förhärdat deras hjertan. De flytta Guds ord ifrån dess rätta plats och förgäta en del af det, som har förkunnats för dem. Ej skall du upphöra att förnimma deras bedräglighet, undantagandes några få af dem. Dock förlåt och tillgif dem. Gud älskar dem, som göra godt. 17. Af dem, som sade: "vi äro i sanning christne," hafva vi ock emottagit förpligtelser; men de glömde en del af det, som dem förkunnats, hvadan vi låta fiendskap och hat emellan dem fortfara ända till uppståndelsedagen, då Gud skall underrätta dem om det som de hafva föröfvat. 18. Till Eder, I Skriftens egare! har vår apostel kommit. Han uppenbarar för Eder mycket af det, som I af Skriften fördöljen, men öfvergår ock mycket. Till Eder har kommit ifrån Gud ett ljus och en upplysande bok, med hvilken Gud leder dem, som eftersträfva Hans nåd, på frälsningens vägar, utförer dem utur mörkret till ljuset genom sin vilja och förer dem på en rätt väg. 19. De äro otrogne, som säga: "Gud är ju Messias, Marias son." Säg: "ho kan väl förhindra Gud, om Han ville förgöra Messias, Marias son, hans moder och alle, som finnes på jorden. 20. Guds är väldet öfver himlarne, jorden och det som är emellan båda. Han skapar hvad Han vill; ty Gud är allsmäktig, 21. Judarne och de christne säga: "vi äro Guds barn och älsklingar." Säg: "hvi straffar Han Eder då för edra synders skull?" Nej! I ären människor af dem, som Han har skapat. Han förlåter hvem Han vill och Han bestraffar hvem Han vill. Guds är väldet öfver himlarne och jorden med det, som finnes emellan dem båda, och till Honom går vägen. 22. Till

Eder, I som undfått Skriften, har vår apostel kommit på en tid, då *gudomliga* sändebud upphört att skickas, för att upplysa Eder, så att I ej kunnen säga: "ingen nådens förkunnare och ingen varnare har kommit till oss;" ty nu har en nådens förkunnare och en varnare kommit till Eder. — Gud är allsmäktig.

23. Moses har ju sagt till sitt folk: "betänken, mitt folk! Guds nåd emot Eder, då Han uppväckte ibland Eder profeter, gjorde Eder till konungar och beskärde Eder det, som Han aldrig har beskärt någon i världen. 24. Gån in, mitt folk! i det heliga landet, hvilket Gud har bestämt åt Eder och vänden ej till baka (af fruktan för dess storväxte innevånare); ty då skolen I återgå till förtappelse." 25. De svarade: "der finnes ju, o Moses! ett öfvermåktigt folk. Vi skola aldrig gå ditin, förr än de utgått derifrån. Men utgå de derifrån, så skola vi ingå." 26. Två män (Josua och Kaleb) af dem, som fruktade Gud och hvilka Gud genom sin nåd *hade omvändt till troende*, sade: "gån emot dem genom porten. Såsnart I hafven inkommit genom den, så skolen I segra. Sätten då eder lit till Gud, om I ären troende." 27. De svarade: "O Moses! vi skola aldrig någonsin gå derin, så länge de finnas der. Gå du och din Herre bort och kämpen; vi stanna qvar här." 28. *Moses* sade: "min Herre! jag har makt endast öfver mig sjelf och min broder. Döm emellan oss och de gudlösa människorna." 29. *Gud* svarade: "*landet* skall vara dem förmenadt under fyratio år, hvarunder de skola irra omkring på jorden. Men sörj du ej öfver de gudlösa människorna."

30. Uppläs för dem sanningsenligt berättelsen om Adams två söner (Abel och Kain), när de framburo sina offer. Den enes mottogs då *af Gud*, men ej den andres. *Kain* sade: "jag skall döda dig." *Abel* genmälte: "Gud emottager offer endast af de gudfruktige. 31. Om du ock utsträcker din hand emot mig, för att döda mig, så skall jag ej utsträcka min hand, för att döda dig; ty jag rädes Gud, världens Herre. 32. Jag vill, att du skall uppbära både min och din syndaskuld, så att du kommer i *helvetets* eld; ty detta är syndarnes lön." 33. *Kains* själ gillade broderns mord, och så dräpte han honom och vardt förtappad. 34. Derefter sände Gud en korp, som skrapade i jorden, för att visa honom, huru han skulle be-

grafva sin broders lik. Han utropade: "ve mig! är jag då så svag, att jag ej kan vara lik denne korp, så att jag må begrafva min broders lik?" Då intogs han af ånger. 35. Af denna orsak hafva vi gifvit Israels barn den lag: att ho som dödar en menniska, utan att hon någon dödat eller öfvat illgerningar på jorden, så skall han anses hafva dödat alla människor. Men den som räddat ett lif, så skall det gälla, som om han hade räddat alla människors lif. 36. Våra sändebud hafva medfört till Eder obestriddliga uppenbarelser, men äfven derefter hafva många på jorden öfverträdt *våra bud*. 37. De som föra krig emot Gud och Hans apostel samt de, hvilka vinnlägga sig om att begå illgerningar på jorden, skola så straffas, att de dödas, eller korsfästas, eller, att deras händer och fötter afhuggas på motsatt sida,¹ eller att de förvisas ur landet. Detta skall vara dem till skam i detta lifvet och i det tillkommande få de en svår pina. 38. De böra dock undantagas, som ångra sig, innan I hafven fått dem i edert våld. — Vet en, att Gud är förlåtande, barmhertig.

39. O I som tron! frukten Gud, sträfven att närma Eder Honom och striden för Hans lära, så varden I lycklige. 40. Om de otrogne egde alla jordens häfvor och lika mycket dertill, för att dermed friköpa sig *från straffet* på uppståndelsedagen; så skulle det ej emottagas af dem, utan de få ett pinsamt straff. 41. De vilja komma ut ur elden, men de kunna det ej, utan få en evig pina.

42. På tjuften och tjuftkonan skolen I afhugga deras *högra* händer, till lön för deras förbrytelse och såsom straff ifrån Gud. — Gud är allsmäktig, allvis. 43. Men den som efter begånget brott ångrar sig och godtgör hvad han brutit, öfver honom skall Gud förbarma sig. Gud är förlåtande, barmhertig. 44. Vet du icke, att Guds är väldet öfver himlarne och jorden. Han bestraffar hvem Han vill och förläter hvem Han vill, ty Gud är allsmäktig,

45. O apostel! låt icke bedröfva dig genom dem, som i kapp med hvarandra skynda, att gifva sin otro till känna. Ibland dem *nemligen*, som med sine läppar bekänna tron, men i hjertat äro otrogne, såväl som ibland judarne, gifves det

¹ D. ä. högra handen och venstra foten och tvertom.

folk, som flitigt lyssna på dig, för att sedan omtala lögner. De höra på dig för andre, som icke komma till dig, och de vränga dina ord. Desse säga då: "om han lärer detta, så emottagen det, men om han icke lärer det, så varen på eder vakt." Den som Gud vill förföra, är du icke i stånd att bevara emot Gud (om du ock lärer, hvad han önskar). De, hvilkas hjertan Gud ej vill hafva renade, få nesa i denna verlden och i den tillkommande ett hårdt straff. 46. Sådane, som höra på dig (för att sedan omtala lögner), äro folk, som låta besticka sig. Om de vända sig till dig, så kan du döma emellan dem eller vända dig bort ifrån dem. Vänder du dig bort ifrån dem, så kunna de icke alls skada dig. Men dömer du emellan dem, så döm rättvist, ty Gud älskar de rättvise. 47. Men hvarföre skola de välja dig till domare? De hafva ju Torâ, som innehåller Guds lag. De afvika dock sedan *ifrån din dom*, ty de äro ju icke troende. 48. Vi hafva ned-sändt Torâ. Den innehåller en ledning och ett ljus, och profeterne, som voro muslimin, hafva alltid enligt den för judarne skipat rätt, såväl som rabbinerne och de skriftlärde; ty åt desse hade en del af Guds bok anförtrotts till bevarande, och de voro dermed bekante. Frukten icke menniskorna, utan frukten mig, och köpen icke ringa fördelar för priset af mina uppenbarelser. De, som icke döma enligt Guds uppenbarelser, äro otrogne. 49. I *Torâ* hafva vi gifvit judarne den föreskriften: lif för lif, öga för öga, näsa för näsa, öra för öra, tand för tand och hämnd för sår. Men om någon efterskänker *hämnden*, så är det för honom en försoning *hos Gud*. De som icke döma enligt Guds uppenbarelser, de äro orättfärdige. 50. *Åt profeterne* gáfvo vi på deras bana en efterföljare i Jesu, Marias sons, person, så att han skulle bekräfta hvad som före honom uti *Torâ* förordnats, och vi gáfvo honom Evangelium, som innehåller en ledning och ett ljus, bekräftar hvad som förut förordnats i *Torâ* och är en ledning och en undervisning för de fromme, 51. och på det att de, för hvilka Evangelium är bestämmt, må skipa rätt enligt det, som Gud deruti har uppenbarat. De, som icke döma enligt Guds uppenbarelser äro illgerningsmän. 52. Och till dig (Muhammed) hafva vi nedsändt boken, innehållande sanningen, så att det, som förut fanns af

boken, skulle bekräftas och en säkerhet gifvas för dess *sanning*. Döm då emellan dem i öfverensstämmelse med det, som Gud har uppenbarat, och låt icke genom deras lustar draga dig ifrån den sanning, som du har erhållit. För hvar och en af Eder hafva vi utstakat en egen bana och en väg. ^{53.} Om det hade behagat Gud, så skulle Han hafva förenat Eder alle uti en församling. Men Han har så skiekat, för att pröfva Eder med de Eder gifna *uppenbarelserna*. Täflan då med hvarandra i det goda; ty för Eder alle är Gud målet. Han skall upplysa Eder om de afvikelser, som finnas emellan Eder.

^{54.} *Också derföre hafva vi nedsändt boken till dig*, på det att du skulle döma emellan dem i enlighet med det, som Gud har uppenbarat, och icke följa deras tycken. Vakta dig för dem och låt dem icke vända dig ifrån något, som Gud har meddelat dig. Men om de sedan vända sig bort ifrån dig, så vet, att det är Guds mening att hemsöka dem för några af deras synder. Sannerligen, många af människorna äro onda.

^{55.} Åstunda de väl hededomens utslag? Hvem står väl högre än Gud såsom domare för dem, som äro faste i tron.

^{56.} O I som tron! väljen Eder icke judar och christne till vänner. De äro hvarandras vänner, och den af Eder, som gör dem till sine vänner, varder en af dem. Gud leder sannerligen icke de syndiga människorna. ^{57.} Du får se dem, i hvilkas hjertan en svaghet råder, huru de skynda sig till dem, sägande: "vi befara att en omhvälfning skall träffa oss." Men det kan ju hända, att Gud gifver seger åt *Muhammed* eller att någon skiekelse ifrån Honom inträffar, och då skola de ångra sig öfver det, som de dolde inom sig, ^{58.} och de troende skola säga: "äro desse väl de, som svuro vid Gud med sine dyraste eder, att de voro på eder sida?" Deras gerningar äro utan värde och de äro förtappade. ^{59.} Om någon af Eder, I troende! affaller ifrån sin tro, så skall Gud frambringa ett annat slägte, hvilket Han älskar och som älskar Honom, ödmjukt mot de troende, förfärligt mot de otrogne och kämpande för Guds sak, utan att räddas någons tadel. Detta är en Guds nåd, hvilken Han beskär åt hvem Han vill. Gud är nåderik, allvetande. ^{60.} Sannerligen, edre vänner äro Gud, Hans apostel och de troende, som upprätthålla gudstjensten och betala almosan; de äro de, som ödmjuka sig *inför Gud*. ^{61.} Den som

tager till vänner Gud, Hans apostel och de troende, så *tillhör han* Guds skara och den skall sannerligen segra. 62. O I som tron! väljen ej till edre vänner dem af Skriftens egare, som före Eder undfått Skriften, de der drifva gäckeri och gyckel med eder lära, *icke heller* de otrogne. Frukten Gud, om I ären rätt troende. 63. När I kallen till bönen, gyckla de der-öfver och drifva dermed gäckeri, emedan de äro okunniga människor.

64. Säg: "tadlen I, som egen Skriften, oss för något annat, än att vi tro på Gud och på det, som Han tillförne har uppenbarat, och därför att de fleste af Eder äro elake?" —

65. Säg: "skall jag omtala för Eder ett värre straff än det nämnda, hvilket Gud har tillfogat dem, som Han hade förbannat och på hvilka Han vredgades? — Han förvandlade dem till apor och svin. (2, 61; 7, 166)." (Afguden) Tåghåts tillbedjare stå lägre än desse (som trodde på Skriften); ty de äro längre bort ifrån den rätta vägen. —

66. När de komma till Eder, säga de: "vi tro." Men de hafva ingått såsom otrogne, och såsom sådane utgå de ock. Gud känner bäst hvad de söka att fördölja. 67. Du får se många af dem ifrige att begå synder och brott och eftertrakta slem vinning. O hvad deras gerningar äro onda! 68. Om icke rabbinerne och de skriftlärd hindrade dem ifrån syndigt tal och slem vinning, hvilka fasiliga gerningar skulle de ej begå! 69. Judarne säga: "Guds hand är bunden." Må deras händer bindas och må de förbannas för sitt tal! Nej! Hans händer äro utbredda; Han utdelar huru Han vill. Sannerligen! det som har uppenbarats dig af din Herre skall föröka brottsligheten och otacksamheten hos många af dem. Vi hafva uppväckt emellan dem fiendskap och hat, *som skall fortfara* ända till uppståndelsedagen. Så ofta som de upptända krigets eld (emot de troende), så utsläcker Gud den (genom deras nederlag). De bemöda sig att stifta tvedrägt i landet; men Gud älskar ej illgerningsmännen.

70. *Detta oakadt*, om Skriftens egare trodde och fruktade Gud, så skulle vi tillgifva hvad de hafva brutit och införa dem i ljuffiga lustgårdar. Om de iaktogo Torås och Evangelii bud och öfriga uppenbarelsen ifrån deras Herre, så skulle de hafva öfverflöd på allt, så af himmelens som af jordens häfvor. Ibland dem gifves det någre, som hållit sig på den rätta vä-

gen, men många af dem — huru illa handla de icke! 71. O apostel! uträtta det uppdrag, som nedsändts till dig ifrån din Herre; ty om du icke gör det, så uppfyller du icke din kallelse. Gud gör dig oantastlig ifrån människornas sida; ty Gud leder icke det otrogna folket. 72. Säg: "o I som egen Skriften! I ären helt och hållet på villovägar, så länge som I icke upprätthållen Torå, Evangelium och hvad Gud annars har uppenbarat för Eder. Men hvad din Herre har uppenbarat för dig skall endast hos många af dem föröka deras brottslighet och otacksamhet. Sörj dock icke öfver de otrogna människorna.

73. Sannerligen, de troende, judarne, de christne och Sabbierne, med ett ord, hvar och en som tror på Gud och på den yttersta dagen samt gör något godt, har intet skäl till fruktan och skall ej sörja (2, 59). 74. Vi antogo förbundet med Israels barn och sände till dem sändebud. Så ofta som ett sändebud framförde till dem något, som stod emot deras lustar, så behandlade de somlige såsom bedragare och andre dräpte de. 75. De förmenade, att detta ej skulle leda till något ondt, och så vordo de blinde och döfve. Sedan *de ångrat sig*, förbarmade sig Gud öfver dem. Men derefter vordo åter många af dem blinde och döfve. — Gud ser hvad de göra. 76. De äro i sanning otrogne som säga: "Gud är Messias, Marias son." Messias sade dock: "o Israels barn! dyrken Gud, min och eders Herre." Sannerligen, för dem, som tillbedja någon annan än Gud, stänger Gud paradiset, och hans bostad varder elden. De orättfärdige få ej någon hjälpare. 77. De äro verkligen otrogne, som säga: "Gud är en af tre." Men det gifves ingen Gud utom en ende Gud. Afhålla de sig ej ifrån dylika yttranden, så skall ett pinsamt straff drabba de otrogne ibland dem. 78. Vilja de då icke omvända sig till Gud och anropa Honom om förlåtelse? Gud är ju förlåtande, barmhertig. 79. Icke var Messias, Marias son, något annat än ett sändebud, före hvilken andra sändebud hade gått, och hans moder var en rättfärdig qvinna. Båda åto de mat. Se huru vi för dem utlägga uppenbarelserna! Gif akt, huru de derefter bortvända sig *ifrån sanningen*. 80. Säg: "kunnen I dyrka

¹ Som förpligtade dem att tro på en ende Gud.

utom Gud hvad som ej förmår att skada eller gagna Eder? Men Gud, Han hör och vet *allt*." 81. Säg: "o I som fått Skriften! gån ej för långt i eder trosifver tvärtemot sanningen, och följn icke deras tankar, hvilka förut farit vilse och vilsefört många, sjelfve öfvergifvande den rätta vägen." 82. De otrogne ibland Israels barn förbannades genom Davids och Jesu, Marias sons, mun, derföre att de voro olydige och öfverträdde Guds bud, utan att afhålla hvarandra ifrån de dåliga handlingar, som de begingo. O hvad deras gerningar voro vederstyggliga! 83. Du får se många af dem ingå vänskapsförbindelser med hedningarne. Mycket onda äro de gerningar, hvilka de hafva begått, så att Gud vredgats på dem, och i pinan skola de evigt förblifva. 84. Hade de trott på Gud, på profeten och det, som för honom har uppenbarats, så hade de icke tagit dem till sine vänner. Men många af dem äro elake.

85. Du finner inga större fiender till de troende än judarne och hedningarne. De vänligaste och kärleksfullaste emot de troende skall du finna dem vara, som säga: "vi äro christne." Orsaken dertill är den, att ibland dem finnas prester och munkar, och att de icke äro högmodige. 86. När de höra det, som har uppenbarats för aposteln, ser du deras ögon flyta i tårar, emedan de hafva ett begrepp om sanningen. De utropa: "o vår Herre! vi tro. Uppskrif oss ibland dem, som vittna (om denna lärans sanning). 87. Hvi skola vi icke tro på Gud och på det, som har meddelats oss af sanningen? Vi önska, att vår Herre gifver oss ett rum ibland de saliges antal." 88. Gud har belönat dem för det, som de hafva sagt, med paradisetts lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, och der skola de i evighet få bo. Detta är de godes lön. Men de otrogne, som anse våra uppenbarelser för bedrägeri, de komma i helvetets eld.

89. Förneken Eder icke, I troende! de goda ting af det som Gud har tillåtit Eder, och öfverträden ej sålunda *Guds lagar*, ty Gud älskar ej dem, som deremot bryta. 90. Äten det tillåtna och det goda af det, som Gud har beskärt Eder till uppehälle, och frukten den Gud, på hvilken I tron. — 91. Ej skall Gud straffa Eder för ett obetänksamt ord vid edre eder; men Han skall straffa Eder *om I bryten* det, som I med edre eder hafven bekräftat. Detta bör försonas med tio fattiges be-

spisande med det bästa, som I gifven till spis åt edra familjer, eller ock med deras beklädande eller en slafs frigifvande. Men den som detta ej förmår, han faste *i stället* tre dagar. Detta är försoning för *brytandet af* de eder, som I hafven svurit. Hållen då edre eder. Så utlägger Gud för Eder sina uppenbarelsen, på det att I tacksamme varden.

92. O I som tron! vin, spel, afgudabeläten och lottkastning med pilar äro sannerligen en styggelse, som Satan har uppfunnit. Derföre afhållen Eder derifrån, så varden I lycklige. 93. Satan vill sannerligen genom vinet och spelet stifta fiendskap och hat emellan Eder, samt hindra Eder ifrån Guds åkallande och bönen. Viljen I då afhålla Eder derifrån? Lyden Gud och lyden Hans apostel, samt tagen Eder till vara. Men om I afviken *ifrån budet*, så veten, att vårt sändebuds pligt är endast att tydligt förkunna *våra uppenbarelsen*. (I kunnen ej skada honom med eder olydnad). 94. Ej skall det tillräknas dem, som tro och göra godt, om de ätit något (som vunnits med spel), så snart, som de frukta Gud, tro och göra godt, sedermera bevara sig (för det förbjudna) och äro faste i tron, och vidare fortfara sålunda och göra godt, ty Gud älskar dem, som vil göra.

95. O I som tron! Gud frestar Eder med något villebråd, som edra händer och kastspjut kunna nå,¹ så att Gud må känna dem, som frukta Honom i sitt hjerta. Men den som hädanefters förgår sig, han får ett pinsamt straff. 96. O I som tron! döden ej villebråd, då I ären på valfarten. Om någon af Eder med uppsåt dödar något, så skall han ersätta det med ett husdjur af lika värde, enligt tvenne rättrådige muslims dom, att sändas såsom offer till Ka'ba. Eller ock böte han med fattiges bespisning eller med fasta i förhållande der-till,² så att han må smaka sin handlings straffvärdhet. Gud tillgifver hvad som redan skett, men den som nu åter begår denna synd, af honom skall Gud utkräfva hämnd, ty Gud är en mäktig hämnare. 97. Det är Eder lofligt att fiska i hafvet

¹ På det året, då Muhammed med de troende ville valfärda till Mekka, men hindrades derifrån af hedningarne och måste stanna i Hudaibija, hade en sådan mängd af villebråd påträffats af pilgrimerne, att de kunde fånga det med händerna.

² För hvarje fattig, som bordt bespises, skall fastas en dag.

och äta fisken, till edert gagn och för de medresande. Men markens villebråd är Eder förbjudet, så länge I bären pilgrimsdräkten. Frukten Gud, till hvilken I skolen församlas (på domedagen).

98. Gud har inrättat Ka'ba, det heliga huset, till menniskornas upprätthållande, och *Han har stadgat* den helige månaden, offerdjuren och deras prydnader, på det att I skullen inse, att Gud känner allt, som är i himlarne och på jorden, och att Gud vet allt. Vetten, att Gud är en sträng bestraffare, men ock förlåtande, barmhertig. 99. Apostelns kall är allenast att förkunna ordet. Gud vet hvad I yppen och hvad I fördöljen. 100. Säg: "ej är det onda och det goda lika, äfven om du förvånas öfver det ondas mängd. Frukten Gud, I förståndige, så skall det gå Eder väl."

101. O I som tron! spörjen ej om ting, som, om de yppas för Eder, skola göra Eder bekymmer. Men spörjen I derom, när Korånen uppenbaras, så skola de yppas för Eder. Gud har efterskänkt dem, ty Gud är förlåtande och mild. Derom har folk sport före Eder, och vordo sedan derigenom otrogne.

102. Gud har ej gifvit någon förordning om Bahîra, ej heller om Saîba, och ej om Vasîla och ej om Hâmi, utan hedningarne hafva pådiktat Gud lögner, och de fleste af dem hafva ingen urskilning.¹ 103. När man säger till dem: "kommen till det, som Gud har uppenbarat och till aposteln," svara de: "det gör oss tillfyllest, hvilket vi hafva funnit våra fäder tro." *Detta säga de*, ehuru deras fäder ej visste något, ej heller voro de stadde* på den rätta vägen. 104. O I som tron! vaken öfver edra själar. Icke kan den skada Eder, som far vill, om I ären stadde på den rätta vägen. Till Gud skolen

¹ När, under hedendomens tid, en kamelinna födt fem gånger och sista gången ett hanfö, plögade araberne klyfva hennes öra och sedan lemna henne i full frihet. Ett sådant heligt djur, som aldrig fick ridas, kallades Bahîra. En kamel, som lofvades till offer, gjordes till en Bahîra och benämndes Saîba. — Om ett får lammade en tacka, så var den egarens; lammades en bagge, så tillhörde den afgudarne. Föddes på en gång af båda könen, så offrades ej manfostret, utan det feminina sades Vasîlat Akhaha d. ä. "hon är förenad med sin bror," hvadan namnet Vasîla. — En kamel kallades Hâmi, när tio föl fallit efter honom. Han reds då ej längre, utan släpptes att beta, hvar han ville.

I återvända, och då skall Han förkunna Eder hvad I gjort hafven.

105. O I som tron! då någon af Eder känner döden nal-
kas och testamente skall upprättas (2, 176—178), så bör bevitt-
andet deraf ega rum emellan Eder, så att två redlige män
af edre närmaste varda vittnen, eller tvenne andre, i fall I
ären på resa i landet och dödens skickelse då skulle träffa
Eder. Qvarhållen dem efter *aftonbönen*. Om I tviflen på *de-
ras redlighet*, så skola de svärja vid Gud: "vi skola ej sälja
vittnesmålet för vinst, äfven om han (som affordrar eden) vore
vår släkting, ej heller skola vi fördölja det vittnesmål, som
Gud har *befalt*. ty då skulle vi vara syndare." 106. Skulle det
upptäckas, att båda hafva gjort sig sakre till mened, så skola
två andre, som äro närmast i skyldskap, af dem, mot hvilka
orättvisan begåtts, intaga menedarnes ställe, och svärja vid Gud:
"vårt vittnesmål är sannare än desse bådas. Vi förnärma ej
sanningen, ty då syndade vi." 107. Detta skall lättast leda der-
hän, att de afgifva ett med verkliga förhållandet öfverens-
stämmande vittnesmål; annars skola de befara, att en annan
edgång göres efter deras. Frukten då Gud och varen hör-
samme. Gud leder ej de onda människorna.

108. Den dag, då Gud församlar sina sändebud, skall Han
fråga: "hvad svar hafven I fått?" De skola svara: "vi hafva
ingen kunskap; det är du, som känner det fördolda." 109. Då
skall Gud säga: "kom ihåg Jesus, Marias son, min nåd emot
dig och din moder, när jag stärkte dig med den helige ande.
Du talade till människorna i vaggan och som man. 110. *Kom
ihåg*, då jag lärde dig Skriften, visheten, Torâ och Evange-
lium; då du gjorde af lera bilden af en fogel med min til-
låtelse, derpå blåste du uti den och så vardt den en *verklig*
fogel (3, 43) med min tillåtelse, och du botade den blindfödde
och den spetälske med min tillåtelse; då du utförde de döde
ur grafvarne med min tillåtelse och då jag skyddade dig för
Israels barns *anslag*, när du gifvit dem obestridliga bevis (på
din gudomliga sändning), men de otrogne ibland dem sade:
"detta är icke annat än en uppenbar trolldom;" 111. och då
jag gaf apostlarne denna uppenbarelse: "tron på mig och mitt
sändebud;" de svarade: "vi tro på Gud och bevittne du, att
vi underkasta oss Guds vilja." 112. När apostlarne sade: "o

Jesus, Marias son! förmår väl din Herre, att till oss nedsända ifrån himmelen ett dukadt bord?" svarade han: "frukten Gud, (och begären ej sådant), om I ären verkligen troende." 113. De sade: "vi vilja äta deraf, så att våra hjertan få lugn och vi veta, att du har talat sanning för oss och kunna bevittna det."

114. Jesus, Marias son sade: "o du Gud, vår Herre! nedsänd till oss ifrån himmelen ett bord, som skall blifva för oss en fest, såväl för den förste, som för den siste af oss, och ett tecken ifrån dig. Föd oss, ty du är den bäste gifvare." 115.

Gud sade: "jag skall visserligen nedsända det till Eder. Men den af Eder, som derefter förnekar sin tro, honom skall jag sannerligen straffa med en pina, med hvilken jag aldrig skall straffa någon lefvande varelse." — 116. Då skall Gud säga:

"har väl du, Jesus, Marias son, sagt till människorna: "tagen mig och min moder till gudar utom Gud?" Han svarar: "Gud bevare mig! huru skulle jag kunna säga, hvad jag ej med sanning kan säga? Om jag det hade gjort, så visste du det.

Du vet hvad som är inom mig, men jag vet icke hvad som är inom dig. Du vet sannerligen det fördolda. 117. Ej har jag sagt dem något annat, än det, som du har hjudit mig: dyrken Gud, min Herre och eder Herre, och jag vakade öfver dem,

så länge som jag var ibland dem. Men sedan du har upptagit mig till dig, har du haft ögonen på dem, ty du är vittne till allt. 118. Om du straffar dem, så gör du rätt; de äro dine tjenare; och om du förlåter dem, så gör du rätt, ty du är

allsmäktig, allvis." 119. Gud har sagt: "detta är en dag, då rättfärdigheten skall gagna de fromme. De skola få på sin lott lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar. Der skola de evigt bo. Gud har sitt välbehag i dem och de uti Gud. Detta

är den största sällhet. 120. Guds är väldet öfver himlarne och jorden med hvad uti dem finnes, och Han är allsmäktig.

VI. Boskapen.

(Mekkanskt, 160 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Lofvad vare Gud, som har skapat himlarne och jorden, samt gjort ljuset och mörkret! Dock de otrogne hafva gifvit

¹ Det behöfver knappast anmärkas, att med dessa ord syftas på den h. nattvarden, hvarom Muhammed hade en oredig föreställning.

likar åt sin Herre. 2. Han är den, som har skapat Eder af lera. Derefter faststälde Han en gräns för edert lif, och hos Honom är en annan gräns bestämd.¹ Dock I tviflen. 3. Och Han är Gud i himlarne och på jorden. Han vet eder hemlighet och hvad I yppen, och Han vet hvad I (med edra gerningar) förtjenen. 4. Icke kommer till dem någon af deras Herres uppenbarelser, utan att de bortvända sig derifrån. 5. Ja! de hafva förnekat det verkligen sanna (Korânen), sedan det delgifvits dem. Men de skola snart få erfara, hvad det är, som de begabbade. 6. Hafva de icke sett, huru många släkten vi hafva förgjort före dem, hvilka vi hade begåfvat med vida större förmåner på jorden, än dem, vi hafva gifvit Eder. Vi läto himmelen öfver dem nedströmma ymniga regnskurar och floder flyta vid deras fötter. Sedan förgjorde vi dem för deras synders skull och läto efter dem ett annat, nytt, slägte uppstå. 7. Hade vi ock till dig nedsändt en bok på pergament, och de hade vidrört den med sina händer, så skulle dock de gudlöse säga: "detta är ett uppenbart bedrägeri." 8. De säga: "hvarföre nedskickas ej en ängel till honom?" Om vi hade nedsändt en ängel, så vore saken afgjord (straffet skulle komma), och då skulle ej längre något afseende göras på dem. 9. Hade vi också valt en ängel till sändebud, så skulle vi dock hafva gifvit honom menskelig skepnad, och sålunda ingifvit dem samma tvifvel, som de nu hysa. 10. Äfven före dig har man begabbat apostlar; men det hvaröfver de gycklade (straffet) omhvärfde gycklarne ibland dem. 11. Säg: "färdens omkring på jorden, och skåden så hurudant deras slut var, som förnekade våra uppenbarelser. 12. Säg: "hvem tillhör hvad som finnes i himlarne och på jorden?" Svara: "Gud." Han har ålagt sig sjelf barmhertighet. Han skall sannerligen församla Eder på uppståndelsedagen, om hvilken intet tvifvel är. De som förtappat sina själar, de skola icke tro. 13. Hans är det, som bor i natten och i dagen; Han hör och vet *allt*. 14. Säg: "skall jag väl taga mig någon annan beskyddare än Gud, himlarnes och jordens skapare? Han gifver uppehälle, men emottager det ej." Säg: "jag är befald att vara den förste muslim och *mig är tillsagdt*: var ej du en afgudatjenare."

¹ Härmed förstås vanligen uppståndelsen och domen.

15. Säg: "om jag ej lyder min Herre, så fruktar jag sannerligen en stor dags straff." 16. Om någon på den dagen varder strafflös, så har Gud visat miskund för honom, och detta är en uppenbar sällhet. 17. Om Gud tillfogar dig något ondt, så är det Han allena, som kan undanrödja det. Beskär Han dig något godt, så står det i *Hans makt*, ty Han är allsmäktig. 18. Han förmår allt öfver sine tjenare och han är vis och kunnig.

19. Fråga: "hvad är det kraftigaste vittnesbördet?" Svara: "Gud är vittne i *striden* emellan mig och Eder. Denne Korânen är uppenbarad för mig, på det att jag dermed skulle varna Eder och dem, till hvilka den når. Huru! I påstån, att det jemte Gud gifvas andre Gudar?" Säg: "jag intygar det ej." Säg också: "Han är en ende Gud. Jag vill ej hafva något att göra med edre afgudar," 20. De, åt hvilka vi hafva meddelat Skriften, känna honom (profeten) lika väl, som de känna sine egne söner (2, 141). Endast de, som hafva äfventyrat sina själars salighet, äro otrogne. 21. Men hvem handlar väl orättrådigare än den, som uppdiktar en lögn om Gud eller förnekar Hans uppenbarelsen? De orättfärdige skola visserligen ej hafva någon framgång (61, 7). 22. Den dag, då vi hopsamla dem alle, då skola vi fråga afgudatjenarne: "hvar äro edre afgudar, hvilka I hafven ansett såsom *Guds likar*?" 23. Då skall deras enda ursäkt vara, att de säga: "vid Gud, vår Herre! vi dyrkade ej afgudar." 24. Märk, huru de ljuga om sig sjelfve, och det, som de uppdiktat åt sig, går långt bort ifrån dem. 25. Ibland dem finnas sådane, som höra på dig. Men vi hafva lagt ett täckelse öfver deras hjertan, så att de ej kunna förstå (det, som de höra), och vi hafva tillstoppat deras öron. Om de och finga se alla under (som de begära), så skulle de dock icke tro derpå. Ja! de otrogne gå så långt, att de komma till dig och tvista med dig. De säga: "detta är ej annat än de gamles fabler." 26. De afhålla andre ifrån *din lära* och aflägsna sig sjelfve derifrån. Men de störta endast sig sjelfve i förderfvet. — Dock, de veta det icke. 27. Om du såge dem, när de ställas öfver *helveteselden*. Då skola de säga: "o att vi kunde återföras till *jorden*, så skulle vi icke tvifla på vår Herres uppenbarelsen, utan varda troende." 28. Ja! det som de tillförne hafva dolt, är för dem nu uppenbart. Om de ock återfördes, så skulle de sannerligen återvända till

det, som var dem förbjudet, ty de äro ljugare; 29. och de skulle säga: "det gifves endast detta lifvet och vi skola ej uppväckas efter döden." 30. Om du såge dem, när de framställas inför sin Herre! Han skall fråga: "är ej detta en verklighet?" De svara: "jo! vid vår Herre!" Han säger: "smaken då straffet för eder otro." 31. Förtappade varda de, som icke tro på mötet med Gud, förr än stunden plötsligen kommer öfver dem. Då utbrista de: "o ve! för det vi der (i lifvet) hafva försummat!" På sina ryggar skola de bära sina *synders* bördor, och gruflig är den bördan. 32. Detta jordelifvet är endast ett lappri och en lek, den eviga boningen är bättre för dem, som frukta Gud. — Inse de det icke? 33. Vi veta väl att det, som de säga, bedröfvar dig. Men det är ej dig, som de anklaga för lögn, utan de orättfärdige förneka Guds under. 44. Redan före dig hafva många sändebud utskrikits som lögnare; men de hafva burit det med tålmod, huru mycket de än beskylldes för lögn och misshandlades, till dess att vår hjälp kom. Guds ord äro ej underkastade några förändringar; (du skall derföre ock få hjälp). Vi hafva ju redan berättat för dig de gudasändes historia. 35. Men om deras aflägsnande ifrån dig är för dig odrägligt, så, om det är dig möjligt att finna ett hål i jorden eller en stege till himmelen, *för att genom ett sådant under omvända dem, så gör det.* Men om Gud ville, så skulle Han (äfvén utan under) församla dem alle på den rätta vägen. Var då icke en ibland de okunnige. 36. De som höra, följa din kallelse; men de döde (otrogne) skall Gud uppväcka, och då måste de samlas till Honom (för att dömas). 37. De säga: "hvarföre får han icke något tecken ifrån sin Herre?" Svara: "Gud är i stånd att nedskicka ett tecken; men de fleste af dem veta det icke." 38. Ej gifves det på jorden något djur, ej heller en fogel, som flyger med sine vingar, utan att de äro varelser såsom I.¹ Vi hafva ej glömt något i den *eviga* boken. De skola sedan inställas inför sin Herre. 39. De, som förneka våra uppenbarelser, äro döfve, dumbe, *famlande* i mörker. Gud missleder dem, som Han vill, och den, som Gud vill, försätter Han på en rätt väg. 40. Säg: "bekännen för mig, om Guds straff träffade Eder eller ytter-

¹ D. ä. Gud har samma omsorg om dem, som om Eder.

sta domen komme öfver Eder, skullen I då anropa någon annan än Gud? Om I viljen tala sanning, *så svaren.*" 41. Nej! Honom skolen I åkalla. Han skall då, om Han vill, aflägsna det *straff*, för hvars skull I anropen Honom, och I skolen förgäta edre afgudar.

42. Vi hafva redan tillförne sändt våra sändebud till folk, hvilka vi hemsökte med nöd och brist, så att de skulle ödmjuka sig. 43. O att de hade ödmjukat sig, då de erforo vår stränghet! Nej, deras hjertan förhårdade sig, och Satan förespeglade dem deras gerningar såsom sköna. 44. Sedan de hade glömt den *olycka*, som hade sändts till deras varning, öppnade vi för dem öfverflödets portar. Men då de fröjdade sig öfver våra gåfvor, bortryckte vi dem sjelfve plötsligen, och de vordo förtviflade. 45. Så utrotades i grund det orättfärdiga släktet, och prisad vare Gud, verldarnes Herre! 46. Säg: "hvad tron I? Om Gud betoge Eder hörseln och synen, samt förseglade edra hjertan, hvilken annan gud än den *sanne* Guden skulle kunna gifva Eder det till baka? Gif akt, huru vi omvexla uppenbarelserna; dock de vända sig bort *derifrån*. 47. Fråga: "sägen mig, om Guds straff komme öfver Eder plötsligen eller efter tydlig *förutsägelse*, skulle väl något annat än det gudlösa släktet förgås?" 49. Vi sända icke våra apostlar om ej såsom glädjebudskap och varnare. De, som derföre tro och göra godt, skola ej hafva skäl att frukta och ej sörja. 49. Men de åter, som förneka våra uppenbarelser, skola hemsökas med straff för sin onskas skull.

50. Säg: "jag säger ju icke, att Guds skatter äro i mitt våld, ej heller att jag vet det fördolda, och icke säger jag till Eder, att jag är en ängel. Jag följer endast det, som för mig har uppenbarats." Säg: "är väl den blinde och den seende (I och jag) like? — Tänken I då icke efter?" — 51. och varna med uppenbarelsen dem, som frukta att inställas inför sin Herre, då det utom Honom icke gifves för dem någon beskyddare eller förespråkare — på det att de må blifva gudfruktige, — 52. och bortdrif icke ifrån dig dem, som åkalla sin Herre morgon och afton af åstundan att vinna Hans välbehag. Du är alls icke ansvarig för dem, ej heller de för dig. Drifver du dem ifrån dig, så hör du till de orättfärdiges antal. 53. Derigenom (att sämre folk finnes bland dine anhängare)

sätta vi de ene på prof genom de andre, ända derhän att de säga: "äro desse de, hvilka Gud framför oss har utmärkt med sin nåd?" *Svara*: "Gud vet ju bäst, hvem som skall bevisa sig tacksam." ⁵⁴. När de, som tro på våra uppenbarelser, komma till dig, så säg: "frid vare med Eder! Eder Herre har ålagt sig barmhertighet och derföre, om en af Eder af okunnighet har begått något ondt, men sedan ånkrat och bättrat sig, så är Han förlåtande, barmhertig." ⁵⁵. Sålunda förtydliga vi uppenbarelserna, på det att illgerningsmännens väg må varda uppenbar.

⁵⁶. Sä g: "jag är förbjuden att tillbedja de väsenden, hvilka I anropen utom Gud." Sä g: "jag skall ej efterfölja edra lustar, ty då skulle jag vara på villovägar och icke ibland dem, som äro ledde på den rätta vägen." ⁵⁷. Sä g: "jag eger en ifrån min Herre utgående upplysning, på hvilken I icke tron. *Straffdomen*, som I viljen hafva påskyndad, står ej i min makt; herraväldet är allena i Guds hand: Han beslutar hvad som är rätt och Han är den bästa domare." ⁵⁸. Sä g: "om det *straff*, som I viljen hafva påskyndadt, berodde på mig, så skulle striden emellan mig och Eder redan *för länge sedan* hafva varit afgjord; men Gud känner bäst syndarne (och skall nog straffa dem). ⁵⁹. Han eger nycklarne till de hemligheter, hvilka Han ensam känner. Han vet hvad som är på landet och i hafvet. Intet löf faller ifrån trädet utan hans vetskap, och det ligger icke något frökorn i jordens mörka sköte, ej heller gifves det något fuktigt eller torrt, som icke står uppteckadt i en tydlig bok. ⁶⁰. Han är det, som om natten gifver Eder sömn, och vet, hvad I hafven gjort om dagen, som derefter på dagen väcker Eder, på det att den bestämda tiden fulländas. ¹ Sedan måsten I framställas för Honom och Han skall då säga Eder, hvad I gjort hafven. ⁶¹. Han har oinskräkt makt öfver sine tjänare och sänder väktare öfver Eder. När då döden öfverraskar någon af Eder, så borttaga våra sändebud honom. Men desse öfverskrida icke gränserna af sitt kall (de hvarken fördröja eller påskynda döden). ⁶². Sedan skola de (menniskorna) återföras till sin rättvise Herre. Är det icke Han som är domare? Han är och den snabbaste beräknare. ⁶³.

¹ D. ä. sömn och vakande fortfara till edert förut bestämda slut.

Säg: "Ho räddar Eder ur landets och hafvets faror? I anropen Honom hemligen i ödmjukhet *sägande*: "om du denne gången räddar oss, skola vi visst varda tacksamme." 64. Säg: "Gud räddar Eder ur denna och ur hvarje bedröfvelse, och sedan gifven I Honom likar." 65. Säg: "det står i Hans makt, att sända öfver Eder ett straff, som kan komma ofvanifrån eller nedanifrån, eller delar Han Eder i partier och låter den ene erfara den andres våld." Se huru vi omvexla våra uppenbarelser, på det att de skola få insigt! 66. Ditt folk har förnekat den (straffdomen). Den är dock en verklighet. Säg: "jag är icke någon väktare öfver Eder. Hvarje profetia har sin tid. I skolen snart få se." 67. När du ser dem, som grubbla öfver våra uppenbarelser, så drag dig bort ifrån dem, till dess att de sysselsätta sig med något annat samtalsämne. Och så ofta Satan gör dig glömsk, så må du ej, sedan du påmint dem derom (om Guds uppenbarelser), sitta med det orättfärdiga folket; 68. ty det åligger ej de fromme, att aflägga räkenskap för dem, utan blott att påminna dem derom, så att också de varda gudfruktige. 69. Låt dem vara allena, som behandla sin religion såsom lek och skämt, och som bländats af jordelifvet; men varna dem genom *Korånen*, att själen genom sina gerningar störtas i förderf. Utom Gud har hon hvarken beskyddare eller förespråkare. Hvad lösepenning hon än skulle erbjuda, den skall ej mottagas af henne. Desse, som genom sina gerningar störtas i förderf, skola få dricka sjudande vatten, och ett smärtsamt straff väntar dem för deras otros skull.

70. Säg: "skola vi åkalla utom Gud det som hvarken gagnar eller skadar oss, och skola vi vända om *till hedendomen*, sedan Gud fört oss in på den rätta vägen? Vi voro då såsom en af satanerne förhexad, som irrar omkring på jorden, ehuru han har vänner, som kalla honom till den rätta vägen, *ropande*: "kom till oss." Säg: "Guds ledning är den *enda rätta* ledningen, och vi äro befallde att underkasta oss verldarnes Herre; 71. samt att upprätthålla gudstjensten och frukta Honom; ty Han är den, inför hvilken I skolen inställas." 72. Han är ock den, som har skapat himlarne och jorden enligt en vis plan. På den dagen, då Han säger: "värde," så varder det. 73. Ja! Hans ord blifver verklighet. Hans är makten den

dag, då det skall blåsas i basunen. Han vet det fördolda och det synliga, ty Han är allvis, allvetande.

74. Abraham (19, 42 ff.) har ju sagt till sin fader Azar: "huru, erkänner du afgudar såsom gudar? Jag håller i sanning före, att du och dine stamförvandter äro i en påtaglig villfarelse." 75. Derföre och på det att han skulle få en fast öfvertygelse, visade vi honom himlarnes och jordens styrelse. 76. När nemligen natten hade inbrutit öfver honom, fick han se en stjärna och utropade: "se, detta är min Herre." Men då den nedgick, sade han: "jag älskar ej de nedgående." 77. Och då han såg månen gå upp, utropade han: "detta är min Herre." Men då den nedgick, sade han: "om min Herre icke leder mig, så hör jag sannerligen till de vilsefarandes folk." 78. Då han såg den frambrütande solen, utropade han: "se detta är min Herre. Han är större än de andre." När hon nedgick, sade han: "o mitt folk, jag tager mig fri ifrån det, som I tillbedjen jemte Gud. 79. Jag för min del vänder mig såsom renlärig till den, som har skapat himlarne och jorden, och vill ej höra till dem, som dyrka andra väsenden jemte Honom." 80. Hans stamförvandter tvistade med honom, men han sade: "huru, viljen I bringa mig till affall ifrån Gud, sedan Han ledt mig på den rätta vägen? Jag fruktar ej för edre afgudar. *De kunna ej göra mig något*, såframt min Herre ej vill det, ty min Herres kunskap omfattar allt. — Skolen I ej lägga detta på sinnet? 81. Huru skall jag frukta edre afgudar, då I icke hafven någon fruktan, *oaktadt eder synd*, att uppställa afgudar såsom Guds likar, utan att Han dertill gifvit Eder någon fullmakt? Hvilket af båda partierna kan räkna på större säkerhet? *Svaren härpå*, om I veten det." 82. De som tro och icke med orättfärdighet (afguderer) befläcka sin tro, de äro i säkerhet och ledas på den rätta vägen. 83. Dessa äro de bevis, med hvilka vi hafva utrustat Abraham emot sitt folk. Vi upphöja hvem vi vilja flera grader, ty din Herre är allvis, allvetande. 84. Och vi skänkte åt *Abraham* Isak och Jakob, och båda hafva vi ledt, och förut hafva vi ledt Noach och af hans ätt David, Salomo, Job, Josef, Moses och Aron — så belöna vi de gode — 85. och Zacharias, Johannes, Jesus och Elias — alle äro de ibland de saliges antal — 86. och Ismael, Elisa, Jonas och Lot — vi hafva utmärkt dem alle framför andra

menniskor; 87. Äfven någre af deras fäder, säd och bröder *ledde vi*. Vi hafva utvalt dem och fört dem på den rätta vägen. 88. Detta är Guds ledning; Han leder med den hvem Han vill af sine tjenare. — Om de hade dyrkat afgudar, så hade deras *goda* verk varit förgäfves. 89. Desse äro de, åt hvilka vi hafva förlänat boken, det *andliga* herraväldet och profetadömet; och om desse (mekkanarne) äro otacksamme (förneka profetadömet), så hafva vi ju kallat (till profeter) menniskor, som icke äro otacksamma. 90. Desse äro de, hvilka Gud har ledt och följ du (Muhammed) denna ledning. Säg: "jag begär ej af Eder någon lön derföre, ty detta är endast en förmaning till menniskorna."

91. De (judarne) uppskatta icke Gud efter Hans värde, i det de säga: "Gud har icke nedsändt något till någon menniska." Fråga: "hvem har uppenbarat boken, hvilken Moses har medfört såsom ett ljus och en ledning för menskligheten? — I gören den till flera blad, af hvilka I förevisen några, men många döljen I. I hafven nu (genom Muhammed) undervisats om mycket, hvarom hvarken I eller edre fäder hadn någon kunskap." — Svara: "Gud." Lemna dem sedan att leka med sina spetsfundigheter. 92. Äfven detta (Korânen) är en uppenbarad, välsignad bok, som bekräftar de förra böckerna och är bestämd dertill, att du varnar hufvudstaden (Mekka) och dess område. De som tro på det eviga lifvet, tro på den och det är de, som sorgfälligt iakttaga sin bön. 93. Ho är väl orättfärdigare än den, som pådiktar Gud en lögn eller påstår: "jag har fått en uppenbarelse," utan att något har uppenbarats för honom? och den som säger: "jag skall uppenbara det-samma, som Gud har uppenbarat?" Om du såge syndarne uti dödens qual, då änglarne utsträcka sina händer, *sägende*: "befrien Eder! (men I kunnen det ej). I dag skolen I lönas med ett nesligt straff derföre, att I hafven talat osanning om Gud och i öfvermod försmått Hans uppenbarelser; 94. och nu hafven I kommit till oss, utblottade på allt, såsom vi i förstone skapade Eder. I hafven lemnat bakom Eder det, som vi hafva skänkt Eder, ej heller se vi med Eder edre förespråkare, hvilka I Eder emellan ansågen såsom Guds likar; ty nu är eder umgängelse afskuren och I hafven mistat hvad I litade på."

93. Det är Gud, som klyfver fröet och nöten; Han frambringar det lefvande ur det döda, och Han frambringar det döda ur det lefvande. Detta är Gud. Huru kunnen I då vända Eder *ifrån Honom till någon annan?* 96. Han låter morgonen frambyta; Han har gjort natten för hvilat och solen och månen till *tidens* beräkning. Detta är den Allsmäktiges, den Allvises anordning. 97. Det är Han, som har satt stjernorna åt Eder, så att I genom dem skullen kunna vägleda Eder under mörkret på land och haf. Vi hafva tydligen förklarat undren för menniskor, som begripa. 98. Han är ock den, som har frambragt Eder af en enda varelse, och så hafven I fått en fast plats *på jorden* och ett hvilorum *uti densamma*. Vi hafva tydligen förklarat undren för ett folk, som förstår. 99. Det är ock Han, som nedsänder ifrån himmelen vatten. Dermed frambringa vi sedermera växter af alla slag, och så frambringa vi derur grönt, hvaraf vi alstra korn, som sitta tätt tillsammans (i axet) och palmer, ur hvilkas hylsor fruktklasarne *utskjuta* nära hvarandra, samt lustgårdar af vinträd, oljoträd och granatäpplen, dels liknande, dels olika hvarandra. Betrakta deras frukt, när den bildas och mognar. Sannerligen, häruti finnas under för ett troende folk. 100. De hafva likväl gjort genierna (dämonerna) till Guds likar, ehuru Han skapat dem, och de hafva diktat åt Honom i sin okunnighet söner och döttrar (37. 149). Lofvad vare Gud! Han är alltför hög, att af dem kunna beskrivas. 101. Himlarnes och jordens skapare, huru kan Han hafva barn, då Han ej har någon maka och har skapat allt? Han vet ock allt. 102. Detta är Gud eder Herre; det gifves ingen Gud utom Honom, alltings skapare. Derföre dyrken Honom, ty Han vårdar allt. 103. Ögonen kunna ej skåda Honom, men Han genomskådar ögonen;¹ ty Han är skarpsynt, allvetande. 104. I hafven emottagit klara bevis ifrån eder Herre; derföre, den som inser *sanningen*, så är det till hans bästa, men den som är blind för den, han får det umgälla. Men icke är jag eder vaktare. 105. Så omvexla vi våra uppenbarelser, på det att de må säga: "du har läst *och lärt dig dem,*" och på det att vi må göra den (Korånen) tydlig för folk, som förstår.

¹ D. ä. Han intränger med sin blick, dit ögonens synförmåga ej räcker till. Detta är den vanligaste tolkningen af dessa ord.

106. Följ det, som uppenbaras för dig af din Herre: det gifves ingen Gud utom Honom. Men drag dig bort ifrån afgudatjenarne; 107. men om Gud ville, så skulle de ej dyrka afgudar. Vi hafva icke satt dig till vaktare öfver dem, ej heller är du deras vårdare. 108. Smäden icke, *I troende!* de väsenden, hvilka de tillbedja utom Gud, ty då skola de i sin okunnighet af fiendskap också smäda Gud. Så hafva vi för hvarje trosparti förespeglat dess gerningar såsom sköna. Men de måste till baka till sin Herre, och Han skall säga dem hvad de gjort hafva.

109. De hafva svurit sin dyraste ed, *nemligen* vid Gud, att om ett under förunnades dem, så skulle de tro derpå. Svara: "undren bero på Gud." Veten I också, *I troende*, att om ett sådant visades dem, så skulle de dock icke tro. 110. Vi vända deras ögon och hjertan bort *ifrån sanningen*. Likasom de ifrån början icke trodde, *skola de ej heller tro till och med på ett under*. — Vi skola låta dem irra omkring häpne i sina synder. 111. Om vi också nedsända änglarne till dem, om äfven de döde tala med dem och vi församla allt såsom borgen, så äro de dock ej i stånd att tro, om icke Gud vill det. — De fleste af dem kunna icke begripa det. 112. *Såsom du förföljes*, så hafva vi för hvarje profet låtit uppstå en fiende: *nemligen* satanerna ibland menniskorna och genierna. Desse tillhviska de andre sköna ord, fulla af villfarelse. Om din Herre ville, så skulle de ej göra detta. Bekymra dig derföre icke om dem och deras förtal. 113. Må deras hjertan, hvilka ej tro på det eviga lifvet, hängifva sig deråt och deri finna behag, och må de dermed snärja sig i synd. 114. Skall jag derföre önska mig en annan skiljedomare än Gud? Det är Han, som nedsändt till Eder boken med tydligt innehåll, och de, åt hvilka boken förut meddelats, veta, att *din lära* är utgången ifrån din Herre och är full af sanning. Var derföre ej en af dem som tvifla.

115. Din Herres ord hafva gått i fullbordan *och äro fulla af välvilja och billighet*. Ingen kan ändra dem; ty Han hör och vet *allt*. 116. Om du lyder de fleste af jordens innebyggare, så skola de afleda dig ifrån din Herres väg, ty de låta leda sig endast genom hugskott och dikta blott. 117. Sannerligen, din Herre känner bäst dem, som afvika ifrån Hans väg, och

Han känner bäst dem, som äro stadde på den rätta vägen. 118. Äten derföre af det, hvaröfver Guds namn har uttalats, om I tron på de uppenbarelsen, som han (Muhammed) får. 119. I hafven ej något skäl, hvarföre I icke skullen äta af det, hvaröfver Guds namn har uttalats. Han har ju tydligen föreskrifvit hvad som, utom i nödfall, är Eder förbjudet. Många missleda Eder väl genom sina begärelser och emedan de äro okunnige — Men din Herre känner bäst dem, som öfverträda. 120. Öfvergifven nu hemlig och öppen synd, ty de, som begå synder, skola lönas efter sina gerningar. 121. Och äten ej af det, hvaröfver Guds namn ej har åkallats; ty det äro heligt. Satanerne (judarne) intala sine vänner att tvista med Eder. Om I lyden dem, så hören I till afgudatjenarnes antal. — 122. Är väl den (Muhammed), som var död, men hvilken vi gifvit lif och ett ljus, hvarmed han vandrar ibland människorna, jemförlig med denne (Muhammeds motståndare), hvilken befinner sig likasom i ett mörker, ur hvilket han ej kan utkomma? Sålunda förespegla vi de otrogne deras gerningar såsom goda. 123. Såsom här, så hafva vi i hvarje stad gjort någre store till brottslingar emot densamma, på det att de der må utfva sina ränker; men deras ränker träffa ingen annan än dem sjelfve — dock de förstå det ej. 124. Så ofta som de få ett tecken (en uppenbarelse genom Muhammed), säga de: "vi skola icke tro, såframt ej detsamma, som Guds sändebud hafva bekommit, varder oss gifvet. Gud vet bäst åt hvem Han skall anförtro sitt budskap. De stolte, som så tala, skola inför Gud förödmjukas, och ett svårt straff bidar dem för deras ränkens skull. 125. På den, som Gud vill leda, öppnar Han bröstet för Islâm, och på den, som Han vill föra vilse, gör Han bröstet trångt och tillslutet, och det varder honom lika svårt att tro och ödmjuka sig, som om han måste stiga upp i himmelen. — Så har Gud dömt de otrogne till förkastelse. 126. Detta (som blifvit lefvande inom dig) är din Herres räta väg. — Vi hafva förtydligat uppenbarelserna för dem, som kunna fatta dem. 127. Dem väntar fridens boning hos deras Herre. Han är deras beskyddare, för deras gerningars skull.

128. Den dag, då vi församla dem alla skola vi säga: "o församlade genier! I hafven förfört många människor." Och deras vänner ibland människorna skola säga: "o vår Herre!

den ene har haft fördel af den andre. Nu hafva vi uppnått det mål, som du har föresatt oss." Han skall svara: "elden varde edert hem, deruti I evigt skolen bo, så vida ej Gud vill något annat;" ty eder Herre är allvis, allvetande. ^{129.} Sålunda gifva vi syndarne makt öfver hvarandra, för deras gerningars skull. ^{130.} "O församlade genier och menniskor! hafva ej sändebud af edert eget slägte kommit till Eder? De hafva ju framställt för Eder mina tecken (uppenbarelser) och varnat Eder för denna dags inträffande." De skola svara: "vi erkänna *det* emot oss sjelfve." Det var detta lifvets lockelser, som förförde dem, och de vittna emot sig sjelfve, att de varit otrogne. ^{131.} Derföre *sändas apostlar*, att din Herre ej vill förgöra städer för synd, utan att deras folk derpå blifvit förberedde. ^{132.} För hvar och en finnas *olika* grader af *straff och belöning*, i förhållande till dess gerningar. Din Herre försummar ej det, som de göra. ^{133.} Din Herre behöfver icke *Eder, ej heller eder dyrkan*. Om Han ville, kunde han förgöra Eder och låta andre, hvem Han ville, intaga edert ställe, på samma sätt, som Han låtit Eder uppkomma af ett annat folks ätt. ^{134.} Sannerligen, det hvarmed man hotat Eder, skall inträffa, och I kunnen det ej förhindra. ^{135.} Säg: "o mitt folk! stån fast vid edert handlingssätt; jag skall stå fast vid mitt. I skolen nog få veta, ^{136.} hvem som får paradiset till lön. De gudlöse skall det ej väl gå.

^{137.} De (hedningarne) afsätta åt Gud en del af den säd och boskap, som Han har frambragt, och säga: "detta är för Gud" — hvilken dårskap — "och detta är för våre afgudar." Hvad som är bestämdt för deras afgudar kommer icke på Guds lott, men det som var bestämdt för Gud, det kommer på afgudarnes lott. — Detta är en usel bestämning. ¹ ^{138.} På samma sätt hafva hedningarnes afgudar intalat många af dem, att mörda sina egna barn, ² för att bringa dem i förderf och afleda dem ifrån sin pligt. Vore det Guds vilja, så skulle de ej göra så. — Låt dem och deras lögnar vara. ^{139.} De säga: "dessa hus-

¹ De hedniska araberne bestämde en del af jordens frukter åt Allåh och en annan åt afgudarne. Om något af det, som var helgadt åt afgudarne, råkade att falla på Allåhs lott, så återställdes det till afgudarnes. Men föll något ifrån Allåhs lott till afgudarnes, så fick det stanna der.

² Hedningarne utsatte ofta flickebarn och offrade barn åt afgudarne. Koräuen.

djur och denna säd äro afstängda; ingen skall äta deraf, utan den, som vi tillåta det." — Hvilken dårskap! — Det gifves ock djur, på hvilka man ej får lägga någon börda (5, 102), och det gifves djur, öfver hvilka de vid slagtrandet ej uttala Guds namn, emedan de uppdikta lögner om Gud. Men Han skall låta dem umgälla hvad de hafva uppdiktat. 140. De säga ock: "dessa kreaturs foster äro tillåtna endast för våre männer, men förbjudna för våra qvinnor." Men är fostret dödfödt, så förtära det både männer och qvinnor. Gud skall löna dem för denna uttydning *af Hans vilja*, ty Han är allvis, allvetande. 141. De, som af dumhet och okunnighet, döda sina barn, och de som förbjuda det, som Gud beskärt dem till föda, i det att de tala lögner om Honom, deras handlingar ådraga dem förlust, de äro på irrvägar och ej stadde på den rätta vägen. 142. Det är Han, som har skapat vingårdar, i hvilka rankorna stiga i höjden, och sådane, i hvilka de icke stiga i höjden, palmlundar och jordfrukter af olika smak, såväl som oljotråd och granater af vanligt och ovanligt slag. Äten frukterna, när de mogna, och på skördedagen gifven Gud sin andel deraf; men varen icke slösande, ty Gud älskar icke slösarne. 143. *Det är Han, som har bestämt* några djur till att bära bördor, andra till husets behof. Äten af det, som Gud beskärt Eder till föda, och följen ej (i edra bestämmelser härom) Satans fotspår, ty han är eder uppenbare fiende. 144. Det är fyra par *af husdjur, hvilkas kött är bestämdt till eder föda, nemligen*: får och gumse, bock och get. — Fråga: "har Gud af dessa två par förbjudit honorna eller hanarne eller hvad honorna bära? Upplösen mig härom, ifall I hafven rätt." — 145. *Vidare*: kamelsto och kamel, ko och tjur. Fråga *dem*: "har Gud af dessa två par förbjudit honorna eller hanarne, eller hvad honorna bära? Var det i eder närvaro, som Gud ålade Eder detta?" Ho är väl orättfärdigare än den, som pådiktat Gud en lögn, för att, utan att hafva någon kunskap, föra människorna på villovägar. Sannerligen, Gud leder ej de gudlöses slägte. 146. Säg: "jag finner uti de mig gifna uppenbarelserna intet förbjudet att äta utom sjelfdöda djur, flytande blod och svinkött, ty det är orent; äfven oheligt är förbjudet, det är, när en annan guds namn deröfver uttalats *vid slagtrandet*. Men den som af nöd, utan afsigt att öfverträda *Guds*

bud, bryter häremot, han syndar ej, ty din Herre är förlåtande barmhertig (2, 168, 5, 4). 147. Judarne hafva vi förbjudit *köttet af* alla djur, som hafva klor, så väl som fettet på oxar och får, med undantag af fettet på ryggen, inelfvorna eller benen. Detta förbud gåfvo vi dem till lön för deras affall; ty vi hålla ord. 148. Om de utskrika dig som lögnare, så säg: "väl har din Herre en oändlig barmhertighets rikedom; men hans stränghet kan ej afvärjas ifrån det orättfärdiga folket." 149. Hedningarne skola säga: "om Gud så velat, så skulle hvarken vi eller våre fäder hafva jemte Honom uppstält afgudar, ej heller skulle vi hafva förbjudit någon mat." Så hafva och de, som före dem varit, ljugit, till dess att de erforo vår stränghet. Säg: "hafven I någon *säker* kunskap, så visen den! I följn endast hugskott, och uppfinnen diktade *bud*." 150. Säg: "i Guds hand är det tillräckliga beviset för *Hans lära* och om Han ville, skulle Han leda Eder alle." 151. Säg: "kommen hit med edra vittnen, som intyga, att Gud har förbjudit detta. Men äfven om de intyga det, så intyga du (Muhammed) det ej och följ ej deras önskningsar, hvilka förneka våra uppenbarelser, ej tro på det eviga lifvet och uppställa andra *väsentden* såsom sin Herres jemlikar." 152. Säg: "kommen hit! så skall jag uppläsa för Eder, hvad eder Herre har förbjudit Eder: 1) I skolen icke gifva Honom någon like; 2) I skolen ära fader och moder; 3) I skolen ej, af fruktan för fattigdom, döda edra barn, ty vi föda Eder och dem; 4) I skolen icke lefva okyskt, hvarken offentligen eller hemligen; 5) I skolen icke döda någon varelse, hvares lif Gud har befalt att heligt hålla, utan när I dertill berättigade ären. Detta har Gud bjudit Eder, på det att i skolen komma till förnuft. 153. *Vidare* 6) I skolen ej uträcka eder hand efter faderlöses egendom, — såvida det ej sker till deras bästa — till dess att de äro myndige; 7) I skolen gifva godt mått och god vigt; 8) I skolen icke pålägga någon (slaf) mera, än hvad han är i stånd att utträta; 9) när I yttren *edert omdöme*, så iakttagen rättvisa, äfven om den det gäller är en slägting, och 10) hållen förbundet med Gud. Dessa bud har Gud gifvit Eder, på det att I skolen komma till eftertanke. 154. Se! detta är min väg;

* Att här de mosaiska tio budorden ligga till grund är obestriddligt.

den är rak. Följen då den och beträden icke *olike* stigar; ty de aflägsna Eder ifrån Hans väg. — Dessa bud har Gud gifvit Eder, så att I skolen vara gudfruktige. ^{155.} Derefter hafva vi meddelat boken fullständigt åt Moses, för att gifva honom företråde framför den, som gör sig förtjent.¹ Den blef sålunda till en förklaring af alla ting, till ledning och nådebevis. *Vi hafva gjort detta*, på det att de skulle tro på mötet med sin Herre. ^{156.} Detta är en uppenbarad, välsignad bok; följ den och frukten Gud, på det att I mågen få barmhertighet, ^{157.} så att I ej kunnen säga: "före oss uppenbarades boken för två partier (judar och christne), men vi äro icke förtrogne med deras lärosätt," ^{158.} ej heller: "om boken hade nedsändts till oss, så skulle vi låta bättre leda oss än de." En upplysning har nu kommit till Eder, som utgår ifrån eder Herre, och en ledning och ett nådebevis. Ho är väl större syndare än den, som förnekar Guds uppenbarelsen och ifrån dem bortvänder sig? Men vi skola löna dem, som bortvända sig ifrån våra uppenbarelsen, med ett hårdt straff för deras motsträfvighets skull. ^{159.} Hvad vänta de (mekkanarne) väl på, om icke att änglarne skola komma till dem, eller att din Herre skall komma eller något af din Herres tecken (för domedagen) inträffa? Den dag, då något af din Herres tecken visar sig, då skall ej själen hafva gagn af sin tro, när hon ej trott förut eller i sin tro gjort godt. Säg: "biden I, vi skola ock bida." ^{160.} Med dem som blifvit oense i sin tro och äro vordne sekter, har du ej att göra; deras sak tillkommer Gud allena, och Han skall kungöra för dem hvad de gjort hafva. ^{161.} Den som medför (in i evigheten) en god gerning, han får tio gånger så mycket i *belöning*; men den som medför en ond gerning, får till straff endast dess motsvarighet, och de skola ej förfördelas. ^{162.} Säg: "min Herre har fört mig på en rak väg till en oföränderlig lära, Abrahams, den renläriges, lära — ty han var ej någon afgudatjenare." ^{163.} Säg: "min bön, mina andaktsöfningar under valfarten, mitt lif och min död, allt är helgadt åt Gud, verldarnes Herre. Han har ej någon jem-

¹ Enligt en annan läsart, som Sprenger meddelar, synes den dunkla meningen betyda, att Gud, genom bokens fullständiga meddelande, utmärkte Moses framför andre profeter, som erhållit endast delar af den.

like." Detta är den befallning, som jag har fått, och jag är den förste muslim. 164. Säg: "skulle jag väl önska mig någon annan Herre än Gud, då Han är alltings Herre, då ingen meniska handlar utan på sitt eget ansvar och ingen har att bära en annans börda?" Slutligen måsten I framställas inför eder Herre, och Han skall förklara för Eder det, hvaröfver I ären oense. 165. Det är Han, som har satt Eder till *sine* ståthållare på jorden och som har upphöjt den ene öfver den andre flera grader, för att pröfva Eder i det, som Han har gifvit Eder. Din Herre är snabb att straffa, men Han är också förlåtande, barmhertig.

VII. A'râf.

(Mekkanskt, 205 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. M. S. *Detta är* en skrift, som har uppenbarats dig, — aflägsna hvarje bekymmer för den ur ditt bröst — på det att du genom den skulle varna *de otrogne* och förmana de troende. 2. Följen de åt Eder meddelade uppenbarelserna ifrån eder Herre, och följ den icke andre rådgifvare. — I läggen detta föga på hjertat. 3. Huru många städer hafva vi icke redan förstört och vår vrede har plötsligen öfverraskat dem under nattsömnen eller under middagsslummern. 4. Och när vårt straff träffade dem, kunde de ej frambringa något annat ljud än de orden: "vi hafva sannerligen varit syndare." 5. Vi skola fråga dem, till hvilka sändebuden skickades, och vi skola fråga sändebuden. 6. Vi skola då meddela *sändebuden* kännedom *om folkets synder*; ty vi voro icke frånvarande (och veta hvad de hafva gjort). 7. På den dagen skall vägas med rättvisa och den, hvilkens vågskålar äro tunga (23, 104; 101, 5), skall varda salig; 8. Men den, hvilkens vågskålar äro lätta, han har förlorat sin salighet, emedan han förbrutit sig på våra uppenbarelser. 9. Vi hafva gjort Eder mäktige på jorden och försett Eder der med uppehälle; men I ären föga tacksamme. 10. Vi hafva skapat Eder och sedan gifvit Eder form. Der-efter sade vi till änglärne: "knäböjen för Adam." Då knäböjde de utom Iblis (2, 32), ty han var icke ibland de knäböjandes antal. 11. *Gud* frågade: "hvad afhöll dig ifrån att

knäböja, då jag befalde dig det?" Han svarade: "jag är för-
 mera än han. Mig har du skapat af eld, men honom af lera."
 12. *Gud* sade: "gå ned härifrån! ty det anstår dig icke att i
 öfvermod här trotsa mina bud. Gå bort! du är nu förbannad."
 13. *Iblis* sade: "gif mig uppskof till den dag, då de (menni-
 skorna) skola uppväckas ifrån de döda." 14. *Gud* svarade:
 "detta uppskof beviljas dig." 15. Han sade: "emedan jag (ge-
 nom din befallning) förleddts till affall, så skall jag sannerligen
 lura på människorna på din rätta väg. 16. Jag skall angripa
 dem *ifrån alla håll*, framifrån, bakifrån, ifrån höger och ifrån
 venster, och du skall finna de fleste af dem otacksamme." 17.
Gud sade: "gå bort härifrån föraktad, förskjuten. Om någon
 af dem följer dig, så skall jag sannerligen fylla helvetet med
 Eder alle."

18. O Adam! tagen du och din maka eder bostad i para-
 diset. Af hvad helst I viljen, mågen I äta, men nalkens icke
 detta här trädet, ty då synden I (2, 33). 19. Men Satan hvi-
 skade till dem, för att han skulle visa dem hvad de icke sågo
 af sin blygd, och sade: "endast derföre har eder Herre för-
 bjudit Eder detta trädet (20, 118), emedan Han fruktar, att I
 skolen varda änglar eller odödlige." 20. Med en ed bekräftande
 sitt tal, sade han ytterligare till dem: "jag råder Eder san-
 nerligen till det som är Eder nyttigast." 21. Genom bedrägeri
 förledde han dem båda sålunda *till att äta*. Såsnart de då
 hade smakat *trädet's frukt*, sågo de sin blygd, och företogo sig
 att hopsy lustgårdens löf till sin beklädnad. Deras Herre ro-
 pade nu till dem: "jag förbjöd ju Eder detta trädet och sade
 Eder, att Satan var eder uppenbare fiende." 22. De svarade:
 "o vår Herre! vi hafva skadat oss sjelfve. Om du ej förlåter
 oss och förbarmar dig öfver oss, så varda vi visserligen för-
 lorade." 23. *Gud* sade: "gån ned till jorden såsom fiender emot
 hvarandra.¹ Der fån I bo och njuta af dess förmåner en
 tid." 24. Han sade *vidare*: "der skolen I lefva, der skolen I
 dö och derifrån skolen I framhafvas (vid uppståndelsen)."

25. O Adams barn! vi hafva nedsändt till Eder kläder för
 att skylla eder blygd och *andra* till prydnad; men gudsfruk-
 tans drägt är den bästa. Detta har Gud uppenbarat, så att

¹ Såsom man ser af andra ställen, gäller detta ord äfven Satan.

de skola få eftertanke. 26. O Adams barn! låten icke Satan fresta Eder, ty så utdref han edre första föräldrar ur paradiset, fråntagande dem deras klädnad, så att de kunde se sin blygd. Han och hans hjälptrupper se Eder sannerligen, der I icke kunnen se dem. Vi hafva gjort satanerne till de otrognes vänner. 27. När desse göra något skamligt, säga de: "vi hafva funnit våre fäder handla så, och Gud har befalt oss det." Säq: "Gud bjuder visst icke något skamligt. Skolen I säga om Gud hvad I icke veten?" 28. Säq: "min Herre befaller, att öfva rätt. Vänden nu edra anleten till Honom på hvarje bönestund och åkallen Honom med en uppriktig tro. Så som Han har frambragt Eder, så skolen I ock återvända *till Honom*. Somlige leder Han, andre åter hemfölo med rätta åt villfarelsen, ty de togo satanerne till vänner framför Gud och anse sig vara på den rätta vägen.

29. O Adams barn! påtagen edra kläder vid hvarje bönehus,¹ samt äten och dricken, men utan öfverflöd, ty Gud älskar icke slösarne. 30. Ho har väl förbjudit Guds prydnader, hvilka Han har frambragt åt sine tjenare, eller de läckra rätterna af uppehållet? Säq: "de tillhöra de troende här i lifvet, och äro deras uteslutande tillhörighet på uppståndelsedagen." På detta sätt utreda vi uppenbarelserna för menniskor, som begripa. 31. Säq: "min Herre har förbjudit allt skamligt, vare sig öppet eller förborgadt, såväl som synd, öfvermod med orättvisa, och att uppställa jemte Gud det till jemlike, hvartill ingen fullmakt blifvit Eder gifven, samt att säga om Gud hvad I icke veten."

32. För hvarje folk är en tid bestämd, och när deras tid är ute, kunna de hvarken fördröja eller påskynda den en timma. 33. O Adams barn! när sändebud af edert eget folk komma till Eder och uppläsa för Eder våra uppenbarelser, så skola de, som frukta Gud och bättra sig, ej hafva något skäl att frukta ej heller skola de sörja. 34. Men de som förneka våra uppenbarelser och högmodigt vända sig bort ifrån dem, de skola komma i *helvetets* eld och der evigt förblifva. 35. Ho är väl större syndare än den, som uppdiktar lögn om Gud

¹ De hedniska araberne hade för sed, att nakne göra processioner omkring Ka'aba och förbjödo derunder all spis.

eller förnekar Hans uppenbarelser? Desse få sin beskärda del af det, som bestämts åt dem (af lifvets förmoner), till dess att våre dödsänglar komma, för att afhemta dem. Desse spørja då: "hvar äro de, som I återkalladen utom Gud?" De svara: "de hafva försvunnit ifrån oss," och de bekänna om sig, att de varit otacksamme. ^{36.} Gud skall säga (på domedagen): "gån in i elden med de släkter af genier och menniskor, som hafva gått före Eder *dit*." Så ofta en skara inkommer dit, förban- nar hon den andra. Slutligen, när alla der församlats, sä- ger den sista af dem om den första: "desse, o vår Herre! för- förde oss. Gif dem dubbelt af eldens *pina*." Han skall svara: "för hvar och en blir den dubbel, men I veten det ej." ^{37.} De förste af dem skola säga till de siste: "hvad hafven I för före- tråde framför oss? Kännen nu straffet för edra gerningar. ^{38.} Sannerligen, ej skola himmelens portar öppnas för dem, som förneka våra uppenbarelser och högmodigt vända sig bort ifrån dem. De skola aldrig inkomma i paradiset förr än kamelen går genom nålsögat. — Så löna vi syndarne. ^{39.} De få hel- vetet till bädd, med täcken (af eld) öfver sig. — Sålunda löna vi de orättfärdige. ^{40.} Men de som tro och göra godt, — vi pålägga ingen mera än hvad han förmår att uträtta — de skola komma i paradiset och der evigt förblifva. ^{41.} Ur deras hjertan skola vi borttaga allt agg; floder skola flyta nedanför deras fötter, och de säga: "prisad vare Gud, som fört oss hit! Vi skulle ej hafva varit i stånd att vandra på den rätta vä- gen, om Gud ej hade varit vår ledare. Det är vår Herres sändebud, som hafva meddelat oss sanningen." Man skall ropa till dem: "se här är paradiset. I hafven fått del deri för edra gerningars skull." ^{42.} Paradisets innevånare ropa till dem, som äro i *helveteselden*: "vi hafva funnit, att vår Herres löfte var en verklighet. Hafven I ock erfarit, att det, hvar- med eder Herre hotat Eder, har inträffat?" De svara: "ja!" Sedan skall en härold emellan dem utropa: "Guds förbannelse hvile öfver de orättfärdige, ^{43.} som hindra andre att beträda Guds väg, önskande att den vore krokig, och icke tro på det eviga lifvet." ^{44.} Emellan desse begge är en skiljemur och på A'râf (dess högsta del) befinna sig männer, som känna alle (de salige och de osalige) på deras tecken. De ropa till para- disets innevånare: "frid vare med Eder!" De kunna ej ingå

dit, ehuru de önska det. 45. När sedan deras blickar vändas emot dem, som äro i elden, utropa de: "o vår Herre! försätt oss ej ibland det syndiga släktet." 46. De som äro på A'raf skola ropa till de (osalige) männen, som de känna på deras tecken: "hvad har edert samlande och edert högmod gagnat Eder? 47. Äro väl desse *salige* de, om hvilka I hafven svurit, att de ej skulle få del i Guds barmhertighet?" *Vände till de salige, säga de:* "gå in i paradiset. I hafven intet skäl att frukta och skolen ej sörja." 48. De som äro i elden skola ropa till paradiset inneväfvere: "nedhållen till oss något vatten eller någon annan *dryck*, som Gud har beskärt Eder." De svara: "Gud har förbjudit de otrogne bådadera." 49. Förförde af detta lifvets *lockelser* gjorde de sin religion till gyckel och lek. Derröre skola vi i dag glömma dem, såsom de glömde, att denna dag skulle inträffa, och förnekade våra uppenbarelser. 50. Vi hafva dock gifvit dem en bok, hvilken vi enligt vår kunskap förklarar, till en ledning och ett nådebevis för de troende. 51. Männe de förbida någon annan utgång på dess *förutsägelser*, än denne? På den dag, då denne utgång inträffar, skola de som tillförne förgätit den, säga: "vår Herres sändebud hafva talat sanning. Finnes nu för oss någre förespråkare, så att de kunna lägga sig ut för oss, eller må vi återföras *till lifvet*? Då skola vi handla annorlunda, än vi hafva gjort." Men deras själar äro förlorade och de *afgudar*, som de uppdyktat, försvinna för dem.

52. Sannerligen, eder Herre är den Gud, som skapade himlarne och jorden på sex dagar, och sedan svingade Han sig upp på sin thron. Han låter natten betäcka dagen, under det att de snabbt följa på hvarandra. *Han skapade ock solen, månan och stjernorna*, som gå enligt Hans vilja. Det skapade och makten äro ju Hans. Välsignad vare Gud, verldarnes Herre! 53. Åkallen eder Herre ödmjukt och i tysthet. — Han älskar ej dem, som öfverträda Hans bud. 54. Anställen ej förvirring på jorden, sedan ordning der tillvägabragts, utan åkallen Honom under fruktan och hopp, ty Guds barmhertighet är

¹ Härmed förstås sådane troende, hvilkas gerningar icke äro fullt tillräckliga att förtjena belöningen med paradiset. De förvaras här, till dess att Gud, enligt sin vilja, afdömer deras sak. Således ett förvirradt minne af skärselden.

nära dem, som göra väl. 55. Det är Han som utsänder vindarne såsom härolder före sin nåd (regnet). När de hafva uppdrifvit ett vattendigert moln, föra vi det till ett uttorkadt land, dit vi låta vattnet nedströmma och frambringa derigenom allehanda frukter. På samma sätt skola vi utföra de döde *ur grifterna*. — *Detta sker*, på det att I skolen komma till eftertanke. 56. Utur den goda jorden framkomma dess växter *i mängd* enligt dess Herres vilja; men den dåliga alstrar endast ringa. På detta sätt omvexla vi uppenbarelserna för ett tacksamt folk.

57. Vi hafva sändt Noach (10, 72 ff.; 11, 27 ff.; 23, 23 ff.; 26, 105 ff.) till sitt folk och han sade: "mitt folk! tillbedjen Gud, ty I hafven ingen annan Gud än Honom. Jag fruktar sannerligen för Eder en alfvarlig dags straff." 58. De förnämde af hans folk svarade: "vi tro, att du är i en påtaglig villfarelse." 59. Han genmälte: "jag är ej i villfarelse, mitt folk, jag är tvertom ett sändebud ifrån verdarnes Herre. 60. Jag frambär till Eder min Herres budskap, gifver Eder råd och vet om Gud hvad I icke veten. 61. Förvånar det Eder, att en varning ifrån eder Herre frambäres till Eder genom en menniska af edert eget folk, för att varna Eder, så att I varden gudfruktige, och så att I kanhända fån barmhertighet?" 62. De beskyllde honom för lögn. Men vi hafva räddat honom och dem som höllo med honom i arken, under det att vi dränkte dem, som förklarade våra tecken för bedrägeri; ty de voro ett förblindadt släkte.

63. Och till A'diterna, *sände vi* deras broder Hûd (11, 52—66; 26, 123 ff.) och han sade: "o mitt folk! tillbedjen Gud, ty I hafven ingen annan Gud än honom. Skolen I icke frukta *straffet*?" 64. De förnämde af hans folk, som voro otrogne, svarade: "vi tro, att du gör dig skyldig till dårskap,¹ och vi hålla dig för en ljugare." 65. Han genmälte: "o mitt folk! jag är ej någon dåre, utan snarare ett sändebud ifrån verdarnes Herre. 66. Jag frambär till Eder min Herres budskap och jag är för Eder en trogen rådgifvare. 67. Förvånar det Eder, att en men-

¹ A'diterna och Thamûdäerna voro tvenne stammar, som bodde norr om Mekka på handelsvägen till de nordliga och sydliga länderna. Af deras profeter Hûd och Sâlih finnes intet spår i Bibeln.

niska af edert eget folk frambär till Eder en påminnelse ifrån eder Herre, på det att Han må varna Eder? Kommen ihåg, att Han har satt Eder till Noachs släktes efterträdare, och har begåfvat Eder med ovanligt stora kroppar. Minnens Guds välgärningar, så att det kan gå Eder väl." 68. De svarade: "har du kommit till oss, på det att vi skola tillbedja Gud allena och öfvergifva de gudar, hvilka våre fäder dyrkade? Låt det *straff*, hvarmed du hotar, komma öfver oss, om du hör till de sannfärdige." 69. Han sade: "förkastelse och eder Herres vrede hvila redan öfver Eder. Viljen I tvista med mig om namn, hvilka I och edre fäder hafva gifvit *åt edre afgudar*, och hvartill Gud ej gifvit Eder någon makt? Vänten då, också jag väntar *på straffdomen*." 70. Men honom och dem som höllo med honom hafva vi räddat till följe af en ifrån oss utgången nåd, under det att vi utrotade dem, som förklarade våra tecken för bedrägeri i ty de voro icke troende.

71. Och till Thamûdäerna *sände vi* deras broder Sâlih (11, 64 ff.; 26, 141 ff.; 27, 46 ff.) och han sade: "o mitt folk! tillbedjen Gud; ty I hafven ingen annan Gud än Honom. Det har kommit en tydlig uppenbarelse till Eder ifrån eder Herre. Denna Guds kamelinna må tjena Eder till tecken. Låten henne äta på Guds jord och tillfogen henne ej något ondt, ty då skall ett pinsamt straff drabba Eder." 72. Påminnen Eder, att Han har satt Eder till A'diternas efterträdare och anvisat Eder boställen på jorden. På slätterna hafven I byggt borgar och i bergen hafven I uthuggit hus. Kommen ihåg Guds välgärningar och anstiften ej förderf på jorden." 73. De förnäme af hans folk, hvilka voro öfvermodige, sade till de svage (fattige), nemligen till dem, som trodde af dem: "ären I öfvertygade, att Sâlih är ett sändebud ifrån hans Herre?" De svarade: "vi tro på det, som han frambär." 74. De öfvermodige genmälte: "vi förkasta hvad I tron." 75. De hasade kamelinnan, motsatte sig Guds befallning och sade: "o Sâlih! låt det straff, hvarmed du hotar, komma öfver oss, såvida du är sänd *af Gud*." 76. Då öfverföll dem jordbäfningen och om morgonen lågo de såsom lik i sina hus. 77. Han vände sig bort ifrån dem och sade: "o mitt folk! jag har framfört till Eder min Herres budskap och gifvit Eder mitt råd, men I älsken icke rådgifvare."

78. Och Lot *sände vi* (11, 79 ff.; 26, 160 ff.; 27, 55 ff.; 29, 31 ff.; 37, 133 ff.) och han sade till sitt folk: "skolen I utöfva skändligheter, som ingen menniska hittills föröfvat? 79. Skolen I af lusta umgås med männer i stället för med qvinnor? Ja! I ären ett lösaktigt folk." 80. Men hans folk hade ej annat till svar, än att de sade: "förlagen dem ur edert område; ty de äro menniskor, som vilja hålla sig rena." 81. Men vi räddade honom och hans slägt, med undantag af hans hustru, ty hon var ibland öfverträdarnes antal. 82. Och vi läto ett regn falla öfver dem, och se hurudant de brottsliges slut var.

83. Och till Madjaniterna *sände vi* deras broder Scho'aib (11, 85 ff.; 26, 176 ff.; 29, 35 ff.) och han sade: "o mitt folk! tillbedjen Gud, ty I hafven ingen annan Gud än Honom. Ifrån eder Herre har kommit till Eder en upplysning: "gifven fullt mått och -full vigt, förfördelen ingen i sin rätt och anstiften ej fördert på jorden, sedan den bragts i ordning. Detta skall vara för edert bästa, om I varden troende. 84. Sätten Eder ej på *hur* vid hvarje väg, för att hota och utestänga ifrån Guds väg dem, som tro på Honom, önskande att göra den krokig. Påminnen Eder, huru I voren ett ringa antal och huru Han har förökad Eder. Se hvilket straff, som drabbade ogeringsmännen. 85. Om en del af Eder tror det, hvarmed jag har sändts, och andre icke tro, så hafven tålmod, till dess att Gud dömer emellan oss, ty Han är den bäste skiljedomare." 86. De förnäme af hans folk, som voro intagne af högmod, sade: "vi skola sannerligen bortdrifva dig och dem som tro med dig ur staden, om du icke återvänder till vår religion." Han svarade: "huru, äfven emot vår vilja *skola vi återvända?*" 87. Vi skulle då göra oss skyldige till en osanning om Gud, ifall vi återvända till eder religion, sedan Gud befriat oss ifrån den. Vi kunna omöjligen återvända, såvida ej Gud, vår Herre, vill det. Guds vetande omfattar allt, på Gud sätta vi vår tillit. O vår Herre! afgör sanningsenligt saken emellan oss och vårt folk, ty du är den bäste afgörare." 88. De förnäme ibland hans folk, som voro otrogne, sade härvid: "om I följn Scho'aib, så utsätten I Eder sannerligen för förluster (i eder handel)." 89. Fördenskull öfverföll dem jordbäfningen, och om morgonen lågo de som lik i sina hus. 90. De som beskyllde Scho'aib för bedrägeri hade sålunda förlorat i

handeln. 91. Han vände sig bort ifrån dem och sade: "o mitt folk! jag har till Eder framfört min Herres budskap och gifvit Eder mitt råd. Hvi skall jag bedröfvas för ett otroget folks skull?"

92. Så ofta som vi sände en profet till en stad, hemsökte vi innevånarne med olycka och brist, på det att de skulle ödmjuka sig. 93. Derefter sände vi godt i stället för det onda, ända derhän att de åtnjöto ett stort välstånd. Derföre sade de: "äfven våre fäder hatva erfarit godt och ondt." Vi hafva då plötsligen öfverraskat dem *med straffet*, innan de blefvo det varse. 94. Om innevånarne i desse här städerna hade trott och blifvit gudfruktige, så skulle vi hafva upplåtit för dem himmelens och jordens välsignelser. Men de framhärdade i sitt förnekande och vi straffade dem för det, som de derigenom hade förtjenat. 95. Voro väl desse städers innevånare säkre för möjligheten af vårt straff, som kunde träffa dem under nattens sömn? 96. Voro väl desse städers innevånare säkre för möjligheten af vårt straff, som kunde träffa dem under nöjena vid middagstiden? 97. Männe de voro säkre för Guds list? Ingen skall tro sig säker för Guds list, undantagandes de, som skynda till sitt förderf.

98. Hafva de (mekkanarne), åt hvilka vi gäfvo jorden i arf efter dess förre bebyggares undergång, kommit till den öfvertygelsen, att vi, om vi vilja, bestraffa äfven dem för deras synder? Vi pläga trycka ett insegel på deras hjertan och de höra då icke mera. 99. Till innevånare i de städer, om hvilkas händelser vi berätta dig något, hade sändebud kommit med upplysningar, men de voro icke bestämde att tro det, som de dittills hade förnekat. Så förseglar Gud de otrogues hjertan. 100. Vi hafva funnit, att de fleste icke fullgjorde sina förpligtelser. Ja! vi hafva funnit, att de fleste anstiftade förderf. 101. Efter desse *profeter* sände vi Moses med våra tecken till Farao och hans förnäme, men de förkastade dem. — Se hvilket slut illgerningsmännen fingo (10, 76 ff.; 20, 10 ff.; 23, 48 ff.; 26, 10 ff.; 27, 7 ff.; 28, 2 ff.; 40, 24 ff.; 43, 45 ff.) 102. Moses sade: "o Farao! jag är ett sändebud ifrån verldarnes Herre. 103. Det anstår mig derföre, att jag talar om Gud endast sanningen. Jag är utrustad med ett bevis ifrån eder Herre: låt Israels barn draga bort med mig." *Farao* svarade: "om du

är utrustad med ett tecken, så visa det, så framt du talar sanning." 104. Han kastade då ned sin staf och den blef en tydlig orm. 105. Sedan framdrog han handen *ur skötet*, och de närvarande sågo, att den var hvit. 106. Faraos folks förnämste sade: "detta är en skicklig trollkarl. 107. Han vill fördrifva Eder ur edert land. Hvad beslutet I?" 108. De sade *till Faraos*: "lät honom och hans broder inställa sig en annan gång. Sänd emellertid ut folk till städerna, 109. att sammankalla alle skicklige trollkarlar och föra dem till dig." 110. Trollkarlarne instälde sig hos Faraos och sade: "vi erhålla nog en belöning, om vi segra." 111. Faraos svarade: "ja! och I skolen stå högt i nåd hos mig." 112. De sade: "vill du, Moses, kasta *stafven* eller skola vi kasta *först*." 113. Han svarade: "kasten." Då de hade kastat, förvände de synen på människorna och uppfylde dem med fasa. De förrättade ett stort trolleri. 114. Vi uppenbarade för Moses: "kasta ned din staf!" och se den uppslukade deras taskspeleri. 115. Sanningen bestod profvet och deras sak vardt om intet. 116. De voro öfvervunne och drogo sig förödmjukade tillbaka. 117. Och trollkarlarne nedkastade sig tillbedjande på sitt ansigte 118. och sade: "vi tro på verldarnes Herre, 119. Mose och Arons Herre." 120. Faraos sade: "huru, I tron derpå, innan jag tillåter Eder det? Detta är en list, som I hafven uttänkt i staden, för att derur bortdrifva innevånarne. Men I skolen få se. 121. Jag låter afhugga på Eder händerna och fötterna på motsatt sida och korsfäster Eder sedan allesammans." 122. De svarade: "då skola vi återvända till vår Herre; 123. ty du hämnas på oss endast derföre att vi tro på vår Herres tecken, sedan de blifvit oss kungjorda. Herre! förläna oss tålmod och lät oss dö, dig undergifne." 124. Faraos folks förnäme sade: "skall du låta Moses och hans folk drifva ofog på jorden? Han skall öfvergifva dig och dine gudar." Faraos svarade: "vi vilja döda deras söner och låta deras döttrar lefva. Vi hafva dem ju fullkomligt i vårt våld." 125. Moses sade till sitt folk: "anropen Gud om hjälp och varen tålige; ty jorden är Guds och Han bestämmer den till arf åt hvem Han vill af sine tjenare, och till slut skola de fromme få sin lön." 126. De svarade: "vi hafva pinats, innan du kom till oss och sedan du kom." Han sade: "Kanhända eder Herre skall förgöra edre fiender och göra Eder till deras efterträdare på

jorden. Han väntar endast för att se, huru I uppfören Eder." 127. Vi hade redan hemsökt Faraos folk med missväxtår och brist på frukter, på det att de skulle besinna sig. 128. När då åter godt vederfors dem, sade de: "detta är det som tillkommer oss." Men när ondt hände dem, tillskrefvo de Moses och dem som voro med honom skulden för detta. Men deras öde berodde på Gud; de fleste veta det dock icke. 129. De *förnäme* sade: "hvad tecken du än må visa oss, för att dermed förvill oss, så tro vi dig dock icke." 130. Derföre skickade vi öfver dem floden, gräshoppor, ohyra, paddor och blod såsom ojäfaktiga tecken. Men de framhårdade i sitt högmod och uppförde sig som ett brottsligt folk. 131. När nu dessa plågor kommo öfver dem, sade de till Moses: "bed för oss din Herre att göra det, som Han enligt ditt föregifvande har lofvat, och då du har befriat oss ifrån plågan, vilja vi tro på dig och släppa ut Israels barn med dig." Sedan vi hade borttagit plågan ifrån dem, till dess att deras tid skulle komma, så bröto de sitt ord. 132. Vi hämnades på dem och dränkte dem i hafvet, emedan de hade ansett våra tecken såsom bedrägeri och varit likgiltige för dem. 133. Och vi gäfvode folk, som de hade förnedrat, östern och vestern af jorden, hvaröfver vi utgjutit vår välsignelse. Så uppfylldes din Herres nåderika ord på Israels barn för deras tålmodss skull (under förföljelserna); och vi förstörde det som Faraos och hans folk hade gjort och deras byggnader. 134. Och vi förde Israels barn öfver hafvet, och så kommo de förbi ett folk, som var hängifvet åt sine afgudars dyrkan. De sade: "O Moses! gör oss en sådan gud, som de hafva." Han svarade: "I ären verkligen ett oförståndigt slägte. 135. Desses lära är ju förfallen och deras handlingar tjena till intet." 136. Han sade *vidare*: "skall jag söka Eder en annan gud än Gud sjelf, ehuru Han gifvit Eder fördelar framför andra varelser? 137. Vi frälste ju Eder ifrån Faraos folk, som pålade Eder den hårdaste plåga, dödade edre söner, men läto edra döttrar lefva. Häruti var en svår pröfning ifrån eder Herre. 138. Vi utsatte ett möte med Moses på trettio dagar, hvilka vi sedan ökade med tio, så att mötet med hans Herre varade fyratio dagar. Moses sade till sin broder Aron: "var i mitt ställe hos mitt folk, håll ordning och följ ej deras väg, hvilka anstifta förderf. 139. När Moses in-

fann sig till mötet med oss och hans Herre talade med honom, så sade han: "min Herre! visa dig för mig, så att jag kan se dig." *Gud* svarade: "du kan ej se mig; men betrakta berget; (jag vill visa mig för det). Kan det fördraga det, så skall ock du se mig." När då hans Herre visade sig för berget, krossades det till stoft, och Moses nedföll sanslös. ¹⁴⁰ När han återfick medvetandet, sade han: "din är äran; jag vänder mig med ånger till dig och jag är den förste af dem som tro." ¹⁴¹ *Gud* sade: "jag har utvalt dig, Moses, framför alle andre att föra mina bud och jag har talat med dig. Emottag derföre hvad jag gifver dig och var tacksam." ¹⁴² Vi uppskrefvo åt honom på taforna allehanda bud till förmaning och förklaring på allting. "Emottag dem då med kraft och allvar, samt hjud dit folk att fasthålla och lyda det förträffliga, som deruti befallas. Jag skall visa Eder de gudlöses hem." ¹⁴³ Från mina uppenbarelser skall jag bortvända dem, som med öfvermod och orättvisa handla på jorden. Ty äfven om de sågo alla tecken, så skulle de ej tro på dem. Se de rättrådighetens bana, så taga de ej den till sin väg; men se de villfarelsens bana, så taga de den till sin väg, ¹⁴⁴ derföre att de hafva ansett våra uppenbarelser för bedrägeri och varit likgiltige för dem. ¹⁴⁵ Men de som icke tro på våra tecken och ej på det eviga lifvets tillkommelse, deras handlingar äro utan värde. Huru kunna de väl lönas om icke efter sina gerningar." ¹⁴⁶ Sedan Moses hade aflägsnat sig, gjorde hans folk åt sig af sina smycken en kalf med kropp, som bölade. Insågo de ej, att han icke kunde tala till dem, ej heller leda dem på en väg? ¹⁴⁷ De gjorde honom åt sig och vordo syndare. ¹⁴⁸ Men när de med förtviflan insågo, att de hade begått ett misstag, sade de: "sannerligen, om vår Herre icke förbarmar sig öfver oss och förlåter oss, så varda vi förtappade." ¹⁴⁹ Så snart Moses, vred och bedröfvad, återkom till sitt folk, sade han: "illa hafven I fyllt min plats, då jag ej var här. I hafven ju försummat att fullgöra Guds bud." Och kastande taforna, fattade han sin broder i hufvudet och drog honom till sig. Denne sade: "o min moders son! folket vardt mig öfvermäktigt, och det var nära att de hade dödat mig. Gif mig ej till spott åt mine fiender och räkna mig ej till syndarnes antal." ¹⁵⁰ *Moses* sade: "o min Herre! förlåt mig och min broder. Låt oss blifva

delaktige af din barmhertighet. Du är ju den Allrabarmhertigaste." 151. Sannerligen, de som gjorde kalfven *till sin gud* skola träffas af sin Herres vrede och af förnedring i detta lifvet. Så löna vi dem, som uppdikta lögn *om Gud*. 152. Dock de som illa hafva gjort, men derefter ångra sig och uppriktigt tro — så varder visserligen din Herre, efter dessa *synders begående*, förlåtande, barmhertig. 153. Sedan vreden hade lagt sig hos Moses, upptog han taflorna. I det, som på dem var skrifvet, innehölls en ledning och ett nådebevis för dem, som rädas för sin Herre. 154. Och Moses utvalde för mötet med oss sjuttio männer af sitt folk. När jordbävningen öfverraskade dem, utropade han: "hvi har du ej velat, min Herre! förgöra dem och mig förut. Skall du förgöra oss för det, som de fåvitske ibland oss hafva föröfvat? Detta var ju endast en pröfning ifrån dig, hvarigenom du vilseför dem, som du vill, och leder dem, som du vill, på den rätta vägen. Du är vår beskyddare. Förlåt oss då och förbarma dig öfver oss. Du är den bäste af dem, som förlåta. 155. Bestäm åt oss en härlig lott såväl i denna som i den tillkommande verlden, ty vi hafva med ånger återvänt till dig." *Gud* svarade: "med mitt straff hemsöker jag hvem jag vill; men min barmhertighet omfattar alla. Den skall jag ock beskära dem, som frukta mig, betala almosan, samt dem, som tro på våra uppenbarelsen, 156. de der följa aposteln, den *i Skriften* olärde profeten, om hvilken de finna skrifvet hos sig i Torâ och Evangelium. Han hjuder dem det ädla, men förbjuder det onda, tillåter dem det rena och förbjuder det orena. Han skall och aflyfta deras börda och de fjettrar, som nedtyngde dem. De som tro på honom, försvara och bistå honom samt följa det ljus, som (i Korânen) uppenbarats med honom, desse skall det väl gå.

157. Säg: "o menniskor! jag är sändebud till Eder alle ifrån Gud, 158. Honom, som styrer himlarne och jorden. Utom Honom gifves det ej någon Gud. Han gifver lif och död. Tron på Gud och Hans apostel, den *i Skriften* olärde profeten, som tror på Gud och på Hans ord. Följen honom, så att I förens på den rätta vägen. 159. Det fans af Mose folk ett slägte, som ledde andre med sanningens ord och enligt det-samma skipade rätt. 160. Vi delade *Israeliterna* i tolf stammar, såsom särskilda folk. Då Mose folk begärde vatten af

honom, gäfvu vi honom denna uppenbarelse: "slå på stenen med din staf" och när han gjorde så, frambröto ur den tolf källsprång. Hvarje menniska kände sitt drickesställe (2, 57). Vi läto ock molnet gifva dem skugga, samt nedsände manna och vaktlar till dem, sägande: "äten af de goda ting, hvilka vi hafva beskärt Eder till spis. — Icke förörättade de oss, utan sig sjelfve (genom sin otacksamhet).

161. I veten ju, att man sade till dem: "bon i denne stad och tagen Eder föda der, hvarhelst I viljen. Sägen: "förlåtelse" och inträden genom porten i ödmjukhet, så skola vi förlåta Eder edra synder. (2, 55). — Vi skola föröka *deras lön*, som göra väl. 162. Men syndarne utbytte ordet, hvilket de voro befalde att yttra med ett annat, och derföre nedsände vi ifrån himmelen straff för deras synds skull. ¹

163. Fråga dem om staden (Ajla), som låg vid hafvet. Dess innevånare försyndade sig genom brott emot sabbatens helgd; ty fiskarne, *hvaraf de lefde*, visade sig för dem på vattenytan, när de firade sabbat, men den dag, då det ej var sabbat, kommo de icke. — Så plåga vi dem för deras onskas skull. 164. En hop af dem sade: "hvi prediken I för oss, — ett slägte, som Gud i alla fall vill förgöra eller hårdt straffa." De svarade: "det skall tjena oss till undskyllan inför eder Herre och det är ju möjligt, att I varden gudfruktige." 165. Sedan de hade glömt hvad som lagts dem på hjertat, frälste vi dem, som afhöllo sig ifrån det onda, och hem-sökte de brottslige med ett förfärligt straff för deras onskas skull. 166. Ty när de försmådde vårt förbund, sade vt till dem: "varden vederstyggliga apor." (2, 61). Din Herre har ju ock svurit, att Han alltid, ända till uppståndelsedagen, skall sända någon, som pålägger dem bittra qval; ty din Herre är snar att straffa, men också förlåtande och mild. 167. Vi kringspridde dem på jorden i flera folk. Somlige voro dygdige, andre icke. Vi hafva pröfvat dem med välgerningar och motgångar, så att de skulle omvända sig. 168. Så följde efter dem efterkommande (19, 60). De ärfde Skriften och fingo denna verldens förgängliga goda samt sade: "vi skola nog förlåtas." Men om dylike förgänglige fördelar *ännu en gång* erbjudas dem, så skola de

¹ Enligt sägen sade de i stället för *Hitta* "förlåtelse" *Hobba* "korn" d. ä. gif oss korn.

emottaga dem. Har icke förbindelsen i Skriften uppgjorts med afseende äfven på dem, *då det bjöds*, att de endast skulle tala sanning om Gud? De hafva nog läst hvad der står. Men evighetens boning har ett högre värde för de gudfruktige, — förstån I det icke? — 169. och för dem, som hålla sig fast vid Skriften och upprätthålla gudstjensten. Vi skola visst icke göra om intet de rättfärdiges lön. 170. Vi uppryckte, såsom I veten, berget och *upplyfte det* öfver dem såsom ett tak, och de trodde att det skulle falla på dem. *Vi sade då*: "emottagen det, som vi hafva gifvit Eder, med allvarligt uppsåt att *lyda dess bud*, och ihågkommen dess innehåll, så varden I gudfruktige (2, 60).

171. Gud har ju ur Adams barn, ur deras länder, frambragt deras afkomma, och låtit dem vittna emot sig sjelfve, *då Han frågade dem*: "är icke jag eder Herre?" De svarade: "jo! vi intyga det." Derföre kunnen I ej på uppståndelsedagen säga: "vi hafva ej gjorts uppmärksamme härpå." 172. Ej heller mågen I då säga: "våre fäder tillbådo afgudar före oss. Vi äro deras ättlingar, som följt efter dem. Kan du väl förgöra oss för det som de hafva gjort, hvilka talat osanning." 173. På detta sätt utreda vi uppenbarelserna, på det att de skola omvända sig.

174. Föredrag för dem berättelsen om den, åt hvilken vi hafva meddelat våra uppenbarelser. Han har dock undandragit sig dem; Satan upphann honom och han blef förförd. 175. Om vi hade velat, skulle vi genom *våra uppenbarelser* hafva upprätthållit honom, men han hängde fast vid jorden och åtlodde sina begärelser. Han liknar hunden, som räcker ut tungan af först. Om du går löst på honom eller om du låter honom vara, räcker han ut den. Sådana äro de menniskor, som förneka våra uppenbarelser. Förtälj för dem berättelserna (om straffdomarne), tilläfventyrs skola de besinna sig. 176. På dessa menniskor, som förneka våra uppenbarelser, passa stygga liknelser, ty de förörätta sig sjelfve. 177. Den som Gud leder, han vandrar på den rätta vägen, men de som Han förer vilse, de äro förlorade. 178. Vi hafva skapat för helvetet många genier och menniskor, som ega förstånd, men dermed ej kunna begripa, som hafva ögon, men dermed ej kunna se, och som hafva öron, men dermed ej kunna höra. De äro såsom djur,

ja ännu mera villfarande. — Desse äro de likgiltige. 179. Gud tillkomma alla sköna namn, anropen Honom derföre med dem, och bryn Eder ej om dem, som tvista om Hans namn. De skola lönas för sina gerningar (17, 110). 180. Ibland dem, som vi hafva skapat, har det alltid funnits en församling, som ledde andre med sanningen och enligt den skipade rätt. 181. Dem, som förklara våra uppenbarelser för bedrägeri, skola vi småningom föra till förderfvet, utan att de sjelfve veta huru. 182. Men jag gifver dem dock ett uppskof, emedan min list (min kloka anordning) är orubblig. 183. Betänka de då icke, att deras landsman (Muhammed) ej är besatt af djefvulen, utan endast är en, som öppet varnar (för straffet)? 184. Betrakta de då icke huru Gud regerar himlarne, jorden och de ting, som Han har skapat, och (inse de ej), att deras slut kanhända förestår? Hvilken utsago skola de väl (efter Korânen) tro? 185. Den som Gud vilseleder, han finner ej någon vägvisare; Han låter dem irra omkring i deras blindhet.¹

186. De skola fråga dig om den yttersta stunden, när den är fastställd att inträffa. Svvara: "min Herre allena har kunskap derom. Han allena skall yppa den i sinom tid. Den ligger tung på himlarne och jorden, och den kommer öfver Eder alldeles oväntad." 187. De skola fråga dig, likasom du visste derom. Svvara: "endast Gud har kunskap derom, men de flesta menniskor inse det icke." 188. Säg: "jag har ej makt att skaffa mig hvarken det nyttiga eller det skadliga, utan hvad Gud vill. Om jag kände det fördolda, skulle jag nog förvärfva mig mycket godt, och något ondt skulle ej hända mig. Men jag är endast en varnare och ett gladt budskap, som sändts till ett troende folk.

189. Det är Han, som har skapat Eder af en varelse (Adam), af hvilken Han frambragte dess maka, så att han skulle sluta sig till henne. Sedan han känt henne, bar hon en lätt börda,

¹ Omajja ben Abi-Salt, bördig ifrån Täif och Muhammeds jemnârige, var en utmärkt poet och tillhörde en krets af männer, som före Muhammeds uppträdande voro tillgifne en renare gudadära än den som fans hos de hedniska araberne. Hans skaldestycken, som också innehöllo religiösa ämnen, hade ett stort inflytande, och det är lätt att inse skälen, hvarföre Muhammed var honom obevågen, och bannlyste honom och hans sånger. Verserne 174—184 hafva afseende på denne man.

med hvilken hon *utan besvär* rörde sig. När denna blef henne för tung, så anropade de begge Gud, sin Herre, och sade: "om du gifver oss en välskapad son, så skola vi vara dig tack-samme. 190. Men då Han hade gifvit dem en välskapad son, satte de bredvid Gud jemlikar till tack för det, som Han hade gifvit dem.¹ Dock Gud är alltför hög att jämföras med deras afgudar. 191. Huru kunna de gifva Honom till jemlikar sådane, som icke förmå att skapa något, utan sjelfve äro skapade, ur stånd att hjälpa dem och sig sjelfve? 192. Om du anropar dem, att leda dig, så skola de ej svara dig. Det är för Eder detsamma om I åkallen dem eller ären stumme. 193. Sannerligen! de som I dyrken utom Gud äro tjenare såsom I. Men åkallen dem, att de må bönhöra Eder, om I hafven rätt (i eder dyrkan af dem). 194. Hafva de fötter att gå med, eller hafva de händer att gripa med, eller hafva de ögon att se med, eller hafva de öron att höra med? Säg: "anropen edre afgudar och ställen sedan försåt för mig, utan att gifva mig något uppskof. 195. *Jag rädes ej*, ty Gud är min beskyddare, Han som nedsändt boken och försvarar de rättfärdige. 196. Men de, hvilka I åkallen utom Honom, kunna icke hjälpa hvarken Eder eller sig sjelfve. 197. Om du kallar dem att låta leda sig till sanningen, så höra de ej. De synas se på dig, men de hafva ingen synförmåga.

198. Mottag hvad andre lättligen kunna undvara, hjud det billiga och aflägsna dig ifrån de okunnige. 199. Så ofta som en ifrån Satan kommande drift sätter dig i rörelse, så tag din tillflykt till Gud, ty Han hör och vet *allt*. 200. Om en af Satan sänd, kringmygande förförare kommer vid de fromme, så påminna de sig Gud, och då se de åter klart. 201. Äfven deras bröder stå dem bi, när de förirra sig, och då falla de ej. 202. Om du icke gifver dem någon uppenbarelse (såsom svar på deras frågor), så säga de: "hvi har du icke hopsmidt den?" Svara: "jag följer endast det, som uppenbaras för mig af min Herre. Dessa *mina ingifvelser* äro tydliga förklaringar,

¹ Då muslimin aase Adam för en profet, kunna de ej tyda dessa tydliga ord på annat sätt, än att de hänföra dem till deras begges afkomlingar, eller ock anföra den sägen, att Adam skall hafva gifvit sine söner hedniska namn, såsom Abd-el U'zza, Abd-Menaf o. s. v. i stället för Abd-Alläh o. s. v.

som komma ifrån min Herre, samt en ledning och ett nådebevis för de troende. 203. När Korånen uppläses för Eder, så hören derpå och tigen, tilläfventyrs skölen I vinna nåd. 204. Förrätta din Herres prisande i ditt inre, ödmjukt och vördnadsfullt, men utan att uttala det i ord. Gör detta morgon och afton och var icke en af de försumlige. 205. De väsenden, som äro hos din Herre (änglarne), äro icke för stolta att tjena Honom. De prisa Honom och nedkasta sig på sina ansigten.

VIII. Bytena.¹

(Medinensiskt, 76 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. De skola spörja dig om bytena.² Svara: "bytena (afgörandet om dem) tillhöra Gud och Hans apostel. Frukten Gud och ordnen fredligt edra angelägenheter, samt lyden Gud och Hans apostel, om I ären *verkligen* troende. 2. De *uppriktigt* troende äro de, som, då Gud nämnes, genomträngas af bäfvan i sina hjertan, och när Hans uppenbarelser uppläsas för dem, förökas derigenom deras tro och de förtrösta på sin Herre. 3. Det är de, som upprätthålla gudstjensten och utgifva *almosor* af det som vi hafva beskärt dem till uppehälle. 4. Dessa äro de sant troende. De få hos sin Herre stora förmåner, erhålla förlåtelse och en härlig lott. 5. *Det är* som när din Herre utförde dig ur ditt hem för sanningens skull, då en del af de troende voro obenägne *att kriga*. 6. De tvistade med dig om sakens utgång, sedan den tydligen framstälts. Det var som om de förts till döden, hvilken de tyckte sig se framför sig. 7. När Gud lofvade Eder, att en af de båda skarorna skulle komma i edert våld, så önskaden I, att det skulle vara den svagare (karavanen); men Gud ville bekräfta sanningen med sitt ord och alldeles förgöra de otrogne, 8. för att stadfästa sanningen och tillintetgöra lögnen, i trots af syndarne. 9. Då

¹ Kapitlet handlar till största delen om slaget vid Bedr. Se inledn. sid. 28, ff.

² Riktigare: "gratificationerna." Det arabiska ordet betyder de skänker, som lofvades åt de tappra t. ex. hvad den dödade hade på sig, och ingingo ej i bytet, som skulle lagligen delas mellan dem, som deltagit i striden, sedan profetens, och, efter honom, khalifens femtedel afdragits.

I anropaden eder Herre om bistånd, så bönhörde Han Eder, *sägande*: "jag skall hjälpa Eder med tusen änglar, tätt följande efter hvarandra." 10. Gud gjorde detta endast, för att gifva Eder glädjelöftet om seger, och på det att edra hjertan måtte lugnas. — All hjälp kommer ifrån Gud; Han är sannerligen den Allsmåttige, den Allvise. 11. Han lät ju Eder in-somma (under sitt beskydd), till ett säkerhetstecken ifrån Honom. Han lät ock vatten nedströmma öfver Eder ifrån him-melen, för att rena Eder, borttaga ifrån Eder Satans smuts, stärka edra hjertan och stadga edert mod. 12. Din Herre gaf ju änglarne denna uppenbarelse: "jag skall vara med Eder. Stärken de troendes mod. Jag skall inkasta bäfvan i de otrognes hjertan. Slån då af deras hufvuden och afhuggen alla deras fingrar, 13. derföre att de satt sig emot Gud och Hans apostel. Men om någon sätter sig emot Gud och Hans apostel, så är Gud en häftig bestraffare. 14. Detta gäller Eder, *I otrogne*. Smaken nu *straffet* och *veten*, att eldens pina förestår de otacksamme. 15. O I som tron! när I möten de otrogne, som framtåga i stor mängd, så vänden dem ej ryggen; 16. ty den som på den dagen vänder dem ryggen, så framt det ej sker för att återgå till striden eller för att samla Eder i en trupp, han ådrager sig Guds vrede och hans lön varder helvetet. Det är en stygg bostad. 17. Icke var det I, som dödaden dem, utan det var Gud, som dödade dem, och när du (Muhammed) kastade *sanden*, så var det ej du utan Gud, som kastade *den*.¹ *Han gjorde detta*, för att pröfva de troende med en härlig välsignelse, ty Gud hör och vet *allt*. 18. Detta *gjorde* Gud, för att tillintetgöra hedningarnes list. 19. Om I önskad den segér, *mekkanare*, så har den nu kommit öf-ver Eder. Om I afhållen Eder ifrån *att bekriega de troende*, så är det bäst för Eder. Gören I det ånyo, så skola ock vi komma till baka, och eder skara, om än aldrig så talrik, skall ej gagna Eder något, ty Gud står de troende bi.

20. O I som tron! lyden Gud och Hans apostel. Vänden Eder ej ifrån honom, då I hören *honom*. 21. Varen ej såsom de, hvilka säga: "vi höra," men de höra ej. 22. Sannerligen, inför Gud äro de de uslaste varelser, som, döfve, stumme, in-tet begripa. 23. Hade Gud märkt något godt hos dem, så hade

¹ Se inledn. sid. 33.

Han nog gifvit dem hörsel (förstånd), dock, hade Han gifvit dem hörsel, så skulle de *likväl* hafva vändt sig bort och dragit sig undan.

24. O I som tron! svaren *med lydnad* Gud och Hans apostel, när han kallar Eder till det som gifver Eder lif, och veten, att Gud är emellan mannen och hans hjerta. Till Honom skolen I församlas. 25. Vakten Eder för synd, som ej drabbar endast uteslutande de otrogne ibland Eder, och veten, att Gud är en häftig bestraffare. 26. Kommen ihåg, när I voren få och föraktade i landet (Mekka), befarande, att fienderna skulle bortföra Eder; då gaf Gud Eder en tillflyktsort (i Medina), understödde Eder med sin hjälp och beskärde Eder fördelar, så att I skullen vara tacksamme.

27. O I som tron! bedragen ej Gud och aposteln och svisken icke edra förbindelser, med vett och vilja. 28. Besinnen, att eder egendom och edra barn äro en frestelse till synd (64, 15) och att hos Gud finnes en stor lön. — 29. O I som tron! om I frukten Gud, så skall Han gifva Eder ett medel till frälsning och förlåta edra missgerningar, ty Gud eger en stor rikedom af nåd. 30. Och om de otrogne smida ränker, för att fasthålla dig, eller döda dig eller utdrifva dig (ur Mekka), så låt dem smida ränker. Äfven Gud smider ränker och Han är den skickligaste ränksmidare. 31. Då våra uppenbarelser uppläsas för dem, säga de: "vi hafva redan hört det, och om vi vilja, kunna vi framställa det, som är lika godt som detta; detta är de gamles fabler." 32. De säga: "o Gud! om denna *hotelse* är en sanning ifrån dig, så låt stenar regna ned på oss ifrån himmelen, eller sänd oss ett pinsamt straff." 33. Men Gud är ej böjd att straffa dem, så länge som du är ibland dem, ej heller är Gud böjd att straffa dem, så länge som de tilläfventyrs kunna bedja om förlåtelse. 34. Men intet är, som hindrar Gud att straffa dem, när de utestänga andre ifrån det heliga bönehuset, utan att vara dess vårdare; ty dess vårdare äro endast de gudfruktige, men de fleste af dem veta det icke. 35. Deras bön vid templet var ej annat än hvissling och handklappning. Smaken då straffet för eder otro. 36. De otrogne utgifva sin egendom, för att utestänga *andre* ifrån Guds väg. Nog skola de utgifva den, men sedan skall en bitter ånger komma öfver dem och så skola de besegras. 37.

Och de otrogne skola samlas i helvetet, 38. på det att Gud må skilja den onde ifrån den gode. Han skall lägga de onde ofvanpå hvarandra, och så, hopsamlade i en hög, kasta dem i helvetet. Desse äro de förlorade. 39. Säg åt de otrogne, att om de upphöra *med sin fiendskap*, skall det förflutna varda dem förlåtet; men om de på nytt *strida emot Muhammed*, så hafva de framför sig fordna folks exempel. 40. Bekämpa dem, till dess att icke längre någon frestelse (till afguderi) finnes, utan all dyrkan tillhör Gud. Men upphöra de *med sin otro*, så ser Gud hvad de göra. 41. Men om de deremot återfalla, så veten, att Gud är eder beskyddare, en härlig beskyddare, en härlig hjälpare.

42. Veten, att hvad I tagen såsom byte af någon ting, så tillhör femtedelen deraf Gud, aposteln, anförvandterna, faderlöse, fattige och vägfarande. Om I tron på Gud och på det, som vi uppenbarade för vår tjenare på frälsningens dag (vid Bedr), den dag, då båda härarne möttes, *så lyden detta bud*, ty Gud är allsmäktig. 43. I voren då på den närmaste sidan *af dalen*, och fienderna på den aflägsnaste och ryttarne stodo lägre än I. Om I haden öfverenskommit med hvarandra *att strida*, så haden I nog svikit hvarandra vid mötet; ¹ men *detta hade ej skett*, på det att Gud skulle afgöra hvad som ske borde, 44. så att den som föll skulle falla enligt ett tydligt skäl, och den som vardt vid lif, skulle lefva enligt ett tydligt skäl; ty Gud hör och vet *allt*. 45. Gud visade dem ju för dig i din dröm såsom få; ty om Han hade visat dem för dig såsom många, så haden I förlorat modet och tvistat med hvarandra om hvad som skulle göras. Men Gud bevarade Eder derifrån; Han känner sannerligen människornas tankar. 46. När I drabbaden tillsammans, visade Han dem ju såsom få för edra ögon, och gjorde Eder till få i deras ögon, på det att Gud skulle utföra hvad som borde ske. — Till Gud skall allting återvända.

47. O I som tron! då I möten en trupp *af otrogne*, så hållen Eder modigt och anropen fitigt Gud, så skall det gå Eder väl. 48. Lyden ock Gud och Hans apostel och tvisten ej, så att I förloren modet och eder lycka går sin kos, utan varen

¹ I, då I sågen fiendens talrikhet, de af rädsla för Muhammed.

tappre, ty Gud står på de tappres sida. 49. Liknen ej *mekkanarne*, som gingo ur sina hus stolte och skrytsamme, för att hindra *andre* att beträda Guds väg; men Guds kunskap omfattade deras gerningar. 50. Satan förespeglade dem ju, att deras gerningar voro goda och sade: "i dag kan ingen meniska besegra Eder, och jag skall vara nära till eder hjälp." Men när de två härarne kommo i hvarandras åsyn, drog han sig undan och sade: "jag har ej något att beställa med Eder. Jag ser hvad I icke sen. Jag fruktar sannerligen Gud, ty Gud är en häftig bestraffare." 51. Hycklarne och de, i hvilkas hjertan *tviflets* svaghet finnes, säga ju: "desse förledas af sin tro (att gå emot en så stark fiende)." Men om någon sätter sin lit till Gud, så är Gud allsmäktig, allvis. 52. Om du hade sett, när änglarne hemtade de otrogenes själar. De slogo dem i ansigtet och på ryggen, *sägande*: "smaken eldens pina." 53. Detta *sker* för edra gerningars skull och emedan Gud ej är orättvis emot sine tjenare." 54. De uppföra sig såsom Faraos folk och såsom de, hvilka före desse ej trodde på Guds uppenbarelser. Och så straffade Gud dem för deras synder. Gud är sannerligen en mäktig och sträng bestraffare. 55. Detta *gjorde Gud*, emedan Han ej förändrar den nåd, som Han har bevisat ett folk, förr än de förändra sitt själstillstånd. — Gud hör och vet *allt*. 56. De uppförde sig såsom Faraos folk och såsom de, hvilka före desse förnekade sin Herres uppenbarelser; och så förgjorde vi dem för deras synders skull och dränkte Faraos folk, ty de voro alle brottslige.

57. Inför Gud äro de otacksamme de värsta varelser, ty de vilja icke tro. 58. Dem af desse, med hvilka du afslutat ett förbund, hvilket de i hvarje ögonblick bryta — ty de känna icke någon fruktan — 59. skall du antingen se emot dig i öppet krig: i detta fall gör dem till en varnagel, på det att de, som äro bakom den, må skrämde varda och lägga det på sinnet; 60. eller du fruktar, att en stam af dem skall begå förräderi; i detta fall uppsäg förbundet med dem, på det att du och han (innan du börjar fiendtligheterna) må varda likstälde; ty Gud älskar icke förrädarne. 61. Tro ej att de otrogne kunna förekomma dig. De skola ej vara i stånd att rubba dine planer. 62. Företagen, *I troende*, alla möjliga rustningar

emot dem och försen Eder med hästar.¹ I skolen genom *edert rustande* skrämma Guds och edre fiender, så väl som andre, utom dem, hvilka I icke känner, men dem Gud känner. Hvad I utgifven för Guds saks skull, skall Eder återgäldas och I skolen icke förorättas. 63. Men om de äro böjde för fred, så gå du in derpå och förtrösta på Gud, ty Han ser och vet *allt*. 64. Vilja de bedraga dig, så är Gud dig nog. Det är Han som stödt dig med sin och de troendes hjälp, hvilkas hjertan Han förenat. Om du ock hade utgifvit allt, som finnes på jorden, så skulle du ej hafva kunnat förena deras hjertan; men Gud gjorde det, ty Han är allsmäktig, allvis. 65. O profet! Gud är nog för dig, så väl som för dem af de troende, som följa dig.

66. O profet! uppmuntra de troende till striden. Om tjugu af Eder äro tappre, skola de besegra tvåhundra, ären I hundra, skola de besegra tusen af de otrogne, ty de äro menniskor, som intet begripa. 67. Men Gud har nu gifvit Eder en lättnad, emedan Han vet, att det finnes svaghet hos Eder. Om af Eder finnas ett hundra tappre, skola de besegra tvåhundra, och om det finnes tusen af Eder, skola de besegra tvåtusen med Guds tillåtelse, ty Gud står på de tappres sida. 68. Ej har det varit tillständigt för någon profet att göra fångar, innan han har gjort ett stort nederlag på jorden. I viljen skaffa Eder detta lifvets förgängliga goda (genom lösen för fångarne), men Gud vill, *att I skolen förvärfva* det eviga lifvet, och Gud är allsmäktig, allvis. 69. Om icke förut ett beslut hade fattats af Gud (att icke straffa Eder), så skulle ett smärtsamt straff hafva drabbat Eder för den *lösepenning*, som I hafven emottagit. 70. Njuten då af Edert byte det som är tillåtligt och rent, och frukten Gud. Gud är sannerligen förlåtande, barmhertig.

71. O profet! Sä g åt de fångar, som äro i edert våld: "om Gud vet, att det finnes något godt i edra hjertan, så skall Han gifva Eder något bättre än den *lösepenning*, som tagits ifrån Eder och förlåta Eder; ty Gud är förlåtande, barmhertig. 72. Vilja de bedraga dig, så hafva de förut bedragit Gud, men Han gaf dem i ditt våld. — Gud är allvetande,

¹ Se inledn. sid. 34.

allvis. 73. De som tro, öfvergifva sina hem och strida för Guds sak, med uppoffring af lif och gods, samt de, som hafva gifvit *desse* en tillflyktsort och hjälp, de äro sannerligen hvarandras anförvandter. Med dem deremot, som tro och icke hafva öfvergifvit sina hem, hafven I alldeles ingen förvandtskap, så framt de icke utvandra. Dock, skulle de begära eder hjälp för trons skull (emot dess fiender), så bören I bistå dem, men icke emot ett folk, med hvilket I hafven ingått förbund, ty Gud ser hvad I gören. 74. De otrogne äro hvarandras försvarare. Om I icke gören det *som Eder befalls*, så skall en häftig strid och stor oreda uppstå på jorden. 75. De som tro, hafva utvandrat, kämpat för Guds sak, såväl som de, hvilka hafva emottagit *desse* i sina hus och bistått dem, de äro sant troende. De få förlåtelse och en härlig lott. 76. Äfven de, som senare hafva omfattat tron, utvandrat och kämpat på eder sida, äro edre. — Af blodsförvandterna hafva någre företråde framför andre (vid arf) enligt Guds föreskrift. Gud vet allting.

IX. Säkerhets löftet.¹

(Medinensiskt, 130 verser).

1. Säkerhets löfte. Ifrån Gud och Hans sändebud till dem af hedningarne, med hvilka I hafven slutit förbund. 2. I kunnen (emedan förbunden vara) ännu fyra månader² fritt draga omkring i landet. Men veten, att I icke förmån något emot Gud, men att Gud förödmjucar de otrogne. — 3. Tillkännagifvande. Ifrån Gud och Hans sändebud, förkunnadt för människorna på den störste valfartsdagen.³ Gud och Hans sändebud frisäga sig *härmed* ifrån alla förbindelser med afgudatjenarne. Om I omvänden Eder, så varder det till edert bästa; men om I vänden Eder bort, så veten, att I intet för-

¹ Denna Sura är den enda i hela Koränen, framför hvilken den vanliga formeln "i Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn" ej förekommer. Anledningen uppgifves hafva varit den, att den ihopfogats med den föregående. Aposteln hade neml. ej gifvit någon föreskrift hvar den skulle insättas, då han dog.

² Schevvål, Dhul Ka'da, Dhul Hiddja och Muharrem.

³ Den tionde dagen i månaden Dhul Hiddja, då valfarten afslutades med offer. Jfr. inledn. sid. 72 i afs. på verserne 1—28.

mån emot Gud. Förkunnå de otrogne ett pinsamt straff. 4. Härifrån äro de hedningar undantagne, med hvilka i hafven slutit förbund och som sedan ej på något sätt brutit dem, ej heller bistått någon *fiende* emot Eder. Fullgören derföre edert förbund med dem, till dess att de hafva uppnått sin tid, ty Gud älskar de gudfruktige. 5. Efter de helige månadernas slut döden hedningarne hvarhelst I träffen dem, tagen dem till fånga, belägren dem och luren på dem vid hvarje smyghål. Men omvända de sig, förrätta bönen och betala almosan, så låten dem gå sina färde, ty Gud är förlåtande, barmhertig. 6. Om en af hedningarne beder dig om lejd, så bevilja honom den, på det att han må kunna höra Guds ord. För honom sedan till hans säkra ort. Detta *medgifves* derföre att de äro okunniga människor. 7. Huru kan väl ett förbund med hedningarne ega bestånd inför Gud och Hans sändebud, — så framt I icke hafven slutit förbund med dem vid det heliga Mekkatemplet. Dock så länge som de hålla det, så gören likaså, ty Gud älskar de gudfruktige. 8. Huru (skulle ett förbund ega bestånd), då de, om de skulle blifva Eder öfvermäktige, hvarken skulle iakttaga fördraget eller hålla sitt ord? De söka väl (under tvingande omständigheter), att tillfredsställa Eder med vackra ord, under det att deras hjertan äro fulla af motvilja, ty de fleste af dem äro elake. 9. De hafva sålt Guds uppenbarelser för ett ringa pris och stängt Hans väg för *andre*. Onda äro deras gerningar. 10. Emot en troende hålla de hvarken eder eller förbund. De äro de som öfverträda. 11. Om de omvända sig, förrätta bönen och betala almosan, så äro de edre bröder i tron. Vi utlägga uppenbarelserna till förnuftiga människors *undervisning*. 12. Men om de efter afslutandet af sina förbund göra sig skyldige till brott deremot och smäda eder religion, så gripen till vapen emot otrons hufvudmän, — då de ej kunna fördra, att man tror dem — på det att de må upphöra. 13. Skullen I icke vilja bekämpa människor, som bryta sine eder och göra allt för att fördrifva Guds sändebud, då de likväl först hafva angripit Eder? Eller ären I rädde för dem? Men ären I troende, så veten I, att Gud bör mera fruktas än de. 14. Angripen dem! Gud vill med edra händer tukta dem, förödmjuka dem, gifva Eder seger öfver dem och läka de troendes inre, 15. samt borttaga deras hjertans vrede. Gud är nådig

emot hvem Han vill, ty Han är allvetande, allvis. 16. Tron I väl, att I fån förblifva overksamme, då Gud dock känner dem ibland Eder, som anstränga sig och icke hafva någre andre vänner än Gud, Hans apostel och de troende? Gud känner edra gerningar. 17. Hedningarne hafva ingen rätt att valfärda till Guds helgedomar, då de vittna emot sig sjelfve om sin otro; ty deras goda gerningar äro utan gagn och de få i helvetet en evig bostad. 18. Den besöker helgedomarne, som tror på Gud och på den yttersta dagen, förrättar bönen, betalar almosan och icke fruktar någon annan än Gud. Sådane kunna möjligen vara på den rätta vägen. 19. Ansen I dem, som gifva vatten åt pilgrimerne och besöka det heliga templet, lika med dem, som tro på Gud och på den yttersta dagen samt strida för Guds sak? Inför Gud skola de ej aktas lika, ty Gud leder ej de syndiga människorna. 20. De som tro, utvandra och äfventyra gods och lif i striden för Guds sak, de stå högst i anseende hos Gud och de varda salige. 21. Deras Herre utlofvar dem sin nåd, sitt välbehag och lustgårdar, der de få njuta en evig sällhet. 22. Der få de evigt vara, ty hos Gud finnes en stor lön.

23. O I som tron! väljen icke edre fäder och bröder till vänner, om de mera älska otron än tron; ty de af Eder, som taga dem till vänner, synda. 24. Säg: "om edre föräldrar, barn, bröder, makar, släkt, den egendom, som I hafven förvärfvat, handeln, hvars misslyckande I frukten och de boningar, som behaga Eder, äro Eder kärare än Gud, Hans apostel och striden för Guds sak; så kunnen I vänta, till dess att Gud utför sin hotelse. *Då skolen och I straffas*, ty Gud leder icke guddlösa människor.

25. Gud har i sanning bistått Eder på många stridsfält, så och på stridsdagen vid Honain.¹ Edert öfverlägsna antal ingaf Eder en öfvermodig säkerhet, ty det hjälpte Eder alls icke. Jorden, så vid hon än är, syntes Eder för trång, och så vänden I fienderna ryggen. 26. Men Gud nedsände sedan sin barmhertighet, som lugnade Hans apostel och de troende,

¹ Vid Honain, en dal emellan Mekka och Täif, der Muhammed med öfverlägsen styrka angrep stammarne Hawázin och Thákif år 9 e. H. Han blef först slagen och lyckades först efter många svårigheter att besegra fienderna. Se inledn. sid. 66 f.

och änglaskaror, hvilka I icke sågen. Han straffade de otrogne, ty sådan är de otrognes lön. 27. Efter detta visar Gud sig nådig emot hvem Han vill, ty Gud är förlåtande, barmhertig.

28. O I som tron! Hedningarne äro endast skarn, derföre få de efter detta året¹ ej nalkas det heliga templet. Frukten I att derigenom utarmas,² så skall Gud, om Han vill, af sin öfverflödande nåd göra Eder rike, ty Gud är allvetande, allvis.

29. Bekämpen dem ibland Skriftens egare, som icke tro på Gud och på den yttersta dagen, icke anse det förbjudet, hvilket Gud och Hans apostel förbjuda, ej heller bekänna den sanna läran, till dess att de lydigt och i ödmjukhet betala skatt.

30. Judarne säga: "Ozeir (Esra) är Guds son," och de christne säga: "Messias är Guds son." Så tala de. Det är endast munväder, och så hafva de otrogne förut talat. Gud fördöme dem! Huru afvika de ej ifrån sanningen! 31. De göra sine skriftlärde och munkar till herrar åt sig framför Gud, så ock Messias, Marias son, ehuru de äro befalde, att dyrka endast en ende Gud. Det gifves ingen Gud utom Honom. Prisad vare Han! Han kan ej hafva sådane jemlikar, som de gifva Honom. 32. De vilja med sine läppar utsläcka Guds ljus; men Gud vill endast göra sitt ljus fullkomligt, äfven om de otrogne förargas. 33. Det är Han, som har skickat sin apostel med ledningen och den sanna läran, för att göra denna segrande öfver alla lärör, i trots af afgudadyrkarne. 34. O I som tron! det finnes sannerligen många af de skriftlärde och munkarne, som förtära människornas egendom genom bestiekningar och stänga Guds väg; men förkunna dem, som skrinlägga guld och silfver, utan att använda det till Guds tjänst, ett pinsamt straff. 35. Den dag, då elden i helvetet upptändes öfver desse skatter, då skola deras pannor, sidor och ryggar brännas dermed, och det säges till dem: "detta är det som I hafven skrinlagt åt Eder; smaken nu hvad I skrinladen."

¹ Det niönde efter Hidjran.

² Pilgränsfesten var en stor och vigtig marknad för Arabiens olika stammar.

36. Sannerligen, inför Gud är månadernas antal tolf. Så bestämdes de i Guds bok den dag, på hvilken Han har skapat himlarne och jorden.¹ Af dem äro fyra helige; detta är den oföränderliga läran. Försynden Eder ej under desse fyra (genom brott emot deras helighet), men bekämpen alle hedningar, såsom de bekämpa Eder alle, och veten att Gud står på de gudfruktiges sida. 37. En helig månads flyttning är sannerligen ett tillägg till otron, hvarigenom de otrogne förvirras. De tillåta den ett år, ett annat förbjuda de den, på det att de må stå i harmoni med de helige månadernas antal; men de förklara en månad för tillåten, hvilken Gud har befalt att hålla helig. Deras onda gerningar hafva förespeglats dem såsom goda, ty Gud leder ej otrogna menniskor.

38. O I som tron! hvad gick åt Eder, när man sade till Eder: "begifven Eder till strid för Guds lära?"² Var det af tröghet, så att I voren likasom fastväxte vid jorden? Eller föredrogen I detta lifvet framför det eviga? Men detta lifvets fördelar äro ringa emot det eviga lifvet. 39. Om I icke begifven Eder i fält, så skall Han straffa Eder med ett pinsamt straff och sätta ett annat folk i edert ställe. Honom skolen I dock icke alls skada, ty Gud är allsmäktig. 40. Om I icke hjälpen honom (Muhammed), så har ju Gud redan hulpit honom, då hedningarne utdrefvo honom, sjelf andre. De voro då båda (Muhammed och Abû-Bekr) i grottan.³ När han sade till sin följeslagare: "var ej bedröfvad, ty Gud är med oss," så nedsände Gud öfver honom sin lugnande nåd och bistod honom med osynlige härar. Han gjorde de otrognes ord underlägset, men Guds ord står högst, ty Gud är allsmäktig och allvis. 41. Dragen ut, gerna och ogera, och vågen gods och blod i striden för Guds sak. Detta är bäst för Eder om

¹ Under hedendomen var det en sedvänja, att en ur stammen Kinâna vald representant vid valfartsfesten förkunnade, när nästa fest skulle inträffa och hvilka månader, som skulle hållas helige. Fann man då för godt, att anse den eller den månaden bekvämligare, så valdes den i stället för en annan. Detta kallades *Nasi* och förbjudes här af profeten.

² När profeten förberedde tåget till Tebuk år 10, voro många tröge att inställa sig under fanorna, såväl för den långa vägen, som den heta årstiden, hvarunder det företogs.

³ Se inledn. sid. 23.

I insen det. 42. Om fråga varit om en verldslig fördel, nära till hands, eller om ett tåg till ett närbeläget land, så skulle de nog hafva följt dig; men afståndet syntes dem besvärligt. Dock de fleste skola vid Gud bedyra: "om vi förmått, så hade vi uttågat med Eder." De göra sig sålunda olycklige, ty Gud vet att de ljuga. 43. Må Gud förlåta dig! Hvi gaf du dem tillåtelse att stanna hemma, innan du visste, hvilka som hade verkliga ursäkter, så att du kunnat känna lögnarne. 44. De som tro på Gud och på den yttersta dagen skola ej bedja dig, att slippa ifrån kriget, utan skola med uppoffring af lif och gods strida. — Gud känner de fromme. 45. Endast de skola begära denna tillåtelse, som icke tro på Gud och på den yttersta dagen, ty deras hjertan äro intagna af tvekan, och så vackla de hit och dit. 46. Om de hade velat tåga ut, så hade de nog rustat sig dertill; men Gud fann ej deras ut-sändande rådligt och gjorde dem derföre tröge, och man sade till dem: "qvarblifven med dem, som stanna hemma." 47. Om de hade uttågat med Eder, så skulle de endast hafva förstorat eder olycka. De skulle hafva sprungit med falska rykten emellan Eder, sökande att uppväcka split; ty ibland Eder funnos de, som gerna lyssnade på dem. — Men Gud känner de orätrådige. 48. Redan tillförne hafva de försökt att åstadkomma split och bragt sakerna i oreda för dig, ända till dess att sanningen segrade och Guds vilja rådde, i trots af dem. 49. Ibland dem finnes folk, som säga: "gif mig orlof och inled mig ej i frestelse." ¹ Men föllo de icke i frestelse? Helvetet skall sannerligen omsluta de otrogne. 50. Om du vinner någon fördel, så gör det dem ondt; men träffas du af någon motgång, så säga de: "vi voro ju försigtige," och så vända de sig bort, glädjande sig deråt. 51. Säg: "intet händer oss, utan att Gud förut har bestämt det för oss. Han är vår Herre och på Gud må de troende lita." 52. Säg: "hvad vänten I, att det skall hända oss, om icke en af de två härliga förmånerna (segern eller martyrkronan)? Men vi vänta för Eder, att Gud skall hemsöka Eder med ett straff ifrån sig eller genom våra händer. Vänten då; vi skola ock vänta såväl som I." 53. Säg:

¹ Att neml. stanna hemma utan orlof, hvilket hade varit en svår synd.

"utgifven godvilligt eller tvungne (bidrag till striden för Guds sak), det skall ej lända Eder till någon nytta, ty I ären elaka människor." 51. Hvad hindrar, att deras gåfvor ej gagna dem, om icke den omständigheten, att de icke tro på Gud och Hans apostel, icke förrätta bönen, utan med tröghet, och endast motvilligt betala almosan? 55. Ej må du undra öfver deras rikedomar eller deras barn. Gud vill dermed endast straffa dem här i verlden, (och de hafva dessa förmåner), på det att deras själar må bortgå, under det att de fortfara i sin otro. 56. De svärja väl vid Gud, att de hålla med Eder, men de göra det ej, utan de äro människor, som frukta *Eder*. 57. Om de kunde finna en tillflyktsort eller hålör eller gömställen, så begåfvo de sig skyndsamt dit.

58. Det finnes ibland dem sådane, som tadla dig för almosornas *utdelande*. Få de något af dem, så äro de belätne; men få de icke, så vredgas de. 59. *Det vore bäst för dem*, om de voro nöjde med det, som Gud och Hans apostel hafva gifvit dem, och sade: "Gud är oss nog. Han och Hans apostel skola gifva oss af Hans nåds öfverflöd. Vår längtan står endast till Gud." 60. Almosorna äro enligt Guds förordning bestämda för de nödlidande, för de fattige, för deras skadeersättning, hvilka upptaga dem, för dem som skola blidkas, ¹ för fångars och trälars friköpande, för medellöse gäldenärer, för behof till krig emot otrogne och för vägfarande. — Gud är allvetande, allvis. 61. Det finnes ibland dem personer, som såra profeten och säga: "han är bara öra." Säg: "ja! han hör till edert bästa. Han tror på Gud och tror de rättrogne, 62. och han visar medlidande mot dem af Eder, som tro. Men ett pinsamt straff väntar dem, som såra Guds apostel." 63. De svärja vid Gud, *att de hålla med Eder*, för att vinna eder bevågenhet; men det vore riktigare, att vinlägga sig om Guds och Hans apostels *bevågenhet*, i fall de *verklig*en trodde. 64. Veta de icke, att helvetets eld är bestämd för hvar och en som sätter sig emot Gud och Hans apostel. Der skall han i evighet vara. Detta är den största vanära. 65. Hycklarne frukta, att ett korâncapitel skall uppenbaras, som upptäcker det, som

¹ Härmed menas mäktige männer bland araberne, som genom skänker vunnos för Islâm.

finnes gömdt i deras hjertan. Säg: "drifven edert gyckel! Gud skall nog framdraga det, som I frukten för." 66. Frågar man dem (hvarföre de gyckla), skola de svara: "vi endast pratade och skämtade." Säg: "gyckladen I icke med Gud, Hans uppenbarelsen och Hans apostel? 67. I kunnen icke urskulda Eder. I hafven affallit ifrån eder tro. Om vi förlåta någre af Eder, så skola vi straffa andre, emedan de hafva syndat." 68. Hycklarne, så männer som qvinnor, likna hvarandra. De bjuda det som är orätt, förbjuda det goda och tillsluta sina händer (så att de ej öfva barmhertighet). De hafva glömt Gud och derföre har Han ock glömt dem. Hycklarne äro sannerligen elake. 69. Gud hotar hycklarne, männer och qvinnor, samt otrogne med helvetets eld, der de evigt skola vara. Detta är nog för dem. Gud förbannar dem och de få en evig pina. 70. *I handlen* såsom de, hvilka hafva varit före Eder. De voro kraftfullare än I och rikare på egendom och barn. De njöto af de fördelar, som hade beskärts dem, och I hafven njutit af eder lott, såsom de, som voro före Eder. I hafven, likasom de, inlåtit Eder i syndigt tal. Deras gerningar voro utan värde såväl i detta som i det tillkommande lifvet, och sådane äro de, som varda förtappade. 71. Hafva de icke förnummit berättelsen om forna slägter, om Noachs, A'diter-nas, Thamûdiernas, Abrahams, Madjans och de kullstörtade städernas (Sodoms och Gomorrhass) folk? Deras sändebud hafva kommit till dem (före straffet), och derföre kunna de ej anklaga Gud för orättvisa emot sig — de voro orättvise emot sig sjelfve. 72. De troende, såväl männer som qvinnor, äro hvarandras vänner. De bjuda det ädla och förbjuda hvad orätt är, fullgöra gudstjensten, betala almosan samt lyda Gud och Hans apostel. Desse skall Gud bete barmhertighet. — Gud är allsmäktig, allvis. 73. Gud har lofvat de troende, så männer som qvinnor, lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar. Der få de evigt bo, i Edens härliga lustgårdar. Men Guds nåd är ännu mera värd — detta är den högsta salighet.

74. O profet! bekämpa de otrogne och hycklarne samt skona dem ej. Deras hem varder helvetet, och den bostaden är ej god. 75. De svärja vid Gud, att de ej sagt (hvad dem till last lägges), men de hafva talat otrons ord och affallit ifrån Islâm, som de hade antagit. Äfven hafva de uppgjort

planer, som de ej kunnat utföra. De förargas endast deröfver, att Gud och Hans apostel riktat dem med Hans nåds rikedom. Omvända de sig, så går det dem väl; men vända de ryggen till, så skall Gud straffa dem med en svår pina uti detta och det eviga lifvet. Icke kunna de finna på jorden någon beskyddare eller frälsare. ^{76.} Det finnes ibland dem personer, som gjort Gud detta löftet: om Han gifver oss af sin nåd, så skola vi gifva almosor och göra godt. ^{77.} När Han då gifver dem af sin nåds rikedom, visa de sig ogine att uppfylla sitt löfte och afvika *ifrån Guds bud*, ty de äro sådane, som bortvända sig *ifrån det rätta*. ^{78.} Derföre lät Gud skrymteriet slå rot i deras hjertan ända till den dag, då de skola möta Honom, ty de sveko sina löften till Gud och gjorde sig skyldige till lögn. ^{79.} Visste de icke, att Gud känner deras hemligheter och deras tysta samspråk, och att Gud fullkomligt känner det fördolda? ^{80.} De som förtala de troende, hvilka oegennyttigt utgifva almosor, och dem, som endast med svårighet kunna uppfylla denna pligt, samt drifva gyckel med dem; med dem skall Gud drifva gyckel och de få ett pinsamt straff. ^{81.} Bed om förlåtelse för dem, eller bed icke; (det är det samma); om du ock beder sjuttio gånger om förlåtelse för dem, så skall Gud ej förlåta dem, emedan de icke trodde på Gud och Hans apostel. — Gud leder ej de onda menniskorna.

^{82.} De qvarstannade ¹ fröjda sig deröfver att de blifva hemma, sedan Guds apostel bortgått. De ville ej äfventyra gods och blod i striden för Guds sak, utan sade: "tågen ej ut under hettan." Säg: "helvetets eld är ännu hetare. De borde hafva insett detta." ^{83.} De må skratta litet, men de få gråta mycket till lön för sina gerningar. ^{84.} Om Gud återför dig till någre af dem, och de bedja dig om lof att tåga ut till strid, så säg: "I skolen aldrig få tåga ut med mig och aldrig med mig strida emot någon fiende. I hafven funnit för godt, att stanna hemma redan en gång; blifven nu qvar med dem som stanna." ^{85.} Skulle någon af dem dö, så skall du aldrig bedja öfver honom, ej heller ställa dig vid hans graf; ty de trodde ej på Gud och Hans apostel och dogo så-

¹ Som icke medföljde på tåget till Tebük. — Orden i desse verser äro riktade emot hycklarne i Medina. Se inledn. sid. 70 f.

som syndare. 86. Undra ej öfver deras rikedom eller öfver deras barn; Gud vill dermed endast straffa dem här I lifvet, (och de hafva fått detta), på det att deras själar må bortgå under det att de framhärda i sin otro. 87. När ett Korân-kapitel uppenbaras, som *ljuder*, att de skola tro på Gud och kämpa vid Hans apostels sida, så begära de förmögne ibland dem orlof af dig och säga: "tillåt oss att stanna med dem som blifva hemma." 88. De finna sig väl uti att stanna med de kvarlemnade kvinnorna. På deras hjertan är satt ett in-segel, så att de icke begripa. 89. Men aposteln och de som tro med honom äfventyra gods och blod i striden. De erhålla fördelar och de varda salige. 90. Gud har åt dem tillredt lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar. Der få de evigt bo och detta är den högsta lycka. 91. Af araberne (beduinerne) kommo ock de, som hade ursäkter att förebära, för att begära orlof. De som bedragit Gud och Hans apostel (med en hycklad tro), stannade hemma. Ett pinsamt straff skall drabba dem ibland desse, som voro otrogne. 92. De som äro svage af ålderdom, sjuke och de, som ej ega medel för sina utgifter, kunna icke tadlas (ifall de stanna hemma), så framt de äro uppriktigt sinnade emot Gud och Hans apostel. Ej heller böra de blottställas för tadel, som göra godt, ty Gud är förlåtande, barmhertig. 93. Likalitet kunna de tadlas, som, när de komma till dig för att bedja dig om ök att rida på och du svarar dem: "jag har ej några ök att gifva," gå bort med ögonen strömmande af tårar, emedan det smärtar dem, att icke kunna finna medel till sina utgifter *för kriget*. 94. De rike deremot, som bedja dig om orlof, blottställa sig för tadel. De finna sig väl uti att stanna hos de kvarlemnade kvinnorna. Gud har satt insegel på deras hjertan, så att de icke begripa. 95. Då I hemkommen till dem, skola de söka att ursäkt sig hos Eder. Säg: "ursäkten Eder ej; vi tro Eder icke. Gud har upplyst oss om edra förhållanden, och Gud och Hans apostel se hvad I gören. I skolen härefter inställas inför den, som vet det fördolda och det synliga; då skall Han yppa för Eder hvad I gjort hafven." 96. Då I vänden åter till dem, skola de besvärja Eder vid Gud, att lemna dem (och ej tadla dem). Ja! lemnen dem, ty de äro en styggelse. Deras hem varder helvetet, till lön för deras gerningar. 97. De skola ock besvärja

Eder, att I skolen visa dem välvilja. Om I gören det, så skall dock Gud ej bete någon nåd emot de onda människorna.

98. Beduinerne äro mest förhärdade i otro och skrymteri, och det är naturligt, att de ej känna de föreskrifter, hvilka Gud har uppenbarat för sin apostel. — Gud är allvetande, allvis. 99. Många beduiner betrakta det, som de betala såsom almosa, såsom en tvungen pålaga, och de hoppas på lyckans omhvälfningar, som kunna träffa Eder. — Må de sjelfve få erfara en olycklig omhvälfning! — Gud hör och vet *allt*. 100. Dock många beduiner tro på Gud och på den yttersta dagen. De betrakta erläggandet af almosan såsom medel att närma sig Gud och att erhålla apostelns förböner. Den är ju ock ett närmande för dem. Gud skall göra dem delaktige i sin barmhertighet, ty Gud är förlåtande, barmhertig.

101. De förste, de äldste af dem, som utvandrat till *Medina*, af ansarierne och af dem, som efterliknat desse i goda verk, med dem skall Gud vara nöjd, likasom de skola vara nöjde med Gud (för det, som Han beskär dem). Han har åt dem tillredt lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar. Der få de evigt vara. Detta är den högsta lycka. 102. Ibland dem, som bo ikring Eder af beduinerne, såväl som ibland Mekkas folk, finnas hycklare, som hålla fast vid sitt skrymteri. Du känner dem ej, men vi känna dem. Vi skola straffa dem två gånger; ¹ sedan skola de föras till ett hårdt straff. 103. Andre bekände sina synder. De sammanblandade goda gerningar med andra, som voro onda. — Kanhända Gud skall förlåta dem; ty Gud är förlåtande, barmhertig. 104. Emottag af deras egendom almosan, hvarigenom du renar och helgar dem. Bed ock för dem, ty dina böner skola lugna dem. — Gud hör och vet allt. 105. Veta de icke, att Gud emottager ångern af sine tjänare och *med välbehag* upptager almosorna? Gud är ju nådig, barmhertig. 106. Säg: "gören *hvad I viljen*. Gud ser nog edra verk, såväl som Hans apostel och de troende, och I skolen framhafvas för Honom, som känner det osynliga och det synliga. Då skall Han säga Eder *hvad I gjort hafven*.

¹ Neml. här i verlden genom förnedring och i grafven genom pinan af dödsänglarne. Detta är den vanligaste tolkningen af dessa mångtydda ord.

107. Andre uppskjuta att verkställa Guds befallning. Antingen skall Han straffa eller förlåta dem; ty Gud är allvetande, allvis. 108. De som hafva bygt sig ett bönehus,¹ hafva gjort det i ond afsigt, ledde af otro, och för att åstadkomma split emellan de troende. De vänta på den,² som redan tillförne fört krig emot Gud och Hans apostel. Väl svärja de: "vi åsyfta endast godt," men Gud är ett vittne att de ljuga. 109. Stå der aldrig *och bed*. Det gifves i sanning ett bönehus, ifrån dess första dag grundadt på gudsfruktan."³ Det är tillbörligt, att du beder der. Der finnas männer, som älska att rena sig, och Gud älskar dem, som om renhet sig beflita. 110. Ho handlar väl bäst, antingen den som grundar sin bygnad på gudsfruktan och för att vinna Guds nåd, eller den som lägger grunden dertill på kanten af en genom vatten undergräfd bank, så att han med den nedramlar i helvetets eld. — Gud leder ej gudlösa menniskor. 111. Den bygnad, som de hafva uppfört, skall städse oroas deras hjertan, till dess att deras hjertan slitas i stycken. — Gud är allvetande, allvis.

112. Gud har af de troende köpt deras lif och gods på det vilkor, att de skola komma i paradiset. De skola strida för Guds sak och då döda och dödas. Löftet härom är stadfastadt så i Torå, som i Evangelium och Korånen. Ho håller väl sitt löfte bättre än Gud? Fröjdens öfver den handel, som I hafven uppgjort. Detta är den högsta lycka. 113. *Desse äro* de som ångra sig, dyrka Gud, prisa Honom, fasta, knäböja och nedkasta sig på sina ansigten under bönen, bjuda det rätta och förbjuda det orätta samt iakttaga Guds stadgar. Förkunna de troende detta glada budskap.

114. Ej höfves det profeten och de troende, att bedja om nåd för hedningar, äfven om de äro nära slägtingar, sedan det blifvit klart, att de skola komma i helvetets eld. 115. Abraham bad om nåd för sin fader endast derföre att han hade

¹ Under profetens frånvaro vid Tebük hade någre af de så kallade hycklarne bygt sig en moské i Kubå, för att liksom stiffta en egen kyrka. Genomskådande deras afsigt, befalde Muhammed vid sin återkomst att den genast skulle nedrivvas. Se inledn. sid. 71.

² Abû Amir, säga uttolkarne.

³ Syftar på den af Muhammed i Kubå vid Medina, genast vid sin ankomst, bygda moskéen.

lofvat henom det. Men när han insåg, att han var Guds fiende, upphörde han dermed. Abraham var dock i sanning barmhertig och medlidsam. 116. Gud är ej i stånd att vilseleda ett folk, sedan Han fört det på rätta vägen, så att de visste, hvad de borde vakta sig för. Gud är sannerligen allvetande. 117. Gud styrer himlarne och jorden, Han gifver lif och död. I hafven utom Honom ej någon beskyddare och frälsare.

118. Gud var nådig emot profeten, utvandrarne och ansarierne, som i en nödens stund följde honom,¹ sedan det varit nära, att en del af dem hade svikit. Sedan blef Han nådig emot dem, ty Han är mild emot dem och barmhertig. 119. *Han var ock nådig* emot de tre,² som hade stannat hemma (och ej medföljt på tåget till Tebûk). Huru stor än jorden är, syntes hon dem för trång, och deras hjertan voro beklämda, emedan de visste, att det ej fanns någon undflykt ifrån Guds straff, utan hos Honom. Han vardt dock nådig emot dem, så att de skulle ångra sig, ty Gud är nådig, barmhertig.

120. O I som tron! frukten Gud och varen med de rättfärdige. 121. Icke höfdes det Medînas folk och beduinerne, som bodde omkring dem, att öfvergifva Guds apostel och mera älska sitt lif än hans. Ty hvarken törst, trötthet eller hunger kunde träffa dem på Guds väg, ej heller kunde de göra ett steg, som förbittrade fienden, och icke lida något af en fiende, utan att det skulle tillräknas dem såsom en god gerning. Gud skall visst icke beröfva dem, som väl göra, den lön, som de förtjena. 122. Icke utgifva de en ringa eller stor almösa, och icke genomtåga de något land, utan att det uppskrifves, så att Gud skall löna dem vida härligare än deras gerningar värda äro. 123. Det fordras icke, att alle troende på en gång utrycka till strids. Men om en del af hvarje deras trupp ej rycker ut, så är det för att undervisa sig i religionen och förmana sitt folk, när de återvända hem, så att de taga sig tillvara (för Guds vrede).

¹ Under tåget till Tebûk, var hären utsatt både för hunger och törst.

² De voro Ka'b ben Mâlik, Mesâda ben Rebia och Hilâl ben Umajja. De blefvo excommunicerade under 40 dygn, då ingen talade eller umgicks med dem. Se inledn. sid. 71.

124. O, I som tron! bekrigen de otrogne, som bo Eder närmast, och må de erfara eder stränghet. Vetén, att Gud står på de gudfruktiges sida. 125. Då ett koránkapitel uppenbaras, säga flere af dem: "hvem af Eder har det stärkt i tron?" Jo! de troendes tro har det befästet och de fröjda sig deröfver. 126. De åter, i hvilkas hjertan *tviflets* sjukdom har inträngt, få derigenom sin synd ännu mera förökad, och de dö i sin otro. 127. Se de icke, att de hvarje år hemsökas *med olyckor* en eller flere gånger? Det oakadt omvända de sig ej och låta icke varna sig. 128. Då ett koránkapitel uppenbaras, vinka de åt hvarandra: "är det någon, som ser Eder?" Sedan vända de sig bort. Må Gud bortvända deras hjertan, ty de äro menniskor utan förstånd.

129. Ett sändebud af edert eget folk har ju kommit till Eder. Det kostar på honom, att I synden. Han ifrar för edert bästa och är mild och barmhertig emot dem, som tro. 130. Men om de försmå din lära, så säg: "Gud är mig nog. Det gifves ingen Gud utom Honom. På Honom förtröstar jag, ty Han innehar den högsta thronen (beherrsakar allt)."

X. Jonas.

(Mekkanskt, 100 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. R. Desse äro den visa bokens verser. 2. Kunde menniskorna finna det besynnerligt, att vi gáfvo en man ibland dem denna uppenbarelse: "varna menniskorna och förkunna de troende, att de hafva rättfärdighetens företråde hos sin Herre?" De otrogne säga: "denne är en verklig taskspelare." 3. Eder Herre är Gud, som har skapat himlarne och jorden på sex dagar, hvarefter han svingade sig upp på thronen, för att styra verlden. Ingen kan medla utan Hans tillåtelse. Detta är Gud eder Herre. Tillbedjen då Honom. Kunnen I icke tänka efter? 4. Till Honom skolen I slutligen alle återföras. Detta Guds löfte skall gå i fullbordan. Ty Han frambringar de skapade varelserna, och sedan låter Han dem återvända *till sig*, för att rättvist belöna dem, som tro och göra godt. Men de som icke tro skola dricka sjudande vatten och hem-

sökas med ett pinsamt straff för sin otros skull. 5. Det är Han, som har satt solen att skina och månen till ett ljus, hvilken Han indelat i kvarter, så att I kunnen veta årens tal och tidens beräkning. Endast med vishet har Gud skapat detta. Vi utreda i sina enskildheter uppenbarelserna för människor, som hafva förstånd. 6. Sannerligen, i nattens och dagens omvexling och i det, som Gud har skapat i himlarna och på jorden, äro under för fromma människor. 7. De som icke vänta att möta oss, utan finna behag i denna världen och trygga sig dervid, samt de som äro likgiltige för våra uppenbarelser, 8. desses hem varder helvetet för deras gerningars skull. 9. Dem åter, som tro och göra godt, leder Gud för deras tros skull. Nedanför dem skola strömar flyta uti sällhetens lustgårdar. 10. Deras bön skall der vara: "lofvad vare du, o vår Gud," och deras helsning der "frid!" 11. och slutet på deras bön: "pris vare Gud, världarnes Herre!"

12. Om Gud tillskyndade människorna olyckan lika hastigt, som Han på deras bön tillskyndar dem fördelar, så skulle det hafva varit slut med dem. Men dem, som icke vänta mötet med oss, låta vi fortfarande vandra blinde i sin olydnad. 13. Då olyckan träffar människan, så beder hon till oss, liggande på sidan, sittande eller stående; men så snart som vi hafva befriat henne ifrån olyckan, så fortfar hon *i sin synd*, likasom hon icke hade åkallat oss för den olycka, som drabbade henne. Det är sålunda som de öfverdådiges handlingar förespeglas dem såsom goda. 14. Före Eder hafva vi ju utrotat folk, som syndade, ehuru deras sändebud visat dem tydliga bevis (på sin gudomliga sändning), men de ej varit sinnade att tro. Sålunda löna vi syndiga människor. 15. Sedan gjorde vi Eder till deras efterföljare på jorden, så att vi skulle få se, huru I uppförden Eder. 16. När våra uppenbarelser med tydliga bevis uppläsas för dem, säga de, som icke frukta vårt möte: "gif oss en annan Korân än denne, eller förändra den." Svara: "det tillkommer ej mig, att ändra den af mig sjelf; ty jag följer endast det, som uppenbaras för mig. Om jag trotsade min Herre, så skulle jag frukta en stor dags straff." 17. Säg: "om Gud velat, så hade jag ej uppläst den för Eder, ej heller undervisat Eder i den. *Innan jag kungjorde den*, hade jag ju

vistats ibland Eder en mansålder.¹ Förstån I då icke, (att den är ifrån Gud). 18. Finnes väl större syndare än den, som uppdyktar lögn om Gud eller förnekar Hans uppenbarelser? Det skall aldrig gå syndarne väl. 19. De dyrka utom Gud hvad som hvarken kan skada eller gagna dem, och säga: "desse *afgudar* äro våre förespråkare hos Gud." Säg: "viljen I lära Gud något, som Han icke känner i himlarne och på jorden?" Pris vare Honom! Han är vida upphöjd öfver de jemlikar, hvilka de gifva Honom. 20. Menniskorna voro blott en församling (af samma tro). Sedan fingo de olika meningar, och om icke ett löfte (om uppskof) hade utgått ifrån din Herre, så skulle, det, hvarom de tvista, hafva varit afgjort. 21. De säga: "hvarföre får han ej ett tecken (underverk) utaf sin Herre?" Svara: "Gud ensam vet det fördolda. Vänten derföre, äfven jag vill vänta med Eder." 22. När människorna få åtnjuta en nådebevisning af oss, sedan de lidit af brist, så tjänar detta dem till vapen emot våra uppenbarelser. Säg: "Gud är snabbast i list. Sannerligen, våra sändebud (änglarne) uppskrifva edra ränker, (för hvilka I skolen straffas)." 23. Det är Han, som låter Eder fara på land och haf. När I då voren på skeppen, som seglade med god vind, hvaröfver man glädde sig, en häftig storm anföll dem och vågor nådde dem ifrån alla håll, så att de trodde sig förlorade; så bådo de till Gud med uppriktig tro: "om du räddar oss, skola vi sannerligen vara tacksamme." 24. Men sedan Han räddat dem, så begå de orättrådighet på jorden emot all rättvisa. O människor! det onda, som I föröfven, skall drabba Eder sjelfve. Det kan skaffa Eder fördelar här i verlden, men sedan skolen I framställas för oss, och då skola vi säga Eder hvad I gjort hafven. 25. Sannerligen, detta lifvet kan liknas vid det vatten, som vi nedsända ifrån himmelen, hvilket blandar sig med jordens växter, hvaraf människor och djur hafva sin föda. Men när jorden påtagit sig sin präktiga skrud och prydt sig, och dess bebyggare tro sig vara herrar deröfver, så kommer vår hemsökelse öfver dem natt eller dag, och vi förvandla all denna härlighet som vore den afskördad, likasom den i går

¹ Först vid ungefär fyratio års ålder började Muhammed sin profetiska verksamhet.

ej funnits till. Sålunda förtydliga vi uppenbarelserna för menniskor, som tänka efter. 26. Gud kallar till fredens hem; men Han leder hvem Han vill på en rätt väg. 27. De som väl hafva gjort skola få en härlig lön och mera dertill. Hvarken mörker eller skam skall betäcka deras anleten. Deras boning varder paradiset, der de få evigt vara. 28. Men de som illa göra få en ond lön i förhållande till gerningarna. Skam skall betäcka dem — de hafva ingen som kan försvara dem emot Gud — deras ansigten skola höljjas likasom med ett stycke af en mörk natt. Desse komma i *helvetets* eld och skola der i evighet förblifva. 29. En dag skola vi församla dem alle, och säga till hedningarne: "bort med Eder, I och edre afgudar!" Sålunda skilja vi dem ifrån hvarandra. Afgudarne skola då säga: "det var icke oss, som I dyrkaden 30. Gud är ett tillräckligt vittne emellan oss och Eder. Vi voro sannerligen likgiltige för eder dyrkan." 31. Här skall hvarje själ pröfvas för sina forna gerningar. De skola inställas hos Gud, sin rätte Herre, och de *afgudar*, som de uppdyktat, vika bort ifrån dem.

32. Säg: "hvem förskaffar Eder uppehålle ifrån himmelen och jorden, eller hvem råder öfver örat och ögonen? och hvem frambringar det lefvande ur det döda och det döda ur det lefvande? och hvem styrer verlden?" De skola härtill svara: "Gud." Säg då: "skolen I ej derföre frukta Honom? 33. Han är ju således Gud, eder verklig Herre, och hvad finnes utom verkligheten annat än villfarelse? Huru kunnen I då vända Eder bort ifrån *sanningen*." 34. Således bekräftas din Herres utsago om de onde: att de icke skola tro. 35. Säg: "förmår någon af edre afgudar, att frambringa en lefvande varelse och sedan inställa den inför sig?" Säg: "det är Gud, som frambringar de skapade och låter dem derefter återkomma till sig. Huru kunnen I då bortvända Eder (ifrån *sanningen*). 36. Säg: "kan någon af edre afgudar leda till *sanningen*?" Säg: "Gud leder till *sanningen*." Hvem är då mest förtjent att lydas: den som leder till *sanningen*, eller den som icke leder, så framt han ej ledes? Huru kunnen I döma så *som I gören*? 37. De fleste af dem följa endast en lös förmodan; men en förmodan kan alls icke ersätta *sanningen*. — Gud vet nog hvad de göra. 38. Denne Korånen är icke sådan, att den

skulle kunna uppfinnas utan Guds bistånd, ty den bekräftar de förra uppenbarelserna och är en framställning af den bok, om hvars tillvaro ej tvifvel råder, och som utgår ifrån världarnes Herre. 39. Men skola de säga: "Han (Muhammed) har uppfunnit den," så svara: "förevisen ett kapitel, likt något i den, och kallen *till eder hjälp* hvem I kunnen utom Gud, i fall I hafven rätt." 40. De hafva ansett det för lögn, hvilket de ej kunnat begripa med sitt förstånd, då de ännu icke erhållit uttolkningen deraf. På samma sätt handlade ock de, som varit före dem. Dock gif akt på, hurudant syndarnes slut blef. 41. Ibland dem finnas de, som tro derpå och andre, som icke tro derpå; din Herre känner bäst de brottslige. 42. Om de *fortfara att beskylla dig för bedrägeri*, så säg: "hvad jag gör, står för min räkning, och edra gerningar äro för eder räkning; I hafven ingen del i hvad jag gör och jag har ingen del i hvad I gören. 43. Vål höra somlige af dem på dig (när du uppläser Korånen); men kan du göra de döfve hörande, äfven då de icke begripa? 44. Af dem finnas de, som se på dig; men kan du leda de blinde, äfven då de icke hafva någon insigt. 45. Gud förorrättar alls icke människorna, det är människorna, som förorrätta sig sjelfve. 46. Den dag; då Han hopsamlar dem, tycka de att det blott är en timma af dagen (sedan de voro i verlden). De skola igenkänna hvarandra. Förtappade varda de, som icke trott på mötet med Gud. De läto icke leda sig på den rätta vägen.

47. Antingen skola vi låta dig upplefva något af det, hvarmed vi hota dem, eller låta vi dig dö *dess förinnan*. I hvarje fall förer deras väg till oss. Gud är ock vittne till det, som de göra. 48. Till hvarje folk *skickas* ett sändebud, och så snart han kommit, afgöres emellan honom och det enligt rättvisa, och det sker ingen orätt. 49. De säga: "om I talen sanning, så sägen oss, när denna hotelse skall gå i fullbordan." 50. Svara: "det står ej i min makt, att skada eller gagna mig, så vida det ej behagar Gud. Men för hvarje folk är en termin bestämd, och när dess termin inträffat, så är det icke i stånd, att uppskjuta eller påskynda den en enda timma." 51. Säg: "huru mycket af straffet tron I väl, att syndarne önska påskynda, när de en gång öfverraskas af det om natten eller om dagen? 52. När det inträffar, skolen I väl tro derpå? Ja

då! och likväl önskaden I, att påskynda det." — 53. Sedan skall man ropa till de orättfärdige: "smaken det eviga straffet! — Lönens I väl för annat, än hvad I hafven förtjenat?" — 54. De spörja dig om *hotelsen* är sann? Svvara: "ja! vid min Herre! den är sann, och I skolen ej vara i stånd att förhindra dess uppfyllande; 55. och om hvar och en, som har gjort orätt, egde hvad som finnes på jorden, skulle han utgifva det, för att dermed friköpa sig; ty när de se straffdomen, dölja de icke sin ånger. Men de dömas enligt rättvisa, och ingen orätt sker dem." 56. Tillhör icke Gud allt, som finnes i himlarne och på jorden? Skall då Guds hotelse ej vara sann? — Men de fleste af dem veta det icke. 57. Han ger lif och död, och till Honom måsten I återvända.

58. O menniskor! I hafven af eder Herre undfått varning, läkedom för *det onda* i edra hjertan, ledning och en nådebevisning för de troende. 59. Säg: "*det är* genom Guds nåd och barmhertighet, thy må de fröjda sig deröfver. Detta är bättre än det, som de hopsamla." 60. Säg: "förkunnan mig hvad Gud har nedsändt till Eder såsom *tillåten* föda? I hafven sedan deraf fastställt hvad som vore förbjudet och tillåtet." Säg: "har Gud gifvit Eder lof härtill? Eller hafven I uppdiaktat det om Gud?" 61. Men hvad skola väl de tänka på uppståndelsedagen, hvilka uppdiakta lögn om Gud? Gud är visserligen nåderik emot menniskorna, men de fleste af dem tacka icke för det.

62. Du kan ej vara i någon slags verksamhet, ej heller läsa om Honom ur Korânen, och icke kunnen I göra något verk, utan att vi äro edra vittnen, när I deruti inlåten Eder; ja! vigten af ett grand, vare sig på jorden eller i himmelen, undgår ej din Herres blick. Det finnes hvarken större eller mindre än detta, som icke finnes uppskrifvet i en tydlig bok. 63. Guds vänner hafva sannerligen intet skäl till fruktan, ej heller skola de sörja. 64. De som tro och äro gudfruktige, 65. få ett fröjdefullt budskap i detta och det tillkommande lifvet. Guds ord förändras icke. Detta är den största lycka. 66. Icke må deras tal bedröfva dig; ty all makt är Herrans, Han hör och vet *allt*. 67. Hvar och en i himlarne såväl som på jorden är Herrans *tjenare* (de kunna ej vara Hans likar). Hvad är det väl som de, hvilka dyrka andre gudar, efterfölja såsom

Guds likar? De följa blott sina hugskott och de ljuga endast. 68. Det är Han, som har gjort natten åt Eder, att derunder hvilat Eder, och dagen till att gifva ljus. Häruti äro sannerligen under för dem, som tänka efter. 69. De säga: "Gud har tagit sig en son." Ära vare Gud! Han har nog af sig sjelf; Hans är hvad som finnes i himlarne och på jorden. I hafven intet bevis för ett sådant påstående. Viljen I säga om Gud hvad I icke veten? 70. Säg: "de som uppdikta lögn om Gud skola aldrig varda salige. 71. De få njuta af denna världen, sedan skola de återvända till oss, och då låta vi dem smaka det hårda straffet för deras otros skull.

72. Uppläs för dem berättelsen om Noach (7, 57). Han sade ju till sitt folk: "o mitt folk! om mitt vistande *ibland Eder* och min förmaning att akta på Guds uppenbarelser falla Eder besvärliga, så *bekymrar det mig ej, ty jag sätter min lit till Gud.* Fatten då edert beslut och *tillkallen* edre hjälpare (afgudarne), och må eder afsigt med mig ej sedan vara fördold. Fullborden edert uppsåt emot mig och uppskjuten det ej. 73. Om I vänden Eder bort (ifrån min förmaning), så har jag af Eder ej begärt någon lön, ty min lön åligger Gud, och jag är befald att vara Hans vilja underdånig." 74. Men de beskyllde honom för bedrägeri, och då frälste vi honom och dem, som voro på hans sida, i arken, och vi gjorde dem till deras efterträdare, hvilka vi dränkte, emedan de icke trodde på våra uppenbarelser. Gif akt på, hurudant de varnades slut var!

75. Efter honom skickade vi sändebud, hvart och ett till sitt folk. De medförde till dem obestriddiga tecken; men de voro ej i stånd att tro på det, som de förut hade förnekat. På det sättet trycka vi ett insegel på brottslingarnes hjertan. 76. Sedan sände vi efter dem Moses och Aron till Farao och hans förnärmste med våra tecken; men de voro öfvermodige och uppförde sig som ett syndigt folk (7, 101). 77. Ty när sanningen, utgången ifrån oss, hade kommit till dem, sade de: "detta är sannerligen ett påtagligt trolleri (bedrägeri)." 78. Moses svarade: "talen I så om sanningen, sedan den kommit till Eder? Är väl detta ett trolleri? Trollkarlar hafva ingen framgång." 79. De genmälte: "är du kommen till oss, för att förmå oss till affall ifrån den öfvertygelse, i hvilken vi hafva funnit våre

fäder? I önsken båda att komma till makt i landet, och vi äro derföre icke sinnade att tro Eder." 80. Faraο sade: "skaffen hit till mig alle skicklige trollkarlar." Då trollkarlarne hade inställt sig, sade Moses till dem: "kasten hvad I ännen att kasta." 81. Sedan de nedkastat *sine stafvar*, sade Moses: "edert verk är taskspeleri. Gud skall göra det om intet, ty Gud gynnar ej illgerningsmäns verk. 82. Gud bekräftar sanningen med sina ord, äfven om syndarne ej gilla det." 83. På Moses trodde endast en stam af hans folk, de andre fruktade, att Faraο och hans förnäme skulle pina dem. Faraο var i sanning väldig uti landet och öfverdådig. 84. Moses sade: "o mitt folk! om I tron på Gud, så sätten eder lit till Honom, om I ären rätte muslimin." 85. De svarade: "på Gud sätta vi vårt hopp. Gif oss ej, o Herre! till pris åt ett syndigt folks förföljelse. 86. Rädda oss genom din barmhertighet ifrån detta otrogna folk." 87. Vi gifvo Moses och hans broder denna uppenbarelse: "tagen hus till bostäder åt edert folk i Egypten, så inrättade att de vända sig emot Kiblan (2, 136), och för-rätten bönen. Förkunne du ock de troende ett gladt budskap." 88. Moses sade: "O vår Herre! du har förlänat Faraο och hans furstar prakt och rikedom i denna verlden, på det att de, o vår Herre! skulle förfela din väg. O vår Herre! förstör deras rikedomar och förhärda deras hjertan, de skola dock icke tro förr än de skåda det pinsamma straffet." 89. Gud svarade: "jag har hört eder bön. Varen ståndaktige och följn ej de okunniges väg." 90. Israels barn förde vi genom hafvet. Faraο och hans härar eftersatte dem brottsligt och fiendtligt, till dess ått floden bröt fram öfver dem. Då sade Faraο: "jag tror, att det ej gifves någon annan Gud än den, på hvilken Israels barn tro, och jag är en muslim." 91. Nu tror du, men förut var du trotsande och en af de gudlöses antal. 92. I dag skola vi rädda dig med din kropp,¹ så att du varder ett tecken för dina efterkommande; ty många menniskor äro likgiltiga för våra uppenbarelsor. — 93. Vi hafva en gång gifvit Israels barn förträffliga boställen och beskärt dem föda af det bästa. De blefvo icke af olika meningar förr än de hade

¹ Den uppkastades på stranden, enligt uttolkarnes vanliga utläggning af dessa ord.

fått kunskap på sin lott. Men din Herre skall på uppståndelsedagen afgöra de tvistiga frågorna emellan dem.

94. Om du tviflar om det, som vi hafva nedsändt till dig, så fråga dem, som hafva läst boken före dig. Sanningen, utgången ifrån din Herre, har verkligen kommet till dig. Var derföre icke en af dem, som tvifla. 95. Var ej heller en af dem, som förklara Guds uppenbarelser för osanning, så att du varder förtappad. 96. De, som hafva förtjenat sin Herres straffdom, skola icke tro, 97. äfven om alla under visas för dem, förr än de se det pinsamma straffet. 98. Eller har det någonsin funnits en stad, som trott, och hvars tro har hjälpt den? Det enda undantaget är Jonas' folk. Sedan det blifvit troende, borttogo vi ifrån detsamma vanärans straff i denna verlden och läto det ännu en tid njuta af lifvet. 99. Om din Herre ville, så skulle hvar och en på jorden utan undantag tro; men vill du väl tvinga människorna att tro? 100. Det står ej i en människas makt att tro, så framt ej Gud tillåter det. Han dömer till *afguderiets* orenlighet dem, som äro utan förnuft. 101. Säg: "betrakten det, som är i himlarne och på jorden." Men hvad gagna tecknen och varningarne människor, som icke tro? 102. Vänta de något annat än *stridsdagar*, sådana som folken före dem utstått! Säg: "vänten, äfven jag skall vänta med Eder." 103. Vi pläga då rädda våra sändebud och de troende. Så skola vi ock, enligt vår pligt, rädda *Muhammed och de troende*.

104. Säg: "o människor, om I hysen tvifvel om min lära, så *veten*, att jag ej tillbeder de väsenden, som I tillbedjen utom Gud. Jag tillbeder Gud, som en gång skall låta Eder dö, och jag är befald, att vara en af de troende, 105. och att som renlärig vända mig till den *sanna* läran, ej vara afgudadyrkare och 106. att utom Gud ej åkalla något väsende, som hvarken kan skada eller gagna mig; ty om jag gjorde det, skulle jag höra till de orättfärdiges antal. 107. Om Gud låter dig vederfaras något ondt, så kan ingen annan än Han befria dig derifrån, och om Han tilltänkt dig något godt, så kan ingen tillintetgöra Hans nåd. Han beskär den åt hvem Han vill af sine tjenare, ty Han är den Förlåtande, den Barmhertige. 108. Säg: "o människor! sanningen ifrån eder Herre har kommit till Eder; den som låter leda sig, han låter leda sig

till sitt eget bästa, och den som far vill, far vill till sitt förderf. Jag är icke eder saksförare. 109. Följ det, som har uppenbarats dig, och haf tålmod, till dess att Gud dömer *emellan dig och dine vedersakare*; ty Han är den bästa domaren.

XI. Hûd.

(Mekkanskt, 123 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. R. Detta är en bok, hvars tecken (verser) (uti den himmelska urtexten) blifvit stadfästade och sedan tydligen utredda; en gåfva af en Allvis, Allvetande, 2. på det att I icke skullen tillbedja något annat väsende än Gud; — jag är i sanning en varnare och ett ljufdigt budskaps förkunnare för Eder ifrån Honom. — 3. och på det att I bedjen eder Herre om förlåtelse och omvänden Eder. Om I det gören, så skall Han beskåra Eder ända till en bestämd tidpunkt (döden) en skön lefnadssällhet, och skall låta hvar och en, som utmärker sig, skörda frukterna af sin utmärkelse. Men om I affallen, så fruktar jag för Eder en förfärlig dags straff. 4. Till Gud förer eder väg (Honom kunnen I icke undkomma); ty Han är allsmäktig. 5. Innestänga de icke inom sina bröst *hvad de tänka*, för att dölja sig för Honom? När de 6. hölja sig i sina kläder, så vet Han ju hvad de dölja och hvad de lägga i dagen. 7. Han känner sannerligen hvad som finnes inom bröstet. 8. Det finnes ej någon varelse på jorden, hvars uppehälle ej beror af Gud. Han känner dess vistelseort och dess graf. Allt står uppteckadt i en obestridd bok. 9. Han är den som har skapat himlarne och jorden på sex dagar — och *dess förman* var Hans thron ofvan vattnet — för att pröfva, hvem af Eder som skulle handla bäst. 10. När du säger: "I skolen visserligen uppväckas ifrån de döde," så skola de otrogne utropa: "detta är ej annat än ett uppenbart bedrägeri." 11. Då vi uppskjuta deras straff, för att utföra det emot en inskränkt krets *af hedningar, ej emot alle*, så säga de: "hvad är det som håller det tillbaka." Den dag, då det drabbar dem, skall ingen kunna afvända det ifrån dem. Det, som de nu begabba, skall omhvärfva dem. 12. Om vi låta människan njuta en välsig-

nelse ifrån oss och sedan borttaga den ifrån henne, så för-
tviflar hon och förnekar Gud. 13. Men om vi låta henne njuta
välstånd efter den brist, som har träffat henne, utbrister hon:
"mina hemsökelse är förbi," och hon fröjdar sig och är full
af öfvermod, 14. undantagandes de, som hafva tålmod och
utöfva det goda; dem förlåter Gud och de få en stor lön.

15. Kanhända du uraktlåter att framställa något af det,
som har uppenbarats för dig, då du känner ängslan att göra
det af fruktan att de skola säga: "hvi nedsändes ej en skatt
till honom, eller hvi kommer ej en ängel med honom?" Men
du är endast en varnare, och Gud drager omsorg för allt. 16.
Eller säga de; "han har uppdyktat det." Svara: "uppvisen då
tio kapitel af samma innehåll, hvilka I sjelfve hafven uppfun-
nit, och kallen till hjälp, hvem I kunnen, utom Gud, om I haf-
ven rätt i edert påstående." 17. Kunna de då icke uppfylla
eder begäran, så veten, att den uppenbarades, innehållande
Guds kunskap, och att det ej gifves någon Gud utom Honom.
Viljen I vara Gudi undergifne (muslimin)?" 18. Den som före-
drager detta lifvet och dess behag, hans gerningar skola vi
här fullt upp vedergälla och icke skall han dervid lida orätt.
19. Sådane få i det eviga lifvet endast *helveteselden* till lön.
Hvad de här hafva gjort skall ej hafva något värde, och utan
gagn äro deras gerningar.

20. Är icke den, som egde en, ifrån hans Herre utgående,
upplysning och läser korânen, ett vittne på dess *sanning*? och
före *Korânen uppenbarades* Mose bok, såsom en förebild och
ett nådebevis. De (för hvilka Mose bok har uppenbarats) tro
på den (Korânen). Men de af hedningarne, som icke tro på
den, skola träffas i helvetet. Tvifla derföre ej på den; den
innehåller sanningen, som kommer ifrån din Herre, men de
flesta människor tro icke. 21. Ho är väl större syndare än den,
som uppdyktar lögn om Gud! Sådane skola inställas inför sin
Herre, och vittnena skola säga: "desse äro de, som hafva talat
osanning om sin Herre." Guds förbannelse hvilar öfver syn-
darne, 22. som hindra andre ifrån Guds väg och önska den
krokig. Det är de, som förneka det eviga lifvet. Icke förmå
de, att på jorden undgå *Guds straff*, ej heller äga de någon,
som kan beskydda dem utom Gud. Han skall fördubbla de-
ras straff. De voro icke i stånd att höra och icke kunde de

se, 23. Desse äro de som hafva förtappat sina själar, och det, som de uppdyktat (afgudarne), skall öfvergifva dem. 24. Helt säkert varda de de olycksaligaste i det eviga lifvet. 25. Men de som tro, göra godt och ödmjuka sig inför sin Herre, de komma i paradiset, der de evigt få vara. 26. Dessa två slag af *menniskor* likna den blinde och den döfve, *jemförda med* den seende och den hörande. Kunna de väl hafva någon likhet med hvarandra? Hvi tänken I icke efter?

27. Vi hafva tillförne sändt Noach (7, 57) till hans folk *med detta budskap*: "jag är en tydlig varnare för Eder, 28. så att I icke skolen dyrka någon annan än Gud. Jag fruktar för Eder en pinsam dags straff." 29. De förnämde, som af hans folk voro otrögne, sade: "vi se i dig en menniska såsom vi, och vi se, att endast sådane, som äro de sämste ibland oss och utan eftertanke, följa dig. Vi inse icke heller, att I hafven något företräde framför oss, och vi hålla eder för lögnare." 30. Han svarade: "o mitt folk! sägen mig, om jag eger en, ifrån min Herre utgående, obestriddlig upplysning, och Han låtit mig undfå *en stråle* af sin nåd, för hvilken I ären blinde, skall jag påtvinga Eder den, till och med emot eder vilja? 31. Mitt folk, jag begär ju derföre ej af Eder någre skatter. Gud svarar för min lön. Jag skall deremot aldrig förskjuta dem som tro. De skola möta sin Herre. Eder åter håller jag för okunniga menniskor. 32. O mitt folk, hvem kan väl bistå mig emot Gud, om jag försköte dem. — Viljen I icke tänka efter? 33. Jag skall icke säga till Eder: "hos mig finnas Guds skatter. Jag känner icke det fördolda." Ej heller skall jag säga: "jag är sannerligen en ängel." Lika litet skall jag säga till dem, på hvilka edra ögon se på med förakt: "Gud skall ej beskära dem något godt." Gud vet bäst hvad som föregår i deras hjertan. Jag vore då en syndare." 34. De sade: "du har nu, Noach! tvistat med oss och det länge. Låt då din hotelse träffa oss, om du talar sanning." 35. Han svarade: "Gud skall nog sätta den i verket emot Eder, om Han vill, och I skolen ej undgå den. 36. Ville jag råda Eder, så skulle mitt råd ej gagna Eder, om det vore Guds afsigt att föra Eder vilse. Han är eder Herre, och till Honom skolen I återföras." — 37. skola de (mekkanarne) säga: "han har uppfunnit den (Korânen)?" Svvara: "har jag uppfunnit den, så får jag umgälla det, men

jag har ej någon del i edra synder." — 38. Så fick Noach denna uppenbarelse: "ingen af ditt folk skall tro, om han ej redan trott. Var ej bedröfvad öfver deras uppförande. 39. Bygg nu skeppet under våra ögon och efter vår ingifvelse, och vänd dig ej mera till oss för de orättfärdiges bästa, ty de äro bestämde att dränkas" 40. Han sysselsatte sig med skeppets byggande, och så ofta någon af de förnämte bland hans folk gick förbi, gjorde han narr af Noach. Men han svarade: "gören narr! vi skola en gång göra narr af Eder, så som I nu gören. I skolen snart få veta, 41. hvem ett straff drabbar, som skall vanära honom — och ett fortfarande straff skall hvila öfver honom. 42. Ändtligen började vår verksamhet och eldstaden flammade. ¹ Vi sade: "tag af hvarje slag ett par in i arken jemte din familj, utom den, öfver hvilken domen redan är afsagd. Tag ock de troende; men de voro endast få, som trodde med honom. 43. Noach sade: "stigen in! Under utropet: i Guds namn! skall den fara och under detta rop skall den ankra; ty min Herre är förlåtande, barmhertig. 44. Den samm med dem på vågor, höga som berg. Noach ropade till sin son, ² som stod på ett aflägsset ställe: "stig in, min lille son! och var ej en af de otacksamme. 45. Han svarade: "jag skall slå mig ned på ett berg, som skall skydda mig för vattnet." Noach sade: "ingen skyddar i dag för Guds dom, om icke den, öfver hvilken Han sig förbarmar." — En våg åtskilde dem, och han var ibland de drunknades antal. 46. En röst hördes: "o jord, svälj upp dina floder, o himmel, håll tillbaka ditt vatten." Vattnet sjönk och straffdomen var fullbordad. Arken stod stilla på *berget* Djûdî, ³ och en röst hördes: "bort med de orättfärdige!" 47. Noach ropade till sin Herre och sade: "min son hörde ju, min Herre! till min familj! Dina löften äro sanna och du är den bästa domare." 48. Han svarade: "o Noach, han hörde ej till din familj, ty hans handlingssätt var ej godt. Ställ mig ej till svars för saker, om hvilka du ej vet något. Jag råder dig, att icke höra till de okunnige." 49. Noach svarade: "bevare mig du, o Herre, att

¹ Enligt Rabbinernes åsigt var syndaflodens vatten kokhett.

² Hans namn uppgifves af somlige hafva varit Kenään, af andre: Jâm.

³ Nära Mosul.

jag skulle ställa dig till svars för saker, om hvilka jag ej vet något. Om du ej förlåter mig och är barmhertig emot mig, så är jag förlorad." 50. Ett rop hördes: "o Noach! gå ut med frid ifrån oss och med välsignelse öfver dig och öfver några församlingar, som äro med dig. Det skall gifvas församlingar, åt hvilka vi förutna nådebevis; men sedan skall ett, ifrån oss kommande, pinsamt straff drabba dem." 51. Detta är en af de förborgade historier, hvilka vi uppenbara för dig. Före detta visste hvarken du eller ditt folk desamma. Var därför ihärdig *i ditt kall*, ty till slut skola de gudfruktige vinna seger.

52. Till A'diterna *sände vi* deras broder Hûd (7, 63). Han sade: "o mitt folk, dyrken Gud, ty I hafven ingen annan Gud än Honom. I endast uppdiiken *sådane*. 53. O mitt folk! jag begär ej för detta någon lön af Eder, ty min skapare svarar för min lön. Kunnen I då icke begripa? 54. O mitt folk! bedjen nu eder Herre om förlåtelse och omvänden Eder till Honom, så låter Han himmelen nedregna öfver Eder regnskurar, 55. och ökar edra krafter med nya. Bortvänden Eder *ej ifrån min varning*, så att I framhärden i eder synd." 56. De svarade: "o Hûd! du har ej gifvit oss något tydligt bevis (på din gudomliga sändning). Vi ämna icke på ditt ord öfvergifva våre gudar, ty vi tro dig icke. 57. Vi påstå endast, att en af våre gudar har hemsökt dig med något ondt." Han sade: "jag tager Gud till vittne, och I ären ock mine vittnen, att jag ej har någon del i edert afguderi, då I sätten bredvid Gud jemlikar. 58. Verkställen nu edra stämplingar emot mig och låten mig ej vänta. 59. Jag sätter mitt hopp till Gud, min och eder Herre. Det gifves ingen varelse, som ej står under Guds makt. Min Herre styrer rättvist. 60. Men om I bortvänden Eder (ifrån min predikan), så har jag dock till Eder framfört mitt uppdrag, och min Herre skall sätta ett annat folk i edert ställe. Men I kunnen alls icke skada Honom. Min Herre vakar sannerligen öfver all ting." 61. När så vår hotelse skulle verkställas, räddade vi Hûd och dem, som trodde med honom, genom vår barmhertighet. Så räddade vi dem ifrån ett förfärligt straff. 62. Detta var de A'diter, som förnekade sin Herres uppenbarelser, trotsade Hans sändebud och lydde hvarje fräck tyrans bud. 63. Förbannelse var deras lott här i lifvet, och på uppståndelsedagen *säges till dem*:

"A'diterna hafva ju förnekat sin Herre? Bort med A'diterna, Hûds folk!"

64. Till Thamûdäerna *sände vi* deras broder Sâlih (7, 71). Han sade: "o mitt folk! tillbedjen Gud, ty I hafven ingen annan Gud än Honom. Han har frambragt Eder af jorden och befalt Eder att odla den. Bedjen Honom om förlåtelse och vänden Eder sedan med ånger till Honom; ty min Herre är nära och bönhörande." 65. De svarade: "o Sâlih! före detta hade vi sannerligen goda förhoppningar om dig. Vill du förmena oss, att tillbedja hvad våre fäder tillbådo! Vi hysa tvifvel om det, hvartill du manar oss, såsom en misstänkt sak."

66. Han sade: "o mitt folk! tron I väl, att om jag stöder mig på en tydlig upplysning ifrån min Herre, och om Han har beskärmt mig ett nådebevis ifrån sig, att någon kan frälsa mig ifrån Guds *straff*, om jag icke lyder Honom? I skullen, *om I då följden mig*, endast öka min olycka. 67. Se här, mitt folk, är Guds kamelinna till ett tecken för Eder. Låten henne beta på Guds jord och tillfogen henne ej något ondt, ty då skall ett skyndsamt *straff* drabba Eder." 68. Men de hasade henne. Då sade Sâlih: "tre dagar mågen I lefva i edra hus; detta är en osviklig hotelse." 69. När sedan vår straffdom gick i fullbordan, frälste vi Sâlih och dem, som trodde med honom, genom vår barmhertighet, ifrån den dagens vanära, Din Herre är sannerligen den Starke, Allsmåktige. 70. Straffet öfverföll syndarne, som om morgonen funnos såsom lik, liggande framstupa i sina boningar, 71. likasom de aldrig hade lefvat der. Thamûdäerna förnekade ju sin Herre? Bort med Thamûdäerna!

72. Fordom kommo ock våra sändebud till Abraham¹ med det glada budskapet *om en son*. De sade: "Frid!" Han svarade: "frid" och framtog skyndsamt en stekt kalf. 73. Då han såg, att de ej utsträckte sina händer till den, blef han illa till mods och intogs af räddhåga för dem.² Men de sade: "frukta dig icke; vi äro sände till Lots folk, (att straffa dem, men icke till dig)." 74. Hans hustru stod upp och skrattade

¹ Jfr. 15, 49—99. Troligen är detta den sista ömarbetningen af samma ämne, som på flera ställen framställes.

² Änglarne äro alltid verkställare af någon straffdom.

af glädje; då bebådade vi henne Isak och efter Isak Jakob. 75. Hon sade: "Huru? skall jag föda, ehuru jag är en gammal gumma och denne min man en gubbe? Detta är sannerligen en underbar sak." 76. De svarade: "kan du förundra dig öfver det som Gud gör? Hans nåd och välsignelse hvila öfver Eder, detta husets folk. Gud är sannerligen prisvärd, ärorik." 77. När fruktan hade lemnat Abraham och han hade fått det glada budskapet, tvistade han med oss om Lots folk, ty han var mild, medlidsam och gudfruktig. 78. *Änglarne sade till honom*: "o Abraham, afstå härifrån, ty din Herres befallning har utgått, och hvad som öfver dem är beslutadt, är ett oundvikligt straff. 79. När våra sändebud kommo till Lot, blef han för deras skull illa till mods och ängslig, och han sade: "detta är en förskräcklig dag." 80. Och hans folk kom skyndsamt till honom; ty det hade blifvit detta folk en vana, att begå skamliga ting. Han sade: "o mitt folk! der äro mina döttrar; de äro renare för Eder (det är mindre syndigt att umgås med dem). Frukten Gud och vanhedren mig ej i mina gästers personer. Finnes det då ingen rättskaffens man ibland Eder (som kan hjälpa mig)." 81. De svarade: "du vet väl, att vi ej göra några anspråk på dina döttrar, och du vet ock livad vi vilja." 82. Han sade: "vore jag Eder vuxen eller kunde jag stödja mig mot en stark pelare (funne beskydd)! 83. *Änglarne sade*: "o Lot! vi äro ju din Herres sändebud, de skola ej komma åt dig. Begif dig i väg i dag på natten med de dina; men ingen af Eder får vända sig om, utom din hustru, ty det som har öfvergått *innevånarne*, skall ock drabba henne. Hotelsen skall verkställas på dem vid morgonstunden, och är ej morgonstunden nära?" 84. När då vårt beslut verkställdes, vände vi upp och ned på landet och läto öfver det regna stenaar af bränd lera, som voro förvarade i beredskap och märkte¹ hos din Herre. Det var icke opassande för syndarne.

85. Till Madjaniterna *sände vi* deras broder Scho'aib (7, 83). Han sade: "o mitt folk! dyrken Gud, ty I hafven ingen annan Gud än Honom. Förminskan ej mått och vigt. Jag ser Eder väl i goda omständigheter, men jag fruktar för Eder straffet af en dag, som ingen kan undkomma. 86. O mitt folk!

¹ Med deras namn, som de skulle träffa, säga uttolkarne.

gifven då fullt mått och full vigt enligt rättvisans fordringar, och förorätten ej människorna i deras egendom. Begån ej heller våld och illgerningar på jorden. 87. Det som Gud låter Eder behålla (sedan I fullgjort Hans bud) är bäst för Eder, om I ären troende. 88. Men jag är icke någon vaktare öfver Eder." 89. De svarade; "är det dina böner, Scho'aib, som förmå dig att bjuda oss, att öfvergifva det som våre fäder hafva dyrkat och att vi icke må göra med vår egendom hvad vi behaga? Du är ju dock mild och rättänkande." 90. Han sade: "o mitt folk! sägen mig, huru det skulle gå mig, om jag stödde mig på en obestriddlig upplysning ifrån min Herre, och Han hade begåfvat mig med en härlig kallelse, men jag ej ville sätta mig emot Eder i afseende på det, som Han har förbjudit Eder? Min afsigt är endast att förbättra, så vidt som jag förmår. Min hjälp beror allena på Gud; på Honom förtröstar jag och till Honom vänder jag mig. 91. O mitt folk! låten icke tvisten med mig blifva en anledning, att detsamma händer Eder, som har händt Noachs folk, eller Huds folk, eller Sâlihs folk. Lots folks öde ligger Eder ju nära i tiden. 92. Bedjen nu eder Herre om förlåtelse och vänden Eder sedan med ånger till Honom, ty min Herre är barmhertig, kärleksrik." 93. De svarade: "o Scho'aib! vi begripa ej mycket af det, som du säger. Vi se, att du ibland oss är en obetydlig man, som vi skulle stena, om ej din släkt vore; men öfver oss kan du ej hafva någon makt." 94. Han svarade: "o mitt folk! betyder min släkt mera för Eder än Gud, emedan I hafven åsidosatt Honom? Men min Herre omfattar med sin kunskap edra gerningar. 95. O mitt folk! handlen och gören efter edert godtfinnande (hvad I förmån till mitt förderf); äfven jag handlar, 96. och I skolen snart förnimma hvem som skall hemsökas af det vanärande straffet, och hvem som är ljugare. Vänten på *hvad som skall ske*, jag skall ock vänta med Eder." 97. När sedan vår straffdom verkställdes, frälste vi Scho'aib och dem, som trodde med honom, genom vår barmhertighet; men straffet öfverraskade syndarne, som om morgonen lågo såsom lik framstupa i sina boningar, 98. likasom de aldrig hade lefvat der. Omkommo icke Madjaniterna likasom Thamûdäerna?

99. Vi sände fordom Moses med våra tecken och ett obestriddligt bevis (på hans gudomliga sändning) till Farao och

hans förnäme (7, 101); men de lydde Faraos bud, ehuru detta var orättrådigt. 100. Han skall på uppståndelsedagen gå i spetsen för sitt folk och nedföra dem i *helveteselden*, och den färden är ej god. 101. I denna världen följdes de af förbannelse och på uppståndelsedagen *skola de förbannas*. Hvilken osalig gåfva få de ej då?

102. Dettå är en berättelse om städerna, hvilken vi meddela dig. Af dem äro somlige qvar, andre ödelagde. 103. Icke var det vi som förorättade dem, utan de förorättade sig sjelfve. De afgudar, hvilka de åkallade utom Gud, voro dem ej till något gagn, när din Herres dom utfördes; de gåfvo dem ej någon annan vinst än förderf. 104. Sådant var din Herres straff, när Han straffade städerna, som syndige voro. Ja! Hans straff är pinsamt och strängt. 105. Häruti är en varning för dem, som frukta för evighetens straff. Detta varder en dag, på hvilken alla människor skola församlas; då skola *alle* vara närvarande. 106. Vi uppskjuta den endast till en bestämd tidpunkt. 107. Då den dagen kommer, får ingen människa tala, utan Guds tillåtelse. Då varda somlige af dem olycklige, andre salige. 108. De olycklige skola komma i *helvetets eld*; der höras de flämta och snyfta. 109. Der skola de vara så länge som himlarne och jorden finnas till, så framt din Herre ej annorlunda vill; ty din Herre gör, hvad Han behagar. 110. De salige skola vara i paradiset. Der skola de vara så länge som himlarne och jorden finnas till, så framt ej din Herre vill tillägga någon gåfva, som aldrig upphör. 111. Du må derföre icke vara villrådlig i afseende på det, som desse tillbedja. De tillbedja detsamma, som deras fäder fordom tillbådo, och vi skola gifva dem sin del *af straffet* oafkortad.

112. Äfven Moses gåfvo vi boken. Man blef sedan af delade tankar om den. Hade ej Guds beslut *om uppskof* redan fattats, så skulle deras tvist hafva afgjorts. De *otrogne mekkanarne* hysa ock tvifvel om den (Korånen), hvarigenom miss-tankar uppstå. 113. Men allesammans skall din Herre sannerligen löna för deras gerningar, ty Han vet hvad de göra. 114. Håll dig då fast *vid Guds bud* såsom du befalls, så ock de, som med dig hafva omvändt sig, och afviken icke *derifrån*, ty Han ser edra gerningar. 115. I skolen ej visa någon böjelse för syndarne, ty då skall eldens straff drabba Eder; icke sko-

len I hafva någon annan beskyddare än Gud, och då kunnen I icke frälsas.

116. Förrätta bönen på dagens båda gränspunkter, samt vid nattens inbrott och solnedgången. Goda verk utplåna sannerligen de onda. Detta är en upplysning för dem, som låta varna sig. 117. Var ock ståndaktig; Gud skall ej göra om intet deras lön, som väl göra. 118. Fans det då icke före Eder släkten, rika på dygder, de der försökte, att förhindra brott på jorden. Men få voro de ibland dem, som vi frälste af människorna. Syndarne åter framhärdade i sina lustar och blefvo orättfärdige. 119. Din Herre var icke i stånd, att orättvist förgöra städerna, då deras folk var fromt. 120. Hade det behagat din Herre, så hade Han gjort alla människor till en församling (af samma tro). De skola aldrig upphöra att vara af olika tro, med undantag af dem, mot hvilka Herren har bevisat barmhertighet. Derföre skapade Han dem, och din Herres hotelse skall gå i fullbordan; "jag skall sannerligen fylla helvetet helt och hållet med genier och människor." 121. Alla dessa berättelser om sändebuden meddela vi dig, för att dermed styrka ditt hjerta. Genom dem har sanningen kommit till dig, samt en varning och påminnelse för de troende. 122. Säg till dem, som icke tro: "handlen efter edert godtfinnande; vi skola och handla. Afvakten *hvad som skall komma*; vi skola ock afvakta. 123. Gud tillhör (Han vet) det som är fördoldt i himlarne och på jorden. Till honom skall allt återvända. Dyrka Honom derföre och sätt din lit till Honom. Din Herre försummar icke edra gerningar.

XII. Josef.

(Mekkanskt, 111 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. R. Detta är verser ur den obestriddiga boken, 2. hvilken vi hafva nedsändt såsom en arabisk Korån, på det att I skullen vinna insigt. 3. Vi berätta nu för dig den skönaste historia, i det att vi uppenbara för dig detta Korånstycke. Tillförne visste du ingenting derom.

4. En gång sade Josef till sin fader: "o min far! jag såg verkligen elfva stjernor, solen och månan. Jag såg dem knäböja för mig." 5. Fadren svarade: "omtala ej, min lille son, din syn för dine bröder, så att de stämpla emot dig; ty Satan är människornas förklarade fiende. 6. På samma sätt skall din Herre utvälja dig och lära dig synernas uttydning. Han skall ock i rikt mått låta sin nåd hvila öfver dig och Jakobs hus, såsom Han tillförene har beskärt dem åt dine begge förfäder Abraham och Isak; ty din Herre är allvetande, allvis. 7. I berättelsen om Josef och hans bröder äro sannerligen tecken för dem, som spörja *härom*. 8. De sade ju: "Josef och hans broder äro verkligen kärare för vår fader än vi, ehuru vi äro många. Vår fader har uppenbarligen orätt. 9. Döden Josef eller fördrifven honom till ett *annat* land, så skall eder fader hafva ögon endast för Eder, och sedan Josef är borta, skolen I vara lyckliga menniskor." 10. En af dem sade: "döden icke Josef, utan kasten honom i brunnens djup. Någon vägfärande kan då upptaga honom, om I utfören eder föresats." 11. De sade: "o vår fader! hvi vill du ej anförtro Josef åt oss; vi vilja honom endast väl. 12. Sänd honom med oss i morgon, så skall han få leka och roa sig. Vi skola nog vaka öfver honom." 13. Han svarade: "det skall i sanning smärta mig, att I bortfören honom, och jag fruktar, att en varg kan uppäta honom, under det att I försummen honom." 14. De sade: "om en varg uppäter honom, då vi äro så många, så äro vi sannerligen hjälplöse." 15. Sedan de bortfört honom, kommo de öfverens att kasta honom i den djupa brunnen. Vi gäfvo honom denna uppenbarelse: "du skall en gång berätta för dem, hvad de nu hafva gjort, utan att de veta *att det är du*." 16. Om aftonen kommo de gråtande till sin fader. 17. De sade: "o vår fader! vi gingo bort, för att springa kapp, och lemnade Josef qvar vid våra saker. Då åt vargen upp honom. Men du tror oss ej, fastän vi tala sanning." 18. Hans skjorta hade de bestrukit med falskt blod. *Fadren* sade: "nej! det är I sjelfve, som hafven styrt till denna sak. Men tålmod är bäst för mig, och jag beder Gud om hjälp att bära det som I berättan." 19. Och kommo resande och de utsände sin vattenhemtare, som nedsläppte sitt spann. Han utropade: "hvilken lycka! detta är en gosse." Och de dolde honom, för att göra

honom till en handelsvara; men Gud visste hvad de gjorde. 20. Och de sålde honom för ett ringa pris, någre få silfverpenningar, ty de ringaktade honom. 21. Egyptiern, som köpte honom, sade till sin hustru: "gör hans vistelse *hos oss* behagligt. Han skall kanhända vara oss till gagn eller kunna vi upptaga honom till vår son." Sålunda gäfvo vi åt Josef en plats i landet *för att verka der*, och på det att vi skulle undervisa honom i syners uttydning. Gud har makt att göra hvad Han vill; men de flesta människor veta det icke. 22. När Josef hade uppnått mannaåldern, beskärde vi honom visdom och kunskap. Sålunda belöna vi dem, som väl göra. 23. Hon, i hvars hus han var, fattade ett okyskt begär till honom, stängde dörrarne och sade: "kom hit!" Han svarade: "Gud bevare mig! min herre har i sanning bemött mig väl. Syndarne skola ej hafva någon framgång." 24. Men hon hade lust till honom och han hade lust till henne, om han ej hade sett sin Herres tecken. Sålunda handlade vi, för att ifrån honom afvända synden och vanäran; ty han var en af våre uppriktige tjenare. 25. De sprungo begge i kapp till dörren, och hon sönderref hans skjorta baktill. Då de mötte hennes man vid dörren, sade hon: "hvad lön förtjenar den, som vill din hustru ondt, om icke att fångslas eller ett pinsamt straff?" 26. *Josef* sade: "det var hon, som hade begär till mig." Och ett vittne af hennes släkt vittnade: "om hans skjorta är rifven framtill, så talar hon sant och han ljuger. 27. Men om hans skjorta är rifven baktill, så ljuger hon och han har rätt." 28. När då *mannen* såg, att hans skjorta var rifven baktill, sade han: "detta är ett af edra svek, o qvinnor! ty eder list är stor. 29. Dölj, o Josef! denna händelse, och du, *min hustru*, bed om förlåtelse för din synd, ty du har varit felande." 30. Qvinnorna i staden sade: "prinsens ¹ hustru har fattat tycke för sin slaf, som har ingifvit henne en häftig kärlek. Vi anse henne i sanning hafva begått en uppenbar förseelse." 31. När hon fick höra deras förtal, sände hon att *bjuda* dem, tillredde för dem ett gästabud och gaf åt hvar och en af dem en knif. Hon sade *till Josef*: "gå ut till dem." Vid hans åsyn, prisade

¹ Det arabiska ordet A'ziz (prins, furste) anses af andre såsom namnet på denne Josefs herre.

de honom storligen, skuro sig i sina händer och utropade: "Gud bevara oss! Detta är ej en människa, utan en förtju-
sande ängel." 32. Hon sade: "Sen! det är han, för hvars skull
I hafven tadlat mig. Jag har verkligen fattat begär till ho-
nom, men han har i sin kyskhet vägrat att lyda mig. Men
om han ej gör, hvad jag bjuder, skall han kastas i fängelse
och varda förnedrad." 33. Han sade: "o min Herre! fängelset
är mig kärare än det, hvartill de vilja locka mig. Men om
du ej afvänder ifrån mig deras list, så skall jag gifva efter
för dem och varda en dåre." 34. Hans Herre bönhörde honom
och skyddade honom för deras svek, ty Han hör och vet *allt*.
35. Dock, sedan de sett bevisen *på hans oskuld*, funno de för
godt, att häkta honom för en tid. 36. Med honom inkommo i
fängelset två *af konungens* tjenare. Den ene af dem sade:
"jag drömde, att jag pressade vin," och den andre sade: "jag
drömde, att jag bar på mitt hufvud bröd, hvaraf foglarne äto.
Säg oss hvad detta betyder, ty vi se, att du det väl förstår."
37. Han sade: "I skolen ej få någon mat till eder föda, innan
jag säger Eder uttydningen häraf, förrän det inträffar för
Eder, enligt den kunskap, som min Herre har beskärt mig.
Jag har öfvergifvit ett folks religion, hvilket icke tror på Gud
och förnekar det eviga lifvet." 38. Jag bekänner mine fäders,
Abrahams, Isaks och Jakobs tro. Det höfves ej oss, att anse
någonting jemlikt Gud. Detta är en Guds nåd emot oss och
emot människorna, men de flesta af dem äro otacksamma. 39.
O mine båda fängelsekamrater! äro väl flere olika herrar att
föredraga framför den ende allsväldige Guden? 40. Utom Ho-
nom dyrken I endast *toma* namn, hvilka I och edre fäder
hafva uppfunnit, utan att Gud gifvit Eder något bevis derpå.
Gud allena eger dock visheten. Han har befalt, att I icke
skolen tillbedja någon annan än Honom. Detta är den sanna
religionen; men de flesta människor inse det ej. 41. O mine
två fängelsekamrater! den ene af Eder skall iskänka vin åt
sin herre, men den andre, han skall korsfästas och foglarne
skola äta af hans hufvud. Den sak, hvarom I rådfrågen mig,
skall säkert ske." 42. Sedan sade han till den af dem båda,
hvilken han trodde frälsad: "gör mig påmind hos din herre."
Satan kom sålunda *Josef* att glömma sin Herre (såsom sin
bäste hjälpare), och derföre kvarstannade han i fängelset nå-

gra år. 43. Konungen sade: "jag såg i *drömmen* sju feta kor, som uppåtos af sju magra, och sju gröna ax och *sju* andra torra." Uttyden för mig min syn, mine herrar! om I kunnen tyda synen." 44. De svarade: "detta är en hop förvirrade drömmar, och vi förstå ej att uttyda drömmar." 45. Då sade den, som frälsats af de två *fångarne* — ty han drog sig till minnes *Josef* efter en lång tid — "jag skall skaffa Eder uttydningen häraf. Afsänden mig derföre." 46. *Efter ankomsten till fångelset*, sade han: "o du sannfärdige *Josef*! upplys mig om sju feta kor, som uppåtos af sju magra och om sju gröna ax och *sju* andra torra, så att jag kan återvända till dem, som hafva sändt mig, och de få veta det." 47. *Josef* sade: "under sju år skolen I så som vanligt. Hvad I då skörden, skolen I lemna i sitt ax, utom det lilla, hvaraf I skolen lefva. 48. Derefter skola komma sju hårda år, som skola medtaga det som I för deras skull hafva förvarat, utom det lilla af det, som I noga bevaren. 49. Sedan skall derpå följa ett år, under hvilket människorna skola få ymnigt regn och pressa *vin och olja*." 50. Konungen sade: "fören honom till mig." Men när sändebudet kom till *Josef*, sade han: "vänd om till din herre och spörj honom, hvad som gick åt kvinnorna, som skuro sig i händerna? Min Herre känner sannerligen deras list." 51. *Konungen* sade: "hvad gick åt Eder, då I fattaden begär till *Josef*?" De svarade: "Gud bevare oss! vi veta ej af något ondt med honom." Prinsens hustru sade: "nu är sanningen kommen i dagen. Det var jag, som hade begär till honom och han har visserligen talat sanning." 52. Detta sade *Josef*, *har jag gjort*, så att *prinsen* skulle inse, att jag ej i löndom har bedragit honom, och att Gud ej befrämjar bedragarnes list. 53. Men jag fritager mig sjelf ej ifrån synd, ty själen lockar till det onda, så framt icke min Herre betar barmhertighet emot människan. Min Herre är förlåtande, barmhertig." 54. Då sade konungen: "fören honom till mig, så skall jag taga honom till min egen tjenare." Sedan han talat med honom, sade han: "i dag skall du varda hos oss en mäktig och betrodd man. 55. *Josef* sade: "sätt mig öfver landets förrådshus. Jag skall vara en kunnig vårdare." 56. Sålunda insatte vi *Josef* i landet; han kunde välja sin bostad hvar han ville. Vi beskära vår nåd åt hvem vi vilja och göra ej om intet de väl

görandes lön. 57. Men det eviga lifvets lön är i sanning mera värd för dem som tro och frukta Gud.

58. Och kommo Josefs bröder och framträdde till honom. Då igenkände han dem, men de kände honom icke. 59. Sedan han utrustat dem med hvad de behöfde, sade han till dem: "hitfören till mig eder broder ifrån eder fader. I sen ju, att jag gifver Eder fullt mått och att jag är den bäste värd. 60. Men om I icke hitfören honom, så skolen I icke få något imätet hos mig, ej heller skolen I komma inför mig." 61. De svarade: "vi skola söka att utverka hans faders tillåtelse härtill; det skola vi sannerligen göra." 62. *Josef* sade till sine tjenare: "läggen deras penningar i deras packningar. De skola märka dem, då de hemkommit till de sine och derföre komma tillbaka." 63. När de hade hemkommit till sin fader, sade de: "o vår fader! man vägrar oss spannemål. Sänd derföre vår broder med oss, så kunna vi erhålla den, och vi skola noga vakta honom." 64. Han svarade: "skall jag anförtro honom åt Eder, såsom jag förut litade på Eder i afseende på hans broder? Men Gud är den bäste vaktare och han är den Allrarmhertigaste." 65. När de upptogo sina varor, funno de sine penningar återlemnade. De sade: "o vår fader! hvad kunna vi mera begära? Se här äro våre penningar oss återgifne. Vi skola köpa säd åt vårt hus, vårda vår broder och taga ännu en kamelsladdning mera säd. Detta är för litet spannemål." 66. *Jakob* svarade: "jag sänder honom icke med Eder, såframt I icke svärjen vid Gud, att I skolen återföra honom, såvida I icke varden ur stånd satte att göra det." När de då hade gifvit honom sin försäkran, sade han: "Gud gifver akt på det som vi säga." 67. *Vidare* sade han: "ingån ej, mine söner, genom en och samma port, utan ingån genom olika portar.¹ Det kan dock icke alls gagna Edere mot Guds vilja; Guds är högsta makten. Till honom sätter jag min lit, och på Honom må de förtrösta. 68. Men då de hade ingått så som deras fader hade befalt dem, så gagnade det dem alls icke hos Gud, eller det var ett behof för Jakobs hjerta, hvilket han tillfredsstälde; ty han visste det, som vi hade lärt ho-

¹ Han fruktade, att deras skönhet och mängd skulle ådraga dem det "onda ögats" inflytande.

nom; men de flesta människor veta det icke. 69. När de inträdde till Josef, tog han sin broder till sig och sade: "jag är sannerligen din broder. Sörj derföre ej längre öfver det, som de hafva begått." 70. Sedan han hade försett dem med hvad de behöfde, lade han sitt drykeskärl i sin broders packning. Derefter utropade en härold: "o resenärer, I ären riktige tjufvar." 71. De gingo då fram till dem och frågade: "hvad är det som I hafven mistat?" 72. De svarade: "vi sakna konungens bägare. Den som återskaffar den, erhåller en kamelslast spannemål, och jag går i borgen derför." 73. *Bröderne* sade: "vid Gud! I veten nog, att vi ej hafva kommit i brottsliga afsigter hit i landet, och vi äro icke tjufvar." 74. De sade: "hvad straff skall den få, som har stulit, om I ljugen." 75. De svarade: "den, i hvars packning den finnes, skall till straff varda slaf. Så löna vi brottslingar." 76. Han började nu med deras säckar före broderns säck. Sedan framtog han den ur broderns säck. En sådan list ingåfvo vi Josef. Han kunde icke taga sin broder (till slaf) enligt konungens lag, såvida icke Gud ville det. Vi gifva åt hvem vi vilja högre mått af kunskap; men öfver hvarje kunnig står den Allvetande. 77. *Bröderne* sade: "om Benjamîn har stulit, så har en broder till honom stulit förut." 1 Josef dolde detta inom sig, utan att yppa det för dem. Han sade *för sig sjelf*: "I ären värre deran än vi. Gud känner bäst hvad I omtalen." 78. De sade: "o furste! han har en mycket ålderstigen fader; tag derföre en af oss i dennes ställe. Vi veta, att du är ädelmodig." 79. Han svarade: "Gud bevare oss, att vi skulle taga någon annan än den, hos hvilken vi hafva funnit vår egendom! Då skulle vi handla orättvist." 80. Förtviflande om hans bifall, gingo de afsides, för att i tysthet rådpläga. Den äldste af dem sade: "kommen I icke ihåg, att eder fader fick eder edliga försäkran i Guds namn, och huru I tillförne hafven förbrutit Eder i afseende på Josef? Derföre skall jag ej lemna landet förr

¹ Josefs faster hade ärfvt Abrahams gördel. Hon uppfostrade Josef och älskade honom mycket. Då Jakob ville taga honom ifrån henne, satte hon bältet på honom och föregaf sedan, att det fränstulits henne. Det eftersöktes och fans på Josef, som, såsom tjuf, enligt sedvänja, blef dens slaf, ifrån hvilken han stulit. Så förklaras detta ställe af uttolkarne.

än min fader tillåter mig det, eller Gud afdömer saken för mig; ty Gud är den bästa skiljedomare. ^{81.} Vänden åter till eder fader och sägen: "o vår fader! din son är en tjuf. Vi intyga endast det, som vi veta, och vi kunde icke hafva reda på det fördolda. ^{82.} Fråga staden, der vi hafva varit, och resesällskapet, med hvilket vi färdats. Vi tala verkligen sanning." ^{83.} Jakob sade: "nej! I hafven sjelfve uppgjort denna sak för Eder. Dock tålmod är det bästa. Gud skall kanhända återgifva mig dem alle. Han är allvetande, allvis." ^{84.} Han vände sig bort ifrån dem och utropade: "o hvad jag sörjer dig, Josef!" Hans ögon hvitnade af bedröfvelse och han nedtyngdes af smärta. ^{85.} De sade: "du skall, vid Gud! ej upphöra att tala om Josef, förr än du varder dödssjuk eller förgås." ^{86.} Han svarade: "endast hos Gud vill jag klaga öfver mitt stora bekymmer och min sorg; ty jag vet om Gud hvad I icke veten. ^{87.} Dragen bort, mine söner, och inhemten nyheter om Josef och hans broder. Förtrivflen ej om Guds barmhertighet, ty endast otrogna menniskor kunna förtrivfla om Guds barmhertighet." ^{88.} När de nu inkommo till Josef, sade de: "o furste! nöd har träffat oss och de våra. Vi medföra en ringa penningesumma. Gif oss dock fullt mått och en almosa. Gud belönar dem som gifva almosor." ^{89.} Han svarade: "veten I hvad I hafven gjort med Josef och hans broder i eder okunnighet?" ^{90.} De sade: "skulle väl du vara Josef?" Han svarade: "jag är Josef och denne är min broder. Gud har varit nådig emot oss. Om någon fruktar Gud och är tålig — så skall Gud ej omintetgöra deras lön, som väl göra." ^{91.} De sade: "Gud har i sanning utvalt dig framför oss, och vi voro visserligen syndare." ^{92.} Han sade: "i dag skall ej någon förebräelse drabba Eder. Gud skall förlåta Eder, ty Han är den Allrabarmhertigaste." ^{93.} Gån och medtagen denna min skjorta. Kasten den öfver min faders ansigte, så skall han återfå synen, och kommen till mig med hela eder slägt." ^{94.} Då resesällskapet hade begifvit sig i väg *ifrån Egypten*, sade deras fader: "jag märker sannerligen lukten af Josef; men I tron väl, att jag yrar." ^{95.} De svarade: "du är, vid Gud! i din gamla villfarelse." ^{96.} När budbäraren af den glada nyheten anlände, kastade han *skjortan* öfver hans ansigte, och så återfick han sin syn. ^{97.} Jakob sade: "jag sade Eder ju, att jag

visste om Gud hvad I icke vissten." 98. De sade: "o vår fader! bed om förlåtelse för våra synder, ty vi hafva illa gjort." 99. Han svarade: "jag skall bedja min Herre förlåta Eder, ty Han är förlåtande, barmhertig." 100. Och när de inträdde till Josef, tog han sine föräldrar till sig och sade: "gå in i Egypten utan fruktan, om Gud vill." 101. Han uppsatte sine föräldrar på äresätet, men de föllo på knä för honom, och han sade: "o min far! detta är uttydningen af min dröm, som jag fördom hade. Min Herre har gjort den till en verklighet, och Han har bevisat mig välgärningar, då han utförde mig ur fångelset och har fört Eder hit utur ödemarken, sedan Satan hade stiftat ovänskap emellan mig och mine bröder. Min Herre är nådig emot hvem Han vill, ja! Han är allvetande, allvis. 102. O min Herre! du har beskärt mig konungamakt och lärt mig syners uttydning. Du, himlarnes och jordens skapare, är min beskyddare i detta och det eviga lifvet; upptag mig till dig som muslim och försätt mig ibland de saliges antal."

103. Detta är en obekant berättelse om något aflägsset, hvilken vi uppenbara för dig, ty du var ju icke närvarande, då de uppgjorde sine planer och smidde ränker *emot Josef*. Men de flesta menniskor, om du än aldrig så mycket arbetar derpå, tro dock icke. 104. Du begär af dem alls ingen lön derför; ty det är ej annat än en undervisning för hela världen. 105. Huru många tecken finnas ej i himlarna och på jorden, hvilka de gå förbi. Men de vända sig bort ifrån dem. 106. De fleste af dem, om de ock tro på Gud, äro derjemte hedningar. 107. Äro de kanhända säkre, att ett öfverfall af Guds straff ej skall komma öfver dem, eller att den yttersta stunden ej öfverraskar dem, utan att de ana det? 108. Säg: "detta är min bana: jag predikar Gud efter förnuftets grundsatser, jag och de mig följa. Lofvad vare Gud! jag hör ej till afgudadyrkarne." 109. Äfven före dig hafva vi sändt endast männer af stadsboarne. De undfingo uppenbarelser. Gå de (hedningarne) då ej omkring i världen? De se väl, hvilket slut de *otrogn*e före dem fått? Begripa de då icke, att det eviga lifvets boning är bättre än *detta lifvet* för de fromme? 110. *Forna folk framhårdade i sin otro* ända derhän, att sändebuden voro nära förtviflan och sjelfva trodde, att de hade talat osanning (när de förkunnade en nära förestående straffdom).

Men då fingo de vår hjälp, och vi räddade hvem vi ville; men från de gudlöse kan vårt straff ej afvärjas. 111. Det finnes i berättelserna om de *utrotade folken* ett varnande exempel för de förnuftige. Denna *uppenbarelse* är icke en diktad saga, utan en bekräftelse på det, som förut har uppenbarats, en förklaring på all ting, en ledning och ett nådebevis för troende människor.

XIII. Åskan.

(Medinensiskt, enligt andra Mekkanskt, 43 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. M. R. Dessa äro bokens verser, och det som uppenbaras för dig ifrån din Herre är sanning; men de flesta människor tro icke. 2. Det är Gud, som upplyfte himlarne utan pelare, som I kunnen se; sedan svingade Han sig upp på sin thron och föreskref lag för solen och månan: hvar och en löper till ett bestämdt mål. Han styrer verlden, Han framställer tydligt undern, så att I skolen vara fast öfvertygade om mötet med eder Herre. 3. Det är Han, som har utbredt jorden, insatt på den fasta berg och floder, samt af hvarje frukt gjorde två slag. Han låter natten betäcka dagen. I detta äro visserligen tecken för människor med eftertanke. 4. På jorden ligga dess olika delar bredvid hvarandra: vingårdar, sädesfält, palmer, ensamme eller växte tillsammans. De vattnas med samma vatten, men somlige göra vi bättre än andre i anseende till frukten. Sannerligen, häruti äro tecken för förståndiga människor. 5. Om du, *Muhammed*, förundrar dig, så är deras tal verkligen förvånande, *då de säga*: "skola vi, då vi blifvit stoft, framkomma i en ny skepnad?" 6. Dessa äro de, som icke tro på sin Herre. De skola få kedjor om halsen och komma i helvetet, der de evigt förblifva. 7. De bedja dig påskynda det onda före det goda (straffet före nåden). Före dem hafva dylika *straff* gifvits. Din Herre är visserligen rik på förlåtelse emot människorna, oaktadt deras orättfärdighet, men din Herre är ock en sträng bestraffare. 8. De otrogne säga: "hvi har ej ett under nedsändts till honom ifrån hans Herre?" Du är ju endast en varnare, och hvarje folk

har en ledare. 9. Gud vet hvad hvarje qvinna bär i sitt sköte, hvad som förminskar och hvad som förstorar moderlifven, och allt hos Honom har sitt bestämda mått. 10. Han känner det fördolda och det som öppet ligger, Han den Store, den Allrahögste. 11. Det är för honom detsamma, hvem af Eder som döljer sina ord eller hvem som yttrar dem, hvem som döljer sig i natten och hvem som framträder i dagen. 12. Alle hafva de framför sig och bakom sig *änglaskaror*, som aflösa hvarandra. De vakta dem enligt Guds befallning. Gud förändrar ej sin *nåd* emot något folk, såframt det icke förändrar sina tänkesätt. Men om Gud vill ett folk något ondt, så kan intet hindra Honom, och de hafva ingen annan beskyddare än Gud. 13. Det är Han, som visar Eder blixten till skräck och förhoppning (om regn), och Han frambringar de tunga molnen. 14. Åskan firar Hans lof, så väl som änglarna af fruktan för Honom. Han slungar åskviggarna och träffar så med dem hvem Han vill, under det att de tvista om Honom; ty Han är väldig i list. 15. Bön till Honom är Hans rättighet; men de *afgudar*, som de åkalla utom Honom, gifva dem icke alls något svar, om icke *ett sådant*, som den får, hvilken utsträcker sina händer till vattnet, att det må nå hans mun, när det icke kan nå den. De otrognes böf är ej annat än villfarelse. 16. Inför Gud nelfalla alle, som äro i himlarna och på jorden, tillbedjande, villigt eller tvunget, ja! till och med deras skuggor morgon och afton. 17. Säg: "hvem är himlarnes och jordens Herre?" Svara: "Gud." Säg: "huru kunnen I då taga utom Honom till beskyddare dem, som icke ega makt att gagna eller skada sig sjelfve?" Säg: "kan den blinde och den seende jemföras med hvarandra, eller äro mörkret och ljuset detsamma? Eller hafva de gifvit Gud jemlikar, som skapat så som Han har skapat, så att deras skapelse synes dem lika?" Säg: "Gud är alltings skapare. Han är en ende, den Allsmäktige. 18. Han nedskickar ifrån himmelen vatten, och då strömma floddalarna efter sine bestämde gränser, och floden förer med sig ett svällande skum. *Af metallerna*, som I smälten, då I viljen skaffa Eder prydnader och husgeråd, uppkommer ock ett likadant skum. På detta sättet framställer Gud åskådligt det sanna och det falska. Skummet, det går hastigt bort; men det som är nyttigt för människorna, det blif-

ver kvar på jorden. Sålunda framställer Gud liknelser för dem, som gifva ett skönt svar på sin Herres kallelse, och för dem, som icke svara på den. Desse, om de egde allt, som finnes på jorden och lika mycket dertill, skulle utgifva det, för att dermed friköpa sig *ifrån straffet*, ty de skola få en svår räkenkap att bestå. Deras hem varder helvetet, och det är en osalig bädd. 19. Är väl den som vet, att det som har uppenbarats för dig ifrån din Herre är sanning, lik den som är blind? De förnuftige allena skola tänka derpå. 20. De som fullgöra hvad de hafva lofvat Gud och icke bryta förbindelsen; 21. de som förena det som Gud har befalt att sammanfogas, rädas för sin Herre och frukta den stränga efterräkningen; 22. de som äro tålige af längtan efter Guds nåd, upprätthålla gudstjensten, gifva almosor i löndom och uppenbarligen af det, som vi hafva beskärt åt dem till uppehälle, och de som afvända det onda med det goda, de skola få belöning i evigheten: 23. Edens lustgårdar. I dem skola de ingå, så väl som de fromme af deras fäder, makar och barn. Ifrån hvarje port skola änglarne möta dem 24. och säga: "frid vare med Eder för edert tålmod." Ljuflig är den eviga boningen. 25. Men de som bryta förbundet med Gud, sedan de ingått derpå, åtskilja det som Gud har befalt att förenas och begå våldsamheter på jorden, de skola förbannas och få ett gruffligt hem. 26. Gud gifver rikligen och förknappar åt hvem Han vill. De fröjda sig åt detta lifvet; men bredvid det eviga lifvet hvad är väl detta annat än en förgänglig fördel.

27. De otrogne säga: "hvi får han ej något tecken (underverk) ifrån sin Herre?" Svara: "Gud vilseför hvem Han vill, och den som omvänder sig, leder Han till sig, 28. nemligen de troende, som stärka sina hjertan med Guds åkallan — och varda icke hjertan stärkta genom Guds åkallan? — Salighet och en skön framtid väntar de troende och rättskaffne." 29. På detta sättet (utan tecken) hafva vi sändt dig till ett folk, före hvilket andra folk hafva bortgått, så att du skulle uppläsa för dem det, som har uppenbarats för dig; ty de tro icke på den Barmhertige. Säg: "Han är min Herre. Det gifves ingen Gud utom Honom. På Honom förtröstar jag och till Honom tager jag min tillflykt." 30. Gåfves det ock en Korân, genom hvilken bergen kunde flyttas, jorden krossas eller de

döde göras talande, *de skulle dock icke tro*. Men Gud råder öfver allt. Hafva icke det oakadt de troende förtviflat derom, att, om Gud ville, skulle Han leda alla menniskor. 31. Aldrig skall olyckan upphöra att drabba de otrogne för deras gerningar eller nedslå invid deras hus, förr än Guds hotelse har gått i fullbordan; ty Gud förändrar ej hvad Han har tillsagt. 32. Äfven före dig hafva apostlar begabbats. Jag gaf då de otrogne betänketid, men sedan straffade jag dem, och hurudant var mitt straff? 33. Är väl Han, som vakar öfver hvarje själ och dess handlingar *såsom afgudarne*? Likväl hafva de uppstält jemlikar åt Gud. Säg: "nämnen dem. — Viljen I kanske lära Honom något, som Han ej känner på jorden? Eller äro de (afgudarne) något annat än ett tomt ord?" Nej, sveket (emot de troende) har intalats de otrogne, och de äro utestängde ifrån den *rätta vägen*. Men den som Gud vilseför, skall aldrig finna någon vägledare. 34. De få straff i detta lifvet, men evighetens straff går längre, och ingen kan beskydda dem emot Gud. 35. Beskrifning på paradiset, som lofvats de fromme: det vattnas af rinnande bäckar, dess frukter och dess skugga tryta aldrig. Sådan är de gudfruktiges lön; men de otrognes lön varder *helveteselden*.

36. De, åt hvilka vi hafva gifvit Skriften, fröjda sig öfver det, som har uppenbarats för dig. Men det gifves folk ibland hedningarne, som ogilla någon del deraf. Säg: "jag har befallts, att tjena Gud och icke ställa bredvid Honom någon jemlike. Honom åkallar jag och Han är min tillflykt." 37. Så hafva vi nedsändt *Korånen* på arabiska såsom lag, och om du efter den kunskap, som har kommit på din lott, följer deras önskingar, så skall du ej finna någon beskyddare eller försvarare emot Gud. 38. Vi hafva tillförne skickat sändebud och gifvit dem hustrur och barn. Icke kan ett sändebud göra ett under utan Guds vilja, och för hvarje ändamål finnes en skrift; 39. Gud utstryker deraf så mycket Han behagar och låter stå *hvad Han vill*. Hos Honom är grundtexten (2, 100). 40. Antingen låta vi dig upplefva en del af det, hvarmed vi hafva hotat dem, eller vi låta dig dö dess förinnan. Din pligt är att framföra budskapet, vår att hålla räkenskap. 41. Se de icke, att vi komma in i landet och förminska dess *område* ifrån alla sidor? Det är Gud som dömer, och ingen kan motsätta sig

Hans dom. Han är snabb i räkenskapen. 42. De som varit före dem hafva redan betjenat sig af svek (gjort inkast emot uppenbarelserna). Men Gud eger all list, och känner hvad hvar och en gör. De otrogne skola nog få veta, hvem som skall få besitta den eviga boningen. 43. De otrogne säga: "du är ej sänd af Gud." Svvara: "Gud är nog till vittne i striden emellan mig och Eder, hvartill kommer deras vittnande, som ega kunskapen om boken.

XIV. Abraham.

(Mekkanskt, 52 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. R. Denna bok hafva vi nedsändt till dig, så att du skulle föra människorna ut ur mörkret till ljuset med deras Herres tillåtelse, in på den Allsmäktiges, den Högtlofvades väg, 2. den Guds, som eger allt hvad som finnes i himlarne och på jorden. Men ve de otrogne för det förfärliga straffet, 3. de der mera älska detta lifvet än det tillkommande, hindra andre ifrån Guds väg och önska den krokig! Desse äro stadde i en villfarelse, långt bort *ifrån sanningen*. 4. Icke hafva vi utskickat något sändebud, som icke talat sitt folks tungomål, så att han kunde upplysa dem. Men Gud vilseför hvem Han vill och vägleder hvem Han vill, ty Han är allsmäktig, allvis. 5. Vi hafva fördom sändt Moses med våra tecken (7, 101) och sade till honom: "för ut ditt folk ur mörkret till ljuset och påminn dem om din Herres stridsdagar." ¹ Häruti finnas sannerligen tecken för alle tålmodige och tacksamme. 6. Moses sade ju till sitt folk: "erinren Eder Guds nåd emot Eder, när Han frälste Eder ifrån Faraos folk, som pålade Eder den hårdaste plåga, dödade edre söner, men läto edra döttrar lefva. — Häruti var en svår pröfning ifrån eder Herre. — 7. Och när eder Herre förkunnade Eder: "om I ären tacksamme, så skall jag föröka *mina välgärningar* emot Eder. Men varden I otacksamme, så är mitt straff sannerligen förfärligt." 8. Och Moses sade: "om I och alle som finnas på jor-

¹ Då Han förgjorde de ogudaktiga folken, såsom Noachs samtida m. fl.

den, varden otacksamme, så kan Gud vara *eder tack* förutan, och prisad. 9. Hafven I icke förnummit berättelsen om dem, som voro före Eder, om Noachs folk, om A'diterne och Thamûdäerne? — 10. De som kommo efter dem, dem känner endast Gud. — Till dem kommo sändebud med obestriddliga tecken; men de satte händerna i munnen¹ och sade: "vi tro visst icke på eder *gudomliga* sändning. Vi tvifla på det, hvar till I kallen, såsom något misstänkt." 11. Deras sändebud svarade: "kan man hysa tvifvel om Gud, himlarnes och jordens skapare? Han kallar Eder, för att förlåta Eder edra synder och gifva Eder uppskof till en bestämd tid, (i afvaktan på eder tro)." 12. De sade: "I ären ju endast människor som vi. I viljen afvända oss ifrån det, som våre fäder dyrkade. Gif oss då ett tydligt bevis (underverk)." 13. Deras sändebud svarade dem: "Vi äro visserligen blott människor såsom I; men Gud benådar hvem Han vill af sine tjenare (med sina uppdrag). Dock kunna vi icke gifva Eder något bevis, 14. utan med Guds tillåtelse; men på Gud må de *sant* troende förtrösta. 15. Och hvarföre skulle vi ej sätta vår lit till Gud? Han har ju ledt oss på våre vägar. Derföre fördraga vi tåligen edre oförrätter, ty på Gud må de undergifne förtrösta." 16. De otrogne sade till sina sändebud: "vi skola utdrifva Eder ur vårt land, så framt I icke återvänden till vår religion." Då gaf deras Herre dem denna uppenbarelse: "vi skola förgöra syndarne 17. och låta Eder bo i landet efter dem. Detta varder dens lön, som fruktar min tillkommelse och fruktar min hotelse." 18. Och de bådo om hjälp, och hvarje stolt rebell förgicks. 19. Helvetet är framför honom och hans dryck varder varigt vatten. 20. Han dricker det i klunkar, ty det är ej lätt att svälja. Från alla håll möter honom döden, utan att han kan dö, och framför honom är ett gräsligt straff. 21. Deras gerningar, hvilka icke tro på sin Herre, likna aska, som häftigt bortföres af vinden på en stormig dag. De skola icke hafva någon nytta af det, som de gjort hafva. Detta är en villfarelse långt bort *ifrån sanningen*.

22. Ser du ej, att Gud har skapat himlarne och jorden med vishet? Om Han vill, så förgör Han Eder och frambrin-

¹ D. ä. bitande på fingrarne af vrede.

gar en ny skapelse. 23. Detta är icke svårt för Gud. 24. Alle skola framhafvas inför Gud. Då skola de svage (förförde) säga till dem, som hade gjort sig till deras herrar: "vi lydde Eder. Kunnen I nu afvärja ifrån oss en del af Guds straff?" 25. De skola svara: "om Gud hade ledt oss, så skulle vi hafva varit edre ledare. Det är detsamma för oss, om vi äro otålige eller tålmodige; vi kunna ej undkomma." 26. Efter domens afkunnande skall Satan säga: "Gud har i sanning gifvit Eder ett löfte, som Han har hållit. Jag har ock gjort Eder ett löfte, men bedragit Eder. Jag hade icke någon makt öfver Eder, 27. utan jag kallade Eder och I åtlydden mig. Tadlen då ej mig, utan tadlen Eder sjelfve. Jag kan ej hjälpa Eder och I kunnen ej hjälpa mig. Jag trodde aldrig, att jag var Hans jemlike, hvartill I fordom gjorden mig." Sannerligen, ett pinsamt straff väntar syndarne. 28. De åter, som tro och göra godt, skola införas i lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, för att der, med sin Herres tillåtelse, evigt förblifva. Deras helsning der skall vara "frid." 29. Ser du icke, huru Gud framställer i liknelse det goda ordet (tron) såsom ett godt träd, hvars rot är fast och hvars grenar nå upp i himmelen? 30. Det gifver sin frukt på alle tider, med sin Herres vilja. Gud framställer liknelser för människorna, på det att de må komma till eftertanke. 31. Det onda ordet (afguderiet) är såsom ett ondt träd, som lätt kan uppryckas ur jorden och icke har någon varaktighet. 32. Gud skall stadfästa de troende med ett fast ord här i lifvet och i det tillkommande. Men Gud missleder syndarne, ty Gud gör hvad Han vill. 33. Har du ej gifvit akt på dem, som med otack betala Guds godhet och föra sine anhängare ned i förderfvet, 34. i helvetet, dit de skola störtas? Hvilken osäll boning är det icke! 35. De hafva uppstält jemlikar åt Gud, för att afleda ifrån Hans väg. Säg: "njuten af lifvet, men eder väg bär till *helvetets* eld."

36. Säg till mine tjenare, som tro, att de skola upprätthålla gudstjensten och utgifva almosor af det, som vi hafva beskärt åt dem, hemligen och uppenbarligen, innan den dag kommer, då hvarken köpenskap eller vänskap skall finnas. 37. Gud är den, som har skapat himlarne och jorden. Han nedsänder ifrån himmelen vatten, hvarmed Han frambringar frukter till edert uppehälle. Han har ock gjort skeppen ly-

diga Eder, så att de fara öfver hafvet enligt Hans bud. Han har gjort floderna underdåniga åt Eder, samt solen och månan till eder tjenst, så att de löpa i sina banor. Äfven natten och dagen har Han gjort till edre tjenare, och Han gifver Eder allt, hvad I Honom ombedjen. Viljen I uppräknas Guds välgörningar, så kunnen I ej tälja dem. Sannerligen, menniskan är orättvis, otacksam.

38. Abraham sade ju: "o min Herre! gör denne ort säker och aflägsna mig och mine söner ifrån afguderiet; 39. ty afgudarne, min Herre, förleda sannerligen många menniskor. Men den som följer mig, han hör mig till. Sätter sig någon emot mig, så är du förlåtande, barmhertig. 40. O min Herre! jag har bofäst någre af min ätt i en dal utan sädesfält invid ditt heliga tempel, o vår Herre! så att de må upprätthålla gudstjensten. Gör derföre några menniskors hjertan kärleksfulla emot dem, och beskär dem något af *jordens* frukter, så att de varda tacksamme. 41. O vår Herre! du vet hvad vi fördölja och hvad vi yppa, ty för Gud är intet, hvarken på jorden eller i himmelen, fördoldt. Prisad vare Gud, som oakadt min ålderdom har skänkt mig Ismael och Isak. Min Herre hör sannerligen den bedjandes bön. 42. O min Herre! laga att jag upprätthåller gudstjensten, så väl som någre af mine efterkommande. Hör min bön, o min Herre! O Herre! förlåt mig, mine föräldrar och de troende på den dagen, då räkenskap skall afläggas."

43. Mena icke, att Gud försummar syndarnes gerningar. Han endast gifver dem uppskof till den dag, då alla ögon skola stirra af fasa. 44. De framila då, med *till bön* upplyftade hufvuden, med orörliga ögon och tomma hjertan. Varna derföre menniskorna för den dag, då straffet skall drabba dem. 45. Då skola de gudlöse säga: "o vår Herre! gif oss uppskof ännu en liten tid, 46. så skola vi åtlyda din kallelse och efterfölja dina sändebud." *De få till svar:* "Svuren I icke tillförne, att någon förändring aldrig skulle ske Eder? 47. I bodden likväl uti deras boningar, som sjelfve gjort sig olycklige, och det var Eder bekant, huru vi hade behandlat dem. Vi framställde dem för Eder såsom en varnagel. De uppgjorde sine svekfulle planer, men Gud var Herre öfver deras list, äfven om den varit sådan, att bergen dermed kunnat försät-

tas." 48. Tro då icke, att Gud bryter det löfte, som Han har gifvit sina sändebud. Gud är allsmäktig och Han hämnas. 49. På den dagen, då jorden skall förbytas i en annan jerd, och äfven himlarne, så skola *menniskorna* gå fram *ur grafvarne* till Gud, den Ende, den Allsvåldige. 50. Du skall på den dagen se syndarne hopbundne med kedjor, 51. i höljen af beck, och eld skall omsluta deras ansigten, på det att Gud må löna hvarje själ efter förtjenst. Gud är snabb att räkna. 52. Denne Korânen är en tillräcklig framställning för *menniskorna*, så att de derigenom varnas och veta, att Han är en ende Gud, och att förståndige må tänka efter.

XV. Hidjr. ¹

(Mekkanskt, 99 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. R. Detta är verser utur boken och *de bilda, sedan de uppenbarats*, en tydlig Korân. 2. De otrogne kunna väl mången gång önska, att hafva varit muslimin. 3. Låt dem då vara; må de äta, göra sig goda dagar och tjusas af hoppet. De skola snart få ljus i saken. 4. För hvarje stad, som vi hafva förstört, har funnits en bestämd, skriftlig termin. ² 5. Intet folk kan påskynda eller uppskjuta sitt slut. 6. De säga: "o du, som fått varningen i uppdrag, du är sannerligen besatt. 7. Hvarföre medför du ej änglarne till oss, om du talar sanning?" 8. Vi nedsända icke änglarne, utan för *straffdomens* utförande. Då varda syndarne ej skonade. 9. Vi hafva låtit kungörandet utgå, och vi skola iakttaga *terminen*. 10. Redan före dig, *Muhammed*, hafva vi skickat sändebud till fornverldens folk. 11. Så ofta som ett sändebud kom till dem, gjorde de narr af det. 12. En sådan ande ingifva vi i illgerningsmännens hjertan; 13. de tro ej på *varningen*, ehuru de hafva framfört sig forntidens varnande exempel. 14. Om vi ock öppnade öfver dem en port i himmelen och *änglarne* stego upp och

¹ En dal på vägen emellan Medina och Syrien, fordom bebödt af Thamûdäerne.

² Så ock för Mekka, som genom sina synder ej kunde påskynda den straffdom, som i den eviga boken var förut bestämd.

ned, 15. så skulle de säga: "våra ögon äro berusade — nej, vi äro förtrollade menniskor."

16. Vi hafva ock satt på himmelen djurkretsens bilder och utsirat dem för åskådarne. 17. Vi vakta dem för hvarje stenad satan, 18. såvida han ej stjal sig till att höra något; men då träffas han af en synlig låga (37, 8 ff.) 19. Jorden hafva vi utbredt och i den nedsänkt fasta berg, samt låtit framkomma på den hvarjehanda ting i afmätt mängd. 20. Vi hafva ock på den anordnat födoämnen åt Eder och åt de varelser, åt hvilka I icke gifven föda. 21. Det gifves ingenting *der*, hvars förvaringsrum icke äro hos oss, och vi låta det nedkomma endast i bestämd mängd. 22. Och vi utsända fruktsamme vindar och nedsända sedan ifrån himmelen vatten, som vi hafva gifvit Eder att dricka. I ären icke dess förvarare. 23. Vi gifva lif och vi gifva död, men vi ärfva allt (och dö icke). 24. Vi känna dem, som komma förut af Eder och dem som komma senare. 25. Din Herre skall samla dem; Han är allvis, allvetande.

26. Vi hafva skapat menniskorna af torr, mörk lera, som var gjuten. 27. Men Djänn¹ hade vi redan förut skapat af förtärande eld. 28. Din Herre sade ju till änglarne: "jag skapar nu en menniska af torr, mörk lera, som hade gjutits. 29. Och så snart jag har gjort henne färdig och inbläst i henne något af min ande, så nedfallen tillbedjande för henne." (2, 32). 30. Då nedkastade sig alle änglarne 31. utom Iblis; han vägrade att vara bland de tillbedjandes antal. 32. *Gud* sade: "hvad går åt dig, Iblis, att du ej vill vara med de tillbedjande?" 33. Han svarade: "ej höfves det mig, att tillbedja en menniska, som du har skapat af torr, mörk lera, som blifvit gjuten." 34. *Gud* sade: "gå då bort härifrån, ty du är fördömd, 35. och öfver dig skall förbannelsen hvila ända till domedagen." 36. *Iblis* sade: "o min Herre! gif mig anstånd till uppståndelsens dag." 37. *Gud* svarade; "detta uppskof beviljas dig 38. till den bestämda stundens dag." 39. *Iblis* sade: "min Herre! efter som du (genom din befallning) har förledt mig till fall, så skall jag förespegla dem (menniskorna) på jorden *det onda* såsom skönt och bedraga dem allesammans, 40. utom dine uppriktige

¹ Geniernes eller dämonernes stamfader, likasom Adam var menniskornas.

tjenare ibland dem." 41. Gud sade: "detta är en rät väg, öfver hvilken jag bör *vaka*: 42. du skall ej hafva makt öfver mine tjenare, med undantag af dem ibland de villfarande, som efterfölja dig." 43. Alle skola de sannerligen mötas i helvetet. 44. Det har sju portar, och vid hvarje port får en afskild skara sin plats. 45. Men de gudfruktige skola bo bland lustgårdar och källor. 46. *Man säger till dem*: "gån derin i frid och utan fruktan." 47. Allt groll, som funnits i deras hjertan, skola vi borttaga. Såsom bröder skola de hvila på bäddar midtemot hvarandra. 48. Der skall ej trötthet besvära dem, och icke skola de derifrån utdrivas.

49. Förkunna mine tjenare, att jag är öfverseende och barmhertig, 50. och att mitt straff är det pinsamma straffet. 51. Och berätta för dem (såsom bevis härpå) om Abrahams gäster (11, 72 ff.; 29, 27—34; 51, 24—27). 52. De kommo till honom och sade: "fred!" Han svarade: "vi äro rädda för Eder." 53. De sade: "var icke rädd; vi lofva dig en vis son." 54. Han svarade: "huru? I förkunnen mig detta, oaktadt min höga ålder? — hvad förkunnen I mig?" 55. De sade: "vi förkunna dig sanningen; förtvifla icke!" 56. Han sade: "ho kan väl förtvifla om Guds barmhertighet, utom de villfarande." 57. Men hvad är edert ärende," fortfor han, "I sändebud?" 58. De svarade: "vi sändes till ett syndigt folk, 59. med undantag af Lots släkt, ty dem skola vi rädda allesammans, 60. utom hans hustru; ty efter vårt förmenande hör hon till dem, som öfverträda." 61. När sändebuden kömme till Lots familj, 62. sade han: "I ären för mig obehagliga personer," 63. De svarade: "men vi komma ju med det *straff*, hvarpå de hafva tvifflat (ehuru du varnade dem), 64. och vi medföra till dig förverkligandet af *dina hotelser*; vi äro verkligen sannfärdige. 65. Begif dig i väg om natten med de dine. Gå bakom dem, men ingen af Eder får vända sig om. Dragen dit, I blifven befalde." 66. Vi gifvo honom denna befallningen, ty syndarnes afkomma skulle den följande morgonen platt utrotas. 67. Och stadsboarne kommo högligen glade (öfver de sköne ynglingarnes ankomst). 68. Han sade: "desse äro mine gäster. Utskämnen mig icke, 69. utan frukten Gud och vanären mig ej." 70. De svarade: "hafva vi icke förbjudit dig, att *taga under ditt beskydd* några menniskor?" 71. Han sade: "se här äro mina

döttrar, om I ämnen att göra det." 72. Jag svär vid ditt lif, de voro i sin yrsel slagne med blindhet. 73. Vid soluppgången träffade dem straffet, 74. och vi vände upp och ned *på landet* och läto regna öfver dem stenar af bränd lera. 75. Sannerligen, deruti äro för de forskande tecken, 76. hvilka kunna ses på en stråkväg (när I resen). 77. Sannerligen, härutinnan äro tecken för de troende.

78. Om folket i el-Ajka¹ voro syndare, 79. så hämnades vi på dem. Båda (städerna el-Ajka och Sodom) äro en varnande förebild.

80. Hidjrs innevånare hafva redan beskyllt *Guds* sändebud för bedrägeri. 81. Vi kommo till dem med våra tecken, men de vände sig bort *derifrån*. 82. De plögade uthugga boningar i klipporna, troende sig *sålunda* i säkerhet. 83. Men straffet öfverföll dem en morgon, 84. och hvad de hade skaffat sig hjälpte dem icke. 85. Vi hafva skapat himlarne och jorden och hvad deremellan är efter en vis plan. *Syndarnes* timma skall nog slå. Vänd dig derföre med värdighet ifrån *deras hån*. 86. Ty din Herre är Skaparen, den Allvetande, 87. och vi hafva ju redan gifvit dig sju af de verser, som upprepas² och den sublime Korânen. 88. Se ej begärligt på de njutningar, som vi hafva gifvit någre af dem, och låt ej bedröfva dig för deras skull, utan utbred dina vingar öfver (behandla mildt) de troende 89. och säg: "jag är uppenbarligen varnare för ett straff, 90. likt det, som vi tillfogade dem, som stifta oenighet, 91. som nu ock skärskåda Korânen. 92. Men så sant som din Herre lefver, vi vilja ställa dem alle till ansvar 93. för deras gerningar. 94. Träd då öppet fram med det, som du har fått i uppdrag, och skilj dig ifrån hedningarne; 95. vårt bistånd skall vara dig nog emot bespottarne, 96. som erkänna jemte Gud andre gudar, men de skola snart komma till insigt. 97. Vi veta väl, att ditt hjerta varder beklämdt för hvad de säga; 98. men

¹ Det var dit Sch'oaib sändes, och följaktligen menas här madjaniterne. Se 26, 176.

² Man tyder vanligen dessa ord på första Surans 7 verser, som, använde såsom bön, ofta upprepades. Enligt Sprengers sannolikare tolkning skulle här menas de flere gånger uppenbarade berättelserna om äldre profeter och af Gud utförda straffdomar.

prisa du och lofva din Herre, och var en af de tillbedjande, 99. och dyrka din Herre, till dess att det säkra (döden) öfverraskar dig.¹

XVI. Biet.

(Mekkanskt, 128 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Guds straffdom är i annalkande, påskynden den icke. Lofvad vare Han! Han är vida upphöjd öfver det, som I gören till Hans jemlikar. 2. Han nedsänder änglarne att föra den *helige* anden, som är en af Hans makts yttringar, till hvem Han vill af sine tjenare, med *det uppdraget*: "lären, att det ej gifves någon Gud utom mig; derföre frukten mig." 3. Han har skapat himlarne och jorden enligt en vis plan; Han är alltför hög, att hafva deras afgudar till jemlikar. 4. Han har skapat människan af en droppe och se! hon är vorden en uppenbar vederdeloman. 5. Äfven husdjuren har Han skapat; de gifva Eder kläder och andre fördelar, och förse Eder med föda. 6. Och när I drifven dem hem och fören dem ut på bete, så gifva de Eder glans. 7. De bära ock edra bördor till trakter, dem I icke kunnen uppnå utan vedermöda för Eder. — Eder Herre är sannerligen nådig, barmhertig. 8. Äfven hästar, mulåsnor och åsnor *har Han gifvit Eder*, att rida på och till ståt. Han har skapat ting, som I icke kännen. 9. På Gud beror vägvisningen. Det gifves väl mången, som afviker ifrån vägen. Men om Gud ville, så skulle Han leda Eder allesammans. 10. Det är Han, som nedsänder åt Eder ifrån himmelen vatten, som tjenar till dryck och genom hvilket plantor växa till bete åt eder boskap. 11. Äfven säd låter Han derigenom framkomma, och oljotråd och palmer och vinrankor och frukter af allehanda slag. Deruti är sannerligen ett tecken för människor med eftertanke. 12. Han har gjort natten och dagen, solen, månan och stjernorna att tjena Eder, då de lyda Hans befallning. — Uti detta ligger sannerligen tecken för

¹ Verserne 94—99 anses uppenbarade i 4:de eller 5:te året efter Muhammeds uppträdande såsom profet, då han i dem befalldes, att offentlig förkunna sin lära.

förnuftiga människor. 13. Äfven olikartade växter har Han till edert gagn utsått på jorden. — Deruti äro sannerligen tecken för människor, som tänka efter. 14. Det är Han, som har underlagt Eder hafvet, på det att I skullen få färskt kött till spis; äfven prydnader för eder klädsel bekommen I derur, och du ser huru skeppen skära dess *vågor*, — och på det att I skullen göra Eder delaktige af Hans gåfvor (skaffa Eder uppehälle) och vara tacksamme emot Honom. 15. Han har insatt bergen på jorden, så att hon ej skulle vackla med Eder, och *anordnat* floder och vägar, så att I kunden ledas på vägen, 16. samt upprättat *berg och kullar till* vägvisare. Äfven genom stjernorna är ledning gifven för eder väg. 17. Är den som skapar lik den, som icke skapar? — kunnen I icke tänka efter? 18. Skullen I vilja uppräknas Guds välgärningar, så kunden I aldrig tälja dem, ty Han är förlåtande, barmhertig. 19. Han vet hvad I fördöljen och hvad I yppen. 20. De väsenden, som I tillbedjen jemte Gud, skapa intet, utan de skapas; 21. de äro döda och icke lefvande. De veta icke, 22. när de skola uppväckas. 23. Eder Gud är en ende Gud; men deras hjertan, som icke tro på det eviga lifvet, äro förstockade, och de äro öfvermodige. 24. Gud vet helt säkert hvad de fördölja och hvad de yppa; 25. Han älskar icke de öfvermodige. 26. När det, som eder Herre har uppenbarat, upplästes för dem, sade de: "forntida sagor!" (27, 60—70). 27. Derföre skola de på uppståndelsedagen bära sina egna *syndabördor* fullständigt och en del af deras bördor, hvilka de i sin okunnighet förföra. O hvad deras börda varder svår! 28. Deras föregångare hafva redan öfvat dylika konstgrepp; men Gud angrep deras bygnad vid grundvalarne, taket föll ned öfver dem och straffet nådde dem från ett håll, som de ej anade. 29. På uppståndelsedagen skall Han sedan förnedra dem och fråga: "hvar äro de afgudar, som I hafven gjort till mine likar, och om hvilka I tvistaden med hvarandra?" De som fått kunskapen skola då säga: "i dag skall smälek och straff hölja de otrogne." 30. När änglarne hemta deras själar, som syndat emot sig sjelfve, så vilja desse underkasta sig *och de ropa*: "vi hafva ej gjort något ondt." Jo! Gud vet edra handlingar; 31. inträden derföre genom helvetets portar, för att der i evighet stanna. Förfärlig är de högmodiges bostad! 32. De gudfruktige skall man

fråga: "hvad är det, som eder Herre har uppenbarat?" De skola svara: "det som är bäst." De som väl hafva gjort få välsignelse i denna verlden, men evighetens boning är ännu bättre. Ljufvig är de frommes boning: ^{33.} Edens lustgårdar, dit de skola föras, vattnas af rinnande bäckar; der skola de finna allt hvad de önska. Så lönar Gud dem, som frukta Honom. ^{34.} Åt dem skola änglarne, när de hemta deras själar, rena från synder, säga: "frid vare med Eder! Gån in i paradiset till lön för edra gerningar." ^{35.} Kunna *de otrogne* vänta något annat, än att änglarne skola komma till dem (för att hemta deras själar), eller att din Herres straffdom skall verkställas? Såsom de, uppförde sig ock deras föregångare. Det var icke Gud, som förorättade dem (då de utrotades), utan de förorättade sig sjelfve. ^{36.} De fingo plikta för sina illgerningar, och det *straff*, hvaröfver de hade gycklat, omhvärfde dem från alla håll. ^{37.} Hedningarne säga: "om Gud hade velat, så hade hvarken vi eller våre fäder dyrkat något annat än Honom, ej heller förbjudit något annat än hvad Han hade förbjudit." Så handlade ock deras föregångare. Hafva väl apostlarne något annat kall än att tydligen fullgöra sitt uppdrag (såsom varnare)? ^{38.} Vi hafva tillförne skiekat till hvarje folk ett sändebud, *som sade*: "dyrken Gud och vänden Eder ifrån Tåghût (afguden)." Någre af dem leddes af Gud på den rätta vägen, andre åter framhårdade i sin ådömda villfarelse. Faren då omkring i landet, så kunnen I se hvad slut^{de} fingo, som beskyllde *våra sändebud* för bedrägeri. ^{39.} Om du, *Muhammed*, ifrigt arbetar på deras omvändelse, så vet, att Gud ej leder dem, som Han vill föra vilse, och icke hafva de någon frälsare. ^{40.} De bedyra vid Gud med sine heligaste eder: "Gud skall ej uppväcka de döde." Jo! Hans löfte skall sättas i verket, — men de flesta menniskor veta det icke, ^{41.} för att Han skall förklara för dem det, hvaröfver de tvistat, och att de otrogne må veta, att de ljugit hafva. ^{42.} När vi vilja något, så säga vi endast till det: "varde" och så varder det.

^{43.} Åt dem, som för Guds skull utvandra, sedan de grymt behandlats, skola vi anvisa en skön bostad i denna verlden, men evighetens lön varder ännu större — om de *otrogne* endast visste *det* — ^{44.} för dem som tåligt lida och sätta sin lit till sin Herre. ^{45.} Vi hafva före dig sändt endast männer (al-

drig änglar), åt hvilka vi hafva meddelat uppenbarelser. Fråga dem som fått upplysningen, om I sjelfve icke veten *det* (21, 7).
 46. *Vi sände dem* med tydliga bevis och böcker. Till dig hafva vi nedsändt undervisningen, på det att du skulle förklara för människorna det som har uppenbarats, så att de skulle föras till eftertanke. 47. Äro väl de, som stämpla ondt, säkre, att Gud ej skall nå dem ifrån ett håll, som de ej ana? 48. eller att Han ej skall öfverraska dem under deras kringvandringar, utan att de kunna undkomma Honom? 49. eller att Han ej skall straffa dem med förluster, som småningom tillintetgöra dem? Men eder Herre är sannerligen mild och barmhertig.
 50. Hafva de ej gifvit akt på de ting, som Gud har skapat, huru deras skugga böjer sig åt höger och åt venster, tillbedjande Gud i deras ringhet? 51. Allt som finnes i himlarne och på jorden, så väl som det som der rör sig, så väl som änglarne, som icke äro högmodige, tillbeder Gud. 52. De frukta sin Herre, som är öfver dem, och utföra, hvad som bjudes dem. 53. Gud har sagt: "tagen Eder ej två gudar. Han är en ende. Derföre, mig skolen I rädas." 54. Allt, som finnes i himlarne och på jorden är Hans, och Hans herravälde är orubb- ligt. Skolen I då frukta någon annan än Gud? 55. Allt godt, som I fån, det kommer ifrån Gud, och när någon olycka träffar Eder, anropen I Honom om hjälp. 56. Har Han då undanröjt edert bekymmer, så uppställa somlige af Eder jemlikar åt Honom, 57. för att visa sin otacksamhet för det, som vi hafva beskärt dem. Gören nu som I viljen, I skolen snart få veta *slutet härpå*. 58. Åt dem (afgudarne), om hvilka de icke veta något, afsätta de en del af det, som vi hafva beskärt dem (6, 137). Vid Gud! I skolen stå till svars för det, som I uppdiikten. 59. De gifva döttrar åt Gud.¹ Ära vare Gud! De önska dem ej åt sig sjelfve. 60. Ty då någon af dem emottager budskapet om en flickas födelse, mörknar hans uppsyn och han varder vred. 61. För det onda budskapets skull drager han sig undan ifrån de sine. Skall han behålla *barnet* oakadt skammen eller begrafva det i jorden? De döma sannerligen illa. 62. De som icke tro på det eviga lifvet äro att likna vid det onda. Men Gud bör jempöras med det allra-

¹ De hedniske araberne ansågo änglarne såsom Guds döttrar.

högsta, ty Han är allsmäktig, allvis. 63. Om Gud skulle straffa människorna för deras ondskas, så qvarlemnade han ej på jorden någon varelse. Men Han uppskjuter *straffet* till en bestämd termin. När då deras termin är inne, så kuhna de hvarken uppskjuta eller påskynda den en timme. 64. De gifva Gud hvad de sjelfve afsky (döttrar), och det oaktadt uttala deras tungor den lögnen, att de skola få en härlig lön. Nej, det är otvifvelaktigt, att de skola komma i *helveteselden*, och dit skola de först införas.

65. Vid Gud! vi hafva redan före dig skickat sändebud till flera folk; men Satan förespeglade för dem deras gerningar såsom förträffliga, och ännu i dag är han deras herre. Ett pinsamt straff väntar dem. 66. Vi hafva endast derföre nedsändt boken till dig, att du skulle upplysa dem om det, hvaröfver de voro oense, och att den skulle vara en ledning och ett nådebevis för dem som tro. 67. Gud nedsänder ock ifrån himmelen vatten, hvarmed han upplifvar den uttorkade jorden. Häruti är visserligen ett tecken för människor, som vilja höra. 68. I kunnen ock inhemta lärdom ifrån boskapen. Vi gifva Eder att dricka ren mjölk, som är i deras inelvor emellan träck och blod. Det är en angenäm *dryck* för dem, som svälja den. 69. *Vi gifva Eder att dricka af palmens och vinrankans frukter, af hvilka I bereden Eder vin och en härlig föda.* I detta finnas sannerligen tecken för dem, som tänka efter. 70. Din Herre har undervisat Biet, *sägande: "gör boningar åt dig i bergen, träden och i de kupor, som de bygga åt dig.* 71. Ät sedan af alla slags frukter och gå på din Herres banade vägar." Ifrån dess mage framkommer en saft af olika färg, som gifver läkedom åt människorna. Häruti är visserligen ett tecken för dem, som tänka efter.

72. Gud har skapat Eder, Han skall sedan upptaga Eder till sig. Mången ibland Eder skall lefva till den ömkligaste ålderdom, då man ej mera vet, hvad man förr visste. — Gud är allvetande, allsvåldig. 73. Vid utdelandet af sina gåfvor har Gud gifvit åt somlige af Eder mera än åt andre. Men de, som så gynnats, gifva ej häraf åt sina slafvar, så att de må dela lika. Vilja de då förneka, att dessa gåfvor äro ifrån Gud? 74. Gud har ock gifvit Eder makar af edert eget slägte, och af edra makar har Han beskärt Eder barn och barn-

barn, samt försedt Eder med goda ting. Kunna de då tro på tomme afgudar och vara otacksamme för Guds välgörningar? 75. De dyrka utom Gud dem, som icke kunna gifva dem det ringaste uppehälle, hvarken ifrån himlarne eller ur jorden. De förmå ju ingenting. 76. Gören ej liknelser i afseende på Gud. Gud vet, men I veten icke. 77. Gud framställer såsom liknelse en lifegen slaf, som icke rör om något, och en *fri* man, åt hvilken vi hafva beskärt härliga häfvor, och som deraf i almosor utgifver hemligen och öppet. Kunna de väl jemföras med hvarandra? Nej! pris vare Gud! men de fleste af dem veta *det* icke. 78. Och Gud framställer såsom liknelse två män, af hvilka den ene är stum, utan förmåga och till besvär för sin herre. Hvarthän han sänder honom, så kommer han åter utan framgång. Kan väl han jemföras med den, som bjuder hvad rätt är och håller sig på en rätt väg?

79. Guds äro himlarnes och jordens hemligheter, och den yttersta stunden kommer såsom ett ögonblick eller ännu hastigare, ty Gud är allsmäktig. 80. Gud har framfört Eder ur edra mödrars lif alldeles okunnige; men Han har gifvit Eder hörsel, syn och hjertan, så att I skullen vara tacksamme. 81. Hafva de ej gifvit akt på foglarne, som fått sin väg anvisad i himlarymden? Det är Gud allena, som håller dem uppe *der*. Häruti äro tecken för dem som tro. 82. Gud har gifvit Eder tält till bostäder, och djurshudar, för att deraf göra tält. I finnen dem lätta, då I bryten upp och då I uppslån dem. *Han har ock beskärt Eder* ull, ragg och kamelhår till edert eget bruk och till handelsvaror. — *Desse fördelar vara blott* någon tid. 83. Gud har ock skapat åt Eder skuggrika ställen och bergen till skyddsplatser. Han har ock gifvit Eder kläder, för att skydda Eder emot hettan, och kläder (pansar), som betäcka Eder under striden. Sålunda har Han fullkomnat sina nådebevis emot Eder, så att I skullen varda muslimin. 84. Men om de vända dig ryggen, så är ditt kall endast att tydligt varna. 85. De erkänna Guds godhet, — sedan förneka de den; ty de fleste af dem äro otrogne. 86. En dag skola vi uppkalla ett vittne ur hvarje folk, och då skall det ej tillåtas de otrogne *att ursäkta sig*, ej heller skola de finna nåd. 87. När de orättfärdige få se straffet, så skall det ej mildras för dem och icke få de något uppskof. 88. Då afgudatjenarne se

sine afgudar, säga de: "o vår Herre! desse äro våre afgudar, som vi åkallade utom dig." Men de framkasta till dem detta svar: "I ären verkligen lögnare." 89. På den dagen skola de erbjuda, att underkasta sig Guds vilja, och de uppdiaktade *afgudarne* vika bort ifrån dem. 90. På dem som icke tro och hindra andre ifrån Guds väg, skola vi lägga straff på straff, derföre att de illa handlat. 91. Och en dag skola vi uppväcka ett vittne bland hvarje folk emot detsamma ur dess egen krets, och vi skola framhafva dig, *Muhammed*, såsom vittne emot desse *mekkanare*; ty till dig hafva vi nedsändt boken till en förklaring på allting, till en ledning, ett nådebevis och ett gladt budskap för muslimin.

92. Gud hjuder *Eder* att öfva rättvisa, göra godt och sörja för edre anförvandter. Han förbjuder elakhet, synd och förtryck. Han förmanar *Eder*, på det att I skolen besinna *Eder*. 93. Hållen förbundet med Gud,¹ sedan I afslutat det, och bryten ej edre eder, sedan I aflagt dem. I hafven ju gjort Gud till eder löftesman. Gud vet hvad I gören. 94. Derföre att I ären ett mäktigare folk än ett annat, skolen I icke likna den *qvinna*, som upprifver sin spånad, som hon har spunnit stark, så att I begagnen edre eder, för att ömsesidigt bedraga hvarandra. Gud vill härmed endast pröfva *Eder*, och på uppståndelsedagen skall Han förklara för *Eder*, det hvarom I ären oense. 95. Hade Gud velat, kunde Han hafva gjort *Eder* till en enda församling (af samma tro); men Han vilseleder hvem Han vill och förer hvem Han vill på den rätta vägen. I skolen sannerligen stå till svars för edra gerningar. 96. Afläggen då ej eder, för att bedraga hvarandra, så att foten slinter, sedan den har fått fäste, och I fån smaka olyckan, derföre att I hafven utestängt *andre* ifrån Guds väg. Svårt blifver då edert straff. 97. Säljen icke förbundet med Gud för ett ringa pris. Hos Gud finnes det, som är bäst för *Eder*, om I förstoden det. 98. Det som är hos *Eder* tager slut, men det som är hos Gud förblifver, och Han skall nog belöna de tålmodige, för deras bästa handlingar. 99. Ho som gör godt, vare sig man eller *qvinna*, och är troende, sådane skola vi förunna ett lyckligt lif, och belöna dem för deras bästa handlingar.

¹ Trohetslöftet till profeten.

100. När du läser Korånen, så bed Gud om beskydd emot den fördömde Satan, 101. ty han har alls ingen makt öfver dem, som tro och på sin Herre förtrösta. 102. Hans makt sträcker sig endast öfver dem, som taga honom till vän och genom honom hafva blifvit afgudatjenare.

103. När vi sätta en korånvers i en annans ställe (2, 100; 4, 84) — och Gud vet bäst hvad Han vill uppenbara — säga de: "du är en lögnare." Nej! men de fleste af dem veta ingenting. 104. Säg: "den helige ande har nedfört den ifrån din Herre såsom en verklig sanning, för att stadfästa de troende i sin tro, samt till en ledning och ett gladt budskap för muslimin. 105. Vi veta väl, att de säga: "det är en menniska, som undervisar honom."¹ Men dens tungomål, på hvilken de syfta, är rotväliska, detta deremot är en omiskännelig arabiska. 106. Gud leder icke dem, som ej tro på Hans uppenbarelser, och de få ett pinsamt straff. 107. Sannerligen, de som ej tro på Guds uppenbarelser, uppdikta en lögn — och de äro ljugare. 108. Öfver dem, som förneka Gud, sedan de trott på Honom — så framt de icke tvingats härtill, och deras hjerta står fast i tron; — men öfver hvar och en som öppnar sitt inre för otro — hvilat Guds vrede, och ett svårt straff väntar dem; 109. ty de föredraga jordelivvet för det eviga lifvet, och Gud leder ej otrogna menniskor. 110. Dessa äro sådana, hvilkas hjertan, öron och ögon Gud har förseglat. De äro sorglöse och skola helt säkert i evigheten varda förtappade. 111. Emot dem åter, som utvandra, sedan de genom förföljelser bringats till affall, men derefter hafva ansträngt alla sina krafter och hållit ut, är din Herre förlåtande, barmhertig. 112. En dag skall hvarje menniska komma och kämpa för sig sjelf; och hvarje själ skall vedergrällas efter sina gerningar. Icke skola de lida orätt.

113. Gud framställer såsom exempel en stad (Mekka), som befann sig i säkerhet och lugn. Sitt uppehälle fick den i öfverflöd från alla håll. Men den visade sig otacksam för Guds välgerningar, hvadan Gud lät dem smaka hunger i fullt mått och fruktan, för deras gerningars skull. 114. Till dem kom ock en apostel af deras landsmän; men de behandlade honom som

¹ Syftas sannolikt på Bahira, en jude-christen, af hvilken Muhammed emottog undervisning i flera stycken.

bedragare. Derföre kom straffet öfver dem, ty de voro syndare.

115. Äten derföre hvad Gud gifver Eder till föda, såvida det är tillåtet och godt, samt tacken dervid Gud för Hans välgerningar, om det är Honom, som I tillbedjen. 116. Han har förbjudit Eder (6, 146) sjelfdöda djur, blod, svinkött och det kött, öfver hvilket, vid slagtandet, någon annan guds namn än Guds uttalats. Men om någon emot sin vilja, utan ondt uppsåt, af nöd tvingas att öfverträda detta bud, han syndar ej, ty Gud är förlåtande, barmhertig. 117. Gören Eder icke skyldige till en lögn, i det att I sägen: "detta är tillåtet och detta är förbjudet," för att pådikta Gud en osanning. Ty de, som uppfinna osanningar om Gud, hafva icke någon framgång. 118. *Lögnen* gifver en ringa njutning, och de få ett pinsamt straff. 119. Judarne hafva vi förbjudit det, som vi tillförne för dig hafva omtalat. Vi förörätta dem ej, men de hafva förörättat sig sjelfve. 120. Föröfrigt är din Herre förlåtande och barmhertig emot dem, som af okunnighet ondt begått, men sedan hafva ångrat och bättrat sig.

121. Abraham bildade såsom renlärig för sig sjelf en Gudi hängifven församling, och var icke någon afgudatjenare. 122. Han var tacksam för Guds välgerningar. Gud utvalde honom och ledde honom på den rätta vägen; 123. vi gafvo honom i denna verlden allt godt, och i det eviga lifvet hör han till de saliges antal. 124. Sedan hafva vi uppenbarat för dig, *Muhammed*, att du, såsom renlärig, skulle följa Abrahams lära, ty han var icke afgudatjenare.

125. Sabbaten instiktades endast för dem (judarne), som vore oense derom, och Gud skall nog på uppståndelsedagen döma emellan dem om det, hvaröfver de tvistade.

126. Kalla *menniskorna* till din Herres väg med kloket och loekande undervisning. Inlåter du dig i tvist med dem, så må det ske på det mildaste sätt; ty din Herre känner bäst den, som afviker ifrån Hans väg, och Han känner bäst dem, som äro på den rätta vägen. 127. Om I hämnens, så tillfogen lika stor förolämpning, som den, hvilken I hafven lidit; men ären I fördragsamme, så är detta bäst för de fördragsamme. 128. Var derföre tålig; men ditt tålmod är endast möjligt genom din Herre. Låt dem icke bedröfva dig, och var ej ängslig för

deras ränker; ty Gud är när de gudfruktige och dem, som väl göra.

XVII. Israels barn.¹

(Mekkanskt, 111 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Prisad vare Han, som under en nattlig färd förde sin tjänare *Muhammed* ifrån det heliga templet (i Mekka), till det aflägsna templet (i Jerusalem), hvars omkrets vi välsignat, för att visa honom några af våra under. Gud hör och ser allt.²

2. Vi gånvo Moses boken och gjorde den till en ledning för Israels barn *sägande*: "tagen Eder icke någon annan Herre än mig, 3. I ättlingar af dem, som vi buro med Noach i arken! Han var i sanning en tacksam tjänare." 4. Vi gånvo Israels barn i boken denna bestämda tillsägelse: "två gånger skolen I begå brott på jorden och gripas af ett stort öfvermod." 5. När då hotelsen gick i verkställighet för det första brottet,³ så sände vi emot Eder våre tjänare, utrustade med väldig kraft, och de genomsökte det innersta af edra boningar, och så var hotelsen uppfylld. 6. Sedan gånvo vi Eder makt och seger öfver dem,⁴ beskärde Eder rikligen egodelar och barn, samt gjorde Eder till den talrikaste här. 7. Om I gören godt, så är det för edert eget bästa, och gören I ondt, så drabbar detta Eder sjelfve. När så hotelsen gick i verkställighet för det andra brottet,⁵ sände vi *fiender* att pina Eder och att intränga i templet, såsom de inträngde dit första gången, och att i grund förstöra hvad de hade eröfrat. 8. Kanhända att eder Herre skall förbarma sig öfver Eder. Men om I åter synden, skola vi åter straffa, och vi hafva bestämt helvetet till de otrogenes fängelse. 9. Sannerligen, denne Koränen

¹ Kapitlet benämnes ock "den nattliga färden."

² Se inledn. sid. 20 f.

³ Jesaja mord och Jeremia häktande, som straffades med Assyriernes anfall.

⁴ Afser Sanheribs nederlag vid Jerusalem.

⁵ Mordet på Zacharias, Johannes döparen och Jesus, bestraffadt genom Jerusalems förstöring af Romarne.

leder till det, som är varaktigast. Förkunna de troende, 10. som göra godt, att de skola få en stor lön, 11. och att vi hafva tillredt åt dem, som icke tro på det eviga lifvet, ett pinsamt straff.

12. Menniskan beder om det onda, likasom hon beder om det goda, ty menniskan förifrar sig.

13. Vi hafva gjort natten och dagen till tvenne tecken. Vi utplånade nattens tecken (gjorde natten mörk), men gjorde dagens tecken lysande, så att I mågen söka Eder öfverflöd af eder Herre (skaffa Eder uppehälle) och kunna känna årens antal och tidens beräkning, ty allting hafva vi inrättat på ett begripligt sätt. 14. Hvarje människas öde hafva vi fäst omkring hennes hals, och på uppståndelsedagen skola vi framtaga åt henne en bok, som skall lemnas uppslagen till henne.

15. *Vi skola då säga:* "läs din bok! Det behöfves i dag ej någon annan än du sjelf, för att uppgöra räkningen emot dig."

16. Den som låter leda sig på den rätta vägen, skall ledas för sitt eget bästa, och den som far vilse, han skadar sig sjelf allena, ty ingen skall bära en annans börda. Vi straffade aldrig, utan att först hafva sändt en apostel *med varningar*. 17. Och när vi ville förstöra en stad, stälde vi våra befallningar till dess välmående innevånare. Då desse bedrefvo illgerningar, så gick domen öfver dem i verkställighet, och vi förstörde *staden* i grund. 18. Huru många folk efter Noach hafva vi icke utrotat! Din Herre är tillräckligt kunnig och under rättad om sine tjenares missgerningar. 19. Om någon föredrager detta förgängliga, så skola vi här skyndsamt beskära hvad vi vilja åt den, hvilken vi det förunna. Sedan skola vi åt honom bereda helvetet, dit han skall nedstörtas, förnedrad, förkastad. 20. Men den som väljer det eviga lifvet och eftersträfvar det, såsom det bör eftersträfvast, samt är troende — desses sträfvan skall väl upptagas *af Gud*. 21. För båda, såväl de förre som de senare, skola vi föröka din Herres gåfvor; ty din Herres gåfvor förmenas ingen. 22. Se, huru vi gynnat den ene framför den andre; men i det eviga lifvet skola olikheterna varda större, såväl som företrädena.

23. Sätt icke någon annan gud bredvid Gud, ty då varder du föraktad, hjälplös. 24. Gud har gifvit det bestämda budet, att I icke skolen dyrka någon annan än Honom och väl

bemöta edre föräldrar, antingen en af dem eller båda hos dig uppnå en hög ålderdom. Säg derföre icke "fy" till dem, och banna dem ej, utan tala vänligt till dem, ^{25.} var ödmjukt eftergifvande för dem af innerlig ömhet och säg: "o min Herre! haf medlidande med dem, såsom de *hade med mig* då de uppfostrade mig, när jag var liten." ^{26.} Eder Herre känner bäst edra hjertans innersta, *Han vet*, om I viljen vara rättskaffne. ^{27.} Han är nådig emot dem som omvända sig. ^{28.} Gif dine släktingar hvad dem tillkommer, så ock den fattige och den vägfarande; men slösa icke öfverdådigt, ^{29.} ty slösarne äro djeflarnes bröder, och Satan var otacksam emot sin Herre. ^{30.} Men om du vänder dig bort ifrån dem, i afvaktan på en nådebevisning, som du hoppas få af din Herre, så säg åtminstone till dem ett vänligt ord. ^{31.} Bind ej fast din hand vid din hals, men räck ej heller ut den hel och hållen, ¹ ty då varder du tadlad, utblottad. ^{32.} Sannerligen, din Herre förser rikligen hvem Han vill, och utmäter ock sparsamt *sina häfvor*; ty Han känner och genomskådar sine tjenare.

^{33.} Döden icke edra barn af fruktan för fattigdom. Vi skola nog sörja för deras och edert uppehälle. Deras dödande är sannerligen en stor synd. ^{34.} Undviken ock att göra hor, ty det är en styggelse och en ond väg. ^{35.} Döden ej någon människa, då Gud har förbjudit att döda henne, så framt det ej sker för en rättvis sak. Om någon orättvist dödas, så hafva vi gifvit hans närmaste rättighet att hämnas. Men denne må ej gå förlängt i sin hämnd, ty han varder ju hjälpt och hämnad. ^{36.} Kommen ej vid den faderlöses egendom, såvida det ej sker i god afsigt, till dess att han uppnår myndig ålder, utan uppfyllen edra förbindelser, ty för dem skolen I ansvara. ^{37.} Gifven ock fullt mått, då I mäten, och vägen med en riktig våg. Detta är bäst och medförer den skönaste belöning. ^{38.} Stå icke efter det, hvarom du ingen kunskap eger; ty örat, ögat, hjertat, för allt detta skall räkenkap afläggas. ^{39.} Gå ej högfärdigt på jorden. Du kan ej genombryta jorden och icke nå bergen i höjd. ^{40.} Allt detta är ondt och en styggelse för din Herre. ^{41.} Detta är en del af det, som Gud har uppenbarat för dig af visheten. Uppställ ej jemte Gud någon

¹ D. ä. var hvarken girig eller slösande.

annan gud, ty då skall du störtas i helvetet, tadlad, förkastad. 42. Har väl Gud gifvit Eder företrädet att få söner, men har sjelf skaffat sig döttrar ibland änglarne? I yttren ett förfärligt ord. 43. Väl hafva vi i denne Korånen på omvexlande sätt framställt *varningar*, så att de skulle bringas till eftertanke; men det har endast ökat deras ovilja *för den*. 44. Säg: "om," såsom I sägen, "det finnes andre gudar jemte Honom, så skulle de nog uppresa sig emot thronens Herre." 45. Lofvad vare Han! Oändligen hög är Han och upphöjd öfver deras smädelser. 46. Honom lofva de sju himlarne, jorden och alle, som finnas i dem; det gifves ej något, som icke firar Hans lof; men I kunnen ej fatta deras lofsånger. Han är mild, förlåtande.

47. När du uppläser Korånen, sätta vi mellan dig och dem, som icke tro på det eviga lifvet, ett mörkt täckelse, 48. och vi lägga ett omhölje öfver deras hjertan, så att de icke kunna begripa den, samt en tyngd i deras öron. 49. När du i Korånen nämmer din ende Herre, så vända de ryggen till och fly. 50. Vi veta väl hvarföre de lyssna, då de lyssna på dig och hviska afsides med hvarandra, när de gudlösa säga: "I följ ju endast en förhexad man." 51. Se hvad de likna dig vid! Dock, de misstaga sig och kunna icke åtkomma dig. 52. De säga ock: "skola vi, sedan vi blifvit ben och stoft, verkligen uppväckas till nya varelser?" 53. Svara: "ja! voren I äfven stenar, eller jern, eller något annat, som, efter eder mening, vore ännu omöjligare *att få lif*." Då skola de fråga: "hvem skall återgifva oss lifvet?" Svara: "Han som först har skapat Eder." Då skola de rista sina hufvuden åt dig och säga: "när skall detta ske?" Svara: "kanhända snart." 54. Den dag, då Han ropar Eder, skolen I svara, prisande Honom, och mena, att I dvalts *i grafven* endast en liten tid.

55. Bjud mine tjenare, att yttra sig på det mildaste sätt; ty Satan vill uppväcka oenighet emellan Eder. Satan är sannerligen människans uppenbare fiende. 56. Eder Herre känner Eder bäst; om Han vill, så är Han barmhertig emot Eder, och om Han vill, så straffar Han Eder. Vi hafva icke sändt dig, *Muhammed*, att vaka öfver dem. 57. Din Herre känner bäst dem, som äro i himlarne och på jorden. Vi hafva i sanning utmärkt någre profeter framför andre, och David gafvo

vi psaltaren. 58. Säg: "anropen dem, som I inbillen Eder *vara gudar* utom Honom; dock de förmå icke att afvända eller undanrödja olyckan ifrån Eder. 59. Desse, som de åkalla, åstunda sjelfve en förening med sin Herre, *sträfvande* hvem af dem, som skall komma närmast till Honom. De hoppas ock på Hans barmhertighet och frukta för Hans straff, ty din Herres straff är fruktansvärdt. 60. Det finnes ej stad, som vi icke före uppståndelsedagen skola förstöra eller straffa med ett strängt straff. Detta är skrifvet i den *eviga* boken. 61. Intet har hindrat oss, att nedsända de *äskade* undern, utom det att forntidens människor ansågo dem för bedrägeri. Vi gånvo Thamûdäerne kamelinnan, såsom ett tydligt tecken, likväl misshandlade de den (7, 71). Vi sända icke *någon apostel* med underverk, utan för att injaga skräck. 62. Vi hafva ju sagt till dig: "din Herre har alla människor i sin makt. Vi läto den drömbild,¹ som vi visade dig, blott derföre ega rum, på det att den skulle blifva en frestelse för människorna. *Af samma skäl hafva vi* i Korånen omtalat det förbannade trädet.² Vi skrämna dem, men öka så ännu mera deras öfvermod.

63. Vi sade ju till änglarna: "tillbedjen Adam," och de tillbådo alla utom Iblis (2, 32; 7, 10; 15, 31; 18, 48; 20, 115; 38, 74). "Skall jag," sade han, "tillbedja den, som du har skapat af lera. 64. Säg mig, hvad är din mening med denne, som du har hedrat mera än mig? Om du gifver mig uppskof till uppståndelsedagen, så skall jag förgöra hans afkomma, med undantag af någre få." 65. *Gud* sade: "gå bort! Om någon af dem följer dig, så fån I helvetet till lön. Det är en riklig lön. 66. Locka hvem du kan af dem med din kallelse, anfall dem med ryttare och fottfolk, var dem behjelpig att skaffa sig egodelar och barn, samt gör dem löften. — Men Satan gör endast bedrägliga löften. 67. Men mine tjenare, öfver dem skall du ej hafva någon makt. Din Herre är nog till *deras beskyddare*."

68. Det är eder Herre, som framdrifver edert skepp i sjön, så att I kunnen skaffa Eder af Hans nådegåfvor, ty Han är barmhertig emot Eder. 69. När en motgång träffar Eder på

¹ Här menas nattresan emellan Mekka och Jerusalem och dermed sammanhängande himmelfärd. Se inledn. sid. 20 f.

² Zakküm-trädet, se: 37, 60; 44, 43 och 56, 52.

sjön, försvinna de, som I åkallen, men icke Han. Dock, sedan Han fört Eder räddade i land, så vänden I Eder ifrån *Honom*. — Menniskan är otacksam. 70. Ären I då säkre, att Han ej låter en sida af jorden sjunka med Eder, eller att Han ej sänder öfver Eder en sandhvirvel? Då kunnen I icke finna någon beskyddare. 71. Eller ären I säkre, att Han ej en annan gång förer Eder *ut på hafvet* och sänder en stormvind emot Eder samt dränker Eder för eder otacksambets skull? Då kunnen I icke finna någon, som dervid skyddar Eder emot oss. 72. Vi hafva hedrat Adams barn, fört dem öfver land och haf, gifvit dem de bästa födoämnen och företräden framför många af dem, som vi hafva skapat.

73. En dag, då vi framropa alla människor med sine ledare, så skall hvar och en, som fått sin bok i sin högra hand, läsa sin bok, och de skola icke förfördelas så mycket som ett grand. 74. Den som här är blind, skall ock vara blind i det eviga lifvet, och föres ännu längre vill ifrån *den rätta vägen*.

75. Nära nog hade det lyckats deras frestelser, att afleda dig ifrån det, som vi hafva uppenbarat för dig, så att du skulle i dess ställe pådikta oss något annat. I detta fall skulle de nog hafva behandlat dig som vän. 76. Hade vi icke stärkt dig *i tron*, så hade du ock gifvit efter, ty du var nära deran, att i några saker luta åt deras sida. 77. Då skulle vi hafva låtit dig i dubbelt mått erfara lifvets och dödens straff, och du skulle ej kunnat finna någon, som hjälpte dig emot oss. — 78. Nästan lyckades det dem (mekkanarne) att skrämma dig ur landet, för att blifva af med dig; men då skulle de endast en liten tid efter dig hafva stannat kvar, 79. tillfölje af den lag, *som vi hafva iakttagit i afseende på de sändebud*, hvilka vi skickade före dig — och våra stadgar kunna ej lida någon förändring.

80. Fullgör bönen vid solnedgången ända till mörkrets inbrott, läs ock en bön vid dagbräckningen — ty morgonbönen har sina vittnen, — 81. och vaka under natten för den; detta skall *tillräknas* dig såsom en öfverloppsgerning. Kanhända

¹ Verserne 75—77 uppenbarades, då Thakifiternes, Täifs folk, sände bud (se inledn. sid. 72) och begärde att ett år få behålla gudinnan Lät, och att deras område skulle förklaras lika heligt som Mekkas.

att din Herre skall uppväcka dig till en ärofull plats. ⁸². Säg: "o min Herre! låt mig ingå i *grafven*¹ med en nådelig ingång och låt mig gå derur med en nådelig utgång, och beskär mig ifrån dig en skyddande makt; ⁸³. och säg: "sanningen har kommit och lögnen är försvunnen. Sannerligen, lögn är en förgänglig ting." ⁸⁴. Vi nedsända af Korânen hvad som är en läkedom och en nådebevisning för de troende; men det skall endast öka de otrognes förtappelse. ⁸⁵. När vi bevisa menniskan en nåd, så vänder hon sig bort och går afsides; men träffar henne något ondt,* så faller hon i förtviflan. ⁸⁶. Säg: "hvar och en handlar på sitt vis, men Gud känner bäst hvem det är, som vandrar på den rakaste vägen."

⁸⁷. De skola fråga dig om anden. Säg: "anden är en Guds kraft; den kunskap, som I hafven fått, är ringa."² ⁸⁸. Om vi ville, kunde vi borttaga det, som vi hafva uppenbarat för dig; sedan skulle du ej kunna finna någon, som kunde bistå dig hos oss (att åter uppenbara det), ⁸⁹. om icke genom en nådebevisning af din Herre; Hans nåd är i sanning stor emot dig." ⁹⁰. Säg: "sannerligen, om människorna och genierna förenade sig att frambringa en sådan Korân, som denne, så skulle de ej kunna frambringa något dermed likt, om de också hjälpte hvarandra. ⁹¹. Vi hafva i denne Korânen på mångfaldigt sätt för människorna framställt hvarjehanda liknelser, men de flesta människor hafva ej gått in på annat än otro. ⁹². De säga: "vi skola aldrig tro dig, förr än du låter ett källsprång frambryta åt oss ur jorden, ⁹³. eller du har fått en trädgård, full af palmer och vinrankor, genomskuren af sorlande bäckar, ⁹⁴. eller du låter, såsom du inbillar dig att det skall ske, stycken af himmelen nedfalla på oss, eller innan du hitför Gud och änglarne såsom vittnen, ⁹⁵. eller innan du har ett hus af guld eller uppstiger till himmelen. Men vi skola icke tro på ditt uppstigande, om du icke låter en bok nedkomma till oss, hvilken vi kunna läsa." Säg: "lofvad

¹ Någre tolka stället så, att det afser Mekka eller Medina.

² De muhammedanske uttolkarne säga, att detta var svar på en af de tre frågor, som af Judarne förelades Muhammed för att pröfva hans insigter. Det adertonde kapitlet skall innehålla svaren på de öfriga. Det hela torde väl vara en fabel, och det råder dessutom mycken olikhet i åsigtterna häröfver.

vare min Herre! (något sådant skall aldrig ske). Är jag väl annat än en menniska, som har skickats såsom apostel?" 96. Ingenting har hindrat människorna att tro, sedan ledningen hade kommit till dem, än att de sade: "har Gud sändt en menniska som apostel?" 97. Svara: "om änglar vandrade på jorden och bebodde den, så skulle vi sända en ängel ifrån himmelen till dem såsom apostel." 98. Säg: "Gud är nog som vittne emellan mig och Eder; han känner och ger akt på sine tjenare." 99. Den som Gud leder, han varder i sanning ledd, men om Han förer någon vilse, så kan du ej åt dem finna någon annan beskyddare än Honom. På uppståndelsedagen skola vi församla dem, nedkastade på sina anleten, blinde, stumme och döfve. Deras hem varder helvetet. Så ofta som *dess eld* slocknar, skola vi öka brasan *som bränner* dem. 100. Detta är den lön, som de få derföre att de icke hafva trott på dina uppenbarelser och sagt: "när vi äro vordne ben och stoft, skola vi då uppväckas till nya varelser?" 101. Inse de icke, att Gud, som har skapat himlarne och jorden, förmår ock att skapa deras likar? Han har bestämt för dem en termin, om hvilken intet tvifvel är; men de gudlöse vilja endast otro. 102. Säg: "om I egden alle min Herres barmhertighets-skatter, så skullen I undanhålla dem af fruktan att utgifva dem, ty människan är sannerligen snål.

103. Vi gäfvö Moses fordom nio obestriddiga tecken. Fråga derföre Israels barn *om förhållandet*, när han kom till dem, och Farao sade till honom: "jag tror sannerligen, att du är förhexad, o Moses?" 104. Han svarade: "du vet, att ingen annan än himlarnes och jordens Herre har nedsändt dessa tydliga under; jag anser dig, Farao, för en förtappad menniska." 105. Då ville Farao utdrifva dem ur landet; men vi dränkte honom och hela hans följe. 106. Sedan han hade omkommit, sade vi till Israels barn: "bon i landet. När den yttersta stunden, såsom förutsagdt blifvit, inträffar, så skola vi framhafva Eder församlade till domen."

Vi hafva nedsändt *uppenbarelser* med sanningen och med sanningen *utan förändring* är den nedkommen. Dig, *Muhammed*, hafva vi endast sändt såsom ett glädjebud och såsom varnare. 107. *Den består uti* en Korân, som vi hafva delat (styckevis uppenbarat), på det att du skulle kunna läsa den

småningom för människorna, och vi nedsände den uti sändningar *efter omständigheternas kraf*. 108. Säg: "I mågen tro på den eller icke, säkert är, att de som före dess uppenbarelse fått kunskap, när den uppläses för dem, nedfalla vörnadsfullt på sina ansigten och utropa: "vår Herre är alltför hög, att icke uppfylla sina hotelser." 109. De nedfalla och gråta, ty den ökar deras ödmjukhet.

110. Säg: "kallen Honom Gud (Allâh) eller kallen Honom den Barmhertige (Rahmân); huru I än kallen Honom, *så gören I rätt*, på Honom passa alla sköna namn. Tala ej för högt i din bön, ej heller för lågt, utan välj en medelväg." 111. Säg: "lofvad vare Gud, som icke har skaffat sig någon son och aldrig delar sin makt med någon; ej heller har Han någon, som skyddar Honom mot förnedring," och utropa: "Gud är den Allrastörste."

XVIII. Grottan.

(Mekkanskt, 110 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Pris vare Gud, som till sin tjenare har nedsändt boken, utan att hafva gjort den oredig, 2. *utan* tydlig, så att den å Hans vägnar skulle hota med ett hårdt straff, och förkunna de troende, som göra godt, en härlig lön, hvilken de evigt skola behålla; 3. och så att den skulle varna dem som säga: "Gud har skaffat sig en son." 4. De hafva härom ingen kunskap, lika litet som deras fäder. Det är ett hårdt tal, som går ut ifrån deras läppar. De yttra sannerligen en lögn. 5. Om de icke tro på denna uppenbarelse, skall du kanhända döda dig af sorg för deras skull. 6. Vi hafva gjort allt, som finnes på jorden, till en prydnad för henne *och hennes innehavare*, så att de kunde pröfva hvilka människor, som skulle lefva dygdigast. 7. Men nu äro vi i begrepp att göra allt, som finnes på henne, till en ödemark.

8. Har du betänkt, att grottans folk och Rakîm¹ var ett af våra underbara tecken? 9. Då de unge männen be-

¹ Ordet *Rakîm* tolkas såsom namnet än på det berg eller den dal, bredvid Efesus, dit traditionen förlagt händelsen, der grottan var belägen, Koränen.

gåfvo sig till grottan, sade de: "o vår Herre! gif oss ett nådebevis ifrån dig, och gör vår angelägenhet lyckosam." 10. Då slogo vi deras öron *med döfhed* uti grottan under många år. 11. Sedan väckte vi dem, på det att vi skulle erfara, hvilken af de två *derom* tvistande skarorna kunde bäst beräkna den tid, som de vistats der. 12. Vi sköla sanningsenligt berätta för dig deras historia. De voro ynglingar, som trodde på sin Herre, åt hvilka vi i ökadtt mått hade meddelat anvisning att följa det rätta; 13. och vi hade stärkt deras mod. När de stodo upp *inför konungen*, sade de: "vår Herre är himlarnes och jordens Herre; vi sköla icke åkalla någon annan gud än Honom, ty då skulle vi göra oss skyldige till en svår öfverträdelse. 14. Desse våre medborgare hafva tagit sig andre gudar utom Honom. Kunna de afgifva ett giltigt bevis för hvad de *gjort*? Men ho är väl brottsligare än den, som uppdiktat lögn om Gud? 15. Om I skiljen Eder ifrån dem och det, som de dyrka utom Gud, och så begifven Eder till grottan, så skall eder Herre rikligen bevisa Eder sin nåd och ordna edra angelägenheter på bästa sätt." 16. Du *Muhammed* kunde hafva sett solen, när den uppgick, draga sig till höger ifrån deras grotta, och när den gick ned, lemnade hon dem till venster, under det att de voro i grottans rymliga del. Detta är ett af Guds under. Den, som Gud leder, är i sanning på den rätta vägen; men åt den, som Han leder vilse, skall du ej kunna finna någon, som beskyddar och leder *honom*. 17. Du skulle hafva trott dem vakne, ehuru de sofvo. Vi vände dem till höger och till venster. Vid ingången låg deras hund med utsträckta tassar. Om du hade fått se dem, så hade du vändt dig om till flykt och uppfylts af fruktan för dem. 18. Så uppväckte vi dem, på det att de skulle spörja hvarandra. En af dem sade: "huru länge hafven I vistats här?" De svarade: "en dag eller en del af en dag." Den *andre* sade: "eder Herre vet bäst, huru länge I hafven vistats här. Sänd nu en af Eder med desse edre penningar till staden, och låt honom efterse, hvem som har den renaste födan, och tillföra Eder

---

än på sjusofvarnes hembygd, än på deras hund. Andre förmena, att dermed betecknas en bly- eller stentafla, uppsatt vid grottans ingång, och på hvilken deras namn inristats.

mat ifrån honom. Må han uppföra sig försigtigt och icke upp-
 täcka Eder för någon. 19. Ty om de få Eder i sitt våld, så
 skola de säkert stena Eder eller tvinga Eder att antaga sin
 tro, och då skall det aldrig gå Eder väl." 20. På detta sätt
 gjorde vi deras *äfventyr* bekant för deras *medborgare*, så att
 de skulle inse, att Guds löfte går i fullbordan, och att det ej
 skulle vara något tvifvel om den yttersta stunden. När de
 tvistade sinsemellan om det, som hade händt desse, sade *som-*
lige: "byggen en bygnad öfver dem, — deras Herre känner
 dem bäst." De som rådde i deras sak, sade: "vi skola san-
 nerligen uppresa åt oss ett bönehus öfver dem." 21. *Somlige*
 skola säga: "de voro tre, deras hund den fjerde;" *andre* skola
 säga: "fem, deras hund den sjette," gissande om det fördolda.
Andre åter skola säga: "de voro sju, och deras hund den åt-
 tonde." Säg: "min Herre känner bäst deras antal; endast få
 skola känna dem." 22. Tvista derföre icke om dem, utan på
 ett tydligt sätt, och fråga icke någon af desse om dem. — 23.
 Säg icke om någon ting: "jag vill göra det i morgon," utan
 att tillägga: "om Gud så vill." Har du glömt det, så påminn
 dig din Herre och säg: "min Herre skall kanhända leda mig
 till den säkraste visshet härom." — 24. De vistades i sin grotta
 trehundra år och nio derutöfver. 25. Säg: "Gud vet bäst, huru
 länge de voro der. Han känner himlarnes och jordens hem-
 ligheter, o hvad Han ser och hör väl! Man har ingen annan
 beskyddare än Honom, och icke låter Han någon taga del i
 sina beslut." 26. Uppläs det, som har uppenbarats för dig af din
 Herres bok. Ingen förmår att förändra Hans ord och icke
 kan du finna någon tillflykt utan hos Honom. 27. Håll dig fast
 vid dem, som morgon och afton åkalla sin Herre af längtan
 efter Hans nåd, och låt ej dina ögon vända sig ifrån dem af
 åstundan efter denna verdens ståt. Lyd ej heller den, hvars
 hjerta vi hafva gjort likgiltigt för vår åminnelse och som föl-
 jer sin egen lusta, och hvars handlingar äro förhastade. 28.
 Säg: "sanningen är ifrån eder Herre; den som vill han må
 tro." Men åt syndarne hafva vi tillredt *hélveteselden*, hvars
 lågor skola omsluta dem såsom ett tält. Om de ropa på vat-
 ten, så skola de undfågnas med ett, som liknar smält metall,
 och skall sveda deras ansigten. Det är en vederstyglig dryck
 och en ond hviloplats. 29. De åter som tro och göra godt, —

icke skola vi låta dens lön, som gör väl, gå förlorad. — 30. skola komma i Edens lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar. Der skola de prydas med gyllene armband, iklädas gröna dräkter af siden och brokad, samt hvila på throner. Det är en härlig lön och ett skönt hviloställe.

31. Framställ för dem såsom liknelse två männer. Åt den ene af dem gäfvo vi två trädgårdar af vinrankor, omgäfvo båda med palmer och satte sädesfält emellan dem. Båda trädgårdarne buro sina frukter, utan att något deraf slog fel. 32. Midtigenom dem ledde vi en flod. Denne *man* egde mycket gods. Under ordvexling med sin vän, sade han till honom: "jag har mera egendom än du och min familj är mäktigare." 33. Och han gick in i sin trädgård, blottställande sig *genom sitt öfvermod för Guds vrede*, och sade: "jag tror icke, att detta någonsin skall förgås. 34. Jag tror icke heller att domedagen skall komma. Men skall jag framställas för min Herre, så får jag nog i utbyte något bättre än denne *trädgård*." 35. Hans vän sade till honom, under ordvexling med honom: "tror du ej på den, som har skapat dig af stoft, sedan af en droppe och derefter bildat dig till en fullkomlig menniska? 36. Men Han är Gud, min Herre och icke skall jag erkänna någon såsom Hans jemlike. 37. Hvarföre sade du icke, när du ingick i din trädgård: "hvad Gud vill, sker." Det gifves ingen kraft utan genom Gud. Fastän du ser mig fattigare än dig på egendom och barn, 38. så kan det hända, att din Herre förunnar mig något bättre än din trädgård, och nedsänder öfver denne blixtrar ifrån himmelen. Då varder den en ödslig mark. 39. Eller ock kan dess vatten utsina, så att du ej kan finna det." 40. Hans frukter blefvo platt förstörda, och han började vrida sina händer öfver det, som han hade påkostat den, ty dess *vinrankor* lågo nedfallna vid sina stöd, och han utropade: "o att jag aldrig erkänt någon såsom min Herres jemlike!" 41. Han hade ingen skara att hjälpa sig i Guds ställe, och icke kunde han försvara sig sjelf. 42. I ett sådant fall är det endast Gud, den sanne Guden, som kan beskydda. Han är den bästa belönare och förer allt till det bästa slut.

43. Framställ för dem en liknelse om detta lifvet. *Det är* såsom ett vatten, hvilket vi nedsända ifrån himmelen, hvarigenom jordens växter frodas. Men så förtorkas de och vinden

kringsprider dem, ty Gud förmår allt. 44. Rikedom och barn äro en prydnad för detta lifvet, men de goda gerningarna, som oförvanskliga äro, de hafva mera värde för din Herre, så i afseende på lön som hopp. 45. På den dag, då vi försätta bergen, skall du se jorden såsom en jemn slätt, och vi skola hopsamla *menniskorna* samt icke utelemna någon af dem. 46. De skola framhafvas inför din Herre i rader, och *Han säger*: "nu hafven I kommit till oss så som vi först skapade Eder; men I tänkten, att vi icke skulle hålla vårt löfte om *uppståndelsen*." 47. Och boken skall framläggas. Då skall du se syndarne bäfva för det, som står i den, och de skola säga: "ve oss! hvad är meningen med denna boken. Den förbigår hvarken smått eller stort, utan uppräknar det." De skola finna sina gerningar framför sig, och icke skall din Herre förörätta någon.

48. Vi sade ju till änglarne: "tillbedjen Adam." De tillbådo, undantagandes Iblis; han var en af genierne, och motsatte sig sin Herres bud. Viljen I då erkänna honom och hans ätt såsom beskyddare i mitt ställe? De äro edre fiender, och de orättfärdige göra ett dåligt byte. 49. Icke tog jag dem till vittnen vid himlarnes och jordens skapelse, ej heller vid deras egen skapelse, ty jag tager icke förförare till hjälpare. 50. En dag skall Han säga: "ropen hit dem, som I hafven ansett för mine jemlikar." När de då kalla på dem, gifva de dem ej något svar, ty vi hafva satt emellan dem den förstörande *elden*. 51. Vid åsynen af *helveteselden* inse syndarne, att de skola kastas dit och icke kunna undkomma derifrån.

52. Vi hafva i denne Korånen för människan framställt liknelser af alla slag, men människan är för det mesta en hårklyfware. 53. Sedan ledningen kommit till människorna, är det intet, som hindrar dem att tro och bedja sin Herre om förlåtelse, — om de icke vänta, att det skall gå dem så som forntidens folk, eller att straffet skall drabba dem i flera former. 54. Vi sända våre apostlar endast som glädjebud eller varnare. Men de otrogne tvista med tomma ord, för att dermed vederlägga sanningen, och de göra våra uppenbarelser och *det straff*, för hvilket de varnas, till ämne för sitt gyckel. 55. Men ho är väl brottsligare än den, som vid åhörandet af sin Herres uppenbarelser vänder sig bort ifrån dem och för-

glömmer sina forna gerningar. Öfver deras hjertan hafva vi lagt ett täckelse, så att de icke kunna begripa den (Korânen), och i deras öron en tyngd. ⁵⁶. Om du kallar dem till ledningen (den rätta läran), så skola de aldrig låta leda sig. ⁵⁷. Men din Herre är förlåtande, rik på barmhertighet. Om Han velat straffa dem för deras gerningar, så skulle Han nog hafva påskyndat deras straff. Men de hafva fått en bestämd termin för hotelsernas fullbordan, och icke kunna de finna någon tillflykt utom Honom. ⁵⁸. Desse städer förstörde vi, när de syndade; men vi varnade dem för deras *kommande* undergång.

⁵⁹. Moses sade ju till sin tjenare: "jag stannar icke för än jag kommer till de båda hafvens sammanflöde, eller skall jag vandra en lång tid." ⁶⁰. Sedan de hade kommit till sammanflödet, glömde de sin fisk, och han tog fri sin väg ut i hafvet. ⁶¹. Då de hade gått der förbi, sade han till sin tjenare: "tag fram vår frukost; denna resa har uttröttat oss." ⁶². Denne svarade: "vet du hvad som hände, då vi hvilade vid klippan? Jag har glömt fisken — endast Satan kunde komma mig att glömma, att jag skulle tänka på den — och han tog sin väg på ett underbart sätt till hafvet." ⁶³. *Moses* sade: "detta är just hvad vi hade önskat," och så vände de om tillsammans på samma väg, som de hade kommit. ⁶⁴. Och de mötte en af våre tjenare (Khidhr) hvilken vi hade bevisat vår nåd och meddelat (öfvernaturlig) kunskap. ⁶⁵. Moses sade till honom: "skall jag följa dig, så att du må undervisa mig i det, som är dig bekant om ledningen till det rätta?" ⁶⁶. Han svarade: "det blifver dig omöjligt, att uthärda i mitt sällskap. ⁶⁷. Ty huru skulle du hafva tålamod med ting, om hvilka du ej har någon kunskap?" ⁶⁸. *Moses* sade: "du skall finna mig tålig, om Gud vill, och jag skall icke motsätta mig dig i någon ting." ⁶⁹. Han svarade: "om du då vill följa mig, så får du ej

¹ Allt, som återstår af detta kapitlet, syftar på Dhul-karneins (d. ä. den tvåhornades, den mycket starkes, med bilden lånad af tjuren) eller Alexander den stores tåg emot Gog och Magog, hans försök att framtränga till lifvets källa o. s. v. enligt de fabler, som i Orienten voro i svang om denne hjelte. Äfven andra sagor än denna, hafva af muslimin blifvit grundade på Bibeln, der dock ej ett ord om dem förekomma. Sprenger har i sin bok: das Leben und die Lehre Muhammeds, II, 464 ff. utförligt belyst detta ämne.

fråga mig om något, förr än jag sjelf talar derom." 70. De gingo nu vidare, bestego ett skepp, och han gjorde det läck. *Moses* sade: "har du förderfvat det, för att dränka folket derpå? Du har företagit dig en förunderlig sak." 71. Han genmälte: "har jag icke sagt dig, att det skulle vara dig omöjligt, att uthärda i mitt sällskap." 72. *Moses* sade: "låt mig ej umgälla, att jag har glömt mig. Ålägg mig ej något, som blir mig för svårt." 73. De gingo vidare med hvarandra och mötte en gosse, som han dödade. *Moses* sade: "huru, du dödar en oskyldig människa, på hvilken du ej har att hämnas någon blodskuld? Du har begått ett brott." 74. Han svarade: "har jag icke sagt dig, att det är dig omöjligt, att uthärda i mitt sällskap." 75. *Moses* sade: "om jag ännu en gång frågar dig om något, så uteslut mig ur ditt sällskap. Jag förklarar, att jag ej skall beklaga mig." 76. Derpå gingo de vidare och kommo in i en stad. Här bådo de innevånarne om något att äta, men de vägrade att emottaga dem såsom gäster. De funno der en mur, som höll på att ramla ned, men han stödde den. *Moses* sade: "om du velat, kunde du hafva förtjenat något dervid." 77. Han sade: "nu skiljas vi åt; men jag vill förklara de saker, hvilkas *utgång* du ej hade tålmod att afvakta. 78. Skeppet tillhörde fattiga människor, som förtjenade sitt bröd på hafvet. Men jag ville skada det, ty de hade bakom sig en konung, som med våld tog hvarje fartyg. 79. Gossen hade troende föräldrar. Vi fruktade, att han skulle öfverhopa dem med olydnad och otacksamhet, 80. och vi önskade, att deras Herre skulle gifva dem i hans ställe ett bättre barn, som skulle vara rent och kärleksrikare. 81. Muren tillhörde två faderlöse gossar i staden. Under muren ligger en skatt begrafven, som tillhör dem. Deras fader var en rätt-skaffens man. Din Herre ville, att de skulle uppnå mogen ålder och då först finna sin skatt. Detta har skett genom din Herres nåd, och jag har ej gjort det på eget ansvar. Detta är förklaringen på det, som du icke med tålmod kunde se."

82. De skola fråga dig om Dhul-karnein. Svvara: "jag skall uppläsa för Eder en underrättelse om honom." 83. Vi beskärde honom makt på jorden, och gäfvo honom i alla ting kunskap om det *rätta* medlet. 84. Så begagnade han ett me-

del, och det lyckades honom att framtränga till det stället, der solen går ned, och han fann att hon nedgick i en grumlig källa, i hvars granskap han påträffade folk. ⁸⁵. Vi sade: "o Dhul-karnein! du må antingen tukta dem eller förpligta dem till tacksamhet." ⁸⁶. Han svarade: "den, som är orätträdig, skola vi säkert straffa. Sedan skall han inställas inför sin Herre, som då skall pålägga honom ett hiskligt straff. ⁸⁷. Men den som tror och gör godt, han kan vänta godt såsom belöning, och vi skola ålägga honom befallningar, lätta att utföra." ⁸⁸. Sedan fullföljde han ett annat medel (en annan väg), och han lyckades att framtränga dit, der solen går upp. Han fann att hon uppgick öfver ett folk, åt hvilket vi icke hade gifvit något skydd emot henne. ⁹⁰. Så förhöll sig saken. Vi hade redan länge full kännedom om hans hjälpmedel. ⁹¹. Derefter fullföljde han ett annat medel (en annan väg), ⁹². och han lyckades framtränga emellan de båda bergsvallarne, bakom hvilka han fann ett folk, som icke alls förstod ett ord. ⁹³. De sade: "o Dhul-karnein! Gog och Magog anställa förödelse på jorden. Skola vi betala dig en bestämd skatt, för att du bygger en vall emellan oss och dem?" ⁹⁴. Han svarade: "hvad som min Herre beskär mig är bättre än en skatt. Bistån mig med ifver, så vill jag bygga en mur emellan Eder och dem. ⁹⁵. Gifven mig jernstycken, till dess att mellanrummet emellan de båda bergssidorna är fylldt." Han sade (vidare): "blåsen, till dess att det varder som eld." Då sade han: "fören till mig smält koppar, att jag må utgjuta den der öfver. ⁹⁶. *Gog och Magog* skola nu ej vara i stånd, hvarken att komma öfver den eller att genomborra den." ⁹⁷. Han sade: "detta är ett nådebevis af min Herre. ⁹⁸. Men då min Herres löfte går i fullbordan, skall Han göra den till stoft; ty min Herres löfte är sanning." ⁹⁹. På den dagen skola vi låta dem trängas med hvarandra såsom böljor, och det skall blåsas i basunen. Då skola vi samla dem alle tillhopa, ¹⁰⁰. och sätta helvetet midt för de otrogne, ¹⁰¹. hvilkas ögon varit höljda med ett täckelse, så att de ej aktat på mig, och ej haft förmåga att höra. ¹⁰². Tro väl de otrogne, att de kunna taga mine tjenare till sine beskyddare jemte mig? Vi hafva sannerligen tillredt helvetet till bostad åt de otrogne. ¹⁰³. Säg: "skola vi förkunna Eder, hvilka de äro, som förlora mest på

sina gerningar? 104. hvilkas ansträngning här i verlden tjenar till intet, ehuru de inbilla sig, att de göra hvad rätt är? 105. De äro de, som icke tro på sin Herres uppenbarelser, och förmena, att de ej skola möta Honom. Derföre äro deras gerningar fruktlösa, och på uppståndelsedagen skola vi hålla dem i ringa värde. 106. Detta är deras lön: helvetet, emedan de icke hafva trott, utan behandlat mina uppenbarelser och sändebud med förakt. 107. Men de som tro och göra godt, de få paradisetts lustgårdar till hem. 108. Der skola de evigt vistas, utan att önska något ombyte." 109. Säg: "om hafvet vore bläck för att uppskrifva min Herres ord, så skulle det taga slut, innan min Herres ord togo slut, äfven om vi togo lika mycket till hjälp." 110. Säg: "jag är endast en menniska såsom I. För mig har uppenbarats, att eder Gud är en ende Gud. Må då hvar och en, som väntar att möta sin Herre, göra det godt är, och icke låta någon annan dela sin Herres dyrkan."

XIX. Maria.¹

(Mekkanskt, 98 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. K. H. I A'. S. Berättelse om din Herres nåd emot sin tjenare Zacharias (3, 33; 21, 89). 2. Han ropade till sin Herre med sakta röst: 3. "o min Herre! benen i mig äro svaga, och håren på mitt hufvud hafva grånat. 4. Men jag var icke i mina böner till dig, min Herre, utan framgång. 5. Jag fruktar endast mine anhörige efter mig." 2. Då min hustru är ofrukt-sam, så skänk mig genom din nåd en efterfrädare, 6. som skall ärfva mitt embete och äfven skall ärfva *prestavärdig-heten* inom Jakobs stam. Gör honom ock, du min Herre! dig behaglig." 7. "O Zacharias! vi förkunna dig en son, hvars namn skall vara Johannes. 8. Åt ingen hafva vi förut gifvit detta

¹ Större delen af kapitlet antages hafva författats omkring år 616 för Naddjäschi's, Abyssiniens konungs räkning. Han hade visat sig välvillig emot de muslimin, som flytt till hans land, och Muhammed kunde aldrig glömma sina förbindelser till honom. Jfr. Inledn. sidd. 17 och 18.

² De skola missbruka det embete, som de ärfva af mig.

namn. 9. Han svarade: "o min Herre! huru kan jag få en son? Min hustru är ofruktsam och jag är gammal och uteskad." 10. Han fick till svar: så skall ske. Din Herre har sagt: "det är lätt för mig. Jag har ju förut skapat dig af ingenting." 11. *Zacharias* sade: "gif mig, o min Herre! ett tecken." *Gud* svarade: "ditt tecken vare, att du, ehuru frisk, ej kan tala med någon under tre nätter." 12. Då utgick han ur helgedomen till sitt folk, och tecknade till dem, att prisa *Gud* morgon och afton. 13. "O Johannes! emottag boken med kraft." Vi gäfvö honom såsom gosse andlig fullmakt, 14. och på öfvernaturligt sätt *hjärtats* mildhet och renhet. Han var from och vördnadsfull emot sine föräldrar och hvarken våldsam eller högmodig. 15. Frid vare med honom den dag, då han föddes, den dag, då han dör och den dag, då han uppväckes till lif. — 16. Omtala ock i boken (Koränen) *Maria*, huru hon drog sig undan ifrån sin familj till ett ställe, som låg åt öster, 17. och satte emellan sig och dem en skiljovägg (skilde sig ifrån dem). Vi sände till henne vår ande (*Gabriel*), och han syntes för henne såsom en fullkommen man. 18. Hon sade: "jag tager min tillflykt för dig till den *Barmhertige*. Om du är gudfruktig, så kan jag göra det." 19. Han svarade: "jag är sannerligen ett sändebud ifrån din Herre, att skänka dig en ren son." 20. Hon sade: "huru kan jag få en son. Ingen man har rört mig, och icke har jag varit lösaktig." 21. Han svarade: "så skall det ske. Din Herre säger: det är lätt för mig. Vi göra honom (sonen) till ett tecken för människorna och till ett bevis på vår barmhertighet." Så var saken afgjord. 22. Hon vardt hafvande med honom och drog sig undan till ett aflägsset ställe. 23. Födslosmärtorna tvungo henne att gå till stammen af ett palmträd. Då sade hon: "o att jag varit död för längesedan, glömd och borta!" 24. Då ropade *barnet Jesus* under henne: "var icke bedröfvad; din Herre har låtit en bäck flyta vid dina fötter. 25. Skaka på palmstammen, så skola friske dadlar nedfalla på dig. 26. Ät och driek, samt var vid godt mod. Om du skulle se någon människa, 27. så säg: "jag har lofvat en fasta åt den *Barmhertige*, och skall derföre i dag ej tala med någon." 28. Så kom hon med barnet i armarne till sitt folk. De sade: "o *Maria*! du har gjort en förunderlig gerning. 29. O *Arons* syster! din fader var san-

nerligen icke en dålig människa, ej heller var din moder lösaktig." 30. Hon hänvisade dem till *barnet*. Men de sade: "huru skola vi kunna tala med ett barn, som ännu ligger i vaggan?" 31. *Jesus* sade: "jag är en Guds tjänare. Han har gifvit mig boken och utkorat mig till profet. 32. Han har velat, att jag skulle vara välsignad, hvarhelst jag mig befinner, och befalt mig, att bedja och gifva almosor, så länge jag lefver, 33. samt att visa vörndnad för min moder. Men Han har ej gjort mig, hvarken till en våldsam eller olycklig människa. 34. Frid vare öfver mig den dag, då jag födes, den dag, då jag dör och den dag, då jag åter skall uppväckas till lif." 35. Detta är *Jesus*, Marias son, *enligt* den sanna läran, hvarpå de tvifla. 36. Det kan ej anstå Gud, att hafva något barn. Det vare långt ifrån Honom! När Han har beslutat att skapa något, så säger Han endast: "varde" och så varder det. 37. Gud är i sanning min Herre och eder Herre; tillbedjen Honom derföre! — Detta är den rätta vägen. 38. Hedningarne voro oense sins emellan (om Christi natur). Ve de otrogne för den stora dagens ankomst! 39. Huru skarp skall ej desses hörsel och syn vara på den dagen, då de skola inställas inför oss! Men de som nu äro orättfärdige befinna sig i en uppenbar villfarelse. 40. Varna dem för förtviflans dag, när saken är afgjord; ty de äro sorglöse och tro icke. 41. Vi skola *en gång* ärfva jorden och dem, som äro på den, och inför oss måste de alle inställas.

42. Omtala i boken Abraham, ty han var en rättfärdig man och en profet. 43. Han sade ju till sin fader: "o min far! hvi dyrkar du ett väsende, som icke hör och icke ser och icke kan vara dig till någon nytta? 44. O min far! jag har fått del af en kunskap, som icke blifvit dig beskärd; följ mig, så vill jag föra dig in på en rätt väg. 45. Käre fader! tillbed icke Satan, ty Satan uppreste sig emot den Barmhertige. 46. Käre fader! jag fruktar, att ett straff ifrån den Barmhertige skall drabba dig, och att du varder Satans vän." 47. Han svarade: "o Abraham! har du affallit ifrån mine gudar? Om du ej upphör, misshandlar jag dig, och du får lemna mig för en lång tid." 48. Abraham sade: "frid vare med dig! Jag skall bedja min Herre, att förlåta dina synder; ty Han är välvilligt stämd för mig. 49. Jag skiljer mig ifrån Eder och de väsenden, som

I tillbedjen jemte Gud, och jag beder till min Herre i det hopp, att jag ej skall bedja förgäfvets." 50. Och sedan han hade aflägsnat sig ifrån dem och deras afgudar, så skänkte vi honom Isak och Jakob, och alle gjorde vi till profeter. 51. Vi skänkte dem nåd och gjorde deras åminnelse högt ärad.

52. Omtala ock i boken Moses. Han var Gudi uppriktigt hängifven, en apostel och profet. 53. Vi ropade till honom ifrån högra sidan af Sinaiberget och närmade honom till oss till ett hemligt samspråk. 54. Och vi skänkte honom i vår barmhertighet hans broder Aron, som ock var profet.

55. Omtala ock i boken Ismael; han var trogen sitt löfte och var en apostel och profet. 56. Han befalde de sine att upprätthålla gudstjensten och *betala* almosan, och han var omtyckt af sin Herre.

57. Och omtala i boken Idris (Enoch); han var rättfärdig och profet, 58. och vi hafva upphöjt honom till en hög plats.

59. Desse äro de ibland profeterne af Adams säd och af dem, som vi räddade med Noach i *arken*, och af Abrahams och Israels säd, och af dem, som vi hafva ledt och utvalt, emot hvilka Gud var *särdeles* nådig. När man föreläste dem den Barmhertiges uppenbarelser, bugade de sig och kastade sig gråtande till jorden. 60. På dem följde efterkommande, (7, 168) som läto bönen gå förlorad och följde sina lustar. De skola snart få sitt straff, 61. med undantag af dem, som ångra sig, tro och göra godt; desse skola ingå i paradiset och icke det minsta förörrättas. 62. *De skola ingå* i Edens lustgårdar, hvilka den Barmhertige i hemlighet (inom sig) har lofvat sine tjenare; ty Hans löfte går i fullbordan. 63. Der skola de icke höra något tomt prat, utan endast: "frid," och morgon och afton få de der sin föda. 64. Detta är det paradis, hvilket vi gifva i arf åt dem af våre tjenare, som voro gudfruktige.

65. Vi nedstiga icke ¹ utan på din Herres befallning; ty Honom tillhör hvad som är framför oss, bakom oss och emel-

---

¹ Kuraischiterne, heter det i en sägen, hade gjort Muhammed^{en} mängd frågor, för att pröfva honom. Han väntade då en längre tid på en uppenbarelse, så att han kunde besvara dem; men förgäfvets. De började derföre smäda honom för hans tystnad, och Gabriel infinner sig med dessa orden.

lan dessa *ytterligheter*. Din Herre var aldrig glömsk. 66. Han är Herre öfver himlarne och jorden; tjena Honom derföre och var ihärdig i Hans tjenst. Vet du någon, som har samma namn (natur) som Han?

67. Menniskan säger: "skall jag väl, när jag dött, framföras lefvande *ur grafven?*" 68. Kan menniskan icke besinna, att vi förut skapat henne af intet? 69. Och vid din Herre! vi skola sannerligen församla dem och satanerne. Sedan skola vi låta dem knäböja omkring helvetet, 70. och derefter ur hvarje sekt utvälja dem, som hafva varit fiendtligast emot den Barmhertige. 71. Vi känna bäst dem, som mest förtjena att deruti stekas. 72. Allesammans skolen I vara der. Så har din Herre bestämt och beslutat. 73. De gudfruktige skola vi sedan frälsa, men lemna de gudlöse, liggande på knä.

74. När våra obestriddliga uppenbarelser appläsas för dem, säga de otrogne till de troende: "hvilket parti är bäst deran och har en högre samhällsställning (vi eller I)?" 75. Men huru många släkten hafva vi icke före dem utrotat, som voro i bättre omständigheter och af skönare yttre? 76. Säg: "åt dem som äro stadde i villfarelse, kan Gud förlänga terminen, 77. till dess att de med ögonen se det, hvarmed de hotas, *nemligen* antingen straffet eller den *yttersta* stunden; då skola de veta, hvem som innehar den sämsta ställningen och hvars armé är svagast." 78. Gud skall föröka dens ledning (nåd), som är ledd (åtnjuter nåd), 79. och de oförgängliga, goda gerningarna äro hos din Herre bäst belönade och tillförsäkra om den bästa plats.

80. Hvad tänker du om den, som förnekar våra uppenbarelser och sade: "jag skall helt visst få rikedom och barn?" 81. Har han då skådat in i det fördolda, eller har han avslutat ett förbund med den Barmhertige? 82. Ingalunda! — Vi uppskrifva hans tal och gifva honom tillökning på straffet. 83. Vi skola ärfva af honom hvad han omtalar, och han skall komma till oss alldeles utblottad.

84. De hafva tagit sig gudar utom Gud, på det att de skulle *genom dem* varda upphöjde. 85. Nej! de skola förneka den dyrkan, man har gifvit dem, och de skola uppträda såsom deras fiender. 86. Ser du då icke, att vi hafva utskickat satanerne till de otrogne, för att ifrigt uppelda dem *till afguderi*.

87. Var derföre ej i någon brådska emot dem — vi räkna deras dagar. 88. På den dag, då vi skola församla de fromme inför den Barmhertige såsom förnäma sändebud *till audiens*, 89. och drifva brottslingarne till helvetet, såsom boskap drifves till vattnet; 90. så skall ingen vara i stånd att göra förbön, så vida han icke erhållit tillstånd dertill af den Barmhertige. 91. De säga: "den Barmhertige har skaffat sig barn." — I hafven uttalat ett förfärligt ord. 92. Himlarne nästan brista dervid, jorden klyfver sig och bergen nedstörta i spillror, 93. derföre att de tillskrifva den Barmhertige barn. Det höfves icke den Barmhertige, att Han skaffar sig ett barn, 94. då alla *väsenden*, som äro i himlarne och på jorden, underkasta sig Honom såsom tjenare. Han räknar dem och täljer dem. 95. Alle skola komma till Honom på uppståndelsedagen utblottade. 96. Dem, som tro och göra godt, skall den Barmhertige med kärlek omfatta.

97. Vi hafva sannerligen gjort *Koränen* lättfattlig och *uppenbarat den* på ditt eget tungomål, så att du genom den skulle kunna gifva de fromme glada tidningar, och med den varna ett trätosamt slägte. 98. Huru många släkten hafva vi icke förgjort före dem? Kan du se något af dem? eller kan du höra något ljud ifrån dem?

XX. Ta. Ha.¹

(Mekkanskt, 130 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. T. H. Vi hafva icke nedsändt *Koränen* till dig, på det att du skulle vara olycklig, 2. utan såsom en förmaning till dem, som frukta *Gud*, 3. såsom en uppenbarelse ifrån Honom, som har skapat jorden och de höge himlarne, 4. den Barmhertige, som har stigit upp på thronen. 5. Hans är hvad som finnes i himlarne, på jorden, det som är emellan dem och det som är under jorden. 6. Om du talar högt när du beder, *så vet du väl*, att hjertats hemligheter äro Honom bekanta, och

¹ Den 16:de och den 26:te bokstafven i arabiska alfabetet.

det, som är ännu mera fördoldt. 7. Det gifves ingen Gud utom Honom; på Honom passa de skönaste namn.

8. Har berättelsen om Moses kommit till din kunskap? (7, 101 ff.). Han såg en gång en eld och sade till de sine: "stannen här, ty jag ser en eld. 10. Kanhända kan jag skaffa Eder en brand derifrån eller vid elden finna en vägvisare." 11. När han kom till den, hörde han dessa ord: "o Moses! 12. Jag är i sanning din Herre. Drag derföre af dina skor, ty du är i den helige dalen Tova." 13. Jag har utvalt dig; gif derföre akt på det, som varder för dig uppenbaradt. 14. Jag är sannerligen Gud. Det gifves ingen Gud utom mig; derföre må du dyrka mig och upprätthålla gudstjensten mig till åminnelse. 15. Den yttersta stunden är nära — jag har svårt att längre förtiga den — 16. på det att hvarje menniska må lönas efter sina gerningar. 17. Ej må den, som icke tror på den, utan följer sina lustar, hindra dig ifrån denna tro, ty då skall du förgås. 18. Hvad är det, som du har i din högra hand, o Moses?" 19. Han svarade: "det är min staf, på hvilken jag stöder mig och med hvilken jag slår ned löf åt mina får. Jag begagnar den ock för andra behof." 20. *Gud* sade: "kasta ned den, o Moses!" 21. Då han hade kastat den, se! så vardt den en orm, som började röra sig framåt. 22. *Gud* sade: "tag fast den, och var ej rädd; vi skola återställa den till sin förra skepnad. 23. Stick din hand i din barm, och hon skall utkomma hvit utan någon skada. Detta vare dig till ett nytt tecken, 24. på det att vi må visa dig det största af våra under. 25. Gå till Faraos, ty han är öfvermodig." 26. Moses sade: "o min Herre! stärk mitt mod, 27. gör mitt uppdrag lätt, 28. lös mitt tungband, 29. så att de förstå hvad jag säger, 30. och gif mig till rådgifvare en af min släkt, 31. min broder Aron. 32. Stärk genom honom min svaghet, 33. och gör honom till deltagare i mitt uppdrag, 34. så att vi ofta må lofva och ofta prisa dig, 35. ty du ser oss." 36. *Gud* sade: "hvad du begär, o Moses! är dig beviljadt. 37. Redan en gång förut hafva vi varit dig nådige, 38. då vi gäfvo din moder denna uppenbarelse: "kasta honom i kistan och kasta honom sedan i floden, så skall den uppkasta honom på stranden. En fiende till mig

¹ En dal nära Sinai.

och en fiende till honom skall upptaga honom." Jag hade ingifvit *dem* kärlek till dig, 40. så att du skulle uppfostras under mina ögon. 41. Din syster gick ju och sade: "skall jag visa Eder en, som kan vårda honom?" Då återlemnade vi dig till din moder, på det att hon skulle tröstas och icke sörja. När du dödade en person, så frälste vi dig ifrån oron *deröfver*, och pröfvade dig med *andra* pröfningar. 42. Flera år vistades du ibland Madjans folk, och du kom sedan hit, o Moses! enligt min tillskyndelse, 43. Jag har utvalt dig åt mig sjelf. 44. Gån du och din broder med mina tecken, och försummen icke att åkalla mig. 45. Gån båda till Farao, ty han är öfvermodig, 46. och talen mildt till honom, så skall han kanhända besinna sig eller intagas af fruktan." 47. De svarade: "o vår Herre! vi frukta, att han skall förgå sig emot oss, eller att Han varder ännu öfvermodigare." 48. *Gud* sade: "frukten icke, ty jag är med Eder; jag hör och ser. 49. Gån derföre till honom och sägen: "vi äro din Herres sändebud. Skicka Israels barn med oss och plåga dem ej. Vi hafva medfört tecken ifrån din Herre, och frid vare med den, som följer *den rätta* ledningen. 50. Det har uppenbarats för oss, att straffet skall drabba den, som behandlar *den* såsom bedrägeri och vänder sig *derifrån*." 51. Han sade: "hvem är eder Herre, o Moses?" 52. *Moses* svarade: "vår Herre är den, som gifvit åt allting sin form och sedan leder på den rätta vägen." 53. *Farao* sade: "hurudant var de förra släktenas belägenhet?" 54. *Moses* svarade: "min Herre känner det, det står i en bok. Min Herre misstager sig ej, ej heller är Han glömsk. 55. Han har utbredt jorden som en bädd åt Eder, på den utstakat vägar för Eder och nedsänder vatten ifrån himmelen, och vi frambringa dermed mångahanda slags växter, *sägande*: 56. "äten och beten eder boskap. Sannerligen, häruti finnas tecken för dem, som hafva förstånd. 57. Af den (jorden) hafva vi skapat Eder, till den skola vi återföra Eder och ur den skola vi framhafva Eder ännu en gång" 58. Vi visade honom alla våra tecken, men han ansåg dem för bedrägeri och vägrade *att tro*. 59. Han sade: "har du hitkommit till oss, Moses! för att med din trolldom drifva oss ur landet? 60. Vi skola derföre visa dig ett likadant trolleri." Bestäm nu en tid till vårt möte; hvarken vi eller du skola svika det, och vare stället bestämdt."

61. *Moses* sade: "vårt möte vare på festdagen, och låt folket församlas på ljusa dagen." 62. Och *Farao* gick bort och församlade sine trollkarlar. Sedan infann han sig. 63. *Moses* sade till dem: "ve Eder! uppdikten ej någon lögn om Gud, 64. ty då skall Han med ett straff förgöra Eder. Alle lögnare hafva förgåtts." 65. *Trollkarlarne* öfverlade om sin plan, och talade i hemlighet. 66. De sade: "desse två äro visserligen trollkarlar. Deras mening är, att med sin trolldom drifva Eder ur edert land och tillintetgöra eder förträffliga lära. 67. Samlen då eder kraft och framträden i sluten trupp. I dag är den lycklig, som segrar." — 68. De sade: "vill du, *Moses*! kasta eller skola vi kasta först (våre stafvar)?" 69. Han svarade: "ja! kasten I." Och se! genom deras trolleri syntes för honom deras rep och stafvar, som om de sprungo. 70. *Moses* intogs då af en hemlig fruktan inom sig. 71. Vi sade: "frukta icke; du skall få öfverhanden. 72. Kasta det som du har i din högra hand; det skall uppsluka hvad de hafva frambragt. De hafva endast åstadkommit en trollkarls bedrägeri. En trollkarl kan det aldrig gå väl, hvarthelst han vänder sig." 73. Då föllo trollkarlarne på knä och sade: "vi tro på *Arons* och *Mose Herre*." 74. *Farao* sade: "tron I på Honom, innan jag har gifvit Eder lof *dertill*? Han är nog eder mästare, som har lärt Eder trolldomskonsten. Men jag skall derföre afhugga edra händer och fötter på motsatt sida och korsfästa Eder på palmstammar. Då skolen I erfara, hvem af oss, som straffar strängast, och längst kan uttänja *pinan*." 75. De svarade: "vi kunna icke föredraga dig framför de tydliga tecken, hvilka han visat oss, och framför den, som har skapat oss. Fullgör din dom. Du kan döma endast här i verlden. Vi tro på vår Herre, så att Han förlåter oss våra synder och det trolleri, hvartill du har tvingat oss. Gud är bäst, och *Hans lön* varar längst. 76. Sannerligen, den som kommer skuldbelastad inför sin Herre — han kommer i helvetet, der han hvarken dör eller lefver. 77. Men alle, som komma inför Honom såsom troende och hafva gjort godt — dem vänta höge grader af *belöning*: 78. Edens lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar. Der få de bo i evighet. Sådan är dens lön, som sträfvat att varda from." 79. Derefter gäfvo vi *Moses* denna uppenbarelse: "drag ut om natten med mine tjänare och bered

dem en torr väg i hafvet. 80. Frukta ej att upphinnas och var ej rädd." 81. Och Farao förföljde dem med sine härar, och hafvet betäckte desse med sina böljor; ty Farao ledde sitt folk vilse och förde dem ej på den rätte vägen.

82. O Israels barn! vi frälste ju Eder ifrån eder fiende och utsatte ett möte med Eder vid Sinai-bergets höggra sida, samt nedsände till Eder manna och vaktlar. 83. "Äten," *sade vi*, "af de goda ting, som vi hafva beskärt Eder, men utan omåttlighet, ty då skall min vrede komma öfver Eder. Men den, på hvilken min vrede faller, han störtas i förderf. 84. Dock jag är sannerligen öfverseende med den, som ångrar sig, tror, gör godt och sedan vandrar på den rätte vägen. 85. Hvad var det, o Moses, som kom dig att skynda bort ifrån ditt folk?" ¹ 86. Han svarade: "desse följa tätt efter mig; men jag skyndade till dig, min Herre, på det att du skulle vara nöjd med mig." 87. *Gud* sade: "sedan du hade bortgått, frestade vi ditt folk, och samariten förförde dem." 88. Då återvände Moses, intagen af vrede och sorg, till sitt folk. 89. Han sade: "o mitt folk! gaf icke eder Herre Eder ett godt löfte? Syntes Eder tiden *af min frånvaro* för lång? eller önskaden I, att eder Herres vrede skulle drabba Eder, och bröten derföre edert löfte till mig?" 90. De svarade: "icke bröto vi löftet till dig af egen drift, utan man bjöd oss, att sammanföra bördor af folkets smycken, och vi kastade dem *i elden*." — På samma sätt kastade ock samariten och frambragte åt dem en till kroppen verklig kalf, som bölade. Då sade de: "se här eder Gud och Mose Gud, som han har glömt." 91. Märkte de icke, att han alls icke svarade dem, och hvarken kunde skada eller gagna dem? 92. Aron hade förut sagt till dem: "o mitt folk! I frestens endast med denne *kalf*. Eder Herre är sannerligen den Barmhertige. Följen derföre mig och lyden min befallning." 93. De svarade: "vi vilja icke upphöra, att hålla oss till den, förr än Moses kommer tillbaka till oss." 94. *Moses* sade: "hvad hindrade dig, o Aron! att följa mig, när du såg dem på villovägar? Ville du sätta dig emot min befallning?" 95. Han svarade: "o min moders son! tag ej i mitt skägg eller i mitt hufvud. Jag fruktade, att du skulle säga:

¹ D. ä. de 70 äldste, som skulle åtfölja honom till mötet med Gud.

"du har stiftat split emellan Israels barn, och icke har du aktat på mina ord." 96. *Moses* sade: "hvad var din afsigt, o samarit?" Han svarade: "jag visste hvad de icke visste, och så tog jag en göpen af stoftet, som sändebudet (*Gabriel*) hade trampat, och kastade den på de smälta smyckena, ty detta ingaf mig min själ." 97. *Moses* sade: "gå bort! Ditt straff här i lifvet skall vara, att du skall säga: "rör ej vid mig," och i det eviga lifvet förestår dig ett möte, som du ej kan undslippa. Se nu på din gud, som du så ifrigt har dyrkat; vi skola bränna den och som stoft kringströ den i hafvet." 98. Eder gud är Gud, utom hvilken ingen gud finnes. Han omfattar allt med sin kunskap.

99. På detta sätt berätta vi för dig, *Muhammed*, forna tiders händelser; och ifrån oss sjelfve hafva vi meddelat dig en lära. 100. Den som vänder sig bort ifrån den, skall på uppståndelsedagen bära en tung börda. 101. De skola evigt bära den, och svår varder på uppståndelsedagen deras börda. 102. På den dagen skall det blåsas i basunen, och vi skola på den dagen församla syndarne med blåa ögon. 103. De hviska till hvarandra: "I lefden blott tio dagar på jorden." 104. Vi veta bäst hvad de mena, när den klokaste af dem säger: "I hafven varit der endast en dag."

105. De fråga dig om bergen. Svara: "min Herre skall kringströ dem som stoft, 106. och sedan lemna deras ställe tomt och flackt, der du icke kan se hvarken hålor eller upphöjningar." 107. På den dagen skola de följa den, som kallar dem, utan att gå åt höger eller åt venster. De skola (af vördnad) sänka sina röster inför den Barmhertige, och man hör endast sakta ljud. 108. På den dagen skall ingen förbön gagna, utom dens, åt hvilken den Barmhertige har meddelat tillåtelsen att förebedja och vid hvars ord Han finner välbehag. 109. Han vet hvad som är framför dem och bakom dem, och de kunna icke fatta Honom med sin kunskap. 110. Ansigtetna varda ödmjuka inför den Lefvande, den Oföränderlige, och bedragen är den, som är nedtyngd af orättrådighet. 111. Den, som har gjort något godt, om han har trott, skall då ej

¹ Araberne ansågo blåa ögon, sådana som deras fiender, grekerne, hade, såsom de obehagligaste af alla. Ordet tolkas ock här med blinde.

befara någon oförrätt eller afprutning. ¹¹². Så hafva vi uppenbarat för dig denne Korânen på arabiska, och deruti på olika sätt framställt varningar, så att de skulle frukta Gud, eller att den hos dem skulle väcka eftertanke (43, 1—4). ¹¹³. Upphöjd vare Gud, sanningen!

Du måste ej förifra dig och anse något såsom Korân (uppenbarelse), innan uppenbarelsen har kommit fullständig till dig, utan säg: "o min Herre! föröka min kunskap." ¹¹⁴. Redan fordom gjorde vi ett förbund med Adam, men han förgat det, och vi funno icke hos honom någon fasthet.

¹¹⁵. Vi sade ju till änglarna: "tillbedjen Adam," och de tillbådo utom Iblis, som vägrade (17, 63). Vi sade: "o Adam! denne är sannerligen din och din makas fiende. Låt honom derföre ej utdrifva Eder ur lustgården, ty då varder du olycklig. ¹¹⁶. Der behöfver du ej hungra eller vara naken; ¹¹⁷. ej heller skall du der lida af törst eller af hetta." ¹¹⁸. Då hvi skade Satan till honom och sade: "Adam! skall jag visa dig evighetens träd och den makt, som aldrig förgår?" ¹¹⁹. Och de åto båda deraf och varsnade då sin nakenhet, och började hopsy löf af lustgårdens att skyla sig med. Och Adam lydde icke sin Herre, utan förirrade sig. ¹²⁰. Sedan utvalde hans Herre honom, förbarmade sig öfver honom och ledde honom på den rätte vägen. ¹²¹. *Gud* sade: "gå alle ned härifrån, fiender till hvarandra (7, 23). Men en vägledning skall sannerligen sedan komma till Eder ifrån mig. ¹²². Den som då följer min ledning, skall ej gå vilse och icke varda olycklig. ¹²³. Den åter, som vänder sig bort ifrån min förmaning, skall sannerligen få ett eländigt lif, ¹²⁴. och på uppståndelsedagen skola vi framföra honom såsom blind. ¹²⁵. Han skall säga: "hvi har du, min Herre! hitfört mig som blind? Jag hade ju syn." ¹²⁶. *Gud* svarar: "så är det, emedan mina uppenbarelsor kommo till dig, och du glömde dem, så skall du på samma sätt i dag glömmas." ¹²⁷. Och sålunda skola vi löna hvar och en, som öfverträder och icke tror på sin Herres uppenbarelsor. Sannerligen, straffet i det eviga lifvet skall vara hårdare och varaktigare. ¹²⁸. Och är det ej bekant för dem, huru många släkten vi hafva utrotat före dem? De (mekkanarne) gå förbi desses forna bostäder. Häruti äro sannerligen tecken för menniskor med_sundt förnuft. ¹²⁹. Hade icke din Herre redan ta-

lat, så hade *detsamma* öfvergått dem. — Men terminen är beständ. 130. Fördrag tåligt hvad de säga och prisa din Herre före solens uppgång, före dess nedgång och äfven under nattens timmar. Äfven vid dagens början och slut, så skall du vinna Guds välbehag. 131. Vänd ej lystna ögon till de njutningar, som vi hafva beskärt mången af dem (mekkanarne); detta är endast en denna verdens härlighet, att fresta dem. Din Herres gåfvor äro bättre och varaktigare. 132. Anbefall de dine bönen, och var sjelf ihärdig i den. Vi pålägga dig ej bekymmer för ditt uppehälle, utan beskära dig det, och fromheten får slutligen sin lön. 133. De säga: "hvi gifver han ej oss ett tecken ifrån sin Herre?" Hafva de icke fått en förnyad uppenbarelse om det, som står i de äldsta bokrullarne? 134. Om vi dess förinnan hade förgjort dem med ett straff, så skulle de hafva sagt: "o vår Herre! hvarföre har du ej skickat ett sändebud till oss? Vi skulle hafva följt dina uppenbarelsor, helre än att gifva oss till pris åt förnedring och skam." 135. Svara: "hvar och en väntar *sitt slut*. Vänten ock I, så skolen I veta hvem som är på den rätta vägen och hvem som är ledd."

XXI. Profeterne.

(Mekkanskt, 112 verser)

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Räkenskapsdagen har nalkats människorna, doek, i sin sorglöshet, vända de sine tankar derifrån. 2. Så ofta en ny varning kommer till dem ifrån deras Herre, höra de på den, för att dermed drifva gyckel. 3. Deras hjertan äro utan allvar, och de gudlöse hafva hållit hemlig hemligheten (påståendet): "är denne något annat än en människa såsom I? Viljen I då med öppna ögon foga Eder i hans taskspeleri?" 4. Säg: "min Herre vet hvad som talas i himmelen och på jorden, Han hör och vet *allt*." 5. Ja! de hafva sagt: "*Korånen innehåller förvirrade drömmar — nej! han har uppdyktat den — nej! han är en poet. Låt honom göra ett under, sådant som de tecken, hvarmed de gamle profeterne sändes.*" 6. *Men oaktadt undern* hafva städerna före dem, hvilka vi hafva förstört, icke

trott; skulle väl de (mekkanarne) tro? 7. Äfven före dig sände vi endast människor, som fingo uppenbarelser. Fråga dem, som hafva fått upplysningen, om I icke veten det. 8. Vi gifvo dem (profeterne) ej heller sådane kroppar, som kunde undvara föda, ej heller voro de odödlige. 9. Men vi hafva låtit deras hotelser gå i fullbordan, och frälst dem och dem vi ville, under det att vi förgjorde brottslingarne. 10. Vi hafva nu ned-sändt till Eder en bok, i hvilken varningen till Eder finnes. Viljen I då ej besinna Eder? 11. Huru många städer hafva vi icke förstört, *emedan* de voro orättrådige? och vi hafva låtit andra folk uppstå efter dem. 12. Så snart de erforo vår sträng-het, begåfvo de sig skyndsamt derifrån; 13. *men de tillropades*: "flyn icke! återvänden till edra nöjen och edra boningar, kan-hända skolen I ännu en gång tillfrågas!" 14. De svarade: "o ve oss! vi hafva verkligen varit orättfärdige." 15. Detta deras klagorop upphörde ej, förr än vi gjorde dem falnade, like af-mejad säd.

16. Icke hafva vi skapat himlarne och jorden och hvad deremellan är på lek. 17. Om vi ville göra oss ett lekverk, så skulle vi finna det hos oss sjelfve, om vi så hade varit sin-nade. 18. Men vi kasta sanningen på lögnen, så att hon må krossa den; och se! den håller på att försvinna. Dock ve Eder! för det, som I påstån *om Gud*. 19. Honom tillhöra alla väsenden i himlarne och på jorden, och de, som stå Honom nära, äro icke för stolte att tjena Honom, ej heller tröttna de dervid. 20. De prisa *Honom* natt och dag utan uppehåll. 21. Eller hafva de erkänt jordiske gudar? Kunna desse uppväcka till lif? 22. Funnes det utom Gud gudar i himmelen eller på jorden, så voro desse redan förstörde. Men pris vare Gud, thronens Herre, långt ifrån Honom vare hvad de säga om Ho-nom! 23. Han skall ej stå till svars för hvad Han gör, men de skola stå till svars. 24. Erkänna de likväl utom Honom gudar? Säg: "framten edra bevis." Detta är deras lära, som hålla med mig, och mine föregångares lära. Men de fleste af dem (mekkanarne) känna icke sanningen, emedan de bort-vända sig *derifrån*. 25. Vi hafva icke före dig sändt någon apostel, utan att det uppenbarats för honom: "det gifves in-gen gud utom mig; derföre tillbedjen mig!" 26. De säga: "den Barmhertige har skaffat sig barn." — Detta vare långt ifrån

Honom. — Nej de (ängelarne) äro Hans ärade tjenare (43, 18).
 27. De våga icke taga ordet ifrån Honom, och de handla efter Hans befallning. 28. Han vet hvad som är framför och bakom dem, och de kunna icke fälla förböner, 28. utom dem, hvilka det Honom behagar (att gifva tillåtelse dertill). De äro uppfylde af fruktan för Hans storhet. 30. Skulle en af dem säga: "jag är ock en gud jemte Honom," så skulle vi för det löna honom med helvetet. — Så straffa vi syndarne.

31. Veta icke de otrogne, att himlarne och jorden voro en sammangyttrad massa? Vi hafva åtskilt dem, och ur vattnet frambragt allt lefvande. — Vilja de då icke tro? 32. Vi hafva ock insatt fasta berg i jorden, att hon ej må vackla med dem, och hafva genomskurit den med dalar, som tjena till vägar, så att de kunna finna vägen, 33. och firmamentet hafva vi gjort till ett väl förvaradt tak — men likväl vända de sig bort ifrån dess tecken. 34. Det är Han, som har skapat natten, dagen, solen och månan, af hvilka hvar och en sväfvat i sin egen sfer. 35. Äfven före dig hafva vi icke gifvit någon människa odödlighet. Om du då dör, skola de vara kvar? 36. Hvarje människa smakar döden. För att pröfva dem, låta vi dem vederfaras lycka och olycka; de måste dock komma inför oss. 37. När de otrogne se dig, så hafva de dig endast till gyckel och säga: "är det han, som talar om edre gudar?" Det är de, som otacksamt visa ifrån sig läran om den Barmhertige. 38. Menniskan är sammansatt af öfverilning. Jag skall nog låta Eder se mina tecken, varen dock ej för hastige att påskynda straffet. 39. De säga: "när skall denna hotelse gå i fullbordan? säg oss det, om I talen sanning." 40. Om de otrogne endast visste tiden, då de ej skola kunna värja elden hvarken ifrån sina anleten eller sine ryggar, och då de ej kunna få någon hjälp! 41. Nej! den kommer plötsligen och öfverraskar dem, och de skola ej vara i stånd, att afvända den, ej heller få de uppskof. 42. Redan före dig utskrattades sändebuden; men det, hvarmed de gycklat (straffet), har omhvarft dem.

43. Säg: "hvem kan skydda Eder om dagen och under natten emot den Barmhertige?" Likväl vända de sig bort, då deras Herre nämnes. 44. Hafva de kanhända gudar, som kunna skydda dem emot oss? Nej! de kunna ej hjälpa sig sjelfve,

och icke få de hos oss något bistånd. 45. Men vi hafva låtit dem och deras fäder njuta af denna verlden, och till och med förlängt deras lifstid. Men se de icke, att vi rycka fram emot landet och inskränka dess gränser? Skola de varda segrande? 46. Säg: "jag varnar Eder till följe af uppenbarelser." Dock de döfve höra icke ropet, äfven om de varnas. 47. Men om en gång blott en fläkt af din Herres straff rör vid dem, skola de säga: "o ve! vi hafva sannerligen varit gudlöse." 48. På uppståndelsedagen skola vi betjena oss af noggranna vågar, och ingen skall orätt ske. Vore det blott vigten af ett senapskorn af *goda verk*, så skola vi framföra det till belöning. Vi äro tillräckligt gode räknemästare.

49. Vi hafva redan gifvit Moses och Aron frälsningen, ett ljus och en förmaning för de gudfruktige, 50. som frukta sin Herre, fastän de icke se Honom. — Desse äro de som bäfva för den yttersta stunden. 51. Äfven detta är en undervisning; den är välsignad och kommer ifrån oss. Viljen I ändock förneka den?

52. Vi hafva redan förut gifvit Abraham hans ledning, ty vi kände honom (26, 69; 37, 81 ff.). 53. Han sade ju till sin fader och sitt folk: "hvad är det för beläten, som I tillbedjen?" 54. De svarade: "vi funno, att våre fäder dyrkade dem." 55. Han sade: "I och edre fäder hafva uppenbart varit stadde i villfarelse." 56. De sade: "säger du oss sanningen eller skämtar du?" 57. Han svarade: "nej! eder Herre är himlarnes och jordens Herre, som har skapat dem, och jag är en af dem, som betyga detta. 58. Vid Gud! jag vill ställa försåt för edre afgudar, så snart som I hafven vändt dem ryggen och gått bort." 59. Han sönderslog dem, med undantag af en af deras störste afgudar, på det att de skulle vända sig till denne. 60. Någre frågade: "hvem har gjort detta med våre gudar? Han hörer sannerligen till de gudlöses antal." 61. Andre svarade: "vi hörde en ung man med namnet Abraham förklena dem." 61. De sade: "framhafven honom inför folkets ögon, så att de må kunna vittna (om det som sker)." 63. De frågade honom: "har du, o Abraham! gjort detta med våre gudar?" 64. Han svarade: "nej! denne store af dem har gjort det. Fråga dem, i fall att de kunna tala." 65. Då kommo de till besinning och sade: "I ären i sanning de orättfärdige." 66. Sedan återvände

de till sin förra förhårdelse och sade: "du vet, att de icke tala." 67. Han sade: "I tillbedjen då utom Gud, hvad som hvarken gagnar eller skadar Eder alls? Skam vare Eder och det, som I tillbedjen utom Gud! — Förstån I ej detta?" 68. De sade: "brännen honom, och stån edre gudar bi. Ja! gören det." 69. Vi sade: "o eld! blif svalka och välgörande för Abraham." 70. De ville göra honom ondt; men vi lagade så, att de ledo största skadan. 71. Honom och Lot räddade vi till ett land, öfver hvilket vi hade utgjutit vår välsignelse till hela världens lycka. 72. Och vi skänkte honom Isak och dertill Jakob, och vi gjorde dem alle rättskaffne. 73. Vi uppstälde dem såsom förebilder, som leda *menniskorna* på vår befallning, och vi uppenbarade för dem, att göra godt, förrätta bönen och utgifva *den föreskrifna almosan* — och de voro oss underdånige. — 74. Och Lot, honom utrustade vi med *andlig* fullmakt och visdom, och räddade honom ur staden, som plägade öfva skändligheter; ty innevånarne voro ett elakt, förderfvadt folk, 75. och vi omfattade honom med vår barmhertighet, ty han hörde till det rättskaffne. — 76. Och Noach (37, 73 ff.), han har redan före desse anropat oss, och vi hafva bönhört honom och räddat honom och hans egne ur den stora nöden, 77. och vi bistodo honom emot det folket, som förklarade våra uppenbarelser för bedrägeri, emedan det var ett elakt folk, och så dränkte vi det helt och hållet. — 78. Och David och Salomo, de afsade ju en dom öfver åkern, på hvilken grannarnes får om natten hade inkömmat. Vi voro närvarande vid deras afdömande, 79. och gåfvo Salomo insigt i tvistemålet, och åt båda meddelade vi *andlig* fullmakt och kunskap. Och vi tvungo bergen och foglarne, att med David instämma i vårt lof. Ja! vi hafva gjort det. 80. Vi hafva lärt honom (David) konsten att göra pansar åt Eder, för att skydda Eder, då I anfalens. — Ären I ock tacksamme? 81. Åt Salomo gjorde vi vinden med dess hastighet underdånig, och den for på hans befallning in i det land, öfver hvilket vi hafva utgjutit välsignelse. — Vi voro underrättade om allt. 82. Äfven någre sataner gjorde vi honom *underdånige*, som dykte åt honom och uträttade andra värf — och vi bevakade dem. — 83. Och Job, han ropade ju till sin Herre: "eländet har träffat mig, men du är den Allranådigaste." 84. Vi bönhörde honom och afvände

hans elände, och återgafvo honom hans familj och dubbelt så många dertill. Vi gjorde detta af barmhertighet och till att tänka på för dem, som tjena oss. — 85. Och Ismael, Idris (Enoch) och Dhul-Kifl (Elias)¹ — alle hörde de till de tålmodige — 86. och vi gjorde dem delaktige af vår nåd, ty de voro bland de rättskaffne. — 87. Och Dhul-Nûn (Fiskmannen = Jonas), han bortgick, såsom man vet, i vredesmod; ty han trodde, att vi ej kunde komma åt honom. Sedan ropade han ur mörkret: "det gifves ingen gud utom dig! Ära vare dig! Jag hörde sannerligen till de orättfärdige." 88. Vi bönhörde honom och räddade honom ur bedröfvelsen. — Så rädda vi de troende. — 89. Och Zacharias (3, 33; 19, 1), han ropade ju till sin Herre: "o min Herre! lemna mig ej ensam (utan son)! — Dock du är den bästa arfvingen." 89. Vi bönhörde honom och skänkte honom Johannes och gjorde hans hustru frukt-sam. — De (profeterne) plögade täfla med hvarandra i det goda, anropa oss ifrigt och med bäfvan, samt underkasta sig oss med ödmjukhet. — 91. Och qvinnan (Maria), hon bevarade sin kyskhet. Vi inbläste något af vår ande i henne, och gjorde henne och hennes son till ett tecken för världen.

92. Se! detta är eder kyrka; det gifves blott en kyrka och jag är eder Herre. Derföre tillbedjen mig. 93. De hafva upplöst sin trosenhet emellan sig (i sekter). Men alle måste en gång inställas inför oss. 94. Dens arbete, som har gjort goda verk, om han är troende, skall icke förgätas; vi uppskrifva honom det till godo.

95. Det är en nödvändig lott för *innevånarne* i en stad, som vi beslutat att förderfva, att de ej skola ångra sig, 96. till dess att Gog och Magog insläppas (på domedagen), som då skola nedskynda ifrån alla höjder. 97. Hotelsen skall vara nära att gå i verkställighet, och de otrogne skola skåda med stirrande ögon och säga: "ve oss! vi voro likgiltige för detta, ja vi voro gudlöse."

98. I och de afgudar, som I dyrken jemte Gud, ären helvetets bränsle; dit ned skolen I gå. 99. Om de voro gudar, så

¹ Namnet betyder: "den som fått dubbelt." Han hade, enligt uttolkarne, haft *dubbelt* så mycket arbete, men ock fått *dubbelt* så stor lön, som andre profeter på hans tid.

skulle de ej gå dit ned; men I och de skolen evigt der förblifva. 100. Der skall vara ett snyftande! Men det skall ej vinna gehör. 101. De väsenden, hvilka vi redan förut beskärt vår nåd, skola vara långt derifrån, 102. och icke engång höra *helveteseldens* sprakande, utan evigt njuta hvad deras hjertan önskat. 103. Denna stora fasa skall icke bedröfva dem, ty änglarne skola ropa emot dem: "detta är eder dag, som lofvats Eder."

104. En dag *skall komma*, då vi skola hopvika himmelen, såsom ett bref ihopviktes för att förseglas, och, såsom vi i förstone hafva skapat människorna, så skola vi åter göra dem. Det är ett förbindande löfte; ty vi beslöto, att så göra. 105. Redan förut hafva vi skrivvit i Psalmerne, ¹ sedan vi omtalat det i *Mose bok*: "mine rättfärdige tjenare skola ärfva landet." 106. Sannerligen, detta är ett tillräckligt medel för gudfruktiga människor (att vinna sitt mål). 107. Vi hafva sändt dig endast af medlidande för menskligheten. 108. Säg: "det har uppenbarats för mig, att eder Gud är en ende gud. Viljen I då underkasta Eder Honom?" 109. Om de vägra, så säg: "jag har gifvit Eder alle en fullständig varning, alle lika, och det är mig obekant, om det, hvarmed I hotens, är nära eller fjerran. 110. *Gud* vet edra offentliga tal, och de hemliga, 111. men jag kan ej veta, om icke *dröjmsålet* är en frestelse för Eder och en njutning, som varar till en tid." 112. Säg: "o min Herre! döm (emellan mig och mine vedersakare) enligt sanningen. Vår Herre är den Barmhertige, som vi anropa om hjälp emot deras förtal."

XXII. Pilgrimsfärden.

(Mekkanskt, 72 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. O människor! frukten eder Herre. Sannerligen, den yttersta stundens jordbäfning är en förfärlig sak. 2. På den dagen, då I fån erfara den, skola alla digifvande qvinnor få skräck förgäta sina dibarn, och hvarje hafvande få missfall.

¹ Jfr. Psalmen 37, v. 29.

Du skall då se människorna ragla såsom druckne, men de äro icke druckne, utan det är Guds väldiga straff *som vållar det*. 3. Det finnes människor, som tvista om Gud, utan att ega någon kunskap, och efterfölja hvarje ondskefull satan, 4. som har fått den dom, att han skall missleda hvar och en, som sluter sig till honom, och föra honom till eldens pina. 5. O människor! om I ären i tvifvel öfver de dödes uppväckande, så *betänken*, att vi hafva skapat Eder af stoft, sedan af en sädesdroppe, derefter af en blodleffer, derpå af ett utbildadt och icke utbildadt köttstycke, för att för Eder ådagalägga *vår allmakt*. Vi låta, hvad vi vilja, dröja qvar i moderlifven till en bestämd tid, och framhafva Eder sedan såsom späda foster. I uppnån sedermera mannaåldern, då somlige af Eder dö, andre åter lefva till den skröpligaste ålderdom, så att de ej veta något, som de förut hafva vetat. Du ser ock jorden förtvinad. Men när vi nedsända vatten på den, kommer hon i rörelse, sväller och framskjuter allehanda härliga växter. 6. Detta *sker*, emedan Gud är verkligen gud, och kan göra de döde lefvande, samt är allsmäktig, 7. och *till ett bevis*, att den yttersta stunden otvifvelaktigt skall inträffa, och att Gud skall uppväcka dem, som äro uti grifternas. 8. Det finnes människor, som, utan kunskap, utan ledning och utan upplysande skrift, tvista om Gud. 9. De vända sig *högmödigt* bort, för att afleda andre ifrån Guds väg. Sådane få vanära här i verlden, och på uppståndelsedagen skola vi låta dem smaka eldens pina. 10. *Det säges till dem*: "detta sker för dina gerningars skull, och emedan Gud ej är orättvis emot sine tjenare."

11. Ibland människorna finnes den, som dyrkar Gud utan uppriktighet. Vinner han någon fördel, så håller han sig lugnt till Honom, men påkommer en pröfning, så vänder han sig bort, och varder förtappad i detta och det eviga lifvet. Detta är en tydlig förlust. 12. Utom Gud åkallar han det, som hvarken kan skada eller gagna honom, och detta är en villfarelse, långt bort *ifrån sanningen*. 13. Han åkallar den, som snarare är hans skada än hans gagn. Det är en dålig herre och en dålig vän. 14. Dem, som tro och göra godt, skall Gud införa uti lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, ty Gud gör hvad Han vill. 15. Den som förmenar, att Gud ej skall bistå honom (Muhammed) i detta och det eviga lifvet, han må fästa ett

rep i taket och så hänga sig. Må han då se till, om hans list kan förtaga det, som väcker hans vrede. 16. På detta sätt hafva vi nedsänt *Korånen* i tydliga verser, så att Gud dermed må leda den, som Han vill. 17. På uppståndelsedagen skall Gud åtskilja de troende, judarne, sabierne, de christne och afgudatjenarne; ty Gud är vittne till allt. 18. Har du ej märkt, att alle, som finnas i himlarne och på jorden, solen, månan, stjernorna, bergen, djuren och många människor tillbedja Gud? Men mången är dömd att straffas. 19. Och den som Gud förnedrar, honom skall ingen akta. — Gud gör hvad Han vill. 20. Desse två (de troende och de otrogne) äro vederparter, som tvista med hvarandra om sin Herre. Åt de otrogne skola kläder af eld tillskärkas, sjudande vatten skall hällas öfver deras hufvuden, 21. hvarigenom deras inelfvor och skinn varda upplösta, och med gissel af jern skola de piskas. 22. Så ofta som de, af ångest, vilja gå ut derifrån, skola de åter drifvas dit *med de orden*: "smaken eldens pina." 23. Dem åter, som tro och göra godt, skall Gud införa i lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar. Der skola de prydas med gyllene armingar och perlor, och deras kläder äro der af silke; 24. ty de fördes på den rätta vägen, så att de uttalade de bästa orden (Guds lof), och leddes in på en härlig bana. 25. Men de som icke tro, utestänga andre ifrån Guds väg och ifrån det heliga templet (*Ka'ba*), hvilket vi hafva upprättat för alla människor, så väl för dem, som der bo, som för dem, som äro främlingar, 26. och de som åsyfta dess vanhelgande mot all rätt, dem skola vi låta smaka ett pinsamt straff.

27. Vi anvisade ju Abraham templets plats i *Mekka* till vistelseort, *sägande*: "erkänn ej jemte mig någon jemlike och håll mitt tempel rent för dem, som deromkring gå i procession och der bedja stående, sig bugande och nedfallande till jorden. 28. Påbjud ock valfarten ibland människorna: de skola komma till dig till fots och på alle (af vägens längd) utmagrade kameler." De komma från olika, aflägsna håll, 29. för sine egne fördelars skull¹ och på det att de må på bestämde dagar anropa Guds namn öfver den boskap, som vi hafva beskärmt dem. Äten deraf och delen med åt den nödlidande fat-

¹ Under valfartstiden hålles alltid en stor marknad i Mekka.

tige; 30. vidare på det att de må rena sin kropp,¹ uppfylla sina löften och gå omkring det urgamla templet. 31. Så är *skrifvet*: "om någon håller Guds helgedomar i ära, så skall han hafva det till godo hos Gud. Djurens kött är Eder tillätet, utom det redan nämnda, men undviken afguderiets styggelse, och undviken irrläror, 32. visande Eder Gudi hängifne, utan att uppställa någre jemlikar åt Honom. Men den, som gifver Gud en like, är såsom en, som nedfaller ifrån himmelen, och hvilken foglarne bortsnappa, eller vinden bortblåser till en fjerran ort. 33. Så skall det vara. Den som håller Guds stadgar i ära, så gör han det af hjertats fromma kraf. 34. I kunnen begagna *offerdjuren* till en bestämd tid. Sedan skola de slagtas vid det urgamla templet.

35. För hvarje kyrka hafva vi fastställt en gudstjenst, så att de skola uttala Guds namn öfver den boskap (vid slagtan- det), som vi hafva beskärt åt dem. Eder Gud är en ende gud. Varen Honom underdånige. Förkunna de ödmjuke ett gladt budskap, 36. hvilka, då Guds namn nämnes, känna sina hjertan intagas af bäfvan, så väl som dem, hvilka tåligt bära det, som händer dem, och dem, hvilka upprätthålla gudstjensten och betala almosan af det, som vi dem beskärt. 37. Kamelerna hafva vi bestämt för Eder att offras åt Gud. I hafven af dem många fördelar. Uttalen öfver dem Guds namn, då *I slagten* dem, uppstälde i en rad, och sedan de nedfallit på sina sidor, så äten af dem och bispisen dermed den som begär och icke begär. Sålunda hafva vi gjort dem Eder underdånige, så att I skolen vara tacksamme. 38. Till Gud kommer hvarken deras kött eller deras blod; men Han undfår eder fromhet. Sålunda har Han gjort dem Eder underdånige, på det att I skolen prisa Gud för det att Han hafver ledt Eder. Förkunna dem, som göra godt, ett gladt budskap. 39. Gud skall sannerligen beskydda dem, som tro. Gud älskar icke bedragaren och den otrogne.

40. Det är tillätet dem att strida, som vilja det, emedan de blifvit misshandlade, — och Gud är sannerligen mäktig att hjälpa dem, — 41. dem *nemligen*, som utan skuld fördrif-

¹ Efter fullbordade ceremonier läto pilgrimerne raka hår och skägg, samt klippa naglarne i Minådalen.

vits ur sina hem och endast derföre att de sade: "Gud är vår Herre." — Om Gud tilläte, att människorna undanträngde hvarandra, så skulle kloster, kyrkor, synagogor och moskéer, i hvilka Guds namn flitigt åkallas, förstöras. Gud skall säkerligen bistå dem, som bistå honom; ty Gud är stark och mäktig. — 42. dem, som, när vi hafva gifvit dem landet till besittning, upprätthålla gudstjensten, betala almosan, bjuda det rätta och förbjuda det orätta. — Alltings utgång beror på Gud.

43. Om de beskylla dig för lögn, så *vet*, att redan före dem Noachs folk, A'diterne, Thamûdäerne, Abrahams folk, Lots folk och Madjans innevånare hafva beskyllt *apostlarne* för lögn. Äfven Moses fick heta ljugare. Jag väntade en tid, men sedan näpste jag de otrogne — och huru var min ovilja!

44. Huru många städer hafva vi ej förgjort, emedan de varit orättrådige. De äro nu öde och en hög af ruiner, som betäcka deras grundvalar, den igenkastade brunnen och det höga tornet. 45. Reste de då ej omkring på jorden? De skulle dock hafva hjertan att förstå dessa *varnande exempel* och öron att höra dem. Deras ögon äro icke blinda, men deras hjertan i bröstena äro blinda. 46. De uppmana dig att påskynda straffet. Gud skall ej svika sitt löfte; men en dag är hos din Herre så lång som tusen år efter eder beräkning. 47. Huru mången stad har jag ej gifvit ett långt uppskof, och då de framhärdade i synd, har jag straffat dem! — Till mig går vägen (ingen kan undkomma Gud). 48. Säg: "o människor! jag är för Eder uppenbarligen en varnare. 49. De, som tro och göra godt, få förlåtelse och en härlig lott. 50. Men de som äfflas, att undertrycka våra uppenbarelser, de skola komma i helvetet." 51. Vi hafva icke före dig sändt någon apostel ej heller någon profet, i hvars älsklingstankar, om han hyste någre, ej Satan inkastade något. Gud gör om intet hvad Satan ingifver, och bekräftar sedan sina uppenbarelser. — Gud är allvetande, allvis. 52. *Gud tillåter sådana förseelser*, på det att det, som Satan ingifver, skall varda en frestelse för dem, i hvilkas hjertan en *twiflets* svaghet finnes, och hvilkas hjertan äro förhärdade — sannerligen, de orättfärdige lefva i stor oenighet! — 53. och på det att de, som hafva fått kunskapen, må veta, att denna *uppenbarelse* är sanningen, utgången ifärn din

Herre, och tro derpå, så att deras hjertan varda Gudi undergifna i ödmjukhet, ty Gud leder de troende på en jemn väg. 54. De otrogne skola dock städse hysa tvifvel deröfver, till dess att den yttersta stunden plötsligen öfverraskar dem, eller en förhärjande dags straff inträffar. 55. På den dagen skall herraväldet vara i Guds hand; Han skall döma emellan dem och de otrogne, och de, som hafva gjort godt, skola ingå i fröjdefulle lustgårdar. 56. De otrogne åter och de, som ansett våra uppenbarelser för lögn, skola få ett skymfligt straff.

57. Åt dem, som hafva utvandrat för Guds skull, sedan fallit i strid eller dött, skall Gud gifva en skön lön. Gud är i sanning den bäste belönare. 58. Han skall införa dem till ett för dem angenämt ställe — Gud är allvetande, långmodig. 59. Så skall det ske. Den som hämnats en oförrätt, som tillfogats honom, i lika mått, och sedan orättvist kränkes, honom skall Gud nog hjälpa, ty Gud är förlåtande, kärleksrik. 60. Så skall det ske, ty Gud låter natten gå in i dagen och dagen i natten (Han förmår att förändra allt), och emedan Gud hör och ser *allt*. 61. Så skall det ske, emedan Gud är sanningen, men hvad de åkalla utom Honom är lögn, och emedan Gud är den Allrahögste, den Allrastörste. 62. Har du ej märkt, att Gud nedsänder vatten ifrån himmelen, och så grönskar jorden? ty Gud är god och kunnig. 63. Hans är hvad som finnes i himlarne och på jorden. Gud är sannerligen rik och prisvärd.

64. Har du ej sett, att Gud har anordnat till eder tjänst hvad som är på jorden, och skeppen, som fara på hafvet, enligt Hans vilja. Han fasthåller himmelen, så att den ej faller på jorden, så framt Han ej tillåter det, ty Gud är nådig emot människorna och barmhertig. 65. Det är Han, som gaf Eder lifvet, sedan skall Han låta Eder dö och derefter åter uppväcka Eder till lif — men människan är sannerligen otacksam.

66. Åt hvarje kyrka hafva vi fastställt en gudstjänst, som den i akt tager. Må de derföre icke tvista med dig om den saken. Kalla du till din Herre, ty du är stadd på en rätt väg. 67. Men om de tvista med dig, så säg: "Gud känner bäst edra handlingar. 68. På uppståndelsedagen skall Gud döma emellan Eder om det, hvaröfver I tvistaden." 69. Vet du icke, att Gud känner allt, som är i himlarne och på jorden; ty detta står i en bok, och detta är lätt för Gud. 70. De dyrka

utom Gud väsenden, om hvilkas tillvaro Gud ej har gifvit dem något bevis, och om hvilka de ej hafva någon kunskap. — De orättfärdige få ej någon frälsare. 71. När våra obestridliga uppenbarelser uppläsa för de otrogne, så kan du i deras ansigten märka oviljan. Knappast kunna de afhålla sig ifrån att rusa på dem, hvilka för dem uppläsa våra uppenbarelser. Säg: "skall jag förkunna Eder något värre än detta? *nemligen* elden, hvarmed Gud hotar de otrogne, och ve den bostaden!"

72. O människor! en liknelse framställes för Eder; lyssnen på den! De afgudar, som I åkallen utom Gud, kunna sannerligen icke en gång skapa en fluga, om de ock samfäldt försökte det. Tager flugan något ifrån dem, så kunna de icke rycka det ifrån henne. Hjelplös är tillbedjaren och den tillbedde. 73. Icke uppskatta de Gud, som sig bör. Gud är i sanning väldig, allsmäktig, 74. Gud utväljer sig sändebud ibland änglarne och människorna. — Gud hör och ser *allt*. 75. Han vet hvad som är framför dem och bakom dem, och till Gud skola alla ting återföras.

76. O I troende! knäböjen, nedkasten Eder till jorden och tillbedjen eder Herre, samt gören godt, så skall det gå Eder väl. 77. Striden ock för Guds skull, som det höfves att strida för Honom. Han har utvalt Eder och icke ålagt Eder något besvärligt i religionen, endast eder fader Abrahams lära. Han har kallat Eder muslimin 78. tillförne och i denna *bok*, på det att aposteln må kunna vittna om Eder och I om människorna. Iakttagen då bönen, betalen almosan och hållen Eder faste vid Gud. Han är eder Herre — en god Herre och en god hjälpare.

XXIII. De troende.

(Mekkanskt, 118 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Väl skall det gå de troende, 2. som i sina böner äro ödmjuka, 3. som afhålla sig *under dem* ifrån fåfängligt tal, 4. som betala almosan, 5. som styra sina lustar — 6. utom med sina hustrur och slafvinnor, ty då äro de tadelfrie; 7. Men de som gå utom detta, äro öfverträdare *af Guds bud* — 8. som

noga vårda anförtrödt gods och fullgöra sina förbindelser, 9. och som i akt taga sina bönestunder; 10. desse äro arfvingar, 11. som skola ärfva paradiset, der de få evigt vara.

12. Vi hafva först skapat människan af den renaste leran. 13. Sedan hafva vi förlagt henne i form af en droppe på en säker plats (i moderlifvet), 14. derefter hafva vi bildat droppen till en blodleffer och blodleffern hafva vi förvandlat till ett köttstycke och köttstycket till ben, och benen hafva vi beklädt med kött. Derpå hafva vi låtit henne uppväxa i en annan gestalt, — Välsignad vare Gud, den bäste skaparen! 15. Sedan skolen I en gång dö, 16. och sedan på uppståndelse-dagen uppväckas. 17. Vi hafva ock skapat ofvan Eder sju himlasferer, och icke försummade vi det skapade. 18. Och vi nedsända ifrån himmelen vatten i lagom mängd, hvilket vi då låta stanna på jorden; men vi hafva ock makt att borttaga det. 19. Dermed frambragte vi åt Eder trädgårdar af palmer och vinrankor, i hvilka I hafven mångahanda frukter, hvaraf I kunnen äta, 20. och ett träd, som växer på berget Sinai och frambringar olja och saft till spis. 21. Boskapen gifver Eder ock en lärdom: vi gifva Eder att dricka af det, som finnes i deras inelfvor, många fördelar hafven I af dem och fån föda af dem. 22. På dem och på skepp kunnen I färdas.

23. Vi sände fordom Noach till sitt folk (7, 57). Han sade: "o mitt folk! dyrken Gud, ty I hafven ingen annan gud än Honom; viljen I då icke frukta Honom." 24. De förnåme ibland hans folk, hvilka icke trodde, sade: "denne här är icke annat än en människa såsom I. Han vill skaffa sig utmärkelse framför Eder. Om det behagade Gud, så skulle Han sända änglar (såsom apostlar). Vi hafva icke hört något sådant som detta inträffa bland våre förfäder. 25. Han är endast en besatt människa. Gifven akt på honom någon tid." 26. Han sade: "o min Herre! gif mig seger, emedan de beskylla mig för lögn." 27. Då gån vi honom denna uppenbarelse: "bygg skeppet under våra ögon och efter vår anvisning, och när vår dom går i verkställighet och eldstaden flammar (9, 42), 28. så inför på det ett par af hvarje slag och din familj, undantagandes den af dem, hvilkens dom redan är afkunnad. Men tala icke med mig för syndarne, ty de skola drunkna. 29. Sedan du och de som med dig äro hafven kommit upp på skep-

pet, så säg: "lofvad vare Gud, som frälst oss ifrån det orättfärdiga folket." 30. och säg *vidare*: "o min Herre! landsätt mig på ett välsignadt sätt, ty du är den bästa att landsätta." 31. Uti detta äro sannerligen tecken, och vi läto dem undergå straffet.

32. Efter dem läto vi ett annat slägte uppväxa 33. och sände till dem en apostel af deras eget folk *med denna tillsägelse*: "tillbedjen Gud, ty I hafven ingen annan gud än Honom; frukten I icke?" 34. Och de förnämde ibland hans folk, hvilka icke trodde, och satte i fråga mötet med Gud i evig-heten, och de, åt hvilka vi förunnat välstånd här i lifvet, sade: "han är icke annat än en menniska såsom I, och han äter hvad I äten 35. och dricker hvad i drieken. 36. Om I lyden en menniska, sådan som I sjelfve ären, så gören I en dålig affär. 37. Huru, han förutsäger, att I, när I ären döde och hafven blifvit stoft, åter skolen uppväckas! 38. Bort! Bort! med dessa förutsägelser till Eder! 39. Det gifves ej något annat lif, än detta närvarande. Vi dö, vi lefva, men vi skola icke uppväckas ifrån de döde. 40. Han är ej annat än en man, som uppfinner lögnen om Gud, och vi tro icke på honom." 41. Han utropade: "o min Herre! bistå mig i denna sak, som de beskylla mig att uppdikta!" 42. *Gud* svarade: "snart, en vacker dag, skola de ångra det." 43. Och *straffropet*, fullt af verklighet, öfverraskade dem, och vi gjorde dem som bortsköljda agnar. Bort med de orättrådiges folk! 44. Efter dem läto vi andra slägten uppväxa. 45. Intet folk kan gå förbi sin bestämnda termin, ej heller blifva efter den. 46. Sedan sände vi våre apostlar, den ene efter den andre, men så ofta som ett sändebud kom till sitt folk, kallade de honom ljugare. Vi läto ett folk följa på ett annat. Vi gjorde *hvad som händt* dem till *afskräckande* sagor. Bort med ett otroget folk!

47. Derefter sände vi Moses och hans broder Aron med våra tecken och ett tydligt bevis (på hans gudomliga sändning) 48. till Farao och hans förnämde. Men de bortvände sig öfvermodigt, ty de voro ett högdraget folk. 49. De sade: "skola vi väl tro på två menniskor, sådana som vi, och hvilkas folk äro våre slafvar." 50. De behandlade dem båda såsom bedragare och vordo derföre utrotade.

51. Fordom gåfvo vi Moses boken, på det att de (judarne) skulle låta leda sig. 52. Och vi gjorde Maria och hennes son till ett tecken, och läto båda bo på kullen,¹ fast grundad och rik på källor. 53. *Till alle apostlarne ropade vi:* "o apostlar! äten af allt, som är godt, och fören en from vandel, ty jag vet hvad I gören. 54. Alla edra församlingar äro en och samma kyrka (21.⁹²), och jag är eder Herre -- frukten mig." 55. Men de (judar och christne) delade sig i afseende på sin tro i flera sekter, och hvarje sekt fröjdade sig öfver det, som den egde. 56. Låt dem vara någon tid i sin villfarelse. 57. Månne de inbilla sig, att det, som vi beskära dem af egendom och barn, 58. är för att tillskynda dem fördelar? De äro utan insigt. 59. Men de, som äro intagne af fruktan för sin Herre, 60. och de, som tro på sin Herres uppenbarelser, 61. som icke erkänna någon jemlike med Gud, 32. gifva *almosor* af det, som de fått, med häfvande hjertan, emedan de skola inställas inför sin Herre; 63. desse skynda ifrigt till de goda verken, och äro de förste att utöfva dem. 64. Vi ålägga ingen menniska mera än hon förmår att bära. Hos oss finnes en bok, som talar sanning, och de skola icke förfördelas. 65. Men *de otrognes* hjertan äro i en stor villfarelse härom, och deras gerningar äro helt annorlunda än *de troendes*, och de skola utöfva dem, 66. till dess att vi straffa de välmående ibland dem. Då skria de om hjälp. 67. "Skrien ej om hjälp i dag, ty I skolen ej få bistånd af oss. 68. För länge sedan upplästes våra uppenbarelser för Eder, men I bortvänden Eder derifrån, 69. hänförde af öfvermod, och pratade deröfver hånande under nattliga samqväm." 70. Hvi hafva de icke betänkt *Korånens* ord? Eller, hafva icke de undfått, hvad deras förfäder aldrig undfått? 71. Eller känna de icke sin apostel? Kunna de ej erkänna honom? 72. Eller kunna de säga: "han är besatt af djefvulen?" — Nej! han har fört sanningen till dem, men de fleste af dem afsky sanningen. 73. Dock, om deras önskingar gått i fullbordan, så skulle himlarne, jorden och alle som finnas der hafva förgåtts. Väl hafva vi gifvit dem en varning, men de akta ej derpå. 74. Skall du bedja dem om betalning? *Visst*

¹ Uttolkarne äro förlägne öfver hvad härmed menas och vackla mellan: Jerusalem, Damascus, Ramla och Fostat (i Egypten).

icke. Din Herres vedergällning är det bästa, ty Han är den bästa belönare. 75. Visserligen kallar du dem till en rätt väg; 76. men de, som icke tro på det eviga lifvet, afvika ifrån den? 77. Om vi bevisade dem barmhertighet och befriade dem ur den nöd, hvaruti de befinna sig; så skulle de, det oaktadt, i sin blindhet framhärda uti sin orättfärdighet. 78. Fordom hem-sökte vi dem med tuktan, utan att de ödmjukade sig för sin Herre eller underkastade sig, 79. till dess att vi upplåto öfver dem porten till ett svårt straff; se! då voro de deröfver i för-tviflan.

80. Det är Han, som har frambragt edert öra, synen och hjertat. Föga tacken I Honom för det. 81. Det är Han, som har skapat Eder på jorden, och till Honom skolen I *en gång* församlas. 82. Det är Han, som gifver lif och död, och från Honom kommer nattens och dagens omskiftning. — Insen I det då icke? 83. Nej! de säga det, som de gamle fordom sade: 84. De säga: "huru? När vi dött och äro vordne stoft och ben, skola vi uppväckas? 85. Med detta hafva vi och våre fäder förut hotats. Det är ej annat än de gamles sagor." 86. Säg: "hvem tillhör jorden och de som äro på den? *Svaren*, om I det veten." 87. De skola svara: "Gud." Säg: "kunnen I då icke tänka efter?" 88. Säg: "hvem är de sju himlarnes Herre och den höga thronens Herre?" 89. De skola svara: "Gud." Säg: "skolen I då icke frukta Honom?" 90. Säg: "I hvars hand är makten öfver allting, han som beskyddar, men ej beskyddas? Vetan I det?" 91. De skola svara: "i Guds." Säg: "huru kunnen I då så förledas?" 92. Vål hafva vi fört sanningen till dem, men de äro ljugare. 93. Icke har Gud skaffat sig barn, ej heller har Han jemte sig någon gud. Om så vore, så skulle hvarje gud hafva tagit för sig sjelf hvad han hade skapat, och den ene skulle rå öfver den andre. Ära vare Gud! Hvad de säga om Honom träffar Honom ej. 94. Han känner det fördolda och det synliga, och Han är upphöjd öfver deras afgudar.

95. Säg: "om du vill, min Herre! så låt mig upplefva det straff, hvarmed de hotas, 96. men försätt mig ej, min Herre, på det syndiga folkets sida." 97. Det står visserligen i vår makt, att låta dig upplefva det, hvarmed vi hota dem, 98. *men det är bättre, att du nu icke påyrkar deras bestraffning,*

utan vedergäll det onda med godt. Vi veta väl hvad de yttra *om dig*. — 99. Säg: "min Herre! jag flyr till ditt beskydd emot satanernes ingifvelser, 100. och jag flyr till dig, min Herre!, så att de ej må komma åt mig." — 101. Till dess att döden närmar sig till en af dem; då utropar han: "Herre! lät mig återvända *till lifvet*, 102. på det att jag må göra godt och fullgöra hvad jag har försummat." Ingalunda! *Det kan ej väntas annat än* en dom, som Han faller. Derföre står bakom dem en skiljemur, ända till uppståndelsedagen, 103. När det då blåses i basunen, så skola på den dagen alla släktskapsband emellan dem upphöra, och icke kunna de göra hvarandra några frågor. 104. De, hvilkas vågskålar nedsjunka, (7, 7; 101, 5) skola salige vardas. 105. Men de, hvilkas vågskålar äro lätta, vardas förtappade till sina själar och skola evigt bo i helvetet. 106. Elden skall sveda deras ansigten, och de skola i den förvridda sine läppar. 107. *Det ropas till dem*: "Huru? hafva icke mina uppenbarelser upplästs för Eder? I ansågen dem ju för lögner?" 108. De skola svara: "o vår Herre! vår olycka var oss öfvermäktig, och så blefvo vi ett vilsefarande slägte. 109. O vår Herre! för oss ut härifrån. Om vi sedan återfalla, så äro vi i sanning syndare." 110. Han skall svara: "gå bort till den (elden)! Talen ej till mig." 111. En del af våre tjenare sade: "o vår Herre! vi tro. Förlåt oss och var oss nådig, ty du är den Allrabarmhertigaste." 112. Men I mottogen dem med hån, ända derhän att I förgaten min varning och skrattade åt dem. 113. I dag vill jag belöna dem för sin fördragsamhet, så att de vardas salige." 114. *Gud* skall säga: "huru många år hafven I dröjt på jorden?" 115. De skola svara: "vi hafva dröjt der en dag eller en del af en dag. Men fråga *snarare* dem, som kunna räkna." 116. Han skall säga: "kort var den tid, som I dröjden der, om I vissten det. 117. Inbilladen I Eder, att vi hade skapat Eder på lek, och att I ej skullen inställas inför oss?" Högtlofvad vare Gud, den verkliga konungen! Det gifves ingen gud utom Honom, den härliga thronens Herre. Ho som åkallar jemte Gud någon annan gud, på hvars tillvaro han ej har något bevis, han skall deröfver afägga räkenskap hos sin Herre. Sannerligen, det skall gå de otrogne illa. 118. Säg: "o min Herre! förlåt och var barmhertig! Du är den Allrabarmhertigaste."

XXIV. Ljuset.

(Medinensiskt, 64 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. *Detta* är ett kapitel, som vi hafva nedsändt, och hvilket vi till lag hafva stadfäst. Vi hafva ock deruti nedsändt tydliga uppenbarelser, så att i mågen varnas. 2. Horkonan och horkarlen skolen I hudflänga, hvardera med hundra slag. Något medlidande för dem får ej intaga Eder, *ty det sker* för Guds doms skull, om I tron på Gud och på den yttersta dagen. Någre af de troende må bevittna straffet. 3. Horkarlen får ej äkta någon annan än en horkona eller en hednisk qvinna, och med horkonan får endast en horkarl eller en hedning gifta sig; *ty sådana förbindelser* äro förbjudna för de troende.

4. De som förklena gifta hustrurs goda namn och rykte, utan att skaffa fyra vittnen, dem skolen I hudflänga med åttio slag, och aldrig emottaga något vittnesmål af dem, ty de äro dåliga menniskor — 5. med undantag af dem, som sedan ångra och bättra sig; ty Gud är förlåtande, barmhertig.¹ 6. De som anklaga sina hustrur *för otrohet*, utan att hafva andra vittnen än sig sjelfve, så skall en sådan svärja fyra eder vid Gud, att han talar sanning. 7. Den femte eden skall vara, att Guds förbannelse må hvila öfver honom, om

¹ Detta och en stor del af det följande syftar på en händelse, som gjorde stort uppseende och skaffade profeten ej ringa förargelse. Då Muhammed på sjetten året efter Hidjra hade företagit ett anfall på Mustaliks stam, och anträdde återtåget, så hade hans unga hustru Aïscha, som medföljt expeditionen, en afton, just då lägret skulle bryta upp, gått afsides. Hennes frånvaro bemärktes ej, och, troende henne vara i palankinen, begaf sig truppen i väg. Aïscha, sålunda kvarlemnad, stannade der hon var i afvaktan att man snart skulle sakna och söka henne. Slutligen insomnade hon. Kort derefter gick en ung man, Safvân ibn el-Mo'attab der förbi, och, då han såg en menniska ligga på marken, närmade han sig. Igenkännande profetens maka, uppgaf han, såsom hon berättar, ett rop af fasa, vände sig bort och erbjöd henne sin kamel, som hon besteg, och kom så i hans sällskap den följande morgonen till truppen. Genast började onda tungor sitt verk, och den äldre profeten visste ej hvad han skulle tro och var länge i stor förlägenhet, till dess, en månad efter händelsen, denna uppenbarelse rentvådde Aïscha från alla misstankar. Se inledn. sid. 54.

han ljuger. 8. Man skall fritaga henne ifrån straff, om hon med fyra eder vid Gud bedyrar, att han talar osanning, 8. och den femte skall vara, att Guds vrede må hvilat öfver henne, om han talar sanning.

10. Om Guds nåd och barmhertighet ej skonat Eder, så hade Han genast straffat Eder; men Gud är nådig, allvis. 11. I sanning, de som framkommo med lögnen om *Aischa* voro ett ringa antal ibland Eder. Betrakten det ej såsom en olycka för Eder; nej! det skall lända till edert bästa. Hvarje man af dem får umgälla den synd, som han har begått. Men den som af dem företog sig att förvärra saken, han får ett hårdt straff. 12. Hvarföre hafven I, troende män och kvinnor, då I hörden det, ej tänkt godt om eder nästa och sagt: "detta är en uppenbar lögn?" 13. Hvarföre framstälde man ej fyra vittnen derpå? Men då de ej kunnat göra det, så skola desse inför Gud anses såsom lögnare. 14. Om Guds nåd och barmhertighet icke vore öfver Eder i denna och den andra världen, så skulle Han hafva hemsökt Eder med ett hårdt straff för de rykten, som I utspridda, då I yttraden med edra tungor och talade med edre läppar det, hvarom I icke hade någon kunskap. I ansågen det för en obetydlig sak, men inför Gud var det viktigt. 15. Då I hörden det, hvarföre hafven I icke sagt: "det anstår icke oss, att vi tala om detta? Gud bevara oss! detta är ett svårt förtal." 16. Gud varnar Eder, att aldrig mera göra något sådant, om I ären troende; 17. och Gud förklarar för Eder sina uppenbarelser, ty Gud är allvetande, allvis. 18. De, som finna ett nöje i att utsprida skamliga rykten om de troende, skola sannerligen få ett pinsamt straff 19. i detta och det eviga lifvet. Gud vet, men I veten icke. 20. Hade Guds nåd och barmhertighet ej varit öfver Eder, så hade Han straffat Eder; men Gud är kärleksrik, barmhertig."

21. O I som tron! följ den icke Satans fotspår. Den som det gör, han bjuder det skamliga och afskyvärda. Hade ej Guds nåd och barmhertighet varit öfver Eder, så skulle aldrig en ende af Eder varit skuldfri. Gud friar hvem Han vill, ty Gud hör och vet *allt*. 22. Ej må de ibland Eder, som ega gods och medel, svärja, att de ej skola gifva något åt sine anförvandter, de fattige och dem, som utvandrat för Guds

skull; utan må de förlåta och öfverse. Önsken I icke, att Gud förlåter Eder? Gud är förlåtande, barmhertig. ^{23.} Sannerligen, de som förtala hederliga, sorglösa, troende qvinnor, skola varda förbannade i detta och det eviga lifvet. De skola få ett hårdt straff. ^{24.} En dag skola deras tungor, händer och fötter vittna emot dem om deras gerningar. ^{25.} På den dagen skall Gud låta gå i verkställighet den dom, som de förtjent, och de skola veta, att Gud är den obestriddiga sanningen. ^{26.} Dåliga qvinnor äro för dålige männer, och dålige männer för dåliga qvinnor. Men dygdiga qvinnor äro för dygdige männer, och dygdige männer för dygdiga qvinnor. Dessa äro oskyldiga till det förtal, *som riktas emot dem.* De få förlåtelse och en härlig lön.

^{27.} O I som tron! ingån ej i andres hus, förr än I hafven äskat lof dertill och helsat husfolket. Detta är bäst för Eder, om I ihogkommen det. ^{28.} Om I icke finnen någon i huset, så inträden likväl icke, innan man gifvit Eder tillåtelse dertill. Säger man till Eder: "vänden om," så vänden om. Detta är skickligast för Eder, och Gud vet hvad I gören. ^{29.} Det är icke något ondt deruti, att I ingån uti obobodda hus, der I finnen beqvämligheter, som I söken. Gud vet hvad i yppen och hvad I fördöljen. ^{30.} Säg till de troende, att de nedslå sina ögon och styra sina begär. Det anstår dem bäst, ty Gud vet hvad de göra. ^{31.} Säg till de troende qvinnorna, att de nedslå sina ögon och styra sina begär. Ej må de visa sine prydnader, utom dem, som äro synlige *utanpå kläderna.* De skola hölja sina bröst med slöjor och icke visa sine prydnader, utan för sine männer, eller sine fäder, eller sine männers fäder, eller sine söner, eller sine stjufsöner, eller sine bröder, eller sine brorsöner, eller sine systersöner, eller för sina qvinnor, eller sina slafvinnor, eller manlige tjenare, som äro idioter, eller för barn, som icke kunna urskilja qvinnors kön. Ej heller få de gå så med sine fötter, att man märker de dolde prydnaderne (fotringarne). Omvänden Eder alle, I troende, till Gud, så skall det gå Eder väl. ^{32.} Låten de ogifta qvinnorna ibland Eder, edre duglige tjenare och pigor gifta sig. Äro de fattige, så skall Gud gifva dem rikedom af sin nåd; ty Gud eger allt och är allvis. ^{33.} De som *för fattigdom* icke kunna gifta sig, må lefva kyskt, till dess att Gud af sin nåd

gifver dem förmögenhet. — Om någre af edre slafvar önska en skriftlig försäkran, att de få friköpa sig, så skrifven den, om I veten, att de äro pålitlige, och gifven dem en del af den egendom, som Gud har beskärt Eder. — Tvingen icke edra tjenstepigor till skörlefnad, för att förvärfva Eder denna verdens förgänglige egodelar, om de vilja lefva ärbart. Men om någon tvingar dem dertill, så skall Gud, sedan de tvingats, vara förlåtande och barmhertig *emot dem*.

34. Vi hafva nu nedsändt till Eder tydliga uppenbarelser och *varnande* exempel af edre föregångare, samt förmaning för de gudfruktige. 35. Gud är himlarnes och jordens ljus. Hans ljus är likt ett fönster, hvaruti ett ljus står, infattadt i kristall, och kristallen är såsom en tindrande stjärna. Det brinner *med oljan* af ett välsignadt oljoträd, som hvarken är ifrån östern eller ifrån vestern. Dess olja skulle lysa, äfven om elden ej kom vid den. Det är ljus på ljus. Gud leder till sitt ljus hvem Han vill, och Gud framställer liknelser för människorna, ty Gud vet allt. 36. *Så lyser det* i de tempel, hvilka Gud tillåtit att uppresas, att Hans namn i dem må åkallas. Der lofva Honom morgon och afton 37. männer, som genom köpenskap och handel ej förledas att öfvergifva Guds prisande, bönnens iakttagande och almosans betalande — de räddas för en dag, då deras hjertan skola *bäfv*a och deras ögon förvidras — 38. på det att Gud skall löna dem för deras gerningar på det bästa sätt och af sin nåd gifva dem ännu mera *än de förtjent*; ty Gud gifver sina häfvor utan beräkning åt hvem Han vill. 39. De otrogne åter, deras verk likna en hägring i öknen. Den törstige tror den vara vatten, till dess att han kommer till den och finner ingenting. Men han skall finna Gud invid sig. Han skall betala honom hans räkning; ty Gud är snabb att uppgöra räkenskap. 40. Eller, de likna ett mörker på ett djupt haf, när våg öfver våg betäcker det, höljdt af moln. Det är mörker öfver mörker. Utsträcker man sin hand, så kan den knappast ses. Den som Gud ej ger ljus, han har ej ljus.

41. Har du ej märkt, att allt, som finnes i himlarne och på jorden, firar Guds lof, ja sjelfve foglarne, som utspänna sine vingar. Hvarje *varelse* vet, huru Han skall tillbedjas och lofvas, och Gud vet hvad de göra. 42. Himlarnes och jor-

dens styrelse tillhör Gud, och till Honom går vägen. 43. Har du ej sett, huru Gud framdrifver molnen, sedan samlar dem tillhopa och staplar dem i massor. Derpå ser du regnet framkomma midt ur dem. Han nedsänder ur himmelen *moln*, liksom berg, med hagel och träffar dermed hvem Han vill och aflägsnar det ifrån hvem Han vill. Skenet af Hans blixst för-tager nästan synen. 44. Gud låter ock dag och natt omvexla. Häruti är sannerligen en lärdom för dem, som kunna se. Gud har skapat alla djur af vatten. Af dem krypa somliga på sin buk, andra gå på två fötter och andra på fyra. Gud skapar hvad Han vill, ty Gud är allsmäktig. 45. Vi hafva nedsändt obestriddliga uppenbarelsen. Gud leder hvem Han vill på en rätt väg. 46. De säga: "vi tro på Gud och på aposteln och lyda *dem*;" men sedan bortvända sig en del af dem, och desse äro icke troende. 47. Och då de kallas till Gud och Hans apostel, att han må döma emellan dem, så drager sig en del af dem bort. 48. Men hade de rätten på sin sida, så skulle de hafva kommit undergifne till honom. 49. Finnes det då en sjukdom i deras hjertan, eller tvifla de, eller frukta de, att Gud och Hans apostel skola handla orättvist emot dem? Nej! de äro syndare. 50. De troende deremot, när de kallas till Gud och Hans apostel, att han må döma emellan dem, säga endast dessa ord: "vi hafva hört och vi lyda." Desse äro de, som det skall väl gå. 51. Ty alle de, som lyda Gud och Hans apostel, bäfva för Gud och frukta Honom, skola salige varda. 52. De hafva svurit vid Gud sin dyraste ed, att, om du befaller dem, de skola draga ut. Säg: "svärjen icke. Hvad som fordras af *Eder* är lydnad. Gud känner sannerligen hvad I gören." 53. Säg: "lyden Gud och lyden aposteln." Om de då vända sig bort, så hvilar på honom (Muhammed,) endast hans pligt, och på *Eder* hvilar eder pligt. Om I lyden honom, så ären I förde in på en rätt väg. Men aposteln är endast skyldig, att tydligt predika. 54. Gud har lofvat dem ibland *Eder*, som tro och göra godt, att sätta dem till arftagare i landet, på samma sätt som Han låtit deras föregångare intaga det, och att stadga för dem den religion, som Han nåderikt har utvalt åt dem. Han skall ock förvandla deras fruktan till säkerhet. De skola dyrka mig och icke erkänna jemte mig någre jemlikar. Men de som efter detta icke tro, de äro gud-

löse. 55. Upprätthållen gudstjensten, betalen almosan och lyden aposteln, så att Eder må ske barmhertighet. 56. Ej må de otrogne inbilla sig, att de på jorden kunna undkomma Guds straff. Deras hem varder *helveteselden*, och den boningen är ond.

57. O I som tron! edre slafvar och de ibland Eder, som ej uppnått manbar ålder, skola bedja om tillåtelse att inträda till Eder tre gånger på dagen: *nemligen* före morgonbönen, vid middagstiden, då I afkläden Eder *för hvilan* och efter aftonbönen, ty de äro de tider, då I bören af blygsamhet vara allena. Utom dem är det hvarken för desse eller för Eder något att tadla (om de inträda utan att bedja om lof), under det att I gån omkring till hvarandra. På detta sätt förtydligar Gud uppenbarelserna för Eder. Gud är allvetande, allvis. 58. När barnen hafva uppnått manbar ålder, skola de, likasom de som varit före dem, begära tillåtelse att inträda. På detta sätt förtydligar Gud sina uppenbarelser för Eder. Gud är allvetande, allvis. 59. De qvinnor, som ej längre kunna föda och ej hafva något hopp om äktenskap, begå ej något ondt, om de aflägga sina utankläder, så vida de ej låta sine prydnader synas (v. 31). Det är dock bäst för dem, att afhålla sig derifrån. Gud hör och vet *allt*. 60. Det skall ej läggas den blinde, den halte ej heller den sjuke till last, *att han äter vid edert eget bord*. Ej heller är det något ondt deri, att I spisen i edra hus (i familjens närvaro), eller edre fäders hus, eller edra mödrars hus, eller edre bröders hus, eller edra systrars hus, eller edre farbröders hus, eller edra fastrars hus, eller edre morbröders hus, eller edra mostrars hus, eller i de hus, till hvilka I fått nycklarne, eller i eder väns hus. I begån ej något klandervärdt, om I spisen tillsammans eller ensamme. 61. När I ingån i hus, så helsen hvarandra med en god, välsignad helsning, såsom Gud har bjudit. På detta sätt förklarar Gud uppenbarelserna för Eder, så att I skolen begripa *dem*.

62. De troende, som tro på Gud och Hans apostel, när de äro hos honom för en gemensam angelägenhet, bortgå ej utan att begära hans tillåtelse. Sannerligen, de som af dig begära denna tillåtelse, de äro de som tro på Gud och på Hans apostel. När de begära orlof af dig för någon sin angelägenhets

skull, så gif det åt hvem du vill af dem, och bed Gud förlåta dem. Gud är förlåtande, barmhertig. 63. Då aposteln tillkallar Eder, så betrakten ej detta så, som när I kallen hvarandra. Gud känner dem af Eder, som i tysthet smyga sig bort. Må de, som sätta sig emot hans bud, taga sig till vara, att icke en pröfning skall träffa dem eller ett pinsamt straff. 64. Sannerligen, hvad som finnes i himlarne och på jorden tillhör Gud. Han känner hvad I förehafven. En dag skola de återföras till Honom, och Han skall då säga dem hvad de gjort hafva, ty Gud vet allt.

XXV. Frälsningen.

(Mekkanskt, 77 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Välsignad vare Han, som till sin tjenare (Muhammed) har nedsänt frälsningen, så att han skulle vara en varnare för menskligheten. 2. Det är Han, som styrer himlarne och jorden. Icke har Han skaffat sig barn, ej heller delar Han med någon sitt välde. Allting har Han skapat och bestämt dess öden. 3. Men de hafva erkänt jemte Honom gudar, som icke kunna skapa något, utan sjelfve äro skapade, 4. ej heller ega de makt att göra sig ondt eller godt, eller öfver död, lif eller uppståndelse. 5. De otrogne säga: "han (Muhammed) lärer endast en lögn, som han har påfunnit, och hvarvid annat folk hjälpte honom, hvilka redan förut hit infört orätt-rådighet och irrläror." 6. De säga: "det är de gamles sagor. Han uppskrifver dem, och de dikteras för honom morgon och afton." 7. Säg: "Han har nedsänt (denna lära), som känner himlarnes och jordens hemligheter; ty Han är förlåtande, barmhertig." 8. De säga: "hvad är denne för ett Guds sändebud? Han äter mat och drager omkring på marknader (för att genom handeln skaffa sig uppehälle). *Vi skola aldrig tro*, om icke en ängel nedsändes till honom, för att med honom utöfva varnarekallet, 9. eller, om icke en skatt gifves åt honom, eller han får en trädgård, hvaraf han kan äta." De orättfärdige sade (till de troende): "den, I efterföljen är ej annat än en förhexad man." 10. Se dock, huru de beskrifva dig! de fara vilse

och kunna icke finna någon utväg (att reda sig). 11. Välsignad vare Han, som, om Han hade velat, skulle hafva gifvit dig något bättre än allt detta, (nemligen) lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, och skulle hafva ditsatt åt dig palatser. 12. Men de hålla den yttersta stunden för lögn, och åt dem, som förneka den yttersta stunden, hafva vi tillredt *helvetets* eld. 13. När den på långt håll kommer inför deras åsyn, skola de höra den rasa och dåna. 14. Då de ditkastas, ihopfängslade på en trång plats, skola de ropa på tillintetgörelse.

15. *Man säger till dem:* "ropen i dag ej på en död, utan på många dödar." 16. Säg: "är detta bättre, eller evighetens paradys, som lofvats åt de fromme?" Der få de sin lön och dit går deras väg. 17. Der få de i evighet hvad de åstunda. Detta är ett löfte, som åligger din Herre att fullgöra och af Honom kan utkrävas. 18. En dag skola vi församla dem och de väsenden, som de tillbedja utom Gud, och fråga *dess*a: "hafven I förfört desse våre tjenare, eller hafva de sjelfve gått vilse?" 19. De skola svara: "ära vare dig! vi kunde ej inlåta oss i förbindelser med någon utom dig. Men du har beskärt dem och deras fäder så många njutningar, att de förlorat åtanken på dig och blifvit förkastliga menniskor." 20. Se! de förklara edra påståenden för lögner, och icke förmå de afvända *straffet* ej heller hjälpa *Eder*. 21. Den af *Eder*, som syndar, skola vi låta smaka ett stort straff. 22. Vi hafva icke före dig sändt apostlar, utan att de åto mat och gingo omkring på torgen. Vi göra den ene till en pröfning för den andre, för att erfara, huruvida I hafven tålmod. — *Eder* Herre ser *allt*.

23. De, som ej vänta någon vedergällning, säga: "hvi nedsändas ej änglarne till oss, eller få vi icke se vår Herre?" De äro öfvermodige i sin själ och i högsta grad förmätne. 24. En dag skola de se änglarne, men då gifves det ej något gladt budskap för syndarne, ty de skola ropa: "bort! undan med *Eder*!" 25. De goda verk, som de hafva utfört, hafva vi granskat, och kringstrött dem såsom solgrand. 26. Paradisets innevånare hafva då det bästa hem och det skönaste hvilställe. 27. En dag skall himmelen klyfvas genom moln (2, 206), och vi skola (i molnen) nedsända änglarne i skaror. 28. Herraväldet är på den dagen rättvisan; den Barmhertige utöfvar

det. För de otrogne skall det blifva en hård dag. 29. En dag skall den orättfärdige bita sig i fingrarne (af förtviflan) och säga: "o att jag hade slutit mig till aposteln! 30. O ve! hade jag ej tagit den eller den till vän! 31. Han har fört mig bort i villfarelsen ifrån varningen, sedan den framförts till mig. Satan har sannerligen visat sig såsom människans be- dragare." 32. Aposteln sade: "min Herre! mitt folk har fattat en ovilja emot denne Korânen." 33. På detta sätt hafva vi emot hvarje profet uppväckt en vedersakare ibland syndarne. Men din Herre må vara dig nog till ledare och hjälpare. 34. De otrogne hafva sagt: "hvi nedsändes ej Korânen till honom på en gång (17, 107)?" *Gud svarade*: "vi uppenbara den för honom på detta sättet (delvis), för att dermed stärka ditt hjerta, och vi sjunga honom högtidligt *för dig*. 35. Så ofta som de förelägga dig ett spörsmål, så meddela vi dig sanningen och den bästa förklaringen. 36. De, som skola hufvudstupa nedstörtas i helvetet,¹ få en dålig plats och äro på den störste afvägen."

37. Fordom gåfvo vi Moses boken och satte hans broder till minister åt honom. 38. Och derpå sade vi: "gå till det folket, som anser våra uppenbarelser för bedrägeri." Men vi förgjorde dem ock helt och hållet. 39. Så ock Noachs folk. Då de förklarade apostlarne för lögnare, hafva vi dränkt dem och gjort dem till en varnagel för människorna, — och för de orättfärdige hafva vi tillredt ett pinsamt straff 40. — så väl som A'diterne, Thamûdäerne och Ress'² folk och många släkten emellan dem. 41. För alle hafva vi framställt begrundansvärda sanningar och alle hafva vi i grund utrotat. 42. De (mekkanarne) hafva dock gått förbi den stad (Sodom), öfver hvilken förstörelsens regn har fallit. Hafva de då ej betraktat den? Men de väntade icke, att de skulle uppstå ifrån de döde.

43. När de se dig, göra de dig endast till föremål för sina begabberier. "Hvad," säga de, "är det han, som Gud har

¹ D. ä. de som äro predestinerade af Gud till otro.

² *Ress* betyder en djup, stensatt brunn. Under det att folket, till hvilket Scho'aib sändts, heter det, voro församlade omkring en sådan, nedramlade den med deras boningar, till straff för deras otro.

sändt som apostel? 44. Nära nog gör han oss affällige ifrån våre gudar, om vi ej troget hålla oss till dem." När de få se straffet, skola de snart inse, hvem som är längst bort ifrån den rätte vägen. 45. Tror du väl, att du kan beskydda dem, som gjort sina lustar till sin Gud? 46. Menar du, att de fleste af dem höra eller förstå! Nej! de äro ej annat än osjälige djur, ja! de äro ännu längre bort ifrån den rätte vägen.

47. Har du ej gifvit akt på, huru din Herre förlänger skuggan? Hade det behagat Honom, så hade Han gjort den orörlig. Men vi hafva gjort solen till dess vägvisare; 48. sedan draga vi henne till oss småningom. 49. Det är Han, som har gjort natten till en mantel åt Eder och sömnen till hvila. Han har ordnat dagen, så att I derunder skolen vakna upp till lif. 50. Det är Han, som sänder vindarne såsom budbärare af sin barmhertighet (regnet), och vi nedsända ifrån himmelen rent vatten, 51. för att dermed gifva lif åt en uttorkad trakt. Vi gifva ock deraf dryck åt de många djur och menniskor, som vi hafva skapat, 52. och vi hafva utspridt det emellan dem åt alla håll, så att de skola tänka efter. Men de flesta menniskor vilja endast vara otacksamma. 53. Hade vi velat, så hade vi uppväckt en varnare i hvarje stad. 54. Gif ej efter för de otrogne, utan arbeta emot dem medelst denne (Korânen) med ihärdig ifver. 55. Det är ock Han, som satte de båda hafven i förbindelse; det ena är sött, en Eufkrat, det andra salt, beskt. Men Han har emellan båda satt en skiljevägg och en fast afsöndring.¹ 56. Det är Han, som af vattnet skapade menniskor, och ordnade emellan dem slägt- och frändskapsband. Din Herre är mäktig. 57. Dock dyrka de jemte Gud väsenden, som kunna hvarken skada eller gagna dem. Den otrogne är *Satans* stallbroder emot sin Herre. 58. Vi hafva sändt dig endast såsom ett godt budskap och en varnare. 59. Säg: "jag begär ej för detta af Eder någon lön, utan endast att den, som vill, må skaffa sig en väg till sin Herre." 60. Sätt din lit till den Lefvande, som aldrig dör, och fira hans lof, — Han känner fullkomligt sine tjenares fel, — Han ska-

¹ Enligt Muhammeds verldsåskådning kom *allt* vatten ifrån det stora, jorden omgifvande, världshafvet, och det blef derföre ett underverk, huru det söta vattnet derur kunnat uppkomma.

pade himlarne, jorden och det, som finnes emellan dem på sex dagar, hvarefter den Barmhertige svingade sig upp på thronen. Fråga den, som vet detta. 61. När man sade till de *otrogne*: "tillbedjen den Barmhertige," så svarade de: "hvem är den Barmhertige? Skola vi tillbedja hvad du befäller oss?" Detta har ökat deras ovilja (för den nya läran).

62. Välsignad vare Han, som på himmelen satte djurkretsens stjernbilder, och ibland dem har inrättat *solens* lykta och den lysande månen. 63. Det är Han, som har fastställt nattens och dagens omskiftning *såsom tecken* för dem, hvilka vilja tänka efter eller yttra sin tacksamhet. 64. Den Barmhertiges tjänare, som ödmjukt vandra på jorden och, om de tilltalas af de okunnige, svara: "frid," 65. och som tillbringa natten, nedkastande sig inför sin Herre och uppstående (under bön), 66. och som säga: "o vår Herre! afvänd ifrån oss helvetets kval, ty dess kval är evigt, och det är en ond vistelseort och ett ondt hem;" 67. och som i sina utgifter hvarken slösa eller spara, utan hålla medelvägen, 68. och som jemte Gud icke åkalla någon annan gud, och icke döda någon människa, som Gud har förbjudit att döda, så framt hon ej har förtjent döden, ej heller lefva okyskt, — ty den som detta gör, går det illa; 69. på uppståndelsedagen skall hans straff fördubblas, och han skall vanärad evigt lida det, 70. såvida han ej ångrar sig, tror och gör godt; ty sådanes onda gerningar skall Gud förvandla till goda, ty Gud är förlåtande, barmhertig. 71. Och den som ångrar sig och gör godt, han återvänder då med nåd upptagen till Gud — 72. och de som icke vittna för irrläran (afguderiet), och när något gement möter dem, gå de det förbi af aktning för sig sjelfve, 73. och som, då de manas om sin Herres uppenbarelser, icke dervid nedfalla såsom döfve och blinde, 74. och som säga: "o vår Herre! låt oss få glädje af våra hustrur och barn, och gör oss till en föresyn för de gudfruktige;" 75. desse skola lönas för sitt tålmod med *paradisets* högsta ställen, och helsas der med: "långt lif" och "frid." 76. Der skola de evigt förblifva. Det är en skön vistelseort och boning.

77. Säg: "min Herre skulle icke ställa sig i slagordning emot Eder, om icke uppmaning redan *hade utgått* till Eder *att lyda*

profeten. Men I hafven ansett *honom* för bedragare; derföre skall *straffet* snart gå Eder på lifvet."

XXVI. Skalderne.

(Mekkanskt, 228 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. T. S. M. Dessa äro den tydliga bokens tecken (verser).
 2. Kanhända du af sorg tager döden, derföre att de icke vilja tro. 3. Om vi ville, så nedsände vi till dem ifrån himmelen ett järtecken, inför hvilket de ödmjukt skulle böja sina hufvuden.
 4. Men det kommer ej till dem någon ny varning ifrån den Barmhertige, utan att de vända sig bort derifrån, 5. och behandla den som lögn. Dock, de skola få höra tidningar, hvar öfver de ej skola kunna gyckla. 6. Hafva de icke kastat en blick på jorden? Huru många härliga ting hafva vi icke frambragt på den! 7. Ut i detta är sannerligen ett tecken; men de fleste af dem tro icke. 8. Din Herre är sannerligen allsmäktig, barmhertig.

9. *Du vet ju* huru din Herre *en gång* ropade till Moses (7, 101): "gå till de orättfärdiges folk, 10. till Faraos folk. Skola de icke frukta Gud?" 11. Han sade: "jag fruktar, min Herre! att de skola beskylla mig för bedrägeri, 12. mitt bröst är intaget af ängslan, och min tunga talar ej ledigt. Skicka derföre till Aron. 13. De hafva ock en blodskuld att hämnas på mig. Jag är rädd, att de skola döda mig." 14. *Gud* svarade "ingalunda! gån båda dit med våra tecken. Vi äro med Eder och lyssna; 15. gån bort till Farao och sägen: "vi äro verldarnes Herres sändebud, 16. att du skall bortsända med oss Israels barn." 17. *Farao* svarade: "hafva vi icke uppfostrat dig som barn? Du har tillbragt många år af din lefnad ibland oss; 18. dock har du begått den der mordgerningen. Du är otacksam." 19. *Moses* sade: "jag har väl begått den och var då vilsefarande. 20. Derföre flydde jag för Eder, emedan jag fruktade Eder. Sedan har min Herre utrustat mig med *andlig* makt och gjort mig till sin apostel. 21. Den välgerning, som du har bevisat mig, är väl den, att du gjorde Israels barn till trälär." 22. Farao frågade: "hvad är då verldarnes Herre?" 23. *Moses* svarade: "Herren öfver himlarne och jorden samt allt

det, som är emellan båda — om I endast kunnen fatta det." 24. *Farao* sade till sin omgifning: "hören I!" 25. *Moses* fortfor: "Han är eder Herre och edre förfäders Herre." 26. *Farao*: "det der edert sändebud, som skickats till Eder, är säkert för-ryckt." 27. *Moses*: "Han är Herren öfver östern och vestern och hvad deremellan är — om I kunnen begripa det." 28. *Farao*: "om du erkänner någon annan än mig för gud, så låter jag kasta dig i fängelse." 29. *Moses*: "äfvén om jag framställer för dig tydliga bevis?" 30. *Farao*: "så visa dem, om du talar sanning." 31. Då kastade han sin staf, och se! den vardt obestriddligen en orm. 32. Han drog *vidare* fram sin hand *ur skötet*, och den syntes hvit för åskådarne. 33. *Farao* sade till de för-näme, som omgäfvö honom: "i sanning, denne man är en skicklig trollkarl; 34. han vill med sitt trolleri drifva Eder ur landet. Hvad besluten I?" 35. De svarade: "uppskjut hans och hans broders sak; sänd emellertid omkring i städerna folk, som sammankalla 36. och föra till dig alle skicklige trollkarlar." 37. Trollkarlarne kommo tillsammans på mötets utsatte dag. 38. Man sade till folket: "viljen I ock församla Eder? 39. Vi skola följa (tro) trollkarlarne, om de segra." 40. Då trollkarlarne kommo, frågade de *Farao*: "få vi väl en belöning, om vi segra?" 41. Han svarade: "ja! I skolen då stå högt i min nåd." 42. *Moses* sade då till dem: "kasten hvad I ämnen att kasta." 43. Då kastade de sina rep och stafvar och utropade: "vid *Faraos* majestät! vi segra." 44. Nu kastade *Moses* sin staf, och han uppslukade deras taskspeleri. 45. Då nedkastade sig trollkarlarne tillbedjande 46. och sade: "vi tro på verldarnes Herre, 47. *Mose* och *Arons* Herre." 48. *Farao* sade: "huru? I tron på honom, innan jag har tillåtit Eder det? I sanning, han är eder mästare, som har lärt Eder trolldomskonsten. Men I skolen få se! 49. Jag låter afhugga på Eder händerna och fötterna på motsatt sida och korsfästa Eder alle." 50. De svarade: "det skadar icke, ty vi skola återvända till vår Herre. 51. Vi åstunda blott, att vår Herre förlåter oss våra synder, då vi äro de förste, som tro." 52. Vi uppenbarade för *Moses*: "drag bort om natten med mine tjenare; ty I skolen förföljas." 53. *Farao* sände ut i städerna folk, som hopsamlade *soldater*, och sade: 54. "desse äro ju en ringa hop; 55. likväl reta de oss till vrede. 56. Vi deremot äro en försigtig här."

57. Så förmådde vi dem (egyptierne), att tåga bort ifrån lustgårdar och källor, 58. rikedomar och härliga boningar, 59. och så gånge vi allt i arf åt Israels barn. 60. Vid solens uppgång förföljde de dem. 61. Då de båda härarne kommo i sigte af hvarandra, sade Mose folk: "vi skola säkerligen upphinnas." 62. Han svarade: "ingalunda! min Herre är med mig, Han skall leda mig." 63. Vi uppenbarade för Moses: "slå med din staf i hafvet." Det delade sig då i två delar, och hvarje del vardt såsom ett stort berg. 64. Dit införde vi ock de andre (egyptierne). 65. Moses och dem, som voro med honom, räddade vi alle, 66. men de andre dränkte vi. 67. Deruti är sannerligen ett tecken, emedan de fleste af dem icke trodde, 68. och din Herre är den Allsmäktige, den Barmhertige.

69. Uppläs för dem Abrahams historia (21, 52). 70. Han sade en gång till sin fader och sitt folk: "hvad tillbedjen I?" 71. De svarade: "vi tillbedja afgudar och förblifva ihärdige vid deras dyrkan." 72. Han frågade: "höra de Eder, då I anropen dem? 73. Eller hjälpa de Eder eller skada de Eder?" 74. De svarade: "nej! men vi funno våre förfäder göra så." 75. Han sade: "hvad tycken I väl? De väsenden, som I 76. och edre förfäder dyrken, de äro i sanning 77. mine fiender, men icke så verldarnes Herre, 78. som har skapat mig och leder mig, 79. och som gifver mig mat och dryck. 80. När jag blir sjuk, helar Han mig. 81. Han låter mig dö och gifver mig sedan lifvet till baka. 82. Han skall, som jag hoppas, förlåta mig mina synder på domedagen. 83. O min Herre! gif mig visdom och försätt mig ibland de saliges antal; 84. låt mig få ett godt namn hos efterverlden, 85. och försätt mig ibland dem, som ärfva salighetens paradis. 86. Förlåt min far, ty han är vilsefarande. 87. Vanära mig ej heller på den dag, då *menniskorna* skola uppväckas *ifrån de döde*, 88. den dag, då hvarken rikedom eller barn skola gagna, 89. utan den, som kommer till Gud med ett rent hjerta; 90. då paradiset skall komma i de gudfruktiges åsyn, 91. och helvetet ligga öppet för dem, som vilse farit. 92. Man säger till dem: "hvar äro de, som I tillbåden 93. jemte Gud? Kunna de hjälpa Eder eller sig sjelfve?" 94. De skola nedkastas dit — de *förförde* och förförarne, 95. samt alla djefvulens skaror. 96. De skola säga, då de der tvista med hvarandra: 97. "vid Gud! vi voro i en uppenbar

villa, 98. då vi gjorde Eder till jemlikar med verdarnes Herre. 99. Endast de orättfärdige hafva förledt oss. 100. Derföre hafva vi inge förespråkare, 101. och ingen kärleksrik vän (hjelpare). 102. Kunde vi blott återvända *till lifvet*, så skulle vi varda troende." 103. Uti detta är sannerligen ett tecken, emedan de fleste af dem ej trodde. 104. Din Herre är i sanning den Allsmäktige, den Barmhertige.

105. Noachs (7, 57) folk har förklarat Guds sändebud för lögnare. 106. Deras broder Noach sade ju till dem: "frukten I icke Gud? 107. Jag är sannerligen ett troget sändebud till Eder. 108. Frukten derföre Gud och lyden mig. 109. Jag begär derföre ingen belöning alls af Eder. Min belöning åligger endast verdarnes Herre. 110. Frukten då Gud och lyden mig." 111. De svarade: "huru? skola vi tro dig, under det att det sämsta folk äro dine anhängare?" 112. Han sade: "jag har ingen kännedom om (det angår mig ej) hvad de plägade göra. 113. De äro ingen ansvarige utom min Herre. — Förstån I? 114. Jag skall aldrig stöta ifrån mig de troende. 115. Jag är endast en obestriddlig varnare." 116. De sade: "om du icke upphör, Noach! så skall du varda stenad." 117. Han ropade: "o min Herre! mitt folk anser mig för en lögnare. 118. Låt derföre ett afgörande för sig gå emellan mig och dem, och rädda mig och de troende, som äro med mig. 119. Vi räddade också honom och dem, som voro med honom, i den fullproppade arken. 120. Derpå dränkte vi de öfrige. 121. Deruti är sannerligen ett tecken, emedan de fleste af dem icke trodde, 122. och din Herre är i sanning den Allsmäktige, den Barmhertige. .

123. A'diterne (7, 63) hafva förklarat Guds sändebud för ljugare. 124. Deras broder Håd sade ju till dem: "frukten I icke Gud? 125. Jag är sannerligen ett troget sändebud till Eder. 126. Frukten derföre Gud och lyden mig. 127. Jag begär för detta icke alls någon belöning af Eder. Min belöning åligger endast verdarnes Herre. 128. Byggen I på hvarje höjd tecken (vägvisare) blott till tidsfördrif? 129. och gören Eder cisterner, som om I skullen lefva evigt? 130. När I anfallen, gören I det vildt och grymt. 131. Frukten nu Gud och lyden mig. 132. Frukten Honom, som har riktat Eder med det, som I väl veten. 133. Han har riktat Eder med hjordar och söner, 134. med trädgårdar och källor. 135. I sanning, jag fruktar för

Eder en förfärlig dags straff." 136. De svarade: "det gör oss detsamma, om du predikar eller icke. 137. Hvad du säger är endast det, som de gamle hafva hopskarfvat. 138. Vi skola aldrig straffas." 139. De förklarade honom för en ljugare, och vi utrotade dem. Deruti är sannerligen ett tecken, i thy att de fleste af dem ej trodde. 140. och din Herre är i sanning den Allsmäktige, den Barmhertige.

141. Thamûdäerne (7, 71) hafva förklarat Guds sändebud för ljugare. 142. Deras broder Sâlih sade till dem: "frukten I icke Gud? 143. Jag är sannerligen ett troget sändebud till Eder. 144. Frukten derföre Gud och lyden mig. 145. Jag begär för detta af Eder ej alls någon belöning. Min belöning åligger endast verldarnes Herre. 146. Skolen I väl lemnas härnere i säkerhet, 147. i besittning af trädgårdar och källor, 148. sädesfält och palmer med lena frukthylsor? 149. Skolen I i edert öfvermod uthugga boningar åt Eder i bergen? 150. Frukten nu Gud och lyden mig. 151. Men lyden icke de utsväfvandes bud, 152. som anstifta förderf på jorden, men aldrig något godt." 153. De svarade: "du är i sanning förhexad. 154. Du är ej annat än en människa såsom vi. Låt oss se ett under, om du har rätt." 155. Han sade: "se här är en kamelinna. Hon har sin drickestid, och I hafven eder drickestid på en bestämd dag. 156. Gören henne ej något ondt, ty då skall en förfärlig dags straff drabba Eder." 157. De hasade henne, men ångrade sig nästa dag. 158. Derföre kom straffet öfver dem. Häruti är i sanning ett tecken, ty de fleste af dem trodde icke, 159. och din Herre är sannerligen den Allsmäktige, den Barmhertige.

160. Lots folk (7, 78) har förklarat Guds sändebud för ljugare. 161. Deras broder Lot sade till dem: "frukten I icke Gud? 162. Jag är sannerligen ett troget sändebud till Eder. 163. Frukten derföre Gud och lyden mig. 164. Jag begär för detta af Eder icke alls någon belöning. Min belöning åligger endast verldarnes Herre. 165. Huru? I hafven umgänge med männen ibland människorna 166. och försummen edra hustrur, som Gud har skapat åt Eder? I ären ett lastbart folk." 167. De sade: "om du ej upphör, o Lot! så skall du bortdrivas." 168. Han svarade: "sannerligen, jag afskyr edra handlingar. 169. Herre! rädda mig och de mine *ifrån följderna* af det, som de göra." 170. Vi räddade honom och hela hans släkt, 171.

med undantag af en gammal qvinna ibland öfverträdarne. 172. Sedan utrotade vi de andre 173. och läto ett regn falla på dem, och de varnades regn var förfärligt. 174. Ut i detta är sannerligen ett tecken, ty de fleste af dem trodde icke, 175. och din Herre är i sanning den Allsmäktige, den Barmhertige.

176. Folket i el-Ajka¹ har förklaradt Guds sändebud för ljugare (7, 83). 177. Deras broder Scho'aib sade till dem: "frukten I icke Gud? 178. Jag är sannerligen ett troget sändebud till Eder. 179. Frukten derföre Gud och lyden mig. 180. Jag begär för detta af Eder alls icke någon belöning. Min belöning åligger allenast verldarnes Herre. 181. Gifven fullt mått och bedragen icke, 182. och vägen med riktig våg 183. och beröfven ej människorna deras egendom, samt uppfören Eder ej såsom förderfvare på jorden. 184. Frukten Honom, som har skapat Eder och de forna slägtena." 185. De sade: "du är sannerligen förhexad. 186. Du är icke annat än en människa såsom vi, och vi hålla dig ej för annat än en bedragare. 187. Låt stycken af himmelen nedfalla på oss, om du talar sanning." 188. Han svarade: "min Herre vet rätt väl hvad I gören." 189. De smädade honom såsom ljugare. Derföre kom den molnbetäckte dagens straff öfver dem — det var en förskräcklig dags straff. 190. Deruti är sannerligen ett tecken, ty de fleste af dem trodde icke, 191. och din Herre är sannerligen den Allsmäktige, den Barmhertige.

192. Och i sanning, detta är en uppenbarelse ifrån verldarnes Herre, 193. hvarmed den trogne (helige) anden har nedstigit 194. i ditt hjerta, så att du skulle varda en varnare 195. på ett tydligen arabiskt språk. 196. Den finnes sannerligen i de gamles skrifter. 197. Skola de ej anse det för ett tecken, att den är bekant för lärde ibland Israels barn? 198. Hade vi nedsändt den till någon utländing (på ett främmande språk), 199. och han hade uppläst den för dem (de otrogne mekkarne), så skulle de ej tro derpå. 200. Vi hafva infört den i de brottsliges hjertan på ett sådant sätt, 201. att de ej skola tro

¹ På andra ställen (15, 78, 38, 12; 50, 13) sändes Scho'aib till Madjaniterne. El-Aika, som egentligen betyder "skog," säges hafva legat der Tebük låg i N. Arabien. Scho'aib har af Muhammed identifierats med Bibelns Jethro.

på den, förrän de skåda det pinsamma straffet — 202. det skall plötsligen öfverraska dem, utan att de vänta det — 203. då skola de säga: "skola vi få uppskof till bättring?" 204. Skola de också då påskynda vårt straff? 205. Ser du icke, att, om vi ock några år låta dem njuta, 206. men sedan vår hotelse går i fullbordan, 207. det som de hafva njutit ej skall gagna dem något? 208. Vi hafva ej förstört någon stad, som icke förut haft sine varnare 209. till påminnelse. Vi hafva således ej varit orättvise. — 210. Satanerne hafva icke medfört den (Korânen); 211. den är ock icke efter deras tycke, ej heller äro de i stånd, att meddela något sådant, 212. ty de äro utestängde ifrån att lyssna (vid himmelens portar) (15, 17 ff.; 37, 7 ff.). 213. Åkalla då ej jemte Gud någon annan gud, ty då skall också du straffas, 214. och varna dine närmaste anhörige 215. och utbred dine vingar öfver de troende, som följa dig. 216. Om människorna förkasta dig, så säg: "jag är icke ansvarig för edra gerningar." 217. Sätt din lit till den Allsmäktige, den Barmhertige, 218. som ser dig, när du uppstår, 219. och huru du betar dig ibland de bedjande, 220. ty Han hör och ser *allt*.

221. Skall jag säga Eder, på hvem djefarne slå ned? 222. De slå ned på hvarje förtalare och syndare. 223. De ingifva honom hvad de lyssnat sig till; dock de fleste äro lögnare. 224. Skalderne äro de, hvilka de förirrade följa. 225. Ser du icke, att de irra omkring i hvarje dal 226. och att de säga saker, som de icke göra, 227. med undantag af dem, som tro, göra godt och flitigt åkalla Gud, 228. samt försvara sig, när de förolämpats. Men de som förolämpa skola erfara hvilken lott, som väntar dem.

XXVII. Myran.

(Mekkanskt, 95 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. T. S. Dessa äro Korânenens och en tydlig boks tecken (verser), 2. en ledning och ett gladt budskap för de troende,
3. som upprätthålla gudstjensten, betala almosan och äro fullt

öfvertygade om det eviga lifvet. 4. För dem åter, som ej tro på det eviga lifvet, hafva vi låtit deras handlingar visa sig såsom förträffliga, så att de blifvit förblindade. 5. Desse äro de, som få det värsta straff, och i det eviga lifvet skola de lida en stor förlust. 6. Men du har i sanning emottagit Korânen af en vis och kunnig.

7. Moses sade en gång till sin familj: (20, 8) "jag har märkt en eld. Jag skall skaffa Eder nyheter derifrån, eller skall jag hemta Eder en eldbrand, så att I kunnen värma Eder." 8. När han kom till den, hörde han en röst utropa: "välsignad vare Han, som är uti elden, och den som är omkring den! Ära vare Gud, verdarnes Herre! 9. O Moses! jag är sannerligen Gud, den Allsmäktige, den Allvise. 10. Kasta nu ned din staf." När han då såg, att den slingrade sig, som om den hade varit en orm, vände han sig om till flykt och återkom ej. *Rösten sade:* "o Moses! frukta ej, ty hos mig hafva apostlarne intet att befara, 11. utom den, som illa gör. Men om han sedan utbyter det onda med godt (ångrar sig), så är jag sannerligen förlåtande, barmhertig. 12. Stick nu din hand in i din barm. Den skall framkomma hvit, utan någon åkomma. *Detta* är ett af de nio tecknena för Faraos och hans folk. De äro ett gudlöst folk." 13. Och när våra under verkställes inför deras ögon, sade de: "detta är ett uppenbart taskspeleri." 14. Ehuru de inom sig voro förvissade om deras verklighet, förnekade de dem af elakhet och högmod. Men se, hurudant illgerningsmännens slut blef!

15. Vi hafva ock tillförne gifvit visdom åt David och Salomo, och de sade: "lofvad vare Gud, som har utmärkt oss framför mången af sine troende tjenare." 16. Salomo blef Davids arftagare. Han sade: "o I människor! vi hafva fått lära oss foglarnes språk och begåfvats med allehanda ting. Detta är i sanning en uppenbar *Guds* nåd." 17. Och till Salomo samlades, i ordnade skaror, hans härar af genier, människor och foglar, 18. till dess att de kommo till myrornas dal.¹ Då sade en myra: "gå, I myror! in i edra boningar, så att Salomo och hans härar icke nedtrampa Eder, utan att de märka det." 19. *Salomo* smålog åt bennes tal och sade: "o min Herre!

¹ En dal i Syrien, rik på myror, försäkra uttolkarne.

förmå mig, att vara tacksam för din nåd, som du har bevisat mig och mine föräldrar, samt att göra godt, som skall behaga dig, och låt mig få del i din barmhertighet, ibland dine salige tjenare." 20. Vid münstringen af foglarne, sade han: "huru kommer det sig, att jag ej ser härfogeln? Eller är han frånvärande?" 21. Jag skall hårdt straffa honom eller också slagta honom, om han ej kan förebära en antaglig ursäkt." 22. Men han dröjde ej länge, utan *kom och* sade: "jag har fått veta, hvad du icke vet. Jag kommer till dig ifrån Saba med säkra nyheter. 23. Jag fann en qvinna, som regerade öfver dem. Begåfvad med *något* af hvarje ting, har hon också en härlig thron. 24. Jag fann, att hon och hennes folk tillbedja solen i stället för Gud, ty Satan hade intalat dem, att hvad de gjorde var godt, och sålunda utestängt dem ifrån den rätte vägen. Derföre vandra de ej på den. 25. De tillbedja ej Gud, som framfört i ljuset det, som gömmes i himlarne och på jorden, och som vet hvad de fördölja och hvad de yppa, 26. den Gud, utom hvilken ingen gud gifves, den härliga thronens Herre." 27. *Salomo* sade: "vi skola se till, om du talar sanning eller ljuger. 28. Gå med detta mitt bref och kasta det till dem. Vänd dig sedan ifrån dem och afvakta deras svar." 29. *Drottningen* sade: "o mine förnämste! ett äradt bref har lemnats till mig. 30. Det är ifrån Salomo och lyder sålunda! "i Guds den förbarmandes, barmhertiges namn!" 31. Sätten Eder icke upp emot mig, utan kommen till mig i underdånighet." 32. Hon sade: "o mine förnämste! råden mig i denna min sak. Jag skall ej afgöra något, utan att I biträden." 33. De svarade: "vi hafva kraft och okufligt mod. Men du har att befalla. Se då till, hvad du vill befalla." 34. Hon sade: "då konungar intränga i en stad, plundra de den och förnedra dess förnämste innebyggare. Så skola ock desse göra. 35. Men jag vill sända en gåfva till dem, och afvakta, hvad sändebuden åtföra till svar." 36. När *sändebudet* kom till Salomo, sade denne: "viljen I rikta mig med skatter? Det som Gud har beskärt mig är mera värdt än det, som Han har beskärt Eder; ändå yfvens I öfver edra gåfvor. 37. Vänd om till dem. Vi skola komma till dem med härar, som de ej kunna motstå, och bortdrifva dem, vanärade och förnedrade, ur deras *land*." 38. Han sade: "o I förnämte! hvem af Eder vill hitföra till mig hennes thron,

innan de komma underdånige till mig." 39. En Ifrit¹ af genierne sade: "jag skall skaffa den till dig, innan du uppstiger ifrån din plats. Jag har kraft dertill och är pålitlig." 40. En, som hade kunskap om boken, sade: "jag skall föra den till dig, innan du hinner att blinka med ditt öga." När Salomo såg thronen, stående framför sig, sade han: "detta är en nådebevisning ifrån min Herre, så att Han skall pröfva mig, huruvida jag är tacksam eller otacksam. Den som är tacksam är det till sitt eget bästa; men om någon är otacksam, så är min Herre rik (behöfver ej någons tack) och ädelmodig." 41. Han sade vidare: "förändra hennes thron, så att vi må se, om hon är på den rätte vägen eller icke." 42. Då hon hade anländt, frågade man: "är detta din thron?" Hon svarade: "det är som om det vore densamma." Salomo sade: "vi hafva fått kunskap före henne och hafva varit muslimin." 43. Men de afgudar, som hon dyrkade istället för Gud, hade förfört henne, och hon var otrogen. 44. Man sade till henne: "stig in i palatset." Men då hon såg det, trodde hon att det var en vattenmassa, och blottade sina ben. Han sade: "det är ett palats, belagdt med krystall." 45. Hon sade: "jag har syndat emot mig sjelf, och underkastar mig med Salomo Guds, verldarnes Herres vilja."

46. Till Thamûdäerne hafva vi fordom sändt deras broder Sâlih med tillsägelsen: att de skulle dyrka Gud (7, 71). Men se! de voro två hopar, som tvistade med hvarandra. 47. Han sade: "o mitt folk! hvarföre påskynden I det onda (straffet) före det goda (ångern)? Hvi bedjen I icke Gud om förlåtelse, så att I kunnen få barmhertighet?" 48. De svarade: "vi förespå dig och dem, som med dig äro, en olycka." Han sade: "eder spådom beror på Gud. Men I ären ett folk, som skall pröfvas." 49. Det fans i staden nio personer, som föröfvade våldsamheter i landet och icke gjorde något godt. 50. De sade: "låt oss ömsesidigt svärja vid Gud, att vi skola öfverfalla honom och hans familj under natten. Sedan skola vi säga till hans blodshämmare: vi voro icke närvarande vid hans fa-

¹ Den klass af lefvande, förnuftiga varelser, som kallas Djinn eller genier, dämoner, var af många slag. Ifrit anses vara mäktigare än de andre, men alltid af ond natur.

miljs mord; vi tala verkligen sanning." 51. De stälde försåt, och vi stälde försåt, utan att de visste det. 52. Se nu hurudan utgången var af deras försåt: vi förgjorde dem och allt deras folk. 53. Dessa deras hus äro ödelagda för deras synders skull. Sannerligen, häruti är ett teeken för dem, som hafva förstånd. 54. Vi frälste dem, som trodde och fruktade Gud.

55. Och Lot *sände vi* (7, 78). Han sade ju till sitt folk: "huru? I begån skändligheter med öppna ögon? 56. Af lusta hafven I ju umgänge med männer och icke med qvinnor? I ären dock ett okunnigt folk." 57. Hans folks svar var intet annat än detta: "förlagen Lots slägt ur edert land, ty de äro menniskor, som vilja hålla sig obefläckade." 58. Men vi räddade honom och hans familj, utom hans hustru, som, enligt vårt beslut, var en af dem som öfverträdde *vårt bud*. 59. Vi läto ett regn falla öfver dem, och ondt var de varnades regn.

60. Säg: "pris vare Gud och frid öfver hans tjenare, hvilka Han har utvalt! *Fråga hedningarne*: "är Gud bättre eller de väsenden, som I erkännen såsom Hans jemlikar? 61. Den *Gud nemligen*, som har skapat himlarne och jorden, och till Eder har nedsändt vatten ifrån himmelen, hvarigenom vi läta sköna trädgårdar uppvexa, hvilkas träd I icke kunnen frambringa. Gifs det väl jemte Gud en annan gud? — Men de äro folk, som afvika *ifrån sanningen*. — 61. Den Gud, som har bildat jorden till fast land, låter strömmar flyta på den, har nedsatt i den fasta berg och håller de båda hafven åtskils genom en skiljemur. Gifves det väl någon gud jemte Gud? — Men de fleste af dem veta *ingenting*. 63. Den Gud, som bönhör den nödstälde, då han åkallar Honom, undanrödjer olyckan och gör Eder till jordens arfvingar. Gifves det väl någon gud jemte Gud? — I tänken föga efter. 64. Den Gud, som leder Eder i mörkret på land och haf, och som sänder vindarne såsom föregående budskap om sin nåd (regnet). Gifves det väl någon gud jemte Gud? — Han är upphöjd öfver dem, som I uppställen såsom Hans vederlikar. 65. Den Gud, som framkallar skapelsen och sedan låter den återgå *till intet*, och som föder Eder med himmelens och jordens gåfvor. Gifves det väl någon gud jemte Gud?" — Säg: "fram med edra bevis, om I hafven rätt!" 66. Säg: "ingen i himlarne eller på jorden känner det fördolda utom Gud." — De veta icke, 67. när de skola

uppväckas ifrån de döde. — 68. Men sträcker sig deras insigt också till evigheten? Nej! de äro i tvifvel derom, nej! de tillsluta ögonen därför." 69. De otrogne säga därför: "huru? när vi äro stoft såsom våre fäder, skola vi framhafvas *ur grifterna?*" 70. Vi, såväl som våre fäder, hafva förut hotats härmed. Det är ingenting annat än de gamles sagor." 71. Säg: "faren omkring i landet, och beskåden, hurudant slut, de brottslige fått." 72. Sörj icke öfver dem, och var ej ängslig vid deras försåtliga anläggningar. 73. De säga: "när skall denna hotelse gå i fullbordan? *Sägen det*, om I talen sanning." 74. Svara: "det är möjligt, att något af det, som I viljen påskynda, är tätt bakom Eder." 75. Dock, din Herre är nåderik emot människorna, men de flesta af dem äro otacksamma. 76. Din Herre vet nog hvad deras hjertan förborga och hvad de yppa. 77. Det finnes icke något hemligt uti himmelen och på jorden, som icke står skrifvet i en tydlig bok. 78. I sanning, denne Korânen förtäljer för Israels barn det mesta af det, hvarom de äro oense, 79. och den är en ledning och ett nådebevis för de troende. 80. Din Herre skall säkerligen döma emellan dem enligt sin vishet. Han är den Allsmäktige, den Allvetande. 81. Förtrösta därför på Gud, ty då har du den obestriddiga sanningen på din sida. 82. Icke kan du få de döde att höra, ej heller de döfve att åtlyda kallelsen, när de vända sig bort *ifrån den*. 83. Lika litet kan du leda de blinde ut ifrån sina villfarelser; endast dem kan du få att höra, som tro på våra uppenbarelser, och de äro muslimin. 84. När hotelsen skall gå i verkställighet öfver dem, så skola vi låta ett vidunder¹ komma fram till dem ur jorden, hvilket skall ropa till dem: "människorna trodde ej på våra uppenbarelser." 85. En dag skola vi församla af hvarje folk i en hop dem, som ansågo våra uppenbarelser för lögner. De skola då sammanföras, 86. till dess att de komma *inför Gud*, som skall säga: "hafven I ansett våra uppenbarelser för lögner, fastän I icke omfattaden dem med eder kunskap? eller, hvad gjorden I?" 87. Domen drabbar dem, för deras synders skull, och de kunna icke säga något *till sitt försvar*. 88. Hafva de

¹ D. ä. den så ofta i traditionerna omtalade *Djassâsa* (spionen), en af domedagens förelöpare.

icke märkt, att vi hafva gjort natten, så att de under den kunna hvila sig, och dagen med sitt ljus? Häruti äro samnerligen tecken för människor, som tro. 89. En dag skall det blåsas i basunen. Då skola alle i himlarne och på jorden gripas af fasa, utom dem, hvilka Gud vill *frälsa*. Alle skola ödmjuka komma fram till Honom. 90. Bergen, som du tror stå fasta, skall du se flytta sig så hastigt, som molnet far fram. Det är Guds verk, Hans, som har väl ordnat allting. — Han känner väl hvad I gören. 91. Den som medför en god gerning, får mera än den förtjenar, och sådane varda den dagen säkre för faran. 92. Den åter som medför en ond gerning, skall hufvudstupa störtas i *helvetets* eld. Skolen I väl lönas, om icke efter eder förtjenst?

93. *Säg*: "jag är ålagd, att dyrka denne orts Herre, som har gjort den till en helgedom. Honom tillhör allting. Jag är ock befald, att underkasta mig Guds vilja (att vara muslim), och 94. att föreläsa Korånen. Den som då låter leda sig, så gör han det för sitt eget bästa. Om någon far vilse, så säg: "jag är endast en varnare." 95. *Säg*: "lofvad vare Gud! Han skall visa Eder sina under, och I skolen erkänna dem Din Herre försummar icke hvad I gören."

XXVIII. Berättelsen.

(Mekkanskt, 83 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. T. S. M. Desse äro verser ur den bok, hvarom tvifvel ej är (den förvaras i himmelen). 2. Vi uppläsa *ur den sanningsenligt* för dig något af Mose och Faraos historia till de troendes bästa (7. 101). 3. Stolt uppreste sig Faraos i landet och delade dess folk i partier: en del (Israels barn) förtrycktes, dess söner dräptes och dess döttrar fingo lefva. — Han var en elak man. 4. Men vi ville visa oss nådige emot dem, som förtrycktes i landet, och göra dem till imåmer (ledare i religionen och förebilder) och till landets arfvingar. 5. Vi ville göra dem mäktige i landet, och låta Faraos, Håmån och deras härrar genom dem vederfaras, hvad de hade sökt att undgå. 6. Vi uppenbarade derföre för Mose moder: "gif honom di, och

om du fruktar för honom, så kasta honom i floden. Var utan fruktan och bekymmer. Vi skola återställa honom till dig och göra honom till en apostel." 7. Faraos familj upptog honom då, på det att han skulle blifva deras fiende och en orsak till smärta; ty Faraos Håmån och deras härar voro syndare. 8. Faraos fru sade: "han skall göra mig och dig glädje. Döden honom icke. Tilläfventyrs medför han till oss lycka i huset, eller upptaga vi honom såsom eget barn." De visste ingenting (om Guds afsigter). 9. Nästa morgon kände Mose moder sitt hjerta tomt, och hon skulle hafva förrådt honom, om vi icke hade stärkt hennés hjerta, så att hon skulle tro. 10. Hon sade derföre till hans syster: "följ efter barnet." Denna gaf då akt på det på afstånd, utan att de märkte det. 11. Vi hade dessförinnan förbjudit honom, att *dia* ammor. *Då kom systemen* och sade: "skall jag visa Eder en familj, som kan vårda och väl sköta honom åt Eder?" 12. Så återstälde vi honom till hans moder, på det att hon skulle glädja sig och icke sörja, och inse sanningen af Guds löften. — Men de fleste äro okunnige. 13. Då han hade uppnått manbar ålder och var fullväxt, gåfvo vi honom fullmakt (i andliga ting) och kunskap. — Så belöna vi de gode. 14. Han gick in i staden, då innevånarne icke voro på sin vakt, och fann der två männer — en af hans sekt, den andre af fiendernas — i strid med hvarandra. Den som var af hans parti ropade honom till hjälp emot mannen af motpartiet. Moses slog till denne med knytnäfven och gjorde slut på honom. Sedan sade han: "detta är ett Satans verk; han är sannerligen en fiende och en uppenbar förförare." 15. Han sade *vidare*: "o min Herre! jag var orättvis emot mig sjelf; förlåt mig." Han förlät honom, ty Han är förlåtande, barmhertig. 16. *Moses* sade: "*jag svär*, o min Herre! vid dina välgerningar emot mig, jag vill aldrig bistå brottslingar." 17. Nästa morgon var han intagen af fruktan i staden och såg sig ängsligt omkring, och se! den man, som han i går hade bistått, ropade åter på hans hjälp. Moses svarade: "du är uppenbarligen stadd på villovägar." 18. Då han ville angripa den gemensamme fienden, sade denne: "o Moses! vill du döda mig, såsom du i går dödade en menniska? Du vill ej vara annat än en tyrann på jorden. Din afsigt är ej att stifta fred." 19. En man kom springandes ifrån stadens

aflägsnaste del *och sade*: "de förnämme rådslå om din död, Moses! Fly derföre; jag menar dig väl." 20. Han öfvergaf staden, såg sig rädd omkring och sade: "Herre! rädda mig ifrån det syndiga folket." 21. På vägen till Madjan sade han: "min Herre leder mig väl på den rätte vägen." 22. När han anlände till Madjans vatten, fann han vid det en hop menniskor, som vattnade *hjordarne*. 23. Utanför deras *kréts* stodo två qvinnor, som höllo till baka *sin boskap*. Han sade: "hvad gören I?" De svarade: "vi kunna då först vattna, när herdarne hafva aflägsnat sig, ty vår fader är en gammal gubbe, som *ej kan hjälpa oss*." 24. Han vattnade *fåren* åt dem, drog sig sedan till baka i skuggan och sade: "o min Herre! jag behöfver i sanning det goda, som du har nedsändt till mig." 25. Emellertid kom en af de båda flickorna, närmade sig honom blygt och sade: "min fader inbjuder dig, för att vedergälla dig för vattandet." Då han hade kommit till honom och för honom berättat sin historia, sade denne: "var utan fruktan! du är frälst ifrån det syndiga folket." 26. En af flickorna sade: "käre fader! tag honom i din tjenst, ty den kraftfulle och pålitlige är den bäste man, som du kan taga i din tjenst." 27. Han svarade: "jag önskar, att gifva dig en af dessa mina två döttrar till hustru med det vilkor, att du tjenar mig i åtta år. Det får bero af dig, om du vill gå in på fulla tio år. Jag vill ej vara hård emot dig, och, om Gud vill, skall du finna i mig en rättskaffens man." 28. *Moses* svarade: "detta är *afgjordt* emellan oss. Men det må stå mig fritt, att stanna hos dig den kortare eller den längre tiden. Gud vare vittne till vår öfverenskommelse." 29. Då Moses hade fulländat sin tjenstetid och drog bort med sin familj, varseblef han vid sidan af Sinai-berget en eld. Han sade till de sine: "stannen här! jag har märkt en eld. Jag vill skaffa Eder upplysning derifrån *om vägen* eller hemta en eldbrand, så att I kunnen värma Eder." 30. När han närmade sig den, hörde han en röst ifrån höggra sidan af dalen. Den ljud på det välsignade stället ur trädet: "o Moses! jag är Gud, verldarnes Herre. 31. Kasta din staf." Då han såg, att den slingrade sig som en orm, sprang han bort och kom ej till baka. *Rösten ropade*: "kom hit, *Moses!* och var ej rädd, ty du är i säkerhet. 32. Stiek din hand in i din barm; den skall utan åkomma framkomma hvit, och

tryck din vinge intill dig utan fruktan.¹ Detta vare dig två bevis, att du är sänd af din Herre, inför Faraos och hans store; ty de hafva bevisat sig som ett gudlöst folk." 33. Moses sade: "min Herre! jag har dödat en af dem, och jag fruktar, att de skola afrätta mig. 34. Min broder Aron har en värtaligare tunga än jag. Sänd honom med mig till hjälp. Han skall bekräfta mina ord, ty jag fruktar, att de skola beskylla mig för osanning." 35. Gud sade: "vi skola stärka din arm genom din broder, och gifva Eder makt. För våra unders skull skola de ej kunna komma åt Eder, och I och edre anhängare skolen segra." 36. Då Moses inför dem utförde våra tydliga under, sade de: "detta är blott ett bedrägligt trolleri; vi hafva icke hört omtalas något dylikt ibland våre förfäder." 37. Moses svarade: "min Herre känner bäst den, som ifrån Honom medför ledningen, och den som bäst behåller fältet. Ty de orättfärdige skall det ej väl gå." 38. Faraos sade: "o mine förstar! jag har ej vetat, att I hafven en annan gud än mig. Bränn då tegel, Håmån! och bygg mig ett torn. Kanhända stiger jag upp till Mose Gud. Moses håller jag för en lögnare." 39. Han och hans härskaror voro öfvermodiga på jorden på ett opassande sätt, och de trodde icke, att de skulle inställas inför oss. 40. Derföre straffade vi honom och hans härskaror, och kastade dem i hafvet. Se! hvilket slut illgerningsmännen finga! 41. Vi gjorde dem till förebilder i brott, som inbjuda till helveteselden, och på uppståndelsedagen skola de icke finna någon frälsare. 42. Här i verlden hafva vi låtit dem följas af förbannelse, och på uppståndelsedagen skola de komma på skam. 43. Åt Moses deremot hafva vi, sedan vi hade förgjort de förra släktena, gifvit boken, till ljus för människorna och till vägvisare och nådebevisning, i hopp att de skulle besinna sig. 44. Icke var du Muhammed på vestra sidan i Egypten, då vi gafvo Moses uppdraget, ej heller var du ett vittne dertill, 45. utan vi hafva sedan frambragt släkten af lång lifstid. Icke heller bodde du ibland madjaniterne, och kunde derföre icke af dem förnimma våra tecken, utan vi hafva sändt dig som apostel. 46. Du var ock icke vid sidan af berget (Sinai), då vi

¹ D. ä. var lugn. Sträck ej ut dina händer af fruktan, utan håll dem invid dig.

ropade på honom: utan *du har fått veta detta* genom din Herres nåd, så att du skulle varna ett folk, till hvilket före dig ingen varnare har kommit, på det att de kunde förmås till eftertanke; 47. annars, om en olycka träffar dem för deras gerningars skull, skola de säga: "o vår Herre! hvi har du ej sändt en apostel till oss? Vi skulle då hafva följt dina uppenbarelser och hört till de troende." 48. Men sedan nu sanningen kommit till dem ifrån oss, hafva de sagt: "hvarföre får icke han (Muhammed) detsamma som Moses?" Men hafva de icke förnekat också det (den bok), som fordom hade gifvits åt Moses, och sagt: "de äro båda bedragare, som hjälpa hvarandra." *Vidare* hafva de sagt: "vi tro på intet alls deraf." 49. Säg: "visen en bok ifrån Gud, som är en bättre vägvisare än desse två. Jag vill följa dem, om I hafven rätt." 50. Men om de icke kunna uppfylla din begäran, så vet, att de endast låta leda sig af sina begär. Och hvem är väl stadd i större villfarelse än den, som följer sina begär i stället för Guds ledning? Sannerligen, Gud leder icke de orättfärdiga människorna. 51. Vi hafva nu låtit vår förmaning utgå till dem, så att de skulle besinna sig. 52. De, åt hvilka vi redan förut gifvit boken, tro på denna *nya uppenbarelse af densamma*; 53. och när den uppläses för dem, säga de: "vi tro derpå, ty den innehåller den ifrån vår Herre kommande sanningen. Vi voro ju före den (innan den uppenbarades) muslimin." 54. Desse skola få en dubbel lön för det, som de hafva utstått, och emedan de (under pröfningarna) vedergælde ondt med godt och utgafvo almosor af det, som vi hade beskärt dem. 55. Så ofta som de hafva hört dumt prat, hafva de bortvänt sig och sagt: "vi äro ansvarige för våra gerningar och I för edra. Farväl! vi vilja ej hafva något att göra med okunniga människor." 56. Du kan ej leda dem, som du gerna önskar, men Gud kan leda hvem Han vill, och Han känner bäst dem, som äro på den rätte vägen.

57. De sade: "om vi följa den ledning, som du erbjuder, så skola vi fördrifvas ur vårt land." — Hafva vi icke anvisat dem ett heligt, säkert ställe till bostad, dit, på vår tillskyndelse, frukter af allehanda slag föras. — De fleste af dem sakna insigt. 58. Huru många städer hafva vi icke förstört, ehuru de simmade i öfverflöd? Der stå deras boningar; efter

dem lefde endast få i dem, ty vi äro arfvingarne. 59. Din Herre har ännu aldrig förstört några länder, innan han sändt till deras hufvudstad ett sändebud, som föreläste för innevärnarne våra uppenbarelser, och icke hafva vi förstört länder, så framt icke deras folk voro syndare. 60. Hvad I egen är blott flärd och lyx under jordelifvet, men Guds egodelar äro bättre och varaktigare. — Insen I det icke? 61. Kan väl den, som vi gifvit ett härligt löfte, hvilket han går att få uppfyllt, jemföras med den, hvilken vi hafva beskärt jordiska njutningar, men som på uppståndelsedagen skall befinna sig ibland dem, som framkallas *till straff*? 62. En dag skall *Gud* ropa till dem och säga: "hvar äro *edre afgudar*, som I ansågen såsom mine jemlikar?" 63. De, öfver hvilka domen skall verkställas, säga då: "o vår Herre! desse äro de, hvilka vi förförde. Vi förförde dem, såsom vi sjelfve hade förförts. Du har ej skäl att tadla oss. Icke var det oss, som de dyrkade." 64. Man skall säga: "tillkallen *edre afgudar!*" och de skola ropa dem, men få ej svar af dem. De skola erfara straffet och önska, att de hade vandrat på den rätte vägen. 65. En dag skall Han ropa till dem och säga: "hvad svaraden I sändebuden?" 66. På den dagen skola de så förblindas, att de ej kunna aflägga någon redogörelse, och de kunna icke fråga hvarandra. 67. Den åter, som ångrar sig, tror och gör godt, han skall kanhända varda lycklig. 68. Din Herre skapar hvad Han vill och har ett fritt val; men de (afgudarne) hafva icke någon makt att välja. Ära vare Gud! Han är upphöjd öfver allt, som de uppställa såsom Hans jemlikar. 69. Din Herre vet, hvad deras bröst dölja och hvad de yppa. 70. Han är Gud. Det gifves ingen gud utom Honom. Hans är äran i detta och det eviga lifvet, Hans är ock styrelsen, och till Honom skolen I åter framhafvas. 71. Säg: "hvad tron I? Om Gud skulle omsluta Eder med en beständig natt ända till uppståndelsedagen, hvilken gud utom Honom skulle kunna gifva Eder ljus? — Viljen I ej lyssna *härtill*?" 72. Säg: "hvad tron I? Om Gud gjorde dagen öfver Eder beständig till uppståndelsedagen, hvilken annan gud än Han skulle kunna gifva Eder en natt för eder hvila?" — Kunnen I ej inse detta? 73. Af sin barmhertighet har Gud anordnat natten till eder hvila, och dagen, att I derunder skullen eftersträfva Hans nåds häfvor

(förtjena edert uppehälle) och varda tacksamme. 74. En dag skall Han ropa till dem och säga: "hvar äro de, hvilka I ansågen såsom mine jemlikar?" 75. Vi skola framtaga ett vittne ur hvarje församling och säga: "tagen fram edra bevis!" Då skola de inse, att sanningen är hos Gud *allena*, och de gudar, som de sjelfve uppfunnit, vika bort ifrån dem.

76. Korah (Kârûn) var af Mose folk. Han uppförde sig öfvermodigt emot dem, ty vi hade gifvit honom så stora skatter, att nycklarne till dem voro för tunga för en hop starke män. Hans folk sade en gång till honom: "yfs ej så, ty Gud älskar icke dem som yfvas. 77. Utan sök, att med det, som Gud har beskärt dig, vinna det eviga lifvets boning, och glöm ej din pligt i denna verden, utan gör godt så som Gud har gjort med dig. Sök ej att göra ondt på jorden, ty Gud älskar ej de elake." 78. Han svarade: "jag har fått detta endast medelst den kunskap, som jag eger." Visste han då icke, att Gud före honom förgjort släkten, som voro vida starkare och hade samlat mera rikedomar än han. Men de brottslige skola ej frågas om sina synder. 79. Korah framtågade i sin prakt till sitt folk. De, som fikade efter denna verdens goda, sade: "o att vi egde det, som Korah har fått! Han besitter sannerligen en ofantlig rikedom." 80. De åter, som begåfvats med kunskap, sade: "ve Eder! Guds lön är bättre för dem, som tro och göra godt. Men endast de tålmodige skola vinna den." 81. Vi läto honom och hans palats nedsjunka i jorden, och icke hade han då någon skara, som kunde hjälpa honom emot Gud, och icke vardt han frälst. 82. Följande morgon sade de, som dagen förut hade önskat sig hans lott: "o! Gud gifver rikligen åt hvem Han vill af sine tjenare, och afmäter äfven sparsamt. Om Gud ej varit nådig emot oss, så hade ock vi uppslukats af jorden." Det kan aldrig gå de otacksamme väl.

83. Denna eviga boning, den skola vi gifva åt dem, som icke eftersträfva höghet på jorden och ej göra ondt. De gudfruktige få belöning. 84. Den som medför en god gerning, han får mera än den förtjenar; men, om någon medför en ond gerning — så skola de, som hafva ondt gjort, endast lönas efter sina gerningar.

85. Han som har gifvit dig Korånen i uppdrag, skall åter föra dig på banan.¹ Säg: "min Herre vet bäst, hvem Han leder på den rätte vägen och hvem som befinner sig i uppenbar villfarelse. 86. Du hade sjelf ej väntat, att boken skulle ingifvas dig. *Det skedde* endast genom din Herres nåd. Missbruka då ej *denna gåfva* till de otrognes understöd, 87. och må de ej i framtiden förmå dig att affalla ifrån Guds uppenbarelser, sedan de hafva uppenbarats för dig. Predika din Herre och var ej en af dem, som jemte Honom dyrka andre gudar. 88. Åkalla ej utom Gud någon annan gud. Det gifves ingen gud utom Honom. Allt förgår utom Hans väsende. Hans är herraväldet, och inför Honom måsten I en gång framställas.

XXIX. Spindeln.

(Mekkanskt, 69 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. M. Föreställa sig människorna, att de kunna säga: "vi tro," utan att utsätta sig för pröfningar (förföljelser)?
 2. Vi hafva låtit pröfningar öfvergå dem, som voro före dem. Sedan skall Gud (efter pröfningen) känna dem, hvilkas tro är allvar, och dem, som ljuga. 3. Om de åter, som göra ondt, tro, att de kunna undgå oss, så döma de illa. 4. Den som plögade vänta på mötet med Gud, han må veta, att Guds bestämde termin säkert skall komma. — Gud hör och ser *allt*. 5. Och den, som icke har skonat sig, han vete, att han bär sina mödor för sitt eget bästa, ty Gud behöfver ingen i hela världen. 6. Vi skola utstryka deras missgerningar, som tro och göra godt, och vi skola vid vedergällningen upptaga i räkningen endast deras skönaste handlingar. 7. Vi hafva ålagt människan som pligt, att väl bemöta sine föräldrar. Men om de med våld tvinga dig, att erkänna jemte mig såsom likar vä-

¹ D. ä. att du kan återkomma på den rätte vägen, som du lemnat, då du gifvit efter för kureischiterne och förklarar deras gudinnor för medlande väsenden emellan Gud och människor. Se 53, 19 ff.

senden, om hvilka du ej vet någon ting, så lyd dem ej; ty inför mig skolen I framställas, och jag skall då säga Eder hvad I gjort hafven. 8. De troende och dem, som göra godt, skola vi då införa ibland de saliges antal. 9. Det gifves menniskor, som säga: "vi tro på Gud," och om de pinas för Guds skull, så är för dem människornas förföljelse *lika så fruktansvärd* som Guds straff. Om din Herre en gång gifver *dig* seger, så skola desse säga: "vi äro på eders sida." Men vet kanske Gud ej bäst, hvad som är i de skapade varelsernas hjertan? 10. Gud skall då känna de troende och Han skall känna hycklarne. 11. De otrogne hafva sagt till de troende: "gå in på vår väg, så vilja vi taga edra synder uppå oss." De kunna ej påtaga sig något alls af deras synder. De äro ljugare. 12. De skola bära sina egna bördor och andra jemte egna, och på uppståndelsedagen skola de aflägga räkenkap för sina lögner.

13. Fordom sände vi Noach till sitt folk, och han stannade hos dem tusen år på femtio nära; men så kom floden öfver dem, ty de voro orättfärdige. 14. Och vi räddade honom och dem som voro i arken, hvilken vi gjorde till ett tecken för människorna.

15. Och Abraham *sände vi* (26, 69), och han sade till sitt folk: "tillbedjen Gud och frukten Honom. Detta är bäst för Eder, om I kommen till insigt. 16. I dyrken utom Gud afgudar och uppdikten lögner. Sannerligen, de väsenden, hvilka I anropen utom Gud, äro icke i stånd att föda Eder. Begären då edert uppehälle af Gud, tillbedjen Honom och tacken Honom. Inför Honom måsten I en gång inställas. 17. *Om I ropen*: "lögn och bedrägeri!" så hafva folken före Eder gjort sammanledes. Men en apostel har ej någon annan pligt, än att offentligen framföra Guds budskap. 18. Hafva de (mekkanarne) då ej sett, huru Gud frambringar människorna? Sedan skall Han återföra dem *ur grifterna*. Detta är en lätt sak för Gud. 19. Säg: "faren omkring på jorden och sen, huru Han har framkallat människorna till lif. En gång skall Han för andra gången uppväcka dem till lif, ty Gud är allsmäktig." 20. Han pinar hvem Han vill, och är nådig emot hvem Han vill, men I måsten *alle* en gång framställas inför Honom. 21. I kunnen ej motstå Honom hvarken på jorden eller i himme-

len, ty utom Gud hafven I ingen beskyddare och ingen frälsare. 22. De, som förneka Guds uppenbarelser och mötet med Honom (vedergällningen i evigheten), skola förtvifla om min barmhertighet, och dem väntar ett pinsamt straff. 23. Äfven *Abrahams* folks svar var ej något annat, än att de sade: "döden honom eller brännen honom!" Men Gud räddade honom ur elden. Sannerligen, häruti äro tecken för folk, som tror. 24. Äfven han sade (till sitt folk): "I erkännen utom Gud afgudar af ömsesidig vänskap emellan Eder. Denna varar i detta lifvet, men på uppståndelsedagen skolen I förneka dem och de Eder, samt förbanna hvarandra. Helvetet varder edert hem, och I skolen icke finna någon frälsare." 25. Lot trodde honom och sade: "jag utvandrar till min Herre. Han är den Allsmäktige, den Allvise." 26. Vi skänkte honom (*Abraham*) Isak och Jakob, och bestämde för hans efterkommande profetakallet och boken. Vi gáfvo honom *redan* i denna världen sin lön, och i det eviga lifvet skall han vara i de saliges antal.

27. *Vi sände också Lot* (7, 78). Han sade till sitt folk: "I begån gemena ting, som ingen i världen före Eder har föröfvat. 28. Huru? I umgås verkligen med männer, luren på dem på landsvägarne och gören otillåtna ting i edra samqväm?" Hans folks svar var ej något annat än att de sade: "för till oss Guds straff, om du talar sanning." 29. Han sade: "hjelp mig, min Herre! emot de förkastliga menniskorna." 30. Sedan våra sändebud hade meddelat *Abraham* den glada nyheten, sade de: "vi vilja förgöra denne stads innevånare, ty de äro orättfärdige." 31. Han sade: "men Lot bor der." De svarade: "vi veta rätt väl, hvem som är der, och vi skola rädda honom och hans familj, med undantag af hans hustru, som hör till dem, som öfverträda (Guds bud)." 32. Då våra sändebud kommo till Lot, blef han illa till mods och rådlös för deras *ankomst* (11, 73). Men de sade: "frukta dig icke och var ej bekymrad! Vi vilja rädda dig och de dine, utom din hustru, ty hon hör till de öfverträdande. 33. Men på denne stads innevånare skola vi nedsända ifrån himmelen något gräsligt för deras illgerningars skull." 34. Vi hafva kvarlemnadt af denne *straffdom* ett tydligt tecken (döda hafvet) för förståndiga menniskor.

35. *Vi sände* ock till madjaniterne deras broder Scho'aib (7, 83), och han sade: "o mitt folk! dyrken Gud, sätten edert hopp på den ytterste dagen och utöfven ej brottsligt på jorden illgerningar." 36. Men de förklarade honom för lögnare. Derföre öfverfölls de af en häftig jordbäfning, och följande morgon funnos de liggande som lik i sina hus.

37. A'diterne och thamudäerne *hafva vi ock förgjort*. — I kunnen se det i deras boningars *ruiner*. Satan hade förespeglat dem deras handlingar såsom lofvärda och hindrat dem att vandra på den *rätte* vägen, ehuru de voro begåfvade med insigt — 38. såväl som Korah, Farao och Hâmân. Moses hade visat desse obestriddliga tecken; men de förhäfde sig på jorden. Dock, oss kunde de ej undkomma. 39. Allesammans hafva vi straffat för deras synder. Öfver somlige af dem sände vi en stormvind, andre åter öfverfölls af *änglarnes* rop, andre uppsväljdes af jorden, andre hafva vi dränkt. Det var ej Guds afsigt att förörätta dem, utan de förörättade sig sjelfve.

40. De, som välja sig andre beskyddare än Gud, likna spindeln, som gör sig ett hus. Men spindelns hus är sannerligen det svagaste af alla hus. Om de ändå visste det! 41. Gud känner nog hvad helst I åkallen utom Honom. Han är den Allsmäktige, den Allvise. 42. Dessa liknelser framställa vi för människorna; men endast de förståndige begripa dem. 43. Gud har skapat himlarne och jorden enligt en *vis plan*. I detta är sannerligen ett tecken för de troende.

44. Uppläs det, som har uppenbarats för dig af boken, och förrätta bönen, ty den bevarar för utsväfningar och synder. Att åkalla Guds namn är det allravigtigaste. Gud vet hvad I gören. 45. Tvisten ej med Skriftens egare, om icke för en sak, som är bättre, *och motsätten Eder* endast de orättfärdige ibland dem. Sägen: "vi tro på det, som har nedsändts till oss och till Eder, och vår gud och eder gud är densamme, och vi äro Honom underdånige." 46. På samma sätt (som förut till profeterne) hafva vi till dig nedsändt boken. De, åt hvilka vi förut hafva meddelat boken, tro ock på den, och ibland dem finnas någre, som tro derpå (att den meddelats dig), och endast de otrogne förneka *äktheten af* våra uppenbarelser. 47. Du hade aldrig läst en bok, ej heller skrivit någon med din

hand före denne (Korânen). Vore det ej så, så skulle dine motståndare *hafva skäl att tvifla*. 48. Men den (Korânen) *består af* tydliga uppenbarelser, hvilka lefva i deras hjertan, som äro begåfvade med kunskap; ty endast syndarne förneka våra uppenbarelser. 49. De säga: "hvarföre nedsändes ej till honom ifrån hans Herre ett underverk?" Svara: "att göra under beror på Gud; men jag är uppenbarligen endast en varnare." 50. Är det ej nog för dem, att vi hafva nedsändt till dig boken, som uppläses för dem? Deruti se de troende en nådebevisning och en förmaning. 51. Säg: "Gud är vittne nog *i striden* emellan mig och Eder, 52. ty Han vet, hvad som finnes i himlarne och på jorden. Men desse, som tro på upp-diktade väsenden, och icke tro på Gud, göra en dålig handel. 53. De fordra, att du skall påskynda straffet. — Vore icke terminen bestämd, så skulle straffet redan hafva nått dem. Men det skall plötsligen öfverraska dem, innan de ana det. 54. De fordra, att du skall påskynda straffet. Sannerligen, helvetet omhvarfer de otrogne (de kunna ej undkomma det). 55. En dag skall straffet betäcka dem ofvan och nedan, och *Gud skall ropa till dem*: "smaken edra gerningars *frukt!*" 56. O mine troende tjenare! jorden är vid, och mig måsten I tjena. 57. Hvarje varelse smakar döden, och derefter skolen I återföras till mig. 58. Åt de troende, som hafva gjort godt, anvisa vi en hög plats i paradiset, som är vattnadt af rinnande bäckar, och hvarest de evigt skola vistas. Härlig är arbetarnes lön, 59. som framhärda uti tålmod och på sin Herre förtrösta. 60. Huru många djur gifvas icke, som icke äro i stånd att samla sin föda? Gud föder dem, så väl som Eder, ty Han hör och vet *allt*. 61. Om du frågar dem (hedningarne): "hvem har skapat himlarne och jorden, och hvem befaller solen och månen att göra sin tjenst?" så svara de: "Gud." — Hvarföre uppdikta de då *gudar*? 62. Gud gifver i öfverflöd medel åt hvem Han vill af sine tjenare och afmäter ock åt honom; ty Gud vet allting. 63. Om du frågar dem: "hvem nedsänder vatt-net ifrån himmelen och upplifvar dermed jorden, sedan den varit uttorkad?" Så svara de: "Gud." Säg: "lofvad vare Gud! men de fleste af dem förstå ej detta." 64. Detta jorde-lifvet är ej annat än skämt och lek. Den eviga boningen är det verkliga lifvet. O! om de visste det! 65. Då de foro på

skeppet, anropade de Gud med uppriktig tro; men nu, sedan Han har räddat dem på land, erkänna de jemte Honom andre gudar, 66. för att med otack vedergälla det, som vi hafva beskärt dem, och njuta af lifvets goda. Men snart skola de bringas till förnuft. 67. Inse de (mekkanarne) icke, att vi hafva gjort deras land till ett heligt, säkert ställe, under det att människorna rundt omkring dem med våld bortföras? Det oaktadt tro de på onyttiga väsenden och äro otacksamme för Guds nåd. 68. Men hvem är väl orättrådigare än den, som pådiktar Gud en lögn, eller förklarar sanningen, sedan den meddelats honom, för bedrägeri? Förtjena icke desse gudlöse helvetet till hem? 69. Men de, som för vår skull anstränga sig (modigt fördraga förföljelser och olyckor), skola vi leda på våre stigar, ty Gud är med de gode.

XXX. Grekerne.

(Mekkanskt, 60 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. M. Grekerne hafva besegrats, 2. i det närmaste landet. Men efter sitt nederlag skola de visserligen segra 3. inom få år; ty Gud har att befalla förut, som efteråt. Då skola de troende fröjda sig 4. öfver Guds bistånd. Han gifver seger åt hvem Han vill, ty Han är den Allsmåktige, den Barmhertige. ¹ 5. Det är Guds löfte. Gud skall ej svika sitt löfte; men de flesta människor veta det icke. 6. De känna utsidan af detta lifvet, utan att bekymra sig om det tillkommande. 7. Hafva de icke inom sig betänkt, att Gud har skapat himlarne, jorden och hvad som är emellan dem begge i vis afsigt och för en bestämd tid? Men de flesta människor tro icke på mötet med sin Herre. 8. Hafva de icke farit omkring på jorden och sett, hurudant deras föregångares slut varit? Desse voro väldigare än de i kraft, de odlade och be-

¹ När Heraclius år 622 landade i Iskanderüns vik och segrande framträngde till Halys-floden, fick profeten nytt mod emot sine hedniske motståndare, som höllo med perserne, och uttalar här i v. 1—4 sina förhoppningar.

bygde en större del af jorden än de hafva gjort. Till dem kommo ock sändebud med tydliga uppenbarelser. Gud var ej i stånd, att förörätta dem, utan de förörättade sig sjelfve. 9. Så blef då illgerningsmännens slut olyckligt, emedan de hade förklarad våra uppenbarelser för lögner och drifvit gyckel med dem. 10. Gud frambringar människorna, — låter dem sedan komma till lif igen (efter döden), ty till Honom skolen I återvända. 11. En dag, då yttersta stunden inträffar, skola syndarne varda slagne af häpnad. 12. De skola ej få någon af sine afgudar till förespråkare, och de skola förneka dem, som de hafva erkänt såsom Guds vederlikar. 13. En dag, då yttersta stunden inträffar, skola människorna skiljas ifrån hvarandra. 14. De som hafva trott och varit dygdige, de skola fröjda sig i en blomstergård. 15. Men de som icke hafva trott, utan förklarad våra uppenbarelser för lögner och förnekad evighetens verklighet, sådane skola hemfalla åt straffet. 16. Ära vare Gud! Lofven Honom om aftonen och på morgonstunden! 17. *Utropen*: "prisad vare Han i himlarne och på jorden," vid aftonskymningen och middagstiden! 18. Han frambringar det lefvande ur det döda och det döda ur det lefvande. Han upplifvar jorden, sedan den uttorkat. På samma sätt skolen ock I framföras *ur grifterna*. 19. Det är ett af Hans under, att Han har skapat Eder af stoft, och så hafven I blifvit människor, som spridt sig *åt alla håll*. 20. Det är ock ett af Hans under, att Han åt Eder har skapat makar af edert eget släkte, så att I skullen bo tillsammans med dem, och att Han har fastställt emellan Eder kärlekens och ömhetens *band*. I detta äro sannerligen tecken för dem, som tänka efter. 21. Af Hans under är ock himlarnes och jordens skapelse, edra tungomåls och edre färgers olikhet. Häruti äro visserligen tecken för alla människor. 22. Af Hans under är ock eder sömn om natten och om dagen, samt edert arbete att förvärfva Hans nåds rikedom. Häruti äro sannerligen tecken för dem, som gifva akt *derpå*. 23. Af Hans under är ock det, att Han visar Eder blixten till skräck och hopp, och att Han ifrån himmelen nedsänder regn, hvarmed Han upplifvar jorden, sedan den varit uttorkad. Häruti äro visserligen tecken för människor, som begripa. 24. Af Hans under är det ock, att himmelen och jorden stå faste på Hans bud; se-

dan, då Han med ett rop kallar Eder ur jorden, så skolen I framgå derur. 25. Alle, som finnas i himlarne och på jorden, tillhöra Honom; alle lyda de Honom. 26. Han är den, som kan frambringa varelserna och sedan låta dem återvända *till stoft*. För Honom är detta lätt. Hans urbild är det högsta i himlarne och på jorden. Han är den Allsmäktige, den Allvise. 27. Han framställer för Eder en liknelse, hemtad ifrån edra egna förhållanden. Hafven I ibland edre slafvar någon, som delar med Eder det, som vi hafva beskärt Eder, så att I deruti hafven lika stor del? Frukten I dem, så som I frukten hvarandra? — Det är på detta sätt, som vi förtydliga våra uppenbarelser, för dem som hafva förstånd — 28. Nej! så är det ej. Men syndarne följa i sin okunnighet sina begär. Ho kan väl leda dem, som Gud förer vilse? och icke få de någon frälsare. 29. Rikta derföre, såsom en renlärig, din blick emot den religion, som anordnades af Gud, och för hvilken Han har skapat menniskan. Ingen förändring är möjlig i Guds skapelseplan. Denna är således den oföränderliga läran, men de flesta människor veta det icke. 30. Vänden Eder till Honom, frukten Honom, upprätthållen gudstjensten och varen ej bland hedningarnes antal, 31. som hafva splittrat sin kyrka och blifvit sekter, af hvilka hvarje hop är stolt öfver sin egen tro. 32. När människorna träffas af något ondt, vända de sig till Gud och anropa Honom; men då han låtit dem smaka något af sin barmhertighet, se! så gifva flere af dem Honom jemlikar, 33. för att visa sin otacksamhet för det, som vi hafva beskärt dem. Gören nu såsom I viljen; I skolen snart få erfara *följden*. 34. Hafva vi till dem nedsändt något bevis, som talar för deras afgudar? 35. Då vi låtit människorna smaka något nådebevis, så glädja de sig deråt; men om någon olycka vederfares dem för deras gerningar, så förtviffa de. 36. Se de då icke, att Gud rikligen utdelar sina häfvor åt hvem Han vill, men ock sparsamt afmäter dem? I detta äro sannerligen tecken för de troende. 37. Gif åt släktingar, fattige och vägfärande, åt hvar och en hvad honom tillkommer. Detta är bäst för dem, som eftersträfva Guds välbehag, och dem skall det väl gå. 38. Med penningar, som I utsätten på ränta, för att öka dem med andres egendom, skolen I icke göra någon vinst hos Gud. Deremot, hvad I af kärlek till Gud utgifven

i almosor, det skolen I finna fördubbladt. 39. Det är Gud, som har skapat Eder, sedan gifvit Eder föda — så skall Han låta Eder dö — derefter göra Eder åter lefvande. Finnes det ibland edre afgudar någon, som kan göra sådant? Lofvad vare Gud! Han är upphöjd öfver de väsenden, som de erkänna såsom Hans jemlikar.

40. Förödelse har visat sig på land och haf för menniskornas gerningars skull. *Gud* ville låta dem smaka något af lönen för deras händers verk, så att de skulle omvända sig. 41. Säg: "faren omkring på jorden och skåden hurudant *edre* föregångares slut var. De fleste af dem voro afgudatjenare. 42. Vänd din blick stadigt till den oföränderliga läran, innan den dag kommer ifrån Gud, hvilken ej hejdas kan. På den dagen skola *menniskorna* delas i två hopar: 43. den otrogne får umgälla sin otro. De åter, som lefvat dygdigt, hafva bäddat åt sig sjelfve, 44. så att Han af sin nåds öfverflöd skall löna dem, som tro och göra godt. Han älskar icke de otrogne.

45. Det är ett af Hans under, att Han utsänder vindarne såsom budbärare (för regn), på det att Han skall låta Eder smaka något af sin barmhertighet, och att skeppen må kunna segla efter Hans bud, hvarigenom I kunnen skaffa Eder *rike-dom* af Hans nåds öfverflöd, så att I varden tacksamme. 46. Redan före dig hafva vi sändt apostlar till sina folk, och de framförde till dem obestriddliga uppenbarelser. Vi hämnades på syndarne, ty det var vår pligt att bistå de troende.

47. Det är Gud, som sänder vinden. Den lyfter ett moln i höjden och utbreder det på himmelen, om det så behagar Gud. *En annan gång* hopar han det i stycken, och du ser regnet derur framströmma. Och när det träffar sådane af Hans tjenare, för hvilka Han har bestämt det, så glädja de sig, 48. äfven om de förut, innan det nedkom till dem, voro i förtviflan. 49. Betrakta då spåren af Guds barmhertighet, huru Han upplifvar jorden, sedan den varit förtorkad. Denne *samme Gud* skall göra de döde lefvande, ty Han är allsmäktig. 50. Men om vi utsända en vind, och de då se sädesfälten gula, så varda de derefter otacksamme. 51. Du kan ej göra de döde hörande och icke kan du få de döfve att höra kallelsen, då de vända sig om och gå bort. 52. Du är ock icke de

blindes ledare ifrån deras villfarelse; endast dem, som tro på våra uppenbarelser, kan du få att höra, ty de äro Gudi undergifne (muslimin).

53. Det är Gud, som har skapat Eder af en svag början. Så gaf Han kraft åt svagheten och efter kraften svaghet och gråa hår. Han skapar hvad Han vill. Han är den Allvise, Mäktige. 54. En dag, då den yttersta stunden inträffar, skola syndarne svärja, 55. att de ej legat längre än en timma i grifterna. På samma sätt talade de osanning på jorden. 56. Men de, som hafva undfått kunskap och tro, skola säga: "enligt Guds bok hafven I varit der ända till uppståndelsedagen; ty detta är uppståndelsedagen — men I veten *det* ej." 57. På den dagen skola de orättfärdiges ursäkter ej gagna dem, och man skall ej bedja dem, att försona sig *med Gud*. 58. Vi hafva i denne Korånen framställt alla slags liknelser för människorna; men om du visar dem en ende Korånvers, så skola de otrogne säga: "I sägen endast onyttige saker." 59. Sålunda förseglar Gud de okunniges hjertan. 60. Dock du (Muhammed) fördrag detta tåligt. Guds löfte skall verkställas. Ej må de som icke hafva någon fast tro, förleda dig till svaghet och vacklande.

XXXI. Lokmån.¹

(Mekkanskt, 34 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. M. Desse äro verser ur den visa boken, 2. till ledning och nådebevisning för de gode, 3. som upprätthålla gudstjensten och betala almosan; desse äro de, som äro fullt förvissade om det eviga lifvet. 4. De äro på en väg, dit deras Herré leder, och dem skall det väl gå. 5. Det gifves folk, som för nöjes skull köpa sig (dumma) historier, för att *dermed* förleda *andre* i deras okunnighet ifrån Guds väg, med hvilken (Gud) de drifva gyckel. — Sådane väntar ett nesligt straff.

¹ Detta kapitel anses allmänt vara riktadt emot Abû-Bekrs äldste son Abd-el-Rahmân, som på intet vis ville sätta tro till Muhammed, utan dref gyckel med honom och kallade honom bedragare.

6. När man för dem uppläser våra uppenbarelser, så vända de sig högmodigt bort, låtsande ej höra dem och likasom de hade en tyngd i sina öron. — Förkunna dem ett pinsamt straff. 7. De som tro och göra godt få ljufliga lustgårdar, 8. i hvilka de evigt skola lefva. Guds löfte är sanning, ty Han är den Allsmåttige, den Allvise. 9. Han har skapat himlarne utan stöd, som I kunnen se, och har nedsänkt berg i jorden, ty annars skulle den vackla med Eder. Han har ock på den framkallat djur af alla slag. Vi hafva *vidare* nedsändt vatten ifrån himmelen och genom det frambragt allehanda härliga växter. 10. Detta är Guds skapelse. Visa mig nu hvad de andre gudarne hafva skapat. — Ja! de orättfärdige äro i en uppenbar villfarelse.

11. Fordom utrustade vi Lokmån med visdom och *befalde*: "var tacksam emot Gud." Den som är tacksam, han är det till sitt eget bästa, och den som är otacksam, *han betänke*, att Gud ej behöfver något och är prissvärd. 12. Lokmån sade till sin son, för att undervisa honom: "o min lille son! erkänn inge gudar utom Gud, ty afguderiet är en stor synd." 13. Vi hafva ock lagt människan på hjertat hennes föräldrar. Hennes moder har burit henne under svaghet på svaghet, och först efter två år afvant henne. Var derföre tacksam emot mig och dine föräldrar. — Till mig går vägen (inför min domstol måste du inställa dig). 14. Men om de vilja tvinga dig, att jemte mig tillbedja det, hvarom du ingen kunskap eger, så lyd dem ej. Uppför dig emot dem eftergifvande här i verlden, och följ deras väg, som vända sig till mig. Slutligen skolen i komma till baka till mig, och jag skall då förkunna Eder hvad I gjort hafven. 15. O min lille son! Om också endast vigten af ett senapskorn *af edra handlingar* funnes, och vore förborgadt i en klippa eller i himmelen eller i jorden, så skall Gud framhafva det, ty Gud är skarpsynt och kunnig. 16. O min lille son! fullgör bönen, befall hvad billigt är, förhindra det förkastliga och fördrag tåligt hvad dig händer, ty detta hörer till försynens planer. 17. Förvrid ej ditt ansigte (gör ej grimaser) emot människorna och gå ej öfvermodigt omkring i landet, ty Gud älskar icke stolte inbilske. 18. Var anständig i din gång och mildra din röst; ty det obehagligaste läte är åsnans skrik."

19. Sen I icke, huru Gud har underlagt Eder allt, som finnes i himlarne och på jorden, samt rikligen beskärt Eder af sina nådegåfvor, så synliga, som osynliga. Men mången menniska tvistar om Gud utan kunskap, och eger ej någon ledning och ej någon upplysande bok. 20. När man säger till dem: "följen det, som Gud har nedsändt till Eder," svara de: "nej! vi efterfölja det, som vi funnit våre fäder hafva antagit." Och detta, ehuru Satan har inbjudit dem till *helvetes*-eldens pina. 21. Men den, som helt och hållet öfverlemnar sig åt Gud (varder muslim) och gör godt, han har fattat i det säkraste handtag, ty på Gud beror alltings utgång. 22. Låt icke de otrognes otro bekymra dig. Till oss skola de *slutligen* komma, och då skola vi förkunna dem, hvad de gjort hafva, ty Gud känner hjertats hemligheter. 23. Vi låta dem njuta en liten tid och så skola vi släpa dem till ett hårdt straff. 24. Om du frågar dem, hvem som har skapat himlarne och jorden, så skola de svara: "Gud." Säg: "lofvad vare Gud! men de fleste af dem veta intet." 25. Guds är allt, som finnes i himlarne och på jorden; Gud är sannerligen rik och prisvärd. 26. Om alla träd på jorden voro pennor och Gud skulle utsträcka *verldshafvet* till sju haf af *bläck*, så skulle Guds ord ej tryta (att uppskrifvas). Gud är i sanning allsmäktig, allvis. 27. Eder skapelse och uppståndelse är icke anorlunda än en enda varelses (skapelse och uppståndelse; mängden betyder intet för Gud). — Gud hör och vet *allt*. 28. Ser du icke, att Gud låter natten gå in i dagen och dagen i natten, och tvingar solen och månen, att hvar och en löpa till ett bestämt mål. — Gud vet ock hvad I gören. 29. Detta sker därför, att Gud är sanningen, och att det som de anropa utom Honom är lögn, samt att Gud är den Höge, den Store. 30. Ser du icke, huru skeppet far på hafvet genom Guds nåd, så att Han må visa Eder af sina under. Uti detta äro sannerligen tecken för alle tålmodige, tacksamme. 31. När vågen lik mörka skyar öfvertäcker dem, åkalla de Gud med en oppriktig tro. Men då Han har räddat dem på land, halta somlige *emellan två läror, Islâm och afguderi*. Men ingen förnekar våra uppenbarelser utom de ränkfulla, otacksamme.

32. O menniskor! Frukten eder Herre och rädens den dag, då fadren ej kan böta för sin son, ej heller sonen för

fadren. 33. Guds löfte skall verkställas. Låten då ej denna världen förföra Eder, ej heller må något bedrägligt förföra Eder i afseende på Gud. 34. Gud allena känner den yttersta stundens *inträffande*. Han nedsänder regnskurar. Han vet hvad som är i moderlifven. Ingen människa vet hvad som i morgon skall hända henne, och ingen vet, i hvilket land han skall dö. Gud vet och känner *allt*.

XXXII. Tillbedjandet.

(Mekkanskt, 30 verser)

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. A. L. M. Denna bok är utan tvifvel en uppenbarelse, nedsänd ifrån världarnes Herre. 2. Skola de väl säga: "han (Muhammed) har uppdiktat den?" Nej! den är sanningen ifrån din Herre, så att du skulle kunna varna ett folk, som före dig ej haft någon varnare, på det att de skulle föras in på den rätte vägen. 3. Det är Gud, som på sex dagar har skapat himlarne och jorden samt hvad emellan dem är, hvarefter Han svingade sig upp på thronen. Utom Honom hafven I ingen beskyddare och ingen förespråkare. Kunnen I icke tänka efter? 4. Han styrer allt, ända ifrån himmelen till jorden. Sedan uppstiger det till Honom på en dag, som varar tusen år efter edert sätt att räkna. 5. Denne (Gud) känner det fördolda och det synliga, den Allsmäktige, den Barmhertige, 6. som har gjort allt, hvad Han har skapat, godt. Den första människan skapade han af lera, 7. ordnade sedan hennes uppkomst af en droppe uselt vatten, 8. bildade henne derefter fullkomligt, inbläste något af sin ande i henne, och gaf Eder hörsel, ögon och hjerta. Hvad I ären föga tacksamme! 9. De säga: "huru? sedan vi gömtes i jorden, skola vi då blifva en ny skapelse?" 10. Ja! de förneka mötet med sin Herre. 11. Säg: "dödsängeln, som fått i uppdrag att *hemta* Eder, skall taga edra själar, och sedan skolen I framställas inför eder Herre. 12. Kunde du blott se, när syndarne sänka sina hufvuden inför sin Herre och *ropa*: "o vår Herre! vi hafva sett och hört. Låt oss återvända *till lifvet*, så skola vi varda dygdige. Vi tro nu fullt

och fast." — 13. Om vi velat, hade vi gifvit hvarje menniska sin ledning. Men det ord, som jag har uttalat, skall gå i fullbordan. Jag skall fylla helvetet både med genier och menniskor. — 14. "Smaken nu lönen för det att I förgaten, att denne eder dag skulle inträffa. Vi hafva också förgätit Eder. Smaken evighetens straff för edra gerningar. 15. Sannerligen, på våra uppenbarelser tro de, som, då de varnas genom dem, nedfalla tillbedjande och fira sin Herres lof. De äro icke intagne af högmod. 16. Resande sig ifrån sina läger, åkalla de sin Herre under bäfvan och hopp, och de utgifva *almosor* af det, som vi hafva beskärt dem till uppehälle. 17. Ingen menniska vet, hvilka fröjdeämnen, som äro förvarade *åt de gode* till lön för deras gerningar. 18. Kan den troende vara så som brottslingen? De kunna icke jämföras. 19. De som tro och göra godt få *evighetens* lustgårdar till bostäder för sina gerningars skull. 20. Illgerningsmännen åter, de få elden till hem. Så ofta som de vilja gå ut ur den, skola de dit återföras, och man skall ropa till dem: "smaken *helveteseldens* pina, som I ansågen för en dikt." 21. Vi skola sannerligen låta dem smaka det mindre straffet *här i världen* och icke det största, så att de kanhända omvända sig. 22. Hvem är väl större syndare än den, som varnats genom sin Herres uppenbarelser, och sedan har vändt sig bort ifrån dem? — men vi skola hämnas på brottslingarne. 23. Vi hafva tillförne gifvit Moses boken — tvifla icke på, att han har fått den — och vi bestämde den till en ledning för Israels barn. 24. Någre af dem hafva vi gjort till Imåmer (förare), som på vår befallning skulle leda människorna, emedan de hade visat sig tålige och fast trott på våra uppenbarelser. 25. Sannerligen, det är din Herre, som på uppståndelsedagen skall afgöra de frågor, öfver hvilka de tvistat sins emellan. 26. Är det icke en varnagel för dem, att vi hafva förgjort så många släkten före dem? De gå öfver deras bostäder. Deruti äro visserligen tecken. Höra de då icke? 27. Märka de icke, att vi drifva regnmolnen till ett förtorkadt land och derigenom frambringa säd, hvaraf boskapen och de sjelfve lifnära sig? Se de då icke? 28. De säga: "när skall detta afgörandet inträffa? *Sägen det*, om I talen sanning." 29. Svara: "på afgörandets dag skall tron ej gagna dem, som hafva varit otrogne, och man skall ej hafva någon hän-

syn till dem." 30. Drag dig bort ifrån dem och vänta (på deras straff); äfven de vänta (att besegra Eder).

XXXIII. Bundsförvandterne.

(Medfänsiskt, 63 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. O profet! frukta Gud och lyd icke de otrogne och hycklarne — ty Gud var städse allvetande, allvis — 2. och följ det som ingifves dig af din Herre; — ty Gud vet hvad I gören — 3. och förlita dig på Gud; Gud är dig nog såsom försvare. 4. Såsom Gud icke har lagt två hjertan i edert inre, och likasom makarne, till hvilka I sägen: "du skall vara för mig såsom min moders rygg,"¹ dock icke äro edra mödrar, så äro ock edre upptagne söner ej edra barn. Detta allt är endast talesätt. Gud talar sanning och leder på den rätte vägen. 5. Uppkallen edre upptagne söner efter deras *köttslige* fäder, detta skall vara riktigast inför Gud. Om deras fäder äro för Eder obekante, så äro de edre bröder i tron och edre skyddlingar. De fel, som I i detta hänseende hafven begått, räknas Eder ej som synd. Endast det, som I med uppsåt gören, varder Eder tillräknadt, ty Gud var alltid förlåtande, barmhertig.²

6. Profeten är närmare i *släktskap* till de troende, än de äro till hvarandra. Hans hustrur äro edra mödrar. Enligt Guds bok äro blodsförvandter närmare, den ene till den andre, än *andre* troende och de landsflyktige. Hvad godt, som I bevisen eder slägt, skall uppskrifvas i boken.

7. Vi hafva ju slutit förbund med profeterne, med dig, Noach, Abraham, Moses och Jesus, Marias son. Vi hafva af dem emottagit en kraftig försäkran, s. så att Han skulle kunna fråga de sannfärdige om deras sannfärdighet (huru de utfört sitt kall). För de otrogne har Han tillredt ett pinsamt straff.

¹ Med dessa ord afkunnar mannen skilsmessan ifrån sin hustru.

² I verserne 1—5 och de följande 37—40 ursäktar profeten sitt giftermål med sin adopterade son Zeids hustru, Zeineb. Se inledn. sid. 53.

9. O I som tron! kommen ihog Guds godhet emot Eder, när härar drogo emot Eder.¹ Vi sände då emot dem en storm och *änglaskaror*, hvilka I icke sågen; ty Gud såg edra gerningar. 10. Då de anföllo Eder, ofvanom Eder och nedanom Eder, då edra ögon förvirrades, hjertat kom upp i halsgropen och I hysten olika tankar om Gud; 11. så sattes de troende på prof och bäfvade häftigt. 12. När hycklarne och de, i hvilkas hjertan en svaghet fans, sade: "Gud och Hans apostel hafva gifvit oss endast ett tomt löfte (om seger);" 13. och när någre af dem sade: "o Jathribs folk! här är ingen *säker* plats för Eder; vänden derföre tillbaka (till staden)." En del af dem bådo profeten om orlof, sägande: "våra hus äro lemnade utan skydd" — men de voro ej utan skydd, utan desse ville fly. — 14. Om då staden hade intagits ifrån alla sidor och man bedit dem att affalla och *vända sig emot de troende*, så skulle de hafva gjort det. Men de skulle hafva kvarstannat der endast en kort tid. 15. De hade dock förut lofvat Gud, att de icke skulle vända ryggen till, och för ett löfte, som göres till Gud, skall man stå till svars. 16. Säg: "flykten skall ej gagna Eder. Om I flyn för döden eller dödandet, så skolen I dock blott en kort tid njuta af lifvet." 17. Säg: "hvem är det, som kan skydda Eder emot Gud, om Han vill Eder något ondt eller visa Eder någon barmhertighet?" De skola ej finna någon beskyddare eller frälsare utom Gud. 18. Gud känner dem ibland Eder, som lägga hinder i vägen för profeten och säga åt sine bröder: "kommen hit till oss." De utsätta sig helt obetydligt för striden. 19. De visa sig ömme om Eder. När de hafva något att frukta, ser du dem blicka till dig med rullande ögon, såsom den, hvilken omhöljes af dödens natt. Men sedan förskräckelsen är förbi, skola de anfalla Eder med hvassa tungor, eftertraktande det bästa af bytet. Sådane tro icke. Derför gör Gud deras gerningar fruktlösa. Detta är lätt för Gud. 20. De förestälde sig, att bundsförvandterne (de confedererade) aldrig skulle tåga bort. Om desse förnyade sitt anfall, så skulle de önska, att de voro i öknen ibland

¹ Verserne 9—27 afse Medinas belägring år 5. Se inledn. sid. 49. De två siste verserne sammanfatta resultatet af hämnden på Benü Kuraiza. Se inledn. sid. 51 f.

beduinerne. De skulle då fråga efter nyheter om Eder. Voro de ock med Eder, så skulle de föga kämpa. 21. I Guds apostel hafven I ett härligt föredöme för dem, som hoppas på Gud och på den ytterste dagen, samt flitigt åkalla Gud. 22. När de troende sågo bundsförvandterne, sade de: "detta är det, som Gud och Hans apostel hafva förutsagt oss. Gud och Hans apostel tala sanning." Det ökade endast deras tro och undergifvenhet för Guds vilja. 23. Någre troende hafva hållit hvad de hade lofvat Gud, andre af dem hafva slutat sin bana, andre åter vänta derpå, och de hafva icke vacklat med de vacklande — 24. på det att Gud må löna de ordhällige för deras pålitlighet och straffa hycklarne, om Han vill, eller förlåta dem, ty Gud är förlåtande, barmhertig. 25. Gud dref bort de otrogne i deras vrede. De vunno ej någon fördel, ty Gud försvarade i striden de troende. Gud är stark, allsmäktig. 26. Han nödgade dem af Skriftens innehafvare (judarne), som hade bistått dem, att lemna sina fästen, och ingaf skräck i deras hjertan. En del dödaden I, andre togen I till fånga. 27. Han har gifvit Eder i arf deras land, deras bostäder och deras rikedomar och ett land, som I aldrig förr haden trampat. Gud har visat sig allsmäktig.

28. O profet! säg åt dina hustrur: "om I älsken detta lifvet och dess fröjder, så välan! jag gifver Eder skadeersättning och affärdar Eder på ett anständigt sätt. 29. Men om I älsken Gud, Hans apostel och lifvet efter detta, så har Gud beredt åt de goda af Eder en stor lön." 30. O profetens hustrur! om någon af Eder gör sig skyldig till en uppenbar nedrighet, så skall hon få ett dubbelt straff. Detta är lätt för Gud. 31. Men den af Eder, som undergifven lyder Gud och Hans apostel och lefver dygdigt, henne skola vi gifva en fördubblad belöning, och vi hafva beredt åt henne en härlig lott. 32. O profetens hustrur! I ären icke såsom andra qvinnor. Om I frukten Gud, så varen ej för milda i edert tal, ty då kan begär väckas hos den, i hvilkens hjerta en svaghet finnes, utan yttren Eder allvarligt. 33. Hållen Eder uti edra hus och prålen ej med grannlåt, såsom qvinnorna plägade göra under hedendomens tid. Förrätten ock bönen, betalen almosan och lyden Gud och Hans apostel. Gud vill endast borttaga ifrån Eder, såsom profetens familj, all orenhet och full-

komligt helga Eder. 34. Behållen i minnet det, som har uppläst i edra hus för Eder af Guds uppenbarelser och visdom. Ty Gud var städse skarpsynt och kunnig.

35. Åt de männer och qvinnor, som äro muslimin, de troende männen och qvinnorna, som fromt lyda, som tala sanning, som äro tålmodige, som underkasta sig Guds vilja, som gifva almosor, som fasta, som beherrska sina köttsliga lustar och som flitigt anropa Gud, åt dem har Gud bestämt syndernas förlåtelse och en stor lön. 36. Men om Gud och Hans apostel hafva beslutat en sak, så har hvarken en troende man eller qvinna någon frihet i sina angelägenheter, och den som sätter sig emot Gud och Hans apostel, är på en uppenbar afväg. 37. Det är sant, du (Muhammed) sade till den,¹ emot hvilken Gud har visat sig nådig och hvilken du gjort godt: "behåll din hustru och frukta Gud," men du dolde då inom din själ hvad Gud ville kungöra, och lät bestämma dig af fruktan för menniskorna, ehuru Gud dock snarare förtjenar, att du fruktar Honom. Sedan Zeid hade tillfredsstält sin önskan med henne, gäfvo vi henne åt dig till hustru, på det att det ej längre skulle vara någon synd för de troende, att äkta sine upptagne söners hustrur, så snart desse hade sammanlevat med dem. Guds befallning har verkstälts (då du gifte dig med Zeineb). 38. Det kan ej tillräknas profeten som synd, att Gud, enligt en ibland forntidens släkter bestående Guds lag, för honom hade bestämt *Zeineb*. Guds beslut var en oföränderlig skickelse. 39. *Detta var en stadga ibland dem*, som framförde Guds budskap, och fruktade Honom, men ingen utom Gud. Det är nog, om man tänker på Gud. 40. Muhammed är icke fader till någon ibland Eder. Han är Guds sändebud och profeternes insegel (den siste af dem). Gud har visat sin insigt i allt.

41. O I som tron! åkallen Gud tidt och ofta, och lofven Honom morgon och afton. 42. Han välsignar Eder, och Hans änglar *bedja för Eder*, att Han må föra Eder ut ur mörkret till ljuset. Han är barmhertig emot de troende. 43. På den dag, då de möta Honom, skall deras helsning vara: "frid!"

¹ Zeid, hans adopterade son, med hvars hustru, Zeineb, han hade gift sig.

och Han har tillredt åt dem en härlig lön. 44. O profet! vi hafva sändt dig, att du skall vara ett vittne, en budbärare af glada tidningar och en varnare, 45. och en, som kallar till Gud enligt Hans vilja, samt en lysande fackla. 46. Förkunna för de troende, att de skola af Gud få en stor nådebevisning. 47. Lyd ej de otrogne och hycklarne — men låt blifva att förolämpa dem — och sätt din lit till Gud, ty Gud är en tillräcklig beskyddare.

48. O I som tron! om I hafven äktat troende qvinnor, och före äktenskapets fullbordande fränskiljen dem, så hafven I ingen bestämd termin att iakttaga i afseende på dem, utan gifven dem en gåfva och affärden dem på ett vänligt sätt. (Jfr. Suran 65).

49. O profet! vi hafva tillåtit dig, att äkta de qvinnor, åt hvilka du har gifvit hemgift, de krigsfångar, som Gud har beskärt dig af bytet, din farbrors döttrar, din morbroders och din mosters döttrar, hvilkas föräldrar utvandrat med dig, samt hvarje troende qvinna, som skänker sig åt profeten, såvida profeten vill äkta henne. Detta är en rättighet för dig, men ej för de öfrige troende. 50. Vi veta nog hvad vi hafva föreskrifvit dem i afseende på deras hustrur och slatvinnor, så att det ej kan hvila någon skuld på dig. Gud är förlåtande, barmhertig. 51. Af dessa qvinnor kan du låta dem, som du vill, vänta, och hemföra till dig den, som du vill, så väl som den, som du längtar efter af dina fränskilda hustrur. Detta skall ej vara någon synd för dig. Det skall vara ändamålsenligast för deras lugn, så att de ej sörja, utan tillfredsställas med hvad du gifver åt hvar och en af dem. Gud vet hvad som är i edra hjertan, ty Gud är allvetande, långmodig. 52. Dig är ej tillåtet, att hädanefter hafva flera hustrur (än dem du redan har), ej heller att utbyta dem emot andra, ehuru dessas skönhet tjusar dig, med undantag af dina slafvinnor. — Gud vakar öfver allting.

53. O I som tron! ingån icke, utan profetens tillåtelse, i hans hus, utom då I inbjudens till en måltid, och vänten då ej till dess att den blifver färdig. Ären I inbjudne, så inträden och, sedan I hafven spisat, aflägsen Eder genast, utan att inlåta Eder i förtroliga samtal, ty detta skulle besvära profeten, och han skulle hafva försyn att bedja Eder gå. Men

Gud blyges ej att tala sanningen. Då I begären något nödvändigt af hans hustrur, så gören det bakom ett täckelse. Detta skall vara oskyldigast för edra och deras hjertan. I bören icke oroa Guds apostel, och skolen efter hans fränfalle aldrig någonsin äkta hans hustrur. Detta skulle tillräknas Eder hos Gud såsom en svår synd. 54. Antingen I yppen något eller fördöljen det, så vet Gud sannerligen allting. 55. *Edra hustrur* begå ej något tadelvärdt, om de visa sig obestöjade för sine fäder, söner, bröder, brors- eller systersöner, sina qvinnor och slafvar. I bören frukta Gud, ty Gud är vittne till allt. 56. Sannerligen, Gud och Hans änglar välsigna profeten. Välsigna ock, I troende! honom, och helsen honom med fredshelsningen. 57. Dem, som förolämpa Gud och Hans apostel, skall Gud förbanna i denna och i den tillkommande verlden, och Han har tillredt åt dem ett nesligt straff. 58. De, som förolämpa troende männer och qvinnor, utan att de förtjena det, de skola bära skuld för förtal och en obestridlig synd. 59. O profet! säg åt dina hustrur, dina döttrar och de troendes hustrur, att de betäcka sig med sina slöjor. Sålunda skola de lättare igenkännas och icke förolämpas. — Gud har städse varit förlåtande, barmhertig. 60. Om hycklarne, de klentrogne och de, som i Medina utsprida elaka rykten, ej upphöra med sitt ofog, så skola vi sannerligen uppreta dig emot dem. Sedan skola de icke tillåtas att bo der i ditt granskap, utan endast en kort tid. 61. Förbannade, hvarhelst de träffas, skola de gripas och dödas utan skonsamhet. 62. Så plögade Gud göra med deras föregångare, och Guds handlingssätt är oföränderligt. 63. Menniskorna skola spörja dig om den yttersta stunden. Svara: "Gud allena känner den." Huru kan du veta, om den tilläventyrs är nära förhanden? 64. Gud förbannar de otrogne, och har åt dem tillredt *helveteselden*, 65. i hvilken de skola evigt förblifva. De skola aldrig finna någon beskyddare eller frälsare. 66. En dag skola deras ansigten rullas i elden, och då skola de ropa: "o att vi hade lydt Gud och Hans apostel!" 67. De skola *vidare* säga: "o vår Herre! vi lydte våre anförare och våre furstar, och de hafva fört oss ifrån den rätte vägen. 68. O vår Herre! gif dem ett dubbelt straff och förbanna dem med en hård förbannelse."

69. O I som tron! efterliknen icke dem, som förtalade Moses. Gud frikände honom för deras smädelser, och han vardt en hos Gud ansedd man. 70. O I som tron! frukten Gud och talen rättskaffens, 71. så skall Han låta edra företag lyckas och förlåta edra synder. Den som lyder Gud och Hans apostel skall njuta en stor sällhet. 72. Vi föreslogo himlarne, jorden och bergen detta åtagande (att lyda Gud), men de vägrade att belasta sig med denna börda och bäfvade för den. Menniskan påtog sig den, men har bevisat sig vara orättfärdig och okunnig. 73. Derföre skall Gud straffa männer och qvinnor, som skrymta, samt männer och qvinnor, som tillbedja afgudar. Men emot troende männer och qvinnor skall Gud vara nådig, ty Gud var städse förlåtande, barmhertig.

XXXIV. Sabå.

(Mekkanskt, 54 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Pris vare Gud! som eger allt, som finnes i himlarne och på jorden. Honom tillkommer ock pris i det eviga lifvet. Han är allvis, allvetande. 2. Han vet hvad som intränger i jorden och hvad som framkommer ur den, hvad som kommer ned ifrån himmelen och hvad som stiger upp i den. Han är den Barmhertige, Förlåtande. 3. De otrogne säga: "ej skall den yttersta stunden komma till oss." Säg: "jo! den skall komma till Eder, *jag svär derpå* vid min Herre, som vet det fördolda." Icke ens vigten af ett solgrand i himlarne, ej heller på jorden, undgår Hans blick. Det finnes intet mindre eller större än detta, som ej finnes i en tydlig bok, 4. så att Han må kunna belöna de troende och dygdige: de skola få förlåtelse och en härlig lott. 5. Men dem, som söka att *motarbete* våra uppenbarelser, väntar straffet af en smärtsam pina. 6. De, som fått kunskapen om *Skriften*, äro öfvertygade, att det som har uppenbarats för dig ifrån din Herre, är sanning och leder till den Allsmäktiges, den Prisvärdes väg. 7. De otrogne säga: "skola vi visa Eder en man, som skall förtälja för Eder, att I, sedan i sargats i stycken, skolen återställas i en ny skepnad? 8. Han uppfinner lögn om Gud, eller är han besatt af en ond

ande." De, som icke tro på det eviga lifvet, äro *hemfallne* åt straffet och stadede i en villfarelse, långt bort *ifrån sanningen*. 9. Hafva de då aldrig betraktat det som är framför och bakom dem, himmelen och jorden? Om vi ville, kunde vi låta dem sjunka ned i jorden eller stycken af himmelen falla på dem. I detta är sannerligen ett tecken för hvarje *vår* tjenare, som omvänder sig.

10. Fordom förunnade vi David (27, 15) en särskild utmärkelse *ifrån oss och sade*: "I berg och I foglar! instämman med honom i Guds lof." Äfven gjorde vi jernet mjukt åt honom *och sade*: "gör pansarskjortor och ordna väl ringarne. Gören det godt är, ty jag ser hvad I gören." 11. *Vi gjorde* vinden till Salomos tjenare (21, 81). Om morgonen tillryggalade den en månads väg och om aftonen en månads väg. Vi läto en källa af smält malm flyta åt honom. Af genierne arbetade somlige inför honom, enligt hans Herres bud; men sådane af dem, som afveko *ifrån vår befallning*, läto vi smaka *helveteseldens* pina. 12. De gjorde åt honom hvad han ville: palatser, bildstoder, fat stora som vattenkar och ketlar, som ej kunna rubbas ur stället. "O Davids slägt," sade vi, "arbeten under tacksägelse." Men få af mine tjenare äro tacksamme. 13. När vi beslöto *Salomos* död, så visade intet annat att han var död, än en trädmask, som uppåt den staf, *emot hvilken hans lik stödde sig*. När han föll, insågo genierne, att, om de hade vetat det fördolda, skulle de icke hafva fortfarit i detta förnedrande besvär.

14. Sabâ egde ett tecken i sina bostäder: två parker, till höger och till venster. *Man sade till dem*: "äten af det, som eder Herre har beskärt Eder och tacken honom. Godt är landet och nådig är Herren." 15. Men de aktade ej härpå, hvardan vi sände öfver dem *Ärims* flod. Vi förvandlade deras båda parker till två trädgårdar med bittra frukter, tamarinder och några få lotusträd. 16. Så lönade vi dem för deras otacksamhet. Endast otacksamme löna vi *sålunda*. 17. Vi satte emellan dem och de städer, hvilka vi hade välsignat, andre städer,

¹ Sabäerne i det så kallade lyckliga Arabien, spelade en viktig rol i landets äldsta historia, och lemningarne af deras storartade bygnader, som i våre dagar återfunnits, bevisa, att deras land varit rikt och deras handel betydlig. Genom någon naturrevolution synes, enligt sagan, deras land hafva förhärjats, och inneväarne tvungits att utvandra åt nordn.

som lågo nära hvarandra, och gjorde dagsresorna emellan dem korta, *sägande*: "faren dag och natt i säkerhet emellan dem." 18. Men de sade: "o vår Herre! förläng afståndet emellan våra dagsresor," och handlade illa emot sig sjelfve. Då gjorde vi dem till en saga och kringspridde dem åt alla håll. Uti detta äro sannerligen tecken för hvarje tålmodig, tacksam. 19. Iblis (djefvulen) befans hafva dömt riktigt om dem, ty de följde honom, med undantag af någre troende. 20. Han hade dock ingen makt öfver dem. *Det skedde* blott, på det att vi skulle kunna urskilja dem, som trodde på det eviga, ifrån dem, som tviflade derpå; ty din Herre vakar öfver allting.

21. Säg: "åkallen dem, som I ansen för gudar utom Gud." De hafva icke så mycken makt, hvarken i himlarne eller på jorden, som vigten af ett solgrand, icke heller hafva de någon delaktighet i dem och icke har Gud haft någon af dem till biträde. 22. Ingen förbön skall gälla hos Honom, utom för den, åt hvilken Han den förunnar. När slutligen bäfvan lemnar deras hjertan, fråga de: "hvad var det, som eder Herre sade?" De skola svara: "sanningen." Han är den Allrahögste, den Störste. 23. Säg: "hvem gifver Eder uppehälle ifrån himmelen och jorden?" Säg: "Gud, och antingen vi eller I äro på den rätte vägen eller i en uppenbar villfarelse." 24. Säg: "I skolen icke ansvara för hvad vi hafva brutit, ej heller I för våra gerningar." 25. Säg: "vår Herre skall församla oss och så döma emellan oss enligt rättvisan; ty Han är den allvetande domaren." 26. Säg: "visa mig dem, som I hafven uppstält bredvid Honom såsom jemlikar. Nej! sådana gifvas icke, utan Han är Gud, den Allsmäktige, den Allvise." 27. Icke hafva vi sändt dig (Muhammed), utan till alla människor såsom varnare och ett gladt budskap. Men de flesta människor veta det icke. 28. De säga: "när skall denna hotelse verkställas? *Sägen det*, om I talen sanning." 29. Svara: "en dag är utsatt för Eder (då straffet skall gå i fullbordan). I kunnen hvarken påskynda eller fördröja den en timma." 30. De otrogne säga: "vi tro ej på denne Korânen, lika litet som på det, som *har uppenbarats* före den." Om du kunde se, när syndarne framställas inför sin Herre. De skola ömsesidigt förebrå hvarandra. De ringaktade skola säga till dem som ansetts för store: "om I icke haden varit, så skulle vi hafva trott." 31.

De forne mäktige skola säga till sine ringe *följeslagare*: "huru? var det vi, som hindrade Eder ifrån den rätta läran, sedan den meddelats Eder? Nej! det var edert eget brott."

32. De ringe skola svara de store: "jo! det var ett svek, som pågick både natt och dag, när I befalden oss, att icke tro på Gud och att uppställa jemlikar åt Honom." Och när de skåda straffet, visa de sin ånger. Kedjor skola vi lägga på de otrognes nackar. Skola de väl lönas, om icke efter förtjenst?

33. Aldrig hafva vi sändt en varnare till någon stad, utan att dess välmående innevånare hafva sagt: "vi tro icke på edert budskap." 34. *Vidare* hafva de sagt: "vi äro för rike på egodelar och barn; vi kunna ej varda straffade." 35. Säg: "sannerligen, min Herre utdelar rikligen och sparsamt sina håfvor åt hvem Han vill, men de flesta menniskor inse det icke. 36. Hvarken genom edre egodelar eller genom edra barn kunnen I komma närmare till vårt granskap, utan endast den som tror och gör godt; ty desse få en dubbel lön för sina gerningar, och de skola bo i säkerhet uti *paradisets* högste salar. 37. Men de, som söka att motarbeta våra uppenbarelser, troende sig kunna undkomma oss, de skola antvandas åt straffet. 38. Säg: "sannerligen, min Herre utdelar rikligen och sparsamt sina håfvor åt hvem Han vill, och hvad helst I utgifven i *almosor*, det skall Han ersätta; ty Han är den bästa utdelare. 39. En dag skola vi församla dem alle (änglar, genier och menniskor). Då skola vi fråga änglarne: "hafva dessa (menniskor) tillbedt Eder?" 40. De svara: "Gud bevare oss! Du är med oss förbunden, icke de. Nej! de tillbådo genierne, och de fleste af dem tro på dem." 41. På den dagen hafven I ingen makt att skada eller gagna hvarandra, och vi skola säga till syndarne: "smaken pinan af den eld, som I pläga den anse som en dikt." 42. Då våra obestridliga uppenbarelser upplåsas för dem, säga de: "det är ju blott en man, som vill afhålla oss ifrån det, som våre fäder hafva dyrkat." De säga vidare: "denne *Korånen* är ej annat än en hopsmidd osanning." De otrogne säga om sanningen, sedan den meddelats dem: "detta är verkligen ett påtagligt taskspeleri." 43. Vi hafva icke gifvit dem några böcker, med hvilkas studerande de befatta sig, ej heller före dig sändt någon varnare till dem. 44. Deras föregångare förklarade ock *våra sändebud* för bedragare.

Desse hafva dock icke fått tiondedelen af det (makt, rikedom, långt lif o. s. v.), som vi hade beskärt dem, och ändå ansågo de våra sändebud som lögnare. Och huru *förfärlig* var ej min hämnd! ^{45.} Säg: "jag vill gifva Eder ett råd, att i ställen Eder, två och två, en och en, inför Gud. Tänken sedan efter, om hos eder landsman finnes någon galenskap. Han är endast en varnare åt Eder, innan det stränga straffet inträffar." ^{46.} Säg: "jag begär ej någon lön af Eder; behållen den för Eder sjelfve. Gud allena åligger det att löna mig; Han är vittne till allting." ^{47.} Säg: "min Herre framkastar sanningen, Han som fullkomligt känner det fördolda." ^{48.} Säg: "sanningen är kommen, lögnen skall försvinna och icke mera återkomma." ^{49.} Om jag misstager mig, så får jag sjelf det umgälla; men om jag har en ledning, så är det genom den uppenbarelse, som jag har emottagit af min Herre. Han hör och är nära." ^{50.} Kunde du se, huru de skola bäfva och icke kunna undkomma, och när de hemtas från ett nära håll (grifterna)! ^{51.} De skola säga: "vi tro på Honom." Men huru skola de, på ett så aflägsset ställe, kunna emottaga *tron*? ^{52.} De hafva ju förut icke trott honom, utan riktade på afstånd smädelser emot det fördolda. ^{53.} Det skall varda ett svalg emellan dem och det som de önska. ^{54.} Så gick det deras likar tillförne, ty de befunno sig i ett outredligt tvifvel.

XXXV. Änglarne. ¹

(Mekkanskt, 44 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Pris vare Gud, himlarnes och jordens skapare, som till sändebud använder änglarne med två, tre och fyra par vingar. Han lägger till sin skapelse hvad Han vill, ty Gud är allsmäktig. 2. Hvad Gud af sin nåd upplåter för människan, kan ingen till baka hålla, och hvad Han håller till baka, kan ingen sedan utsända, ty Han är allsmäktig och allvis. 3. O människor! kommen ihog Guds nåd emot Eder. Finnes det någon annan skapare än Gud, som försörjer Eder *med gåfvor*

¹ Kapitlet kallas ock Skaparen.

ifrån himmelen och jorden? Det gifves ingen gud utom Honom. Huru kunnen I då vända Eder bort *ifrån Honom?* 4. Om de anse dig för en bedragare, så hafva apostlar före dig behandlats på samma sätt; men till Gud skola alla ting återföras. 5. O menniskor! hvad Gud lofvar skall uppfyllas. Må då detta lifvet ej förföra Eder, och intet bländverk förleda Eder i afseende på Gud. 6. Satan är eder fiende. Ansen honom derföre för en fiende. Han kallar till sig dem, som följa honom, på det att de skola komma i *helvetets* lågor. 7. De otrogne få ett förfärligt straff. 8. De åter, som tro och göra godt, undfå förlåtelse och en stor lön. 9. Skall väl den, hvars onda handling så förespeglats för honom, att han har ansett den som god, *behandlas lika med den, som så ej betett sig?* Gud missleder i sanning hvem Han vill, och förer hvem Han vill på den rätte vägen. Gräm dig då ej till döds af sorg öfver dem; Gud vet hvad de göra.

10. Det är Gud, som utsänder vindarne, hvilka uppdrifva molnen. Sedan föra vi dem till ett uttorkadt land, och upplifva derigenom jorden, sedan den varit död. Så sker ock de dödes uppståndelse. 11. Åstundar någon ära, så är all ära hos Gud (der må den sökas). Till Honom uppstiger det goda ordet, och den ädla handlingen upptager Han. Men ett hårdt straff förestår dem, som stämpla ondt, och deras anslag skall varda om intet. 12. Gud har skapat Eder af stoft, så af en droppe; vidare gjorde Han Eder till två kön. Ingen qvinna aflar eller föder, utan att Han vet det, och den gamles ålder utsträckes ej och afkortas ej, utan att det står i en bok. Detta är sannerligen lätt för Gud. 13. Icke likna de två vattnena hvarandra: det ena är friskt, sött och lätt att dricka, det andra salt, bittert. Dock ifrån båda erhållen i färsk fisk till spis, och upphemten prydnader att bära. Du ser skeppet i dem klyfva böljorna, så att I kunnen förskaffa Eder Hans nåds håfvor och kanhända varda tacksamme. 14. Han låter natten gå in i dagen och dagen i natten. Han har ock tvingat solen och månen, att löpa, hvar och en till sitt bestämda mål. Detta är Gud, eder Herre, Han styrer allt. Men de, som I åkallen utom Honom, hafva icke makt öfver ett daldelfnas. 15. Om I anropen dem, så höra de icke eder bön, och om de hörde, så kunde de icke svara Eder. På uppståndelse-

dagen skola de icke vidkännas edert afguder. Ingen kan så upplysa dig, som Han, som känner *allt*. 16. O menniskor! I ären fattige, i behof af Gud, men Gud är den Rike, den Prisvärde. 17. Om Han vill, förgör Han Eder och frambringar nya varelser. 18. Detta är icke svårt för Gud. 19. Ingen menniska, som bär sin *syndabörda*, skall på *uppståndelsedagen* bära en annans börda, och om någon, nedtyngd af bördan, beder om hjälp att bära, så skall icke något deraf få bäras, icke ens af en nära anförvandt. Du skall varna dem, som i löndom frukta sin Herre och iakttaga bönen. Den som håller sig obesmittad, han gör det till sitt eget bästa. Till Gud förer *slutligen* vägen. 20. Den blinde och den seende kunna ej jemföras, likalitet som mörkret och ljuset, skuggan och hettan. 21. Icke äro de lefvande och de döde lika. Gud kan låta hvem Han vill höra, men icke kan du göra dig hörd af dem, som ligga i grifternas. Du är endast bestäld till varnare. 22. Vi hafva sändt dig att lära sanningen, såsom glada nyheter förkunnare och varnare. Har det någonsin gifvits ett folk, till hvilket en varnare ej har kommit? 23. Om de anse dig för ljugare, så betänk, att deras föregångare hafva gjort detsamma. Till dem kommo deras apostlar med tydliga tecken, med skrifter och den upplysande boken (Torâ och Evangelium). 24. Sedan straffade jag de otrogne, och huru var min ovilja!

25. Ser du icke, att Gud ur himmelen nedsänder vatten, hvarmed vi sedan frambringa frukter af olika slag, huru af bergen somliga hafva hvita, andra röda streck af olika färgskiftningar, andra åter äro kolsvarta. Sammalunda är ock hyn omväxlande på menniskor, vilda djur och boskap. Endast de vise af Guds tjenare frukta Honom. — Gud är allsmäktig, förlåtande. 26. De som läsa Guds bok, iakttaga bönen, samt i löndom och öppet utdela almosor af det, som vi hafva beskärt dem, de kunna hoppas på en vara, som ej skall förderfvas, 27. så att Han tillfullo skall betala dem deras lön, och derutöfver gifva dem af sin nåd; ty Gud är förlåtande, tacksam. 28. Det, som vi hafva ingifvit dig af boken, innehåller sanningen och bekräftar de förra uppenbarelserna. Gud känner och ser sine tjenare. 29. Vi läto så dem, som vi hade utvalt af våre tjenare ärfva boken. Ibland dem finnes det en, som är orättvis emot sig sjelf, en ljum och en, som genom

Guds bistånd är den förste i allt godt — han åtnjuter i sanning ett stort företräde (nåd). 30. I Edens lustgårdar skola de ingå och der smyckas med gyllene armband och perlor, och deras drägt skall der vara af silke. 31. De skola säga: "prisad vare Gud, som har tagit sorgen ifrån oss. Vår Herre är i sanning förlåtande, tacksam. 32. Han har utaf sin nåd försatt oss i en bostad, som evigt skall vara, der hvarken mattighet eller trötthet kan påkomma oss." 33. På de otrogne väntar helvetets eld. Det är ej deras lott, att få dö, ej heller skall något af deras pina minskas. — Så löna vi hvarje otrogen. 34. Der skola de skria, "o vår Herre! tag ut oss *härifrån*, så skola vi öfva rättfärdighet och icke hvad vi plägade göra." *De få till svar*: "hafva vi icke förlängt edert lif, så att den, som ville betänka sig, derunder kunde göra det? Varnaren har ju ock kommit till Eder? 35. Smaken nu *straffet*." Det finnes icke någon frälsare för syndarne.

36. Gud känner himlarnes och jordens hemligheter; Han vet hvad som döljes inom bröstet. 37. Han har satt Eder till herrar på jorden. Den som icke tror, får umgälla sin otro, och de otrognes otro skall hos Gud öka hatet till dem, och de otrogne skola derigenom ådraga sig förtappelse. 38. Säg: "hvad synes Eder om afgudarne, hvilka I åkallen utom Gud? Visen mig en del af jorden, som de hafva skapat. Eller hafva de tilläfventyrs förbindelser i himmelen? Eller hafva vi meddelat dem en bok, så att de ega insigt i dess innehåll?" Nej! utan de orättfärdige göra hvarandra tomma löften. 39. Gud fasthåller himlarne och jorden, så att de ej rubbas; men om de rubbades, så skulle ingen annan än Han kunna fasthålla dem. — Han är långmodig, förlåtande. 40. De svuro vid Gud sin dyraste ed, att om en varnare komme till dem, så skulle de låta leda sig förr än något annat folk. Men när en varnare kom till dem, ökade han endast deras ovilja *för sanningen*, 41. deras öfvermod på jorden och deras onda stämplingar. Men deras onda stämplingar skola insnärja endast dem, som deltaga i dem. Kunna de väl vänta något annat, än det som vederfors forntidens folk? Du kan ej finna någon förändring i Guds handlingssätt, 42. ej heller kan du finna något afvikande i Guds handlingssätt. 43. Hafva de aldrig farit omkring på jorden och sett, hurudant deras föregångares slut

blef, ehuru desse voro kraftigare än de? Ingenting i himlarne eller på jorden kan göra om intet Guds beslut; ty Han vet allt och är allsmäktig. 44. Om Gud skulle straffa människorna efter deras förtjenst, så skulle Han icke qvarlemna på *jordens* yta någon lefvande varelse. Men Han gifver dem uppskof till en bestämd termin. 45. När då deras tid kommer, så skall Gud se till sine tjänare.

XXXVI. I. S.¹

(Mekkanskt, 83 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. I. S. Vid den vise Korânen! 2. Du är sannerligen ett af Guds sändebud, 3. stadd på en riktig väg. 4. Den Allsmäktiges, den Barmhertiges uppenbarelse är *skedd*, 5. på det att du skall varna ett folk, hvars fäder icke varnats, utan lefde i sorglöshet. 6. Redan har min hotelse gått i fullbordan på de fleste af dem, ty de trodde icke. 7. Vi hafva lagt på deras halsar kedjor, som nå till hakan, och så tvungos de att upplyfta sina hufvuden. 8. Framför och bakom dem satte vi ett stängsel och kastade öfver dem ett täckelse, så att de ej kunde se. 9. Det är detsamma för dem, om du varnar eller icke varnar dem; de skola icke tro. 10. Den allena skall du vara, som åtlyder påminnelsen och i sitt hjerta fruktar den Barmhertige. Gläd honom med förlåtelse och *löftet om* en härlig lön. 11. Det är vi, som skola uppväcka de döde till lif och uppskrifva de handlingar, som de hafva öfvat, och de belöningar och straff, som de förtjena. Allting hafva vi sammanfört i en tydlig bok.

12. Framställ för dem exemplet af folket i staden (Anti-ochia), när *Guds* sändebud kommo till dem. 13. Då vi sände till dem två, så förklarade de dem för bedragare. Derföre förstärkte vi *dem* med en tredje och de sade då: "vi äro sände af Gud till Eder." 14. De svarade: "I ären blott människor såsom vi. Icke har den Barmhertige uppenbarat något för

¹ Den siste och den 12:te bokstafven af det arabiska alfabetet.
Korânen.

Eder, utan I ljugen." 15. De sade: "vår Herre vet, att vi äro sände till Eder. 16. Oss åligger endast, att tydligt förkunna vårt uppdrag." 17. De sade: "vi hafva en dålig tanke om Eder. Om I icke upphören, skola vi stena Eder, och vi skola tillfoga Eder ett pinsamt straff." 18. De svarade: "eder dålige tanke träffar Eder sjelfve. Viljen I låta varna Eder? Nej! I ären ett öfverdådigt slägte." 19. Då kom en man springandes ifrån ändan af staden. Han sade: "o mitt folk! lyden sändebuden; 20. följn dem, som icke begära någon lön af Eder och som äro på den rätte vägen. 21. Hvi skulle jag ej dyrka Honom, som har skapat mig, och inför hvilken I slutligen skolen inställas. 22. Skall jag taga mig gudar utom Honom? Om den Barmhertige ville hemsöka mig med en olycka, så skulle deras förbön ej kunna afvända något ifrån mig, ej heller kunna de frälsa mig. 23. Jag skulle då vara i en uppenbar villfarelse. 24. Jag tror på eder Herre, hören mig derföre." 25. *Då han dödsdats*, vardt det sagdt till honom: "gå in i paradiset!" Han sade: "o att mitt folk visste, huru Gud har förlåtit mig och försatt mig ibland de utkorades antal!" 27. Icke nedsände vi till hans folk, efter hans död, någon *änglaskara* ifrån himmelen, ty det var ej vårt beslut att så handla; 28. utan det hördes blott ett enda rop, och se! då voro de förbi. 29. O hvad mine tjenare äro olycklige! Ingen apostel kommer till dem, utan att de drifva gyckel med honom. 30. Se de icke, huru många släkten vi hafva förgjort före dem? 31. De skola icke återvända till dem. 32. Allesammans skola de framhafvas inför oss. 33. Den uttorkade jorden är ett tecken för dem. Vi upplifva den och frambringa derur den säd, hvaraf de lifnära sig. 34. Vi hafva ock på henne planterat trädgårdar af palmer och vinrankor, och låtit källor framvälla på henne, 35. så att de må äta af dess frukter och af sina händers verk. Skola de då ej vara tacksamme? 36. Lofvad vare Han, som har skapat allt det, som jorden alstrar, i tvåfaldigt kön, så väl som det som uppkommer af *människorna* sjelfva och det som de icke känna. 37. Ett tecken för dem är natten, ur hvilken vi framföra dagen, då de äro försänkta i mörker, 38. och solen skyndar till sitt hviloställe. Detta är den Allsmäktiges, den Allvises anordning. 39. För månen hafva vi bestämt kvarter, till dess att han åter varder till en gammal krokig palmqvist. 40. Det är

ej solen medgifvet att upphinna månen, ej heller natten att komma före dagen, utan hvar och en sväfvat i en sfer. 41. Det är ock ett tecken för dem, att vi buro deras ättlingar på den fullproppade arken, 42. och att vi hafva gjort likadana skepp åt dem, hvilka de bestiga. 43. Om det behagar oss, så dränka vi dem, utan att någon kan hjälpa dem, och de kunna då ej frälsas, 44. om icke genom vår barmhertighet, så att de få njuta af lifvet till en *gifven* tid. 45. Då man säger till dem: "frukten det som är framför och bakom Eder, så skall Eder nåd vederfaras," *bry de sig ej derom*; 46. intet af deras Herres tecken har framställts för dem, utan att de *derifrån* hafva bortvändt sig. 47. När man säger till dem: "utgifven almosor af det, som Gud har beskärt Eder," så säga de otrogne till dem som tro: "skola vi föda dem, som Gud nog föder, om Han vill? I ären sannerligen i en uppenbar villfarelse." 48. De fråga: "när skall denna hotelse gå i fullbordan? *Sägen det*, om I ären sannfärdige." 49. De hafva blott att vänta ett enda rop, som skall öfverraska dem, under det att de tvista med hvarandra. 50. De skola ej få tid, att göra ett testamente eller att återvända till de sine. 51. Det har blåsts i basunen, och se! de skynda fram ur sine grafvar till sin Herre. 52. De ropa: "o ve oss! hvem har uppväckt oss ur våra hviloställen?" Detta är hvad den Barmhertige har förutsagt, och apostlarne hafva talat sanning. 53. Endast ett enda rop har hörts, och se! de stå alle inför oss. 54. På den dagen skall ingen själ lida orätt, och I skolen endast lönas för det, som I gjort hafven. 55. Paradisets innevånare skola på den dagen lefva i sorglös glädje, 56. de och deras makar, på skuggrika ställen hvilande på kostbara bäddar. 57. Der hafva de frukter och allt, hvad de önska sig. 58. "Frid" skall tillönskas dem å en barmhertig Herres vägnar. 59. "På den dagen varen skilde ifrån hvarandra, I syndare! 60. Hade jag icke ålagt Eder, Adams barn! att I ej skullen dyrka Satan, ty han är eder afgjorde fiende, 61. utan, att dyrka mig; detta är den rätte vägen. 62. Han har redan förfört stora massor af Eder. Kunnen I då icke begripa? 63. Se här är det helvetet, hvarmed man hotade Eder. 64. Steken Eder deri i dag, för eder otros skull." 65. Den dagen skola vi försegla deras läppar; men deras händer skola tala och deras fötter skola vittna om det,

som de gjort hafva. 66. Om vi ville, kunde vi utplåna deras ögon. De skulle ändå löpa kapp på den *forne* vägen. Men huru kunde de se *den*? 67. Om vi ville, kunde vi förvandla dem, som de stå, så att de kunde hvarken gå fram eller vända till baka. 68. Den, hvars lif vi förlänga, göra vi ju lutande! Kunna de icke begripa?

69. Vi hafva icke undervisat honom (Muhammed) i skaldekonsten, och den höfves honom icke. *Uppenbarelsen* är icke något annat än en undervisning och en tydlig Korân, 70. till att varna de lefvande, och att domen rättvist afkunnas öfver de otrogne. 71. Se de icke, att vi åt dem hafva skapat af det, som våra händer bildat, boskap, öfver hvilken de äro herrar? 72. Vi hafva tämt desse åt dem, så att de rida på somlige, af andre hemta de sin föda. 73. De ega i dem många fördelar och drycker. Skola de då icke vara tacksamme? 74. Men de hafva erkänt andre såsom gudar utom Gud, så att de skulle få hjälp af dem. 75. De kunna dock icke hjälpa dem, för hvilka de äro stridsfärdiga skaror. 76. Ej må deras *hånande* tal bekymra dig. Vi veta hvad de fördölja och hvad de yppa. 77. Har icke människan gifvit akt på, att vi skapat henne af en droppe? Och se, nu är hon en uppenbar motståndare. 78. Ja! hon har ock, glömmande huru hon sjelf skapats, förelagt oss spörsmål och frågat: "hvem skall åter kunna sätta lif i dessa murkna ben?" 79. Svara: "den, som första gången har kallat dem till lif. Han känner all skapelse. 80. Den, som ur det gröna trädet framloekar gnistor, hvarmed I upptänden eld." 81. Skall Han, som har skapat himlarne och jorden, ej vara i stånd, att frambringa sådana väsenden som de? Jo! Han kan det, ty Han är den vise Skaparen." 82. Det förhåller sig så med Honom: om Han vill, att något skall uppstå, så säger Han: "varde!" och det varder. 83. Lofvad vare Han, i hvars hand styrelsen öfver allting hvilat. Till Honom skolen I återföras.

¹ De gamle araberne gjorde eld, såsom vildarne, medelst tvenne trädbitaras gnidande emot hvarandra.

XXXVII. Änglaskarorna.

(Mekkanskt, 182 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. *Jag svär* vid änglarne, som i ordnade leder *tillbedja*, 2. hvilkas kall det är, att utföra det förfärliga *straffropet öfver de otrogne*, 3. och att *för profeten* uppläsa uppenbarelserna, 4. att eder Gud endast är en, 5. Herren öfver himlarne och jorden och hvad som är emellan dem, och Herren öfver solens uppgångar. 6. Vi hafva smyckat den lägste himmelen med stjernornas prakt, 7. och till skydd emot de motspänstige satanerne. 8. De kunna icke höra den högsta församlingens samtal, emedan det kastas¹ på dem ifrån alla håll, 9. för att bortdrifva dem, och dem väntar ett varaktigt straff. 10. Någre af dem uppfånga dock några ord, under det att ett (mörkret) genomträngande stjernskott far emot dem (15, 16 ff.). 11. Fråga nu *de otrogne*, om de äro starkare bygde, eller de väsenden (genierne), som vi hafva skapat. Dem hafva vi skapat endast af seg lera. 12. Ja! du beundrar detta, men de gyckla deröfver, 13. och när de varnas, bry de sig ej derom. 14. Då de se ett tecken, så begabba de det 15. och säga: "detta är endast ett påtagligt trolleri. 16. Huru? när vi dött och äro vordne stoft och ben, skola vi då uppyäckas till lif? 17. eller våre förfäder äfvenledes?" 18. Svara: "ja! och I skolen vanäras." 19. Blott ett enda rop höres och se! de skola se *sig omkring* 20. och säga: "ve oss! detta är domedagen." 21. Detta är afgörandets dag, hvilken I ansågen som en fabel. 22. "Församlen (säger Gud till änglarne) syndarne, deras följeslagare och dem, som de tillbådo 23. utom Gud, och leden dem på vägen till helvetet. 24. Låten dem stanna, ty de skola ställas till ansvar. 25. Hvi hjälpen I icke hvarandra?" 26. Nej! på den dagen skola de underkasta sig Guds vilja 27. och vända sig emot hvarandra med ömsesidiga förebråelser. 28. De skola säga: "I kommen till oss med förstäld sanning." 29. De svara: "nej! I villen icke tro, och vi hade icke alls någon makt öfver Eder. Ja! I voren ett upproriskt *slägte*. 30. Derföre be-

¹ Änglarne taga stjernorna och kasta dem på djeflarne. Häraf förklaras stjernfallen, eller, som de ock kallas, stjernskotten.

sannas på oss vår Herres hotelse. Vi skola smaka *straffet*.
 31. Vi förförde Eder, då vi sjelfve foro vill." 32. Så skola de
 på den dagen varda kamrater i straffet. 33. På detta sätt skola
 vi behandla brottslingarne; 34. ty när det sades till dem: "det
 gifves ingen gud utom Gud," så intogos de af öfvermod 35.
 och sade: "skola vi väl öfvergifva våre gudar för en besatt
 poets skull." 36. Nej! Han medför sanningen och bekräftar de
forne apostlarnes *utsagor*. 37. I skolen visserligen smaka det
 pinsamma straffet, 38. men endast lönas för edra gerningar.
 39. Guds uppriktige tjenare åter, 40. de få en bestämd lott 41.
 af frukter och varda hedrade 42. uti sällhetens lustgårdar, 43.
 der de hvila på bäddar midt emot hvarandra. 44. Åt dem skall
 kringhjudas en bågare med ren dryck, 45. klar och angenäm
 att dricka. 46. Den förvirrar ej sinnena, och de skola ej af
 den berusas. 47. Hos dem äro makar, blygt blickande, med
 stora ögon, och sköna såsom väl förvarade *strutsägg*. 48. De
 vända sig till hvarandra med ömsesidiga frågor. 49. En af
 dem säger: "jag hade en vän, 50. som sade: är du en af dem,
 som tro det vara sant, 51. att, när vi dött och äro vordne
 stoft och ben, vi skola få vår lön?" 52. Han säger: "viljen I
 skåda dit ned?" 53. Då ser han dit och får se honom midt i
 helvetet. 54. Han säger: "vid Gud! du var nära att förderfva
 mig. 55. Hade icke min Herre varit nådig, så skulle jag ock
 hafva antvardats *åt straffet*. 56. Men skola vi icke dö 57. mera
 än vår första död, och skola vi ej få något straff?" 58. Detta
 är i sanning den högsta salighet. 59. För dem må arbetarne
 arbeta. 60. Är detta eller zackümsträdet (44, 43; 56, 52) en
 bättre undfägnad? 61. Vi hafva gjort det till ett trätofrö för
 de gudlöse. 62. Men det är ett träd, som skjuter upp ur hel-
 vetets botten. 63. Dess frukter se ut såsom satanshufvuden. ¹
 64. Deraf skola de sannerligen äta och dermed fylla sine bu-
 kar. 65. Sedan få de derpå, i stället för sås, hett vatten, 66.
 hvarefter de åter skola drifvas till helvetet.

67. Sannerligen, villfarande följa de sine fäder 68. och rusa
 i deras fotspår. 69. Före dem foro de fleste af de gamle vill,
 70. och vi hafva sändt varnare till dem, 71. och se! hvilket

¹ Detta är ock namnet på ett träd och dess frukter. Det förekommer i öknen och luktar illa.

slut de varnade fingo, 72. med undantag af Guds uppriktige tjänare. 73. Redan Noach har ropat till oss — vi äro ock de bästa bönhörare, — 74. och vi räddade honom och hans familj ur den stora nöden (21, 76), 75. samt fogade så, att hans efterkommande ännu äro till, 76. och vi bevarade för honom åt efterverlden detta välsignelserop: 77. "frid öfver Noach framför de öfriga människorna." 78. Så belöna vi de gode — 79. ty han var en af våre troende tjänare. — 80. Sedan dränkte vi de andre.

81. Af hans sekt var ock Abraham (26, 69), 82. som ju frambar till sin Herre ett rent hjerta 83. och sade till sin fader och sitt folk: "hvad är det I tillbedjen? 84. Väljen I, utom Gud, diktade gudar? 85. Hvad är eder föreställning om världarnes Herre?" 86. Han kastade en blick på stjernorna, 87. och sade: "jag vänjes vid detta *afguderi*." 88. Då vände de honom ryggen och gingo bort. 89. Han smög sig till deras gudar och sade: "äten I icke? 90. Hvad går åt Eder? I talen ej." 91. Då smög han sig fram till dem, *gifvande* ett slag med sin högra hand. 92. Skyndsamt kom man nu till honom. 93. *Men* han sade: "hvad! tillbedjen I det, som I hafven uthuggit, 94. under det, att det är Gud, som har skapat Eder och edra händers verk (afgudarne)?" 95. De sade: "byggen ett bål åt honom och kasten honom i elden." 96. Så uppgjorde de planer emot honom, men vi läto dem komma på skam. 97. *Abraham* sade: "jag går bort till min Herre, Han skall leda mig. 98. O min Herre! skänk mig en from *son*." 99. Vi förkunnade honom en förnuftig gosse. 100. Då han var gammal nog, att han kunde bistå honom i hans arbete, 101. sade han: "o min lille son! jag har sett i en dröm, att jag skall offra dig; tänk på, hvad som är att göra." 102. Han svarade: "o min far! gör hvad du befalts. Om Gud vill, skall du finna mig tålig." 103. Sedan de båda hade underkastat sig Guds vilja och han lagt honom framstupa, 104. ropade vi till honom: "o Abraham! 105. du har redan visat, att du ansåg drömen för sann." — Så belöna vi de gode. 106. Detta var uppenbarligen blott en pröfning. 107. Vi friköpte honom med ett dyrbart offer, 108. och bevarade hos efterverlden för honom välsignelseropet: 109. "frid öfver Abraham!" — 110. Så belöna vi de gode. 111. Han var en af våre troende tjänare. 112. Vi hafva lofvat honom Isak, en pro-

fet ibland de salige. 113. Vi hafva välsignat honom och Isak. Ibland hans ättlingar finnes en god och en, som uppenbarligen till sin skada är orättfärdig. 114. Äfven hafva vi redan bevisat oss nådige emot Moses och Aron, 115. samt hafva räddat dem och deras folk ur det stora eländet, 116. och gifvit dem vårt bistånd — ty det är de, som voro segrande — 117. och meddelat dem den tydliga boken, 118. ledt dem på den rätte vägen 119. och bevarat hos efterverlden välsignelseropet öfver dem: 120. "frid öfver Moses och Aron!" — 121. så belöna vi de gode — 122. ty de hörde begge till våre troende tjänare. — 123. Elias var ock en af Guds sändebud. 124. Han sade ju till sitt folk: "skolen I icke frukta Gud? 124. Huru! I anropen Baal och öfvergifven den bästa skaparen? 126. Gud är eder och edre förfäders Herre." 127. De förklarade honom för ljugare; men de skola antvaras *åt straffet*, 128. med undantag af Guds uppriktige tjänare. 129. Vi hafva för efterverlden bevarat detta välsignelserop öfver honom: 130. "frid öfver Elias!" 131. — så belöna vi de gode — 132. ty han var i sanning en af våre troende tjänare. 133. Lot (7, 78) var ock en apostel. 134. Vi räddade ju honom och hela hans släkt, 135. utom en gumma, som var en af *lagens* öfverträdare; 136. sedan utrotade vi de öfrige. 137. I (mekkanare) gån ju förbi stället om morgonen, 138. och under natten. Kunnen I då icke tänka efter?

139. Jonas hörde äfven till Guds sändebud. 140. *Det är bekant*, huru han flydde på ett öfverfullt skepp. 141. Då drog folket ombord lott, och han var förlorad. 142. Fisken uppslukade honom, ty han var icke tadelfri. 143. Hade han icke varit en af dem, som prisat Gud, 144. så skulle han hafva stannat i fiskens buk ända till uppståndelsedagen. 145. Vi kastade honom sedan på en öde strand, och han var sjuk. 146. Vi läto derföre ett kurbitsträd uppväxa öfver honom, 147. och skiekkade honom såsom vårt sändebud till hundratusen och ännu flera menniskor. 148. De omvände sig, och vi beskärde dem lifvets njutning ännu någon tid.

149. Fråga dem nu, om din Herre har döttrar och de söner? (6, 100), 150. eller om vi hafva skapat änglar såsom flickor, då de voro närvarande? 151. Är det icke en ren dikt, då de säga: 152. "Gud har födt," och äro de icke ljugare? 153.

Huru! skulle Han då hafva valt döttrar och icke söner? 154. Hvad går åt Eder? Huru dömen I? 155. Tänken I då icke efter? 156. eller hafven I något obestriddigt berättigande för ett sådant påstående? 157. Visen eder bok (dokument), om I hafven rätt." 158. De antaga, att emellan Honom och genierne en släktskap eger rum; men genierne veta nog, att de höra till dem, som skola antvandas åt straffet, — 159. Gud är långt ifrån det, som de säga om Honom — 160. med undantag af Guds uppriktige tjenare *ibland genierne*, 161. *ty de säga*: "I och edre afgudar 162. kunnen icke förföra till olydnad emot Gud 163. *andre af oss* än den, som har ena foten i helvetet; 164. ty hvar och en af oss har sin bestämde post. 165. Vi stå i rader 166. och sjunga Guds lof."

167. De *otrogne* plägade väl säga: 168. "om vi egde en förmaning (uppenbarelse) ifrån förfäderne, 169. så skulle vi vara Guds uppriktige tjenare." 170. Men de tro ej på det, *som har uppenbarats för Muhammed*. — De skola få erfara *följden*. 171. Redan i forntiden har vårt löfte utgått till våre tjenare, som voro våra sändebud, 172. att de säkert skola få hjälp, 173. och att våra härskaror skola besegra deras *fiender*. 174. Gå därför bort ifrån dem för en tid 175. och gif akt på dem; de skola snart få se *sitt straff*. 176. Vilja de påskynda vår straffdom? 177. När den slår ned på deras område, då uppgår en förfärlig morgon för de varnade. 178. Gå bort ifrån dem för en tid, 179. och gif akt på dem; de skola snart få se *sitt straff*. 180. Lofvad vare din Herre, den Upphöjde! Han vare långt ifrån det, som de tillskrifva Honom! 181. Frid öfver Guds apostlar! 182. och lofvad vare Gud, verldarnes Herre.

XXXVIII. Såd.

(Mekkanskt, 88 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Såd.¹ Vid Korânen, som innehåller varningen, *svär jag, att den är sann* — men de otrogne framhärda i öfvermod och tvedrägt. 2. Huru många släkten hafva vi ej förgjort före dem! De ropade om nåd, när räddningstiden var förbi. 3.

¹ Bokstafven S, den 14:de i arabiska alfabetet.

De förvåna sig deröfver, att en varnare har uppstått midt ibland dem, och de otrogne säga: "denne man är en taskspelare, en storljugare. 4. Huru! han antager i stället för gudar en ende gud. Detta är sannerligen en högst förunderlig sak." 5. De förnåme bland dem utbröto i ord, *sägande*: "faren fort och hållen Eder till edre gudar. Det är klart, hvarthän han syftar (nemligen efter makt). 6. Vi hafva icke hört något derom i den föregående kyrkan. Detta är alltsammans ihopspunnet. 7. Skall han hafva fått framför oss ett sådant företräde, att förmaningen har nedsändts till honom?" — De betvifla min (Guds) varning; men de hafva ännu icke smakat mitt straff. 8. Innehafva de kanhända skatter af din Herres barmhertighet, den Allsmäktiges, all god gåfvas gifvares? 9. Eller tillhör dem herraväldet öfver himlarne, jorden och allt det, som deremellan är? *Är det så*, så må de stiga upp på himlastegar.¹ 10. Men der slås hvarje skara af hedniske bundsförvandter på flykten. 11. Redan före dem (mekkanarne) har Noachs folk, a'diterne och Farao, som spetsade menniskor, beskyllt *Guds sändebud* för osanning, 12. såväl som thamüdaerne, Lots folk och folket i el-Ajka (26, 176). Desse äro de hedniske bundsförvandterne,² — 13. ja! alle hafva de beskyllt apostlarne för osanning och förtjent mitt straff. 14. Desse hafva icke något annat att vänta än ett enda rop; det behöfves icke ett till. 15. De (mekkanarne) hafva sagt: "o Herre! uppgör skyndsamt vår affär före räkenskapsdagen."

16. Fördrag tåligt deras hån och omtala vår tjenare David, som vi utrustade med makt, emedan han omvände sig (34, 10). 17. Vi tvingade bergen, att med honom uppstämman vårt lof afnar och morgnar. 18. Äfven foglarne, som voro församlade *omkring honom*: båda (bergen och foglarne) voro genom honom sådane, som omvända sig. 19. Vi befastade hans herravälde och gåfvo honom vishet och skicklighet att afgöra tvister. 20. Har du icke förnummit berättelsen om tvisten? De stego öfver muren in i rummet, 21. och när de trädde inför

¹ Meningen är, att de skulle sålunda förmå Gud, att sända någon af dem som apostel.

² D. ä. de otrogna släktena, uteslutna ifrån Guds nåd och således bestämde att förgås. Jfr. 40, 5.

David, förskräcktes han, men de sade: "frukta dig icke! Vi hafva en tvist; en har förgått sig emot den andre. Afgör emellan oss enligt lag och rätt, var icke obillig, och för oss på den rätte vägen. 22. Här är min bror. Han eger nittionio lam och jag har ett enda lam. Han sade till mig: "låt mig få det att vårda, och han rådde på mig under ordvexlingen." 23. *David* sade: "han har gjort dig orätt, då han begärde ditt enda lam till sina lam. De som hafva gemensamma affärer förgå sig ofta emot hvarandra, utom dem som tro och göra godt, men få äro de." David märkte, att vi frestade honom; han bad sin Herre om förlåtelse, kastade sig, tillbedjande, till jorden och omvände sig. 24. Vi förlätö honom. Han stod i nåd hos oss, och honom väntade en skön framtid (i evigheten). 25. *Vi sade till honom*: "o David! vi hafva satt dig till ståthållare på jorden. Döm rättvist emellan människorna och följ icke din begärelse, ty den skall då föra dig bort ifrån Guds väg. Men de, som afledas ifrån Guds väg, få ett pinsamt straff, emedan de förgätit räakenskapsdagen."

26. Vi hafva icke skapat himmelen, jorden och hvad deremellan är på lek, såsom de otrogne förmena; men ve de otrogne för *helveteseldens* skull! 27. Skola vi således anse för lika de troende och gode med missdådarne, eller de gudfruktige lika med de gudlöse? 28. En bok, som vi hafva uppenbarat för dig, är välsignad, på det att de må besinna dess uppenbarelser, och på det att de förnuftige må lägga dem på minnet.

29. Åt David hafva vi skänkt Salomo. Han var en förträfflig tjenare, ty han omvände sig. 30. En afton framfördes, såsom bekant är, till honom ädle, snabblopande hästar, 31. och han sade: "hittills har jag genom böjelse för denna lyx låtit draga mig bort ifrån tanken på min Herre." Emellertid gick solen ned. 32. *Han sade*: "återfören dem till mig." Och han började stryka deras ben och nackar *med handen*. 33. Förut hade vi frestat Salomo och satt en kropp på hans thron. Derpå omvände han sig.¹ 34. Han sade: "min Herre! förlåt mig och

¹ Det berättas af uttolkarne, att Salomo genom sina synder förlorat sin thron, som intagits af en ond genius, hvilken hade förvandlat sig till en affbild af Salomo. Efter en längre tids elände återfick han sin thron.

skänk mig ett sådant rike, att ingen efter mig kan upphinna mig. Du är en oinskränkt gifvare." 35. Vi underkastade honom nu vinden, som, på hans befallning, sakta blåste, hvart han ville, 36. och satanerne, såväl de byggande som de dykande, 37. och andre, som äro slagne i band, 38. *med de orden:* "detta är vår gåfva, du kan vara frikostig eller hålla igen, utan att ansvara derföre." 39. Han stod högt i vår nåd och en skön framtid väntade honom *i evigheten.*

40. Omtala ock vår tjenare Job (21, 83). Han ropade till sin Herre: "Satan har påfört mig elände och pina." 41. *Han fick till svar:* "stampa med din fot;" — *då framqvälde en källa* — "här har du ett kallt bad och dryck." 42. Vi återgåfvo honom hans familj och lika många dertill. Vi gjorde detta af barmhertighet och till tankeämne för dem, som förstånd hafva. 43. "Tag nu i din hand ett ris, slå dermed din hustru och bryt ej din ed." 44. *Så handlade vi,* emedan vi hade funnit honom tålig. 44. Job var en förträfflig tjenare, ty han omvände sig.

45. Omtala ock våre tjenare Abraham, Isak och Jakob — männer med händer och ögon. 46. Vi hafva renat dem medelst en ren egenskap, *deras* åtanke på evigheten. 47. Vi räkna dem ibland de utvalde och bäste. 48. Omtala ock Ismael, Elisa och Dhul-Kifl (21, 85) — alle hörde de till de bäste. 49. Detta är en undervisning, och i sanning! de gudfruktige få ett skönt hem 50. i Edens lustgårdar, hvilkas portar stå öppne för dem. 51. Der hvila de sig, och skola der begära fram mångahanda frukter och drycker. 52. Hos dem äro jemnåriga makar med blyge blickar. 53. "Detta är det, som lofvats Eder på räkningsdagen." 54. "Ja! detta är vår lott; den tager aldrig slut." 55. Så är det. De halsstarrige åter få den värsta bostad, 56. helvetet, dit de skola nedstörtas. Det är en ohygglig bädd. 57. Så är det. Må de smaka härpå: kokhett vatten och stinkande var 58. och andra ting af samma slag. 59. "Denna trupp," *säger man till deras anförare,* "skall nedkastas hufvudstupa med Eder. Ingen välkomsthelsning möter dem, ty de skola störtas i elden." 60. De skola säga: "men I också! För Eder skall ej heller vara någon välkomsthelsning. Det var I, som

¹ Han hade nemligen svurit, att han skulle tukta henne, emedan hon en gång hade dröjt att uträtta ett ärende åt honom.

beredd den detta åt oss. Det är en hemsk hvilostad." 61. De skola *vidare* säga: "o vår Herre! fördubbla i elden deras pina, hvilka hafva beredt detta åt oss." 62. De skola säga: "huru kommer det sig, att vi ej se de männer, som vi räknade till de elake, 63. hvilka vi plögade begabba? Hafva de undgått våre blickar?" 64. Detta är visserligen sanning; så tvista de, som äro i helvetet.

65. Säg: "jag är en varnare, och det gifves ingen gud utom Gud, den Ende, den Allsvåldige, 66. Herren öfver himlarne, jorden och hvad deremellan är, den Allsmåktige, Förbarmaren." 67. Säg: "detta är en vigtig nyhet, 68. men I bortvänden Eder derifrån. 69. Jag visste ingenting om den högsta församlingen (af änglarne), huru de tvistade med hvarandra, 70. och skulle väl detta hafva uppenbarats för mig, om jag ej vore en uppenbar varnare?" 71. Din Herre sade ju till änglarne: "jag vill skapa en menniska af lera, 72. och när jag har fullkomnat henne och inblåst något af min ande i henne, så nedfallen tillbedjande inför henne." 73. Alle änglarne nedkastade sig, 74. utom Iblis (2, 32; 7, 10); — han var för högmodig, och hörde till de otrogne. 75. *Gud* sade: "o Iblis! hvad hindrar dig att nedfalla inför den, som jag har skapat med mina händer? 76. Är du högmodig eller står du för högt?" 77. Han svarade: "jag är bättre än hon. Du har skapat mig af eld och henne af lera." 78. *Gud* sade: "bort med dig härifrån, ty du är fördömd. 79. Min förbannelse hvilar på dig till domedagen." 80. *Iblis* sade: "min Herre! gif mig uppskof till den dag, då de uppväckas." — 81. *Gud* svarade: "uppskofvet skall beviljas dig, 82. till den bestämde tidens dag (uppståndelsedagen)." 83. *Iblis* fortfor: "jag svär vid din höghet, jag skall förleda dem alle (menniskorna), 84. utom dem ibland dem, som äro dine utvalde tjenare." 85. *Gud* svarade: "hvad som bör ske, skall ske, och jag säger: jag vill uppfylla helvetet med dig och med alle ibland dem, som följa dig."

86. Säg: "jag begär icke någon lön för det, ej heller åtager jag mig hvad jag ej förmår. 87. *Korånen* är endast en undervisning för menskligheten, 88. och inom någon tid skolen I nog få veta dess mening."

XXXIX. Skarorna.

(Mekkanskt, 75 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Bokens uppenbarelse är ifrån Gud, den Allsmåktige, den Allvise. 2. Vi hafva nedsändt till dig boken, innehållande sanningen. Dyrka derföre Gud med en uppriktig tro. 3. Tillkommer ej Gud uteslutande tron? 4. Men de, som ställa sig i beroende af andra väsenden utom Gud, säga: "vi tillbedja dem endast derföre, att vi genom dem må erhålla Guds nåd och ynnest." Gud skall sannerligen döma emellan dem öfver det, hvarom de äro oense. 5. Gud leder ej ljugaren, den otrogne. 6. Om Gud ville skaffa sig barn, så skulle Han utvälja hvad Han behagade af det, som Han har skapat. Lofvad vare Gud! Han är en ende, den Allsvåldige. 7. Han har enligt en vis plan skapat himlarne och jorden. Han rullar natten öfver dagen och dagen öfver natten. Han har satt lag för solen och månen, så att de löpa till ett bestämdt mål. Han är ju den Allsmåktige, den Långmodige? 8. Han har skapat Eder af en man, af hvilken han sedan frambragte dess maka. Af boskapen har Han nedsändt till Eder fyra par (kameler, oxar, får och getter). I edra mödrars lif skapar Han Eder uti ett trefaldigt mörker under en oupphörlig skapelse. Detta är Gud, eder Herre. Honom tillhör herraväldet. Det gifves ingen gud utom Honom. Huru kunnen I då vända Eder *ifrån Hans dyrkan*. 9. Om I ären otacksamme, så är Gud så rik, att Han ej behöfver Eder. Men Han älskar ej sine tjenares otacksamhet. Ären I tacksamme, så upptager Han det nådigt af Eder. Ingen själ, som bär sin egen *syndabörda*, skall betungas med någon annans. Härefter skolen I inställas inför Gud, och Han skall då säga Eder, hvad I gjort hafven, 10. ty Han känner edra hjertans hemligheter. 11. När någon nöd träffar en menniska, så anropar hon sin Herre och är Honom ifrigt tillgifven. Men så snart som Han har beskärt henne en nådebevisning, så glömmen hon den *anledning*, för hvilken hon har åkallat Honom, och uppställer jemlikar jemte Gud, för att leda andre bort ifrån Hans väg. Säg: "njut en liten tid i din otacksamhet; du skall nog komma till helvetet." 12. Är väl den, som, nedfallande och stående, under nattens

timmar dyrkar Gud, under åtanke på evigheten och under hopp om Guds barmhertighet, *lik den, som icke gör detta?* ... Säg: "kunna de som hafva insigt jemföras med dem, som icke hafva någon?" De förståndige skola nog låta varna sig.

13. Säg: "O mine troende tjenare! frukten eder Herre. De som göra godt i denna verlden varda lycklige och Guds jord är vid.¹ De tålmodige skola rikligen belönas, utan beräkning." 14. Säg: "jag är befald, att uteslutande tjena Gud uppriktigt, och jag är befald, att vara den förste af dem, som underkasta sig Guds vilja (muslimin)." 15. Säg: "om jag sätter mig upp emot min Herre, så fruktar jag den store dagens straff." 16. Säg: "Gud skall jag tjena med en mot Honom uppriktig tro." 17. Dyrken I, hvad I viljen, utom Honom!" Säg: "de göra en dålig affär, som på uppståndelsedagen skola mista sina själar och de sine." Är icke detta en obestriddlig bankrut. 18. Öfver sig skola de hafva tält af eld, och under sig bäddar af eld. Se der det, hvarmed Gud skrämmer sine tjenare! O mine tjenare! derföre frukten mig. 19. Glada tidningar vänta dem, som sky att dyrka Tåghût (afgudar), utan vända sig till Gud. Förkunna då sällhet åt mine tjenare, som lyssna till ordet och efterfölja det bästa deraf. Desse äro de, hvilka Gud leder, och desse äro de förståndige. 20. Kan du väl *frälsa* den, på hvilken straffdomen skall gå i fullbordan, eller rycka ut den, som är i *helveteselden*? 21. Men de, som frukta sin Herre, skola få salar, bygde öfver hvarandra, nedan för hvilka strömmar flyta. Det är Guds löfte, och Gud bryter icke hvad Han har lofvat. 22. Har du ej gifvit akt på, huru Gud ifrån himmelen nedsänder vatten, som Han har låtit ingå i källsprång på jorden, och frambringar genom det säd af olika slag? Sedan låter Han denna vissna, och du ser huru den gulnar, och så gör Han den till torr halm. I detta är sannerligen något att tänka på för de förståndige. 23. Är den, hvilkens hjerta Gud har vidgat för Islåms emottagande, så att han ledes af sin Herres ljus, *lik den förhårdade?* ... Men ve dem, hvilkas hjertan äro så förhårdade, att de ej åkalla Gud! de äro i en uppenbar villfarelse. 24. Gud har nedsändt den bästa nyhet: en bok i öfverensstämmelse med *andra up-*

¹ Det är: om man förtryckes i sitt hemland, kan man utvandra.

penbarade skrifter, förnyade uppenbarelser (15. 87), vid hvilkas åhörande en rysning öfvergår dem, som frukta sin Herre. Sedan mjukna deras hud och hjertan, och blifva mottagliga för Guds ord. Detta är en Guds vägledning, hvarmed Han leder hvem Han vill. Men den, som Gud förer vilse, han finner ingen vägvisare. 25. Är väl den, som på uppståndelsedagen endast med sitt ansigte söker att skydda sig för det hårda straffet, *att likna vid den troende, som har intet att frukta?* — Till syndarne skall man säga: "smaken edra gerningars frukt!" 26. Deras föregångare hafva ansett *våra uppenbarelser* för lögnen. Då kom straffet öfver dem ifrån ett håll, som de ej anade. 27. Gud lät dem erfara förnedring här i verlden; men evighetens straff varder värre. O att de insågo det! 28. Vi hafva i denne Korânen framställt för människorna allahanda exempel till varning, så att de skulle besinna sig. 29. Det är en Korân på arabiska, utan vrängda talesätt, så att de skulle frukta Gud. 30. Gud framställer till jämförelse en man, som tjänar flere herrar, hvilka slitats om honom, och en annan, som tillhör hel och hållen en ende. Kunna desse anses lika? Nej! lofvad vare Gud! men de fleste af dem veta det icke. 31. Du (Muhammed) skall visserligen dö, och de skola äfven dö. 32. Sedan skolen I på uppståndelsedagen tvista med hvarandra inför eder Herre. 33. Ho är väl orättfärdigare än den, som talar lögn om Gud, och anser sanningen, då den meddelas honom, för bedrägeri? Är det icke i helvetet, som de otrogne skola bo? 34. De åter, som frambära sanningen och tro på dess verklighet, sådane äro gudfruktige. 35. De få hvad de önska sig hos sin Herre. Detta är de godes lön, 36. att Gud förlåter dem för deras värsta handlingar, och lönar dem för det bästa, som de gjort hafva. 38. Är Gud ej nog att skydda sin tjänare? Dock vilja de skrämja dig med sine afgudar. Den, Gud vilseför, han får ej någon vägvisare. 38. Den deremot, som Gud leder, kan ingen föra vilse. Är icke Gud allsmäktig och stark att hämnas? 39. Frågar du dem, hvem som har skapat himlarne och jorden, så skola de säkert svara: "Gud." Säg: "tron I då, att, om Gud ville tillfoga mig något ondt, de, som I åkallen utom Honom, skola vara i stånd, att undanrödja Hans hemsökelse? Eller, om Han ville bevisa mig en nåd, att de skulle kunna hindra det?"

Säg: "Gud är mig nog, på Honom må de förtröstansfulle förtrösta." 40. Säg: "o mitt folk! handlen effer edert godtfinnande; äfven jag handlar. Inom kort skolen I få veta, 41. hvem det är, som skall drabbas af ett nesligt straff, och hvem som skall träffas af en evig pina." 42. Vi hafva nedsändt till dig boken, innehållande sanningen, för människornas skull. Den som låter leda sig, gör det till sitt eget bästa, och den som går vilse, får sjelf umgälla det. Men du är icke någon vaktare (med ansvar) öfver dem.

43. Gud tager själarna till sig i döden, och under sömnen utan att de dö. Han behåller då qvar hos sig dem, hvilkas död Han har beslutat, och återsänder de andra till en bestämd tid. Uti detta äro sannerligen tecken för människor med eftertanke. 44. Huru? erkänna de förespråkare utom Gud? Säg: "äfven om desse ingenting förmå och ingenting förstå?" 45. Säg: "Gud allena tillkommer medlandet. Han eger himlarne och jorden, och inför Honom skolen I en gång inställas. 46. Då den ende Gudens namn nämnes, sammanpressas deras hjertan, som ej tro på det eviga lifvet; men när afgudarne nämnas, så se! huru de glädja sig." 47. Säg: "o Gud, himlarnes och jordens skapare, du som vet det osynliga och det synliga, du skall döma emellan dine tjenare öfver deras tvistemännen." 48. Om de orättfärdige egde allt, som finnes på jorden och lika mycket till, så skulle de dermed vilja friköpa sig ifrån uppståndelsedagens hårda straff; ty de få erfara ifrån Guds sida det, som de aldrig hade föreställt sig. 49. Deras onda gerningar skola visa sig för dem, och det *straff*, hvar öfver de gycklade, skall omsluta dem. 50. När en olycka träffar någon, anropar han oss. Sedan, då vi bevisat honom en nåd, säger han: "jag visste nog, att jag skulle undfå den." Nej! det är en pröfning; dock, de fleste af dem veta det icke. 51. Så talade ock deras föregångare, men icke hade de något gagn af sina gerningar, 52. ty deras onda handlingar återföll på dem, likasom desses (mekkanarnes) onda handlingar skola återfalla på dem, utan att de kunna förbindra det. 53. Veta de icke, att Gud utdelar sina håfvor rikligen eller sparsamt åt hvem Han vill? Uti detta äro sannerligen tecken för människor, som tro.

54. Säg: "o mine tjenare! I som gått för långt i *olydnad mot Gud* till eder egen skada, misströsten ej om Guds barmhertighet, ty Gud kan förlåta alla synder. Han är förlåtande, barmhertig. 55. Omvänden Eder till eder Herre och underkasten Eder Hans vilja, innan straffet når Eder, ty då kunnen I icke frälsas. 56. Och följ den bästa, som har uppenbarats för Eder ifrån eder Herre, innan straffet plötsligen träffar Eder, utan att I anen det; 57. innan själen ropar: "o jag olycklige! hvad jag förgått mig emot Gud, då jag gycklat härmed!" 58. eller säger: "o att Gud hade ledt mig, så vore jag nu ibland de gudfruktiges antal," 59. eller säger, då hon ser straffet: "kunde jag blott återvända *till lifvet*, så skulle jag lefva dygdigt." 60. Nej! mina uppenbarelser meddelades dig, men du ansåg dem för bedrägeri, var högmodig och blef otrogen. 61. På uppståndelsedagen skall du se huru deras ansigten svartna, som talade osanning om Gud. Är det icke i helvetet ett hem för de högmodige? 62. Men Gud skall rädda dem, som frukta Honom, till deras säkre plats. Intet ondt skall träffa dem, och de skola icke sörja. 63. Gud är alltings skapare och Han vakar öfver allt. Han har nycklarne till himlarne och till jorden. De som icke tro på Guds uppenbarelser, de varda förlorade. 64. Säg: "viljen I befalla mig, I okunnige! att dyrka något annat väsende än Gud?" 65. Det har dock uppenbarats för dig och dine föregångare: "om du dyrkar afgudar, så skall ditt arbete vara förgäfves och du skall varda förtappad." 66. Nej! tillbed Gud och var tacksam! 67. Men de uppskatta ej Gud så som Han bör uppskattas. På uppståndelsedagen skall hela jorden vara för Honom såsom en handfull, och i Hans högra hand skola himlarne ihopvikas. Lofvad vare Han! Han är upphöjd öfver deras afgudar. 68. Det blåses i basunen; då nedfalla alle, i himlarne och på jorden, döde, utom dem som Gud vill *att de skola lefva*. Sedan höres ett nytt basunaljud, och se! de stå upp och se sig omkring. 69. Och jorden skall skina med sin Herres ljus, boken framläggas, profeterne och vittnena införas, och dom afkunnas emellan dem enligt rättvisa, utan att de förfördelas. 70. Hvarje varelse vedergälles för sina handlingar, ty Han vet ganska väl hvad de hafva gjort. 71. De otrogne skola drifvas i skaror till helvetet, och så snart de hafva framkommit, uppslås

dess portar, och dess vaktare säga till dem: "kommo icke apostlar af edert eget folk till Eder? Uppläste de ej för Eder eder Herres uppenbarelser och varnade Eder för denne dagens inträffande?" De skola svara: "jo! straffdomen öfver de otrogne är rättvis." 72. Man säger: "gå in genom helvetets portar. Der skolen I evigt vara." De högmodiges hem är fasligt. 73. De deremot, som frukta sin Herre, skola i skaror föras till paradiset. Så snart de framkommit dit, uppslås dess portar, och dess vaktare säga till dem: "frid med Eder! I hafven left dygdigt. Träden in, för att evigt här förblifva." 74. De skola säga: "lofvad vare Gud, som har hållit sitt löfte till oss och låtit oss ärfva jorden. Vi kunna bo i paradiset, hvarhelst vi vilja." Härlig är arbetarnes lön! 75. Du skall se änglarne, omgifvande Guds thron, sjungande sin Herres lof. Domen skall rättvist afkunnas emellan dem (varelserna), och man skall säga: "pris vare Gud, verdarnes Herre!"

XL. Den troende.

(Mekkanskt, 85 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. H. M. Bokens uppenbarelse är ifrån Gud, den Allsmäktige, den Allvise, 2. som synden förlåter, mottager ångern — är förfärlig i straffet, 3. långmodig. Det gifves ingen gud utom Honom. Till Honom förer vägen. 4. Endast de otrogne tvista öfver Guds uppenbarelser. Ej må deras förmåntliga handelsresor i landet förblinda dig. 5. Före dem (mekkanarne) har Noachs folk, och efter dem de förbundne hedningarne beskylt Guds sändebud för lögn, och hvarje religions parti stälde försåt för sin apostel, så att de skulle kunna lägga hand på honom, och tvistade med toma ord, för att vederlägga sanningen. Derföre näpste jag dem, och hurudant var väl mitt straff! 6. Sålunda går din Herres hot i fullbordning på de otrogne: att de skola komma i helvetet. 7. De änglar, som bära Guds thron, och de, som stå omkring densamma, lofsjunga Honom, så som det är deras Herre värdigt, tro på Honom och bedja Honom, att förlåta de troende. "O vår Herre!" säga

de, "din barmhertighet och din visdom omfatta allt; förlåt dem, som ängra sig och vandra på din väg, och bevara dem för helvetets straff. 8. Inför dem, o vår Herre! i Edens lustgårdar, som du har lofvat dem, såväl som deras föräldrar, makar och barn, som lefva rättskaffens. Du är den Allsmåttige, den Allvise. 9. Bevara dem för straffen. Men den, som du i dag bevarar för straffen, honom skall du nåd bevisa i evigheten, och detta är den högsta sällhet." 10. De otrogne skall man sannerligen tillropa dessa ord: "Guds vrede emot Eder är större än eder vrede emot Eder sjelfve, då I inbjödens till tron, men voren otrogne." 11. De skola svara: "o vår Herre! du har låtit oss dö två gånger, och gifvit oss lif två gånger. Nu bekänna vi våra synder. Finnes det ej någon väg att slippa ut härifrån?" 12. "Detta sker Eder derföre, att när den ende Guden nämndes, så trodden I ej; men om man uppstälde jemlikar åt Honom, då trodden I på dem. Domen tillhör Gud, den Høge, den Store." 13. Det är Han, som visar Eder sina under, och nedsänder ifrån himmelen till Eder nådegåfvorna. Men endast den, som omvänder sig till Gud, betänker detta. 14. Åkallen derföre Gud allena med en uppriktig tro, äfven om de otrogne deröfver skola förargas. 15. Han den Høgtstående, thronens Herre, ingifver anden, såsom en uppenbarelse af sin makt, hvem Han vill af sine tjenare, på det att denne skall påminna menniskorna om mötesdagen (uppståndelsen). 16. En dag skola de framgå ur grifterna; ingenting af dem är då doldt för Gud. Hvem skall på den dagen ega makten? Jo! Gud den Ende, den Allsvåldige. 17. På den dagen skall hvarje varelse lönas för sina gerningar. Ingen förörättas på den dagen, ty Gud är en snabb beräknare. 18. Varna dem för den snart annalkande dagen, då deras hjertan skola stiga upp i halsgropen, under det att de quäfvast af sorg. 19. Syndarne skola ej hafva någon vän eller förespråkare, till hvilken man lyssnar. 20. Gud känner de trolösa ögonkastet och hvad menniskornas hjertan gömma, 21. och Gud dömer rättvist. Men de väsenden, som de åkalla utom Honom, kunna icke döma öfver någonting. Gud hör och ser allt. 22. Hafva de icke farit omkring på jorden och sett, hurudant deras föregångares slut varit? De voro dock starkare än desse (mekkanare) och hade upprest väldigare minnesvårdar på jorden. Likväl straf-

fade Gud dem för deras synder, och icke hade de någon, som kunde skydda dem emot Gud. 23. Detta skedde, emedan de icke trodde, då deras apostlar visade dem tydliga bevis *på sin gudomliga sändning*, och så straffade Gud dem, ty Han är mäktig och sträng i straffandet. 24. Vi hafva fordom sändt Moses (7, 101) med våra tecken och ett ovedersägligt bevis 25. till Faraos, Hâmân och Korah (Karûn); men de sade: "han är en trollkarl, en bedragare." 26. När han kom med sanningen ifrån oss, sade de: "döden sönerne till dem, som tro så som han, men låten deras flickor lefva." Dock, de otrognas anslag kunna icke lyckas. 27. Faraos sade: "låten mig döda Moses, och må han anropa sin Herre. Jag fruktar, att han förändrar eder religion och tillställer oro i landet." 28. Moses sade: "jag flyr till min och eder Herre, att Han må skydda mig emot alle öfvermodige, som icke tro på räkningsdagen." 29. En troende man af Faraos familj, som dolde sin tro, sade: "viljen I döda en människa för det att hon säger: min Herre är Gud, och som har medfört ifrån eder Herre till Eder obestriddliga bevis *på sin sändning*. Är han ljugare, så får han umgälla sin lögn; men talar han sanning, så skall åtminstone något af det, hvarmed han hotar Eder, träffa Eder, ty Gud leder ej den, som öfverträder *Hans bud* och ljuger. 30. O mitt folk! i dag hafven I makten, ithy att I råden i landet. Men hvem skall frälsa oss ifrån Guds hämnd, om den drabbar oss?" Faraos sade: "jag tillråder Eder endast hvad jag anser för rätt och skall blott leda Eder på den riktige vägen." 31. Den troende fortfor: "o mitt folk! jag befarar för Eder en sådan straffdag, som den, hvilken de *emot profeterne* sammansvurna folken hafva erfarit, 32. så som fallet var med Noachs folk, a'diterne och thamûdäerne, 33. samt deras efterföljare. Men Gud skall ej vara orättvis emot sine tjenare. 34. O mitt folk! jag fruktar för Eder fasaropens dag, 35. den dag, då I skolen drifvas bort *till helvetet*. I skolen då ej hafva någon beskyddare, om icke Gud. Den som Gud förer vilse, han får ingen vägvisare. 36. Josef har ju tillförne kommit till Eder med obestriddliga tecken; dock upphörden I icke att betvifla hans sändning. Så snart han dog, saden I: "Gud skall ej efter honom uppväcka någon apostel." Så missleder Gud den, som öfverträder *Hans bud*, och tviflaren, 37. de der tvista öfver

Guds uppenbarelser, utan att ega skäl dertill. Gud och de troende hata dem mycket. På detta sätt förseglar Gud hvarje högmodigt och stolt hjerta." 38 Faraos sade: "bygg mig, Hâmân! ett torn, så att jag må komma upp till desse vägar, 39. som föra till himlarne. Jag skall stiga upp till Mose Gud, ty jag tror, att han är en bedragare." 40. Sålunda förespeglades för Faraos, att hans onda gerning var god, och han afledes ifrån den *rätte* vägen. Men Faraos anslag ledde till hans förderf. 41. Den troende sade: "o mitt folk! följ mig, så skall jag leda Eder på det rättas väg. 42. O mitt folk! detta lifvet är endast en kort njutning, men evigheten är en varaktig bostad. 43. Om någon gör ondt, så blir hans lön blott lika stor *med hans brott*; deremot den som gör godt, vare sig man eller qvinna, och tror, han skall komma in i paradiset och der beskåras allt godt utan beräkning. 44. O mitt folk! huru kommer det sig, att jag inbjuder Eder till frälsning, men I inbjuden mig till *helvetets* eld? 45. I bjuden mig, att jag ej skall tro på Gud, och att gifva Honom jemlikar, om hvilka jag icke vet någon ting. Jag åter kallar Eder till den Allsmäktige, den Kärleksrike. 46. Utan all fråga, de väsenden, som I kallen mig att dyrka, hafva ingen rättighet att åkallas, hvarken i denna eller i den tillkommande verlden; *lika säkert är det*, att vi *slutligen* skola återföras till Gud, och att de, som öfverträda, skola komma i *helvetes* elden. 47. Då skolen I erinra Eder, hvad jag nu talar till Eder. Till Gud ställer jag min sak, Han ser till sine tjenare." 48. Gud bevarade honom för deras onda anslag, men det hårda straffet omhvärfde Faraos folk. 49. Det är elden, för hvilken de skola utsättas morgon och afton. Den dag, då yttersta stunden inträffar, *säges till dem*: "gå in, Faraos folk, i den värsta pinan." 50. När de i elden tvista med hvarandra, så skola de ringe säga till dem, som ansetts för store: "vi voro ju Eder undergifne. Kunnen I nu värja oss för något af elden?" 51. De som ansetts för store skola svara: "vi äro ju alle i den; ty nu har Gud dömt emellan sine tjenare." 52. De som äro i elden skola säga till helvetets vaktare: "bedjen eder Herre, att Han en ende dag lindrar något af vår pina." 53. De skola svara: "kommo icke edre apostlar till Eder med obestriddliga tecken?" De säga:

"jo." *Vaktarne* säga vidare: "så bedjen då sjelfve." Men en otrogens bön är förgäfvad.

54. Vi skola bistå våra sändebud och dem som tro, i detta lifvet och på den dag, då vittnena framträda; 55. en dag, på hvilken syndarnes ursäkter ej skola gagna dem. De få på sin lott förbannelse och det värsta hem. 56. Fordom beskärde vi Moses ledningen och gäfvos Israels barn boken i arf till ledning och varning för de förnuftige. 57. Var derföre tålig, ty Guds löfte är sanning, bed om förlåtelse för hvad du har syndat och sjung din Herres lof sent och bittida. 58. De som tvista om Guds uppenbarelser, utan att derföre hafva fått något skäl, hafva endast högmod i sina hjertan. De skola ej lyckas häruti. Fly du till Gud om beskydd, Han hör och ser *allt*. 59. Himlarnes och jordens skapelse är i sanning vida större än människans skapelse, men de flesta människor veta det icke. 60. Icke kunna den blinde och den seende jämföras, lika litet de troende och de dygdige med de lastbare. Hvad de tänka litet efter! 61. Den yttersta stunden kommer nog, derom är intet tvifvel; men de flesta människor tro det icke. 62. Deras Herre har sagt: "åkallen mig, så skall jag bönhöra Eder. De som af högmod sätta sig öfver att dyrka mig, skola vanärade ingå i helvetet." 63. Det är Gud, som har inrättat natten åt Eder, så att I under den kunnen hvila Eder, och dagen att gifva ljus. Gud är nåderik emot människorna; men de flesta människor äro otacksamma. 64. Detta är Gud eder Herre, alltings skapare. Det gifves ingen gud utom Honom. Huru kunnen I vända Eder *ifrån Honom?* 65. Det är sålunda, som de bortvända sig, hvilka förneka Guds uppenbarelser. 66. Det är Gud, som har tillredt jorden åt Eder till en fast grund, och uppbyggt himmelen deröfver. Han har bildat Eder, gifvit Eder sköna former och beskärt Eder goda ting till uppehälle. Detta är Gud eder Herre; välsignad vare Gud, verldarnes Herre! 67. Han lefver evigt. Det gifves ingen gud utom Honom. Åkallen då Honom allena med en uppriktig dyrkan. Pris vare Gud, verldarnes Herre! 68. Säg: "jag är förbjuden, att tillbedja de väsenden, som I åkallen jemte Gud, sedan jag fått tydliga tillsägelser ifrån min Herre, och jag är befald, att öfverlemna mig hel och hållen åt verldarnes Herres vilja. 69. Han är den, som har skapat Eder af stoft, sedan af en

droppe och så af en blodklump. Derefter framförde Han Eder som små barn, lät Eder uppnå eder fulla kraft och så varda gamle, — mången af Eder aflider dock dess förinnan — på det att I skolen uppnå den bestämde gränsen för edert lif. I kunnen kanhända begripa *detta*. 70. Det är Han, som gifver lif och död. När Han har beslutat att verkställa något, säger Han endast: "varde," och så varder det. 71. Ser du icke dem, som tvista öfver Guds uppenbarelsen, huru de vända sig bort *ifrån sanningen*. 72. De som anse boken och det, som vi hafva gifvit våra sändebud i uppdrag, för bedrägeri, skola snart få erfara *följden*, 73. när de med halsjern och fjetrar skola släpas in i helvetet, och så brännas i elden. 74. Då frågar man dem: "hvar äro de afgudar, som I betraktaden som Guds jemlikar?" De skola svara: "de hafva gått bort ifrån oss. Ja! det var ett intet, som vi tillförne tillbådo." — Så missleder Gud de otrogne. 75. "Detta är eder lott, derföre att I på jorden fröjdaden Eder öfver lögnen och öfverlemnaden Eder åt ett omätligt glädjerus. 76. Gån in genom helvetets portar. Der skolen I evigt vara." Usel är de högmodiges bostad. 77. Framhärda du i tålmod, ty Guds hotelse är sann, och antingen låta vi dig upplefva en del af det, hvarmed vi hafva hotat dem, eller låta vi dig dö *dess förinnan*; i alla fall måste de återvända till oss. 78. Vi hafva före dig skickat sändebud. Vi hafva berättat för dig någras historia, om andra hafva vi deremot icke berättat för dig. Intet sändebud hade makt att göra under, utan med Guds vilja. Men då Guds handlande en gång framträdde, så afgjordes enligt sakens beskaffenhet, och de, som sökte att motverka *Guds uppenbarelse*, kommo på skam.

79. Det är Gud, som har gifvit Eder husdjuren, några att rida på och några till föda; 80. de gifva Eder många fördelar: genom dem kunnen I tillfredsställa behof, som I kännen inom Eder, och på dem färdens I såsom på skepp. 81. Gud visar Eder sina under; hvilket af dem förneken I? 82. Hafva de icke farit omkring på jorden och sett, hurudant deras föregångares slut var? De voro talrike, starkare och hafva upprest *väldigare* minnesvårdar på jorden än de. Men hvad har allt det, som de vunno, gagnat dem? 83. Då våra sändebud kommo till dem med upplysningar, så yfdes de öfver den kunskap, som

de redan egde. Men den straffdom, hvaröfver de gycklade, omringade dem. ⁸⁴. När de då sågo vår stränghet, sade de: "vi tro på Gud allena och förneka de afgudar, som vi uppstälde jemte Honom." ⁸⁵. Men då de en gång hade erfarit vår stränghet, var deras tro förgäfvad, till följe af en anordning, som Gud hade iakttagit med afseende på sine förre tjänare. De otrogne vardas då förtappade.

XLI. Tillbedjandet.

(Mekkanskt, 54 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. H. M. *Detta är* en uppenbarelse ifrån den Förbarmande, den Barmhertige, 2. en bok, hvars verser för tydlighets skull bestå i en arabisk Korân för upplyst folk, 3. till gladt budskap och varning. Dock de fleste af dem vända sig bort derifrån; de höra icke. 4. De hafva sagt: "våra hjertan äro tillslutna för det, som du predikar för oss; i våra öron är en tyngd, och emellan oss och dig är en skiljevägg; handla *efter din tro*; äfven vi vilja handla *efter vår*." 5. Svara: "jag är en människa såsom I. Mig har uppenbarats, att eder Gud blott är en ende. Lagen Eder till att gå till Honom och bedjen Honom om förlåtelse. Ty ve afgudatjänarne, 6. som icke betala almosan och förneka evigheten! 7. Sannerligen, de, som tro och handla rättskaffens, få en belöning utan beräkning." 8. Säg: "huru? kunnen I förneka Honom, som har skapat jorden på två dagar, och antaga med Honom lika väsenden? — Denne är verdarnes Herre. — 9. Han har nedsatt fasta berg i henne, välsignat henne, och på fyra dagar ordnat hennes jemt fördelade alster för de bedjande. 10. Sedan steg Han upp till himmelen, som ännu var en svart rök, och sade till den och till jorden: "kommen, om I viljen eller icke." De svarade: "vi komma frivilligt." 11. Och Han bildade himmelen till sju himlar på två dagar, och uppenbarade i hvarje himmel sin befallning. Den lägste himmelen hafva vi försett med ljus till prydnad och till vakt (37, 7). Sådan är den Allsmäktiges, den Allvises anordning.

12. Om de (mekkanarne) vända sig bort *ifrån dig*, så säg: "jag förkunnar Eder en orkan, sådan som den orkan var, hvilken har förgjort a'diterne och thamûdäerne. 13. Sändebuden hade *nemligen* kommit till dem framifrån och bakifrån och sagt: "tillbedjen ej några andra väsenden än Gud." De sade: "om vår Herre ville *sända bud*, så skulle Han skicka änglar. Vi bry oss icke om edert budskap." 14. Hvad a'diterne beträffar, så voro de utan skäl öfvermodige på jorden och sade: "hvem är starkare än vi?" Insågo de då icke, att Gud, Han som har skapat dem, är starkare än de! De satte våra uppenbarelser i fråga. 15. Under olycklige dagar sände vi en stormvind emot dem, för att låta dem smaka vanärens straff i detta lifvet; men evighetens straff är ännu nesligare, och de skola ej finna någon hjälp. 16. Hvad åter thamûdäerne angår, så hafva vi ledt dem; men de föredrogo blindheten framför ledningen, och det förnedrande straffets orkan har öfverraskat dem för deras handlingars skull. 17. De troende frälste vi, ty de hade vaktat sig.

18. En dag skola Guds fiender i samlade skaror drifvas till *helveteselden*. 19. När de dit ankommit, aflägga deras öron, ögon och hud vittne om deras gerningar. 20. De säga till sina skinn: "hvi vittnen I emot oss?" De svara: "Gud, som har gifvit talförmågan åt andra varelser, har förlänat den äfven åt oss. Han har skapat Eder förste gången, och inför Honom måsten I inställas. 21. I hafven glömt, att dölja Eder så, att edra öron, ögon och skinn icke skola vittna emot Eder. I trodden, att det var mycket af det, som I gjorden, hvilket Gud icke visste. 22. Detta är den föreställning, som I gjorden Eder om eder Herre, och den har störtat Eder i förderfvet. Nu ären I förlorade." 23. Om de trotsa, så är elden deras bostad, och om de tigga om nåd, få de ej gehör. 24. Vi hafva så fogat, att ständige följeslagare slöto sig till dem, som förespeglade för dem såsom skönt så väl det närvarande, som det tillkommande (lifvet). De hafva derföre förtjenat samma dom, som har öfvergått andra folk af genier och menniskor, hvilka voro före dem, — de äro *alle* förlorade.

25. De otrogne säga: "hören icke på denne Korånen, utan prata högt, när den *uppläses*, för att öfverrösta den." 26. Vi skola låta de otrogne erfara ett hårdt straff, 27. och löna dem

efter deras värsta handlingar. 28. Detta är Guds fienders lön, elden, der de få en evig boning, till straff derföre, att de satte våra uppenbarelser i fråga. 29. Då skola de otrogne säga: "o vår Herre! visa oss desse genier och människor, som förförde oss, så skola vi lägga dem under våre fötter, att de må varda vanärade." 30. Men de som säga: "Gud är vår Herre," och lefva dygdigt, till dem skola änglarne nedstiga *och säga*: "frukten ej och sörjen icke; glädjens åt paradiset, som har lofvats Eder. 31. Vi äro edre beskyddare i detta och i det eviga lifvet. Der skolen I få hvad edra hjertan önska, och der skall Eder beskäras det, som I bedjen om: 32. en nådig och barmhertig Guds gästfrihet."

33. Hvem uppför sig väl skönare än den, som predikar den sanne Guden, gör godt och säger: "jag är en muslim" 34. Det goda och det onda äro icke lika. *Hvad dig än vederfares*, så bemöt det med något bättre, så skall den, med hvilken du lefver i fiendskap, varda din varmaste vän. 35. Men denna *fullkomlighet* skola blott de tålmodige upphinna, endast de kunna upphinna den, hvilka gynnas af lyckan. 36. Om en lockelse ifrån Satan intager dig, så tag din tillflykt till Gud, ty han hör och vet *allt*. 37. Ibland Hans under äro natten, dagen, solen och månen. Tillbedjen icke solen och månen, utan tillbedjen Gud, som har skapat dem, om I viljen dyrka Honom. 38. Men om de hålla sig för höge *att göra detta, så veten*, att de (änglarne), som stå sin Herre nära, lofsjunga Honom, utan att tröttna, natt och dag. 39. Det är ock ett af Hans under, att du ser jorden förtorkad. Men då vi nedsända vattnet på henne, bäfvar hon och sväller. Sannerligen, Han som gifver henne lif, skall ock göra de döde lefvande, ty Han är allsmäktig.

40. De, som angripa våra uppenbarelser, äro oss icke förborgade. Är väl den, som kastas i elden, bättre deran, eller den, som på uppståndelsedagen uppträder i säkerhet? Gören hvad I viljen! Gud ser hvad I gören. 41. *Jag menar* dem, som visa sig otacksamme för förmaningen, sedan den utgått till dem; ty det är en upphöjd bok. 42. Den kan ej lögnen åtkomma, hvarken framifrån eller bakifrån; den är en uppenbarelse ifrån en allvis, prisad. 43. Ingen af invändningarna emot dig är ny; de hafva redan före dig gjorts emot Guds

sändebud. Men din Herre, rik på nåd, straffar ock pinsamt. 44. Hade vi gjort den till en Korân på ett främmande språk, så skulle de säga: "hvi äro icke dess verser gjorde begripplige? Passar en utländsk bok för en arab?" Svara: "den är en ledning och en läkedom för dem, som tro." De otrogne höra illa och äro svagsynte; det är som om man ropade till dem ifrån långt håll. 45. Vi hafva öfverlemnadt boken till Moses. Men det uppstod olika meningar om den, och hade icke din Herre redan sagt ett ord, så skulle saken hafva varit afgjord emellan dem.¹ De äro ännu i ett rådlöst tvifvel deröfver. 46. Den som gör godt, han gör det till sitt eget bästa, och den som illa gör, han får sjelf umgälla det, ty din Herre skall icke orättvist behandla sine tjenare. 47. Han ensam har kännedom om den yttersta stunden. Ingen frukt kommer fram ur sin hylsa, och ingen hona aflar eller föder, utan att Han vet det. En dag skall Han ropa till dem (menniskorna): "hvar äro de väsenden, som I hafven ansett som mine jemlikar?" De skola svara: "skola vi säga dig det? Det är ingen af oss, som nu betygar *detta*." 48. De, som de förut åkallade, vika bort ifrån dem, och de inse, att de icke kunna undkomma.

49. Menniskan tröttnar icke, att bedja om välsignelse, och när något ondt händer henne, så är hon utom sig och förtviflande. 50. Om vi låta henne smaka en nådebevisning, sedan en nöd hemsökt henne, så säger hon: "detta är min rättighet, och jag tror icke, att den yttersta stunden är i antågande. Men om jag också skall återföras till min Herre, så får jag nog hos Honom åtnjuta godt." — Men vi skola förtälja för de otrogne hvad de hafva gjort, och låta dem vederfaras ett hårdt straff. 51. När vi låtit det gå en människa väl, så vänder hon sig bort ifrån tron och går på sidan; händer deremot något ondt henne, så är hon outtömlig i sina böner. 52. Säg: "hvad menen I? Om *min lära* är kommen ifrån Gud och I förkastat den, hvem är väl då mera förvillad än en människa, som är i stor oenighet med densamma?" 53. Vi skola visa dem våra under i naturen och bland dem sjelfve, till

¹ D. ä. hade icke Gud bestämt en termin för judarnes bestraffande, så skulle de redan hafva utrotats. Jfr. 20, 129.

dess att det blifver klart för dem, att *min lära* är sanning. Men kan icke din Herre göra dem tillfyllest, då Han ju är vittne till allting? ⁵⁵. Äro de icke i tvifvel om mötet med sin Herre, och omfattar icke Han allting?

XLII. Rådplägningen.¹

(Mekkanskt, 53 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. H. M. A. S. K. På detta sättet uppenbarar Gud, den Allsmäktige, den Allvise för dig, såsom *Han har gjort* för dem, som hafva varit före dig. 2. Honom tillhör allt, som finnes i himlarne och på jorden; Han är den Höge, den Store. 3. Himlarne nästan brista (af bäfvan för Hans majestät), och änglarne lofsjunga sin Herre och bedja om förlåtelse för dem, som bo på jorden. Gud är i sanning den Förlåtande, den Barmhertige. 4. Men dem, som taga sig andre beskyddare än Gud, bevakar Han; men du (Muhammed) har dem ej i din vård. 5. Det är sålunda som vi hafva uppenbarat för dig en Korân på arabiska, så att du skulle varna städernas moder (hufvudstaden Mekka) och dem, som bo deromkring, varna dem för församlingsdagen (domedagen), om hvilken intet tvifvel kan finnas. En del *kommer* då i paradiset och en del i helvetet. 6. Om det behagade Gud, så skulle Han förena dem alle i en kyrka (Islâm); men Han inför hvem Han vill i sin nåd. De orättfärdige skola finna hvarken försvarare eller beskyddare. 7. Skola de taga sig andre beskyddare än Gud? Gud är den sanne Herren. Han gifver de döde lif och Han är allsmäktig. 8. Hvadhelst i tvisten om, så skall Gud afgöra det. Detta är Gud, min Herre. På Honom förtröstar jag och till Honom vänder jag mig. 9. Han, himlarnes och jordens skapare, har anordnat åt Eder makar af edert eget slägte, och husdjuren i olika kön. Härigenom förökar Han Eder. Ingenting kan jemföras med Honom, Han hör och ser *allt*. 10. Han har nycklarne till himlarne och jorden, Han utskiftar sina häfvor, rikligen eller sparsamt, åt hvem Han vill, Han är all-

¹ Kapitlet kallas ock: "H. M. A. S. K." efter dess första bokstäfver.

vetande. 11. Han har föreskrifvit Eder den lära, som han ålade Noach och som Han har uppenbarat för dig. Densamma har Han ock ålagt Abraham, Moses och Jesus, *sägande*: "upp-rätthållen denna religionen och delen Eder icke inom den i sekter." Odräglig för hedningarne är den lära, till hvilken du kallar dem. 12. Till den utväljer Gud hvem Han vill, och leder till den hvar och en, som med ånger omvänder sig. 13. De delade sig ej i sekter, förr än de hade undfått kunskapen, af ömsesidig afund, och hade icke din Herre sagt ett ord *om uppskof* till en bestämd tid, så skulle saken redan hafva varit afgjord emellan dem (41, 45). De, som efter dem hafva fått boken i arf, äro i ett rådlöst tvifvel deröfver. 14. För den skull predika och stå fast så som du är befald. Följ ej deras hugskott, utan säg: "jag tror på hvarje bok, som Gud har nedsändt, och jag har fått i uppdrag, att låta alle vederfaras rätt. Gud är ju vår Herre och eder Herre. Oss tillhöra våra verk och Eder edra. Låt det vara slut på alla tvister emellan oss. Gud skall församla oss, och till Honom förer vägen." 15. De som tvista i afseende på Gud, sedan man lofvat Honom lydnad, deras tvister skola fördömas af deras Herre, öfver dem skall vrede hvila, och de få ett hårdt straff. 16. Gud är det, som har nedsändt boken oförfalskad och vägen. Huru kan du då veta, om ej den yttersta stunden är förhanden? 17. De, som icke tro på den, vilja påskynda dess inträffande, men de som tro bäfva för den och veta, att den är sanning. Äro icke de, som betvifla den yttersta stunden, i en stor villfarelse? 18. Gud är god emot sine tjenare. Han gifver uppehålle åt hvem Han vill. Han är mäktig, upphöjd. 19. Åt den, som eftersträfvar evighetens skörd, skola vi gifva tillväxt i hans skörd; men den som eftersträfvar denna verdens skörd, åt honom skola vi gifva något, men han får icke någon andel i det eviga lifvet. 20. Hafva de då afgudar, som föreskrifvit dem en religion, hvilken Gud ej tillåter? Dock, hade ej ett ord funnits, som bestämde *ett uppskof*, så skulle domen redan

¹ Sprenger förklarar orden så: "vilkoren härför äro dessa: den i himmelen bevarade boken innehålles i Korånen, och tillfället, som genom Muhammeds predikningar har lemnats människorna, att omvända sig, är vägen, genom hvilken de fullvigtige hafva afsöndrats ifrån de underhaltige. Således kan domen ega rum."

hafva öfvergått dem. Syndarne skola sannerligen få ett pinsamt straff. 21. Du skall få se, huru syndarne bäfva för det, som de gjort hafva, ty dess *följder* skola komma öfver dem. De åter, som hafva trott och gjort godt, få vistas på lustgårdarnes blomsterfält. Hvad de önska, få de hos sin Herre. Detta är den största nådebevisning. 22. Detta är det glada budskap, hvilket Gud förkunnar för sine tjenare, som tro och göra godt. Säg: "jag begär derföre ej någon annan lön af Eder, än kärleken till mine närmaste." Ho som utöfvat en god gerning, för honom skola vi öka dess värde. Gud är förlåtande, och belönar rikligen. 23. Eller skola de säga: "han har uppdiktat lögn om Gud?" Om Gud ville, så kunde Han försegla ditt hjerta. Men Gud skall utplåna lögnen och bekräfta sanningen med sina ord; ty Han känner människohjertanes hemligheter. 24. Han är den, som emottager ångern af sine tjenare, förlåter synderna och vet hvad de göra. 25. Han bönhör dem, som tro och göra godt, och förökar sina nådegåfvor för dem. De otrogne åter få ett hårdt straff. 26. Om Gud rikligen tillmäter uppehållet åt sine tjenare, så varda de öfvermodige på jorden; men Han nedsänder det efter det mått, som Han för godt finner, ty Han känner och ser sine tjenare. 27. Det är Han, som sänder regnet sedan människorna bragts till förtviflan, och som utdelar sin välsignelse; ty Han är förvaltaren, den prisade. 28. Ibland Hans under är himlarnes och jordens skapelse samt de varelser, som Han har frambragt i dem begge. När Han vill, kan Han samla dem allesammans tillhopa. 29. Om något ondt händer Eder, så är det en följd af edra gerningar; men Han förlåter mycket. 30. I kunnen icke undkomma Gud på jorden, ej heller kunnen I finna utom Gud någon beskyddare eller hjälpare. 31. Ibland Hans under äro ock skeppen, hvilka, höga som berg, befara hafvet. Om Han vill, så stillar Han vinden, och då ligga de orörliga på vattenytan, — i detta äro sämmerligen tecken för alle tålmodige och tacksamme — 32. eller förderfvar Han dem, för *människornas* gerningars skull; men Han förlåter mycket. 33. De som tvista öfver våra uppenbarelsen, skola erfara, att det ej finnes någon undflykt för dem.

34. Allt det, som beskärts Eder, är en förgänglig fördel i detta lifvet. Det, som de troende och de, hvilka förtrösta på

sin Herre, få hos Honom är mera värdt och varaktigare; 35. de nemligen, som undvika grofva synder och skamliga handlingar, förlåta, när de uppretas, 36. lyda sin Herre, förrätta bönen, afgöra sina angelägenheter under gemensam rådpläging, betala almosan af det, som vi hafva beskärt dem, 37. som, när de lidit en oförrätt, hjälpa sig sjelfve, — 38. veder-gällningen för en ond handling må motsvara det verkställda onda — men den, som förlåter och ingår försoning, så tillkommer hans belönande Gud, ty Han älskar ej de orättrådige. 39. Om någon hämnas efter en liden oförrätt, så blottställer han sig ej derigenom. 40. Men de blottställa sig, som utan skäl förörätta människor och begå våldsamheter på jorden. Desse få ett pinsamt straff. 41. Den som tåligt fördrager *oförrätter* och förlåter, han handlar klokt. 42. Om Gud vilseleder någon, så kan han icke finna någon beskyddare, sedan *han öfvergifvits* af Honom. Du skall se syndarne, 43. när de hafva straffet framför sina ögon. De ropa då: "finnes det ej någon väg, att återvända *till lifvet*?" 44. Så skall du se dem, höljde af blygsel, antvardas åt elden, som de betrakta med förstulne blickar. De troende skola säga: "de, som förlora sig sjelfve och de sine på uppståndelsedagen, äro i sanning förtappade." Syndarne måste ju uthärda ett evigt straff. 45. Ej skola de hafva någon annan beskyddare till sin hjälp än Gud; men för den, som Gud missleder, finnes ingen väg öppen. 46. Lyden eder Herre, innan en dag kommer, som ingen kan förhindra, då Gud har beslutat den. På den dagen hafven I ingen tillflyktsort, ej heller kunnen I förneka *edra handlingar*. 47. Om de vända sig bort ifrån dig, så har jag icke satt dig till vaktare öfver dem. Du har intet annat kall än att frambära budskapet. Om vi låta människan åtnjuta en välsignelse, så gläder hon sig deröfver, men om en olycka träffar henne, såsom en följd af hennes gerningar, så är människan ofacksam.

48. Gud tillhör styrelsen öfver himlarne och jorden. Han skapar hvad Han vill, Han gifver döttrar åt hvem Han vill och söner åt hvem Han vill, 49. eller gifver Han dem barn af båda könen och gör hvem Han vill ofruktos; Han är allvetande, allsmäktig. 50. En människa kan ej vänta, att Gud skall tala med henne på annat sätt än genom en inspiration eller

bakom en slöja (osedd), eller så, att Han sänder ett bud, som på Hans vink ingifver henne hvad Han vill. Han är hög, allvis. 51. På detta sätt hafva vi ingifvit dig en ande af vår kraft på en tid, då du ännu icke visste hvad boken (som var i himmelen) och tron var. Men vi hafva anordnat den till ett ljus, hvarmed vi leda dem, som vi vilja af våre tjenare. Du skall i sanning leda på en rätt väg, 53. Guds väg, Hans, som eger allt, som finnes i himlarne och på jorden. Till Honom skola ju en gång alla ting återföras.

XLIII. Prydnaderne.

(Mekkanskt, 89 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. H. M. Vid den obestriddliga boken *svärja vi*, 2. att vi sannerligen hafva gjort den till en arabisk Korân, på det att I skullen förstå den, 3. och att den hos oss finnes *förvarad* i grundtexten, och är upphöjd och vis. 4. Skola vi förhålla Eder förmaningen och vända oss ifrån Eder, derföre att I ären ett brottsligt folk? 5. Huru många profeter hafva vi icke sändt till de gamle! 6. Och icke kom det till dem någon profet, utan att de förspottade honom. 7. Vi hafva utrotat folk, som voro häftigare i angripandet än de, och så hafva de framför sig de gamles exempel. 8. Om du frågar dem: "hvem har skapat himlarne och jorden?" så svara de: "den Allsmäktige, den Allvetande har skapat dem." 9. Ja! det är Han, som har anordnat jorden åt Eder till bostad, och derpå banat vägar, så att I skullen kunna finna den rätte vägen, 10. Han, som ifrån himmelen nedsänder vatten i lagom mängd, och dermed upplifvade vi ett uttorkadt land — på samma sätt skolen ock I åter uppväckas — 11. Han, som har skapat alla par och gifvit Eder skeppet och lastdragarne, som I bestigen, 12. så att I skullen sätta Eder på deras ryggar, och *vid bestigandet*, minnandes eder Herres välgerningar, säga: "lofvad vare Han, som har gjort dem oss underdånige. Vi skulle icke hafva varit i stånd att göra det. 13. Vi skola sannerligen färdas åter till vår Herre." 14. I stället förklara de väsenden, som äro

Hans tjenare, för en del af Honom — menniskan är dock riktigt otacksam. 15. Skall Han verkligen hafva utvalt åt sig af sina skapade varelser döttrar, men åt Eder söner? 16. När man förkunnar någon af dem, hvad Han antager såsom det, hvilket inträffar med den Barmhertige (nemligen en dotters födelse), så mörknar hans anlete och han är full af sorg. 17. Varelser, som uppväxa bland grannlåt och inlåta sig i trätor, utan att veta hvarföre, *skola vara den Barmhertiges barn?* 18. De göra änglärne, som äro den Barmhertiges tjenare, till flickor. Hafva de varit närvarande vid deras skapelse? — Deras vittnesmål skall uppskrifvas, och de skola ställas till ansvar derför. 19. De säga: "om det vore den Barmhertiges vilja, så skulle vi icke tillbedja dem." De hafva alldeles icke någon kunskap i denna sak, utan de ljuga. 20. Eller hafva vi före denna *uppenbarelse, som du, Muhammed, meddelar*, gifvit dem en bok, till hvilken de hålla sig? 21. *Nej!* men de säga: "vi hafva funnit våre fäder enhällige i vissa åsigter, och vi följa deras fotspår." 22. Så var det ock *fordom*. Vi hafva aldrig sändt en varnare in i en stad, utan att dess välmående innevånare hafva sagt: "vi hafva funnit våre fäder enhällige i vissa åsigter och vi följa deras fotspår." 23. Säg: "men om jag meddelar Eder en lära, som leder bättre än den, hvilken I hafven funnit hos edre fäder?" De otrogne svarade: "vi förkasta den *lära*, med hvilken I hafven skickats." 24. Vi hafva hämnats på dem, och se! hurudant lögnarnes slut var. 25. Abraham har ju redan sagt till sin fader och sitt folk: "jag fritager mig ifrån det, som I tillbedjen, 26. med undantag af den, som har skapat mig, ty Han skall visst leda mig." 27. Dessa ord har han efterlemnadt såsom ett varaktigt valspråk för sine efterkommande. Mätte *araberne* omvända sig! 28. Jag har lemnadt dem och deras fäder i fred, till dess att sanningen och ett obestridligt sändebud kom till dem. 29. Då nu sanningen har kommit till dem, säga de: "detta är ett trolleri (bedrägeri); vi förkasta det." 30. De sade *vidare*: "hvi uppenbaras icke denne Korâner för någon ansedd man i de två städerna (Mekka och Tâif)?" 31. *Svaret är*: "är det de, som fördela din Herres nåd?" — *Nej!* vi hafva fördelat deras uppehälle emellan dem och stält en öfver den andre flere grader högre, så att en håller en annan som daglönare. Men

din Herres nåd är bättre än de *rikedomar*, som de samla. 32. Om människorna icke alla bildade ett samhälle,¹ så skulle vi åt dem, som förneka den Barmhertige, sätta tak af silfver på deras hus och gifva dem trappor, på hvilka de kunde uppstiga, 33. och vi skulle förse deras hus med portar och hvilobäddar, på hvilka de kunde hvila sig, 34. och prydnader; — detta allt är ett lappr i denna världen. Den eviga saligheten förvarar din Herre åt de gudfruktige. 35. At den, som är blind för den Barmhertiges nämnande, gifva vi en satan (förförare), som är hans umgängesvän. 36. De (förförarne) stänga för dem (människorna) vägen; likväl tro desse, att de äro ledde på den rätte vägen. 37. När de då framställas inför oss, säger *den förförde*: "o att emellan mig och dig hade varit ett afstånd, så långt som emellan östern och vestern! O hvilken elak vän!" 38. Men då gagnar Eder ej mera detta *tal*; ty i voren orättfärdige, och måsten med hvarandra lida straffet. 39. Är det väl du, *Muhammed*, som är i stånd att få de döfve att höra, och att visa vägen åt de blinde och åt den, som är stadd på en uppenbart orätt väg? 40. *Emedan de äro oförbätterlige*, skola vi antingen borttaga dig och sedan hämnas på dem, 41. eller låta dig se det straff, som vi hafva lofvat dem; de äro ju i vårt våld. 42. Håll derföre fast det, som har uppenbarats för dig, ty du är sannerligen på en riktig väg. 43. Det är en förmaning för dig och ditt folk; I skolen snart aflägga räkenskap derföre. 44. Efterfråga våre apostlar, som vi sändt före dig, huruvida vi uppdragit åt dem, att, utom den Barmhertige, dyrka någre andre gudar? 45. Vi hafva ju tillförne sändt Moses (7, 101) till Faraö och hans förnämste med våra under. Han sade då: "jag är sannerligen ett sändebud ifrån verldarnes Herre." 46. När han kom till dem med våra under, så se! de skrattade åt dem — 47. icke visade vi dem något järtecken, utan att det ena var större än det andra — och derföre hemsökte vi dem med straff, så att de skulle omvända sig. 48. De sade: "o trollkarl! bed din Herre för oss, i kraft af det embete, som Han har gifvit dig. Vi skola då låta leda oss." 49. Men sedan vi hade befriat dem ifrån straffet, så bröto de genast sitt löfte. 50. Faraö ropade till sitt

¹ De troende voro. så få, att *hela* staden hade måst förstöras. Jfr. 11, 11.

folk: "o mitt folk! eger jag icke Egypten och dessa floder, som genomströmma det? Sen I icke det? 51. Är jag då icke bättre än denne eländige karl, 52. som icke en gång kan tala tydligt. 53. Om icke gyllene armband kastas till honom, eller änglarne visa sig i förbindelse med honom, så betyder han *ingenting*." 54. Han uppeggade sitt folk till lättsinne, och de lydde honom; ty det var ett elakt folk. 55. Men när de hade uppretat oss, hämnades vi på dem och dränkte dem allesammans, 56. samt gjorde den till en varnagel och ett exempel för efterverlden.

57. När Marias son förelades dig till problem, under ditt folks bifallsrop, 58. och då de frågade: "äro våre gudar bättre än han?" så *vet*, att de endast af trätlystnad hafva gjort dig denna fråga, ty de äro i sanning ett grälaktigt folk. 59. Han är blott en tjenare, åt hvilken vi förunnat vår nåd, och som vi hafva gjort till ett problem för Israels barn (som döma olika om honom). 60. Om vi vilja, så kunna vi äfven af Eder låta änglar födas, som på jorden varda edre efterträdare. 61. *Jesus* visste, när den yttersta stunden skall inträffa; tviflen ej på den, utan följ mig. Detta är en rak väg. 62. Låten icke Satan afleda Eder ifrån den, ty han är eder uppenbare fiende. 63. Då *Jesus* hade framfört upplysningarna till människorna, sade han: "jag har fört visheten till Eder och är kommen, för att upplysa Eder öfver några punkter, hvaröfver I ären oenige. Frukten derföre Gud och lyden mig. 64. Sannerligen, Gud är min Herre och eder Herre; tjenen då Honom, detta är en rak väg." 65. Men de olika partierna råkade i strid med hvarandra (om hans natur). Ve de orättfärdige för en pinsam dags straff! 66. Vänta de något annat, än att den yttersta stunden plötsligen öfverraskar dem, utan att de ana det? 67. På den dagen varda vännerna hvarandras fiender, med undantag af de gudfruktige. 68. O mine tjenare! I skolen icke hafva något att frukta på den dagen och I skolen ej sörja. 69. I som hafven trott på våra uppenbarelser och varit muslimin, 70. ingån i paradiset, I och edra makar. Fröjden Eder *der*. 71. Till dem skola fat och pokaler af guld kringräckas, och der få de hvad deras hjertan åstunda och det som förnöjer ögonen. Der skolen I evigt få vistas. 72. Detta är det paradiset, som I hafven fått i arf för edra gerningars

skull. 73. Der fån I mångahanda frukter att äta. 74. Illgerningsmännen åter skola evigt uthärda helvetets pina. 75. Den skall ej mildras för dem, och de skola vara utan allt hopp. 76. Icke förörätta vi dem, utan de förörätta sig sjelfve. 77. De ropa: "o Målik! ¹ må din Herre göra slut på oss." Han svarar: "I måsten uthärda *här*." 78. Vi hafva ju redan meddelat Eder sanningen, men de fleste af Eder hade motvilja för den. — 79. Männè väl de hafva afgjort någon ting? — Äfven vi vilja afgöra en sak. — 80. Eller tro de, att vi icke höra deras hemligheter och hviskningar? Jo! *vi höra dem*, ty våra sändebud äro invid dem och de uppskrifva *allt*. 81. Säg: "om den Barmhertige hade ett barn, så skulle jag vara den förste att tillbedja det. 82. Han, himlarnes och jordens Herre, thronens Herre, är vida upphöjd öfver det, som de pådikta Honom. 83. Låt dem vara i sitt grubblande och lättsinne, till dess att de uppnå den dag, hvarmed de hotas. 84. Han är Gud i himmelen, Han är Gud på jorden, Han är den Allvise, den Allvetande. 85. Välsignad vare Han, som eger herraväldet öfver himlarne, jorden och det som emellan dem är! Han vet den yttersta stunden, och inför Honom skolen I inställas. 86. Dessa väsenden, som de åkalla jemte Honom, äro icke i stånd att framställa en förbön, undantagandes sådane (såsom Jesus och änglarne) hvilka vittna för sanningen, och desse hafva kunskap (om dessa ting). 87. Om du frågar *de otrogne*, hvem som har skapat dem? så säga de säkerligen: "Gud." Hvarföre låta de bedåra sig?

88. Hans ord: "o min Herre! de äro ett otroget folk," *har Gud hört och Han har svarat*: 89. "aflägsna dig ifrån dem och säg: "lefvén väl! I skolen snart få se."

XLIV. Röken.

(Mekkanskt, 59 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. H. M. Vid den obestridliga boken *svärja vi*, 2. att, då vi ville förmana *människorna*, hafva vi nedsändt den på en

¹ Namnet på en af helvetets vaktare, enligt uttolkarnes uppgift.

välsignad natt, (2, 184) 3. på hvilken alla visa ting afgöras. 4. *Vi hafva nedsändt den* till följe af ett ifrån oss utgående beslut; ty vi ville skicka ett sändebud, 5. såsom ett din Herres nådebevis, ty Han hör och vet *allt*. 6. Han är Herren öfver himlarne och jorden och hvad der emellan är. *Det medgifven I*, om I dömen riktigt. 7. Det gifves ingen gud utom Honom, Han ger lif och död. Han är eder Herre och edre förfäders Herre. 8. Men de hafva betänkligheter *emot uppenbarelsen* och leka *dermed*. 9. Vänta blott, en dag skall komma, på hvilken en omiskännelig rök skall visa sig på himmelen 10. och om svepa menniskorna. Detta är ett pinsamt straff. 11. *De skola utropa*: "o vår Herre! tag bort straffet ifrån oss, vi vilja tro." 12. Hvadan denna *plötsliga* omvändelse? En uppenbar apostel har ju förut kommit till dem! 13. Men de hafva vändt honom ryggen med de orden: "en inlärd narr!" 14. Afvända vi ock straffet något litet, så återvänden I ofelbart *till otron*. — 15. En dag skall komma, då vi skola utföra det stora anfallet; ty vi vilja hämnas. 16. Redan före dem hafva vi frestat Faraos folk (7, 101). Det kom nemligen till dem ett äradt sändebud *med de orden*: 17. "öfverlemnen åt mig Guds tjenare (Israels barn), ty jag är ett pålitligt bud till Eder, 18. och förhäfven Eder icke emot Gud; ty jag är utrustad med en ovedersäglich fullmakt. 19. Jag har ställt mig under min Herres och eder Herres skydd, att I ej stenen mig. 20. Om I icke tron mig, så hållen Eder ifrån mig (förföljen mig ej)." 21. Då ropade han till sin Herre: "detta är ett elakt folk." 22. *Gud sade*: "drag ut med mine tjenare om natten, ty de (egyptierne) hafva i sinnet att förfölja Eder, 23. och lemna hafvet öppet, ty de äro en armé, som skall drunkna." 24. Huru många lustgårdar och kullar, 25. sädesfält och sköna palatser, 26. och ljufliga ting, af hvilka de fröjdat sig, hafva de icke kvarlemnadt! 27. Och vi hafva på detta sätt gifvit det i arf åt ett annat folk. 28. Himmelen och jorden hafva icke gråtit öfver deras *undergång*, ej heller fingo de betänketid. 29. Vi hafva räddat Israels barn ifrån Faraos nesliga plågor; 30. ty han var högmodig och gick för långt, 31. och vi hafva med flit utvalt dem framför andra folk, 32. och vi hafva med dem gjort under, som tydligen voro bestämda till pröfning.

33. Desse *otrogne* säga: 34. "vi hafva endast att utstå denne förste död och skola icke uppväckas. 35. Återfören våre fäder, om I talen sanning." 36. Äro de bättre än Toba's¹ folk 37. och deras föregångare? Dem hafva vi utrotat, emedan de voro brottslingar. 38. Himlarne, jorden och hvad som emellan dem är hafva vi icke skapat såsom tidsfördrif, 39. utan enligt en evig plan; men de fleste veta det icke. 40. Sannerligen, afgörandets dag är ett möte för dem alle, 41. en dag, på hvilken beskyddaren och den beskyddade ej kunna hjälpa hvarandra och ej finna något bistånd, 42. med undantag af dem, öfver hvilka Gud förbarmar sig; ty Han är den Allsmäktige, den Barnhertige.

43. I sanning trädet zakkûm (37, 60) 44. är brottslingens spis. 45. Det smakar som oljedrägg och bränner i buken 46. såsom kokhett vatten. 47. *Man säger till helvetets vaktare*: "gripen och släpen honom midt i elden. 48. Gjuten sedan öfver hans hufvud det pinande, sjudande vattnet." 49. *De säga*: "smaka! du är ju den Mäktige, den Ädle. 50. Se! detta är det, hvarpå I tvifladen." 51. Men de gudfruktige skola vara på ett säkert ställe, 52. midt ibland trädgårdar och källor, 53. klädde i siden och brokad, midt emot hvarandra. 54. Så skall det vara. Vi skola ock förena dem med jungfrur med stora, svarta ögon (huris). 55. Under full säkerhet kunna de der begära allehanda frukter. 56. Der skola de ej, efter den förste döden, smaka någon död, och Han skall bevara dem för helvetets pina. 57. Det är en nådebevisning ifrån din Herre. Detta är den högsta salighet.

58. Vi hafva gjort denne *Korånen* lätt begriplig på ditt eget språk, så att de skulle låta varna sig. 59. Vänta derföre, ty de vänta ock (på hotelsens uppfyllande).

XLV. De knäböjande.

(Mekkanskt, 36 verser).

I Guds, den förbarmandes, barnhertiges namn!

1. H. M. Denna bok är nedsänd ifrån Gud, den Allsmäktige, den Allvise. 2. Sannerligen, i himlarne och i jorden

¹ Så kallades furstarne i det himjaritiska riket i södra Arabien.

äro tecken för dem, som tro; 3. och uti eder egen skapelse och i de djur, som frambragts, äro tecken för människor, som äro fasta i tron, 4. så väl som uti nattens och dagens omvexling, i det som Gud till näring nedsänder ifrån himmelen och upplifvar dermed jorden, sedan den varit utdöd, och uti vindarnes förändring äro tecken för folk, som begriper. 5. Dessa äro Guds under, hvilka vi sanningsenligt uppläsa för dig. Men på hvilken berättelse skola de väl tro, när de förkasta Gud och Hans under? 6. Ve hvarje skuldbelastad lögnare! 7. Han hör Guds uppenbarelser uppläsas för sig, men framhärdar dock af öfvermod *i sin otro*, likasom han icke hade hört dem. Förkunna honom ett pinsamt straff. 8. Får han kändedom om något af våra uppenbarelser, så gör han det till ämne för sitt skämt. Sådane väntar ett vanärande straff. 9. Bakom dem är helvetet. Intet af det, som de hafva gjort, skall gagna dem, ej heller skola de väsenden, som de hafva valt sig till beskyddare utom Gud, vara dem till alls någon nytta. De få ett gräsligt straff. 10. Denne *Korånen* är en ledning. De som icke tro på sin Herres uppenbarelser, få till straff en pinsam plåga.

11. Det är Gud, som har gjort hafvet Eder underdånigt, så att skeppen kunna segla på det enligt Hans bud, och I kunnen eftersträfva att vinna *edert uppehälle* af Hans nåds öfverflöd, på det att I skolen varda tacksamme. 12. Han har ock till eder tjenst anordnat allt, som finnes i himlarne och på jorden; *allt* är ifrån Honom. Sannerligen, häruti äro tecken för dem, som tänka efter. 13. Säg åt de troende, att de förlåta dem, som icke kunna hoppas på Guds stridsdagar (vedergällningsdagar), på hvilka Han skall löna människorna efter deras gerningar. 14. Den som gör godt, så är det för hans eget bästa, och den som illa gör, han får det umgälla. Till slut skolen I inställas inför eder Herre.

15. Tillförne gäfvo vi Israels barn boken, den *andliga* makten och profetadömet. Vi beskärde dem mycket godt, och upphöjde dem öfver alla människor. 16. Vi gäfvo dem ock upplysningar öfver vår styrelse, och de voro ej af olika meningar, förr än de fått kunskapen. De vordo oense af ömsesidig afund. Men på uppståndelsedagen skall din Herre döma emellan dem öfver de frågor, hvaröfver de voro af olika me-

ning. 17. Sedan hafva vi ställt dig på spåret af vår plan. Följ det och lyd ej deras önskningsar, som icke veta *något*. 18. De skola ej kunna skydda dig emot Gud. De orättfärdige bistå väl hvarandra, men de gudfruktiges bistånd är Gud. 19. Denne *Korånen* är ett ljus för människorna, en ledning och en nåd för dem, som äro faste i tron. 20. Tro väl de, som vinnlägga sig om onda gerningar, att vi skola hålla dem lika med dem, som tro och göra godt, eller att deras lif och död äro lika? Deras omdöme bedrager dem. 21. Gud har skapat himlarne och jorden enligt visa afsigter, så att hvarje varelse skulle lönas efter sin förtjenst, utan att förörättas. 22. Hvad är din tanke om den, som gör sina begär till sin gud, hvilken Gud, med full vetskap *om hans ondska*, förer vilse, trycker ett in-segel på hans hörsel och hjerta, samt lägger ett täckelse öfver hans ögon? Hvem kan leda honom, sedan Gud *öfvergifvit honom*? Viljen I icke låta varna Eder? 23. De säga: "det finnes ej något annat lif än detta närvarande. Vi dö och vi lefva, endast tiden förstör oss." Men härom hafva de ej någon kunskap, endast hugskott. 24. När våra obestridliga uppenbarelsen uppläsas för dem, är deras enda invändning, att de säga: "skaffen hit våre fäder, om I talen sanning." 25. Säg: "Gud gifver Eder lif, låter Eder sedan dö, hvarefter Han skall hopsamla Eder på uppståndelsedagen, om hvilken intet tvifvel finnes; men de flesta människor äro okunniga. 26. Guds är herraväldet öfver himlarne och jorden. En dag skall den yttersta stunden inträffa. På den dagen skola lögnarne varda förtappade. 27. Du skall se hvarje trossamfund knäböjande. Hvarje samfund skall framkallas till sin bok. Då skolen I lönas för edra gerningar. 28. Denna vår bok skall tala sanning om Eder; uti den hafva vi låtit uppteckna allt, hvad I gjort hafven. 29. Dem, som hafva trott och gjort godt, skall deras Herre införa till delaktighet af sin nåd. Detta är den ovedersägliga saligheten. 30. Till de otrogne *skall man säga*: "upplästes icke mina uppenbarelsen för Eder? Men I intogens af högmod och vorden ett syndigt folk." 31. Om man sade: "Guds hotelse är sann, och om den yttersta stunden är ej något tvifvel," så svaraden I: "vi veta icke, hvad den yttersta stunden är; vi hafva endast en osäker förmodan derom, men icke något bestämdt begrepp." 32. Det onda, som de hafva gjort,

skall då stå fram för dem, och det, hvaröfver de gycklade, skall omhvärfva dem. 33. Man skall säga *till dem*: "i dag glömma vi Eder, såsom I glömden, att denne räkenskapsdag skulle komma för Eder. Edert hem varder *helveteselden*, och I kunnen ej finna någon frälsare. 34. Detta sker Eder, emedan I gjorden Guds uppenbarelser till ännen för edert skämt, och förfördens af detta lifvet." På den dagen skola de ej slippa ut ur den (elden), och man skall icke bedja dem att försona sig *med Gud*. 35. Pris vare derföre Gud, himlarnes och jordens Herre, all världens Herre! 36. Honom vare äran i himlarne och på jorden! Han är den Allsmäktige, den Allvise.

XLVI. Ahkâf.¹

(Mekkanskt, 35 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. H. M. Denna bok är nedsänd ifrån Gud, den Allsmäktige, den Allvise. 2. Vi hafva skapat himlarne, jorden och hvad emellan dem är enligt en vis plan och för ett bestämdt mål. Men de otrogne vända sig bort ifrån de varningar, som gifvas dem. 3. Säg: "hvad är eder tanke? Visa mig hvilken del af jorden, som de väsenden hafva skapat, hvilka I åkallen utom Gud. Hade de någon del i himlarne? Framtagen en bok, *nedsänd ifrån dem* före denna, eller låt mig se spår af deras kunskap, om I talen sanning. 4. Hvem far väl mera vilse än den, som åkallar utom Gud väsenden, hvilka icke skola svara honom ända till uppståndelsen? De bry sig ej om deras åkallan, 5. och när människorna samlas *till domen*, varda de deras fiender och förneka deras dyrkan. 6. Då våra obestridliga uppenbarelser uppläsas för de otrogne, så säga de om sanningen, sedan de hafva fått del af den: "detta är ett riktigt taskspeleri," 7. eller skola de säga: "han har uppdyktat det." Svvara: "om jag har ihopdyktat den (Korânen), så kun-

¹ Ordet betyder egentligen *sandkullar*. Det var namnet på en del i Hadhramaut, som, enligt sagan, i forntiden var bebodt af a'diterne. Se dock 7, 63.

nen I icke utverka mig *någon räddning* ifrån Guds straff. Han vet bäst, hvad I yttren om Honom. Han är ett tillräckligt vittne emellan mig och Eder. Han är den Förlåtande, den Barmhertige." 8. Säg: "icke är jag den förste ibland apost-larne, och icke vet jag hvad som skall hända mig eller Eder. Jag följer endast det, som uppenbaras för mig, och jag är ej annat än en obestriddig varnare." 9. Säg: "hvad måsten I tänka om Eder sjelfve, då det visar sig, att min lära utgår ifrån Gud, men I icke tron derpå, ehuru ett vittne af Israels barn aflägger vittnesmål om en dylik bok och tror på den? I ären för öfvermodige att antaga den, ty Gud leder icke ett orätt-färdigt folk." 10. De otrogne säga om de troende: "om *läran* vore god, så skulle icke desse hafva förekommit oss i dess *antagande*." När de icke låta leda sig af densamma, så *angripa de den* och säga: "detta är en gammal dikt." 11. Före *Korånen* uppenbarades Mose bok såsom en förebild och ett nådebevis. Detta är en bok, som bekräftar den förra, på ara-biskt språk, så att den skall vara en varning för syndarne och ett glädjebud för de gode. 12. De som säga: "vår Herre är Gud," och äro rättskaffne, hafva ej något skäl till fruktan och skola icke sörja. 13. Dem tillhör paradiset, i hvilket de evigt skola vara, såsom lön för deras gerningar. 14. Äfven hafva vi ålagt människan som pligt, att väl bemöta sine för-äldrar. Hennes moder har burit henne med vedermöda, och under smärta födt henne. Hafvandet och digifvandet räcker trettio månader. Sedan hennes krafter fullkomligt utvecklats och hon har uppnått fyrtio år, säger hon: "o min Herre! pådrif mig, så att jag är dig tacksam för dina välgerningar, som du har bevisat mig och mine föräldrar, och att jag gör godt, som dig behagar. Låt mig ock få glädje af mina barn, ty jag har omvändt mig till dig och är en muslim." 15. Sådana människor äro de, på hvilkas bästa handlingar vi göra afseende, och hvilkas synder vi förlåta. Paradiset tillhör dem, enligt det goda löftet, som gifvits dem. 16. Den som säger till sine för-äldrar: "fy skäms! Huru? I lofven mig, att jag skall upp-väckas ifrån de döde, ehuru de föregående slägtena försvun-nit?" och de bedja till Gud om hjälp och säga: "ve dig! tro! ty Guds löfte är sant;" men han svarar: "detta är de gamles sagor;" 17. desse äro sådane, öfver hvilka straffdomen har gått

i fullbordan ibland de samfund af genier och menniskor, som gått bort före dem. De skola sannerligen varda förtappade. 18. För alle finnas grader i deras gerningars lön, så att Han kan vedergälla dem för hvad de gjort hafva, utan att de förörrättas. 19. En dag skola de otrogne antvardas åt elden *med de orden*: "I hafven förslösat edra bästa gåfvor under eder lefnad på jorden, och hafven der njutit fullt upp deraf. I dag skolen i för den skull lönas med ett vanärande straff, emedan I hafven uppfört Eder högmodigt och orättvist på jorden och begått illgerningar. 20. Tänk på a'diternes broder (Håd). (7, 63). Han varnade ju sitt folk i el-Ahkâf; — både före och efter honom hafva varnare funnits — dyrken, ingen annan gud än Gud; ty jag fruktar för Eder den store dagens straff. 21. De svarade: "har du kommit till oss, för att afvända oss ifrån våre gudar? Låt då din hotelse gå i fullbordan, om du talar sanning." 22. Han sade: "endast Gud vet, när detta skall ske. Jag förkunnar Eder det, som jag har fått i uppdrag. Men jag ser, att I ären ett okunnigt folk." 23. När de då sågo ett moln, som kom rakt till deras dalar, sade de: "detta är ett moln, som skall gifva oss regn." "Nej! det är det, som I viljen påskynda, en vind, i hvilken ett pinsamt straff är gömdt. 24. Den skall förstöra allting på sin Herres bud." Den följande morgonen syntes endast deras *tomma* boningar. Sålunda löna vi det syndiga folket. 25. Vi hade dock utrustat dem med en makt, som vi icke hafva gifvit Eder, och beskärt dem öron, ögon och hjertan. Men hvarken deras öron, ögon eller hjertan gagnade dem alls, när de bestredo Guds uppenbarelser, utan det *straff*, hvaröfver de hade skämtat, omhvärfde dem. 26. Vi hafva ju tillförne förgjort de städer, som lågo rundt omkring Eder, och omvexlat undren, så att de skulle omvända sig. 27. Männe de väsenden, som de erkände såsom gudar utom Gud, hjälpte dem? Nej! de drogo sig undan ifrån dem. Sådan var deras dikt och deras uppfinning.

28. Vi förde ju till dig, *Muhammed*, några genier (72, 1—15), så att de skulle lyssna på Korânen, och när de hade kommit tillstädes, sade de: "tyst," och när *föreläsningen* var slut, vände de till baka till sitt folk, för att varna det. 29. De sade: "o vårt folk! vi hafva hört en bok, som efter Moses nedsändts

ifrån himmelen och, under det att den bekräftar de förra uppenbarelserna, leder till sanningen och på en rak väg. ³⁰. O vårt folk! Slutet Eder till Guds predikan och tron på Honom (Gud), så skall Han förlåta Eder några synder och skydda Eder för ett pinsamt straff. ³¹. Men den som icke sluter sig till Guds predikare, skall ej vara i stånd, att tillintetgöra *Guds planer* på jorden, och skall ej finna någre bundsförvandter emot Honom. Sådana varelser äro i en uppenbar villfarelse."

³². Inse de icke, att Gud, som har skapat himlarne och jorden, utan att tröttnas af deras skapelse, har makt att göra de döde lefvande? Ja! Han är allsmäktig. ³³. En dag då de otrogne skola antvaras åt *helveteselden*, *skola de tillfrågas*: "är detta icke verkligt?" De skola svara: "jo, vid vår Herre!" Han säger: "smaken då straffet för eder otros skull." ³⁴. Var då tålig, *Muhammed* såsom de beslutsamme ibland apostlarne hafva visat sig, och sök icke, att påskynda *hedningarnes* dom. ³⁵. En dag, då de skola se det *straffet*, hvarmed de hotats, så skola de tycka sig hafva lefvat *på jorden* blott en timma af dagen. *Detta är* det som skall förkunnas. Skola väl någre andre förgås, än de som illa hafva gjort?

XLVII. Muhammed. ¹

(Mekkanskt, 88 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. De som icke tro och utestänga *andre* ifrån Guds väg, deras gerningar skall Han göra fruktlösa. 2. Men de som tro och göra godt, samt tro på det, som har uppenbarats för Muhammed — ty detta är sanningen, utgången ifrån deras Herre — deras synder skall Han förlåta, och göra deras ställning *i världen* lycklig. 3. Ty de otrogne hålla sig till lögnen, men de troende till sanningen, som utgår ifrån deras Herre. På detta sätt framställer Gud föredömen för människorna. 4. När I träffen de otrogne, så huggen hufvudet af dem. Sedan I hafven gjort ett stort blodbad på dem, så åtdragen banden på

¹ Kapitlet är, efter all sannolikhet, sammanfattadt kort efter slaget vid Bedr, och således mednensiskt.

de öfrige (fångarne). 5. Efter krigets upphörande, kunnen I sedan frigifva dem eller taga lösen af dem. Så skolen I göra. Om Gud ville, så kunde Han sjelf taga hämnd på dem (och utrota dem); men *striden har egt rum* för att Han skulle pröfva den ene med den andre. Deras gerningar, hvilka strida för Guds sak, skall Han ej låta vara förgäfves. 6. Han skall leda dem, göra deras ställning (här i verlden) lycklig, 7. och införa dem i det paradiset, som Han har beskrifvit för dem. 8. O I som tron! om I bistån Gud, så skall Han bistå Eder, och stärka edert mod. 9. Men de otrogne, må de förgås! *Gud* skall göra deras gerningar fruktlösa, 10. emedan de hysa ovilja för det, som Gud har uppenbarat. Derfor gör Gud deras gerningar värdelösa. 11. Hafva de ej färdats omkring på jorden och sett, hurudant deras föregångares slut varit? Gud har utrotat dem, och samma *straff* förestår de otrogne. 12. Detta sker, emedan Gud är de troendes beskyddare, men de otrogne hafva ingen beskyddare. 13. Gud skall sannerligen införa de troende och de dygdige uti lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar. De otrogne åter kunna få njuta af detta lifvet och äta som boskap, men de få helvetet till hem. 14. Huru många städer, mäktigare än din stad, som har utdrifvit dig, hafva vi icke förstört, utan att någon frälste dem! 15. Kan väl den, som eger en upplysning, utgången ifrån hans Herre, jemföras med den, hvilkens onda gerningar förespeglas honom såsom goda, *eller dem*, som följa sina begär? 16. Är väl det paradiset, som lofvas de gudfruktige — der floderna innehålla vatten, som icke skämmas, der floder finnas af mjölk, hvars smak ej förändras, floder af vin, ljufligt att drieka och floder af renad honung; 17. der de få allehanda frukter och förlåtelse af sin Herre, — att förlikna med deras lott, som evigt skola bo i *helveteselden*, och få till dryck sjudande vatten, som söndersliter deras inelvor? 18. Af dem (hycklarne) höra någre på dig. Men då de gå bort ifrån dig, säga de till dem, som begäfvats med kunskap: "hvad är det, som han nyss sade?" Desse äro de, på hvilkas hjertan Gud har tryckt ett insegel, och som följa sina begär. 19. Deremot dem, som låta leda sig, skall Han gifva en ännu högre ledning, och lära dem, hvad de böra undvika. 20. Vänta de något annat, än att den yttersta stunden plötsligen skall öfverraska dem? Dess förbud

hafva redan visat sig. När den kommer öfver dem, hvartill skola då varningar gagna dem? 21. Vet då, att det icke gifves någon annan gud än Gud, och bed om förlåtelse såväl för dina synder, som för de troendes, männens och kvinnors. Gud känner eder vandel och eder *slutliga* hviloplats.

22. De troende säga: "o att ett koränkapitel uppenbarades om *krig emot de otrogne!*" Men när ett giltigt koränkapitel om denna strid uppenbaras, så skall du se dem, i hvilkas hjertan en *tviflets* svaghet finnes, betrakta dig med dens blickar, som omtöcknas af dödens fador. Ve dem! Lydnad och ett skickligt tal skulle vara bättre för dem. 23. Sedan saken beslutats, vore det bäst för dem, om de voro trogne emot Gud. 24. Skolen I väl, när I förkastan mina läror, begå våldsamheter i landet och kränka blodsbanden emellan Eder? 25. Sådane förbannar Gud och slår dem med blindhet och döfhet. 26. Kunna de icke undersöka Koränen, eller hafva de rigrar för sina hjertan? 27. De som affalla, sedan den rätte vägen gjorts klar för dem, hafva förledts af Satan, som ingifver dem *bedrägliga fantasier*. 28. Så går det, derföre att de säga till dem, som visa sin motvilja för det, som Gud har uppenbarat: "vi vilja lyda Eder i några stycken." Men Gud känner deras hemlige tankar. 29. Dock, huru *varda de till mods*, när änglarne hemta deras själar, slående dem i ansigtet och på ryggen? 30. Så går det, ty de hafva efterföljt det, som väcker Guds vrede, men förkastat hvad Honom behagar. Derföre gör Han deras gerningar fruktlösa. 31. Mena de, i hvilkas hjertan en svaghet finnes, att Gud ej skall lägga deras ondskan i dagen? 32. Om vi ville, kunde vi visa dig dem, så att du igenkände dem på deras tecken; men du kan igenkänna dem på deras vrängda talesätt (2, 56). Gud känner edra gerningar. 33. Vi skola pröfva Eder, så att vi må veta, hvilka af Eder, som strida tappert. Vi skola ock pröfva det, som säges om Eder. 34. De som icke tro, utestänga *andre* ifrån Guds väg och skilja sig ifrån aposteln, sedan den rätte vägen tydligt visats dem, de skola icke alls skada Gud, men Han skall göra deras gerningar värdelösa. 35. O I som tron! lyden Gud och lyden aposteln, och gören icke edra gerningar fruktlösa. 36. Sannerligen, dem, som icke tro, utestänga *andre* ifrån Guds väg och sedan dö i sin otro, skall Gud icke förlåta. 37. Varen

icke fege, och inbjuden ej *de otrogne* till fred, när I hafven öfverhanden; ty Gud är på eder sida, och skall ej bedraga Eder på edra gerningars *lön*. 38. Detta lifvet är i sanning en lek och ett tidsfördrif. Om I tron och frukten Gud, så skall Han gifva Eder hvad I förtjenen, men icke fordra af Eder *all* eder rikedom.¹ 39. Om Han med ifver stälde denna fordran på Eder, så skullen I visa Eder snåle, och Han lade då i dagen edra onda tänkesätt. 40. Se! I ären just de, som äro kallade, att utgifva edre egodelar för Guds sak. Någre ibland Eder äro snåle. Men den som är snål, gör sig sjelf skada; ty Gud är rik och I ären fattige. Om I vänden Eder ifrån *Honom*, så skall Han sätta ett annat folk i edert ställe, och de skola icke likna Eder.

XLVIII. Segern.²

(Medinensiskt, 29 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Vi hafva i sanning beskärt dig en lysande seger, 2. på det att Gud må förlåta dig alla dina synder, de förra och de senare, göra sin nåd emot dig fullkommen, leda dig på en rätt väg 3. och gifva dig en kraftig hjälp. 4. Det är Han, som har nedsändt lugnet i de troendes hjertan, så att de skulle jemte den tro, som redan lifvar dem, emottaga ännu en tro — Guds äro himlarnes och jordens härar, och Gud är allvetande, allvis, — 5. och på det att Han må införa de troende, så männer som qvinnor, i paradiset, som vattnas af rinnande bäckar, att der evigt vara, och förlåta deras missgerningar. Detta är en stor salighet hos Gud. 6. Öfver hycklarne, männer och qvinnor, och öfver hedningarne, männer och qvinnor, hvilka hysa en dålig tanke om Gud *att Han ej hjälper profeten*, skall Han låta straffet komma. Olycka skall drabba dem, Gud vredgas på dem och förbanna dem, samt tillreda helvetet åt dem. Den boningen är hisklig. 7. Guds äro himlarnes och

¹ Tionden och femtedelen af bytet äro Gudi nog.

² Verserne 1—27 hafva afseende på den tillämnade valfarten till Mekka år 6. Se inledn. sid. 55 ff.

jordens härar, och Gud är allvetande, allvis. 8. Sannerligen, vi hafva sändt dig såsom vittne, såsom ett fröjdebud och varnare, 9. på det att I skolen tro på Gud och Hans apostel, bistä, hedra och prisa Honom bittida och sent. 10. De som svuro dig trohet, hafva ock svurit den till Gud, Guds hand är öfver deras händer (det är Han, som segrar, icke de). Ho som bryter eden, bryter den till sin egen skada; den som håller hvad han har lofvat Gud, honom skall Han gifva en stor lön. 11. De beduiner, som hafva stannat hemma, skola *urskulda sig och säga till dig*: "våra hjordar och våra familjer hafva hindrat oss att *medfölja dig på tåget*; bed därför Gud om tillgift för oss." De yttra med sine läppar det, som icke finnes i deras hjertan. Säg: "ho kan väl hafva någon makt emot Gud, antingen Han vill göra Eder ondt eller beskära Eder någon fördel? Gud känner edra gerningar. 12. Förhållandet är, att I befaraden, att aposteln och de troende aldrig skulle återvända till sina hem, ty sådant förespeglades edre tankar, och I hafven haft en dålig tanke (om Gud att Han ej kunde hjälpa). I ären vordne ett förloradt folk. 13. För den som icke tror på Gud och Hans sändebud, ja! för de otrogne hafva vi tillredt *helvetets* eld. 14. Men herradömet öfver himlarne och jorden tillhör Gud. Han förlåter hvem Han vill och bestraffar hvem Han vill. Gud är förlåtande, barmhertig. 15. De hemmablifne *beduinerne* skola säga, om I företagen ett tåg, som lofvar byte: "låten oss följa med Eder," i afsigt att förändra Guds tillsägelse. Säg: "I fån nu icke följa med oss, ty Gud har redan förut så befalt." De skola då svara: "I utesluten oss af afund." Nej! de hafva föga insigt. 16. Säg till de hemmablifne *beduinerne*: "en annan gång skolen I uppbudas till strid emot ett tappert folk, på det att I skolen bekämpa det eller detsamma omvänder sig. Om I då lyden, så skall Gud gifva Eder en skön lön. Men om I, såsom förut, dragen Eder till baka, så skall Han straffa Eder med ett pinsamt straff. 17. De blinde, lame och sjuke äro dock icke förpligtade att draga i fält. Den som lyder Gud och Hans sändebud, honom skall Han införa i paradiset, som vattnas af rinnande bäckar. Men den, som drager sig undan, skall Han straffa med ett pinsamt straff. 18. Gud hade med välbehag ansett de troende, som aflade trohetsed till dig un-

der trädet. Han visste hvad som var i deras hjertan, ned-sände lugn till dem, och belönar dem med en nära förestående seger ^{19.} och rika byten, som de skola taga. Gud har städse varit allsmäktig, allvis. ^{20.} Gud har lofvat Eder mycket byte, som I skolen taga, och påskyndat *tidpunkten* för det-samma, och hållit fienderne till baka, så att de ej anföllo Eder, på det att det skulle vara ett tecken (till Guds bistånd) för de troende, och att Han skulle föra Eder på en rätt väg. ^{21.} Äfven andra *byten har Han lofvat Eder*. Dem kunnen I nu ej taga, men Gud bevarar dem åt Eder. Gud är allsmäk-tig. ^{22.} Om de otrogne bekämpa Eder, så vända de ryggen och skola ej finna någon beskyddare eller hjälpare. ^{23.} Detta är en Guds ordning ifrån gamle tider, och Guds ordningar undergå ej någon förändring. ^{24.} Det är Han, som inuti Mekka höll fiendernes vapen ifrån Eder och edra vapen ifrån fienderne, sedan Han hade låtit Eder besegra dem. Ty Gud ger akt på hvad I gören. ^{25.} Det är de, som framhärda i sin otro, hvilka utestänga Eder ifrån det heliga templet och förhindra, att offerdjuren ej kunna komma till sin plats (i Minâ). *Sä-kerligen skulle vi hafva hårdt bestraffat de otrogne*, om icke troende männer och qvinnor, dem I icke känden (emedan de dolde sin tro) hade varit ibland dem, så att I, utan eder vet-skap, skullen hafva kunnat, genom striden emot dem, utsätta Eder för stort obehag, och om Gud ännu icke hade varit sin-nad, att införa i sin nåd (Islâm) hvem Han vill. Men om en gång de (troende och de till tron bestämde) blifvit afskilde, så skola vi hemsöka de otrogne bland dem med ett pinsamt straff. ^{26.} När de otrogne hade låtit sina hjertan intagas af öfvermod, okunnighetens öfvermod, nedsände Gud till sin apo-stel och de troende lugn, och gjorde dem till pligt försonlig-hetens ord, och detta var dem värdigast och mest passande. — Gud vet allting. ^{27.} Gud har redan låtit sitt sändebuds dröm på riktigt sätt gå i fullbordan. Om Gud så vill, skolen I verkligen ingå i det heliga templet i fred och säkerhet, och syselsätta Eder med att raka hvarandras hufvuden och klippa hår. Gud visste således hvad I icke vissten. Han har vi-dare bestämt åt Eder en icke aflägsen eröfring.

^{28.} Det är Han, som har sändt sin apostel med ledningen och med sanningens religion, på det att Han må skaffa den

seger öfver hvarje annan religion. Guds vittnesbörd är tillräckligt att bevisa, 29. att han är den *utlofvade* Muhammed, Guds sändebud. Hans anhängare äro häftige emot de otrogne, mer kärleksfulle sins emellan. Du ser huru de buga sig och kasta sig till jorden (under bönen), för att utverka sig Guds nåd och välbehag. De hafva på sina anleten sina tecken, spåren efter nedkastandet till jorden. Så äro de beskrifne i Torå. Men i Evangelium (Marc. 4, 3) jemföras de, för att förarga de otrogne, med säden, hvilken Gud låter uppskjuta, blifva stark och kraftig, samt uppväxa öfver halmen, så att den fröjdar landtmannen. Gud har lofvat dem ibland dem, som tro och göra godt, förlåtelse och en stor lön.

XLIX. Kamrarne.

(Medinensiskt, 18 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. O I som tron! afgören ej något, innan Gud och Hans sändebud hafva tillåtit det, och frukten Gud, ty Gud hör och vet *allt*. 2. O I som tron! höjen icke edre röster öfver profetens, och talen ej så högt till honom, som I talen till hvarandra, att icke edra gerningar fruktlösa varda, utan att I anen det. 3. De som tala tyst inför Guds sändebud, äro de, hvilkas hjertan Gud har invant till gudsfruktan. De få förlåtelse och en stor lön. 4. De som ropa på dig, då du är inne i kamrarne, äro till störste delen oförståndige. 5. Om de fåligt väntade, till dess att du ginge ut till dem, så vore det bäst för dem. Men Gud är förlåtande, barmhertig.¹

6. O I som tron! om någon elak man för nyheter till Eder, så utforsken saken noga, så att I icke genom okunnig-

¹ Muhammed hade sändt en trupp emot Benū-Temim, som hade dödat den till dem affärdade skatteinsamlaren. De förlorade nu någre fångar, och då de kommo till Medina för att utlösa dem, hade de med närgångna rop och oljud utkallat profeten ur hans boning. Af denna omständighet äro verserne 2-5 föranledde.

het förörätten andre, och snart kommen att ångra hvad I gjort hafven. 7. Vetten, att I hafven Guds apostel ibland Eder. Om han gafve efter för Eder i många ting, så skullen I säkert komma i svårigheter. Men Gud har gjort tron kär för Eder och gifvit åt den företrädet i edra hjertan. Han har ock ingifvit Eder ovilja för otro, elakhet och olydnad. Sådane äro de, som äro stadde på den rätte vägen, s. genom Guds nåd och godhet. Gud är allvetande, allvis.

9. Om två lärar af troende bekriga hvarandra, så stiften fred emellan dem. Om en af dem våldför den andre, så bekrigen den våldförande, till dess att han återvänder till Guds bud. När han har gjort detta, så stiften fred emellan dem enligt billighet, och varen rättvise, ty Gud älskar de rättvise. 10. De troende äro ju bröder; stiften derföre fred emellan edre bröder, och frukten Gud, så att I fån barmhertighet.

11. O I som tron! hvarken männer eller qvinnor må drifva gyckel med andre männer och qvinnor, som kanhända äro bättre än de sjelfve. Förtalen ej heller hvarandra och gifven ej hvarandra öknamn. Illa är det att kallas elak, sedan man bekänt sig till tron. Den som ej afhåller sig *härifrån*, är syndare.

12. O I som tron! vakten Eder att ofta hysa misstankar; ty somlige misstankar äro synder. Spejen ej på hvarandra och baktalen ej hvarandra. Skulle väl någon af Eder tycka om att äta sin döde broders kött? Nej! I skolen vämjäs dervid.¹ Men frukten Gud, ty Gud är förlåtande, barmhertig.

13. O menniskor! vi hafva skapat Eder af endast en man och en qvinna, samt delat Eder i folk och stammar, så att I skullen igenkänna hvarandra. Hos Gud är den gudfruktigaste ibland Eder den mest ansedde af Eder. — Gud är sannerligen allvetande, allvis.

14. Beduinerne säga: "vi tro." Säg: "I tron icke, utan sägen: vi äro muslimin (underkasta oss Guds vilja), ty ännu har tron icke inträngt i edra hjertan. Men om I lyden Gud och Hans apostel, så skall *Gud* ej afpruta något på edra gerningars lön, ty Gud är förlåtande, barmhertig." 15. De *sant*

¹ "Att äta någons kött" är i semitiska språken ett vanligt uttrycks-sätt för "förtala."

troende äro de, som tro på Gud och Hans sändebud och sedan icke tyfva, samt med lif och gods strida för Guds sak. Desse äro de rättskaffne. 16. Säg: "viljen I undervisa Gud om eder religion?" Men Gud vet allt, som finnes i himlarne och på jorden, ty Gud är allvetande. 17. De anse det som en välgering emot dig, att de hafva antagit Islâm. Säg: "föreviten mig ej edert antagande af Islâm. Det är Gud, som I hafven att tacka för det att Han har ledt Eder till tron; *erkännen det*, om I ären sannfärdige." 18. Sannerligen, Gud känner alla himlarnes och jordens hemligheter, och Gud ser hvad I gören.

L. Kâf.

(Mekkanskt, 45 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Kâf.¹ *Jag svär* vid den ärofulle Korânen! 2. De förundra sig väl deröfver, att en varnare af deras eget folk har kommit till dem, och de otrogne säga: "det är besynnerligt! 3. Männe, sedan vi dött och blifvit stoft, *vi skola uppstå?* Detta vore ett underbart återställande!" 4. Vi veta, hvilka af dem som jorden har uppslukat, ty hos oss finnes en noga bevarad bok. 5. Ja! de hafva förnekat sanningen, då den kom till dem, och befinna sig derföre i ett förtvifladt läge. 6. Se de då icke uppåt himmelen och märka, huru vi hafva gjort och smyckat den, och att den är utan sprickor? 7. *Och se de icke* på jorden? Vi hafva utsträckt den, nedsatt berg i den och låtit alla upptänkliga sköna par uppväxa, 8. för att göra alle Guds fromme tjenare uppmärksamme och begrundande. 9. Vi hafva ock ifrån himmelen nedsändt välsignadt vatten, och derigenom låtit uppväxa trädgårdar och korn att skörda, 10. och höga palmer, belastade med yppig frukt, 11. till spis för våre tjenare; och vi hafva dermed upplifvad ett uttorkadt land. Så sker de dödes uppståndelse. 12. Redan före dem hafva Noachs samtida, folket vid Ress (25, 40), thamûdäerne, 13.

¹ Den 21:a bokstafven i det arabiska alfabetet.

a'diterne, Farao, Lots bröder, folket i el-Ajka (15, 78) och Toba's folk (44, 36) — ja alle hafva beskyllt Guds sändebud för lögn och förtjenat hotelsens uppfyllande. 14. Var kanhända den första skapelsen svår för oss? Likväl är för dem en ny skapelse (uppståndelsen) obegriplig. 15. Vi hafva skapat menniskan och veta hvad hennes själ tillhviskar henne. Vi äro närmare hennes hjerta än den stora pulsådern. 16. De två vaktarne passa nemligen på, den ene till höger, den andre till venster, 17. och *menniskan* yttrar ej ett ord, utan att en uppmärksam vaktare är hos henne.

18. Dödens yrsel har tillfört dig verkligheten (straffdomens verkställande) — det är det, som låg tungt på ditt sinne. — 19. Det har blåsts i basunen — detta är den dag, hvarmed hotats, 20. och själarna hafva kommit och med hvarje en pådrifvare och ett vittne. 21. Du lefde obekymrad om detta, men vi hafva borttagit täckelset ifrån dig, och din syn är skarp i dag. 22. Och hans följeslagare (den bevakande ängeln) sade: "detta är det, som var tillredt hos mig." 23. *En röst hördes*: "kasten i helvetet hvarje trotsande otrogen, 24. som förhindrade det goda, kränkte lagar, tviflade 25. och erkände andre gudar än Gud." Och så kastade de honom i den häftiga pinan. 26. Hans följeslagare sade: "o vår Herre! jag har ej förfört honom, utan han var sjelf på en lång afväg." 27. *Gud* sade: "tvisten ej inför mig; jag har redan låtit hotelsen komma förut till Eder. 28. Mitt ord är oföränderligt och jag är ej grym emot miné tjenare."

29. En dag skola vi fråga helvetet: "är du full?" och det svarar: "finnes det mera?" 30. Till de gudfruktige föres paradiset nära. 31. *Man säger till dem*: "detta är det, som lofvades Eder, hvar och en som omvänder sig, iakttager Guds bud, 32. som fruktar den Barmhertige, utan att se Honom, och medför ett gudligt hjerta. 33. Träden hit in i frid, detta är evighetens dag." 34. Der få de hvad de önska, ty hos oss finnes öfverflöd.

35. Huru många släkten af deras föregångare, väldigare än de i makt, och som herrskade på jorden, hafva vi ej förgjort? Finnes det någon räddning *ifrån Gud*? 36. Häruti är sannerligen en lärdom för hvar och en, som har hjerta, hör och ser detta. 37. Vi hafva skapat himlarne, jorden och det

som emellan dem är på sex dagar, och vi besvärades icke af trötthet.

38. Fördrag tåligt hvad de säga, och sjung din Herres lof före solens uppgång och före dess nedgång. 39. Äfven under natten prisa Honom och förrätta öfverlopps-knäböjningarna. 40. Sedan lyssna: en dag skall härolden på ett nära ställe ropa, 41. en dag förnimma de ropet, fullt af verklighet — detta är uppståndelsedagen. 42. Sannerligen, vi gifva lif och död, och till oss för vägen. 43. En dag skall jorden klyfva sig för dem, och hastigt *skola de springa upp*. Att så församla dem är lätt för oss. 44. Vi veta bäst hvad de säga; du har ingen makt öfver dem. 45. Lägg derföre blott dem Koränen på hjertat, som frukta min hotelse.

LI. De kringströende.

(Mekkanskt, 60 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. *Jag svär vid vindarne*, de kringströende, sående, 2. de med moln belastade, blåsande, 3. och de lätt framfarande 4. och med regn oss förseende, 5. att det, hvarmed I hotens, är sant, 6. och straffet i antågande! 7. Vid himmelen, af stjernornas banor genomskuren! 8. I fören ett olika tal *om profeten*. 9. Den som vänder sig ifrån honom, han måste så göra (enligt Guds rådslut). 10. Må-löggarne förgås, 11. som, försänkte i *okunnighetens* djup, lefva i sorglöshet! 12. De fråga: "när är domedagen?" 13. *Svara*: "en dag, då de skola kastas i elden," 14. *under det att man ropar till dem*: "smaken frukterna af det onda, som I hafven anstiftat." Detta är det, som I hafven velat påskynda. 15. De gudfruktige skola vara i trädgårdar och vid källor, 16. njutande det, som deras Herre har beskärt dem, emedan de före detta voro dygdige, 17. sofvo föga om natten, 18. bådo vid morgongryningen om förlåtelse, 19. och gäfvo af sin egendom, hvad som höfdes, åt tiggaren och den utblottade. 20. På jorden finnas tecken för dem, som hafva en fast tro, 21. såväl som inom Eder sjelfve. Viljen I då icke se *dem*? 22. I himmelen förvaras det, som gifver Eder uppehälle och det, som har lofvats Eder. 23. Ja! vid himmelens

och jordens Herre! detta är sanning, likaväl som att I kunnen tala.

24. Har du hört historien om Abrahams ärade gäster (11, 73; 29, 32)? 25. huru de inträdde till honom; derpå sade de: "frid!" och han svarade: "frid! *I ären för mig ett obehagligt besök.*" 26. Sedan smög han sig till de sine, införde en fet calf 27. och framsatte den för dem. *Då de icke åto*, sade han: "äten I då icke?" 28. Han var derföre full af ångest och fruktan för dem. Men de sade: "var icke rädd," och de förkunnade honom en vis son. 29. Hans hustru vände sig till dem, upphof ett skri, slog händerna för ansigtet och sade: "en ofruktsam, gammal qvinna?" 30. De sade: "så har din Herre sagt, och Han är den Allvise, Allvetande." 31. *Abraham* sade: "hvad är edert ärende, I sändebud?" 32. De svarade: "vi skickades till ett folk af syndare, 33. för att nedkasta på dem stenar af *bränd lera*, 34. hvilka märkts hos din Herre *med brottslingarnes namn*. 35. Men vi hafva förut utfört de troende, som bodde der; 36. men vi funno endast ett hus der af muslimin. 37. *Sedan* hafva vi qvarlemnadt ett tecken (döda hafvet) för dem, som frukta det pinsamma straffet."

38. Äfven i Moses *finnas tecken* (7, 101). Vi sände ju honom till Faraos med en obestriddig fullmakt; 39. men litande på sin makt, vände han honom ryggen, sägande: "han är en trollkarl eller besatt." 40. Då grepo vi honom och hans härar, och slungade dem i hafvet, ty han förtjente att vanäras.

41. I *a'diterne finnas ock tecken* (7, 63). Vi sände ju öfver dem en förödande storm, 42. som icke vidrörde något, utan att den gjorde det till stoft. 43. *Thamûdäerne* (7, 71) *äro ock en varnagel*. Det sades nemligen till dem: "njuten till en tid af lifvet." 44. Men de trotsade sin Herres bud, och då anföll dem orkanen på ljusa dagen, 45. så att de ej kunde stå och icke kunde rädda sig. 46. Före dem *förgjorde* vi ock *Noachs folk*; ty de voro ett gudlöst slägte. 47. Himmelen hafva vi byggt med våra händer, ty vi äro mäktige, 48. och jorden hafva vi utbredt, huru väl hafva vi icke utbredt *den!* 49. Och allting hafva vi skapat parvis, för att väcka eder eftertanke. 50. *Flyn* derföre till Gud. Jag är sänd ifrån Honom till Eder såsom en uppenbar varnare. 51. Antagen ej jemte Gud någon annan gud, — jag är sänd ifrån Honom till Eder såsom en

uppenbar varnare. 52. På samma sätt har det aldrig kommit till deras föregångare något sändebud, utan att de hafva sagt: "han är en trollkarl eller besatt." 53. Hafva de lemnat som testamente detta *hån* åt hvarandra? Nej! utan de äro ett genstörtigt folk. 54. Vänd dig då bort ifrån dem, du skall derföre ej tadlas; 55. men varna *dem*, ty varningen gagnar de troende. 56. Jag har skapat människorna och genierna endast i den afsigt, att de skulle tjena mig. 57. Jag fordrar ej af dem några häfvor, ej heller vill jag att de skola föda mig. 58. Sannerligen, det är Gud, den starke, den orubblige, som gifver uppehälle. 59. Det öde, som har drabbat deras forne likar, skall ock drabba dem, som förörätta *dig*. Ej må de påskynda mig *att verkställa detta*. 60. Men ve de otrogne för den dagen, hvarmed de hafva hotats!

LI. Sinai.

(Mekkanskt, 49 verser)

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. *Jag svär* vid Sinai, 2. vid en bok, som står skrifven 3. på utbredt pargament (Torâ), 4. vid huset (Ka'ba), till hvilket man valfärdar, 5. vid *himmelens* höga tak 6. och vid det svallande hafvet, 7. att din Herres straffdom är i antågande, 8. hvilken ingen kan afvärja. 9. På den dagen, på hvilken himmelen skall skakad vackla, 10. och på hvilken bergen skola sätta sig i rörelse och gå, 11. på den dagen ve lögnarne, 12. som skämtande leka! 13. En dag skola de våldsamt kastas i *helveteselden*. 14. *Man säger till dem*: "detta här är den eld, som I förnekaden. 15. Hvad! är väl detta bedrägeri, eller kunnen I icke se? 16. Ingån uti den. Varen tålige eller icke, det är detsamma för Eder; I skolen sannerligen lönas för edra gerningar." 17. De gudfruktige deremot skola bo i lustgårdar, njutande allköns sällhet, 18. fröjdande sig öfver det, som deras Herre har beskärt dem, och deras Herre bevarar dem för helvetets pina. 19. "Äten och dricken till eder helsa för edra gerningars skull." 20. De skola hvila på bäddar, lagde i rader, och vi skola gifva dem till makar *jungfrur* med stora,

svarta ögon. 21. Dem som tro, och hvilkas barn följt dem i deras tro, skola vi förena med sina barn, och icke afpruta något alls på deras gerningars lön. Hvarje man är gislan för hvad han har gjort. 22. Vi skola gifva dem i öfverflöd frukt och kött, såsom de önska sig. 23. Der skola de räcka hvarandra pokaler, som icke framkalla ohöfviskt tal eller leda till synd. 24. Egne pager, sköne som perlan i sin musla, kringbära dem åt dem. 25. De vända sig till hvarandra med ömsesidiga frågor. 26. "Fordom," säga de, "voro vi, ibland våre egne, intagne af fruktan för *evigheten*; 27. men Gud har i sin nåd bevarat oss ifrån den lågande eldens pina, 28. ty vi åkallade Honom tillförne, och Han är i sanning den Gode, den Barmhertige." 29. Fortfar då att varna. Du är, genom din Herres nåd, hvarken en spåman eller besatt. 30. Säg de kanhända: "han är en poet. Låtom oss vänta till dess att någon olycklig vändning i hans öde inträffar." 31. Säg: "vänten I; jag skall ock vänta med Eder." 32. Är det deras förstånd, som bjuder dem, att tala så, eller äro de ett genstörtigt folk? 33. Tilläfventyrs skola de säga: "han har sjelf ihopsatt den (Koränen)." Nej! *saken är den*, att de icke tro. 34. Låt dem frambringa en berättelse, som liknar hans, om de äro sannfärdige. 35. Eller äro de skapade af ingen? Eller hafva de skapat sig sjelfve? 36. Hafva de skapat himlarne och jorden? Nej! men de hafva ingen fast tro. 37. Hafva de i sitt våld din Herres skatter, eller äro de herrar i verlden? 38. Eller hafva de en stege, på hvilken *de kunna uppstiga till himmelen och lyssna på änglarnes tal?* Må då en af dem, som hafva lyssnat, medföra ett obestriddigt bevis *härpå*. 39. Har Gud döttrar, men I söner? 40. Fordrar du betalning af dem? De äro sjelfve nedtyngde af skulder. 41. Hafva de en sådan kunskap om det fördolda, att de kunna uppskrifva det? 42. Vilja de kanhända ställa försåt för *dig*? Men de, som icke tro, skola snärjas i försåten. 43. Hafva de någon gud utom Gud? Lofvad vare Gud! Han är upphöjd öfver deras afgudar. 44. Om de se stycken af himmelen nedfalla, så säga de likväl: "det är täta moln." 45. Låt dem derföre vara, till dess att deras dag kommer, då de skola omkomma i orkanen. 46. En dag kommer, på hvilken deras list ej skall gagna något, och de skola ej finna någon hjälp. 47. Sannerligen, syndarne hafva att vänta ännu ett straff

i evigheten utom detta, men de fleste af dem veta det icke. 48. Men du bida tåligt på din Herres straffdom. Våra ögon vaka öfver dig. Prisa din Herre, när du uppstår 49. och om natten, och prisa Honom, när stjernorna draga sig undan.

LIII. Stjernan.

(Mekkanskt, 62 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. *Jag svär* vid stjernan (Plejaderna), då hon går ned, 2. eder landsman är hvarken på villovägar eller förvirrad, 3. och icke talar han efter sina hugskott. 4. *Hvad han predikar* är ej annat än en uppenbarelse, som uppenbaras för honom. 5. Den med stor kraft utrustade (Gabriel) har lärt honom det, 6. den med makt begåfvade. Han steg *nemligen* upp, 7. och se! han var i den högste himmelen. 8. Sedan närmade han sig och nedsläppte sig, 9. till dess att han var på två båg-längders afstånd (ifrån Muhammed) eller närmare, 10. och han uppenbarade för sin tjenare hvad han uppenbarade. 11. Hans syn är ej en dikt af hans hjerta (en illusion); 12. viljen I då bestrida honom hvad han har sett? 13. Redan förut har han sett honom i en annan syn 14. — vid gränsens lotusträd — 15. vid hvilket paradiset, *de saliges* boning är. — 16. Lotusträdet betäcktes af det, som betäckte det. 17. Ögat vände sig ej bort, och blickade ej på annat. 18. Han har redan sett sin Herres största under.¹ 19. Hvad synes Eder nu om Lât, Uzza 20. och Manâh, den tredje gudinnan? 21. Huru! I skullen hafva söner och Han (Gud) döttrar? 22. Detta vore då en orättvis fördelning.² 23. Desse (afgudarne) äro blott namn, som I och edre fäder hafven gifvit åt dem (afgudarne). Gud har icke nedsändt någon rättighet (härtill). De följa dervid allena hugskott och sina hjertans önskingar, ehuru det redan har kommit till dem en ledning ifrån deras Herre. 24. Skall menniskan

¹ Sedan en längre mellantid (fatra) förflutit efter den första uppenbarelsen (Sur. 96), får han en ny, som han här beskriver i v. v. 4—18.

² Verserne 21, 22 hade ursprungligen denna lydelse: "äro upphöjda Gharânik (svanor), och man kan i sanning förvänta deras förbön." Se inledn. sid. 17.

hafva hvad hon önskar (söner), 25. då Gud dock eger denna och den andra verlden (och skall ändå endast hafva döttrar)? 26. Huru många änglar gifves det icke i himmelen, och deras förbön gäller icke alls, 27. så framt icke Gud på förhand har godkänt dens förbön, som Han vill. 28. Endast de, som icke tro på det eviga lifvet, gifva änglarne (afgudarne) qvinnonamn. 29. De hafva icke alls någon kunskap härom, och låta blott leda sig af hugskott; men hugskott betyda intet emot verkligheten. 30. Drag dig derföre till baka ifrån dem, som hafva vändt vår lära ryggen, och hvilkas diktan och traktan inskränker sig till denna verlden. 31. Detta är summan af deras vetande. *Trösta dig*, din Herre känner bäst dem, som förirra sig bort ifrån Hans väg, och Han känner bäst dem, som låta leda sig. 32. Gud, som eger himlarne och jorden, skall vedergälla dem, som ondt hafva gjort, och med godt belöna de gode, 33. som undvika svåra synder och utsväfningar, och endast *begå* smärre förseelser; ty din Herre är oändlig i sin förlåtelse. Men Han känner Eder också bättre *än I sjelfve*, ty Han har ju frambragt Eder ur jorden och ur moderlifven, der i lågen förborgade. Inbillen Eder derföre icke, att I ären rene; Han allena vet, hvem som är gudfruktig.

34. Hvad synes dig om den, som har vändt ryggen till, 35. gifver litet och vid brunngräfning stött på klippan (funnit sin gynnare snål)? 36. eger han kanske kunskap om det fördolda? Då ser han (hvad som är sant). 37. Eller har han ej fått kännedom om det, som står i Mose bokrullar, 38. och i Abrahams, som höll ord, 39. att *nemligen* ingen själ skall bära någon annan *syndabörda* än sin egen, 40. och att människan får godt endast af sitt eget sträfvande, 41. och att hennes sträfvande skall tagas i betraktande, 42. och att hon sedan skall belönas med tillräcklig lön, 43. och att hennes mål är din Herre, 44. och att det är Han, som åstadkommer skratt och gråt, 45. och att Han gifver lif och död, 46. och att Han har skapat människorna såsom par, man och qvinna, 47. af en droppe, när den utgjutes, 48. och att Honom åligger de dödes uppväckande, 49. och att Han förlänar rikedom och förnöjsamhet, 50. och att Han är Herre öfver Sirius, 51. och att Han har utrotat de gamle a'diterne 52. och thamûdäerne — de hafva försvunnit — 53. och före dem Noachs folk, ty de voro orätt-

färdige och syndige, ^{54.} och det omstörtade landet (Sodom och Gomorrha) har Han låtit sjunka ned, ^{55.} och Han har sedan betäckt det med det, hvarmed Han betäckte det (döda hafvet).

^{56.} På hvilken Guds nåd skall du väl ännu tvifla? ^{57.} Denne här (Muhammed) är en, såsom de förre varnarne voro. ^{58.} Stunden nalkas, som Gud allena kan hejda. ^{59.} Förundren I Eder öfver denna nyhet, ^{60.} och skratten I, istället för att gråta, ^{61.} och drifven gyckel? ^{62.} Nej! kasten Eder ned på edra ansigten inför Gud och tillbedjen Honom.

LIV. Månen.

(Mekkanskt, 55 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Yttersta stunden har nalkats och månen har klufvits, 2. och om de se ett under, vända de ryggen till och säga: "det är ett ihärdigt taskspeleri." 3. De hafva förklaradt *uppenbarelsen* för lögn och följt sina lustar. Men hvarje handling är varaktig *i sina följder*. 4. Afskräckande exempel hafva berättats för dem. 5. Dessa *berättelser* voro fullkomlig visdom. Men hvad hjälper det att varna? 6. Vänd dig derföre bort ifrån dem, *Muhammed!* En dag skall den ropande kalla dem till något förfärligt. 7. Med nedslagna ögon skola de framgå ur grifterna såsom kringspridda gräshoppor. 8. Sträckande sine halsar emot den ropande, skola de otrogne då skria: "detta är en hård dag." 9. Redan före dem voro Noachs samtida (7, 57) otrogne, förklarade vår tjenare för en lögnare och sade: "han är besatt." Han afvisades. 10. Han ropade derföre till sin Herre: "jag är öfverväldigad! förläna mig seger!" 11. Vi öppnade himmelens slussar för vattnets strömmar, 12. och vi öppnade jorden, så att källor *öfverallt* framqvälde, och vattenen sammanträffade efter ett förut fattadt beslut. 13. Vi upplyfte honom på bjelkar, med spikar *sammanfogade*, 14. som flöto under våra ögon (med vår tillsyn), såsom belöning för dem, som bemötts med otacksamhet. 15. Vi hafva bevarat bjelkarne ¹ såsom ett tecken (69. 12). Finnes det någon, som läg-

¹ Spillrorna af Noachs ark.

ger det på hjertat? 16. Hurudant var mitt straff och min varning? 17. — Vi hafva gjort Korânen lätt att öfverväga; men gifves det någon, som lägger den på hjertat? — 18. Äfven a'diterne (7, 63) voro otrogne, och hurudant var mitt straff och min varning? 19. Vi sände en stormvind öfver dem på den ihållande olyckans dag. 20. Den nedslog menniskorna, som om de hade varit med rötterna uppryckte palmstammar. 21. Hurudant var mitt straff och min varning? — 22. Vi hafva gjort Korânen lätt att öfverväga; men gifves det någon, som lägger den på hjertat? — 23. Thamûdäerne (7, 71) hafva hållit min varning för lögn 24 och hafva sagt: "en ensam menniska står upp ibland oss, och honom skola vi följa? Då måste vi vara förryckte och i villfarelse. 25. Huru? han skall framför oss hafva erhållit förmaningen (uppenbarelsen)? Nej! han är en oförskäm d lögnare." 26. Men i morgon skola de veta, hvem den oförskämde lögnaren är. 27. Vi vilja sända kamelinnan, för att pröfva dem, och du må tåligt gifva akt på dem. 28. Förkunna dem, att vattnet är fördeladt emellan dem; den hvars tur det är, han inställe sig att dricka. 29. Då ropade de på sin man, och han grep sig an och hasade *henne*, 30. och hurudant var mitt straff och min varning! 31. Vi sände blott ett enda rop (36, 28) öfver dem, och de vordo torre som risqvistar, af hvilka man gör boskapsfällor. — 32. Vi hafva gjort Korânen lätt, att öfverväga; gifves det någon, som lägger den på hjertat? — 33. Lots (7, 18) folk hafva hållit min varning för lögn. 34. Vi sände en sandstorm emot dem, *ur hvilken* vi räddade endast Lots släkt i morgonstunden, 35. af nåd, som vi beskärde honom, ty så belöna vi de tacksamme. 36. Lot hade förkunnat dem vårt angrepp, men de hyste tvifvel om förmaningen. 37. De hade understått sig, att förgripa sig på hans gäster. Vi rörde vid deras ögon (slogo dem med blindhet) med de orden: "smaken mitt straff och min varning." 38. Följande morgon träffades de af ett ihållande straff. 39. "Smaken mitt straff och min varning." — 40. Vi hafva gjort Korânen lätt att öfverväga; gifves det någon, som lägger den på hjertat? — 41. Faraos familj (undersätare) (7, 101) har varnats. 42. Den höll alla våra tecken för lögn; vi grepo dem på ett våldsamt, oemotståndligt sätt. 43. Äro väl de otrogne ibland Eder, (mekkanare), bättre än desse? Eller har säkerhet lof-

vats Eder i de *uppenbarade* skrifterna? 44. Säg de kanhända: "vi äro förenade, öfvervinnelige?" 45. Men den förenade skaran skall fly och vända ryggen. 46. Ja! stunden (som nalkas) är tiden för edert inställande, och det gifves ingenting förskräckligare och bittrare än stunden. 47. Ja! syndarne äro förryckte och i villfarelse. 48. En dag skola de släpas på sina ansigten in i elden *och man ropar till dem*: "njuten af helvetets (Sakars) (74, 26. 27, 43) vidrörande." 49. Vi hafva nemligen skapat allt efter ett visst mått,¹ 50. och vår befattning varar blott en stund, såsom ett ögonblick. 51. Redan tillförne hafva vi förgjort många folk af edert slag. Finnes det någon, som tänker derpå? 52. Allt hvad de hafva gjort, står skrifvet i de *gamla* skrifterna. 53. Allting, smått och stort, är antecknad. 54. De gudfruktige skola fröjda sig i trädgårdar och vid floder, 55. uti ett ljufvigt hem, hos den mäktige konungen.

LV. Den Barmhertige.

(Mekkanskt, 78 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Den Barmhertige lärde Korånen, 2. skapade menniskan 3. och lärde henne, huru hon skulle uttrycka sig. 4. Solen och månen följa *Hans* beräkning i *deras banor*, 5. plantor och träd tillbedja *Honom*. 6. Det är Han, som hvälfde firmamentet och uppfann vågen, 7. på det att I skullen hålla Eder till den. 8. Vägen ärligt, ty ve den, som vann genom dålig vigt! 9. Jorden har Han bestämt för alla kreatur; 10. derpå växer frukt och palmträd, med dadlar på, 11. och korn med hylsor, och timjan. — 12. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 13. Han har skapat menniskan af lera, torr som porellan, 14. och af klart lågande eld Djån (geniernes stamfader). — 15. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 16. Han är Herre öfver de båda Occidenterne, 17. och Herre öfver de båda Orienterne.² — 18. Hvilken af

¹ D. ä. när måttet är fullt, skall den yttersta stunden inträffa.

² Anses beteckna de i orienten vanlige två årstidernes, sommarens och regntidens, soluppgångar och nedgångar.

eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 19. Han har utgjutit de båda hafven (det salta och det söta vattnet) i samma rymd; 20. *dock* är en skiljevägg emellan begge, som de ej kunna öfvergå. — 21. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen i nu förneka? — 22. Ifrån båda tagas perlor och koraller. — 23. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 24. Honom hafven I att tacka för skeppen, hvilka, höga som berg, *simma* på hafvet. — 25. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 26. Allt som är på jorden förgås, 27. men evigt skall din Herres ansigte (väsande) förblifva i härlighet och ära. — 28. Hvilken af Eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 29. Alle i himlarne och på jorden anropa Honom, och för Honom är hvarje dag en fest. — 30. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 31. En gång skola vi vara ledige att höra (döma) Eder, I menniskor och genier! — 32. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 33. O menniskors och geniens slägte! om I ären i stånd, att undgå oss öfver himlarnes och jordens gränser, så gören det. Men utan vår fullmakt skall ett sådant företag misslyckas. — 34. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 35. Eld och smält malm skall regna öfver Eder båda, och intet af edra släkten kan finna något bistånd. — 36. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 37. När då firmamentet brister, varder det rosenrött såsom rött läder. — 38. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 39. På den dagen skola hvarken menniskor eller genier tillfrågas om sina synder. — 40. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 41. Brottslingarne skola igenkännas på sina tecken, och man griper dem i luggen och i benen. — 42. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 43. Detta är det helvete, som syndarne förnekade. 44. Än skola de föras till detta, och än till stinkande var. — 45. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 46. Den, som fruktar sin Herres höga ställning (majestät), skall få två lustgårdar. — 47. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 48. I båda är den största omvexling. — 49. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 50. Och två framforsande källor äro der. — 51.

Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 52. Der finnas två slag af hvarje frukt. — 53. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 54. De *salige* hvila på dynor, fodrade med atlas, och begge lustgårdarnes frukter hänga nära dem. — 55. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 56. I dem äro jungfrur med blyge blickar, dem hvarken menniskor eller genier hafva vidrört före dem. — 57. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 58. Så sköna som rubiner och koraller. — 59. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 60. Skall väl det goda få någon annan lön än godt? — 61. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 62. Till desse stöta två andre lustgårdar. — 63. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 64. De äro mörkgröne. 65. — Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 66. I dem framspringa två vatturika källor. — 67. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 68. Der växa frukter, dadlar och granatäplen. — 69. Hvilken af Eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 70. Der äro utvalda, älskliga qvinnor. — 71. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 72. Kyska Hûris uti tält. — 73. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 74. Före dem orörda af man och genie. — 75. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 76. De *salige* sitta på gröna dynor och sköna a'bkariska¹ mattor. — 77. Hvilken af eder Herres välgerningar viljen I nu förneka? — 78. Välsignadt vare din Herres namn, rik på härlighet och städse tillbedjansvärd.

LVI. Den antågande.

(Mekkanskt, 96 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. När en gång den antågande *straffdomen* har inträffat, 2. så skall ingen själ mera säga: "dess ankomst är en

¹ A'bkar var en stad i Mesopotamien, hvarest sirliga mattor i flere färger och annat dylikt förfärdigades.

lögn, den kommer icke." 3. Den skall nedtrycka *de onde*, upphöja *de gode*. 4. Då jorden skall häftigt skaka, 5. bergen krossas till stoft och kringflyga som solgrand, 7. så varden I till tre klasser, 8. *nemligen* högra sidans folk — hvad äro desse till höger? 9. och folket till venster — hvad är detta för folk till venster? 10. De snabbe, de snabbe.¹ 11. De äro de, som stå högst i gunst. 12. *De vistas* uti sällhetens lustgårdar. 13. Talrike äro de gamle ibland dem, 14. men få af de yngre *slig-tena*. 15. Der, på *prydlike*, flätade hvilobäddar, 16. stödde mot dynor, sitta de midtemot hvarandra. 17. Evigt unge gossar uppvakta dem 18. med bäcken, kannor och bägare, fylde med klart vin, 19. som medför hvarken hufvudvärk eller rus, 20. och med frukter, hvaraf de kunna välja efter behag, 21. och med stekt fogel, som de bäst tycka om. 22. Storögda Hûris, så hvita och rena som perlan i snäckan gömd, *äro der*. 23. Detta skall vara lön för deras gerningar. 24. Der höra de icke oskiekligt tal och de elakes smådeord, 25. utan endast "frid, frid." 26. Och folket till höger — hvad är det för folk till höger? 27. *de sitta* i lundar af taggfri lotus 28. och af frukt betäckta plataner, 29. i oafbruten skugga, 30. vid flytande vatten. 31. De få mycken frukt, 32. som aldrig upphör och aldrig vägras dem. 33. *De hvila* på svällande bäddar, 34. som vi omedelbart hafva frambragt 35. och skapat såsom jungfrur, 36. likasom sine männer, kärleksfulla, ungdomliga. 37. *Detta är* för dem, som stå på högra sidan. 38. *Ibland dem* äro många af de gamle, 39. och äfven många af de yngre.

40. Men folket till venster — hvad är det för folk till venster? 41. de *försmäkta* i het vind (sirocco) och sjudande vatten, 42. och svarta rökmolns skugga, 43. utan kyla och utan svalka, 44. ty de hafva förut lefvat i yppig vällust, 45. framhärdat i den stora synden (otron) 46. och sagt: 47. "huru? sedan vi dött och äro vordne stoft och ben, skola vi åter uppväckas 48. och äfven våre förfäder?" 49. Svara: "de äldre och de yngre 50. skola sannerligen hopsamlas till mötet på en bestämd dag. 51. Sedan skolen I, förirrade, som icke tron, 52. äta af zakkûm-trädet (37, 60), 53. och med dess frukt fylla edre magar 54. och derpå dricka sjudande vatten, 55. vätskan

¹ D. ä. de som framför andre skynda att antaga Islâm.

ur magen af förpestade kameler. 56. Sådan varder deras undfägnad på domedagen. 57. Vi hafva skapat Eder. Hvi tron I icke *härpå?* 58. Hafven I betänkt aflandet? 59. Skapen I *föstrer i moderlifvet* eller äro vi skaparne? 60. Det är vi, som hafva ibland Eder infört döden, och ingenting kan hindra oss, 61. att förändra eder grundform och låta Eder uppväxa i nye gestalter, om hvilka I icke hafven någon aning. 62. Den första skapelsen är ju Eder redan bekant. Hvi tänken I då icke efter? 63. Sen I säden, som I sån? 64. Är det I, som låten den gro, eller är det vi, som låta den gro? 65. Om vi ville, låto vi den förtorka, och I skullen bestörte utropa: 66. "vi blifva skuldsatte! ja vi skola dö af svält!" 67. Sen I vattnet, som I dricken? 68. Låten I det nedfalla ur molnen, eller är det vi som nedsända det? 69. Om vi ville, kunde vi göra det salt. O att I voren tacksamme! 70. Sen I elden, som I genom gnidning framlocken? (36, 80). 71. Är det I, som låten trädet växa (som man gnider emot hvartannat), eller är det vi, som frambringa det? 72. Vi alstra det till eftertanke *åt Eder* och till bruk för resande. 73. Lofva derföre din store Herres namn!

74. Jag behöfver då icke svärja vid stjernornas nedgång — 75. det är en stor ed — om I veten det, 76. att detta är en ärad Korân, 77. som finnes i en väl förvarad grundtext. 78. Låt endast de rene vidröra den. 79. Den är nedsänd ifrån verdarnes Herre. 80. Kunnen I försmå en sådan nyhet? 81. Viljen I göra det till edert dagliga bröd, att anse den för lögn? 82. *själarna* stiga upp i halsgropen, 83. och I betrakten *den döende*, — 84. vi äro honom dock närmare, fastän I icke sen det — 85. hvarföre då, om I kunnen undgå domen, 86. låten I icke själen återvända *till lifvet*, om I talen sanning. 87. Den, som får räknas ibland dem, som äro i Guds gunst, 88. han får ro, ett härligt uppehälle och sällhetens lustgård *på sin lott*. 89. Ja! den, som är ibland dem, som stå till höger, 90. skall helsas af dem på högra sidan med: "frid vare med dig!" 91. Men den, som varit ibland dem, hvilka aktat uppenbarelsen som lögn 92. och farit vilse, 93. hans undfägnad varder sjudande vatten, 94. och han skall stekas i helvetet. 95. Detta är sannerligen en osviklig verklighet. 96. Prisa derföre din store Herres namn!

LVII. Jernet.

(Medinensiskt, 29 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Allt i himlarne och på jorden prisar Gud, ty Han är den Allsmåktige, den Allvise. 2. Hans är styrelsen öfver himlarne och jorden; Han ger lif och död och Han är allsmåktig. 3. Han är den förste och den siste, den synlige och den osynlige, och Han vet allting. 4. Det är Han, som skapade himlarne och jorden på sex dagar, hvarefter Han svingade sig upp på thronen. Han känner det, som intränger i jorden och det, som går fram ur den, det, som nedkommer ifrån himmelen och det, som stiger upp till den. Han är när Eder, hvarhelst I ären, och Gud ser hvad I gören. 5. Hans är styrelsen i himlarne och på jorden, och till Gud skall allting återvända. 6. Han låter natten gå in i dagen och dagen i natten. Han känner edra hjertans hemligheter. 7. Tron på Gud och på Hans apostel, utgifven almosa af det, som Han har låtit Eder ärfva; ty de af Eder, som tro och utgifva almosor, få en stor lön. 8. Huru är det fatt med Eder? I tron icke på Gud, ehuru aposteln uppmanar Eder, att tro på eder Herre. Han har dock redan emottagit edert förbund — om I ären *sant* troende. 9. Det är Han, som har nedsändt till sin tjenare obestridliga uppenbarelser, så att han skulle föra Eder ut ur mörkret till ljuset; ty Gud är mild och barmhertig emot Eder. 10. Huru är det fatt med Eder? I utgifven icke *af edre egodelar* för Guds saks skull, ehuru Gud allena rår om himlarne och jorden. De ibland Eder, som bidrogo med sin egendom före segern (vid Bedr eller Mekkas intagande) och deltog i striden, kunna ej jemföras med andre, som efteråt bidrogo med sin egendom och stridde; ty de förre äro i högre anseende än de senare. Gud har dock lofvat dem alle en härlig lön, och Gud vet hvad I gören. 11. Hvem är det, som vill gifva Gud ett härligt lån? (2, 246). Han skall fördubbla det för honom och han skall få en hederlig lön. 12. En dag skall du se de troende, männer och qvinnor. Deras ljus (för att visa dem vägen till paradiset) går före dem och till höger om dem. *Man säger till dem: "glada tidningar för Eder i dag om lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar! Der fån I evigt vara."* Detta

är den största saligheten. 13. På den dagen skola hycklarne, så männer som qvinnor, säga till de troende: "vänta, så att vi må låna af edert ljus." De få till svar: "gå till baka, och söken Eder ljus." Och emellan dem skall uppresas en mur med port, och inom den thronar barmhertighet, men utanför den är pinan. De skola ropa till de troende: "voro vi icke med Eder?" De skola svara: "jo! men I inledden Eder sjelfve i frestelse, hoppadens på lyckans omvexlingar (för vår skada), tvifladen och läten verldsliga speculationer förföra Eder, till dess att Guds bud (döden) kom. Ty förföraren förförde Eder *i afseende på eder tanke* om Gud.¹ 14. På den dagen skall icke lösepenning emottagas af Eder, ej heller af de otrogne. Edert hem varder helvetet; det passar Eder bäst. Det är en olycklig boning. 15. Har icke tiden kommit för de troende, att ödmjuka sina hjertan för Guds varning och för den sanning, som Han har uppenbarat? Ej må de likna dem, som fordom undfingo Skriften. När deras lifstid förlängdes, förhärdades deras hjertan, och många af dem voro missdådare. 16. Vetén, att Gud upplifvar jorden, sedan den uttorkat. Vi hafva redan förklarat för Eder *Guds* tecken (i naturen), på det att I skullen komma till insigt. 17. Sannerligen, de som gifva almosor, både männer och qvinnor, och som låna Gud ett skönt lån, de skola få dubbelt igen och en hederlig lön. 18. Sannerligen, de som tro på Gud och Hans apostel, de äro helgon och martyrer inför sin Herre. De erhålla sin lön och sitt ljus. Men de som icke tro och anse våra uppenbarelser för lögner, de skola komma i helvetet.

19. Vetén, att detta jordelifvet endast är en lek, ett tidsfördrif, prunk och skryt Eder emellan, och förökandet af rikedom och barn är såsom plantor, hvilka uppväxa efter regn. Deras växt fröjdar de otrogne. Sedan vissna de bort, du ser dem gulna, och så varda de torrt strå. Men i evigheten eger ett hårdt straff rum, 20. men också förlåtelse af Gud, och nåd. Detta lifvet är blott en bedräglig njutning. 21. Täflen att vinna förlåtelse af eder Herre, och ett paradís, hvars omfång är så stort som himmelens och jordens. Det är tillredt för dem,

¹ D. ä. djefvulen ingaf Eder den tro, att Gud ej skulle straffa Eder för edra missgerningar.

som tro på Gud och Hans apostel. Detta är en Guds nådegåfva, hvilken Han beskär den, som Han vill, ty Gud är oändligen nåderik. 22. Ingen olycka inträffar på jorden eller händer edra personer, utan att den stod skrifven i en bok, innan vi frambragte den, — detta är lätt för Gud. 23. Derföre skolen I ej sörja öfver det goda, om hvilket I gån miste, och icke fröjdas öfver det, som I undfån. Gud älskar icke de inbilske, skrytsamme, 24. som sjelfve girige, uppmana andre till girighet. Men om man skulle uraktlåta *välgörenhet*, så är Gud i sanning rik och prisvärd. 25. Vi hafva tillförne sändt våre apostlar med obestridliga tecken, och vi hafva med dem nedsändt boken och vågen, på det att människorna skulle iakttaga rättvisan. Vi hafva ock nedsändt jernet. Ett förfärligt ondt ligger i det, menock fördelar för människorna. Gud ville veta, hvem som i hemlighet skulle bistå Honom och Hans apostlar. Gud är den Starke, den Allsmäktige. 26. Fordom sände vi ock Noach och Abraham, samt upprättade bland deras ättlingar profetakallet och gaf dem boken. Ibland dem läto somlige leda sig; men många af dem voro illgerningsmän. 27. Sedan läto vi våra sändebud följa i deras spår, och läto Jesus, Marias son efterfölja dem och gåfvo honom Evangelium. I deras hjertan, som följde honom, inlade vi godhet och medlidande. Munklifvet hafva de sjelfve uppfunnit, — vi hafva ej ålagt dem det — för att dermed vinna Guds nåd, men iakttaga det ej så som sig bör. Åt den af dem, som trodde, hafva vi gifvit sin lön; men många af dem voro illgerningsmän. 28. O I som tron! frukten Gud och tron på Hans apostel, så skall Han beskära Eder en dubbel andel af sin nåd och gifva Eder ett ljus, i hvilket I kunnen vandra, samt förlåta Eder, ty Gud är förlåtande, barmhertig, 29. så att Skriftens egare må veta, att de ej hafva alls någon makt öfver Guds nåd; ty nådens gåfvor äro i Guds hand; Han gifver dem åt hvem Han vill. Gud är oändligen rik på nåd.

LVIII. Den klagande hustrun.

(Medinensiskt, 22 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Gud har hört hennes ¹ ord, som klagade hos dig öfver sin man och besvärade sig hos Gud, ty Gud hör edert samspråk. Gud hör och ser *allt*. 2. De af Eder, som skilja sig vid sina hustrur med de orden: "vare du för mig, som min moders rygg" — icke äro de deras mödrar; de allena äro deras mödrar, som framfödt dem — de uttala i sanning ett tadelvärdt ord och en osanning. 3. Men Gud är eftergifvande, förlåtande. 4. Om de, som på detta sätt hafva skilt sig ifrån sina hustrur, sedan vilja återtaga sitt ord, så böra de frigifva en slaf, innan de vidröra hvarandra. Detta åläggens I att göra, och Gud vet hvad I gören. 5. Den som ej har tillgång (på en slaf att frigifva), han faste två på hvarandra följande månader, innan de vidröra hvarandra. Den som icke uthärdar detta, han bespisè sextio fattige. Detta *bjudes*, på det att I skolen tro på Gud och Hans apostel. Dessa äro Guds stadgar. De otrogne få ett pinsamt straff. 6. Sannerligen, de som sätta sig emot Gud och Hans apostel, skola utskämmas, likasom deras föregångare utskämdes; ty vi hafva nedsändt obestriddliga uppenbarelser. De otrogne få ett vanärande straff 7. en dag, då Gud skall uppväcka dem alle ifrån de döde och säga dem hvad de gjort hafva. Gud har hållit noga räkning deröfver, och Gud är vittne till allt. 8. Har du ej märkt, att Gud känner allt, som är i himlarne och på jorden. Tre personer tala ej hemligen med hvarandra, utan att Han är den fjerde, ej heller fem, utan att Han är den sjette, ej heller färre eller flere, utan att Han är med dem, hvar helst de må vara. På uppståndelsedagen skall Han säga dem hvad de gjort hafva, ty Gud är allvetande. 9. Gifver du ej akt på dem, som, sedan

¹ Khaula, Tha'labas dotter, hade blifvit skild ifrån sin man med den formeln, som står i 2:dra versen, och som hos araberne innebar en beständig äktenskapsskilnad. Detta hade ock Muhammed bekräftat i afseende på henne. Men till följe af kvinnans böner o. s. v. medgaf han en lindring i lagen, under vilkor att de förbindelser skulle uppfyllas, som stadgas i 4 och 5 verserne. Kap. 24 behandlar ungefär samma ämne,

de förbjudits, att hålla förtroliga samtal, återvända till det, som förbjudits dem. Ämnet för deras samtal är elakhet, hat och förolämpning emot aposteln. När de komma till dig, helsa de dig ej såsom Gud helsar dig, och säga sins emellan: "hvi straffar Gud oss ej för det, som vi säga?" Helvetet varder deras förtjenta lön. Dit skola de kastas och hemsk är den boningen. 10. O I som tron! då I hållen förtroliga samtal, så talen ej om elakhet, hat och förolämpning emot aposteln, utan talen om godhet och undergifvenhet. Frukten Gud, till hvilken I skolen församlas. 11. *Sådana* hemliga samtal komma blott ifrån Satan, så att de troende skola bedrövas; men utan Guds tillåtelse kan han alls icke skada dem. På Gud må de troende förtrösta.

12. O I som tron! när man säger till Eder: "gören rum i eder församling," så gören rum. Gud skall göra rum för Eder. Och när man säger till Eder: "stigen upp," så stigen upp. Gud skall upphöja flere grader dem af Eder, som tro och hafva undfått kunskap, ty Gud känner edra gerningar.

13. O I som tron! då I äsken enskildt samtal med aposteln, så betalen före samtalet en almosa (inträdesavgift). Detta skall vara bäst för Eder och mest bidra till eder helgelse. Men hafven I icke medel dertill, så är Gud förlåtande, barmhertig. 14. Tveken I, att betala almosan före samtalet? Om I icke gören det, — Gud skall ursäkta Eder för det — så iakttagen dock bönen, betalen den *stadgade* almosan och lyden Gud, ty Gud vet edra gerningar.

15. Har du ej gifvit akt på dem, som välja sig vänner af det folk (judarne), mot hvilket Gud är vred? De äro hvarken af edert eller af deras parti. De svärja på det som är falskt (att de äro muslimin), ehuru de veta det. 16. Gud har tillredt åt dem ett hårdt straff, ty deras gerningar äro onda. 17. De använda sine eder till ett skydd för sig, och hindra andre ifrån Guds väg. Derföre väntar dem ett vanärande straff. 18. Hvarken deras barn eller rikedomar skola vara dem till något gagn emot Gud. De skola komma i *helvetets* eld, att der i evighet förblifva. 19. En dag skall Gud uppväcka dem alle. De skola då svärja inför Honom, så som de svärja inför Eder, menandes att det skall hjälpa dem. De äro ju idel lögnare. 20. Satan har fått makt med dem och kommit dem att för-

gäta Guds åkallande. Desse äro Satans skara. Satans skara varder ju alldeles förtappad. 21. Sannerligen, de som sätta sig emot Gud och Hans apostel, äro de föraktligaste menniskor. Gud har skrivit: "jag och mina sändebud skola hafva framgång." Gud är stark och mäktig. 22. Du skall ej finna, att någon, som tror på Gud och på den ytterste dagen, älskar den, som sätter sig emot Gud och Hans apostel, vore det än en fader, son, broder eller släkting. *Gud* har i desses hjertan inristat tron, understöder dem med en, ifrån sig utgående, ande, och inför dem i lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, der de få evigt vara. Gud är nöjd med dem och de med Honom. Desse äro Guds skara och Guds skara skall det väl gå.

LIX. Utdrifvandet.

(Medinensiskt, 24 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Allt i himlarne och på jorden lofvar Gud. Han är den Allsmäktige, den Allvise. 2. Det är Han, som utdref de otrogne af Skriftens egare¹ ur sina hem och tvang dem att sälla sig till de förut utvandrade. Icke trodden I, att de skulle lemna sina hus, och de förmenade sjelfve, att deras borgar skulle skydda dem emot Gud. Men Gud angrep dem ifrån ett håll, som de ej hade väntat sig, och Han ingaf en sådan skräck i deras hjertan, att de nedrefvo sina boningar med sina egna, så väl som med de troendes, händer. Hemten lärdom häraf I, som hafven *öppna* ögon. 3. Hade Gud ej dömt dem till landsflykt, så skulle Han hafva straffat dem i detta lifvet. I evigheten väntar dem *helveteseldens* pina. 4. Detta var en följd deraf, att de bröto förbundet med Gud och Hans apostel. Men om någon sätter sig emot Gud, så är Han sannerligen en sträng bestraffare. 5. Att I nedhöggen några af deras palmer och läten andra stå qvar på sina rötter, skedde

¹ Den judiske stammen Benû-Nadhîr, som, under ett föregifvet brott emot ett fördrag emellan dem och muslimin, tvungos att utvandra år 9 e. H. Kapitlet syftar hufvudsakligen på denna händelse. Se inledn. sid. 47 f.

enligt Guds vilja och för att bringa de elake på skam. 6. Hvad Gud af deras egendom har gifvit sin apostel till byte, hafven I ej genom bestigandet af häst eller kamel förvärfvat, utan Gud lemnar i sin apostels våld hvem Han vill, ty Gud är allsmäktig. 7. Hvad som Gud beskärde sin apostel af bytet, taget ifrån stadsboarne, tillhör således Gud, Hans apostel, dennes anförvandter, faderlöse, fattige och dem, som ej ega något hem, på det att det ej skall komma i omlopp ibland de rike af Eder. Hvad aposteln gifver Eder, det emottagen, och låten det vara, som han förbjuder Eder. Frukten Gud, ty Han straffar strängt. 8. Det tillhör *nemligen* de fattige utvandrarne, som fördrifvits ifrån sina hus och sin egendom, under det att de eftersträfvade Guds nåd och hjälpte Gud och Hans apostel. Dessa äro de i tron faste. 9. De *medinenser* som fått bo i sina hus och antagit Islâm före dem, älska dem, som hafva utvandrat till dem. De hysa ej någon ovilja öfver det, som fallit på desses lott, utan föredraga dem framför sig sjelfve, äfven om fattigdom råder ibland dem. Men de, som vakta sig för sina begärs välde, dem skall det väl gå. 10. Och de, som hafva kommit efter dem, säga: "o vår Herre! förlåt oss och våre bröder, som hafva gått före oss i tron, och ingjut ej i våra hjertan något groll emot de troende. O vår Herre! du är i sanning mild och barmhertig." 11. Har du ej sett på hycklarne. De säga till sine otrogne bröder ibland Skriftens egare: "om I utdrifvens, så skola vi utvandra med Eder och icke någonsin lyda någon, då det gäller Eder. Om I anfallens, skola vi komma till eder hjälp." Men Gud är ett vittne på att de ljuga. 12. Om de utdrifvas, så skola de visst icke utvandra med dem, och om de anfallas, så skola de ej bistå dem. Men om de bistå dem, så skola de taga till flykten, och sedan kunna de ej finna någon hjälp. 13. Deras fruktan för Eder är större i deras hjertan än den, som de hysa för Gud. Ty de äro menniskor utan förstånd. 14. De skola ej kämpa emot Eder i samlad trupp, utan i befästade orter och bakom vallar. Sinsemellan äro de af väldig tapperhet. Du kunde tro dem enige; men deras hjertan äro söndrade, ty de äro ett folk, som ej begriper något. 15. De likna dem, som kort förut hafva föregått dem. De hafva erfarit den svåra

följden af sina gerningar, och ett pinsamt straff väntar dem. ¹
 16. De göra såsom Satan. Han säger till menniskan: "tro icke,"
 men när hon är vorden otrogen, säger han: "jag har med dig
 intet att skaffa, ty jag fruktar verdarnes Herres straff." 17.
 Begges slut blifver, att de komma i *helvetets* eld, der de evigt
 skola dväljas. Sådan är syndarnes lön.

18. O I som tron! frukten Gud. Må hvarje menniska be-
 tänka hvad hon bereder för morgondagen (uppståndelsen).
 Frukten Gud, ty Gud känner hvad I gören. 19. Varen ej des-
 ses likar, som glömma Gud. Han låter dem derföre vårds-
 lösa sitt eget väl. Sådane äro illgerningsmän. 20. Icke kunna
 paradiset och helvetets innevånare förliknas med hvarandra.
 De som äro i paradiset äro de salige. 21. Om vi hade ned-
 sändt denne Korânen på ett berg, så skulle du hafva fått se
 det bäfva och sönderbrista af fruktan för Gud. Sådane äro
 de lärdomar, hvilka vi framställa för människorna, på det att
 de må komma till eftertanke.

22. Han är Gud, utom hvilken det icke gifves någon gud.
 Han vet det osynliga och det synliga, Han är den Förbar-
 mande, Barmhertige. 23. Han är Gud, utom hvilken det ej gif-
 ves någon gud, Konungen, den Helige, Friden, den Trogne,
 Vaktaren, den Höge, den Allsväldige, den Upphöjde. Långt
 ifrån Honom må de väsenden vara, som I uppställen som
 Hans likar! 24. Han är Gud, Skaparen, Frambringaren, Bil-
 daren. Honom höfvas de skönaste namn. Allt i himlarne
 och på jorden lofvar Honom. Han är den Allsmäktige, den
 Allvise.

LX. Den pröfvade qvinnan. ²

(Medinensiskt, 13 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. O I som tron! väljen ej mine och edre fiender till vän-
 ner. I bevisen dem kärlek, ehuru de icke tro på den sanning,

¹ Med dessa ord syftar profeten på de otrogne, som föllo i slaget
 vid Bedr.

² De nio förste verserne afse sannolikt det som berättas (se inledn.
 sid. 62) om Hâtibs försök att underrätta mekkanarne om Muhammeds till-

som har kommit till Eder. De utdrifva aposteln och Eder, derföre att I tron på Gud, eder Herre. Om I tågen ut för att strida för min sak och för att vinna min nåd, skolen I då yppa det för dem af vänskap? Jag vet bäst hvad I döljen och hvad I omtalen. Den af Eder, som så handlar, han afviker ifrån den rätte vägen. 2. Om de träffa Eder, så skola de vara edre fiender, och i ond afsigt angripa Eder med sina händer och tungor. De önska, att I åter varden otrogne. 3. Hvarken eder slägt eller edra barn skola vara Eder till någon nytta på uppståndelsedagen, då I skolen skiljas ifrån dem. Gud ser edra gerningar. 4. I hafven ett skönt föredöme uti Abraham och dem, som följde honom, då de sade till sitt folk: "vi frisäga oss ifrån Eder och de afgudar, som I tillbedjen utom Gud. Vi förneka Eder. Emellan oss och Eder skall hat och fiendskap städse råda, till dess ått I tron på den ende Guden." Dock äro Abrahams ord till sin fader icke *att efterfölja*: "jag skall bedja om förlåtelse för dig; men jag kan ej utverka något af Gud för dig." O vår Herre! på dig förtrösta vi, till dig vända vi oss. Till dig för vägen. 5. O vår Herre! utsätt oss ej för de otrognes frestelse till affall, utan förlåt oss. Du är den Allsmäktige, den Allvise. 6. I hafven ett skönt föredöme i dem (Abraham och hans anhängare); det är för hvar och en, som hoppas på Gud och på den ytterste dagen. Men om någon försmår detta, så är Gud dock rik och prisivärd. 7. Det är möjligt, att Gud kan stifta vänskap emellan Eder och dem, som äro edre fiender ibland dem, ty Gud förmår detta, och Gud är förlåtande, barmhertig. 8. Gud förbjuder Eder icke, att göra godt och rätt emot dem, som icke hafva bekrigat Eder för religionens skull, ej heller fördrifvit Eder ifrån edra hem; ty Gud älskar dem, som öfva rättvisa. 9. Gud förbjuder Eder endast vänskapsförbindelser med dem, som hafva bekrigat Eder för religionens skull, fördrifvit Eder från edra hem och hjälpt dem, som fördrifvit Eder. De som göra desse till sine vänner äro syndare.

ännade anfall. De följande höra till tiden kort efter freden vid Hudajbija, med undantag af den siste, som synes handla om samma ämne, som de förste verserne.

10. O I som tron! då troende qvinnor komma öfver till Eder, utvandrande *ifrån Mekka*,¹ så pröfven dem. Gud känner bäst deras tro. Om I då varden försäkrade, att de äro troende, så återsänden dem ej till de otrogne; de äro ej lagligen tillåtna för dem, ej heller de otrogne för dessa *till äktenskap*. Men betalen till dem, hvad de hafva utgifvit åt dessa i morgongåfvor. Det skall ej räknas Eder som synd, om I äkten dem, förutsatt att I gifven dem i hemgift, hvad dem tillkommer. Fasthållen ej de band, som fästa Eder vid otrogna qvinnor, men återfordren hvad I hafven utgifvit i hemgifter. De otrogne må ock återfordra, hvad de hafva utgifvit *i hemgifter* åt de qvinnor, som omvända sig till Islâm. Detta är Guds lag, som Han har föreskrifvit Eder. Gud är allvetande, allvis. 11, Om någon af edra hustrur flyr bort till de otrogne, så kommer eder tur *att betala*. Gifven då dem, hvilkas hustrur afvikit, så mycket som de hafva utgifvit i hemgift, och frukten Gud, på hvilken I tron. 12. O profet! när troende qvinnor komma till dig och lofva dig trohet under förbindelse, att ej erkänna någon like åt Gud, ej stjåla, ej hor bedrifva, ej döda sina barn, ej utsprida förtal, som de hafva uppdyktat sins emellan, och ej motsätta sig dig i det som är rätt; så mottag deras trohetslöfte och bed Gud förlåta dem, ty Gud är förlåtande, barmhertig.

13. O I som tron! ingån ej vänskapsförbindelser med ett folk, på hvilket Gud vredgas. De förtvifla om det eviga lifvet, likasom de otrogne förtvifla om dem, som ligga i grifternas.

LXI. Slagtordningen.

(Mednensiskt, 14 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Allt i himlarne och på jorden lofvar Gud. Han är den Allsmåktige, den Allvise. 2. O I som tron! Hvi sägen I det, som I icke gören? 3. Stort är det hat, som väckes hos Gud derföre att I sägen, hvad I icke gören. 4. Gud älskar dem, som strida för Hans skull i slutna slagtordning, likasom

¹ Se inledn. sid. 57.

om de voro en fast bygnad. — 5. Moses har ju sagt till sitt folk: "o mitt folk! hvi plågen I mig, fastän I veten, att Gud har sändt mig till Eder." När de afveko *ifrån sanningen*, så gjorde Gud deras hjertan affälliga, ty Gud leder icke de gudlösa människorna. 6. Jesus, Marias son har ju sagt: "o Israels barn! jag är ett Guds sändebud till Eder, för att bekräfta hvad som före mig har uppenbarats och att förkunna ett sändebud, som efter mig komma skall, och hvilkens namn är Ahmed."¹ Men då han nu har kommit till dem med obestriddliga uppenbarelsen, säga de: "detta är ett påtagligt taskspeleri." 7. Men ho är väl större syndare än den, som uppdiktar lögn om Gud, ehuru han inbjudes till Islâm? Gud leder icke de syndiga människorna. 8. De vilja utsläcka Guds ljus med sine läppar; men Gud fullkomnar sitt ljus, äfven om de *otrogne* deröfver förargas. 9. Det är Han, som har skiekat sin apostel med ledningen och sanningens religion, för att gifva den seger öfver alla religioner, äfven om hedningarne *deröfver* förargas. 10. O I som tron! Skall jag visa Eder en handelsaffär, som skall frälsa Eder ifrån ett pinsamt straff? 11. I skolen tro på Gud och på Hans apstel, kämpa för Guds sak med *uppoffring af edert lif* och eder egendom. Detta är bäst för Eder, om I insen det. 12. Gud skall då förlåta Eder edra synder och införa Eder i lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, och i tjusande hem i Edens paradys. Detta är den största salighet. 13. *I fån* ock annat, som I åstunden: hjälp ifrån Gud och en snar seger. Förkunna de troende den glada nyheten. 14. O I som tron! varen Guds hjälpare (Ansâr), såsom Jesus, Marias son en gång ropade till sine lärjungar: "hvem vill vara mine hjälpare åt Gud?" (3, 45) De svarade: "vi äro Guds hjälpare." En del af Israels barn trodde, men en del trodde ej. Vi bistodo då de troende emot sine fiender, och så vordo de snart segrande.

¹ Hänsyftning på Joh. Evang. 15, 23—27. Enligt muslimins tanke var nemligen Muhammed (Muhammed och Ahmed betyda detsamma "den prisade") den utlofvade paraklet. Det hade ursprungligen stått på det citerade stället, säger man, *περίκλητος* som förfalskats af de christne till *παράκλητος*. Jfr. 48, 28.

LXII. Församlingen.

(Medinensiskt, 11 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Allt i himlarne och på jorden lofvar Gud, Konungen, den Helige, den Allsmäktige, den Allvise. 2. Det är Han, som har sändt till hedningarne (araberne) ett sändebud af deras eget folk, för att uppläsa för dem Hans uppenbarelser, rena dem, samt lära dem boken och visheten; ty de voro förut i en uppenbar villfarelse, 3. och till andre af dem, som ännu icke hafva slutit sig till desse; men Han är den Allsmäktige, den Allvise. 4. Detta är en Guds nådegåfva, hvilken Han beskär dem, som Han vill. Gud är oändligen nåderik. 5. De, på hvilka lagens börda lades, men som ej ville bära den, likna åsnan, som bär böcker. Vedervärdig är deras liknelse, som icke tro på Guds uppenbarelser. Gud leder ej det syndiga folket. 6. Säg: "om I, judar, förmenen, att I, framför andra menniskor, ären Guds vänner, så önsken Eder döden, så framt I hafven rätt." 7. Men de skola aldrig önska sig den, till följe af sina gerningar, och Gud känner syndarne. 8. Säg: "döden, som I undflyn, skall säkert träffa Eder, och sedan skolen I återföras till den, som känner det osynliga och det synliga, och Han skall säga Eder, hvad I gjort hafven.

9. O I som tron! när det ropas till bönen på en församlingsdag (fredag), så skynden Eder att åkalla Gud och lemnen handeln. Detta är bäst för Eder, om I insen det. 10. Efter slutad bön, spriden Eder på jorden och sträfven att förskaffa Eder af Guds nådegåfvor; men åkallen ofta Gud, så skall det gå Eder väl. 11. Men då de se en handelsvara eller någon lek, så sprida de sig dit, och lemna dig *Muhammed*, stående allena (på predikstolen). Säg: "Gud har i sitt förvar det som är bättre än varor och lek. Gud är den bästa utskiftare af gåfvor."

LXIII. Hycklarne.

(Medinensiskt, 11 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Hycklarne hafva väl kommit till dig och sagt: "vi betyga, att du är Guds sändebud." Att du är ett Guds sändebud, vet Gud, men Han betygar ock, att hycklarne äro ljugare. 2. De undanstieka sig bakom sin ed och afhålla menniskorna ifrån Guds väg (striden emot de otrogne). Dåliga äro deras gerningar! 3. Saken är den: de hafva trott, sedan äro de vordne otrogne. Derföre är ett insegel tryckt på deras hjertan, och de kunna icke förstå *sanningen*. 4. Om du ser dem, så gör deras yttre på dig ett godt intryck, och om de tala, hör du på deras ord. Men de äro *fege*, såsom trädstockar, stödde *emot en vägg*. De mena, att hvarje rop gäller dem. De äro *muslimins* fiender. Tag dig till vara för dem. Gud fördöme dem! Hvart låta de vilseföra sig? 5. Om man säger till dem: "kommen! Guds apostel skall bedja om förlåtelse för Eder," så vrida de sina hufvuden, och du kan se, huru de af högmod vända sig bort. 6. Det är likgiltigt för dem, om du beder om förlåtelse för dem eller icke. Gud skall ej förlåta dem. Gud leder ej det gudlösa folket. 7. Det är de, som säga: "Iemnen icke understöd åt Guds apostels anhängare, så skola de öfvergifva honom." — Men himlarnes och jordens skatter tillhöra Gud, dock hycklarne begripa det ej. 8. De säga: "när vi återvända till Medîna, så skall den ädle fördrifva den vanbördige." Men adeln tillkommer Gud, Hans sändebud och de troende, *ej hycklarne*. Dock, hycklarne veta det ej.

9. O I som tron! låten ej edre egodelar eller edra barn afleda Eder ifrån Guds åkallande, ty de som så göra, varda förtappade. 10. Gifven almosor af det, som vi hafva beskärt Eder, innan döden hinner till någon af Eder. Han skall då säga: "o min Herre! om du ville förunna mig ett kort upp-

¹ Verserne 1—8 uppenbarades efter bataljen emot Benû-Mustalik (se inledn. sid. 53 f.) år 5—6. Abd-Allâh ibn-Ubaj hade derunder vid ett tillfälle skarpt tadlat medinenserne, att de hade upptagit Muhammed hos sig. Nu finga de se följderna af ett sådant misstag.

skof, så skulle jag gifva almosor och varda rättfärdig." 11. Men Gud gifver icke uppskof åt någon menniska, när hennes tid är ute. Gud känner edra gerningar.

LXIV. Det ömsesidiga bedrägeriet.

(Medinensiskt, 18 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Allt, som är i himlarne och på jorden, lofvar Gud. Hans är väldet, Hans är äran och Han är allsmäktig. 2. Det är Han som har skapat Eder *alle*. Af Eder äro somlige troende, andre otrogne; men Gud ser hvad I gören. 3. Han har skapat himlarne och jorden efter en vis plan, bildat Eder och gifvit Eder den skönaste form, och till Honom för vägen. 4. Han känner allt, som finnes i himlarne och på jorden, Han vet hvad I fördöljen och hvad I yppen, och Han känner *edra* hjertans hemligheter. 5. Har ej berättelsen om de forne otrogne kommit till Eder? De fingo erfara den svåra följden af sina handlingar, och ett pinsamt straff väntar dem. 6. Ty apostlar kommo till dem med obestriddliga uppenbarelser, och de sade då: "huru? skola menniskor leda oss?" De trodde ej, utan vände sig bort. Men Gud kan vara dem förutan, ty Gud är rik och prisivärd. 7. De otrogne mena, att de ej skola uppväckas ifrån de döde. Säg: "jo, vid min Herre! I skolen uppväckas, och sedan skall man förkunna Eder hvad I gjort hafven. Detta är lätt för Gud. 8. Tron då på Gud, på Hans apostel och på det ljus, som vi hafva nedsändt. Gud vet hvad I gören." 9. En dag skall Han församla Eder till församlingsdagen. Det är en dag af ömsesidigt bedrägeri.¹ Den som har trott och left dygdigt, honom skall Han förlåta synderna och införa honom i lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, och der får han evigt vara. Detta är den högsta salighet. 10. De otrogne deremot, som ansett våra uppenbarelser för lögner, de skola komma i helvetet och der evigt dväljas. Det är en hemsk boning.

¹ De, som här i verlden varit lycklige, skola i evigheten varda olycklige, och tvärtom.

11. Det händer aldrig någon olycka, utan med Guds vilja. Dens hjerta, som tror på Gud, leder Han, ty Gud vet allt. 12. Lyden Gud och lyden aposteln. Men om I bortvänden Eder, så har aposteln ingen annan pligt än att tydligt kungöra sitt uppdrag. 13. Gud, det gifves ingen gud utom Honom. På Honom må de troende förtrösta.

14. O I som tron! I hafven fiender i edra makar och i edra barn (de vända edre tankar ifrån Gud); vakten Eder för dem. Men om I tillgifven, öfversen och förlåten (deras försök att afleda Eder ifrån Islâm), så är ock Gud förlåtande, barmhertig. 15. Sannerligen, edra rikedomar och edra barn äro Eder en källa till frestelser (8, 28); men hos Gud är förvarad en stor lön. 16. Frukten derföre Gud, så mycket som I förman, hören, lyden och gifven almosor för edert eget bästa. Den som bevarar sig för sitt hjertas ingivelse till girighet, han varder lycklig. 17. Om I gifven Gud ett skönt lån (2, 246), så skall Han återgälda Eder det fördubbladt, och förlåta Eder, ty Gud är tacksam, långmodig. 18. Han vet det osynliga och det synliga, den Allsmäktige, den Allvise.

LXV. Äktenskapsskilnaden.

(Medinensiskt, 12 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. O profet! när I skiljen Eder ifrån edra hustrur, så gören det på deras bestämde tid (2, 226 ff). Beräknen noga denne tid och frukten Gud, eder Herre. Bortdrifven dem ej ur sina hus, ej heller må de lemna dem (af egen drift, före denne tids utgång), så vida de icke begå ett bevisligt äktenskapsbrott. Detta är Guds bud. Den som öfverträder Guds bud, han skadar sig sjelf. Du vet icke, om ej Gud härefter kan låta något hända (så att man ångrar skilsmessan). 2. När de äro nära uppnåendet af sin bestämde tid, så antingen behållen dem med vänlighet, eller skiljen Eder i vänlighet ifrån dem, och tillkallen som vittnen redlige män ibland Eder, som må afgifva ett uppriktigt vittnesmål såsom inför Gud. — Detta är en förmaning för den, som tror på Gud och på den ytterste dagen. Gud skall skaffa den, som fruktar Honom, en ut-

väg *ifrån all olägenhet härvid*, och beskära honom hvad han behöfver *till omkostnader ifrån ett håll*, som han ej har räknat på. 3. Gud är nog för den, som förtröstar på Honom, ty Gud utför sin vilja. För allting har Gud bestämt ett visst mått och mål. 4. För sådana af edra hustrur, som icke kunna vänta återkomsten af sin rening, i fall I hysen tvifvel om deras tillstånd, så är väntningstiden för dem tre månader. Sak samma vare för dem, som ännu icke haft sin rening. För de hafvande räcker väntningstiden till dess att de nedkommit. Gud skall göra sitt bud lätt för den, som fruktar Honom. 5. Detta är Guds bud, som Han har nedsändt till Eder. Den gudfruktiges missgerningar skall Gud utstryka, och föröka hans lön. 6. Gifven *de fränskilda* bostad der I bon, efter edra omständigheter, och förorsaken dem ej sådana olägenheter, att I tvingen dem *att gå bort*. Äro de hafvande, så försen deras behofver till deras nedkomst. Gifva de di åt edra barn, så betalen dem lönen derföre, och rådgören Eder emellan med vänlighet. Möten I svårigheter härvid, så låten en annan kvinna gifva *barnet* di. 7. Den som har öfverflöd, han gifve af sitt öfverflöd, och den som fått sig knapt tillmätt, han gifve af det, som Gud har beskärt honom. Gud pålägger icke någon utöfver de medel, som Han har gifvit honom. Gud skall nog låta lättnad följa på nöd. 8. Huru många städer hafva icke afvikit ifrån Guds och Hans sändebuds befallningar? Vi hafva derföre med dem uppgjort en sträng räkning och straffat dem med ett grymt straff. 9. De hafva smakat den onda följden af sin vandell, och slutet på deras uppförande vardt förtappelse. 10. Gud har beredt åt dem ett strängt straff. Frukten Gud, I som hafven förstånd! 11. I som tron! till Eder har Gud nedsändt en varning, ett sändebud, som för Eder uppläser Guds obestriddliga uppenbarelser, för att föra de troende och dygdige ut ur mörkret till ljuset. Den som tror på Gud och gör godt, honom skall Han införa i lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, och der får han evigt vara. En härlig lott har Gud beredt åt honom. 12. Det är Gud, som har skapat sju himlar och lika många jordar. Guds bud kommer ned genom dem alle, på det att I mågen veta, att Gud är allsmäktig och att Gud omfattar allting med sin kunskap.

LXVI. Förbudet.

(Medinensiskt, 12 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. O profet! hvi skall du, till dina hustrurs välbehag, anse det för förbudet, som Gud har tillåtit dig? Gud är förlåtande, barmhertig. 2. Gud har (efter din ed, att ej vidare umgås med Maria) föreskrifvit Eder, att *genom en bot* lösa Eder ifrån edre eder. Gud är eder Herre och Han är allvetande, allvis. 3. Då profeten hade hemligen omtalat för en af sina hustrur (Hafsa) en nyss timad händelse, och hon utspridde den, så, sedan Gud hade meddelat profeten detta, nämnde han en del deraf åt henne, men utelemnade en del. När han omtalade detta för henne, frågade hon: "hvem har sagt dig detta?" Han svarade: "Gud, den Allvetande, den Kunnige har sagt mig det." 4. Om I begge (Hafsa och Aïscha) omvänden Eder i ånger till Gud — ty edra hjertan hafva kommit på villovägar — *så skall Gud förlåta Eder*. Men sammansvärjen I Eder emot honom, så är Gud hans beskyddare och Gabriel och hvarje rättskaffens man ibland de troende. Änglarne skola också efter detta varda hans hjelpare. 5. Om han skiljer sig ifrån Eder, så kan det hända, att Gud gifver honom i edert ställe hustrur, som äro bättre än I, sanna muslimin, troende, undergifna, ångrande, fastande, såväl förut gifta, som jungfrur.

6. O I som tron! vakten Eder sjelfve och edra familjer för den eld, hvars bränsle är människor och stenar (afgudabeläten). *Till vaktare* öfver dem *äro satte* stränge och förfärlige änglar, som icke sätta sig emot det, som Gud befaller dem, utan fullgöra hvad som bjudes dem. 7. O I otrogne! söken ej att ursäkta Eder på den dagen. I skolen endast lönas efter edra gerningar. 8. O I som tron! vänden Eder till Gud med en uppriktig ånger, så skall eder Herre förlåta Eder edra missgerningar och införa Eder i lustgårdar, vattnade af

¹ De fem förste verserne afse profetens tvist med hustrurna, som försakades genom hans umgänge med den koptiska slafvinnan Maria i Hafsas hus och hvaröfver denna senare högligen uppbragtes. Se inledn. sid. 69.

rinnande bäckar, en dag, då Gud ej skall utskämma, hvarken profeten eller dem, som hafva trott med honom. Deras ljus skall skynda framför dem och på deras högra sida (57, 12). De skola säga: "o vår Herre! gör vårt ljus fullkomligt och förlåt oss, ty du är allsmäktig."

9. O profet! bekriga de otrogne och hycklarne och skona dem ej. Deras hem varder helvetet, och den boningen är hemsk. — 10. Gud framställer till varnagel för de otrogne Noachs hustru och Lots hustru. Begge voro de gifta med två af våre rättfärdige tjenare, som de båda bedrogo. Deras män kunde ej alls hjälpa dem emot Gud, utan det skall sägas till dem: "gå in i elden med de andre." 11. För de troende har Gud framställt till föredöme Faraos hustru. Hon sade ju: "bygg åt mig, min Herre! hos dig i paradiset en boning, och fräls mig ifrån Faraos och hans gerningar, och fräls mig ifrån det syndiga folket." 12. Så ock Maria, Imrâns dotter, som bevarade sin oskuld. Vi inbläste uti hennes lif något af vår ande. Hon trodde på sin Herres ord och på Hans skrifter, samt var en from människa.

LXVII. Herraväldet.

(Mekkanskt, 30 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Välsignad vare Han, i hvars hand herraväldet är, — Han är allsmäktig — 2. som har skapat döden och lifvet, för att pröfva Eder och se, hvem som har gjort de bästa gerningarna, — Han är den Mäktige, den Förlåtande — 3. som har skapat sju himlar i hvarf (i concentriskas sferer) — du upptäcker ej i den Barmhertiges skapelse någon disharmoni. Se dig om ännu en gång, om du kan upptäcka något fel. 4. Se dig om ännu en gång, två gånger om, och ditt öga skall hafva sökt förgäfvets, ehuru det har utmattat sig. 5. Den nederste himmelen hafva vi prydt med flammande ljus, hvilka vi använda till satanernes stenande, åt hvilka vi hafva beredt helveteseldens pina (37, 7). 6. Dem, som hafva visat otacksamhet emot sin Herre, väntar helvetets straff. Det är en

hemsk bostad! 7. När de ditkastas, höra de ett tjutande, och lågan flammar upp. 8. Så ofta en hop inkastas, spricker den nästan af raseri, och dess vaktare fråga dem: "har ingen varnare kommit till Eder?" 9. De svara: "jo, en varnare har nog kommit till oss, men vi beskyllde honom för lögn och påstodo: Gud har ej uppenbarat något, I ären (I varnare!) i en stor villfarelse." 10. De säga *vidare*: "om vi hade hört på eller varit förnuftige, så skulle vi icke vara bland helvetets innevånare." 11. Nu erkänna de sin skuld. Derföre bort med helvetets folk! 12. De som i löndom frukta sin Herre, få förlåtelse och en stor lön. 13. Döljen eller yppen eder öfvertygelse, Han vet hvad som är inom edra bröst. 14. Eller skall Han icke känna dem, som Han har skapat? — Han är den Skarpsynte, den Kunnige. 15. Han har underlagt Eder jorden; gå på dess skuldror och äten af det, som Han beskär. Men till Honom för uppståndelsen. 16. Ären I säkre för den, som är i himmelen, att Han ej låter Eder uppslukas af jorden? — Se den vaggar redan! — 17. Eller ären I säkre för den, som är i himmelen, att Han ej sänder öfver Eder ett stenregn? — då skolen I förnimma hurudan min varning är. 18. Äfven deras föregångare hafva behandlat *mina sändebud* såsom lögnare — men hurudant var mitt missnöje! 19. Hafva de aldrig betraktat foglarne ofvan sig, huru de utspänna och åter draga till sig vingarne? Endast den Barmhertige håller dem uppe — Han ger akt på allt. 20. Ho är väl den, som, vore han ock en legion, kunde bistå Eder emot den Barmhertige? — de otrogne äro försjunkne i villfarelser. 21. Ho är väl den, som kunde föda Eder, om Han förhölle Eder det, som Han beskär? — de framhärda förstockade i öfvermod och motvilja *för sanningen*. 22. Är väl den bättre ledd, som faller på näsan, då han går, eller den, som vandrar rakt fram på en rät väg? 23. Säg: "det är Han, som har låtit Eder uppväxa, och gifvit Eder hörsel, syn och hjerta. I ären föga tacksamme." 24. Säg: "det är Han, som har skapat Eder på jorden, och till Honom skolen I församlas." 25. De säga: "när skall denna hotelsen gå i fullbordan? Säg oss det, om I talen sanning." 26. Svara: "kunskapen *derom* är hos Gud; jag är blott en uppenbar varnare." 27. När de få se den närma sig, så varda de otrognes anleten dystra, och det ropas till dem: "detta är det, som I påkalla-

den." 28. Säg: "om Gud låter mig och mine anhängare förgås, eller förbarmar sig öfver oss (låter oss dö en naturlig död),¹ hvem skall då, efter eder mening, skydda de otrogne för ett pinsamt straff?" 29. Säg: "Han *vår Gud* är den Barmhertige. På Honom tro vi och till Honom sätta vi vår förtröstan. — I skolen få se, hvem som är i en uppenbar villfarelse." 30. Säg: "om nu i morgon edra källor skulle utsina, hvem skall, efter eder åsigt, gifva Eder drickesvatten?"

LXVIII. Nån.²

(Mekkanskt, 52 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. N. *Jag svär* vid pennan och vid det, som de dermed skrifva: 2. du är genom din Herres nåd icke besatt, 3. utan du skall få en riklig lön; 4. ty du har i sanning ett högt kall. 5. Du skall se och de skola se, 6. hvem som bäst förtjenar detta namn.³

7. Sannerligen, din Herre vet bäst, hvem som har förrirat sig ifrån Hans väg, Han känner ock bäst dem, som låta leda sig. 8. Lyd derföre icke dem, som anse uppenbarelserna för lögner. 9. De önska, att du gäfvde efter, så skulle ock de gifva efter. 10. Men följ ej hvarje eländig svärjare, 11. bakdantare och skymfande partigångare, 12. som förhindrar det goda, vedersakare, syndare, 13. grym och dertill af naturen märkt, 14. derföre att han eger rikedom och *många* söner. 15. När våra uppenbarelser uppläsas för honom, säger han: "detta är de gamles sagor." 16. Vi skola märka honom på snabeln.

17. Vi hafva hemsökt dem (mekkanarne), såsom vi en gång hemsökte trädgårdens egare, då de svuro: "i morgon bittida skola vi inhösta." 18. Men de glömde ordet "om," 19.

¹ D. ä. innan I ännu hafven omvänt Eder.

² Den 25:te bokstafven i det arabiska alfabetet. Kapitlet kallas ock "pennan."

³ Desse fem verser anses af många hafva uppenbarats straxt efter verserne 1—5 i 96:te suran, för att stärka profetens tro på den gudomliga uppenbarelsen.

och under det att de sofvo, öfvergick trädgården en förödelse, sänd ifrån din Herre, 20. och om morgonen var den, som om den hade varit skördad. 21. Men de ropade till hvarandra i morgonstunden: 22. "gå ut på edert fält, om I viljen skörda." 23. De begåfvo sig i väg och talade tyst med hvarandra: 24. "i dag skall ingen fattig få komma hit till Eder." 25. Då de uppstodo, voro de bestämde att utföra sin *egenmyttiga* afsigt. 26. Då de sågo trädgården, sade de: "vi hafva gått vilse. 27. Nej! man har plundrat oss." 28. Den förnuftigaste ibland dem sade: "har jag ej sagt Eder: hvarföre lofven I icke Gud?" 29. De ropade: "prisad vare du, vår Herre! vi voro verkligen orättfärdige." 30. De gjorde hvarandra förebräelser, 31. och sade: "ve oss! vi äro sannerligen brottslingar. 32. Dock, kanhända att vår Herre gifver oss något bättre i stället för det, ty vi hafva en längtan efter vår Herre." 33. Så är straffet; men det eviga lifvets straff är större. O om människorna dock insågo det!

34. För de gudfruktige finnas hos deras Herre sällhetens lustgårdar. 35. Kunna vi behandla de Gudi undergifne (muslimin), såsom illgerningsmännen? 36. Hvad går åt Eder, att I så kunnen döma? 37. Eller hafven I en bok, i hvilken I läsen, 38. att I skolen få hvad I viljen välja? 39. Eller hafven I emottagit eder, som äro bindande ända till uppståndelsedagen, att I skolen få hvad I viljen bestämma? 40. Fråga dem, hvem af dem, som går i borgen för detta? 41. Eller hafva de liktänkande vänner? Låt dem framföra desse, om de tala sanning. 42. En dag, skall en hård sak förestå. De skola tillsägas att knäböja, men de förmå det ej. 43. Med nedslagna ögon, höljas de af skam; ty när de tillsades att knäböja, under det att de voro i stånd dertill, *så gjorde de det ej.* 44. Låt mig då hållas med dem, som anse denna boken för en dikt. Vi skola småningom föra dem till straffet på ett sätt, som de ej vänta. 45. Men jag skall gifva dem ett långt uppskof, ty min plan är orubblig. 46. Skall du begära lön af dem? Men de äro nedtyngde af skulder. 47. Hafva de väl kunskap om det fördolda, så att de uppskrifva *ur denna källa sina omdömen?* 48. Vänta tåligt din Herres dom, och var icke såsom *Jonas* i hvalfisken, när han full af vrede ropade *till Gud.* 49. Om icke hans Herres nåd hade omfattat honom, så hade

han, höljd af skam, utkastats på en öde strand. 50. Men hans Herre utvalde honom och försatte honom ibland de rättfärdiges antal. 51. De otrogne vilja nästan nedslå dig med sina *hatfulla* ögonkast, när de höra varningen, och de säga: "han är visserligen besatt." 52. Den är dock endast en varning för hela världen.

LXIX. Det oundvikliga.

(Mekkanskt, 52 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Det oundvikliga (straffet) — 2. hvad är det oundvikliga? 3. Och huru vet du, hvad det oundvikliga är? 4. Thamûdäerne och a'diterne hafva förnekat domedagen, 5. men thamûdäerne förgjordes genom ett förfärligt oväder, 6. och a'diterne genom den häftige orkanen, 7. som Han lät rasa öfver dem oupphörligen under sju nätter och åtta dagar, och du skulle hafva kunnat se innevånarne kullkastade såsom murkne palmstammar. 8. Ser du till någon kvarlefva af dem? 9. Farao, hans föregångare och de omstörtade *städerne* (Sodom och Gomorrha) begingo brott, 10. och försyndade sig emot sin Herres sändebud, derföre straffade Han dem med ett förökadt straff. 11. Då vattnet öfversvämmade (vid syndafloden), buro vi Eder på den simmande *arken*, 12. på det att vi skulle göra den för Eder till en varnagel, som förnuftiga öron aldrig glömma. ¹

13. När det en gång stötes i basunen, 14. och jorden och bergen upplyftas och krossas med en stöt, 15. på den dagen inträffar den annalkande *straffdomen*, 16. och himmelens fäste spricker och varder fullt af remnor, 17. och änglarne hålla sig vid dess rand, och öfver dem bäres din Herres thron, på denne dagen af åtta *änglar*. 18. På den dagen skolen I inställas inför Honom, och ingen af edra hemligheter varder

² Det är en urgammal saga, ännu icke förgäten i österlandet, att stycken af Noachs ark ännu finnas förvarade i de kurdiska bergen. Jfr. 54, 15.

fördold. 19. Han, som då fått sin bok (sitt skuldregister) i sin högra hand, skall säga: "se här! läsen min bok. 20. Jag har alltid trott, att jag skulle undergå räkenskap inför Honom." 21. Han får lefva i ett sällt tillstånd 22. uti en högt belägen lustgård, 23. hvars frukter *kunna plockas* nära honom. 24. *Man säger till dem:* "äten och dricken till eder helsa, såsom belöning för hvad I hafven gjort under förflutne dagar." 25. Den åter, som fått sin bok i venstra handen, skall utbrista: "gifve Gud, att jag ej hade bekommit min bok! 26. Icke visste jag, hurudan min räkenskap skulle blifva. 27. O att döden hade gjort slut på mig! 28. Min rikedom har ej varit mig till gagn. 29. Min makt är förbi." 30. *Gud säger:* "gripen och binden honom. 31. Steken honom sedan ihelvetets eld. 32. Pålägggen honom derefter en sjuttio alnars lång kedja, 33. ty han trodde ej på den högste Guden 34. och var ej benägen att gifva föda åt den fattige. 35. Derföre har han här ej någon varm *vän*, 36. och får ej annan spis än var, 37. hvilket endast syndarne skola äta."

38. Jag behöfver icke svärja vid det, som I sen, 39. ej heller vid det, som I icke sen: 40. detta är sannerligen en ädel apostels ord, 41. och icke en skalds ord — I hafven föga tro! — 42. ej heller en spåmans ord, — I hafven föga eftertanke! — 43. utan en uppenbarelse ifrån verldarnes Herre — 44. och om han (Muhammed) pådiktade oss något sladder, 45. så skulle vi gripa honom vid hans högra hand, 46. och afskära hans pulsåder. 47. Ingen af Eder skulle då kunna skydda honom. 48. Nej! det är en varning för de fromme. 49. Vi veta nog, att det ibland Eder gifves folk, som anse detta för en lögn. 50. Lögnarne äro derföre blott att beklaga, 51. ty denna *uppenbarelse* är den vissa sanningen. 52. Prisa derföre din Herres namn, den Stores!

LXX. Trappstegen.

(Mekkanskt, 44 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Någon frågade *dig* om ett straff, som är i antågande 2. för de otrogne, hvilket ingen kan hindra, 3. och som kommer

ifrån Gud, trappstegens Herre (den upphöjde), 4. till hvilken änglarne och den *helige* anden uppstiga på en dag, som varar femtiotusen år. 5. Var du blott tålig på ett ädelt sätt! 6. De hålla *straffet* för aflägsset, 7. men vi hålla det för nära. 8. En dag skall himmelen varda såsom oljedrägg, 9. och bergen se ut som mångfärgad ull (kringflygande i luften). 10. Vännerne skola ej bekymra sig om hvarandra, 11. ehuru man låter dem se hvarandra. Syndaren vore glad, om han kunde friköpa sig ifrån den dagens qval med sina barn, 12. och med sin hustru och med sin broder, 13. och sin släkt, som *nu* skyddar honom, 14. och med hela världen, om han kunde rädda sig. 15. Det kan ej ske, ty *elden* lågar, 16. som bränner köttet af benen 17. och kallar till sig den, som har vändt *sanningen* ryggen och gått bort, 18. samlat och hopat *rikedomar*.

19. Menniskan är af naturen häftig. 20. Träffad af en motgång, varder hon otålig. 21. Men när något godt faller på hennes lott, så varder hon karg. 22. Icke så de fromme, 23. som äro ihärdige i sina böner, 24. i hvilkas egendom alltid finnes en bestämd del 25. för tiggaren och den nödstälde, 26. som äro öfvertygade om domedagen, 27. som bäfva för sin Herres straff, — 28. ingen är säker för sin Herres straff — 29. som styra sina lustar, 30. — endast tillfredsställande dem med sina makar och slafvinnor, ty då äro de frie ifrån tadel — 31. men de, som med sina begär gå längre, öfverträda Guds bud — 32. som troget bevara anförtrödt gods och uppfylla sina förbindelser, 33. som äro rättskaffne då de vittna, 34. och som noga iakttaga sina böner. 35. Desse skola med ära upptagas i paradiset. 36. Huru kommer det sig då, att de otrogne springa omkring dig (Muhammed) 37. uti spridda hopar till höger och till venster? 38. Vill hvarje man af dem inträda i sällhetens paradiset? 39. Nej! vi hafva skapat dem af det, som de veta. 40. Vi behöfva icke svärja vid österns och vesterns Herre! att vi äro i stånd att *förgöra dem och sätta* i deras ställe dem, som äro bättre än de. Ingen kan dervid lägga hinder i vår väg. 42. Låt dem blott hållas. De må skämta och leka, till dess att deras dag kommer, och de få det, hvarmed de hotats, 43. den dag *nemligen*, på hvilken de framgå ur grifterna så hastigt, som om det vore frågan om en kapplöpning, 44. med

nedslagna ögon och höljde af blygsel. Detta är den dag, hvarmed man hotat dem.

LXXI. Noach.

(Mekkanskt, 29 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Vi hafva sannerligen sändt Noach (7, 57) till sitt folk *med denna befallning*: "varna ditt folk, innan ett pinsamt straff drabbar dem." 2. *Noach* sade: "o mitt folk! jag är för Eder en uppenbar predikare, 3. att I skolen tjena Gud, frukta och lyda Honom. 4. Då skall Han förlåta edra synder och skänka Eder lifvet till en bestämd tid (eder naturlige död, och ej låta straffet inträda). *Men veten, att* när en gång den af Gud bestämde terminen kommer, så kan den ej uppskjutas. O om I vissten det! 5. Han sade: "min Herre! natt och dag har jag predikat för mitt folk, men min predikan har endast ökat deras motvilja. 6. Så ofta som jag predikade för dem, på det att du måtte förlåta dem deras synder, satte de fingrarne uti öronen, betäckte sig med sina kläder (så att de skulle slippa att se mig), voro hårdnackade och högmodige. 7. Sedan har jag öppet predikat för dem, 8. derpå uppträdde jag offentligen inför dem, samt talade ock hemligt och förtroligt till dem. 9. Jag sade: "bedjen eder Herre om förlåtelse, ty Han är redo att förlåta. 10. Han skall nedsända öfver Eder himmelen i regnskurar, 11. föröka edra rikedomar och söner, gifva Eder trädgårdar och strömmar. 12. Huru kommer det sig, att I icke hoppens, att Gud skall hedra Eder *med sin nåd*? 13. Han har dock skapat Eder i flere ongångar (genom flera förvandlingar). 14. Sen I icke, huru Gud har skapat sju himlar i hvarf (öfver hvarandra) (67, 3), 15. satt på dem månen till att lysa, och satt solen som en fackla. 16. Gud har låtit Eder uppväxa ur jorden såsom plantor; 17. härefter låter Han Eder dit återvända och för Eder på nytt derur. 18. Gud har ock utbredt jorden åt Eder som en matta, 19. så att I kunnen vandra på dess rymlige stigar." 20. *Noach* sade *vidare*: "o Herre! de sätta sig emot mig och följa den, hvars rikedomar och barn endast ökat *medlen till* hans undergång." 21. De hafva uppgjort listige

planer, 22. och sagt: "öfvergifven icke edre gudar, öfvergifven icke Vadd, icke Sowá', 23. och icke Jághûth, Ja'ûk och Nasr." 1 24. Desse hafva fört mången vilse, och du, o Herre! gif desse syndare ingen annan tillväxt än i villfarelse. 25. För sina synders skull hafva *menniskorna* dränkts och kastats i *helvetets* eld, 26. och icke funnit någon hjälpare utom Gud. 27. Noach sade: "qvarlemna ej, min Herre! något spår af de otrogne på jorden; 28. ty om du lemnar dem qvar, så skola de förleda dine tjenare, och de skola hafva endast vanartige ättlingar. 29. Min Herre! förlåt mig och mine föräldrar synderna, samt alle dem, som troende inträda i mitt hus, de troende männen och qvinnorna, och låt de orättfärdige tillväxa endast i förderf."

LXXII. Genierne.

(Mekkanskt, 28 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Säg: "det har uppenbarats för mig, att någre genier lyssnat på *Koránens uppläsning* och sagt: vi hafva hört en underbar läsning, 2. som för till sanningen, och vi tro derpå. Vi vilja icke uppställa någon jemlike åt vår Herre. 3. Vår Herre är den Allrahögste, och har i sanning hvarken maka eller barn. 4. Dårar bland oss säga saker om Gud, hvilka icke äro Honom värdiga. 5. Hittills hafva vi trott, att hvarken menniskor eller genier kunna säga det som är lögn om Gud." 2 6. Det har väl gifvits menniskobarn, som tagit sin tillflykt till genierne, men de hafva derigenom endast blifvit värre, 7. ty de delade eder åsigt, *mekkanare!* att Gud ej uppväcker någon ifrån de döde. 8. Vi hafva undersökt himmelen och funnit den fylld af starke vaktare och stjernskott (37, 6 ff.). 9. Fordom plägade vi sätta oss der i en vrå för att lyssna. Men om nu någon lyssnar, så kastas på honom ett stjernskott. 10. Vi veta verkligen icke, om deras Herre förehar något ondt eller godt med dem, som äro på jorden. 11. Ibland oss finnas gode och

¹ Allt namn på arabiske afgudar.

² D. ä. vi hafva derföre antagit, att Gud har döttrar.

onde, ty vi vandra på olika vägar.¹ 12. Vi veta väl, att vi icke kunna motstå Gud på jorden, och icke undgå Honom genom flykten, 13. och derföre, så snart vi hörde ledningen (Korånen), trodde vi på den, och den, som tror på sin Herre, behöfver frukta hvarken för minskning i sin lön eller orättvisa. 14. Bland oss finnas muslimin och villfarande. De förre hafva sträfvat till det rätta. 15. De villfarande åter varda bränsle till helvetet.”²

16. Om de (mekkanarne) vilja hålla sig fast vid *den rätte vägen*, så skola vi rikligen gifva dem vatten att drieka, 17. så att vi derigenom må pröfva dem. Men den, som undandrager sig sin Herres åkallan, honom skall Han föra till ett hårdt straff. 18. Bönehusen äro inrättade för Guds skull; anropen ej *der* någon annan jemte Gud. 19. Då Guds tjenare (Muhammed) stod upp för att bedja till Honom, så nästan trängde de (genierne) sig hoptals på honom. 20. Säg: ”jag anropar endast min Herre och jag erkänner ej jemte Honom någon Hans jemlike.” 21. Säg: ”jag har ej makt att göra Eder hvarken ondt eller godt, 23. ej heller kan jag finna någon tillflykt utan hos Honom. 24. *Mitt enda kall* är att utföra hvad Han bjuder mig och kungöra Hans uppdrag.” Men de, som sätta sig emot Gud och Hans apostel, få helvetets eld *till lön*, och skola der evigt vara. 25. *De skola fortfara i sin otro.* Men när de få se det *straff*, hvarmed de hotas, så skola de förnimma, hvem som hade den svagaste hjälparen och var underlägsnast till antalet. 26. Säg: ”jag vet icke, om det, hvarmed I hotens, är nära förestående, eller om min Herre uppskjuter det. Han känner det fördolda, men låter ingen veta sin hemlighet, 27. utan den apostel, som vunnit Hans välbehag. Han låter vakt *af änglar* gå före och efter honom, 28. på det att Han må veta, om *apostlarne* hafva framfört sin Herres budskap. Han omfattar med sin kunskap alla deras steg, och räknar noga allting.

¹ D. ä. äro af olika tro, somlige hedningar, andre troende.

² Se inledn. sid. 20.

LXXIII. Den insvepte.

(Mekkanskt, 20 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. O du insvepte (sofvande)!¹ 2. Stå upp och vaka under natten, utom få stunder, 3. hälften af natten eller något mindre 4. eller något mera, och messa högtidligt Korânen, 5. ty vi vilja göra dig ett besvärligt meddelande. 6. Nattvakorna bereda bäst sinnet för andakt och äro ostördast, 7. under det att du om dagen en lång tid har att sysla med verlden. 8. Upprepa din Herres namn² och egna dig hel och hållen åt Hans tienst. 9. Han är österns och vesterns Herre. Det gifves ingen gud utom Honom. Välj Honom derföre till försvarare. 10. Fördrag tåligt hvad de säga, och undvik dem på ett anständigt sätt. 11. Låt mig och gudsförnekarna, som frossa i välstånd, vara, och gif dem ett litet uppskof. 12. Hos oss finna de kedjor och lågande eld, 13. mat, som fastnar i strupen, och pinande qual. 14. En dag skola jorden och bergen bäfva, och bergen varda som flygsandsbopar. 15. Vi hafva ju skickat till Eder ett sändebud, på det att han skulle vittna emot Eder, såsom vi hafva skickat ett sändebud till Faraos. 16. Faraos sätte sig emot sändebuden och vi straffade honom förfärligt. 17. Och om I framhärden i eder otro, huru kunnen I skyddas på en dag, som gör barn gråhåriga, 18. då himmelen brister och Guds hotelse har gått i fullbordan? 19. Se här är varningen. Den som vill, han styre sina steg till Gud.

20. Din Herre vet väl, att du vakar mindre än två tredjedelar, eller hälften eller en tredjedel af natten. Någre, som lefva hos dig, göra detsamma. Gud, som tillmäter natten och dagen, vet, att I icke tagen det så noga. Bedjen så mycket af Korânen, som faller Eder lätt. Han vet, att ibland Eder äro sjuke, andre möda sig på jorden, för att blifva delaktige af Guds välgerningar (förtjena sitt uppehälle), och andre kämpa

¹ I orienten finnas vanligen inge ordentlige bäddar. Man insveper hufvudet och kroppen i ett tunt bomullstyg, och lägger sig på golvet eller marken.

² D. ä. upprepa ideligen Guds namn: Allåh! Denna gudstienst, som i synnerhet förekommer hos dervischerne, kallas *Dhikr*: d. ä. "erinran, omtalande."

på Guds väg (desse kunna ej vaka om natten). Bedjen då så mycket, som I med lätthet kunnen, iakttagen bönestunderna, betalen almosan och gifven Gud ett skönt lån (hidragen till krigsrustningarna). Allt det goda, som I sänden före Eder, skolen I finna hos Gud, och derföre skörda en riklig lön. Bedjen Gud om förlåtelse. Han är den Förlåtande, den Barmhertige.

LXXIV. Den invecklade.

(Mekkanskt, 29 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. O du invecklade! 2, Statt upp och varna! 3. Prisa din Herre, 4. rena din klädnad, 5. undvik *afgudericts* styggelse, 6. och var ej egennyttig i din frikostighet. 7. Lid tåligt för din Herre.¹ 8. En dag skall det blåsas i trumpeteten, 9. och det skall varda en bekymmersam dag, 10. ej lugn för de otrogne.

11. Låt mig vara med den, som jag har skapat ensam i sitt slag (utmärkt framför alle andre).² 12. Jag har gifvit honom stora rikedomar 13. och söner, som ej behöfva gå ut i främmande land. 14. Jag har gjort lifvet för honom mycket beqvämt, 15. likväl önskar han sig mera. 16. Men nej! *han får det ej*, ty han är en vedersakare emot mina uppenbarelser. 17. Jag skall drifva honom uppför en brant (lägga svårigheter i hans väg), 18. ty han har tänkt och planerat. 19. Fördömd vare han! Huru har han ej funderat. 21. Han har gifvit akt på *Korånen*, 22. rynkat pannan och sett surmulen ut. 23. Sedan har han af högmod vändt ryggen till 24. och sagt: "detta är ej annat än ett inlärdt trolleri, 25. icke annat än menniskoord." 26. Jag vill kasta honom i Sakar (den djupaste afgrunden). 27. Vet du hvad Sakar är? (54, 48). 28. Intet lemnar

¹ Desse sju verser uppenbarades, då Muhammed, efter Gabriels ord i 68:de surans början, skyndade hem, och, kännande ett epileptiskt anfall komma, ropade, att man skulle hölja öfver honom.

² Verserne 11 ff. syfta på Velid ibn-Moghira, makhzûmiternes hufvudman, en af Islåms äldste och argaste motståndare.

den kvar och orördt, som finnes der. 29. Den förtär huden, 30. och nitton *vaktare* hafva uppsigten öfver den. 31. Till helvetets vaktare hafva vi satt endast änglar, och så bestämt deras antal, på det att de skulle vara en förargelse för de otrogne, och för att ingifva Skriftens egare förtroende (de finna samma antal i sina böcker) och stärka de troendes öfvertygelse, 32. och på det att de, som fått Skriften, och de troende ej må hysa något tvifvel, 33. och på det att de, i hvilkas hjertan en svaghet finnes, och hedningarne må säga: "hvad menar Gud med denna liknelse?" 34. Sålunda vilseleder Gud hvem Han vill och för hvem Han vill på den rätte vägen. Endast din Herre känner sine lärar. Detta *sagda* är allena en varning för människorna. 35. Ja! så är det, vid månen 36. och vid natten, när den går bort, 37. och vid morgonrodnaden, när den skiner, *svär jag*, 38. att den (Sakar) är ett af de värsta ting, 39. en varnare för människorna, 40. för dem af Eder, som vilja gå framåt eller till baka (tro eller icke tro). 41. Hvarje själ ansvarar för hvad hon gjort, med undantag af dem, som stå på högra sidan, 42. de *få bo* i lustgårdar, och skola fråga syndarne: 43. "hvad har fört Eder till Sakar?" 44. Desse svara: "vi hafva icke bedit, 45. och icke bespisat de fattige. 46. Vi grubblade med dem som grubblade 47. och förnekade domedagen, 48. till dess att det vissa (döden) nådde oss." 49. Förbönen skall ej gagna dem. 50. Men hvad går åt dem, att de draga sig undan ifrån sanningen, 51. likasom vildåsnor fly för lejonet? 52. Jo! hvar och en önskar väl, att uppenbarelsen gäfves honom i öppne bokrullar, 53. men de frukta ej evigheten. 54. Men denne *Korånen* är en förmaning, och den som vill, lägger den på hjertat. 55. Dock, de skola ej lägga den på hjertat, såvida Gud ej vill det. Han är värd att fruktas och Han bör förlåta.

LXXV. Uppståndelsen.

(Mekkanskt, 40 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Jag behöfver icke svärja vid uppståndelsedagen, 2. ej heller vid den själ, som anklagar sig sjelf. 3. Huru? tror

menniskan, att vi ej förmå, att hopsamla hennes ben? 4. Jo! vi äro i stånd att sätta ihop hennes fingrar såsom de nu äro. 5. Men menniskan *förnekar*, för att framdeles kunna fortsätta sina synder. 6. Hon spörjer: "när är uppståndelsedagen?" 7. När det blixtrar för ögat, 8. månen förmörkas, 9. sol och måne förenas, 10. på den dagen skall menniskan ropa: "hvar finnes ett ställe att fly till?" 11. Nej! det gifves ingen räddning. 12. På den dagen är din Herre den ende fristaden. 13. På den dagen skall menniskan underrättas om det, som hon har gjort och underlåtit. 14. Ja! menniskan varder ett ögonvittne emot sig sjelf (41, 21), 15. äfven om hon framlägger sina ursäkter.

16. Sätt ej din tunga i rörelse vid *inspirationen*, för att påskynda den, 17. ty oss tillkommer dess sammanfattning och föredragande (klädande i ord), 18. och när vi föredragit den, så följ föredraget (lyssna och tig), 19. och sedan åligger oss dess förklaring (genom din mun). 20. Men I älsken det förgängliga 21. och försummen evigheten.

22. Några ansigten se på den dagen blomstrande ut, 23. och se upp till sin Herre. 24. Andra ansigten äro på den dagen dystra, 25. och de ana, att något förfärligt förestår dem. 26. Ja! när *själen* kommer upp i halsen, 27. och man ropar: "hvem har nu en trollmakt, *som kan skydda*," 28. och *menniskan* känner att hennes tid är ute 29. och lår fastnar vid lår (under dödskampen), 30. på den dagen skall hon föras till sin Herre. 31. Hon har hvarken trott eller bedit, 32. utan utskrikit uppenbarelsen som lögn och vändt sig bort derifrån. 33. Sedan gick hon bort till de sine och skröt deröfver. 34. Men ve dig! ja, ve dig! 35. Ännu en gång: ve dig! ja, ve dig! 36. Tror kanhända menniskan, att man skall låta henne göra som hon vill? 37. Har hon icke varit en sädesdroppe, som utgjutits? 38. Sedan vardt hon en blodlefly, och *Herren* har bildat och format henne, 39. och gjort af henne två kön, man och qvinna. 40. Ar icke densamme i stånd, att uppväcka de döde till lif.

LXXVI. Menniskan.

(Mekkanskt, 31 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Går det ej en lång tid förbi för människan, då hon är något (i. moderlifvet), som man ej kan minnas? 2. Vi hafva skapat människan genom två köns förening, för att pröfva henne, och vi hafva gjort henne hörande och seende. 3. Vi hafva fört henne på den rätte vägen, hon må vara tacksam eller otacksam. 4. Åt de otrogne hafva vi tillredt kedjor, bojor och lågande eld. 5. Men de rättfärdige skola dricka ur en pokal, i hvilken kamfer tillblandats. 6. Guds tjenare skola dricka ur en källa, som de kunna leda hvart de vilja. 7. Ty de uppfylla sina löften, frukta den dag, hvars fasa skall sprida sig vidt och bredt, 8. de gifva föda åt den fattige, faderlöse och den fångne, om de ock behöfva den sjelfve, 9. *sägande till dem:* "vi bespisa Eder endast för Guds skull. Vi begära af Eder hvarken betalning eller tack. 10. Vi frukta en bister och förfärlig dag, som kommer ifrån vår Herre." 11. Derföre bevarar Gud dem för denne dagens onda, och gifver dem glada anleten och fröjd, 12. och belönar dem för deras tålamod med paradis och sidenkläder. 13. Der hvila de på bäddar och besväras hvarken af solen eller sträng köld. 14. Dess skugga betäcker dem nära intill och dess frukter hänga lågt, *så att de lätt kunna plockas.* 15. Till dem kringbäras silfverkärl och pokaler i form af kristallskålar, 16. kristallskålar, glänsande som silfver, sådana som de sjelfve skulle hafva uttänkt åt sig. 17. Der skall iskänkas åt dem bägare, fylde med en blandning af ingefära, 18. ur en källa som kallas Selsebil (den sakta flytande). 19. Ewiget unge pager gå omkring, betjenande dem. När du ser dem, skulle du tro att de voro spridda perlor. 20. Då du ser dit, ser du sällhet och ett stort konungadöme. 21. De äro klädde i grönt siden och brokad, prydde med silfverarmband, och deras Herre gifver dem att dricka en ren dryck. 22. Detta skall varda eder lön, ty edert arbete skall vara tacknämligt.

23. Vi hafva i sanning nedsändt till dig Korânen småningom. 24. *Haf derföre icke några betänkligheter, utan* var tålig, till dess att din Herres befallning utgår, och lyd hvarken en

syndare eller en otrogen ibland *dine vedersakare*, 25. samt upp-
 repa din Herres namn (73, 8) morgon och afton 26. och om
 natten. Kasta dig ned på ditt ansigte och prisa Honom un-
 der en lång tid af natten. 27. Desse här älska det förgängliga
 och lemna den hårde dagen bakom sig (tänka ej derpå). 28.
 Det är vi, som hafva skapat dem och gjort dem starke. Om
 vi ville, kunde vi alldeles förändra deras skepnad. 29. Dessa
uppenbarelser äro en påminnelse, och hvem, som vill, beträde
 en väg till sin Herre. 30. Men I kunnen icke vilja, så framt
 icke Gud vill det, ty Han är allvetande, allvis. 31. Han inför
 hvem Han vill i sin nåd, men åt de orättfärdige har Han till-
 redt ett pinsamt straff.

LXXVII. De utsända.

(Mekkanskt, 50 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. *Jag svär* vid de i skaror utsända *molnen*, 2. och häf-
 tigt blåsande *vindarne*, 3. vid dem, som utbreda sig fläktande,
 4. och de skarpt åtskiljande, 5. och vid dem, som ingifva för-
 maningen (*uppenbarelserna*), 6. som innehåller ursäkt och var-
 ning, 7. att det, hvarmed I hotens, sannerligen är i antågande.
 8. Och när stjernorna slockna, 9. och när himmelen remuar,
 10. och bergen bortsällas *såsom stoft*, 11. och de af Gud sände
 framkallas till mötet — 12. på hvilken dag är tiden härtill
 beramad? — 13. på afgörandets dag. 14. Men huru vet du,
 hvad afgörandets dag är? — 15. Ve, på den dagen, dem, som
 ansett *uppenbarelsen* för lögn! 16. Hafva vi icke förgjort de
 gamle? 17. Sedan skola vi låta de yngre följa på dem. 18. Så
 behandla vi brottslingarne. 19. Ve, på den dagen, dem, som
 ansett *uppenbarelsen* för lögn! 20. Hafva vi icke skapat Eder
 af ett uselt vatten, 21. som vi förvarade på en säker plats, 22.
 till en bestämd tid (födelsen)? 23. Sådan makt hafva vi. Vi
 äro mycket mäktige. 24. Ve, på den dagen, dem, som ansett
uppenbarelsen för lögn! 25. Hafva vi icke gjort jorden så rym-
 lig, *att den kan omfatta* 26. både lefvande och döde. 27. Vi
 hafva i den nedsatt höga berg och gifvit Eder sött drikes-
 vatten. 28. Ve, på den dagen, dem, som ansett *uppenbarelsen*

för lögn! 29. Bort med Eder till *det straff*, som I förnekaden!
 30. Bort med Eder till den rök (ifrån helvetet), som klyfver sig i tre massor, 31. som ej ger skugga och icke skyddar emot lågan, 32. som kastar gnistor, stora som slott, 33. som likna gulbruna kameler! 34. Ve, på den dagen, dem, som ansett *uppenbarelserna* för lögn! 35. På den dagen kunna de ej tala, 36. och det skall ej tillåtas dem att urskulda sig. 37. Ve, på den dagen, dem, som ansett *uppenbarelserna* för lögn! 38. Detta är afgörandets dag, då vi skola församla Eder och de gamle. 39. Hafven I då någon fintlighet, så försöken den emot mig. 40. Ve, på den dagen, dem, som ansett *uppenbarelserna* för lögn! 41. Men de gudfruktige få vistas i skugga, vid källor 42. och frukter, sådana som de önska sig. 43. *Man säger till dem:* "äten och drieken till edert bästa, för edra gerningars skull." 44. Så löna vi de gode. 45. Ve, på den dagen, dem, som ansett *uppenbarelserna* för lögn! 46. I mågen äta och njuta af lifvet en liten tid. I ären sannerligen illgerningsmän. 47. Ve, på den dagen, dem, som ansett *uppenbarelserna* för lögn! 48. När man sade till dem: "knäböjen," så knäböjde de icke. 49. Ve, på den dagen, dem, som ansett *uppenbarelserna* för lögn! 50. På hvilken *ny* uppenbarelse efter denne *Koränen* skola de väl vänta!

LXXVIII. Nyheten.

(Mekkanskt, 41 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Hvarom spørja de hvarandra? 2. Om den stora nyheten, 3. föremålet för deras tvister. 4. Jo! de skola snart få veta, *att den är sann*. 5. Ja, än en gång, de skola få veta det. 6. Hafva vi icke utbredt jorden som en bädd, 7. och såsom stolpar *insatt* bergen på den, 8. och frambragt Eder parvis, 9. och gjort sömnen åt Eder till hvila, 10. och natten till täckelse. 11. Vi hafva bestämt dagen till förvärfvande af lifvets nödtorft. 12. Öfver Eder hafva vi uppbyggt sju firmamenter 13. och uppsatt en flammande, lysande lampa, 14. och nedsända ur de regnuppfyllda molnen nedflytande vatten, 15. hvarmed vi frambringa korn och plantor 16. och tätt beväxte trädgårdar.

17. Sannerligen, afgörandets dag är bestämd. 18. En dag skall det blåsas i basunen. Då skolen I komma i hopar, 19. och himmelen skall öppnas och vardas full af portar, 20. och bergen skola sättas i rörelse och vardas såsom en tunn dimma (hägring). 21. Helvetet är ett ställe, fullt af försåt, 22. syndarnes hem, 23. der de skola vistas under kommande tidevarf. 24. Ingen svalka skola de der finna och ingen dryck, 25. utom kokhett vatten och var, 26. såsom en passande lön; 27. ty de beredde sig ej på någon räkenskap 28. och behandlade våra uppenbarelser såsom *fräcke* lögner. 29. Men vi hafva anmärkt allt och uppskrifvit det. 30. Smaken nu detta! Vi skola endast öka eder pina. — 31. De gudfruktige vardas salige. 32. De få trädgårdar och vingårdar, 33. jemnariga jungfrur, med svällande barmar, 34. och en fylld pokal. 35. Der skola de ej höra lättsinnigt prat och inge lögner. 36. Det är en lön ifrån deras Herre, en tillräcklig gåfva, 37. ifrån Herren öfver himlarne och jorden och hvad emellan dem är, den Barmhertige (och icke änglarne). De våga ej en gång tilltala Honom (20, 108). 38. En dag skall den *helige* anden och änglarne stå i en rad, och de våga icke tala (fälla någon förbön), utan att den Barmhertige tillåter det, och de tala det som är rätt. 39. Denne dagen är en verklighet, och den som vill, han tage sin tillflykt till sin Herre. 40. Vi hafva varnat Eder för en nära förestående straffdom. 41. En dag kommer, då menniskan skall se sina verk, och den otrogne skall säga: "o att jag varit stoft (aldrig lefvat)!"

LXXIX. De otrogne.

(Mekkanskt, 46 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. *Jag svär* vid de med våld utdragande, 2. och vid dem, som lätt lösa banden, 3. och vid dem, som simma *i luften*, 4. och vid dem, som påskynda sin gång, 5. och vid dem, som hafva ett uppdrag att utföra.¹ 6. En dag skall den bäfvande

¹ Eden afser olika slag af änglar, såsom dödsänglar, skyddsänglar, sådane, som Gud använder till sina sändebud o. s. v.

(jorden) bäfva, 7. och det (himmelen), som sitter bakom henne följa henne. 8. På den dagen skola alla hjertan vara intagna af ångest, 9. och ögonen nedslagna. 10. De säga: "skola vi återföras till vårt förra tillstånd? 11. till och med sedan vi äro vordne murkna ben?" 12. De tillägga: "det vore en olycklig återkomst." 13. Endast ett enda rop skall höras, 14. och då äro de redan i helvetet.

15. Har du hört Mose historia (7, 101)? 16. Huru hans Herre ropade till honom i den helige dalen Tova (20, 12): 17. "gå bort till Farao, han går för långt, 18. och säg till honom: "skulle du vilja rena (omvända) dig, 19. så skall jag leda dig till din Herre. Du måste vara gudfruktig." 20. Och han visade honom det stora undret. 21. *Farao* kallade honom för en ljugare och vardt förstöckad, 22. och han vände sig bort och skyndade derifrån. 23. Sedan uppbudade *han sina folk*, ropade till dem 24. och sade: "jag är eder högste herre." 25. Men Gud straffade honom i denna verlden och i evigheten. 26. Ut i detta är sannerligen ett exempel för de gudfruktige.

27. Ären I svårare att skapa eller himmelen? Han bygde den, 28. upphöjde dess hvalf och bildade den. 29. Han gjorde dess natt mörk och framförde dess ljus. 30. Derefter utbrede Han jorden, 31. frambragte ur den dess vatten och dess betesmarker 32. och nedsatte i den bergen 33. till gagn för Eder och edra hjordar. 34. Men när den största olyckan inträffar, 35. en dag, då menniskan skall påminnas om sina sträfvanden, 36. då afgrundselden ligger öppen för hvar och en, som kan se; 37. då skola alle, som hafva öfverträdt Guds bud 38. och föredragit detta lifvet, 39. få helvetet till hem. 40. Men den, som fruktat för sin Herres majestät och tyglat sin själs lustar, 41. han skall sannerligen bo i paradiset.

42. De fråga dig om den *yttersta* stunden, när den skall komma? 43. Huru kommer det sig, att du säger detta, 44. då Gud allena har kunskap derom? 45. Ditt kall är blott att varna dem, som frukta för densamma. 46. En dag, då de få skåda den, skola de tycka sig hafva legat i *graven* blott en afton eller en middag.

LXXX. Han rynkade pannan.

(Mekkanskt, 42 verser.)

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Han (Muhammed) rynkade pannan och vände sig bort, 2. emedan den blinde kom till honom. 3. Huru kan du veta, om han icke skall omvända sig, 4. eller låta förmana sig, och förmaningen gagna honom? 5. Den öfvermodige åter, 6. honom emottager du — 7. det är dock icke din skuld, att han ej omvänder sig. — 8. Deremot, den som full af ifver kommer till dig 9. och fruktar Gud, 10. honom försummar du.¹

11. Denne *Korånen* är ju en förmaning, 12. och den som vill, lägger den på hjertat. 13. *I himmelen* skrifves den på ärevärdige, 14. upphöjde rene rullar, 15. af ädle, rättskaffne *skrifvares* händer.

16. Förbannad vare menniskan! Hvad hon är otacksam! 17. Hvaraf har då Gud skapat henne? 18. Jo! af en droppe 19. har Han skapat henne och låtit henne planmässigt utveckla sig. 20. Sedan har Han för henne banat vägen (ur moderlifvet), 21. derefter låtit henne dö och begrafvas. 22. Slutligen skall Han, när det behagar Honom, uppväcka henne ifrån de döde. 23. Dock, med allt detta följer hon icke Hans bud. 24. Må då menniskan betrakta sin föda. 25. Det är vi, som låta regnet rikligen nedströmma. 26. Sedan klyfde vi jorden i fåror 27. och frambragte på henne korn, 28. vinrankor, höga träd, 29. oliver och palmer, 30. tätt bevuxne trädgårdar, 31. frukter och bete, 32. till gagn för Eder och eder boskap. 33. Men när basundånet höres, 34. på en dag, då mannen skall fly ifrån sin broder, 35. sin moder, sin fader, 36. sin maka och sina barn, 37. på den dagen skall hvarje man hafva nog af sina egna angelägenheter. 38. På den dagen skola somliga ansigten stråla, 39. le och se glada ut, 40. andra åter skola vara höljda af stoft, 41. alldeles svarta. 42. Desse äro de otrogne, de onde.

¹ Se inledn. sid. 18, not 1.

LXXXI. Hoprullningen.

(Mekkanskt, 29 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. När solen ihoprullats, 2. när stjernorna förmörkats, 3. när bergen flyttats ifrån sin plats, 4. när de sedan tio månader dräktiga kamelinnorna försummats, 5. när vilddjuren församlats, 6. när hafven öfversvämmat, 7. när själarne förenats *med kroppen*, 8. när lefvande begrafna flickor tillfrågats, 9. för hvilket brott de dödats, 10. när rullarne (som innehålla människornas handlingar) utbredts, 11. när himmelen bortrifvits, 12. när helvetet uppeldats 13. och när 'paradiset flyttats närmare; 14. då vet hvarje själ hvad som förestår henne. 15. Jag behöfver derföre icke svärja vid de till baka gående *planeterne*, 16. som löpa och dölja sig, 17. ej heller vid natten, då den insmugit sig, 18. ej heller vid morgonen, då den har fläktat svalka, 19. att detta är ett ädelt sändebuds (ängels) ord, 20. utrustad med makt inför thronens Herre, ansedd, 21. åtludd och trogen. 22. Eder landsman (Muhammed) är då ej besatt; 23. han har sett honom (ängeln) vid den öppne horisonten, 24. och är derföre, då han meddelar det förborgade, upphöjd öfver all misstanke. 25. Det är icke ingifvelser af en fördömd satan. 26. Hvart viljen I då hädan? 27. Det är endast en undervisning för hela verlden, 28. *nemligen* för dem af Eder, som vilja stå upprätt. 29. Men I skolen ej vilja det, såvida det icke behagar Gud, verldarnes Herre.

LXXXII. Klyfningen.

(Mekkanskt, 19 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. När himmelen har klufvit sig, 2. när stjernorna kringströtts, 3. när hafven utgjutits, 4. när grafvarna upplåtits, 5. då vet hvarje själ, hvad hon har gjort och underlåtit.

6. O menniska! hvad är det, som aflägsnar dig ifrån din Herre, den Nådige, 7. som har skapat dig, bildat och fullkomnat dig, 8. och gifvit dig en gestalt, som behagade Honom? 9. Jo, skälet är, att I förneken domen. 10. Emellertid vaka öfver

Eder 11. ädle skrifvare, 12. som veta, hvad I gören. 13. De gode få åtnjuta sällhet, 14. men de onde komma i helvetet, 15. der de på domedagen skola stekas, 16. utan att kunna aflägsna sig derifrån. 17. Vet du ock hvad domedagen är? 18. Ännu en gång: vet du ock hvad domedagen är? 19. Det är en dag, då själen ej kan göra något för en annan själ, och på hvilken Gud allena herrskar.

LXXXIII. Försnillarne.

(Mekkanskt, 36 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Ve dem, som försnilla i mått och vigt, 2. som, då de låta tillmäta sig något af andre, fordra fullt mått, 3. men, när de mäta eller väga åt dem, försnilla! 4. Hvad? tro de icke, att de en gång skola uppväckas 5. till en stor dag, 6. en dag, då människorna skola stå inför verldarnes Herre? 7. Jo! de elakes skuldregister finnes i den eviga boken. 8. Huru vet du, hvad den eviga boken är? 9. Det är en tydligt skrifven bok. 10. Ve, på den dagen, dem, som ansågo uppenbarelserna för lögnar, 11. som icke hafva trott på domedagen! 12. Endast hvarje vedersakare, skuldbelastad, tror ej på den. 13. När man uppläser för honom våra uppenbarelser, säger han: "de gables sagor!" 14. Nej! men deras gerningar hafva bemästrat deras hjertan. 15. Ja! på den dagen skola de utestängas ifrån sin Herres åsyn; 16. sedan skola de kastas in i helvetets eld, 17. och man skall säga till dem: "se detta är det, som I förnekaden." 18. De rättfärdiges skuldregister finnes sannerligen i Illijån. 19. Huru vet du, hvad Illijån är? 20. Det är en tydligt skrifven bok, 21. som vårdas af de änglar, som stå högst i Guds ynnest. 22. De rättfärdige skola bo i salighetens hem; 23. hvilande på soffor, skola de skåda omkring sig. 24. På deras anleten kan du varsna salighetens glädje. 25. Ett utvaldt, försegladt vin gifves dem att dricka. 26. Inseglet är af mysk. — Må de som sträfva, sträfva derefter. — 27. Vinet är blandadt med Tasnîms¹ vatten. 28. Det är en källa, hvaraf de

¹ Namnet på en källa i paradiset, som försör dess högst belägne dalar med vatten.

dricka, som stå högst i Guds ynnest. 29. De gudlöse pläga skratta åt de troende, 30. och när de gå förbi dem, blinka de åt hvarandra. 31. Då de gå hem till de sine, gå de under åtlöje, 32. och säga, när de se dem: "desse här äro i sanning villfarande." 33. De hafva dock icke något uppdrag att vakta dem. 34. På den dagen skola de troende skratta åt de otrogne, 35. under det att de, hvilande på soffor, blicka rundt omkring. 36. Skola icke de otrogne lönas efter sina gerningar?

LXXXIV. Söndersprickandet.

(Mekanskt, 25 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. När himmelen spruckit sönder, 2. och följer sin Herre, och dertill fått makt, 3. och när jorden utplattats, 4. och utkastat det, som i henne är och skilt sig derifrån, 5. samt också följer sin Herre och dertill fått makt, 6. då o människa! som ifrigt längtar till din Herre, skall du råka Honom. 7. Den som får sitt skuldregister i sin högra hand, 8. han skall få en lätt räkenskap, 9. och skall glad begifva sig till de sine. 10. Men den, som får sitt skuldregister sig gifvit bakifrån,¹ 11. han skall önska sig förgången. 12. Men han skall stekas i *helveteselden*, 13. ty han har lefvat gladt med de sine, 14. utan att betänka, att han skulle återvända *till Gud*. 15. Jo! hans Herre gifver akt på honom. 16. Jag behöfver derföre ej svärja vid aftonrodnaden, 17. ej heller vid natten och det, som hon sluter i sitt sköte, 18. ej heller vid månen, då han fylles, 19. att I skolen föras ifrån det ena tillståndet till det andra.² 20. Hvad går då åt dem, att de icke tro? 21. och att, när Koränen uppläses för dem, de ej nedfalla tillbedjande? 22. Ja, de otrogne anse den för lögn, 23. men Gud vet, hvad de dölja inom sig (af hat och otro). 24. Gif dem derföre tidningen om ett pinsamt straff, 25. med undantag af dem, som tro och göra godt, ty de få en oberäknelig och evig lön.

¹ Den fördömdes högra hand är fastkedjad vid hans nacke, den venstra bakom ryggen, säga uttolkarne.

² D. ä. från lif till död, från död till uppståndelse och sedan till paradiset eller helvetet.

LXXXV. Stjernbilderne.

(Mekkanskt, 22 verser.)

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Vid himmelen, försedd med *djurkretsens* stjernbilder, 2. och vid den utlofvade dagen, 3. och vid den *pilgrimsfest*, som skall firas och nu firas, 4. förbannade må gropens herrar vara, 5. som var fylld med lågande eld. 6. Huru de sutto omkring den, 7. plågade de troende och sågo på! 8. De hade icke något annat att hämnas på dem, än att de trodde på Gud, den Allsmäktige, den Beprisade, 9. som innehar styrelsen öfver himlarne och jorden. Men Gud är vittne till allt.¹ 10. I sanning, de, som pina troende männer och qvinnor, och sedan ej omvända sig, skola få helvetets straff och eldens pina. 11. Men de, som tro och göra godt få lustgårdar, vattnade af rinnande bäckar, *till bostad*; i detta är den högsta salighet.

12. Din Herres angrepp är häftigt. 13. Han frambringar allt och återför det *till intet*. 14. Han är förlåtande, kärleksfull, 15. thronens ärorike Herre, 16. som utför hvad Han vill.

17. Har ej till dig hunnit berättelsen om härarne, 18. om Faraos och thamûdäerne? 19. De otrogne (mekkanarne) framhärda likväl i sin förstockelse; 20. men Gud omsluter dem bakifrån (så att de ej kunna undkomma). 21. Nej! det är en ärorik Korân, skrifven 22. på en väl förvarad tafla *i himmelen*.

LXXXVI. Den som kommer om natten.

(Mekkanskt, 17 verser.)

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Vid himmelen och *stjernen*, som kommer om natten. — 2. Huru vet du, hvad den är, som kommer om natten? 3. Det är en stjerna af genomträngande *ljus*. — 4. Öfver hvarje

¹ Desse nio verser anses hafva afseende på en gammal legend om en hednisk konung i Jemen, som dödade alle, som trodde på en Gud, och slutligen lät gräfva en grop, fylla den med eld och ditkastade alle, troende lefvande. De kunna dock lika väl passa på de tre männen i ugnen (Daniel, 3 kap.).

själ är satt en vaktare. 5. Må människan då besinna, hvaraf hon är skapad. 6. Hon skapades af ett utgjutet vatten; 7. som framkommer ur länderna och mellan bröstbenen. 8. Gud är nog i stånd, att återväcka henne till lif 9. en dag, då alla hemligheter skola utransakas. 10. Hon skall då ega hvarken kraft eller hjälpare.

11. Jag svär vid firmamentet med tillbakagående rörelse,¹ 12. och vid jorden, som öppnar sig för växterne, 13. att det, hvarmed man hotar, är ett afgörande domslut, 14. som icke tål något skämt. De (mekkanarne) begagna det för sin list emot dig, 16. men jag skall ock bruka list. — 17. Låt derföre de otrogne få tid, och gif dem ett kort uppskof.

LXXXVII. Den Allrahögste.

(Mekkanskt, 19 verser.)

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Lofva din Herres namn, den Allrahögstes, 2. Skaparens, som har återställt jemmättet, 3. Ordnarens, som leder oss, 4. som frambringar betet 5. och låter det sedan blifva svart stubb. 6. Vi skola låta dig läsa och du skall ej glömma; 7. utom så mycket, som Gud vill, ty Han känner det klara och det som döljes, 8. och vi skola göra saken lätt för dig. 9. Varna då, om varningen gagnar. 10. Den, som fruktat Gud, skall låta varna sig, 11. och endast den olycksaligaste vänder sig bort ifrån den, 12. han som skall kastas i den förfärlige elden, 13. i hvilken han sedan hvarken kan lefva eller dö. 14. Lycklig är den, som renar sig, 15. upprepar sin Herres namn (29, 44; 73, 8) och beder. 16. I föredragen dock detta lifvet; 17. men det tillkommande lifvet är bättre och varaktigare. 18. Så står det skrifvet i de äldste bokrullarne, 19. i Abrahams och Mose bokrullar.

¹ D. ä. som alltid återvänder till det ställe, hvarifrån det begynte sin rörelse.

LXXXVIII. Den allt betäckande.

(Mekkanskt, 26 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Har du förnummit det närmare om den allt betäckande ¹ *domedagen*? 2. Några ansigten (menniskor) äro på den dagen ödmjuka, 3. sträfvande och bäfvande; 4. de kastas i en lågande eld, 5. dricka ur en kokande källa, 6. och deras föda består endast i dharipplantan (kamelfoder), 7. som hvarken skall göra dem feta eller stilla deras hunger. 8. Andra ansigten äro på den dagen blomstrande, 9. nöjda med sitt sträfvande. 10. *De bo* i en högt belägen lustgård, 11. och höra ej der något tomt prat. 12. Der är en flytande källa, 13. der äro höge hvilobäddar, 14. pokaler framsatte, 15. kuddar lagde i rader 16. och mattor utbredda.

17. Betrakta de ej kamelen, huru han är bildad, 18. och himmelen, huru den hvälfts, 19. och bergen huru de uppstälts, 20. och jorden, huru den utbredts? 21. Men varna du, ty du är en varnare; 22. dock är du ej deras tuktomästare. 23. Den, som vänder sig bort och är otrogen, 24. honom skall Gud hemsöka med det svåraste straff; 25. ty till oss måste de återvända, 26. och då varder det vår sak, att uppgöra räkenskapen med dem.

LXXXIX. Dagbräckningen.

(Mekkanskt, 30 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Vid dagbräckningen och de tio festnätterna i (månaden Dhul-Hiddja), 2. och vid *allt*, det jemna och det udda, 3. och vid natten, då hon vandrar på sin bana, 4. är icke i detta en ed för den, som eger förnuft. — 5. Har du ej sett, huru din Herre har gjort med a'diterne, 6. folket Iram, rikt på pelare, 7. hvars like ej frambragts i något land, 8. och med

¹ Det arabiska ordet i texten har mångfaldiga betydelser, som alla utgå ifrån den första "betäcka." I de flesta fall har det för araben en hemsk och pinsam mening, som här ock ligger till grund för användningen deraf på domedagen.

thamûdäerne, som urholkade klipporna i dalen (till boningar), 9. och med Farao, rik på pålar (38, 11). 10. De bedrefvo brott i landet 11. och anstiftade mycket ondt. 12. Derföre har din Herre öfver dem svängt straffets gissel, 13. ty din Herre står sannerligen på vakt.

14. Hvad menniskan angår, så snart hennes Herre pröfvar henne medelst hedersbevis, ära och rikedom, 15. så säger hon: "min Herre har hedrat mig." 16. Deremot, när Han, för att pröfva henne, knapt utmäter åt henne hennes nödtorft, 17. då säger hon: "min Herre förnedrar mig." 18. Ja! men I hedren ej den faderlöse, 19. uppmuntren ej hvarandra att bespisa den fattige, 20. utan I förtären snålt *andres* arf, och skiljen ej emellan det tillåtna och förbjudna, 21. samt älsken rikedomar med en öfverdrifven kärlek. 22. Så är det. Men när jorden slås i stycken, 23. och din Herre och änglarne komma i ordnade leder, 24. och helvetet på den dagen ligger öppet, på den dagen skall menniskan besinna sig. Men hvartill skall hennes eftersinnande nu gagna? 25. Hon skall säga: "o att jag hade gjort något för mitt lif!" På den dagen skall ingen annan än Han fullgöra Hans straff, 26. och ingen annan än Han skall binda Hans band. 27. "O du själ, som är lugn," säger Han, 28. "kom åter till din Herre, nöjd och benådad; 29. träd in bland mine tjänare, 30. träd in i mitt paradis!"

XC. Stället.

(Mekkanskt, 20 verser.)

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Jag behöfver icke svärja vid detta stället (Mekka), — 2. du är värnlös på detta stället — 3. ej heller vid fadren (Adam) och hans ättlingar, 4. att vi hafva skapat menniskan till besvärligheter. 5. Tror hon likväl, att ingen kan blifva hennes herre? 6. Hon säger: "jag har bortslösat mycket penningar (i almosor)". 7. Tror hon, att ingen har sett henne (och vet, att hon blott skryter). 8. Hafva vi icke gifvit henne två ögon, 9. en tunga och två läppar, 10. och fört henne till två höjder (det godas och det ondas vägar). 11. Men hon har ej begifvit sig in i passet. 12. Vet du ock, hvad passet är? 13. En

fånges friköpande, 14. eller att, på nödens dag, 15. bespisa en nära beslägtad faderlös 16. eller en nödlidande man. 17. Sedan må hon ock vara en af dem, som tro, som uppmuntra hvarandra till tålmod och mildhet. 18. Desse skola stå på den högra sidan. 19. De åter, som icke tro på våra uppenbarelser, skola stå på den venstra sidan. 20. Öfver dem skall elden slå ihop såsom ett täcke.

XCI. Solen.

(Mekkanskt, 15 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. *Jag svär* vid solen och dess middagsljus, 2. och vid månen, då han följer henne, 3. och vid dagen, då den visar hennes glans, 4. och vid natten, då den betäcker henne, 5. och vid himmelen och den som har byggt honom, 6. och vid jorden och den, som har utbredt henne, 7. och vid en själ och Honom, som bildade henne 8. och ingaf henne hennes brottslighet och gudsfruktan; 9. den skall det väl gå, som behåller henne ren, 10. men den varder olycklig, som förderfvar henne. 11. Thamûdäerne (7, 71) ansågo, i sin gudlöshet, uppenbarelserna för lögnar, 12. när den osaligaste af dem rusade upp. 13. Då sade Guds sändebud: "det är Guds kamelinna, låten henne dricka." 14. Men de behandlade honom såsom en bedragare och hasade henne. Derföre krossade deras Herre dem, för deras synders skull, och lät straffet drabba dem alle, 15. utan att frukta för dess följder.

XCII. Natten.

(Mekkanskt, 21 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. *Jag svär* vid den inbrytande natten, 2. och vid dagen, när den framlyser, 3. och vid den *kraft*, som har skapat man och qvinna, 4. edert arbete är i sanning mångfaldigt. 5.

¹ Alle tolkare öfverensstämman deri, att denna Sura syftar på Abû-Bekr och Islâms värste fiende Abû-Djahl. Se Inledn. sidd. 14 och 15.

Den som gifver *almosor* och fruktar Gud, 6. och tror på det sköna *ordet*, 7. honom skola vi förhjelpa till det goda (saligheten). 8. Men den snåle och egennyttige, 9. som anser det sköna *ordet* för lögn, 10. honom skola vi förhjelpa till det hårda (helvetet). 11. Hans skatter skola ej hjelpa honom, då han förgås. 12. I vår hand är ledningen, 13. och oss tillhör detta och det eviga lifvet. 14. Jag har nu varnat Eder för elden, som lågar. 15. I den skall blott den osaligaste nedkastas, 16. som har förklarat uppenbarelsen för bedrägeri och vändt den ryggen. 17. Den gudfruktige deremot skall undgå den, 18. han, som utgaf hvad han egde, för att rena sig, 19. icke derföre att han stod i förbindelse till någon; 20. han gjorde det endast af åstundan att vinna sin Herres, den Allrahögstes välbehag. 21. Han skall ock säkert blifva nöjd *med sin lön*.

XCIII. Middagsljuset.¹

(Mekkanskt, 11 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Jag *svär* vid middagens ljus, 2. och vid den stilla natten, 3. att din Herre icke har lemnat dig i sticket och icke hatar dig. 4. Slutet skall sannerligen blifva bättre för dig än början, 5. och din Herre skall nog begäfvat dig, så att du blifver nöjd. 6. Fann Han ej dig faderlös och gaf dig ett hem, 7. och har Han ej funnit dig villfarande och vägledt dig? 8. Han fann dig fattig och gjorde dig rik. 9. Derföre må du ej våldföra den faderlöse, 10. och ej med hårda ord bortvisa tiggaren, 11. utan omtala (och prisa) din Herres nåd.

XCIV. Bröstets öppnande.

(Mekkanskt, 8 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Hafva vi icke öppnat ditt bröst åt dig 2. och befrیات dig ifrån den börda, 3. som nedtyngde din rygg 4. och

¹ Denna och den följande Suran hänföras utan tvifvel riktigt till samma tid som den 74:de.

gifvit dig ett berömdt namn. 5. På lidande följer glädje, 6. ja! på lidande följer glädje. 7. Då nu din nöd är förbi, så ansträng dig 8. och längta efter din Herre.

XCv. Fikonträdet.

(Mekkanskt 8 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Jag svär vid fikonsträdet och oliven, 2. och vid berget Sinai, 3. och vid denne säkre ort (Mekka), 4. att vi hade gifvit människan den skönaste gestalt, 5. men sedan gjorde vi henne till den lägsta af de låga varelserna,¹ 6. med undantag af de troende och dem, som göra godt; ty dem väntar en oändlig lön. 7. Hvad kan då nu föranlåta dig, att förneka domen? 8. Är icke Gud den högste domaren?

XCvI. Blodlefrarne.

(Mekkanskt, 19 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Läs (predika) i din Herres namn, Skaparens, 2. som har skapat människan af blodlefrar. 3. Läs, ty din Herre är den ädelmodigaste, 4. som har lärt genom pennan; 5. Han har lärt människan hvad hon icke visste.² 6. Men människan öfverskrider all måtta, 7. så att hon håller sig för oberoende; 8. men, i sanning, till din Herre för vägen (hon kan ej undkomma Honom).

9. Hvad tänker du om denne, som hindrar 10. en Guds tjenare, när han beder? 11. Hvad tänker du om honom, om denne (tjenaren) är ledd af Gud 12. och anbefaller fromhet? 13. Hvad tänker du om honom, om han utskriker honom såsom lögnare och vänder sig bort? 14. Vet han då icke, att Gud också ser? 15. Men, om han icke upphör, så skola vi

¹ Syftar på den i 7, 163—165 omtalade förvandlingen af sabbatsbrytare i el-Ajla till apor.

² Verserne 1—5 äro troligen de äldste i hele Korânen. Se inled. sid. 11.

gripa honom i pannluggen, 16. i hans syndiga, lögnaktiga lugg. 17. Då må han tillkalla sine vänner, 18. men vi skola framropa helvetets vaktare. 19. Du måste deremot ej följa honom, utan nedfalla på jorden tillbedjande, och förvärfva dig Guds nåd.

XCVII. Ödet.

(Mekkanskt, 5 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Vi hafva nedsändt den (Korânen) på Ödets natt. 2. Men vet du också hvad ödets natt är? ¹ 3. Ödets natt är bättre än tusen månader, 4. ty under den nedstiga änglarne och den helige anden på sin Herres bud, för att ordna allting. 5. På den herrskar frid ända till morgonrodnans uppgång.

XCVIII. Beviset.

(Mekkanskt, 8 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. De otrogne, så väl af Skriftens egare, som af hedningarne, vilja icke gifva efter, förr än det begärda beviset har kommit till dem, 2. *nemligen* ett sändebud (ängel) ifrån Gud, som föreläser för dem rene bokrullar, hvilka innehålla oföränderliga skrifter. 3. Men de, som hade fått den *i himmelen* förvarade skriften, skilde sig icke i sekter förr än de erhållit detta beviset. 4. Dock gafs dem icke något annat bud än att dyrka Gud uteslutande och uppriktigt såsom renläringe, förrätta bönen och betala almosan. Deruti består den oföränderliga religionen.

5. Sannerligen, de otrogne såväl af Skriftens egare, som af hedningarne, skola komma i helvetets eld och der evigt förblifva. Desse äro de sämsta af alla kreatur. 6. De åter, som tro och göra godt, äro de bästa af alla kreatur. 7. Deras lön hos sin Herre varder Edens lustgårdar, vattnade af rin-

¹ Den är för muslimin hvad nyårsnatten är för judarne. Jfr. 2, 181—182.

² Kapitlet, riktadt emot judarne, måste hänföras till de mediensiska.

nande bäckar. Der få de evigt bo. 8. Gud skall vara nöjd med dem och de med Honom. Detta är för dem, som frukta Gud.

XCIX. Jordbäfningen.

(Mekkanskt, 8 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Då jorden skall bäfva af sin bäfning, 2. och jorden framlemna hvad hon bär *inom sig*, 3. och menniskan spørjer: "hvad går åt henne?" 4. på den dagen skall hon förtälja sina nyheter, 5. emedan din Herre har gifvit henne en uppenbarelse *derom*. 6. På den dagen skola människorna framträda i hopar, för att beskåda sina verk. 7. Den, som har gjort ett solgrand af godt, får se det, 8. och den, som har gjort ett solgrand af ondt, får se det.

C. Springarne.

(Mekkanskt, 11 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. *Jag svär* vid de frustande springarne, 2. och vid dem, som slå eld med hofvarne, 3. och vid dem, som om morgonen angripa *fienden*, 4. och då uppröra dammet 5. och tränga in midtigenom *fiendernes hop!* 6. Menniskan är sannerligen otacksam emot sin Herre, 7. och hon är sjelf vittne härpå, 8. ty hon är häftig i sin kärlek till jordiske egodelar. 9. Vet hon då icke, att, när det som är i grifterna skall framhafvas, 10. och det som är inom *menniskornas* bröst skall visa sig, 11. på den dagen deras Herre skall känna dem?

CI. Katastrofen.

(Mekkanskt, 8 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Katastrofen — hvad är katastrofen? 2. Huru vet du hvad katastrofen är? 3. En dag skola människorna fladdra

omkring såsom kringspridde mal, 4. ock bergen varda såsom spräcklig, kardad ull. 5. Den, hvares vågskålar då nedtyngas (7, 7; 23, 104), får föra ett angenämt lif. 6. Men den, hvares vågskålar äro lätta, hans bostad varder helvetet.¹ 7. Vet du ock hvad det betyder? 8. En lågande eld.

CII. Skrytet.

(Mekkanskt, 8 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Skrytet öfver eder mängd upptager Eder 2. ända derhän, att I besöken grafvarna. 3. Dock, I skolen snart få veta *eder dårskap*, 4. ja! ännu en gång, I skolen snart få veta det. 5. Om I säkert kända *hvad som ske skall*, 6. så skullen I se helvetet. 7. Sedan skolen I nog få se det med visshetens öga, 8. och derefter stå till svars för eder vällefnad (här i verlden).

CIII. Eftermiddagen.

(Mekkanskt, 3 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. *Jag svär* vid eftermiddagen, 2. människan är sannerligen stadd på förtappelsens *väg*, 3. med undantag af dem, som tro, göra godt och anbefalla hvarandra sannfärdighet och fördragsamhet.

CIV. Bakdantaren.²

(Mekkanskt, 9 verser)

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Ve hvarje förtalande bakdantare! 2. skatter samlar han och räknar dem ofta. 3. Han litar på, att hans rikedom skall

¹ I texten: "hans moder varder barnlös, olycklig." Alle uttolkare vilja dock förkasta en sådan ordagrann öfersättning.

² Efter all sannolikhet är Suran riktad emot Abū-Suffjān, umajjadernes hufvudman och Muhammeds bittraste fiende. Jfr. Inledn. sid. 28 ff.

göra honom odödlig; 4. men vi skola kasta honom i Hotama.¹
 5. Vet du ock hvad Hotama är? 6. Det är Guds brinnande
 eld, 7. som skall slå öfver *de fördömdes* hjertan, 8. och såsom
 ett hvalf på höge pelare 9. omsluta dem.

CV. Elefanten.²

(Mekkanskt, 5 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Har du ej sett huru din Herre har förfarit med elefantens folk? 2. Har Han ej kommit deras list på skam? 3. och sändt öfver dem skaror af foglar, 4. som kastade på dem stenar af bränd lera? 5. Så gjorde Han dem like maskäten gröda.

CVI. Kureischiterne.

(Mekkanskt, 4 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Att kureichiterne sammanföra, 2. att de sammanföra vinter- och sommar-karavanerne, 3. derföre skola de tillbedja detta templets (Ka'bas) Herre, som gifver dem föda, skyddar dem emot hungern 4. och ställer dem i säkerhet för faran af *beduinernes anfall*.

CVII. Almosan.

(Mekkanskt, 7 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Hvad är din tanke om den, som behandlar religionen såsom lögn? 2. Det är denne, som bortskuffar den faderlöse, 3. och uppmanar ej *andre* att bispisa den fattige. 4. Men ve de bedjande, 5. som vårdslösa bönen, 6. göra den för syns skull, 7. och förhålla almosan!

¹ Ett af helvetets namn.

² Suran syftar på den jemenitiske fursten Abrahams tåg emot Mekka. Se inledn. sid. 5.

CVIII. Öfverflödet.¹

(Mekkanskt, 3 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Vi hafva sannerligen beskärt dig öfverflöd. 2. Bed derföre till din Herre och slagta offerdjuren. 3. *Icke du, utan* din vedersakare är utan (svans) välsignelse.

CIX. De otrogne.

(Mekkanskt, 6 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Säg: "o I otrogne! 2. jag tillbeder ej hvad I tillbedjen, 3. och I viljen ej tillbedja hvad jag tillbeder, 4. ej heller vill jag tillbedja hvad I tillbedjen, 5. såsom I icke viljen tillbedja hvad jag tillbeder. 6. I hafven eder religion och jag hafver min." ²

CX. Hjelpen.

(Medinensiskt, 3 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. När Guds hjälp och segern kommer, 2. så skall du se människorna hoptals underkasta sig Guds dom. 3. Prisa derföre din Herre och bed Honom om förlåtelse, ty Han är nådelig.

CXI. Förderf.³

(Mekkanskt, 5 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Förderf åt Abû-Lahabs händer! Förderf! 2. Icke hjälper honom hans rikedom och ej hvad han har förvärfvat. 3. Han skall kastas i en flammande eld, 4. och hans hustru skall dithära ved, 5. med ett rep af palmbast om sin hals.

¹ A's ibn-Vail hade hånat profeten såsom en man "utan svans" d. ä. utan söner. Kapitlet tröstar honom öfver denne skymf. Se inledn. sid. 7

² Jfr. inledn. sid. 17.

³ Se inledn. sid. 14 f.

CXII. Den sanna trosbekännelsen.

(Mekkanskt, 4 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Säg: "Han är Gud — en ende, 2. den oberoende Guden. 3. Han har ej födt och är ej född, 4. och aldrig har det gifvits något, med Honom beslägtadt väsen." ¹

CXIII. Dagbräckningen.

(Medinensiskt, 5 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

1. Säg: "jag flyr till dagbräckningens Herre 2. till skydd emot deras elakhet, hvilka Han har skapat, 3. och emot den mörka nattens onda, när den öfverraskar mig, 4. och emot trollqvinnors ondska, 5. och emot den afundsjukes ondska, när han afundas."

CXIV. Menniskorna.

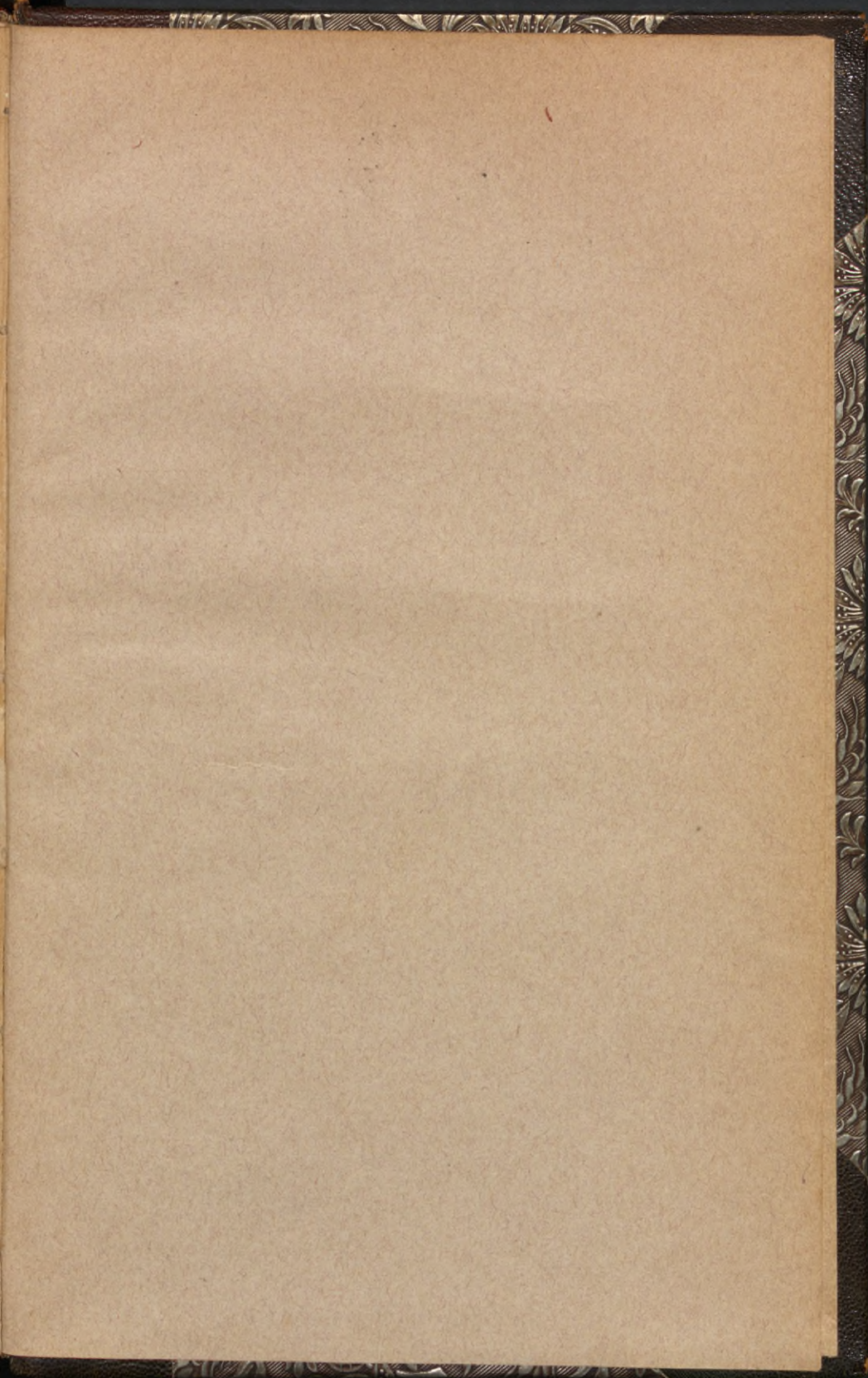
(Medinensiskt, 6 verser).

I Guds, den förbarmandes, barmhertiges namn!

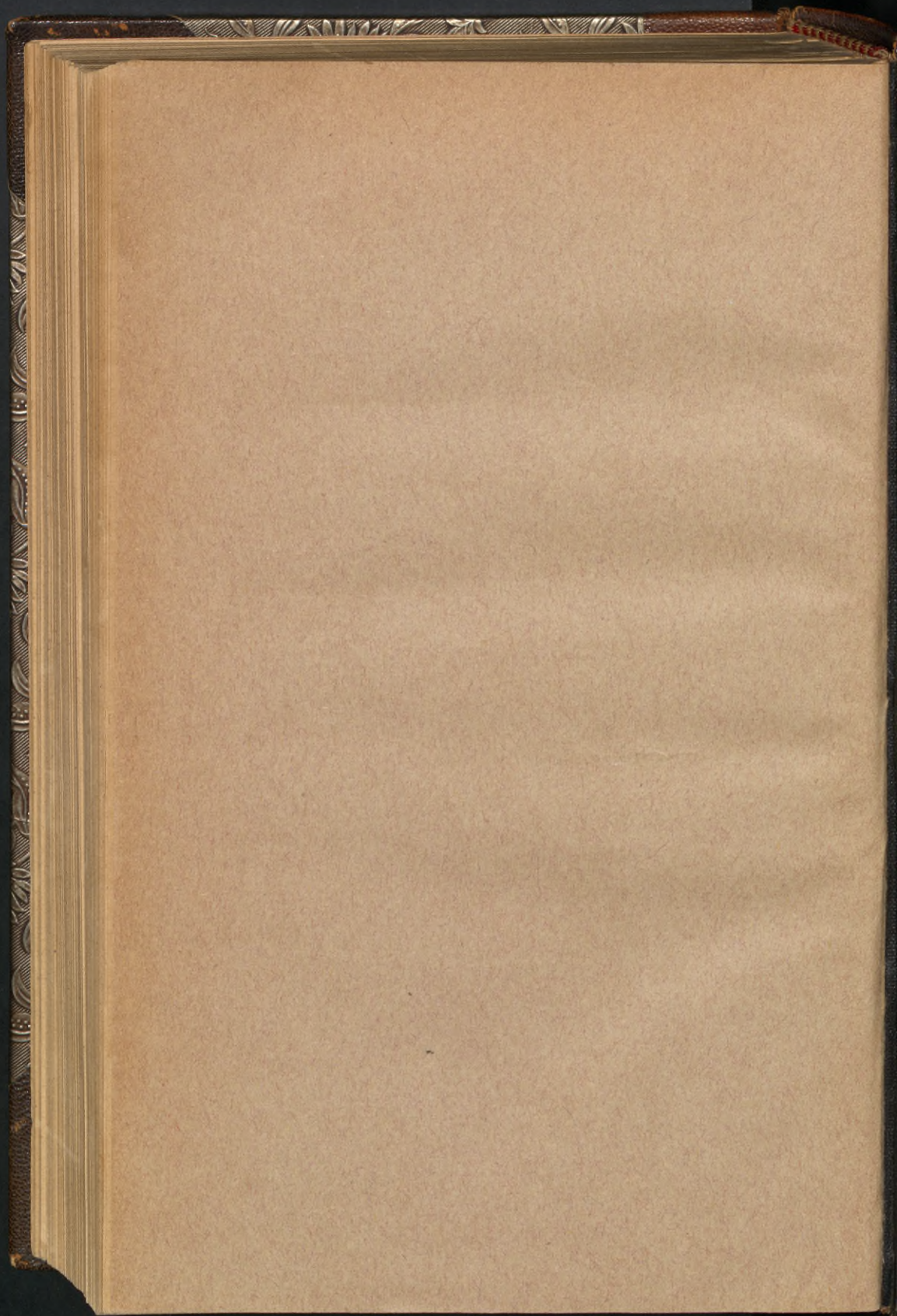
1. Säg: "jag flyr till människornas Herre, 2. människornas Konung, 3. människornas Gud, 4. till skydd emot dens (Satans) ondska, som hviskar ingifvelser och drager sig undan, 5. som hviskar *ondt* i människornas hjertan — 6. emot genierne och menniskorna.

¹ Detta kapitel, muslimins första symbolum, sattes af de umajjadiske khaliferne på baksidan af deras mynt, för att sålunda visa Isläms motsats till mångguderiet, till hvilket både judendom och christendom af muslimin hänföras.

600021294 1

Göteborgs universitetsbibliotek

